

Джеймс Клавел

Шогун

ПРОЛОГ

Бурният вятър го шибаше яростно, хапеше жестоко с ледените си зъби, а той знаеше, че ако до три дни не съгледат суша, всички ще загинат. Прекалено много смърт видяхме през това плаване, помисли си после. Аз съм лоцман на една мъртва флотилия. От петте кораба оцеля само един, от сто и седем души екипаж останаха двадесет и осем, но само десет са в състояние да се движат останалите са по-скоро мъртви, отколкото живи, включително и капитанът. Нито троха за ядене, а малкото вода, която ни остава, е зеленясала и възсолена.

Казваше се Джон Блаторн и беше сам на палубата, ако не се смяташе наблюдателят на бушприта – немият Саламоп, сгушил се в подветрената страна, вперил поглед в морето.

Корабът се килна от внезапно връхлетялата буря и Блаторн се вкопчи в облегалката на стола, закрепен на кварталдека близо до кормилото, като го изчака да се изправи отново със зловещо скърцане на гредите. Тримачтовият търговски и боен кораб с водоизместимост двеста и шестдесет тона, наречен „Еразъм“, бе тръгнал от Ротердам, въоръжен с двадесет топа, и единствен бе оцелял от първата холандска експедиция, изпратена да срази врага в Новия свят. Това бяха първите холандски кораби, дръзнали да надникнат в тайните на Магелановия проток. Четиристотин деветдесет и шест моряци, до един доброволци, до един холандци, с изключение на тримата англичани: двама лоцмани и един офицер. Заповядано им бе да плячкосат и подложат на огън и сеч испанските и португалски владения в Новия свят, да открият постоянни търговски бази, да намерят острови в Тихия океан, да ги обявят за холандски територии, които да служат за опорни точки, и до три години да се завърнат у дома.

Вече четири десетилетия протестантска Холандия воюваше с католическа Испания и се опитваше да отхвърли игото на омразните испански владетели. Холандия, наричана още Нидерландия, официално все още се смяташе за част от Испанската империя. Англия, единственият ѝ съюзник и първата страна в християнския свят, осмелила се преди близо седемдесет години да скъса с папския двор в Рим и да се обяви за протестантска държава, от двадесет години също бе във война с Испания, а от десет бе застанала на страната на Холандия.

Вятърът се усили още повече и корабът отново се килна на една

страна. Платната му бяха прибрани с изключение на шурмовите топсели. Въпреки това течението и бурята го носеха упорито към притъмнения хоризонт.

Там стихията е по-силна, каза си Блаторн, и ни чакат повече подводни скали и плитчини. Незнайната морска шир. Нищо! Цял живот съм се борил с океана и винаги съм излизал победител. И занаят ще побеждавам!

Първият английски лоцман, преминал Магелановия проток! Да – първият, прекосил тези азиатски води, ако не се смятат няколкото португалци – тия кучи синове, и испанци – копелета проклетни, дето още си въобразяват, че светът е техен. Първият англичанин в тези води...

Много са първите. Да. И много смърт ги чака.

Блаторн отново опита вятъра, подуши го, но не усети и намек за суша. Обшари с поглед океана, ала той бе мътно сив и бурен. Нито стръкче водорасло или цветно петно, което да подсказва близостта на пясъчна плитчина. Далече вдясно забеляза острия връх на още една скала, но това нищо не значеше. Вече цял месец живееха под заплахата на подобни оголени скали, ала суша не се виждаше. Този океан наистина е безбрежен, помисли си той. Добре. Нали затова съм учил – да плавам из непознати води, да нанасям на картата новооткрити морета и суши и пак да се прибирам у дома. Колко дни ни делят от къщи? Една година, единадесет месеца и два дни. Последната суша беше Чили, преди сто тридесет и три дни, от другата страна на океана, прекосен за пръв път от Магелан преди осемдесет години и наречен Тихи.

Блаторн бе крайно изтощен от продължителния глад, устата и цялото му тяло го боляха от скорбута. Той напрегна очи – да свери курса по компаса, и мозъка си – да изчисли приблизително местонахождението на кораба. Веднъж като запише точното разположение в дневника, ще бъде в безопасност сред тази точица в океана. А ако той е в безопасност, значи и корабът е спасен и може би тогава ще открият Япония или дори християнския крал Йоан Престер¹ и неговата Златна империя, която според преданието се намира някъде на север от Китай, макар че никой не знаеше къде е самият Китай.

1. Легендарно богат християнски монарх, за когото се смята, че владее Абисиния, Индия и едно кралство „далеч на изток зад Персия и Армения“. През 1200 година Чингис хан, както пише Марко Поло, поиска дъщеря му за жена. Йоан отговори: „Поскоро ще я изгоря, отколкото да му я дам!“ В резултат на обявената война бил убит, а кралството му – превзето – Б. пр.

Щом прибера моя дял от богатствата, ще отплавам отново, на запад, към Англия – ще бъда първият англичанин, обиколил земното кълбо – и никога вече не ще напусна дома си. Кълна се в живота на моя син!

Режещият вятър прекъсваше блуждаещите му мисли и не му позволяваше да задреме. Би било глупаво да заспи сега. Никога не ще се събудиш от този сън, каза си той, изпъна ръце да раздвижи схваналите се мускули на гърба си и още по-плътнo се загърна в плаща си. Отбеляза наум, че платната бяха наредени правилно, а кормилото – добре закрепено. Наблюдателят на носа не спеше. Затова пак се отпусна търпеливо в стола си и започна да се моли за суша.

– Слез Долу, лоцмане! Аз ще поема вахтата, ако нямаш нищо против – Хендрик Шпиц, третият помощник – капитан, се изкачи по трапа с посивяло от умора лице, хлътнали очи и пожълтяла кока, цялата на петна – Господи, Иисусе Христе, проклет да е денят, в който напуснах Холандия!

– Хендрик, къде е помощник-капитанът?

– В леглото си. Не може да стане от проклетото си легло. А и няма намерение – поне до второ пришествие.

– А капитанът?

– Хленчи за храна и вода – изплю се Хендрик – Казах му, че ще му изпека петел на шиш и ще му го поднеса на сребърно блюдо с бутилка бренди. Глупак!

– Дръж си езика!

– Ще си го държа, лоцмане. И все пак той е един разкапан глупак и всички ще пукнем по негова вина – Младият мъж изплю тъмна хрчка – Спаси ме, Иисусе Христе!

– Слез долу и се върни призори.

Хендрик се отпусна с болезнена гримаса в другия стол.

– Долу мирише на смърт. Ако нямаш нищо против, ще поема вахтата. Какъв е курсът?

– Накъдето ни носи вятърът.

– А къде е сушата, която ни обеща? Къде е Япония? Къде е, питам?

– Пред нас.

– Все е пред нас! Господ ми е свидетел – не влизаше в заповедите ни да плаваме към неизвестното. Трябваше да сме си вече у дома, живи в здрави, с натъпкани търбуси, а не да гоним вятъра!

– Слез долу и си дръж езика!

Хендрик се извърна намусено от високия брадат мъж. Къде се

намираме – искаше му се да попита – Защо не дадеш да хвърля едно око на тайнствения ти дневник? Знаеше обаче, че такива въпроси не се задават на лоцман, особено на този. Все пак, мислеше си той, ако бях силен и здрав като в деня, в който напуснах Холандия, нямаше да стоя със скръстени ръце. Щях да ти фрасна един по сивосините очи, за да залича от лицето ти тази влудяваща усмивчица и да те пратя в пъкъла, където ти е мястото. Тогава аз щях да стана главен лоцман и корабът щеше да се управлява от холандец, а не от чужденец, и щяхме да си опазим тайните. Защото войната с Англия е неизбежна, и то в най-скоро време. Искане едно и също – да владеем океаните, да контролираме търговските пътища, да управляваме Новия свят, да смажем Испания.

– А може би няма никаква Япония – внезапно промърмори Хендрик – Може би е някоя проклета легенда.

– Има я. Между тридесет и четиридесет градуса северна ширина. А сега или си затваряй устата, или слез долу.

– Долу има смърт, лоцмане – промърмори Хендрик, впери поглед напред и се отпусна.

Блакторн се размърда в стола си – днес тялото го болеше повече от друг път. По-късметлия си от останалите, помисли си той. И от Хендрик също. Не, не си по-късметлия, а по-предвидлив. Запази плодовете, които ти се полагаха, докато другите безгрижно ги излапаха. Въпреки предупрежденията ти. Затова сега скорбутът ти е все още в лека форма, докато те постоянно имат кръвоизливи, диария, болят ги очите, текат им носовете, зъбите им изпадаха или се клатят. Защо хората не разбират от дума?

Той знаеше, че всички се бояха от него, дори и капитанът, и че поветото го мразеха. Но това беше нещо нормално, защото в открито море командуваше лоцманът, той определяше курса и направляваше кораба, той ги водеше от пристанище в пристанище.

Всички плавания бяха опасни, защото поветото навигационни карти бяха толкова неточни, че ставаха направо безполезни. И нямаше никакъв начин да се определи дължината.

– Открий как се определя дължината и ще станеш най-богатият човек в света – казваше Олбан Карадок, неговият учител – Кралицата, господ да я пази, ще те възнагради с десет хиляди лири и херцогска титла, ако намериш отговор на тази загадка. Онези лайнари, холандците, ще ти дадат дори още повече – златен галеон² – А испанските копелета биха

2. Испански кораб – Б. пр.

ти дали двадесет! Щом сушата се скрие от погледа ти, загубен си, момко – Карадок помълча и както винаги тъжно поклати глава – Загубен си, момчето ми. Освен ако...

– Освен ако не си водиш дневник – изкрещя Блаторн доволен, че си е научил добре урока. Беше тринадесетгодишен и вече цяла година чиракуваше при Олбан Карадок, лоцман и корабостроител, който му беше като втори баща – никога не го биеше и разкри на него и на останалите момчета тайните на корабостроенето и на морето.

Дневникът представляваше малка тетрадка, съдържаща наблюденията на някой лоцман, плавал в същите води преди това. В нея се вписваха отклоненията на магнитната стрелка между пристанища и носове, провлаци и канали, измерените дълбочини, цветът на водата, естеството на морското дъно. Подробно се описваше *как стигнахме дотук и се върнахме обратно*, колко дни сме плавали срещу вятъра, какъв е бил, кога е задухал и откъде, какви течения могат да се очакват и от каква посока, кога се е извила буря и кога е имало попътен вятър, къде да бъде наклонен корабът за ремонт на кила и къде да набере вода, къде има приятели и къде врагове, плитчини, рифове, приливи, отливи, пристанища – изобщо в най-добрия случай всичко необходимо за едно безопасно пътуване.

Англичаните, холандците и французите имаха дневници за собствените си води, ала моретата в останалата част на света бяха прекосени само от португалски и испански капитани, които държаха дневниците си в тайна. Дневниците, описващи морските пътища до Новия свят или разкриващи тайните на Магелановния проток и нос Добра Надежда – и двете португалски открития – а оттам и морския път към Азия, се пазеха от португалците и испанците като национални съкровища, към които с не по-малка настървеност се домогваха холандски и английски врагове.

Точността на дневника обаче зависеше както от лоцмана, който го бе водил, така и от преписвача, преписал го на ръка, или в много редки случаи от печатаря, който го бе напечатал, и от учения, който го бе превел. Следователно той можеше да съдържа грешки. Дори умишлени. Лоцманът никога не можеше да бъде сигурен, докато *сам не прекоси тези води*. Поне веднъж.

Той беше водачът в открито море, единственият и безпрекословен арбитър за кораба и неговия екипаж. Той командуваше сам от квартердека.

Как опива това вино, каза си Блаторн. Веднъж като го вкусиш, не можеш да го забравиш, вечно го търсиш и все имаш нужда от него. То е едно от нещата, които ти запазват живота, докато другите умират.

Той стана и се облекчи в отвора за оттичане на вода. Пясъкът в часовника на компасната стойка изтече. Блаторн го обърна и удари корабната камбана.

– Можеш ли да стоиш буден, Хендрик?

– Да, мисля, че ще мога.

– Ще изпратя някой да смени наблюдателя. Внимавай да стои откъм вятъра, а не в подветрената страна, за да е буден и нашрек.

Поколеба се за миг дали да обърне кораба срещу вятъра и да го остави да се носи така през нощта, но размисли, слезе на палубата и отвори вратата на бака. Трапът водеше към жилищното помещение на екипажа. Огромната каюта се простираше по цялата дължина на кораба и в нея имаше койки и място за хамаци за сто и двадесет души. Стана му приятно от обгърналата го топлина. Дори забрави постоянната воня на трюма под краката си. Никой от двадесетината мъже не помръдна от леглото си.

– Качи се горе, Маецукер – нареди Блаторн на смесения език, който се говореше в Холандия и който той владееше превъзходно, както впрочем и португалски, испански и латински.

– Умирам – оплака се дребният мъж с остри черти на лицето и още по-плътно се сгуши в постелята си – Зле ми е. На, виж – от скорбута ми изпадаха всички зъби. Господи Исусе, помогни ни, всички ще измрем! Ако не беше ти, сега да сме си вече у дома, здрави и читави! Аз съм търговец, а не моряк! Не съм член на екипажа... Да иде някой друг – Йохан например...

Той изкрещя последните думи, защото Блаторн с едно рязко движение го изхвърли от леглото и го запрати срещу вратата. Устата му се опръска с кръв и той остана така, замаян. Силен ритник в хълбока го извади от това състояние.

– Веднага се качвай горе и ще стоиш там, докато не пукнеш или не съзрем суша!

Маецукер отвори вратата и хукна нагоре, подгонен от болката. Блаторн огледа останалите. Те също го наблюдаваха втренчено.

– Как се чувствуваш, Йохан?

– Доста добре, лоцмане, може и да оживея.

Йохан Винк беше четиридесет и три годишен, главен артилерист и помощник-боцман, най-възрастният на кораба. Беше плешив, без зъби, с цвят на стар дъб и също толкова як. Преди шест години тръгна заедно с Блаторн на това злополучно плаване, за да открият Североизточния проход, и двамата знаеха много добре на какво е способен другият.

– Малцина са доживели до твоите години, така че имаш преднина пред всички нас.

Блакторн беше на тридесет и шест години.

Винк се усмихна вяло.

– Това е от брендито, лоцмане. От бренди, разврат и безгрешен живот.

Никой не се засмя. После някой посочи към едно от леглата.

– Лоцмане, боцманът умря.

– Тогава качете тялото на палубата. Измийте го и му затворете очите. Ти, ти и ти!

Този път посочените незабавно се измъкнаха от постелите си И с общи усилия полуизвлякоха, полуизнесоха трупа от каютата.

– Винк, поеми призори вахтата. А ти, Гинзел, иди на носа!

– Разбрано, сър!

Блакторн се качи обратно на палубата. Видя, че Хендрик бе все още буден, а корабът в пълен ред. Отмененият наблюдател Саламон се запръпва покрай него, повече мъртъв, отколкото жив, с подпухнали и зачервени от острия вятър очи. Блакторн отвори другата врата и слезе долу. Стълбата водеше към голямата каюта на кърмата, която служеше за жилище на капитана и за склад на боеприпасите. Неговата собствена каюта се намиреше от дясната ѝ страна, а онази от лявата се използваше обикновено от тримата помощници на капитана. Сега в нея спяха главният търговец Бахус ван Нек, третият помощник Хендрик и юнгата Крок. И тримата бяха много зле.

Той влезе в голямата каюта. Капитан Паулус Шпилберген лежеше на койката си в полусъзнание. Беше нисък червендалест мъж, в нормално състояние много дебел, а сега ужасяващо слаб. Кожата на шкембето му висеше отпусната, на гънки. Блакторн навади от едно тайно чекмедже шише с вода и му помогна да отпие.

– Благодаря – едва издума Шпилберген – Къде е сушата – сушата къде е?

– Пред нас – отвърна Блакторн, макар вече да не вярваше на думите си. Прибра шишето, запуши уши да не чува стенанията и излезе, наново обзет от омраза.

Точно преди година бяха стигнали до Огнена земя с попътен вятър към неизвестното, което ги чакаше в Магелановия проток. Ала капитанът нареди да акостираат и да търсят злато и съкровища.

– Господи, капитане, вижте що за бряг е! Какви съкровища в тази пустош!

– Според преданията тук е пълно със злато и ще можем да я обявим за територия на славната Холандия!

– Но испанците я владеят вече петдесет години!

– Възможно е, както е възможно и да не са стигнали чак толкова на юг, лоцмане.

– Тук годишните времена са наопаки. Зимата се пада през май, юни, юли и август. Според дневника сега е последният ни шанс да преминем през протока – след няколко седмици ветровете ще се обърнат и ще трябва да зимуваме тук.

– След колко седмици, лоцмане?

– В дневника пише – осем. Но сезоните се менят...

– Тогава ще изследваме местността една – две седмици. Така ни остава предостатъчно време и дори ако трябва, ще се върнем пак на север и ще плякосаме два – три града. Какво ще кажете, господа?

– Сега е моментът да опитаме, капитане. Испанците имат много малко бойни кораби в Тихия океан. А тук водите гъмжат от тях, и при това ни търсят. Казвам ви – сега е моментът да потеглим.

Ала капитанът надделя и постави въпроса на гласуване пред другите трима капитани, не пред останалите лоцмани – един англичанин и трима холандци – и поведе хората към безсмислени набези на брега.

Ветровете се обърнаха рано и се наложи да презимуват там, защото капитанът се страхуваше да тръгне на север заради испанските флотилии. Можеха да отплават чак след четири месеца. Но дотогава сто петдесет и шест души умряха от глад, студ и дизентерия и дори изядоха телешката кожа, покриваща въжетата. Страшните бури, бушуващи в протока, разпръснаха флотилията. „Еразъм“ бе единственият кораб, който стигна до мястото на срещата недалеч от чилийските брегове. Цял месец чакаха останалите, докато накрая, притиснати от испанците, бяха принудени да опънат платната и да отплават към неизвестното. Тайният дневник свършваше при Чили.

Блакортн се върна назад по коридора, отключи вратата на собствената си каюта и отново я заключи след себе си. Помещението беше малко, спретнато, но с толкова нисък таван, че трябваше да се движи приведен. Той прекоси каютата, седна зад бюрото си, отключи едно чекмедже и внимателно отви хартията от последната ябълка, която най-грижливо бе скътал и пазил през целия път от остров Санта Мария, недалеч от бреговете на Чили. Ябълката беше съвсем малка и загнила, а загнилото беше мухлясало. Той си отрязва четвъртинка. Вътре имаше червеи, които съдвкка заедно с плода, защото старото морско предание гласеше, че

ябълковите червеи са също тъй ефикасни срещу скорбута, както и самият плод, и че ако ги втриеш във венците си, ще предпазиш зъбите от окапване. Дъвчеше едва – едва, защото зъбите го боляха, а венците му бяха разранени и чувствителни. После отпи малко вода от кожената манерка. Имаше възсолен вкус. Накрая уви остатъка от ябълката и я заключи в писалището.

Някакъв плъх се шумгна в сянката от газения фенер, висящ над главата му. Дъсченият под скърцаше приятно. По него тичаха хлебarki.

Уморен съм. Толкова съм уморен.

Погледна леглото си. Дълго, тясно, с примамлив сламеник.

Я поспи един час – обади се дяволът в него. Или поне десетина минути – след това цяла седмица ще се чувствуваш бодър. От колко дни вече ти се събират едва няколко часа сън, и то главно горе на палубата, на студа. Трябва да поспиш. Хайде. Те разчитат на теб...

– Няма, утре ще спя – възрази си той на глас и принуди ръката си да отключи сандъка и да извади дневника. Видя, че другият, португалският, беше на мястото си, недокоснат, и това му достави удоволствие. Извади чисто перо и започна да пише:

„21 април, 1600 година. Пет часът. Привечер. 133-ти ден от остров Санта Мария, Чили, 32 градуса северна ширина. Морето е все така бурно, вятърът – силен, корабът – в същото състояние както преди. Водата е мътна, сивозелена, дъно няма. Все още се движим пред вятъра, курс 270 градуса, променяме посоката на север – северозапад. Движим се бързо, с около две левги в час. Преди един час съзряхме по посока от североизток към север, на около половин левга разстояние, големи триъгълни рифове. През нощта трима моряци умряха от скорбут: Йорис, който поправяше платната, Райс артилеристът и вторият помощник де Хаан. След като прочете молитва за упокой на душите им, капитанът отново легна болен. Спуснах ги в морето без савани, защото нямаше кой да ги ушие. Днес умря и боцманът Райклоф. По пладне не можах да измеря отклонението на слънцето, защото беше скрито зад облаци. Но според моите изчисления не сме се отклонили от курса и Япония трябва скоро да се покаже...“

– Колко скоро – попита той висящия над главата му фенер, който се полюляваше в такт с кораба.

Как да състави карта? Трябва да има някакъв начин, рече си

Блакторн за хиляден път. Как да определи дължината? Трябва да има някакъв начин. Как могат да се запазят зеленчуците свежи? Какво представлява скорбутът?

– Казват, че скорбутът е морска дизентерия, момчето ми – обясни му веднъж Олбан Карадок. Имаше голямо шкембе, също толкова голямо сърце и рошава прошарена брада.

– Не може ли зеленчуците да се сварят и бульонът да се запази?

– Разваля се, момчето ми. Още не е открит начин за запазването му.

– Чух, че Франсис Дрейк скоро потеглял.

– Не. Не ти разрешавам да заминеш.

– Но аз вече навършвам четиринадесет! Как разреши на Тим и Уот да се запишат при него? Освен това му трябва чираци лоцмани.

– Те са шестнадесетгодишни. А ти си само на тринадесет.

– Казват, че щял да си опита късмета с Магелановия проток, а след това да продължи нагоре покрай брега към неизследваните земи – Калифорниите, за да открие Анианския проток, дето свързва Тихия и Атлантическия океан. От Калифорниите чак до Нюфаундленд, по северозападния път...

– Предполагаемият северозападен път, момко. Тази легенда още не е доказана.

– Той ще я докаже. Направиха го адмирал и той пръв ще премине с английски кораби Магелановия проток, ще прекоси Тихия океан, ще... Никога няма да имам подобен шанс!

– Ще имаш, ще имаш. При това той няма да може да мине през тайния маршрут на Магелан, освен ако не открадне някой дневник или не плени португалски лоцман, който да го прекара. Колко пъти трябва да ти повтарям – лоцманът трябва да се запаси с търпение. Научи се да бъдеш търпелив, момчето ми. Ще имаш достатъчно възмож...

– Моля те!

– Не.

– Но защо?

– Защото той ще плава две, може би цели три години, ако не и повече. Слабите и младите ще получават най-лошата храна и най-малко вода. А от петте кораба само неговият ще се върне. Няма да оцелееш, момчето ми.

– Тогава ще се запиша за неговия кораб. Аз съм силен. Ще ме вземе.

– Слушам какво ще ти разкажа. Бях с Дрейк на „Джудит“, петдесетонния му кораб, в Сан Хуан де Улуа, когато заедно с адмирал Хокинс –

той беше на „Миниън“ – с бой си пробихме път и се измъкнахме от пристанището. Едва се отървахме от проклетите испанци. Превозвахме роби от Гвинея за испанските територии, но нямахме испанско разрешително за търговия. Те измамиха Хокинс и ни хванаха в капан – цялата флотилия. Имаха тринадесет големи кораба, а ние само шест. Потопихме три от техните, а те потопиха нашите „Суолоу“, „Ейнджъл“, „Каравел“ и „Джизъс ъв Лубек“. Вярно е, че Дрейк ни измъкна от капана и ни върна у дома. С осемнадесет души на кораба – да разказваме за подвига му. На Хокинс му останаха петнадесет души от общо четиристотин. И осем опитни морски вълци. Дрейк е безпощаден, момчето ми. Гони слава и злато, по само за себе си, и го е доказал със смъртта на не един моряк.

– Аз няма да загина, ще бъда един от...

– Не. Ти трябва да чиракуваш дванадесет години. Остават ти още десет, след което си свободен. Ала дотогава, до 1588 година, ще се учиш да строиш кораби и да ги управляваш. И ще се подчиняваш на Олбан Карадок, майстор – корабостроител и лоцман, член на Лоцманската корпорация³. В противен случай никога няма да получиш разрешително, а без него няма да те вземат лоцман и няма да командуваш от кварталдека на нито един английски кораб, плаващ в английски или в чиито и да е води, защото така гласи законът на добрия крал Хари. Мир на праха му. Същият беше законът и на онази велика курва Мария Тюдор, дано гори в пъкля, и на нашата кралица, дано царува вечно, и на цяла Англия, а това е най-добрият морски закон на света.

Блакторн си спомни как мразеше тогава и учителя си, и Лоцманската корпорация, и монопола, създаден от Хенри VIII през 1514 година за обучението и издаването на разрешителни за всички английски лоцмани и капитани, и дванадесетгодишното си полуробство, без което знаеше много добре, че няма да постигне единственото желано нещо на света. Той още повече намрази Олбан Карадок, когато Дрейк и неговият едномачтов стотонен „Гоулдън Хайнд“ се завърнаха по някакво чудо в Англия, увенчани с вечна слава, след тригодишно отсъствие – първият английски кораб, обиколил земното кълбо и донесъл най-богатата плячка, която тези брегове бяха виждали: злато, сребро, подправки и скъпоценни съдове на невероятната сума един и половина милиона златни лири

3. Лоцманската корпорация на Великобритания е създадена през 1514 г. и в продължение на няколко века се ползува с особени права и привилегии – Б. пр.

стерлинги. Омразата му не се уталожил от това, че четири от петте кораба не се завърнаха, че на всеки десет моряци оживяха само двама, че Тим и Уот загинаха и че експедицията на Дрейк бе прекарана през Магелановия проток от пленен португалски лощман. Дори фактът, че Дрейк бе наредил да обесят един от офицерите, бе отлъчил от църквата корабния свещеник Флечър и не бе успял да открие северозападния път, не отслаби всенародното възхищение. Кралицата прибра половината от богатствата и му даде благородническа титла. Дребните благородници и търговците, финансирали експедицията, получиха триста процента печалба и го молиха да им позволи да платят и за следващото му пиратско плаване. Всички моряци го умоляваха да ги вземе, защото той наистина награваше добра плячка и наистина се завръщаше у дома, а малцината щастливци, които оцеляваха, забогатяваха за цял живот от своя дял.

Аз щях да оживея, повтаряше си Блаторн. Щях. И моят дял от съровищата би ми стигнал да...

– Риф пред носа!

В първия момент той по-скоро почувствува, отколкото чу този вик. После отново се разнесе същият отчаян крясък, примесен с грохота на бурята.

Изхвърча нагоре по стълбите право на кварталдека. Сърцето му биеше до пръсване, гърлото му пресъхна. Навън бе вече непрогледна нощ и плющеше дъжд, а това веднага го изпълни с радост, защото брезентовите платници за събиране на дъждовна вода, приготвени преди толкова седмици, щяха скоро да се препълнят. Отвори уста срещу почти хоризонтално падащите капки и опита сладостта им, след което обърна гръб на бурята.

Забеляза, че Хендрик се бе парализирал от ужас. Наблюдателят Маеукур клечеше на носа и крещеше нещо неразбрано, сочейки напред. Той също погледна натам.

Рифът беше на не повече от двеста метра разстояние – грамадни озъбени черни скали, бичувани от гладното море. Неравната пенлива линия на прибой се простираше по цялото протежение на кораба – и от двете му страни. Яростният вятър вдигаше във въздуха огромни късове пяна и ги мятеше в нощната тъмнина. Фалът на форпика се пречупи и най-горната рейка бе отнесена в морето. Мачтата се разтърси в основите си, но издържа, а морето неумолимо понесе кораба към сигурна смърт.

– Всички на палубата – изкрещя Блаторн и бясно заудря камбаната. Звънът и извади Хендрик от състоянието на вцепененост.

– Загубени сме – развика се той – Помогни ни, Иисусе Христе!

– Идиот, викай екипажа да се качи на палубата! Ти си спал! И двамата сте спали!

Блакторн го заблъска към стълбата, хвана се за кормилото, измъкна защитните каиши от ръчките на ръба му, завърза се и рязко го завъртя наляво. Рулят се заби в пороя и той легна отгоре му с все сили. Целият кораб се разтърси. После носът започна да се извива с нарастваща скорост под ударите на вятъра и ето че корабът застана напреки на бурята. Щурмовите марсели изреваха и покорно се опитаха да пренесат тежестта на кораба, а въжетата изскърцаха пронизващо и поежа напрежението. Океанът се извисяваше над тях и корабът вече се движеше успоредно на рифа, когато той забеляза грамадната вълна. Изкрещя с всички сили да предупреди моряците, които се изкачваха по трапа, и се вкопчи в каишите на живот и на смърт.

Океанът се сгромоляса върху кораба, той се килна и Блакторн помисли, че всичко е свършено, но в следващия миг корабът се отърси като мокро куче и се измъкна от браздата между двете вълни. Водата се стичаше през отворите в борда и Блакторн се опита да си поеме дъх. Забеляза, че тялото на боцмана, пригответено на палубата за погребението на следващия ден, бе изчезнало и че следващата вълна се задаваше още по-голяма. Тя подхвана Хендрик, задъхан и риташ отчаяно, вдигна го във въздуха и го метна през борда в морето. Още една вълна се затъркала с рев по палубата. Блакторн обгърна кормилото с ръце и водата го отмина. Хендрик беше на около петдесет метра вляво от борда. Килватерът го изсмукваше назад, покрай самия кораб, но в следващия миг гигантска островърха вълна го издигна високо над палубата, задържа го там за секунда, с уста, отворена в неистов писък, след което го отдръпна, размаза го в хребета на една скала и го погълна.

Корабът се мъчеше да си пробие път. Още един фал не издържа, скрипците бясно се залюляха и накрая се омотаха около въжетата на мачтите.

Винк и още един моряк успяха да се изкачат на кварталдека, облегнаха се на руля и се опитаха да помогнат. Блакторн забеляза, че рифът, който се примъкваше откъм дясната им страна, вече беше съвсем близо. Пред носа и вляво се мяркаха още скални остриета, ала тук-таме се виждаха и пролуки.

– Винк! На фокмачтата!

Винк и още двама запълзяха педя по педя към вантите на мачтата, докато други увиснаха отдолу на въжетата, за да облекчат усилията им.

– Гледай пред себе си – изкрещя Блакторн.

Океанът се пенеше край палубата, отнесе със себе си още един моряк и върна обратно трупа на боцмана. Носът се издигна високо и пак се стрелна надолу, при което палубата отново се окъпа във вода, Винк и другите двама със сетни ругатни освободиха платното от въжетата. То рязко се разтвори, изплющя като оръдеен изстрел на вятъра и корабът здравата се разклати.

Винк и помощниците му висяха горе и се люлееха над океана. После бавно започнаха да се спускат.

– Риф! Риф на носа – изпищя Винк.

Блакторн и морякът до него завъртяха кормилото надясно. Корабът се поколеба, после се обърна и изхрущя, когато почти незабележимите скали се забиха в хълбока му. Ударът обаче дойде изкосо и камъкът се изрони. Гредите издържаха и мъжете на палубата си поеха облекчено дъх.

Блакторн забеляза пролука в рифа отпред и насочи кораба натам. Вятърът се засили и океанът се разбушува още по-диво. Рязък порив ги разлюля и кормилото се изплъзна от ръцете им. Страбчиха го с общи усилия и се върнаха на курса, ала корабът заподскача на всички страни като пиян. Водата заля палубата и нахлу в бака, смаза един моряк в преградата и долу се наводни като на горната палуба.

– Бързо помпите – изкрещя Блакторн. Двама моряци се втурнаха надолу.

Дъждът режеше лицето му и той присви очи от болка. Фенерите на компасната стойка и на кърмата отдавна бяха загаснали. Още един рязък порив метна кораба встрани от курса, помощникът му се подхлъзна и те отново изтърваха кормилото. Една от ръчките му се заби в главата на моряка, той изпищя и остана да лежи на палубата, изцяло във властта на морето. Блакторн го издърпа нагоре и го държа така, докато вълната отмина. Тогава видя, че другарят му бе мъртъв, отпусна го тежко върху стола и следващата вълна го отнесе.

Тясната пролука между скалите беше точно срещу вятъра, така че колкото и да опитваше, Блакторн не успяваше да насочи кораба натам. Отчаяно затърси с поглед друг проход с ясното съзнание, че такъв няма, затова отпусна за миг кормилото да набере скорост и отново го завъртя рязко по посока на вятъра. Корабът едва не се обърна, но се задържа на курс.

И тогава килът застърга по острите като бръснач скали на дъното, корабът изстена, разтърси се измъчено и на всички им се стори, че виждат как дъбовите греди се разпадат и водата нахлува вътре. Този път

„Еразъм“ залитна напред и Блаторн изгуби контрол над него. Започна да вика за помощ, ала никой не го чу и той сам се вкопчи в кормилото на борба със стихията. В един момент отхвъркна встрани, но успя отново да докопа руля, а замъгленият му разум се зачуди как това парче дърво е издържало толкова дълго.

В тесния пролив морето, подгонено от бурята и притиснато от скалите, образуваше водовъртеж. Грамадни вълни се разбиваха в рифа, отдръпваха се, хвърляха се в схватка със следващите, бореха се помежду си и нападаха от всички посоки. Водовъртежът всмука безпомощния кораб откъм широката му страна.

– Проклета буря – яростно ругаеше Блаторн – Остави кораба ми на мира!

Кормилото отново се завъртя и го отхвърли настрани, а палубата застрашително се наклони. Бушпритът се закачи в някаква скала и се откъсна заедно с част от въжетата, ала корабът пак се изправи. Предната мачта се изпъна като лък и се пречупи. Моряците на палубата се навърлиха върху такелажа с брадви в ръце и започнаха да секат въжетата, а корабът се мятеше напред-назад из кипящия пролив. Успяха да отсекаат мачтата и тя се сгромоляса зад борда заедно с единия от тях, омотал се в заплетените въжета. Морякът изпищя в капана си, но нямаше как да му се помогне а всички гледаха безпомощно как той и мачтата изчезнаха някъде встрани и повече не се мярнаха.

Винк и останалите живи погледнаха назад към кварталдека и съзряха Блаторн, който се бореше като безумен със стихията. Прекръстиха се и започнаха още по-усилено да се молят; някои заплакаха от страх и още по-отчаяно се вкопчиха в мачтите.

Проливът се разшири за миг и корабът забави ход, ала после отново се стесни зловещо и скалите като че пораснаха по-големи и се издигнаха застрашително над тях. Течението се блъсна в едната страна на кораба, отнесе го със себе си, обърна го отново настрани и го запрати към неминуема гибел.

Блаторн престана да проклينا бурята, със сетни сили завъртя кормилото наляво и увисна на него, а от усилието мускулите му се пренапрегнаха. Корабът обаче нехаеше, както впрочем и морето.

– Обърни се, обърни се, изчадие адско – беззвучно кълнеше той, докато силите му бързо го напуснаха – Помогни ми!

Напорът на морето се усили и той усети, че сърцето му ще се пръсне, ала продължи да се напруга срещу натиска на стихията. Опита се да задържи очите си на фокус, но погледът му се замрежи, цветовете се

обърнаха и избледнях. Корабът се намираше в най-тясното място на пролива и с него беше свършено, но в този миг килът застърга в пясъчна плитчина: От удара корабът заби нос, ала бурята и морето му се притекоха на помощ и с общи усилия го обърнаха към вятъра. Той мина през прохода към своето спасение. В залива от другата страна.

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Блакторн се събуди внезапно. В първия момент му се стори, че сънува, защото се намираше на суша, а стаята беше невероятна: малка, много чиста, покрита с меки постелки. Лежеше върху дебел юрган, завит с още един. Таванът бе от полирано дърво, стените бяха облицовани с квадратни кедрови дъсчици, облепени с матова хартия, която приятно омекотяваше светлината. До него беше поставен яркочервен поднос с малки купички. Едната беше пълна с изстинали варени зеленчуци и той лакомо ги изгълта, без да усеща пикантния им вкус. В другата имаше рибена чорба, която изсърба на един дъх. Третата съдържаше гъста каша от пшеница и овес и той я излапа набързо, с пръсти. Водата в кратунката със странна форма беше топла, с особен привкус – леко нагарчаше, но въпреки това беше приятна за пиене.

Тогава забеляза разпятието в нишата.

Къщата е испанска или португалска, помисли той втрещен. Дали се намираше в Япония? Или може би в Китай?

Един квадрат от ламперията на стената се плъзна встрани. Зад вратата бе коленичила пълна кръглолика жена на средна възраст; тя се поклони и му се усмихна. Кожата ѝ беше златиста на цвят, очите – черни и дръпнати, а дългата гарвановочерна коса беше прибрана на красив кок. Беше облечена в сива копринена роба с широк лилав пояс около кръста и носеше къси бели чорапки с плътни ходила като на обувки.

– *Гошеджинсама, гокибун уа икага десу ка?* – попита тя. Почака, докато той я гледаше с празен поглед, след което повтори въпроса си.

– Това Япония ли е – попита той на свой ред – Или Китай?

Тя го загледа, без да разбира, и пак каза нещо, което той отново не разбра. И изведнъж си даде сметка, че е гол. Дрехите му не бяха в стаята. Показа и със знаци, че иска да се облече. После посочи към купичките за храна и и даде да разбере, че беше все още гладен. Тя се усмихна, поклони се и затвори плъзгащата се врата.

Той се отпусна изтощен в постелята. Стори му се, че подът под него се люлее, и от това му призля и му се зави свят. Съвзе се с усилие на волята. Спомням си, че издърпах котвата, сети се той. Заедно с Винк. Мисля, че беше Винк. Бяхме в някакъв залив, корабът заби нос в

плитчината и спря. Чувахме как вълните се разбиват в брега, но всичко наоколо беше спокойно. На брега се виждаха светлини, слязох в каютата и – край, тъмнина, друго не си спомням. После имаше светлини и непознати гласове. Говорих на английски и португалски. Един от туземците говореше малко португалски. Дали не беше португалец? Попитах ли го къде се намираме? Не помня. След това се върнахме на рифа и пак връхлетя голяма вълна, отнесе ме в морето и започнах да се давя – беше леденостудено – не, водата беше топла като копринена постеля и гъста, безкрайно гъста. Сигурно са ме извели на брега и после са ме донесли тук.

– Изглежда, леглото е било меко и топло – произнесе той на глас – За пръв път лежа в копринена постеля.

Слабостта надделя и Блаторн заспа безпаметно. Когато се събуди, пръстените купички отново бяха напълнени, а дрехите му лежах до него, грижливо сгънати. Бяха изпрани, изгладени и закръпени със ситни, изящци бодове.

Ала ножът му беше изчезнал, както и ключовете.

Трябва да си намеря нож, и то веднага, помисли той. Или пищов.

Погледът му се върна към разпятието. Въпреки опасенията си Блаторн се развълнува. Цял живот бе слушал предания, разказвани от лоцмани и моряци, за невероятните богатства на тайнствената португалска империя в Далечния изток, за това как били обърнали вече неверниците в католическата вяра и така ги държали в подчинение, как златото там било на цената на желязото, а смарагдите, рубините, диамантите и сапфирите били безбройни като морския пясък.

Ако разказите за покръстването са верни, реши той, възможно е и останалото да е истина. За богатствата. Да. И колкото по-бързо се въоръжа и се върна на „Еразъм“ зад неговите оръдия, толкова по-добре.

После изяде храната, облече се и се изправи на все още треперещите си крака. Чувствуваше се извън своята стихия както винаги когато беше на суша. Ботушите му ги нямаше. Отиде до вратата, като залиташе, протегна ръка да се подпре, ала леките квадратни панели не издържаха тежестта му, строшиха се и разкъсаха хартията. Отново се изправи на крака. Жената в коридора го гледаше изумена.

– Извинете – почувствува се той неудобно заради своята непохватност. Чистотата на стаята бе някак си омърсена.

– Къде са ботушите ми?

Жената го наблюдаваше с неразбиращ поглед. Той търпеливо повтори въпроса си с жестове и тя забърза по коридора, коленичи, плъзна

още един панел в стената и го повика с пръст. Някъде наблизно се чуваха гласове и шуртеше вода. Мина през вратата и се озова в друга стая, също полупразна. От нея се излизаше на веранда със стълби, които водеха към малка градинка, оградена с висока стена. До вратата на градинката стояха две възрастни жени, три деца, облечени в алени дрехи, и някакъв старец с гребло в ръка, очевидно градинар. Всички едновременно се поклониха и останаха с наведени глави.

Блакторн с удивление забеляза, че старецът беше почти гол, само с къса тясна набедрена превръзка, която едва прикриваше слабините му.

– Добро утро – поздрави той, като не знаеше какво да каже.

Те останаха неподвижни, със сведени глави. Той се вторачи в тях смутен и несръчно им се поклони в отговор. И шестимата веднага се изправиха и му се усмигнаха. Старецът отново се поклони и заработи в градината. Децата го позяпаха известно време, сетне се засмяха и избягаха. Двете старици потънаха някъде в дълбините на къщата, но той през цялото време усещаше погледите им върху себе си.

На най-долното стъпало съзря ботушите си. Преди обаче да успее да ги вземе, жената вече бе коленичила и за голямо негово смущение му помогна да се обуе.

– Благодаря – каза той. Замисли се за миг, тикна пръст в гърдите си и произнесе натъртено – Блакторн! Блакторн! – После посочи към нея. – Как се казваш?

Тя го гледаше с неразбиращ поглед.

– Блакторн – внимателно повтори той, сочейки себе си, и пак насочи пръста си към нея – Как се казваш?

Тя се намръщи, но внезапно проумяла, започна да се сочи и да повтаря:

– *Онна. Онна.*

– Онна – произнесе и Блакторн, не по-малко горд от нея – Онна.

Тя кимна щастливо.

– *Онна.*

Никога преди не бе виждал такава градина: имаше малък водопад, поточе с мостче, грижливо поддържани пътечки, покрити с дребни камъчета, храсти, цветя и камъни. Направи му впечатление колко е чисто. И спретнато.

– Невероятно – продума неволно.

– Нивирятно – повтори тя услужливо.

– Нищо.

И като не знаеше какво друго да каже, махна и с ръка да си върви.

Тя послушно се поклони най-учтиво и излезе.

Блакортн седна на припек, облегнат на някакъв стълб. Чувствуваше се слаб. Старецът плевеше, макар че плевел не се виждаше. Какво ли е станало с другите – питаше се той. Дали е жив капитанът? Колко ли дни съм спал? Помня, че се будих, ядох и пак заспах, а храната беше също тъй незадоволителна, както и сънищата.

Децата изприпкаха покрай него – играеха на гоненица. Той се почувствува неудобно пред тях заради голотата на градинаря, защото, като се навеждаше, всичко му се виждаше, и се изненада, че на децата това очевидно не им правеше никакво впечатление. Зад стената забеляза покрити със слама и керемиди покриви, а в далечината – високи планини. Свеж ветрец брулеше небето и гонеше купестите облаци. Беше чудесен пролетен ден и пчелите бързаха да събират нектар. Тялото му копнееше за още сън, но той се изправи и с усилие на волята се запъти към вратата на градината. Градинарят се усмихна и се поклони, после изтича да му отвори вратата, пак се поклони и я затвори след него.

Селото беше разположено около полукръглия залив, обърнат на изток, и се състоеше от близо двеста къщи, каквито никога не бе виждал, сгъсени в подножието на планината, която се спускаше до самия бряг. В планината се забелязваха терасирани ниви и прашни пътища, които водеха на север и на юг. Долу крайбрежната улица бе покрита с калдъръм, а от брега към морето бе построен каменен улей за спускане на лодки във водата. Пристанището беше добро и безопасно, с каменен вълнолом. Мъже и жени чистеха риба и плетяха мрежи, а откъм северната страна строяха лодка с невероятна форма. Далече в морето на изток и на юг се виждаха острови. Рифовете бяха или там, или отвъд хоризонта.

В пристанището имаше много лодки със странна форма, повечето рибарски, някои с големи платна, други с весла – гребците стояха прави и гребяха с гръб към морето, а не седнали с лице към него, както можеше да се предположи. Някои от лодките се отправяха в открито море, други стояха с носове към дървения док, а „Еразъм“ беше закотвен на около петдесет метра от брега, в достатъчно дълбоки води, завързан за носа с три въжета. Кой ли е сторил това? Около него имаше и други кораби, а на борда му се мяркаха туземци, но нито един от неговите моряци. Къде ли бяха?

Той се огледа и изведнъж усети множеството погледи, насочени към нещо. Щом видяха, че ги гледа, всички му се поклониха и той също им се поклони в отговор, все още смутен. И отново хората се върнаха

оживено и щастливо към заниманията си, започнаха да сноват напред – назад, спираха, пазаряха се, кланяха се един на друг и сякаш не го забелязваха вече. Приличаха на безброй пъстроцветни пеперуди. Ала той усещаше върху себе си изпитателни погледи, насочени от всеки прозорец и порта, покрай които минаваше на път към брега.

В тях има нещо необичайно, но не мога да разбера какво, недоумяваше той. Не бяха само дрехите и поведението, а... Не са въоръжени – внезапно осъзна Блаторн. Нито саби, нито пишови. Интересно, защо?

От двете страни на улицата имаше отворени магазинчета със странни стоки. Подът им бе издигнат, купувачите и продавачите клечаха или коленичеха на чистите дъски. Повечето бяха обути в дървени или папурени сандали, някои в познатите вече бели чорапки с плътни ходила и отделен голям пръст, за да се пъкне в него каишката на сандала. Всички обувки обаче бяха събути отвън, в праха. Онези, които бяха боси, почистваха краката си и обуваха чисти терлички, поставени на входа.

– Като си помисли човек, страшно е разумно – каза си той със страхопочитание.

В този миг видя, че към него се приближава монах с тонзура, и от слабините към стомаха му бавно плъпна ужас, от който му призля. Свещеникът очевидно беше португалец или испанец и макар развяната му роба да беше оранжева, броеницата и разпятieto, закачени на пояса, си личаха ясно, както и студеният враждебен израз на лицето. Робата му беше изцапана от дълго носене, а европейските му ботуши – изпръскани с кал. Погледът му бе вперен в закотвения „Еразъм“ и Блаторн знаеше, че веднага е разпознал в него холандски или английски кораб, които бяха нови за повечето морета: по-тесни, по-бързи, едновременно търговски и бойни, подобрени модели на английските капери⁴ – всели толкова смут в испанските владения. Свещеникът бе придружен от десетина туземци, чернокоси и чернооки, единият от които беше облечен по същия начин с изключение на сандалите с каишка между пръстите. Останалите носеха пъстроцветни роби или широки панталони, някои само набедрени превръзки. Никой не беше въоръжен.

На Блаторн му се прииска да побегне, докато не е късно, но знаеше, че е още много слаб, а и нямаше къде да се скрие. Едрият му ръст и цветът на очите му го издаваха, че е чужденец в този свят. Той само се облегна на стената.

4. Бойни кораби, притежавани и управлявани от частни лица, които имат разрешение от правителството да нападат търговски кораби на неприятелска страна – Б. пр.

– Кой сте вие – попита свещеникът на португалски. Беше набит, мургав, охранен мъж на двадесет и няколко години, с дълга брада.

– А вие – отвърна Блаторн на въпроса с въпрос и го загледа втренчено.

– Това е холандски капер. Значи сте холандски еретици. Пирати. Дано господ се смили над вас!

– Не сме пирати. Ние сме мирни търговци – освен за враговете си. Аз съм лоцманът на този кораб. Вие кой сте?

– Отец Себастио. Как стигнахте тук? Как?

– Вятърът ни изхвърли на брега. Кое е това място? Япония ли е?

– Да, Япония. Ниппон – отвърна нетърпеливо свещеникът. Той се обърна към един от местните хора, по-възрастен от останалите, дребен, слаб, със силни ръце и мазолести длани, с обръснато теме и коса, сплетена в стегната тънка плитка, посивяла като веждите му. Свещеникът му каза нещо със запъване на японски, сочейки Блаторн. Всички бяха поразени от думите му и се прекръстиха набързо като предпазна мярка.

– Холандците са еретици, бунтари и пирати! Как се казвате?

– Това португалско селище ли е?

Очите на свещеника бяха пронизващи, кръвясали.

– Кметът на селото ми каза, че е съобщил на властите за вас. Ще платите за греховете си. Къде са останалите членове на екипажа?

– Вятърът ни отклони от курса. Имаме нужда само от храна, вода и време за ремонт на кораба, след което веднага ще отплаваме. Можем да заплатим за всяка...

– Къде са останалите членове на екипажа?

– Не знам. На кораба. Предполагам, че са там. Свещеникът отново зададе въпрос на кмета, който отговори и махна с ръка към другия край на селото. Заобяснява нещо надълго и нашироко, след което свещеникът пак се обърна към Блаторн:

– Тук престъпниците ги разпъват на кръст, лоцмане. Ще умрете. Очакват да пристигне тукашният даймио и неговите самураи. Господ да ви е на помощ.

– Кой е даймио?

– Законният им владетел. Цялата провинция е негова собственост. Как попаднахте тук?

– А самураите?

– Воини – членове на воинската каста – отговори свещеникът с нарастващо раздражение. – Откъде пристигате и кои сте?

– Не мога да разпозная акцента ви – продължи Блаторн, все едно,

че не го е чул, само и само да го разсее. – Испанец ли сте?

– Португалец съм – избухна свещеникът, хванал се на въдицата. – Казах ви вече – аз съм отец Себастио от Португалия. А вие откъде знаете португалски толкова добре, а?

– Да, ама сега Португалия и Испания са една страна. Нали имате един крал – продължи да го дразни Блаторн.

– Отделна страна сме. Друг народ. И винаги сме били! Издигаме наше собствено знаме, задморските ни владения са отделни. Да, отделни са! Крал Филип се съгласи на това, когато открадна страната ни – Отец Себастио се владееше с усилие, но ръцете му се разтрепериха – Той покори страната ни преди двадесет години със силата на оръжието! Войниците му и онова изчадие адово, херцог Алва, сразиха нашия крал. Сега управлява синът на Филип, но и той не ни е истински крал. Скоро ще си върнем нашия. – После злобно добави. – Знаете, че говоря истината. Каквото направи онзи дявол Алва с вашата страна, същото направи и с моята.

– Това е лъжа. Алва беше истинско бедствие за Холандия, но така и не я завладя. Тя е още свободна. И винаги ще бъде. А в Португалия той победи една малка армия и цялата страна му се предаде. Никакво мъжество. Можете да изхвърлите испанеца, само да пожелаете, но никога няма да го направите. Никакво чувство за чест. Не ви бива за друго, освен да горите невинни хора в името на господата.

– Дано господ те накаже да гориш в ада за вечни времена – избухна португалецът. – Сатаната е тръгнал по земята, но ще бъде унищожен! И еретиците също! Вие сте проклетите от бога!

Блаторн неволно усети как в него се надига религиозен страх.

– Свещениците не са божието ухо, нито говорят с неговия глас. Ние се освободихме от омразното ви иго и ще си останем свободни!

Само преди четиридесет години Кървата Мария Тюдор беше кралица на Англия, а испанският Филип II Жестоки – неин съпруг. Тази фанатично религиозна дъщеря на Хенри VIII възстанови в Англия католическите свещеници, инквизиторите, процесите срещу еретици, властта на чуждоземния папа и премахна въпреки волята на мнозинството ограниченията, наложени от баща ѝ, както и историческите промени по отношение на католическата църква в Англия. Тя управлява пет години, през които кралството се раздираше от омрази, страх и кръвопролития. Ала накрая умря и на нейно място се възкачи двадесет и четири годишната Елизабета.

При мисълта за кралицата сърцето на Блаторн се изпълни с

умиление и дълбока синовна обич. Четиридесет години вече се противопоставяше тя на света. Успя да надхитри и надвие папи, свещената Римска империя, Франция и Испания, Отлъчена от католическата църква, оплута и обругана, тя отведе Англия в сигурно пристанище – силна и независима.

– Ние сме свободни – гордо заяви Блаторн на свещеника. – А с вас е свършено. Имаме свои училища, свои книги, своя Библия, своя църква. Вие испанците сте от един дол дренки: мърша! И монасите сте една стока – идолопоклонници!

Свещеникът вдигна разпятието си високо между Блаторн и себе си, като щит.

– О, господи, закрилай ни от това зло, не съм испанец, казах ти вече! Португалец съм! И не съм монах. Аз съм брат от дружеството Христово.

– А, езуит значи!

– Да. И дано бог да ти е на помощ.

Отец Себастио излая нещо на японски и мъжете до него се втурнаха към Блаторн. Той отстъпи към оградата, успя да удари единия, но другите връхлетяха отгоре му едновременно и накрая усети, че се задушава.

– *Нанигото да?*

Битката се прекрати изведнъж.

На около десет крачки разстояние беше застанал млад мъж, облечен в панталони, дървени сандали и кимоно, а от пояса му стърчаха ножниците на два меча. Единият беше изкривен като кинжал, а вторият беше дълъг и леко извит, с две ръкохватки. Меч за убиване. Дясната му ръка небрежно лежеше върху дръжката.

– *Нанигото да?* – рязко повтори той и когато никой не му отговори веднага, изкрещя – **НАНИГОТО ДА?**

Японците паднаха на колене и залепиха чела в праха. Само свещеникът остана прав. Той се поклони и започна да обяснява нещо със запъване, ала младежът презрително го сръза и посочи към кмета.

– Мура!

Мура, кметът на селото, бързо заобяснява, без да вдига глава. На няколко пъти посочи Блаторн, веднъж кораба и два пъти свещеника. На улицата не се забелязваше никакво движение. Всички бяха на колене и ниско се кланяха. Кметът млъкна. Въоръженият мъж високомерно зададе още някакъв въпрос, на който му бе отговорено веднага, със страхопочитание. След това каза нещо и махна презрително с ръка към

свещеника, после към Блаторн, а сивокосият предаде думите му на свещеника на по прост език. Той пламна.

Младежът беше с една глава по-нисък от Блаторн, много по-млад, с леко сипаничаво, хубаво лице. Той се втренчи в англичанина и попита:

– *Онуши иттаи доко кара китанода? Доко но куни но монода?*

Свещеникът се обади нервно:

– Касиги Оми-сан пита: „Откъде идваш и каква е твоята националност?“

– Господин Оми-сан ли е даймио – попита на свой ред Блаторн и усети, че го е страх от мечовете, колкото и да си даваше кураж.

– Не. Той е самураят, който пази селото. Презимето му е Касиги, а Оми е малкото му име. Тук презимената ги слагат на първо място. „Сан“ ще рече „почитаемият“ и се прибавя към всички имена, от учтивост. И изобщо свикни да бъдеш учтив и се научи набързо на някои обноски. Тук не понасят липсата на добри обноски – Гласът му се изостри – Побързай с отговора!

– От Амстердам. Англичанин съм. – Отец Себастио не скри изумлението си.

– Англичанин! Англия – започна да обяснява той на самурая, ала онзи го прекъсна нетърпеливо и изстреля още някакъв въпрос.

– Оми-сан пита ти ли си водачът. Кметът казва, че само няколко от вас, еретиците, са живи, и то повечето болни. Имате ли си капитан?

– Аз съм водачът – заяви Блаторн, макар че всъщност на брега командуваше капитанът – Аз съм главният – додаде той, тъй като капитан Шпилберген не можеше да командува нищо, било то в морето или на брега, дори когато беше в отлично здраве.

Самураят отново изрече цял порой от думи.

– Оми-сан казва, че щом ти си главният, можеш да се движиш свободно из селото, където пожелаеш, докато пристигне господарят му. Господарят му, даймио, ще реши съдбата ти. Дотогава ти се разрешава да живееш като гост в къщата на кмета, да влизаш и излизаш, когато пожелаеш. Но не ти се позволява да напускаш селото, а екипажът трябва да стои в къщата и да не излиза от нея. Ясно ли е?

– Да. Къде е екипажът ми? Отец Себастио махна неопределено към група къщурки недалеч от пристана, очевидно разстроен от решението и нетърпеливостта на Оми.

– Ей там. Радвай се на свободата, пирате! Твоите зли дела...

– *Уакаримасу ка* – обърна се Оми направо към Блаторн.

– Пита „разбра ли?“

– Как е „да“ на японски?

Отец Себастио се обърна към самурая!

– *Уакаримасу.*

Оми презрително им махна да си вървят. Всички се поклониха ниско. Един от мъжете обаче нарочно се изправи, без да се поклони. Смъртоносният меч с ослепителна скорост описа свистяща сребърна дъга и главата на непокорния тупна от раменете му, а прахта се обагри от бликналата кръв. Тялото потръпна един – два пъти и застина. Свещеникът неволно отстъпи крачка назад. Никои друг на улицата не бе помръднал. Всички глави останаха все така ниско сведени, а Блаторн се скова от получения шок.

Оми небрежно стъпи върху трупа.

– *Икинасай* – каза той и им направи знак да си вървят.

Мъжете пред него отново се поклониха до земята, след което се изправиха и невъзмутимо се разотидоха. Улицата започна да опустява. Както и магазините.

Отец Себастио погледна надолу към трупа. После тържествено го прекръсти и пропя:

– Во имя отца и сина и святого духа. Сега той гледаше самурая безстрашно.

– *Икинасай!*

Върхът на блестящия меч се опираше на тялото.

Свещеникът обаче изчака един дълъг миг и чак тогава се обърна и тръгна. С достойнство. Оми не го изпускате от очи. После се обърна към Блаторн, който отстъпи заднишком, и щом се отдалечи на безопасно разстояние, побърза да свие зад първия ъгъл и да изчезне.

Оми избухна в гръмогласен смях. На улицата нямаше жива душа. Когато смехът му стихна, той вдигна меча с две ръце и методично започна да съсича трупа на малки късове.

Блаторн седеше в малка лодка и лодкарят енергично гребеше към „Еразъм“. Не срещна никакви трудности при наемането на лодката. На главната палуба се мяркаха няколко мъже. До един самураи. Някои бяха със стоманени нагръдници, двама бяха препасали мечове, но повечето бяха облечени в обикновени кимона, както се наричаха робите. Прическите им бяха едни и същи: темето обръснато, а отстрани и отзад косата сплетена на опашка, намазана с мазнина, подвита нагоре и грижливо завързана. Тази прическа се разрешаваше само на самураите и дори беше

задължителна за тях. Само те можеха да носят два меча: дългият с двете дръжки, с който убиваха, трябваше никога да не ги напуска, както и по-късият, който приличаше на кама. И те бяха задължителни.

Самураите се бяха наредили покрай перилата на кораба и го следяха с очи. Изпълнен с безпокойство, Блаторн се качи по стълбата и излезе на палубата. Един от японците, облечен по-живописно от останалите, се приближи до него и му се поклони. Блаторн си беше научил урока, така че му върна незабавно поклона и всички започнаха добродушно да му се усмихват. Той все още беше във властта на ужаса от внезапното убийство на улицата и усмивките им не успяха да разсеят мрачните му предчувствия. Тръгна към стълбата за долните помещения, ала рязко спря. Напреки на вратата беше залепена широка лента от червена коприна, а до нея – малък надпис със странни, нагърчени знаци. Той се поколеба, провери другата врата, но и тя беше запечатана с подобна лента, а върху преградата на кораба беше закован същият надпис.

Той посегна да махне копринената лента.

– *Хотте оке!*

И за да няма съмнение в смисъла на думите му, дежурният самурай поклати глава. Усмивката бе изчезнала от лицето му.

– Но това е моят кораб и искам...

Блаторн уталожил раздражението си, като хвърли поглед към мечовете. Трябва да слеза долу, мислеше си той. Трябва да извадя дневниците – и моя, и другия, тайния. Господи, ако ги открият и предадат на свещениците или на японците – с нас е свършено. Всеки съд в света – освен английския и холандския – ще ни осъди като пирати по силата на доказателствата. В дневника си цитирам дати, места, количествата плячка, броя на загиналите по време на трите ни набега в Америка и единия в Испанска Африка, броя на ограбените църкви и на изгорените градове и кораби. Ами португалският дневник? Той е нашата смъртна присъда, защото съвсем очевидно е краден. Най-малкото е купен от португалец предател, а според законите им всеки чужденец, у когото е намерен темен дневник, да не говорим за такъв, дето отключва пътя през Магелановия проток, трябва незабавно да се умъртви. Ако дневникът бъде открит на вражески кораб, корабът се изгаря и целият екипаж безмилостно се екзекутира.

– *Нан но уда?* – попита един от самураите.

– Говорите ли португалски? – на свой ред попита Блаторн на португалски.

Самураят сви рамене.

– Уакаримасен.

Друг самурай пристъпи напред и почтително се обърна към водача, който кимна в знак на съгласие.

– Португалски приятел – започна тогава самураят със силен акцент. Той разтвори горната част на кимоното си и показа малкото дървено кръстче, което висеше на врата му. – Християнин. – Посочи себе си и се усмихна. – Християнин. – После посочи към Блаторн. – Християнин ка?

Блаторн се поколеба, но кимна с глава утвърдително.

– Християнин.

– Португалец?

– Англичанин.

Онзи размени някакви думи с водача, двамата свиха рамене и отново го погледнаха.

– Португалец?

Блаторн потвърди с глава, защото не желаше да им противоречи за каквото и да било.

– Мои приятели? Къде?

Самураят посочи към източния край на селото.

– Приятели...

– Това мой кораб. Искам да слеза долу – опита се да обясни Блаторн по няколко начина, включително със знаци, докато най-сетне го разбраха.

– *А, со десу! Киндџиру!* – поясниха те натъртено, посочиха надписа и се усмихнаха.

Нямаше никакво съмнение, че не му се разрешаваше да слезе. „*Киндџиру*“ сигурно значи „забранено“, раздразнено помисли Блаторн. По дяволите тогава! Той натисна бравата и вратата се откряна.

– *КИНДЖИРУ!*

Рязко го обърнаха с лице към самураите. Мечовете им бяха почти извадени от ножниците. Двамата го чакаха неподвижно да вземе решение. Останалите наблюдаваха безразлично. Блаторн разбра, че нямаше друг избор, освен да отстъпи, така че сви рамене и отиде да провери корабните въжета и каквото друго можеше. Окъсаните платна бяха спуснати и завързани по местата им. Самите върви обаче бяха много особени, затова предположи, че японците са свършили тази работа. Тръгна към трапа, но пак спря. Обля го студена пот. Всички го наблюдаваха недоброжелателно и той си помисли: господи, как може да съм такъв глупак! Поклони се учтиво и враждебните им изражения моментално

изчезнаха, започнаха отново да му се кланят и усмихват. Ала усещаше как по гърба му се стича пот и намрази всичко японско. Прииска му се да е на кораба заедно с целия си екипаж, добре въоръжени и в открито море.

– Боже мой, лоцмане, мисля, че не си прав – каза Винк. Беззъбата му усмивка беше широка и неприятна – Ако свикна някога с помята, която ни дават за храна, това е най-приятното място, където съм бил в живота си. За три дни вече спях с две жени и са послушни като зайци. Правят всичко, стига да им покажеш как.

– Така е. Но няма да издържим дълго без месо и бренди. Изтощен съм и можах само веднъж – обади се Маецукер и тясното му лице нервно потръпна – Тия жълтолики копелета не искат да разберат, че не можем без месо, бира и хляб. И бренди или поне вино.

– Там е бедата! Иисусе Христе, давам цяло кралство за малко грог – Бакус ван Нек беше мрачен. Приближи се до Блаторн и се вторачи в него отблизо. Беше много късоглед, а в бурята бе изгубил и последния си чифт очила. Но дори и с тях на носа винаги заставаше възможно най-близо до събеседника си. Беше главният търговец, ковчезник и представител на холандската компания „Източна Индия“, която бе финансирала плаването. – Ние сме на брега, в безопасност, а още глътка не съм пийнал. Нито капка! Ужасно! А ти, лоцмане?

– И аз не съм. – Блаторн мразеше някой да стои в непосредствена близост до него, ала Бакус му беше приятел и почти напълно спял, затова не се отдръпна. – Само гореща вода с някакви треви.

– И не могат да разберат, като им обяснявам какво е грог. Нищо за пиене освен гореща вода с билки – господ да ни е на помощ! Ами ако в цялата страна няма капка алкохол – Веждите му отскочиха нагоре – Направи ми, лоцмане, една услуга. Помоли ги за малко алкохол.

Блаторн бе открил къщата, където ги бяха настанили в източния край на селото. Самураят пред вратата го пусна да мине, но хората му потвърдиха, че не им разрешават да излизат извън градината. Къщата, както и онази, в която се събуди, имаше много стаи, но беше по-голяма и с по-многобройна прислуга, мъже и жени на всякаква възраст.

От екипажа бяха оживели единадесет души. Мъртвите били изнесени от японците. Изобилните количества зеленчуци бяха започнали да надвиват скорбута и всички, с изключение на двама, които имаха кръвоизливи в стомасите, оздравяваха бързо. Винк бе пусал на двамата

болни кръв, но от това не им беше станало по-добре. До падането на нощта сигурно щяха да умрат. Капитанът беше настанен в отделна стая и все още се чувствуваше много зле.

Готвачът Сонк, нисък набит човечец, рече засмяно:

– Не е лошо тук, лоцмане, както каза Йохан, като изключим храната и липсата на грог. И туземците се държат добре, стига да не ходиш обут из къщата. Тия жълти копелета направо побесняват, ако не си събуеш обувките.

– Чуйте какво ще ви кажа – прекъсна го Блаторн. – Тук има и един свещеник. Езуит.

– Исусе Христе! – Лекомисленото настроение ги напусна, щом им разказа за свещеника и обезглавяването. – И защо му отрязва главата, лоцмане?

– Не знам.

– Я най-добре да се качим на кораба. Ако хората На папата ни спипат на брега...

Стаята се изпълни със страх. Немият Саламон наблюдаваше напрегнато Блаторн. Устата му се движеше и в ъглите се появиха мехурчета слюнка.

– Не, Саламоне, не съм разбрал погрешно – благо отвърна Блаторн на немия въпрос – Той изрично каза, че е езуит.

– Господи – езуит, доминиканец или друг подобен – каква разлика, намеси се Винк. – Най-добре да се качваме на кораба. Лоцмане, помоли самурая, а?

– Ние сме в божиите ръце – заяви Ян Ропер. Беше търговец авантюрист, млад мъж с тесни цепки на очите, високо чело и тънък нос – Той ще ни опази от почитателите на сатаната.

Винк погледна Блаторн.

– А видя ли някакви португалци, лоцмане?

– Не. В селото няма и следа от тях.

– Ще нахлуят, щом научат за нас – изрази Маецукер мнението на всички, а юнгата Кроок изстена.

– Щом има един свещеник, значи има и други. – Гинзел облиза пресъхналите си устни. – А в такива случаи проклетите им конквистадори никога не са далеч.

– Така е – съгласи се обезпокоеният Винк. – Те са като въшките.

– Господи, Исусе! Католици! – промърмори някой. – И конквистадори!

– А наистина ли сме в Япония, лоцмане? – попита ван Нек. – Той ли

ти каза?

– Да, защо?

Ван Нек се приближи по-плътно и понижи глас.

– Щом свещениците са тук и част от туземците са католици, тогава е възможно и останалото да е истина – за богатствата, златото, среброто и скъпоценните камъни – Всички утихнаха – Ти видя ли нещо такова, лоцмане? Злато например? Туземците носят ли скъпоценни камъни или злато?

– Не. – Блаторн се замисли за миг. – Не видях нищо такова. Нито гerdани, нито обеци, нито гривни. Чуйте, имам още нещо да ви кажа. Качих се на „Еразъм“ и целият е запечатан. – Разказът му засили безпокойството им.

– Господи, щом не можем да се върнем на кораба, а брегът гъмжи от свещеници и католици. Трябва да се измъкнем оттук. – Гласът на Ма-еуекер потрепери. – Лоцмане, какво да правим? Те ще ни изгорят! Тези копелета конквистадорите мушкат със сабите си, без да...

– Съдбата ни е в божиите ръце – уверено се обади Ян Ропер. – Той ще ни закриля от анархистите. Дал е обет. Няма от какво да се боим.

Блаторн добави:

– Като си спомня как самураят се озъби на свещеника, сигурен съм, че го мрази. А това е чудесно, какво ще кажете? Само не мога да си обясня защо свещеникът не беше облечен в обичайните им одежди, а в оранжева роба. Не бях виждал такава.

– Да, това е интересно – съгласи се ван Нек. Блаторн го погледна.

– Може би още не им е много стабилно положението. Това доста би ни помогнало.

– Какво можем да направим, лоцмане – попита Гинзел.

– Да бъдем търпеливи и да изчакаме пристигането на най-главния, даймио. Той ще ни освободи. И защо не? Нищо лошо не сме им сторили. Имаме стоки, които можем да им продадем. Не сме пирати и няма от какво да се боим.

– Той е прав и освен това не забравяйте думите на лоцмана, че не всички туземци са приели католическата вяра – каза ван Нек повече да си вдъхне кураж, отколкото да ободри останалите. – Да. Хубаво е, че самураят мрази свещеника. А оръжие носят само самураите. Не е зле, какво ще кажете? Просто ще издебнем нашия пазач и ще си вземем обратно оръжието – тогава, преди да се усетят, ще бъдем на кораба.

– Ами ако този даймио е католик – попита Ян Ропер.

Никой не му отвърна. Накрая се обади Гинзел:

– Лоцмане, нали каза, че самураят насякъл човека на парчета, след като му отрязал главата?

– Да.

– Исусе! Това значи, че са варвари! Безумни варвари! – Гинзел беше висок, хубав младеж с къси ръце и много криви крака. Скорбутът го бе лишил от всичките му зъби. – И след като му отсече главата, другите просто се разотидоха, тъй ли? Без да продумат?

– Да.

– Боже мой, да убие ей така, за нищо, един невъоръжен човек! Защо го направи? Защо го уби?

– Не знам, Гинзел. Но никога не съм виждал такава страхотна бързина. Докато си извади меча от ножницата, и главата на онзи вече се търкаляше в праха.

– Господ да ни е на помощ!

– Господи, Исусе Христе – промърмори ван Нек. – Ако не можем да се върнем на кораба. – Проклетата да е бурята, толкова съм безпомощен без очилата си!

– Колко самураи видя на кораба, лоцмане? – заинтересува се Гинзел.

– Двадесет и двама. Но на брега имаше още.

– Гневът божи ще се излее върху неверници и грешници и те вечно ще горят в ада!

– Много бих искал да съм сигурен в това, Ян Ропер – рече строго Блаторн, защото усети как стаята се изпълни с боязън от божията мъст. Беше доста изморен и му се искаше да си легне.

– Можеш да си сигурен в това, лоцмане, както аз съм сигурен. Моля се да прозреш божията правда. Дано осъзнаеш, че по твоя вина попаднахме тук – малцината, които оцеляхме.

– Какво – попита Блаторн застрашително.

– Защо убеди капитана да опита да открие Япония? Това не влиза в заповедите ни. Трябваше да оплячкосаме Новия свят, да прехвърлим войната в най-уязвимата част на врага и да се приберем у дома.

– На север и на юг от нас бяха испанските кораби и нямаше къде другаде да бягаме. Да не би паметта ти да те е напуснала заедно с ума? Единственият ни шанс за спасение беше да плаваме на запад.

– Аз избобцо не видях вражески кораби. Нито пък останалите.

– Я стига, Ян – уморено се намеси ван Нек. – Лоцманът е постъпил както е смятал за най-добре. Разбира се, че имаше испански кораби.

– Така е, при това бяхме на хиляди левги от всякакви приятели във

вражески води – изсъска Винк. – Това е самата истина, както е истина и фактът, че поставихме въпроса на гласуване. И всички казахме „да“.

– Не и аз.

– А мен никой не ме е питал – добави Сонк.

– О, боже!

– Успокой се, Йохан – каза ван Нек, опитвайки се да заглади напрежението. – Ние първи стигнахме Япония. Я си спомни всички легенди. Ако не изгубим ума си, ще станем богати. Имаме стока за продан, а те имат злато – трябва да имат. Къде другаде можем да продадем товара? Да не би в Новия свят, преследвани и гонени? Испанците бяха по петите ни и знаеха, че сме някъде около Санта Мария. Трябваше да бягаме от Чили, а през Протока не можехме да минем – там сто на сто ни причакваха, съвсем, близо е до ума. Единственият ни шанс беше да тръгнем насам и идеята беше чудесна. Да разменим товара за подправки, злато и сребро – какво по-хубаво от това? Помислете си само за печалбата – обикновено е хилядократна. Та ние сме в царството на подправките! Цял живот слушаме за богатствата на Япония и Китай. Нали затова се записахме за това плаване? Ще забогатеем, ще видите!

– Ще загинем като останалите. Тук сме в царството на сатаната!

Винк сърдито повиши глас:

– Затваряй си устата, Ропер! Лоцманът постъпи правилно. Той не е виновен за смъртта на хората – не е! По време на такива плавания винаги умира много народ.

Очите на Ян Ропер се стесниха като цепчици, а зениците му се изостриха като топлийки.

– Да, мир на праха им. И брат ми беше сред тях. Блаторн надникна във фанатичните очи на Ян Ропер и изпита омраза към него. Ала дълбоко в себе си се запита дали наистина се бе насочил на запад, за да избегне вражеските кораби. Или защото бе първият английски лоцман, преминал Протока, готов и в състояние да се отправи на запад, и следователно първият с някакви шансове да обиколи земното кълбо? Ян Ропер изсъска:

– Те загинаха заради твоите амбиции, лоцмане! Господ ще те накаже!

– А сега вече си затваряй устата – произнесе Блаторн тихо, но твърдо.

Ян Ропер продължи да го стрелка злобно с очи, но повече не се обади.

– А така!

Блакторн уморено се отпусна на пода и се облегна на една от отвесните подпори.

– Какво ще правим, лоцмане?

– Ще изчакаме да оздравеем напълно. Главният им скоро ще пристигне и тогава всичко ще се изясни.

Винк гледаше навън към самурая, който клечеше неподвижно до вратата на градината.

– Вижте го това копеле. От часове клечи така, без да шавне, без да продума, без дори да си човърка носа.

– Но и никакви неприятности не ни е създал, Йохан, никакви – добави ван Нек.

– Така е, но и ние какво толкова сме правили – спим, блудствуваме и ядем помията им.

– Лоцмане, той е сам, а ние сме десет – тихо се обади Гинзел.

– И за това съм мислил. Но още не сме във форма. Трябва ни най-малко седмица да се излекуваме окончателно от скорбута – отвърна Блакторн разтревожен. – И на кораба са прекалено много. Не бих се наел да се бия дори с един без копие или пищов. Нощем пазят ли ви?

– Да. Сменят се на три – четири пъти. Някой да е видял часовия заспал – попита ван Нек.

Всички поклатиха отрицателно глави.

– Довечера можем да опитаме – поде отново Ян Ропер – С божията помощ ще надвием езичниците и ще превземем кораба.

– Изчисти калта от ушите си! Лоцманът току що ти каза! Да не си оглушал – изсъска Винк с отвращение.

– Точно така – съгласи се Питерзоон, артилеристът – Престани да се заяждаш с Винк!

Ян Ропер отново присви очи.

– Помисли за спасението на душата си, Йохан Винк! И ти, Ханс Питерзоон! Денят на Страшния съд приближава – И той излезе на верандата.

Ван Нек наруши мълчанието:

– Всичко ще мине добре, ще видите.

– Ропер е прав. Алчността ни доведе дотук – обади се юнгата Кроок с разтреперан глас – Божието възмездие...

– Престани! Момчето подскочи.

– Слушам, лоцмане. Извинете, но – Максимилиан Кроок беше най-младият от всички – едва шестнадесетгодишен. Записа се за това плаване, защото баща му беше капитан на един от корабите и забогатяването

им беше вързано в кърпа. Ала стана свидетел на жестоката смърт на баща си при ограбването на испанския град Санта Магдалена в Аржентина. Плячката беше добра, видя какво значи изнасилване и сам опита, отвратен от себе си, преситен от мириса на кръв и убийства. По-късно негови приятели загинаха пред очите му, а от петте кораба остана само един. Сега имаше чувството, че е най-старият от всички – Извинете. Много съжалявам.

– От колко време сме на брега, Бакус – попита Блаторн.

– Трети ден – Ван Нек отново се приближи плътно до него и приклепна на пръсти. – Не си спомням много ясно пристигането, но като дойдох на себе си, диваците бяха плъпнали по целия кораб. Макар че бяха много мили и любезни. Дадоха ни храна и гореща вода. Отнесоха мъртвите и спуснаха котвата. Не си спомням добре, но ми се струва, че ни издърпаха до кея. Ти беше трескав, като те отнесоха на брега. Искахме да те задържим при нас, но не ни разрешиха. Единият говореше малко португалски. Изглежда, им беше главен, косата му е почти бяла. Не разбра какво значи „лоцман“, но знаеше думата „капитан“. Даде ни да разберем, че нашият „капитан“ трябва да живее отделно от нас, но да не се безпокоим, защото добре щели да се погрижат за теб. Както и за нас. После ни доведе тук, по-точно ни донесоха на ръце, и той ни каза да стоим тук, докато дойде неговият капитан. Никак не ни хареса, че те откараха другаде, но нямаше как. Лоцмане, би ли помолил главния им да ни даде вино или бренди – Ван Нек жадно облиза устни и добави – Впрочем сега се сещам, че спомена думата „даймио“. Какво ще стане, като пристигне този даймио?

– Някой има ли нож или пищов?

– Не – отговори ван Нек и разсеяно почеса възливата си глава – Взеха ни всички дрехи, изпраха ги, но оръжието не ни върнаха. Тогава не ми направи впечатление. Освен пищова ми взеха и ключовете. Бях ги вързал заедно – от трезора, ковчежето и склада с мунициите.

– На кораба горе всичко е заключено. Така че няма смисъл да се безпокоиш.

– Не обичам, когато ключовете не са у мен. Ставам нервен. Проклето да е това мое зрение, защо нямаме бренди? Бих пийнал дори малко бира.

– Господи, значи самерей го съсякъл на парчета – обади се Сонк, без да се обръща към никого.

– За бога, стига си плямпа! Самурай, а не самерей! От теб човек може да откачи – ядоса се Гинзел.

– Дано онова копеле отчето не се появи тук – каза Винк.

– Ние сме на сигурно място в божиите ръце. – Ван Нек все още се опитваше да звучи уверен. – Като дойде даймио, всички ще ни освободят. Ще ни върнат кораба и оръжието. Ще видите. Ще продадем стоката и ще се върнем в Холандия живи и богати, обиколили света – първите холандци, сторили това. Католиците да вървят по дяволите, и туй то!

– Не, не е така – възрази Винк – При вида на католиците ме ползват студени тръпки и нищо не мога да направя. Както и при мисълта за конквистадорите. Смяташ ли, лоцмане, че имат някаква власт тук?

– Не знам. Бих казал, че да. Ех, защо не сме в пълен състав!

– Горкичките, ние поне сме живи – додаде Винк.

– А може и да са се прибрали вече у дома – обади се Маецукер – Представете си, че са обърнали назад при Магелановия проток, когато бурята ни разпръсна.

– Дано си прав – каза Блаторн – Но се боя, че са загинали. Гинзел потрепери.

– Ние поне сме живи.

– Щом католиците са тук и като имам предвид как се мени настроението на тези проклетни езичници, пукната пара не давам за живота ни.

– Проклет да е денят, в който напуснах Холандия – обади се Питерзоон. Проклет да е всичкият грог на земята! Ако не се бях напил като свиня, сега щях да съм в Амстердам с моята бабичка.

– Проклинай каквото си искаш, Питерзоон, но не и алкохола – той е сокът на живота!

– Ако питате мен, накиснали сме се здравата и всеки момент ще закънем. – Винк погледна драматично нагоре. – Всеки момент!

– Бях се отчаял, че изобщо ще се доберем до суша – каза Маецукер. Приличаше на пор, само дето беше беззъб. – Най-малко до Япония. Ах, тези гадни католици! Няма да ни оставят живи! Защо нямаме пищови? Как можяхме да попаднем тук? Нищо лошо не искам да кажа, лоцмане – побърза да поясни той, щом Блаторн му хвърли един поглед. – Просто нямахме късмет, и това си е!

По-късно слугите отново донесоха храна. И както винаги – едно и също: варени и сурови зеленчуци с малко оцет, рибена чорба и каша от пшеница и ечемик. Моряците до един отблъснаха с отвращение парченцата риба и поискаха месо и алкохол. Ала никой не ги разбра и по-късно, по залез слънце, Блаторн си тръгна. Беше се изморил от техните страхове, омрази и псувни. Каза им, че ще се върне призори. Магазинчетата в тесните улички оживено търгуваха. Откри улицата, където

живееше, и входната врата на къщата. Кървавите петна бяха почистени, тялото бе изчезнало. Все едно, че съм сънувал всичко, каза си той. Градинската врата се отвори, преди да я докосне. Старият градинар, все така с набедрена превръзка, въпреки хладния ветреца му се усмихна и се поклони.

– *Конбануа.*

– Здравей – поздрави Блаторн, без да се замисли. Изтича по стъпалата и спря, спомнил си за ботушите. Свали ги, качи се бос на верандата и влезе в стаята. От нея тръгна по дълъг коридор, но не можа да открие спалнята си.

– Онна – извика той. Появи се някаква старица.

– *Хай?*

– Къде е Онна?

Старата жена смръщи чело замислена, после посочи себе си:

– *Онна!*

– О, за бога – раздразни се Блаторн. – Къде е стаята ми? Къде е Онна?

Той бутна плетената преграда на още една стая. На пода пред ниска масичка бяха налякали четирима японци и се хранеха. В единия разпозна сивокосия кмет, който се появи със свещеника. Всички му се поклониха.

– Ах, извинете – побърза той да затвори вратата и пак се провикна. – Онна!

Старата жена се замисли за миг, после го повика о пръст. Той я последва в друг коридор. Тя плъзна встрани една врата и той разпозна стаята си по разпятието. Завивките вече бяха грижливо постлани.

– Благодаря – каза Блаторн облекчено. – А сега иди да извикаш Онна.

Старицата безшумно заситни нанякъде. Той седна. Боляха го главата и цялото тяло и много му се прииска да се отпусне в удобен стол. Къде ли ги държаха? Как да се качи на кораба? Как да намери няколко пищова? Трябва да има начин. Отново се чуха меки стъпки и този път жените бяха три – старицата, кръглолико младо момиче и предишната жена на средна възраст.

Старицата посочи с пръст момичето, което имаше леко изплашен вид.

– *Онна!*

– Не – ядоса се Блаторн и рязко посочи жената на средна възраст. – Тази е Онна, за бога! Не си ли знаете имената? Онна, гладен съм. Мога

ли да получа нещо за ядене – Той си потърка корема, за да им стане ясен смисълът на казаното. Те се спогледаха. После жената на средна възраст сви рамене и каза нещо, което се стори много смешно на другите две, отиде до леглото и започна да се съблича. Другите клекнаха, широко ококорили очи, любопитни.

Блакторн се ужаси.

– Ама какво правиш!

– *Ишимашо!* – каза тя, свали широкия пояс и разтвори кимоното си. Гърдите ѝ бяха плоски, изсушени, а коремът – огромен.

Нямаше съмнение, че възнамеряваше да легне в леглото. Той заклати енергично глава, хвана я за ръката и и каза веднага да се облича. Трите се разбърбиха едновременно, размахвайки ръце, а жената очевидно много се ядоса. Тя свали дългата си пола, остана гола и се опита пак да се вмъкне в постелата.

На вратата безшумно се появи кметът. Те млъкнаха и започнаха да се кланят.

– *Нанда?* – попита той. – *Нанда?*

Старата жена започна да му обяснява какво се е случило.

– Вие иска тази жена – изумен запита той на едва разбираемия си португалски, като сочеше голата жена.

– Не, разбира се, че не. Исках само Онна да ми донесе малко храна.

– И Блакторн махна нетърпеливо към нея. – Онна!

– Онна значи „жена“ – И японецът взе да сочи и трите подред: *Онна – онна – онна*. Искате *онна*?

Блакторн уморено поклати глава.

– Не, благодаря, сгреших. Извинявам се. Как ѝ е името?

– Моля?

– Как се казва?

– А, име е Хаку. Хаку – повтори той.

– Хаку?

– Хай, Хаку.

– Извинявай, Хаку-сан. Мислех, че се казваш „Онна“.

Кметът обясни на Хаку каква грешка е станала, но тя съвсем нямаше доволен вид. После каза нещо, всички го погледнаха и започнаха да се хият в шепа, след което излязоха. Хаку излезе гола, метнала кимоното през ръка, с много достойнство.

– Благодаря! – каза Блакторн, ядосан от собствената си глупост.

– Това моя къща. Мое име Мура.

– Мура-сан. Аз се казвам Блакторн.

– Моля?

– Мое име Блакторн.

– А! Бър-рак-фон.

Мура се опита няколко пъти да го произнесе, но така и не успя. Най-накрая се отказа и започна отново да изучава колоса, застанал пред него. Той беше първият варварин, когото виждаше, с изключение на отец Себастио и другия свещеник, преди много години. Но свещениците, мислеше той, са тъмнокоси, чернооки и нормални на ръст. А този – висок, златокос, със златиста брада, сини очи, необикновено бледа кожа на окосмените места и зачервена на останалите. Странна работа. Аз си мислех, че всички хора са с черна коса и черни очи. Ние до един сме такива, и китайците също, а Китай е целият свят, ако не броим земите на южните португалски варвари. Много странно. Защо отец Себастио така мрази този човек? Защото е почитател на сатаната? Едва ли – отец Себастио може да прогони дявола, стига да поиска. Иии, никога не бях виждал отеча толкова ядосан. Никога. Чудна работа! Дали сините очи и златната коса не са белези на дявола? Мура вдигна пак поглед към Блакторн и си спомни как се опита да го разпита там, на кораба, а после, когато капитанът изгуби съзнание, реши да го доведе в собствената си къща, защото беше водач и изискваше по-специално отношение. Сложиха го да легне върху юргана и го разсъблякоха, изгаряйки от любопитство.

– Несравнимите му части са внушителни, нали – обади се майка му.

– Предполагам, че и жените им са също така – надарени – додаде жена му Ниджи.

– Глупости, момиче – възрази майка му. – Всяка от нашите куртизанки може да се справи с него при нужда – Тя поклати глава изумена – През живота си не съм виждала подобен човек. Чудна работа, нали?

Измиха го и той дойде на себе си. Лекарят реши, че няма да е разумно да го потапят в истинска баня, докато не дойде напълно в съзнание.

– Да не забравяме, Мура-сан, че всъщност не знаем как са устроени варварите – предпазливо и мъдро отбеляза той. – Съжалявам, но може, без да искаме, да го убием. Очевидно е на края на силите си. Нека бъдем търпеливи.

– Ами въшките в косата му?

– Засега няма да ги закачаме. Доколкото разбирам, всички варвари ги имат. Много съжалявам, но ви препоръчвам търпение.

– Не можем ли да измием поне косата му – попита жената на Мура.
– Много ще внимаваме. Господарката, моята свекърва, лично ще

надзирава скромните ни усилия. Това ще е от полза за варварина и ще запази къщата ни чиста.

– Съгласна съм. Можете да му измиете косата – решително отсече майка му.

Мура неволно погледна отново Блаторн. Припомни си какво им бе говорил свещеникът за поклонниците на сатаната и за пиратите. Господ да ни пази от такова зло, мислено се прекръсти той. Ако знаех, че е толкова ужасен, никога нямаше да го пусна в къщата си. Но не, възрази той сам на себе си. Длъжен си да се отнасяш към него като към много специален гостенин, докато Оми-сан не даде други нареждания. Колко умно постъпи обаче, като извести едновременно и свещеника, и Оми-сан. Много умно. Ти си кмет, ти отговаряш за безопасността на селото – ти и само ти. Да. И Оми-сан теб ще държи отговорен за тазсутрешната смърт и за наглостта на мъртвия, и то с пълно право.

Колко пъти беше предупреждавал приятеля си, рибаря:

– Не ставай глупав, Тамасаки. Рискуваш доброто име на селото. Стига с тази твоя нетърпимост. Оми-сан няма избор – той трябва да презира християните, защото нашият даймио ги мрази. Какво друго му остава на Оми-сан...

– Прав си, съгласен съм, Мура-сан, моля да ме извиниш – отговаряше Тамасаки по всички правила на учтивостта. – Но нали будистите трябва да проявяват повече търпимост? Нали са и дзен-будисти?

Дзен-будизмът учеше на самодисциплина; той проповядваше да се разчита на собствените сили и на медитацията в търсене на просветлението. Повечето самураи бяха от сектата на дзен-будизма, който добре им подходеше и сякаш бе създаден специално за гордите, предизвикващи смъртта воини.

– Да, будизмът учи на търпимост. Но колко пъти трябва да ти напомням, че те са самураи, че живеем на Идзу, а не на Кюшу, а дори и да беше Кюшу, ти пак нямаше да си прав. Никога. Ясно ли е?

– Да, моля да ме извиниш, знам, че не съм прав. Но понякога усещам, че не мога да се примиря с вътрешното си чувство на срам, когато Оми-сан говори така обидно за Правата вяра.

И ето на, Тамасаки, ти си мъртъв, по твоя собствена вина, защото оскърби Оми-сан, като не му се поклони само защото той каза „миризливият свещеник от чуждата религия“. Макар че свещеникът наистина мирише, а Правата вяра е чуждоземна. Бедни мой приятелю. Тази истина няма да нахраня семейството ти, нито ще изчисти петното от лицето на селото.

О, Света Богородице, благослови моя стар приятел и го дари с радост там, на небето!

А сега ще очакваме големи неприятности от Оми-сан, каза си Мура. И като че ли това не ни стига, та на всичко отгоре и даймио пристига.

Всеки път при мисълта за законния им владетел Касиги Ябу, даймио на Идзу, чичо на Оми, сърцето му се свиваше от остро безпокойство. Той беше жесток, безчестен човек, отнемаше на селата полагащия им се дял от риболова и реколтата, смазваше ги под бремето на управлението си. На чия страна ще застане Ябу в случай на война – попита се Мура. На Ишидо-сама или Торанага-сама? Ние сме по средата между двама гиганти, заложници и на двамата.

На север беше Торанага – най-великият от всички живи пълководци, господар на Кванто – Осемте провинции, най-влиятелният даймио в страната, главнокомандуващ Източните армии, на запад се простираха владенията на Ишидо, господар на крепостта Осака, покорител на Корея, регент на наследника, главнокомандуващ Западните армии. На север се намираше Токайдо, главният крайбрежен път, който свързваше Йедо, столицата на Торанага, с Осака, столицата на Ишидо – триста мили в западна посока, през които щяха да минат техните войски. Кой ще спечели войната? Нито един от двамата. Защото войната отново ще обхване цялата империя, сключените съюзи ще се разтрогнат, провинциите ще се сбият помежду си, докато накрая битките се прехвърлят в самите села – както е било винаги. С изключение на последните десет години. Колкото и невероятно да бе, но през последните десет години из цялата империя цареше една безвойнственост, наричана мир, каквато историята на страната не познаваше. Мирът тъкмо започна да ми харесва, мислеше Мура. Ала човекът, на когото дължаха този мир, бе мъртъв. Войнът селянин, станал самурай, после генерал, след това главнокомандуващ и накрая тайко – абсолютен господар на Япония, бе мъртъв вече цяла година, а седем годишният му син бе прекалено млад, за да наследи върховната власт. Така че и момчето, също като нас, е една пионка в ръцете на великани. Войната е неизбежна. Сега дори самият тайко не би могъл да защити любимия си син, династията си, наследството си или империята си.

А може би така трябва да бъде. Тайко покори земята, установи мир, принуди всички даймио в страната да се хвърлят в краката му като някакви селяни, размести феодалните владетели според собствените си желания и прищевки – а след това умря. Великан сред пигмеи. Може би беше редно всичките му дела и цялото му величие да умрат заедно с

него. Та не е ли човекът като цветен листец, носен от вятъра, а вечни са само планините, морето, звездите и тази Божествена страна.

Да, ние сме в капан и това е факт. Войната скоро ще избухне и това също е факт. Ябу сам ще реши на чия страна ще застанем и това е факт. Селото винаги ще си остане село, защото оризищата му са богати, а морето щедро, и това е последният факт.

Мура върна мислите си към варварина пират, застанал пред него. Ти си дявол, изпратен да ни погуби, и откак си пристигнал, само беди ни сполетяват. Не можа ли да си избереш някое друго село?

– Капитан-сан иска *онна*? – попита той услужливо. По негово предложение съветът на старейшините взе конкретно решение по този въпрос, що се отнася до другите варвари, както в знак на учтивост, така и като най-просто средство да имат с какво да се занимават, докато пристигне началството. А вложените пари десеторно се изплатиха с последвалите разкази за тези връзки, които забавляваха цялото село.

– *Онна*? – повтори той, като предполагаше най-естествено, че щом пиратът се държи на крака, то с удоволствие би легнал по корем, преди да потъне в сън, и всичко бе уредено в тази насока.

– Не. – На Блаторн му се спеше, но за да спечели този човек на своя страна, си наложи една усмивка и посочи разпятието. – Ти християнин?

Мура кимна.

– Християнин.

– Аз християнин.

– Отец казва не. Не християнин.

– Християнин съм. Не съм католик, но въпреки това съм християнин.

На Мура нищо не му стана ясно. А и Блаторн не можа да му обясни, колкото и да се опитваше.

– Исканна?

– Димио – кога идва?

– Димио? Не разбира.

– Ох – даймио! Исканна да кажа даймио.

– *А, даймио! Хай! Даймио!* – Мура сви рамене. – Даймио дойде, кога дойде. Спи. Първо чист. Моля.

– Какво?

– Чист. Баня, моля.

– Не разбирам.

Мура се приближи до него и сбръчка нос в знак на отвращение.

– Воня. Лошо, всички португалци воня. Баня. Това чиста къща.

– Ще се изкъпя, когато реша, и не е вярно, че воня – побесня Блаторн. – Къпането е опасно за здравето, това и децата го знаят! Да не искаш да се простудя? За глупак ли ме мислиш? Разкарай се оттук и ме остави да спя!

– Баня – нареди Мура, поразен от неприкрития гняв на варварина – връх на лошите обноски. Не само вонеше – което беше истина – ами от три дни не се беше къпал както трябва и куртизанката с право щеше да откаже да легне с него, колкото и голяма да бе сумата. Ах, тези ужасни чужденци – мислеше той. Чудни хора!

И навиците им са учудващо нечистооплътни. Но нищо. Аз отговарям за теб. Ще те науча на обноски. Ще заприличаш на човек и майка ми ще научи онова, което я интересува. – Баня – повтори той.

– Махай се, преди да съм те разкъсал на парчета – озъби се Блаторн и му махна с ръка да си върви.

Настъпи миг мълчание, след което се появиха другите трима японци и трите жени. Мура им обясни накратко за какво става дума, след което отсече безпрекословно:

– Баня, моля.

– Вън!

Мура направи крачка напред и влезе в стаята. Блаторн посегна, колкото да го избута навън, защото не искаше да му причини болка, ала внезапно изпищя. Необяснимо как Мура бе ударил лакътя му е остро на дланта си и сега ръката му висеше безпомощно, парализирана. Побеснял, той се нахвърли върху японеца, но стаята се завъртя пред очите му и в следващия миг се намери проснат по лице, а гърбът му бе скован от същата пронизваща болка, която не му позволяваше да помръдне.

– За бога...

Опита се да стане, но краката му се подкосиха. А Мура най-спокойно протегна малкия си, но твърд като желязо пръст и докосна някакъв нервен център на врата му. Болката го ослепи.

– Господи Исусе...

– Баня? Моля?

– Да... да...

Блаторн едва си поемаше дъх от обезумяващата болка, причинена с такава лекота от това дребно човече, проснал го безпомощен, като малко дете, така че всеки би могъл да му пререже гърлото.

Мура бе усвоил изкуството на джудо и карате преди много години, както и умението да борави с меч и копие. Тогава беше воин и се биеше

на страната на Накамура, генерала селянин, тайко – много преди тайко да стане тайко – когато селяните можеха да бъдат самураи, а самураите можеха да са селяни, занаятчии или дори дребни търговци и въпреки това да бъдат воители. Странно, мислеше Мура, като гледаше разсеяно проснатия в краката му великан, че кажи – речи, първото нещо, което тайко стори веднага щом стана всевластен, бе да нареди на селяните да захвърлят оръжието и да престанат да бъдат воители. Тайко им забрани завинаги да носят оръжие и установи неотменима кастова система, която сега контролираше целия живот в империята: най-отгоре бяха самураите, след тях идваха селяните, после занаятчиите, търговците, актьорите, париите, бандитите и най-долу на стълбицата – ега, нечовеците – онези, които се грижеха за мъртвите, занимаваха се с обработване на кожи и с умрелите животни, бяха палачи, жигосваха, осакатяваха. Разбира се, варваринът не влизаше в системата на тази стълбича.

– Моля за извинение, капитан-сан – ниско се поклони Мура, но го беше срам заради този варварин, който се търкаляше по пода, стенеше като малко бебе и изобщо се излагаше. Да, много съжалявам, мислеше той, но няма как. Ти ме предизвика извън всякакви разумни граници дори за един варварин. Крещиш като безумен, разстройваш майка ми, нарушаваш спокойствието на дома ми, безпокоиш прислугата, а жена ми вече замени една врата с нова. Не можех в никой случай да допусна твоята очевидна липса на обноски да мине съвсем ненаказана, нито пък да позволя да не се подчиняваш на желанията ми в собствената ми къща. Всичко това е за твое добро. Пък и нищо толкова не е станало, защото вие, варварите, всъщност нямате авторитет за губене. Като изключим свещениците – те са други. Миришат ужасно, но са миропомазани от самия бог – отец, така че имат огромен авторитет. Докато ти – ти си лъжец и пират. Никаква чест. Чудна работа! Твърди, че бил християнин! За съжаление това ни най-малко няма да ти помогне. Нашият даймио ненавижда Правата вяра и варварите и ги търпи само по необходимост. Но щом не си нито португалец, нито християнин, значи законът не те закриля! Така че дори да умреш или най-малкото да те осакатят, мой дълг е да срещнеш съдбата си чист – Баня много хубава – изрече той в заключение.

Помогна на останалите мъже да пренесат все още замаяния Блаторн през къщата, градината и покритата отгоре пътека, с която ужасно се гордееше, до банята. Жените ги следваха.

Това се оказа едно от най-големите преживявания в живота му. Още тогава разбра, че ще има да разказва и преразказва видяното на

стотици чашки горещо sake, както се нарича японското вино, на недоверчивите си приятели, на другите старейшини, на рибарите, селяните, на децата си, които също отначало нямаше да му вярват. А те на свой ред щяха да предават чутото на своите деца и името на рибаря Мура щеше да живее вечно в село Анджино, провинция Идзу, на югоизточния бряг на главния остров Хоншу. И всичко това, защото той, Мура, рибарят, има късмета да бъде кмет през първата година след смъртта на тайко и поради това бе временно отговорен за водача на странните варвари, появили се от Източното море.

ГЛАВА ВТОРА

– Даймио Касиги Ябу, господар на Идзу, иска да знае кой си, откъде си дошъл, как си стигнал дотук и какви пиратски действия си извършил – преведе отец Себастио.

– Колко пъти ще ти казвам, че не сме пирати!

Утрото беше ясно и топло и Блаторн беше коленичил пред платформата, издигната наред селския площад. Главата още го болеше от удара. Запази спокойствие и разсъждавай, каза си той. Този съд ще реши живота на всички ви. Ти си само говорителят на екипажа и нищо друго. Езуитът е настроен враждебно, а друг преводач няма, така че трябва да намериш начин да разбереш какво казва на японски. Единственото нещо, в което можеш да си сигурен, е, че няма да си мръдне пръста да ти помогне – „Събери си ума, момче – чу той гласа на стария Олбан Карадок – Когато бурята е в разгара си и морето е ужасяващо – тогава трябва да събереш всичкия си ум. Така ще запазиш и себе си, и кораба – ако ти си лоцманът. Събери си ума и изстискай сока на всеки ден, колкото и да е лош...“

Сокът на днешния ден е горчива жлъч, мрачно помисли Блаторн. Защо чувам гласа на Олбан толкова ясно?

– Първо кажи на даймио, че нашите страни воюват, че сме врагове – каза той на глас – Кажи му, че Англия и Холандия воюват с Испания и Португалия.

– Пак те предупреждавам да даваш прости отговори и да не изопачаваш фактите. Холандия или, ако искаш, наречи я Нидерландия, Зеландия, Обединените провинции или не знам как още я наричат вие, мръсни холандски бунтовници, е малка, непокорна провинция на Испанската империя. Ти си водач на предатели, въстанали срещу законния си крал!

– Воюва Англия, а Холандия е отдел...

Блакторн не продължи, защото свещеникът вече не го слушаше, а превеждаше.

Даймио се беше възкачил върху платформата – нисък, трътлест, властен. Бе коленичил удобно, със спретнато прибрани под задника пети, а от двете му страни бяха застанали четиримата му помощници, единият от тях Касиги Оми – негов племенник и васал. И четиримата бяха облечени в копринени кимона, с наметнати върху тях богато украсени връхни дрехи с огромни, колосани рамене, пристегнати в кръста с широки пояси. И неизменните мечове.

Мура също бе коленичил в праха на площада. Беше единственият жител на селото – останалите зрители бяха петдесетте самураи, пристигнали заедно с даймио. Бяха насядали дисциплинирано в равни, безмълвни редици. Екипажът бе коленичил зад гърба на Блакторн, а недалеч от тях бяха пазачите. Когато пратиха да ги доведат, наложи се да пренесат капитана на ръце, макар че болките му бяха ужасни. Позволиха му да легне в праха, все още в полусъзнание. Блакторн се поклони заедно с всички останали, щом се намериха пред даймио, но се оказа, че не било достатъчно. Самураите ги блъснаха да паднат на колене и заровиха главите им в праха както на селяните. Опита се да протестира и извика на свещеника да обясни, че обичаят им не е такъв, че е водач и пратеник на една страна и трябва да се отнасят към него като към такъв. Ала дръжката на едно от копията го отхвърли на няколко крачки разстояние. Хората му инстинктивно се сбиха накуп, готови за нападение, но той им изкрещя веднага да коленичат. За щастие се подчиниха. Даймио произнесе нещо гърлено, а свещеникът го преведе като предупреждение да говори истината, при това бързо. Блакторн поиска стол, но езуитът му обясни, че японците не използват столове и в цяла Япония няма нито един.

Блакторн съсредоточи вниманието си върху японския превод на свещеника и затърси някакъв ключ, някаква пролука през този риф.

По лицето на даймио е изписано високомерие и жестокост, мислеше си той. Бас ловя, че е мръсно копеле. Отчето не говори добре японски. Ето, видя ли? Раздразнение и нетърпение. Даймио, изглежда, поиска да му обясни това с друга, по-ясна дума. Така ми се струва. Защо езуитът е облечен в оранжева роба? Дали даймио е католик? Езуитът е направо раболепен и дори се е изпотил. Явно даймио не е католик. Но и в единия, и в другия случай не чакай нищо добро от него. Как да го използвам това злобно копеле? Как да се обясня с него без преводач? Как

да обработя отчето? Как да го zlepоставя? На какво ще клъвне? Хайде, мисли! Достатъчно добре познаваш езуитите...

– Даймио казва да побързаш с отговора.

– Да, разбира се. Извинявам се. Името ми е Джон Блаторн, англичанин съм, главен лоцман на холандска флотилия. Идваме от Амстердам.

– Флотилия? Каква флотилия? Лъжеш! Няма флотилия. И защо англичанин е лоцман на холандски кораб?

– По-спокойно. Първо преведи каквото казах.

– Защо си лоцман на холандски капер? Бързо отговаряй!

Блаторн реши да рискува. Гласът му рязко разцепи топлия утринен въздух:

– Я стига! Първо преведи каквото казах, испанецо! Веднага!

Свещеникът пламна.

– Аз съм португалец, вече ти казах! Отговаряй на въпроса!

– Аз съм тук да отговарям на даймио, а не на теб. Превеждай каквото ти казвам, копеле пършиво – Свещеникът почервения още повече и Блаторн почувствува, че това не мина незабелязано от даймио. Внимавай, предупреди той сам себе си. Ако прекалиш, жълтото копеле ще те наклъца на парчета по-бързо от стадо акули. – Кажй на даймио!

Той се поклонил ниско на платформата и усети хладната пот, която го покри, щом избра безвъзвратно този начин на действие.

Отец Себастио знаеше много добре, че благодарение на дългогодишния си опит би трябвало да е неуязвим за нападките на пирата и очевидния му план да го zlepостави пред даймио. Но за пръв път се почувствува безпомощен и неуверен. Когато пратеникът на Мура дотича в неговата мисия, намираща се в съседна провинция, и съобщи новината за кораба, той се смя, като си представи евентуалните последствия. Не може да е холандски или английски, реши отец Себастио. Досега кораб на еретици не е стигал до Тихия океан с изключение на онзи пират, сатаната Дрейк, и никога техен кораб не е припарвал до Азия. Пътищата бяха тайни и добре охранявани. Той веднага се стегна за път и изпрати по гълъб спешно съобщение до висшестоящото си началство в Осака и много му се прииска първо да се бе посъветвал с него, защото беше млад, доста неопитен и едва от две години в Япония. Дори не беше ръкоположен още и не бе достатъчно компетентен да се справи с такъв извънреден случай. Той се отправи незабавно към Анджино, като се надяваше и горещо се молеше новината да е погрешна. Ала корабът се оказа холандски, лоцманът – англичанин, и в него нахлу цялата му омраза към

сатанинските ереси на Лутер, Калвин, Хенри VIII и неговата незаконно-родена щерка – дяволската Елизабета. Тази омраза все още му пречеше да разсъждава хладнокръвно и разумно.

– Свещенико, преведи казаното от пирата – чу той гласа на даймио.

О, пресвета майко божия, помогни ми да изпълня волята ти. Помогни ми да се покажа твърд пред даймио, дари ме със сладкодумие, та да мога да го обърна към Правата вяра.

Отец Себастио събра мислите си и започна да говори по-уверено. Блаторн внимателно се вслушваше в речта му и се опитваше да различи както отделните думи, така и смисъла на казаното. Отчето спомена „Англия“ и „Блаторн“, сочейки кораба, красиво легнал на котва в малкото пристанище.

– Как се добрахте дотук – попита отец Себастио.

– През Магелановия проток. Намира се на сто тридесет и шест дни оттук. Кажете на даймио...

– Лъжеш! Магелановият проток е таен. Минал си през Африка или Индия. Накрая всичко ще си признаеш – тук прибъгват до мъчения.

– Протокът беше таен, но един португалец ни продаде дневника си. Един от вашите хора ви продаде за малко злато, също като Юда. Всички сте фъшкини! Сега английските и холандските военни кораби знаят пътя през Тихия океан. В момента вече цяла флотилия – двадесет английски линейни кораба и шестдесет канонерки – нападат Манила. С вашата империя е свършено!

– Лъжеш!

Да, съгласи се наум Блаторн, но единственият начин да се докаже това е, като се отиде в Манила.

– Тази флотилия ще опустоши морските ви пътища и ще унищожи колониите ви. Всеки момент ще пристигнат още холандски кораби. Испано-португалската свиня е натикана в кочината си.

Той се извърна и ниско се поклони на даймио.

– Проклет да си и ти, и мръсната ти уста!

– *Ано моно уа нани о мошиту ору?* – нетърпеливо изляя даймио.

Свещеникът заговори по-бързо и твърдо, като споменаваше „Магелан.“ и „Манила“, но Блаторн остана с впечатлението, че на даймио и неговите помощници не им стана много ясно за какво става дума.

Ябу се чувствуваше вече изморен от този съд. Премести поглед към пристанището и кораба, завладял мислите му от момента, в който получи тайното послание на Оми, и отново си зададе въпроса дали това не беше очакваният дар от боговете.

– Проверихте ли товара, Оми-сан? – попита той сутринта, веднага щом пристигна, опръскан с кал и безкрайно уморен.

– Не, господарю. Сметнах за най-добре да запечатам кораба до вашето пристигане, но трюмовете са пълни със сандъци и бали. Надявам се, че съм постъпил правилно. Ето ключовете. Конфискувах ги.

– Добре.

Ябу бе пристигнал от Йедо, столицата на Торанага, която беше на повече от сто мили разстояние, с голяма бързина, в пълна тайна, поемайки голям личен риск, и беше жизнено заинтересуван също така бързо да се върне обратно. Пътуването му отне близо два дни по отвратителни пътища, през придошли от пролетните дъждове реки, донякъде на кон, донякъде на носилки.

– Още сега ще се кача на кораба.

– Трябва да видите чужденците, господарю – засмя се Оми. – Невеоятни са. Повечето са със сини очи, като сиамски котки, и златна коса. Но най-добрата новина е, че до един са пирати...

И Оми му разказа за свещеника, какво бе научил от него за пиратите, какво казал пиратът и какво се случило, от което радостната му възбуда се утрои. Пребори се с нетърпението си незабавно да се качи на кораба и да счупи печатите. Вместо това се изкъпа, преоблече се и нареди да доведат варварите.

– Ей, свещенико – обърна се Ябу соннато към езуита, защото едва разбираше лошия му японски. – Защо ти се сърди...

– Той зъл. Пират. Поклонник на дявола.

Ябу се наведе към Оми, седнал от лявата му страна.

– Разбирате ли какво говори, племеннико? Дали не лъже? Как мислите?

– Не знам, господарю. Кой може да разбере в какво всъщност вярват варварите? Предполагам, че свещеникът наистина го смята за поклонник на дявола. Всичко това, разбира се, са глупости.

Ябу се обърна пак към отчето. Той го мразеше и много му се искаше още днес да го разпъне на кръст и да премахне веднъж завинаги християнството от земите си. Ала не можеше. Макар че той, както и останалите даймио, имаше абсолютна власт във владенията си, всички бяха подчинени на върховната власт на Съвета на регентите – управляващата военна хунта, на която тайко бе завещал властта, докато синът му стане пълнолетен, а освен това бяха подвластни на указите, издадени приживе от тайко, и които все още бяха в сила. В един от тях, писан преди много години, изрично се говореше за варварите португалци и се

заповядваше да бъдат считани за неприкосновени, религията им да се търпи в границите на разумното и да се разрешава на свещениците им да обръщат хората в своята вяра.

– Ей, свещенико! Какво друго каза пиратът? Какво ти говореше? Бързо отговаряй! Да не си си глътнал езика?

– Пират говори лоши работи. За още пиратски военни лодкари – много.

– Какви са тези военни лодкари?

– Извинете, господарю, не разбирам.

– Военни лодкари нищо не значи!

– А! Пират казва други военни кораби в Манила, Филипини.

– Оми-сан, разбирате ли какво говори?

– Не, господарю. Произношението му е ужасно и се получават пълни безсмислици. Да не би да иска да каже, че на изток от Япония има още пиратски кораби?

– Ей, свещенико! Тези кораби на изток ли са от нашия бряг? Изток, а?

– Да, господарю. Мисля, лъже. Каза кораби в Манила.

– Не те разбирам. Къде е Манила?

– На изток. На много дни оттук.

– Ако се домъкне някой пиратски кораб, ще им устроим голямо посрещане, където и да е тази Манила.

– Моля, извинете, не разбирам.

– Няма значение.

Търпението на Ябу се изчерпа. Вече бе решил, че чужденците ще умрат, и предвкушаваше удоволствието от това свое решение. Тези хора очевидно не бяха включени в указа на тайко, в който изрично пишеше „варвари португалци“, а тези, така или иначе, бяха просто пирати. Откак се помнеше, ненавиждаше варварите, тяхната воня и нечистоплътност, отвратителния им навик да ядат месо, глупавата им религия, високомерие и непоносими обноски.

Ала най-вече се срамуваше, като всеки даймио, от странната им власт над тази Божествена страна. Китай и Япония воюваха от векове насам. Китай не допускаше никаква търговия. Ала китайската коприна беше жизнено важна, за да стане поносимо донякъде дългото, горещо и влажно японско лято. Поколения наред само някакви минимални количества от този плат проникваха контрабандно и се продаваха в Япония за огромни суми. И тогава, преди около шестдесет години, се появиха за

пръв път варварите. Китайският император в Пекин им предостави малка постоянна база в Макао, Южен Китай, и се съгласи да им продава коприна за сребро. А японците са богати на сребро. Скоро търговията започна да процъфтява. И двете страни печелеха добре. Посредниците португалци забогатяха, а свещениците им, главно езуити, скоро придобиха ключово значение за търговията. Само те успяха да научат китайски и японски и можеха да служат като посредници и преводачи. И колкото повече вървеше търговията, толкова по-важни ставаха свещениците. Сега годишната търговия бе придобила огромни размери и засягаше живота на всеки самурай. Така че трябваше да търпят свещениците и тяхната религия, иначе варварите щяха да с и отплават и търговията да секне.

Вече имаше няколко много влиятелни даймио християни и стотици или хиляди приели тази вяра – повечето в Кюшу, южния остров, разположен най-близо до Китай. На Кюшу се намираще и португалското пристанище Нагасаки. Да, мислеше Ябу, трябва да търпим свещениците и португалците, но не и тези варвари, новите, с невероятните си златни коси и сини очи. Обзе го странна възбуда. Сега най-сетне щеше да задоволи любопитството си и да види как умират варварите от мъчение. При това имаше на разположение единадесет души и можеше да направи единадесет различни опита. Никога не си бе за давал въпроса защо мъчителната агония на другите му доставяше удоволствие. Само знаеше, че е така, и следователно трябваше да я търси и да и се наслаждава.

Ябу произнесе:

– Този чуждестранен непортугалски и пиратски кораб се конфискува заедно с цялото му съдържание. Всички пирати се осъждат на незабавна...

Долната му челюст увисна, защото в този момент пиратският водач най-неочаквано се нахвърли върху свещеника, измъкна с рязко движение разпятието от пояса му, строши го на парчета, които запокити на земята, и изкрещя нещо. След това веднага коленичи и ниско се поклони на Ябу; пазачите скочиха и замахваха с мечовете си.

– Спрете! Не го убивайте. – Ябу още не можеше да повярва, че е възможно някой да прояви в негово присъствие чак такава липса на обноси. – Не, тези варвари наистина са невероятни!

– Да – съгласи се Оми, но мисълта му бе заета от безбройните въпроси, породени от тези необясними действия на варварина.

Свещеникът бе все така на колене, вперил поглед в натрошения

кръст. Те наблюдаваха как разтрепераната му ръка се пресяга и събира късчетата осквернено дърво. После каза нещо на пирата – тихо, почти ласкаво. Очите му се притвориха, той силете пръсти и устните му започнаха бавно да мърдат. Пиратският водач гледаше нагоре към тях, неподвижен, без да мига с бледите си сини очи, гъвкав като котка пред сбирщината екипаж.

Ябу отново се обади:

– Оми-сан, първо искам да се кача на кораба. След това ще започнем. – Гласът му стана дрезгав при мисълта за удоволствието, което сам си обеща – Искам да започнем от червенокосия в края на редицата, дребничкия.

Оми се наклони по-близо до ухото му и снижи възбудения си глас:

– Моля ви за извинение, но такова нещо, господарю, никога не се е случвало. Поне откак варварите португалци пристигнаха тук. Та нали кръстът е техен свещен символ! И винаги се държат най-почтително към свещениците си. Все им се кланят. Също като нашите християни. Нима свещениците нямат абсолютна власт над тях?

– Казвайте направо какво мислите.

– Ние всички мразим португалците, господарю. С изключение на японците християни. Може би тези варвари ще ни бъдат по-полезни живи, отколкото мъртви.

– По какъв начин?

– Като тях други няма! Те са антихристияни! Един мъдър човек би намерил начин да използва тази омраза – или непочтителност към религията им – в наша полза. Нали са ваша собственост и можете да правите с тях каквото си пожелаете.

Да, съгласи се наум Ябу, но пък и много ми се иска да ги поизмъчвам. От друга страна, винаги мога да си доставя това удоволствие. Послушай Оми. Той е добър съветник. Но мога ли да му имам доверие в този случай? Дали няма някаква своя, тайна причина, да говори така? Я помисли!

– Икава Джию е християнин – чу той племенника си да споменава името на най-заклетия му враг, с когото граничеше на запад. Джию беше роднина и съюзник на Ишидо – Нали този смрадлив свещеник живее при него? Може би тия варвари ще ви дадат ключа за цялата провинция на Икава. Или дори на Ишидо. Или дори на Торанага-сама – добави Оми деликатно.

Ябу се вгледа в лицето му и а опита да прозре в мислите му. После погледът му се прехвърли върху кораба. Сега вече не хранеше никакви

съмнения, че е изпратен, от боговете. Да. Но дали беше дар или напасть?

И той се отказа от личните си удоволствия заради сигурността на целия си род.

– Съгласен съм. Но първо пречупете тези пирати! Научете ги на обноси! Особено този.

– Господи, Исусе Христе – промърмори Винк.

– Трябва да се помолим – добави ван Нек – Току-що четохме молитва.

– Най-добре да кажем още една. Господи, ти, дето си на небето, прати ми шише бренди.

Бяха наблъскани в дълбока яма с капак отгоре, а която рибарите складираха изсушената на слънцето риба. Самураите ги бяха подкарали през площада, после надолу по стълбата и сега стояха заключени под земята. Ямата беше пет стъпки дълга и още толкова широка, с пръстен под и стени. Таванът беше от дървени летви, дебело замазани с кал, с една-единствена капандура.

– Слез от краката ми, проклета маймуно!

– Затваряй си устата, лайно с лайно – добродушно отвърна Питерзоон – Ей, Винк, мръдни малко, беззъби пръдльо, какво си се разположил? Господи, как ми се пие студена бира! Хайде, мръдни!

– Не мога, Питерзоон, тук е по-тъсно от задника на девица.

– Капитанът е виновен. Разположил се е на целия под. Бутнете го да се събуди – обади се Маецукер.

– А! Какво става? Оставете ме на мира! Какво има? Зле ми е. Не мога да стана. Къде сме?

– Оставете го на мира, болен е. Хайде, Маецукер, ставай, за бога!

Винк сърдито издърпа Маецукер за крака и го подпря грубо на седната. Нямахше достатъчно място всички да легнат или дори да седнат удобно. Капитанът Паулус Шпилберген се бе изтегнал в пълен ръст под капандурата, където въздухът бе най-чист, облегал глава на смачканото си на топка наметало. Блакторн се бе подпрял в тъгла, загледан в капака горе. Останалите не го закачаха и тревожно се държаха настрана от него, доколкото бе възможно, защото от опит познаваха това му настроение и дремещата избухливост, която едва се долавяше под спокойното му изражение.

Маецукер изгуби търпение и перна Винк с юмрук в слабините.

– Остави ме на мира или ще те убия, копеле такова! Винк се

нахвърли отгоре му, ала Блаторн сграбчи и двамата и фрасна главите им в стената...

– Всички да си затварят устата – тихо нареди той. Така и направиха. – Ще се разделим на три смени. Едните ще спят, другите ще седят, останалите ще стоят прави. Шпилберген ще лежи, докато се почувствува добре. Клозетът е в онзи ъгъл. – Той определи смените и след като се пренаредиха, стана много по-поносимо.

Най-късно до един ден трябва да се измъкнем оттук, иначе съвсем ще се скапем, мислеше Блаторн. Когато спуснат стълбата, за да ни дадат вода и храна. Трябва да е тази нощ или утре вечер. Защо ни затвориха тук? Ние не представляваме никаква опасност. Бихме могли дори да помогнем на този даймио. Дали ще разбере? Това бе единственият начин да му покажа, че свещеникът ни е заклет враг. Дали ще разбере? Отчето разбра обаче.

– Може би господ ще ти прости това светотатство – аз не мога – много тихо изрече отец Себастио. – Не ще намеря покой, докато ти и твоите злини все още съществувате.

По бузите и брадата на Блаторн се стичаха капки пот. Той разсеяно ги избърса, а ушите му бяха нашрек, както ако спеше на кораба или си почиваше след вахта: достатъчно, за да усети опасността, преди да е връхлетяла.

Ще трябва да си пробием път оттук и да превземем кораба. Какво ли прави сега Фелисити? И децата. Я да направя една сметка – Тюдор е вече на седем години, а Лизбет... Минали са една година, единадесет месеца и шест дни от тръгването ни от Амстердам плюс тридесет и седем дни за снабдяването на кораба с провизии, плюс пътя от Чатам до Амстердам и накрая още единадесет дни, след като се роди, преди да потеглим за Чатам. Това е възрастта ѝ – ако всичко е наред. Трябва да е наред. Фелисити сигурно готви, гледа къщата, чисти, бърби със съседите, докато децата растат – силни и безстрашни като майка си. Как ми се иска отново да съм си у дома, да се разхождаме заедно край брега, из горите и моравите на красивата ни Англия.

С течение на времето бе свикнал да мисли за тях като за герои от някаква пиеса – хора, които обича и за които го боли, а пиесата няма край. Иначе раната от раздялата би била прекалено болезнена. Той можеше да изброи почти на пръсти дните, прекарани в дома си, за единадесетте години, откак бе женен. Малко са, помисли си той, много малко. „Това е тежък живот за една жена, Фелисити“ – предупреди я, когато решиха да се оженият, а тя му отвърна: „За жената всеки живот е тежък.“

Тогава тя беше едва седемнадесетгодишна, висока, с дълга коса и чувство...

Ушите му го предупредиха да бъде нащрек.

Хората му седяха или се бяха облегли на стената, а някои се опитваха да спят. Винк и Питерзоон, които бяха близки приятели, тихо разговаряха. Ван Нек и останалите седяха, вперили погледи в празното пространство. Шпилберген беше полубуден и Блакторн си помисли, че той всъщност бе по-силен, отколкото се правеше.

Над главите им се разнесоха стъпки и всички се умълчаха.

Стъпките спряха. Приглушени гласове на грубия, странно звучащ език. На Блакторн му се стори, че различи гласа на самурая – май се казваше Оми-сан. Да, това му беше името – но не беше напълно сигурен. След миг гласовете стихнаха, а стъпките се отдалечиха.

– Как мислиш, лоцмане, ще ни дадат ли да ядем – попита Сонк.

– Да.

– Нямам нищо против и чаша студена бира, за бога – добави Питерзоон.

– Млъквай – срязва го Винк – На човек може да му призлее от теб.

Блакторн усети как ризата му залепва за гърба. И вонята. Кълна се в господата бога, една баня би ми се отразила много добре, каза си той и се усмихна, като си спомни.

Мура и останалите го внесоха тогава в една топла стая и го сложиха да легне на каменна скамейка. Ръцете и краката му все още бяха като схванати и той едва ги помръдваше. Трите жени започнаха да го разсъбличат, наставлявани от старата вещица, а той през цялото време се опитваше да им пречи, ала всеки път, щом посегнеше, Мура докосваше някакъв нерв, който го парализираше, така че колкото и да ругаеше и да се мятеше, те продължаваха да го разсъбличат, докато остана чисто гол. Не че го беше срам да застане гол пред жени, но събличането винаги се извършва насаме – така е прието. Освен това не му беше приятно други да го събличат, най-малко тези нецивилизовани туземци. А да го разголят пред толкова хора като безпомощно бебе, да го измият навсякъде с топла сапунена и ароматизирана вода, докато бърбреха и се усмихваха – това вече беше прекалено.

След това внимателно го потопиха в голямото корито, напълнено с топла вода, държаха го вътре, докато повече не можеше да търпи, извадиха го и го върнаха задъхан върху каменната пейка. Жените го изсушиха и тогава се появи един сляп старец. Блакторн не знаеше какво е масаж. Отначало се опита да избегне опипващите пръсти, ала постепенно

магията, която излъчваха, го покори и не след дълго вече мъркаше като котка, докато пръстите откриваха възли и отприщваха кръвта или еликсира, скрит под кожата, в мускулите и сухожилията. След това го положиха в постелята, необичайно безсилен, полуспящ, а до него легна някакво момиче. Беше много търпелива с него, а след като се наспа и възвърна донякъде силите си, внимателно я облада, макар че тъй дълго не бе виждал жена.

Не я попита как се казва, а на сутринта, когато напрегнатият и изплашен Мура го измъкна от леглото, тя бе изчезнала.

Блакторн въздъхна. Животът е прекрасен, помисли си той. Но тук, в мазето, Шпилберген отново се заяждаше, Маецукер се държеше за главата и стенеше – не от болка, а от страх, юнгата Кроок беше на ръба на нервна криза, а Ян Ропер попита:

– Какво толкова смешно има, че се усмихваш, лоцмане?

– Върви по дяволите.

– Казвам ти го най-почтително, лоцмане – внимателно се намеси и ван Нек, изразявайки гласно онова, което всички мислеха. – Беше безразсъдно от твоя страна да нападнеш отчето пред онова жълто копеле.

Всички до един изказаха, макар и много предпазливо, съгласието си.

– Ако не го беше направил, едва ли щяхме да сме сега тази мръсна дупка.

Ван Нек се държеше на разстояние от Блакторн.

– Достатъчно е човек да си потопи главата в прахта, като наближи онова благородно копеле, и до един стават меки като памук.

Той изчака отговор, ала Блакторн премълча и само вдигна отново лице към капандурата. Като че ли нищо не бе казано. Безпокойствието им нарасна.

Паулус Шпилберген се повдигна с голямо усилие на лакът и попита:

– За какво става дума, Бакус?

Ван Нек се приближи до него и му разказа за свещеника, за разпятието, какво се случило и защо попаднали тук и че днес очите го болели повече от всякога.

– Да, лоцмане, опасна постъпка – съгласи се Шпилберген. – Много погрешна, бих казал. Дайте ми малко вода. Сега езуитите изобщо няма да ни оставят на мира.

– Трябваше да му строшиш врата, лоцмане – заяви Ян Ропер. – Те, така или иначе, няма да ни оставят на мира. Езуитите са гадни въшки и

ние сме в тази воняща дупка като наказание от бога.

– Глупости, Ропер – сръза го Шпилберген. – Тук сме заради...

– Божие наказание е това! Трябваше да изгорим всички църкви в Санта Магделяна, а не само две! Трябваше! Помийни ями на сатаната.

Шпилберген уморено замахна към една муха.

– Испанските войски се прегрупираха и съотношението беше петнадесет души към един в тяхна полза. Дайте ми малко вода! Ограбихме града, натоварихме плячката и им натрихме носовете. Ако бяхме останали още, щяха да ни избият до един. За бога, дайте ми малко вода! Всички щяха да ни избият, ако не се бяхме оттеглили...

– Какво значение има това, щом служим на бога? А ние не се справихме със задачата си!

– Може би и тук сме попаднали, за да служим на бога – примирително се обади ван Нек, защото Ропер беше добър човек, макар и прекалено набожен, умен търговец и син на неговия партньор. – Може би ще покажем на туземците, че са изпаднали в католическа заблуда. Нищо чудно да ги обърнем към Правата вяра.

– Напълно си прав – съгласи се Шпилберген. Той все още беше много слаб, ала силите му вече се възстановяваха. – Мисля, че е трябвало да се посъветваш с Бакус, лоцмане. В края на краищата той е нашият главен търговец. Много го бива да преговаря с туземци. Подайте ми водата, казах!

– Нямаме вода, Паулус. – Ван Нек помръкна още повече – Не са ни дали нито храна, нито вода. Нямаме даже кофа, в която да пикаем.

– Ами поискайте! И вода! Господи, колко съм жаден! Ей, ти! Поискай вода!

– Аз ли – учуди се Винк.

– Да, ти!

Винк погледна към Блаторн, ала той разсеяно гледаше към капандурата, така че Винк застана под нея и се провикна:

– Ей! Вие горе! Дайте ни малко вода! Искаме храна и вода!

Отговор не последва. Той отново се развика. Никакъв отговор. Останалите постепенно подеха виковете. Всички с изключение на Блаторн. Скоро ги обзе паника, от тясното помещение им призля и това пролича в гласовете – завиха като вълци.

Капандурата се вдигна и в отвора се подаде Оми. До него се виждаха Мура и свещеникът.

– Вода! И храна, за бога! Пуснете ни оттук – възбновиха се крясъците.

Оми махна с ръка на Мура, който кимна и тръгна нанякъде. След минута се върна, придружен от един рибар. Двамата мъкнеха някаква голяма бъчва. И изпразниха съдържанието ѝ – развалена риба и морска вода – върху главите на пленниците.

Мъжете в мазето се разпръснаха и се опитаха да избягнат ливналата се помия, но не всички успяха. Шпилберген се давеше, някои се подхлъзнаха и други ги стъпкаха. Блаторн не помръдна от ъгъла, а само гледаше Оми с омраза.

Тогава Оми заговори. Долу се възцари уплашена тишина, нарушавана само от кашлицата и повръщането на капитана. Когато Оми млъкна, към отвора нервно се приближи свещеникът.

– Чуйте нарежданията на Оми-сан: ще започнете да се държите като възпитани хора. Няма да вдигате шум. Ако шумите, следващия път ще изпразнят отгоре ви пет бъчви. След това десет, после двадесет. Вода и храна ще ви дават два пъти на ден. А като се научите на добри обноски, ще ви разрешат да се изкачите в света на хората. Господарят Ябу милостиво помилва живота ви, но при условие, че ще му служите вярно. Всички освен един. Един от вас трябва да умре. На смрачаване. Вие ще решите кой. Но не и ти – посочи той Блаторн – Ти не влизаш в тази сметка.

Свещеникът, който се чувствуваше неудобно, си пое дълбоко въздух, поклони се на самурая и отстъпи назад. Оми надникна в дупката. Видя погледа на Блаторн и усети омразата му. Няма да е лесно да пречути този мъж, помисли си той. Но нищо. Време има достатъчно.

ГЛАВА ТРЕТА

Ябу се излежаваше в горещата баня, по-доволен и уверен от всякога в живота си. Корабът му бе разкрил богатствата си, а те го даряваха с власт, за каквато дори не бе мечтал.

– Още утре искам да свалите всичко на брега – нареди той. – Опаковайте наново мускетите⁵ в касите им. Замаскирайте всичко с мрежи и чували.

Петстотин мускета – ликуваше Ябу. С повече барут и сачми, отколкото имаше Торанага във всичките си осем провинции. Плюс двадесет оръдия, пет хиляда снаряда с колкото искаш муниции. Цели каси запалителни стрели. Най-добро европейско качество.

5. Старинна пушка – Б. пр.

– Мура, ти ще осигуриш носачи. Игураши-сан, искам всичкото оръжие, включително и топовете, тайно да се достави в моята крепост Мишима. Ти отговаряш.

– Да, господарю.

Намираха се в главния трюм и всички го гледаха изумени: първият му помощник Игураши, висок, гъвкав и едноок, Дзукимото, неговият интендант, десет, облени в пот селяни, които разтвориха касите под надзора на Мура, и личната му охрана от четирима самураи. Знаеше, че не могат да си обяснят нито радостната му възбуда, нито нуждата от цялата тази тайнственост. Толкова по-добре, реши той.

Когато португалците откриха Япония през 1542 година, те запознаха местните жители с мускетите и барута. Само след година и половина японците вече сами си ги произвеждаха. Качеството им далеч не беше на европейското ниво, но това нямаше значение, защото на пушките се гледаше като на любопитна новост и дълго време ги използваха само при лов, като дори тогава бяха много по-точни със стрелите. Освен това голяма роля играеше фактът, че за японците войната беше почти ритуал: ръкопашни схватки, в които мечът се използваше като най-уважавано оръжие. Употребата на пушки се считаше за малодушие, подлост и беше изцяло в разрез с моралния кодекс на самураите, наречен бушидо, който ги задължаваше да се бият честно, да живеят честно и честно да умрат; да бъдат цял живот беззаветно предани на законния си феодален господар, да не се боят от смъртта – дори да я търсят, служейки му, да се гордеят с името си и да го пазят неопетнено.

От години вече Ябу си бе съставил тайна теория. Най-сетне, каза си той, ще мога да я разширя и приложа на практика. Петстотин подобрани самураи, въоръжени с мускети, но обучени като една воинска част, да оглавят дванадесетте ми хиляди редовни войници, подкрепени от двадесет оръдия, използвани по специален начин от специални хора, също обучени като воинска част. Нова стратегия, възвестяваща началото на нова ера! В предстоящата война пушките можеха да се окажат от решаващо значение.

Ами бушидо – питаха го всеки път духовете на неговите праотци.

Че какво бушидо – всеки път им отвърщаше той с въпрос.

И те не можеха да му отговорят.

Ала и в най-дръзките си мечти не му беше минало и през ум, че един ден ще може да си позволи набавянето на петстотин пушки. А ето че ги имаше, без това да му струва нищо, и само той знаеше как да ги оползотвори. Ала на чия страна да ги използва? На страната на

Торанага или на страната на Ишидо? А дали да не изчака и евентуално той самият да излезе крайният победител – Игураши-сан, ще пътувате нощем и ще съблюдавате най-строга тайна.

– Да, господарю.

– Повтарям, Мура – всичко трябва да се запази в пълна тайна. В противен случай ще залича селото ви от лицето на земята.

– Дума няма да издумаме, господарю. Говоря от името на цялото село. Ала не мога да гарантирам за самото пътуване или за другите села. Кой знае къде се спотайват шпионите? От нас обаче нищо няма да излезе. След това Ябу отиде в хранилището. То беше претърпано с пиратска плячка, както бе предположил: сребърни и златни съдове, чаши, свещници и накити, няколко религиозни картини в богато украсени рамки. В един сандък имаше женски дрехи, целите избродирани със златни нишки и цветни камъни.

– Ще наредя да претопят златото и среброто на кюлчета и да го приберат в съкровищницата – обади се Дзукимото. Той беше предприемчив и педантичен, на около четиридесет години. Не беше самурай. Преди години бил будистки воин – свещеник, ала Тайко, върховният господар и регент, унищожил манастира му по време на кампания за прочистване на страната от воинствени будистки манастири и секти, непризнаващи абсолютната му власт. С подкупи Дзукимото се отървал от ранна смърт и станал амбулантен търговец, а след това дребен търговец на ориз. Преди десет години постъпил на служба в интендантството на Ябу и сега вече без него не можеха. – Що се отнася до дрехите, може би златните нишки и камъните имат някаква стойност. Ще наредя с ваше позволение да ги опаковат и изпратят в Нагасаки заедно с всичко останало, което ще успее да спася.

Пристанището Нагасаки на най-южното крайбрежие на южния остров Кюшу беше официален склад и търговска база на португалците. – Варварите може да дадат добри пари за тези боклуци.

– Добре. Ами балите в другия трюм?

– До една са пълни с някакво грубо платно. За нищо не може да ни послужи, господарю, няма къде да го продадем. Но ето нещо, което ще ви достави удоволствие.

И Дзукимото отключи касата. Тя съдържаше двадесет хиляди сребърни монети. Испански дублони. От най-доброто качество.

Ябу се размърда във ваната си. Избърса потта от лицето и врата си с малко бяло пешкирче и се потопи още по-дълбоко в горещата ароматна вода. Ако преди три дни някой гадател ти беше предсказал, че всичко

това ще се случи, мислеше той, щеше да му отрежеш езика, задето разпраща неправдоподобни лъжи.

Преди три дни той се намирал в Йедо, столицата на Торанага. Съобщението от Оми пристигна на здрачаване. Очевидно корабът трябваше незабавно да се огледа, ала Торанага все още беше в Осака за последна среща с генерал Ишидо, а през това време бе поканил Ябу и другите независими даймио от съседните провинции да го чакат да се завърне. Подобна покана не можеше да се отхвърли без пагубни последици. На Ябу му беше много добре известно, че както той, така и останалите независими даймио и семейства им служеха като допълнителна гаранция за безопасността на Торанага и макар, че това никога не би било изказано с думи, те бяха чисто и просто заложници срещу завръщането на Торанага от непревземаемата крепост на Осака, където се състоеше срещата. Торанага беше председател на Съвета на регентите, назначен от тайко на смъртното му ложе да управлява страната, докато седемгодишният му син навърши пълнолетие. Регентите бяха петима, до един видни даймио, ала само Торанага и Ишидо упражняваха истинска власт.

Ябу внимателно бе претеглил всички „за“ и „против“ отиването си в Анджино, риска, на който се излагаше, евентуалните причини за оставането си. След това изпрати да повикат жена му и любимата му наложница. Наложницата беше официална, законна метреса. Едип мъж можеше да има колкото си иска наложници, но само една съпруга.

– Току-що получих тайно съобщение от племенника ми Оми, че в Анджино е пристигнал варварски кораб.

– Да не би да е от Черните кораби – възбудено попита жена му.

Черните кораби бяха огромни, невероятно богати търговски кораби, които веднъж годишно плаваха с мусоните между Нагасаки и португалската колония Макао, намираща се на около хиляда мили на юг, на китайския бряг.

– Не, но може би е богат. Тръгвам веднага. Вие ще казвате, че съм се разболял и в никой случай не бива да ме безпокоят. Ще се върна след пет дни.

– Това е изключително опасно – предупреди го жена му. – Торанага-сама изрично нареди да стоим тук. Сигурна съм, че ще постигне още един компромис с Ишидо и прекалено силен, за да не му се подчиним. Не можем в никой случай да гарантираме, господарю, че никой няма да се усъмни – навсякъде гъмжи от шпиони. Ако Торанага се върне и разбере че ви няма, отсъствието ви ще бъде зле изтъкувано.

Враговете ви веднага ще го нахъсват срещу вас.

– Така е – съгласи се и наложницата му. Моля да ме извините, но по-добре е да послушате господарката, вашата съпруга. Тя е права. Господарят Торанага никога няма да повярва, че сте нарушили заповедите му само за да огледате някакъв варварски кораб. Моля ви, изпратете на ваше място някой друг.

– Но това не е какъв да е варварски кораб. Той не е португалски! Чуйте какво ще ви кажа. Оми пише тук, че е от някаква друга страна. Хората говорели на друг език помежду си и имали сини очи и златни коси.

– Оми-сан е полудял. Или е пил прекалено много саке – не повярва жена му.

– Работата е прекалено важна за шеги.

Жена му се поклони, извини се и каза, че имал право да и направи забележка, но думите и не били казани на шега. Беше дребна, слабичка, с десет години по-възрастна от него, и в продължение на осем години му раждаше по едно дете на година, докато утробата и пресъхна. Пет от децата бяха синове. Трима станаха войни и загинаха геройски във войната срещу Китай. Четвъртият стана будистки свещеник, а към петия, сега деветнадесетгодишен, Ябу изпитваше само неприязън.

Съпругата му, Юрико-сан, бе единствената жена, от която се боеше, единствената, освен покойната му майка която ценеше. Тя управляваше дома му с копrienен камшик.

– Отново моля да ме извините – пак се обади тя. – Споменава ли Оми-сан какъв е товарът?

– Не, Юрико-сан, не го е прегледал. Пише, че веднага запечатал кораба, защото бил много необичаен. Никога преди не се е появявал непортугалски кораб. Пише също, че освен това бил и боен кораб. С двадесет оръдия на палубите.

– Е, тогава някой трябва веднага да отиде.

– Аз лично ще видя каква е работата.

– Моля ви, премислете внимателно. Изпратете Мидзуно. Брат ви е умен и мъдър. Моля ви да не ходите.

– Мидзуно е слаб и не мога да му имам доверие.

– Тогава му заповядайте да си направи сепуку и се отървете от него – сряза го тя.

Сепуку, наричано понякога харакири – ритуалното самоубийство чрез изкормване – бе единственият начин, по който самураят можеше с чест да изкупи срам, грях или грешка, и беше привилегия само на

самурайската каста. Всички – мъже и жени – се готвеха още от малки или за самия акт на сепуку, или да участвуват в него като секунданти. Жените извършваха сепуку само с нож в гърлото.

– По-късно, не сега – отговори Ябу на жена си.

– Тогава изпратете Дзукимото. На него поне можете да имате доверие.

– Ако Торанага не беше заповядал и съпругите, и наложниците да стоят тук, щях вас да изпратя. Но е прекалено рисковано. Трябва аз да замина. Нямам друг избор. Вие нали казахте, Юрико-сан, че съкровищницата ми е празна, че нямам повече кредит при Мръсните лихвари. А Дзукимото твърди, че смъкваме максимални данъци от селяните. Трябват ми обаче на всяка цена още коне, оръжие и самураи. Може би този кораб ще ме снабди с необходимите средства.

– Заповедите на Торанага-сама бяха съвсем недвусмислени, господарю. Ако се върне и разбере, че...

– Да. Ако се върне. Но аз все още мисля, че е влязъл в клопка. Ишидо-сама има осемдесет хиляди самураи в крепостта Осака и около нея. Истинска лудост беше Торанага да отиде там само с няколко души.

– Той е прекалено хитър, за да рискува живота си без нужда – уверено каза тя.

– Ако бях на мястото на Ишидо, веднага ще го убия, щом ми падне в ръцете.

– Да – съгласи се Юрико – ала майката на наследника е още заложница в Йедо до завръщането на Торанага. Генерал Ишидо няма да посее да закачи Торанага, докато тя не се завърне здрава и читава в Осака.

– Аз бих го убил въпреки всичко. Няма никакво значение дали Очиба-сама е жива или мъртва. Наследникът е в безопасност в Осака. Ако Торанага умре, династията му е осигурена. Торанага е единствената реална заплаха за наследника, единствен той има някакви шансове да използва Съвета на регентите за свои цели, да узурпира властта на тайко и да убие момчето.

– Моля да ме извинете, господарю, но може би генерал Ишидо ще успее да привлече на своя страна останалите трима регенти и тогава четиримата заедно ще могат да обвинят Торанага в държавна измяна. Това ще му е краят, нали – намеси се наложницата му.

– Да, ако Ишидо можеше да го стори, не би се поколебал, но според мен не може – поне засега. Същото се отнася и за Торанага. Тайко много внимателно подбра петимата регенти. Те така силно се мразят един

друг, че е невъзможно да постигнат единодушие по какъвто и да е въпрос.

Преди да поемат властта, петимата велики даймио публично се заклеха във вечна вярност на умиращия тайко, сина му и цялата му династия. Освен това дадоха свещени клетви, че са съгласни да управляват единодушно Съвета на регентите и да предадат империята непокътната в ръцете на Яемон, щом достигне пълнолетие на петнадесетия си рожден ден. Единодушно управление всъщност означаваше, че нищо не можеше да бъде променено, докато Яемон не наследи мястото на баща си.

– Но един ден, господарю, четирима от регентите все пак ще се съюзят срещу единия – било поради завист, страх или амбиции. И четиримата ще нарушат заповедите на тайко, колкото да се стигне до война.

– Да. Но войната ще е ограничена и единият обезателно ще бъде смазан, земите му ще се поделят от победителите, които тогава ще трябва да назначат пети регент, и след време четиримата отново ще се съюзят срещу единия и отново единият ще бъде разбит, а земите му отнети – така, както предвиди и тайко. Единствената ми трудност е да предвидя кой ще е жертвата този път – Ишидо или Торанага.

– Торанага.

– Защо?

– Другите се боят от него, защото знаят, че той тайно се домогва да стане шогун, колкото и да твърди, че няма такива намерения.

Шогун беше най-висшият ранг, който някой смъртен можеше да достигне в Япония. Шогун означаваше върховен военен диктатор. Само един от всички даймио можеше да притежава титлата и само негово императорско величество – божественият Син на небето, живеещ в уединение в Киото заедно с императорското семейство – можеше да даде титлата.

С назначаването си шогунът получаваше абсолютна власт печата и правата на императора. Шогунът управляваше от името на императора. Всичката власт излизаше от императора, защото той беше пряк наследник на боговете. Следователно всеки даймио, който се противопоставяше на шогун се опълчваше и срещу трона, така че веднага биваше обявяван извън закона и земите му се конфискуваха.

Императорът се почиташе като божество, защото беше пряк потомък на богинята на слънцето Аматерасу Оми-ками, една от дъщерите на боговете Идзанаги и Идзанами, които сътворили японските острови от небесната твърд. По божествено свое право той притежаваше цялата

земя, цялата власт и всички му се подчиняваха безпрекословно. Но в действителност от шест века насам истинската власт съвсем не беше в ръцете на императора.

Преди шест века настъпва разкол, когато две от трите велики полуимператорски самурайски семейства – Миновара, Фуджимото и Такашима – подкрепят съпернически си претенденти за трона и хвърлят империята в гражданска война. След шестдесет години междуособни борби Миновара надделяват над Такашима, а Фуджимото остават неутрални и изчакват да видят какво ще стане.

Оттогава империята управляват шогуните от семейство Миновара, като ревниво пазят властта си; те обявяват шогуната си за наследствен и започват да омъжват някои от дъщерите си за членове на императорското семейство. Държат императора и целия му двор напълно изолирани зад високите стени на дворците и градините на малкото им владение в Киото, понякога направо в немотия, а заниманията им се свеждат до това да спазват ритуалите на древната японска религия шинто и да се усъвършенствуват, като се отдават на калиграфия, рисуване, философия и поезия.

Не беше никак трудно да се упражнява власт над двора на Сина на небето, защото, въпреки че притежаваше цялата земя, той нямаше никакви доходи. Само самураите даймио имаха приходи и правото да облагат с данъци. При това положение, въпреки че членовете на императорския двор стояха в йерархичната стълбича над всички самураи, те съществуваха благодарение на издръжката, отпускана им по лична преценка на шогуна, на главния съветник куампаку или на управляващата в момента военна хунта. Много малко от тях бяха щедри. Някои от императорите се виждаха принудени дори да продават подписа си срещу храна. Често нямаше достатъчно пари за церемонията по случай коронацията.

След време шогуните от рода Миновара загубиха властта си и тя премина в ръцете на потомци на Такашима или Фуджимото. А тъй като гражданските войни не преставаха и продължаваха с векове, императорът изпадеше все повече във властта на онзи даймио, който бе достатъчно могъщ да превземе със сила Киото. В момента, в който новият завоевател на Киото посичаше на парчета управляващия шогун и целия му род, той – независимо дали беше Миновара, Такашима или Фуджимото – смирено се кълнеше във вярност на трона и още по-смирено молеше безсилния император да го дари с овакantenата титла шогун. След което, също като предшествениците си, започваше да разпространява

властта си извън Киото, докато на свой ред го глътваше следващият претендент. Императорите се женеха, абдикираха или се възкачваха на трона според настроенията на шогуна. Ала кръвната им линия оставаше винаги ненакърнена.

Така че шогунът беше всевластен. Докато не го свалят.

През вековете империята се цепеше на все по-малки части и много от шогуните биваха сваляни от власт. За последните сто години нито един даймιο не бе имал достатъчно власт да стане шогун. Преди дванадесет години генералът от селски произход Накамура се беше сдобил с властта да получи мандат от настоящия император Го-Ниджо, но не можеше да бъде удостоен с титлата шогун, колкото и да му се искаше, защото беше селянин по произход. Трябваше да се задоволи с далеч по-нисшата титла куампаку – главен съветник – а по-късно, след като я отстъпи на новородения си син Яемон – макар и да запази цялата власт, както беше обичаят, се задоволи с титлата тайко. Защото историческата традиция повеляваше, че само потомците на древните, полубожествени и силно размножили се родове Миновара, Такашима и Фуджимото имаха право на титлата шогун.

Торанага беше потомък на Миновара. Ябу можеше да проследи родословното си дърво до някакво смътно и дребно клонче на Такашима, което обаче му беше достатъчно, ако един ден се добереше до върховната власт.

– Иии, Юрико-сан – каза Ябу. – Разбира се, че Торанага иска да стане шогун, но няма да може. Останалите регенти го мразят и се боят от него. Те го неутрализират, което именно целеше Тайко. – Той се наведе напред и напрегнато се втренчи в жена си. – Значи според вас Ишидо ще победи Торанага?

– Да, ще го изолират. Но в последна сметка едва ли ще загуби. Затова ви моля, господарю, подчинете се на заповедта на господаря Торанага и не напускайте Йедо само за да разгледате варварския кораб, колкото и да е необикновен според Оми-сан. Моля ви да изпратите в Анджио Дзукимото.

– Ами ако корабът е натоварен с кюлчета злато и сребро? Ще доверите ли такъв товар на Дзукимото или на кой да е офицер?

– Не – призна жена му.

Така че той тайно се измъкна още същата нощ от Йедо, само с петнадесет души свита, и сега притежаваше богатства и власт, за каквито дори не беше мечтал, както и невиджани пленници, от които единият щеше да умре тази нощ. Беше наредил да има след това на

разположение куртизанка и едно момче. Утре призори щеше да се завърне в Йедо, а на смрачаване оръжието и кюлчетата трябваше да потеглят в пълна тайна от Анджиро.

Ами оръдията – възторжено мислеше той. Оръдията и моят план ще ми дадат властта аз да реша кой ще спечели – Ишидо или Торанага. Тогава ще мога да заема мястото на победения в Съвета на регентите. А след това ще стана най-властният регент. А защо не и шогун? Да, всичко това вече ще е в моите възможности.

И той остави приятните мисли да го носят накъдето си пожелаят. Как да използва най-добре двадесетте хиляди сребърни монети? Може да изгради наново централната кула в замъка си. Или да купи специални коне за оръдията. И да разшири шпионската си мрежа. Ами Икава Джи-кю? Ще стигнат ли хиляда монети, за да подкупи готвачите на Джи-кю да сложат отрова в храната му? Повече от достатъчно са. Петстотин, дори само сто са предостатъчни, ако попаднат в подходящи ръце. Но чии?

Следобедното слънце проникваше косо през малкото прозорче в каменната стена. Водата във ваната беше много гореща и постоянно се подгръваше от огън, запален зад стената. Къщата беше на Оми и бе разположена на малко възвишение с изглед към селото и пристанището.

Вътрешната градина беше изключително добре подредена и навяваше безоблачно спокойствие.

Вратата на банята се отвори. Слепият старец се поклони.

– Изпраща ме Касиги Оми-сан, господарю. Аз съм Суво, масажистът.

Беше висок, много слаб и стар, със сбръчкано лице.

– Добре.

Един от постоянните ужаси на Ябу беше да не би да ослепее. Откак се помнеше, все сънуваше, че се събужда в непрогледна тъмнина в ясен слънчев ден, че усеща топлината на слънчевите лъчи, без да ги вижда, че отваря уста и пищи, макар да знае, че пищенето е позорно, но въпреки това пищи. И тогава наистина се събуждаше облян в пот.

Ала този ужас от слепотата сякаш увеличаваше удоволствието, че ще го масажира слепец. На дясното слепоочие на масажиста имаше неравен белег, а под него личеше къде е бил сцепен черепът. Трябва да е от удар с меч, каза си Ябу. Дали това именно е причинило слепотата? Дали някога не е бил самурай? За кого ли се е биел? Ами ако е шпионин?

Ябу знаеше, че преди да го пуснат да влезе, масажистът е бил много старателно претърсен от телохранителите му, така че не се боеше от

скрито оръжие. Собственият му безценен меч лежеше до ръката му – старинна изработка, дело на най-добрия майстор в Япония – Мурасама. Той наблюдаваше как старецът сваля памучното си кимоно и го закача, без да вижда закачалката. По гърдите му имаше белези от удари с меч. Набедрената му превръзка беше безупречно чиста. Той коленичи и търпеливо зачака.

Когато беше готов, Ябу излезе от ваната и се изтегна на каменната скамейка. Старецът внимателно го изсуши, намаза ръцете си с благовонно масло и започна да мачка мускулите на врата и гърба.

Напрежението започна да изчезва под учудващо силните пръсти, които се движеха по цялото му тяло и го опипваха надълбоко, с невероятна вещина.

– Добре, много добре – каза той след малко.

– Благодаря, Ябу-сама – отвърна Суво. „Сама“ означаваше „господар“ и беше задължително учтиво обръщение към висшестоящите.

– Отдавна ли служиш при Оми-сан?

– От три години, господарю. Той е много добър със стария човек.

– А преди това?

– Скитах от село в село. Няколко дни тук, половин година там, като пеперуда, носена от летен полъх.

Гласът на Суво имаше същото успокояващо въздействие, както и пръстите му. Беше разбрал, че на даймио му се разговаря, и затова търпеливо зачака следващия въпрос. Част от изкуството му беше да знае какво се иска от него и кога. Понякога ушите му подсказваха това, но в повечето случаи пръстите му сякаш отключваха тайните в мислите на мъже и жени. Сега пръстите му подсказваха – пази се от този човек, той е опасен и с променливи настроения, на възраст е около четиридесетгодишен, добър ездач и отлично се бие с меч. Освен това е зле с черния дроб и ще умре до две години. Ще го убие прекомерното пиене на sake и вероятно средствата за полова възбуда, към които прибегва.

– Много сте силен за годините си, Ябу-сама.

– Ти също. Колко си годишен, Суво?

Старецът се засмя, но пръстите му продължиха да се движат неуморно.

– Аз съм най-старият човек на света – моя свят. Всички, които познавах, отдавна са мъртви. Трябва да съм на повече от осемдесет години – не знам със сигурност. Служех на господаря Йоши Чикитада, дядото на Торанага-сама, още когато имението му беше не по-голямо от това село. Бях в неговия лагер, когато го убиха.

Ябу се мъчеше да задържи тялото си отпуснато, ала мислите му се изостриха и той започна напрегнато да се вслушва в думите на стария масажист.

– Мрачен ден беше, Ябу-сама. Не знам на колко години съм бил, но гласът ми още не бе надебелял. Убиецът беше Обата Хиро, син на най-влиятелния му съюзник. Сигурно сте чували историята – как младежът отсече главата на Чикитада-сама с един – единствен удар с меч. Мечът му беше изработен от Мурасама и оттогава съществува поверието, че всички оръжия, изработени от Мурасама, носят лош късмет на рода Йоши.

Дали не ми разправя това, защото знае за моя меч Мурасама – пита-ше се Ябу. Много хора го знаят. Или старецът просто си припомня един ден от дългия си живот?

– Как изглеждаше дядото на Торанага – попита той, за да изпита Суво, като се правеше на безразличен.

– Беше висок, Ябу-сама. По-висок от вас и много по-слаб. Когато го убиха, беше на двадесет и пет години. – Гласът на Суво стана по-топъл. – Иии, Ябу-сама, на дванадесет години той вече беше воин, на петнадесет, когато убиха баща му в сражение, стана наш военачалник. По онова време вече беше женен и имаше син. Жалко, че му е било писано да умре тогава. Обата Хиро му беше приятел и васал. Тогава беше на седемнадесет години. Някой го беше настроил срещу него, като се уверил, че Чикитада възнамерявал подло да убие баща му. Това, разбира се, бяха лъжи, но истината не ни върна Чикитада. Младият Обата коленичи пред трупа му и три пъти му се поклони. Каза, че е извършил това от синовен дълг пред баща си, а сега желае да изкупи оскърблението, което нанесъл на нас и на нашия род, като си направи сепуку. Разрешиха му и той със собствените си ръце изми главата на Чикитада и я постави на почетно място. След това си разпори корема и умря мъжествено, спазвайки церемонията. Един от нашите хора му беше секундант и му отрязва главата с един единствен удар. По-късно дойде баща му да прибере главата на си-на си и меча му Мурасама. Оттогава нещата се обърнаха зле за нас Единственият син на господаря Чикитада бе взет заложник някъде и за нашия клон от рода настанаха лоши времена. – Това беше...

– Лъжеш, старче. Не си бил там. – Ябу е извърна и застана с лице към масажиста, който замръзна на място. – След смъртта на Обата мечът е бил строшен и унищожен.

– Не, Ябу-сама, това е според легендата но аз със собствените си очи видях как баща му дойде и прибра главата и меча. Че кой би

унищожил такова произведение на изкуството? Това би било светотатство. Баща му го прибра.

– И какво направи с него?

– Никой не знае. Едни казваха, че го хвърлил в морето, защото обичаше и уважаваше като брат нашия господар Чикитада. Други твърдяха, че го заровил и чака да бъде изровен от внука му, Йоши Торанага.

– А ти как мислиш, какво е направил с него?

– Хвърлил го е в морето.

– Видял ли си го?

– Не.

Ябу отново легна и пръстите възобновиха работата си. Мисълта, че някой друг освен него знае, че мечът не е бил унищожен, го възбуди по един особен начин. Трябва да убия Суво, каза си той. Но защо? Може ли един слепец да познае острието? Прилича на всяко друго острие, изработено от Мурасама, а дръжката и ножниците са сменяни безброй пъти през изминалите години. Никой не може да знае, че именно този меч, моят, е бил предаван от ръце в ръце с нарастваща тайнственост заедно с нарастващата влиятелност на Торанага. Защо да убивам Суво? Фактът, че е жив, прави нещата по-интересни. Дава ми стимул. Остави го да живее – можеш да го убиеш когато си поискаш. С меча.

Мисълта достави удоволствие на Ябу и той отново се отпусна. В най-скоро време, обеща си той, ще бъде достатъчно силен, за да нося меча си Мурасама в присъствието на Торанага.

– И какво стана после – продължи да разпитва го, защото му се искаше да поплува върху успокояващите вълни на старческия глас.

– Просто настанаха лоши времена. Всичко това се случи в годината на големия глад, а след смъртта на господаря станах ронин. – Ронините бяха селяни воини или самураи, без земя и без господар, които поради безчестие или загуба на господарите си бяха принудени да се скитат от едно място на друго, докато намерят господар, който да ги приеме на служба. Трудно беше за един ронин да намери нова работа. Храната бе оскъдна, едва ли не всеки мъж беше воин и на пришълците никой нямаше доверие. Повечето от грабителските банди и пиратите, които опустошаваха страната и крайбрежието, бяха съставени от ронини. – Тежка година беше, а също и следващата. Биех се за кого ли не – една битка тук, друг бой там... Плащаха ми с храна. После чух, че в Кюшу имало храна в изобилие и потеглих на запад. За зимата успях да си намеря подслон. Цаних се като пазач в един будистки манастир. Бих се половин година за тях, отбранявах манастира и оризовите им полета от бандити. Беше

недалеч от Осака и по него време – това беше много преди тайко да ги изтрие повечето от лицето на земята – страната гъмжеше от бандити като от блатни комари. Един ден ни нападнаха от засада и ме оставиха да лежа там, на полесражението. Взеха ме за убит. Намериха ме едни монаси и ми излекуваха раните. Но не можах да ми възвърнат зрението. – Пръстите му се впиваха все по-надълбоко. – Пратиха ме при един съпя монах, който ме научи да масажирам и да виждам отново с пръстите си. Сега те ми говорят повече, отколкото едно време очите, поне така мисля. Последното, което видях с очите си, бе широко разтворената уста на бандита, развалените му зъби, бляскавата дъга, описана от меча му, и ароматът на цветята. Видях уханието им във всичките им цветове, Ябу-сама. Това беше много отдавна, преди варварите да се появят по нашите земи – може би има петдесет или шестдесет години. Но аз наистина видях цвета на уханието. Видях нирвана и за някакъв миг съзрях и лицето на Буда. Слепотата е малка цена за такъв дар.

Отговор не последва. А и Суво не очакваше да му отговорят. Ябу спеше, както бе предвидил масажистът.

– Хареса ли ти разказът ми, Ябу-сан – тихо попита той, развеселен. Само едно нещо не беше истина. Манастирът не беше до Осака, а от другата страна на западната ти граница. А името на монаха Су, вуйчо на твоя враг, Икава Джикю.

Колко лесно мога да ти пречупя врата, мислеше си той. Ще направя услуга на Оми-сан и направо ще облагодетелствувам селото. С това ще се отплатя, макар и не съвсем пълноценно, за дара, получен от моя благодетел. Дали да го направя сега? Или по-късно?

Шпилберген протегна ръката си с оризовите сламки, с изопнато от напрежение лице.

– Кой иска пръв да тегли?

Никой не му отвърна. Блакторн като че ли дремеше, облегнат в гъгъла, откъдето не бе помръднал. Наближаваше залез слънце.

Бяха им дали храна, бъчонка с вода и друга – вместо тоалетна. Ала нищо, с което да се почистят от вонящата помия. На всичко отгоре ги нападнаха и мухи. Въздухът бе зловонен, подът – кално-слузест. Повечето се бяха разголили до кръста и се потяха от жегата. И от страх.

Шпилберген ги огледа един по един. После се върна при Блакторн.

– Защо не и ти? Защо?

Очите на лоцмана се разтвориха широко. Бяха пронизващи, ледени.

– За последен път ти отговарям – не знам!

– Не е честно! Не е!

Блакторн отново потъна в предишното си състояние. Трябва да има някакъв начин да се измъкнем оттук. Трябва да има начин да стигнем до кораба. Това копеле накрая ще ни избие до един – това е също така сигурно, както съществуването на полярната звезда. Нямаме много време, а бях изключен само защото ме пази за някакви особено долни цели.

След като капакът на тавана се затвори, всички го погледнаха, а някой попита:

– Какво ще правим сега?

– Не знам – отвърна той.

– Защо ти не влизаш в бройката?

– Не знам.

– Помогни ни, господи – изхлипа някой.

– Я почистете мръсотията – нареди той. – Струпайте всичко ей там!

– Нямаме нито парцали, нито...

– С ръце!

Те го послушаха, а той им помогна и почисти капитана, доколкото беше възможно. – Сега вече ще си по-добре.

– Как, по какъв начин ще изберем този човек – попита Шпилберген.

– Няма да правим нищо такова. Ще се бием!

– С какво?

– Ти ще отидеш ли като овца на заколение? Ще отидеш ли?

– Не ставай смешен – те нямат мен предвид! Няма да е редно аз да съм...

– Че защо – попита Винк.

– Защото съм капитан.

– Моите почитания, господине – иронично додаде Винк – ала според мен е редно доброволно да издигнете кандидатурата си.

– Предложението е чудесно – съгласи се и Питерзоон. – Аз го подкрепям, за бога!

Всички до един зашумяха одобрително и всеки си мислеше: господи, само да не съм аз.

Шпилберген се разбесня и взе да издава команди, ала всичко срещаше отпор в безмилостните очи на екипажа му. Тогава той замълча и вперил поглед в покрития с повърнато под. Накрая каза:

– Не. Не е редно някой да отиде доброволно. Най-правилно е да теглим жребий. Сламки – едната да е по-къса от останалите. Ще се доверим... в ръцете на господата. Лоцмане, ти ще държиш сламките.

– Няма. Не желая да имам нищо общо с тази работа. Повтарям – да се опитаме да се измъкнем с бой!

– Ще ни избият до един. Чу какво каза самураят: ще ни оставят живи – с изключение на един. – Шпилберген избърса потта от лицето си, облак мухи се вдигна във въздуха и после отново накаца по него. – Дайте ми малко вода. По-добре да умре един, отколкото всички.

Ван Нек потопи кратунката в бъчвичката и я подаде на капитана.

– Общо сме десет. Заедно с теб, Паулус – каза той. – Шансовете са добри.

– Много са добри – ако не изтеглиш късата сламка. – Винк хвърли кос поглед към Блакторн. – Можем ли да излезем срещу мечовете им?

– А можеш ли да тръгнеш послушно към мъчителя, ако на теб ти се падне късата сламка?

– Не знам.

– Да теглим жребий! Нека господ да реши – отсече ван Нек.

– Горкичкият господ, като си помисля какви глупости стоварват на плещите му и после го изкарват виновен за всичко – подигра се Блакторн.

– А как иначе да решим – изкрещя някой.

– Нищо няма да решаваме!

– Ще правим каквото казва Паулус! Той е капитан – обяви ван Нек. – Ще теглим сламки! Това е най-доброто решение за мнозинството. Нека гласуваме! Всички ли сме „за“?

Всички. Освен Винк.

– Аз мисля като лощмана. По дяволите вашите попикани сламки!

Но накрая и него го склониха. Ян Ропер, калвинистът, започна молитвите. Шпилберген с голяма точност начупи десет сламки. След това преполови едната.

Ван Нек, Питерзоон, Сонк, Маецукер, Гинзел, Ян Ропер, Саламон, Максимилиан Кроок и Винк.

Отново някой се обади:

– Кой ще тегли пръв?

– А как да сме сигурни, че който изтегли лошата... късата сламка, ще тръгне доброволно – гласът на Маецукер бе прегракнал от ужас.

– Така е, не сме сигурни, а трябва да сме съвсем сигурни – подкрепи го Кроок, юнгата.

– Нищо по-лесно от това – заяви Ян Ропер. – Да се закълнем в името господне, че ще отидем. В неговото име. Да... да умрем за другите, в името господне. Тогава вече няма да се тревожим. Миропомазаният

агнец божи ще се запъти право към вечната си слава.

Всички се съгласиха.

– Хайде, Винк, прави каквото каза Ропер.

– Добре. – Устните на Винк се бяха напукали. – Ако... ако съм аз... кълна се в господата бога, че ще тръгна с тях, ако... ако изтегля късата сламка. В името господне.

Всички повториха клетвата. Маецукер бе обзет от такъв ужас, че трябваше непрекъснато да му подсказват, след което отново се потопа в блатото на кошмара си наяве.

Сонк пръв изтегли сламка. След него Питерзоон. После Ян Ропер, последван от Саламон и Кроок. Шпилберген започна да усеща как умира, защото бе решено, че той няма да тегли, а последната сламка остава за него. А ето че шансовете му станаха минимални. Изтегли и Гинзел – той също бе в безопасност. Останаха четири. Маецукер плачеше, без да се прикрива, ала отблъсна Винк настрана, изтегли една сламка и не повярва на очите си, че не е къса. Стиснатият юмрук на Шпилберген се тресеше, ала Кроок му помогна да успокои ръката си. По крачолите му, незабелязано от него, се стичаха изпращения.

Коя да изтегля? – отчаяно се питаше ван Нек. Помогни ми, господи! Той почти не виждаше сламките през мъглата на късогледството си. Ако само можех да видя, сигурно нещо щеше да ми подсказе коя да избира. Коя?

Той изтегли една и я доближи до очите си, за да прочете присъдата си. Ала сламката не беше къса.

Винк не откъсваше поглед от пръстите си, докато те избираха една от последните две сламки. Изпусна я на земята и всички видяха, че беше късата. Шпилберген разтвори стиснатата си шепа – сламката беше дълга – и припадна.

Всички бяха вперили погледите си във Винк. Той безпомощно ги гледаше, без да ги вижда, сви рамене, усмихна се едва-едва и разсеяно започна да отпъжда мухите. После се строполи на пода. Те му направиха място и се отдръпнаха, сякаш бе прокажен.

Блакторн коленичи в мръсотията до Шпилберген.

– Умря ли? – попита ван Нек почти беззвучно.

Винк се разтресе в писклив смях, който разстрои всички, и спря да се смее също така внезапно, както и започна.

– Аз съм мъртъв – изкрещя той. – Мъртъв!

– Не се бой. Ти си миропомазан от бога. Сега си в божиите ръце – успокояваше го Ян Ропер с уверен глас.

– Не се страхувай – поде и ван Нек.

– Сега вече е лесно да го говорите, нали? – Очите на Винк се стрелкаха от лице на лице, ала никой не издържаше на погледа му. Само Блакторн не се извърна.

– Подай ми малко вода, Винк – тихо му нареди той. – Иди при бъчонката и ми налей вода. Хайде!

Винк го гледаше втренчено. После взе кратунката, напълни я с вода и му я подаде.

– Господи, Иусе Христе, лоцмане – промърмори той. – Какво да правя?

– Първо ми помогни да оправя Паулус, Винк. Прави каквото ти казвам! Дали ще дойде на себе си?

Винк скъта болката си надълбоко, подпомогнат от спокойствието на Блакторн. Пулсът на Шпилберген беше много слаб. Винк му преслуша сърцето, повдигна клепачите и се вгледа в очите му.

– Не знам, лоцмане. Господи, не мога да разсъждавам както трябва! Струва ми се, че сърцето му е в ред. Трябва да му се пусне кръв... но не мога... не мога да се съсредоточа... дай ми...

Той млъкна обезсилен, облегна се на стената и започна да се тресе.

Капакът на тавана се отвори.

Оми застана като изваян на фона на небето, а кимоното му се окъпа в кръв от умиращото слънце.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Винк се опита да размърда краката си, но не можа. Неведнъж в живота си бе виждал смъртта в лицето, но никога като сега, покорно. Сламките решиха съдбата му. Защо аз – крещеше мозъкът му. Не съм по-лош от другите, дори съм по-добър от повечето. Господи, боже мой, който си на небето, защо аз?

Спуснаха стълба. Оми махна с ръка да се качва, който ще се качва, и то бързо.

– *Исоги!* Побързай!

Ван Нек и Ян Ропер тихичко четяха молитви, притворили очи. Питерзоон гледаше, без да вижда. Блакторн впери поглед в Оми и хората му.

– *Исоги!* – отново излая Оми. Винк пак се опита да се изправи.

– Помогнете ми! Помогнете ми да се кача!

Питерзоон, който беше най-наблизо, се наведе, пхна ръка под мишницата му и го изправи на крака, ала Блаторн бе застанал пред стълбата, стъпил твърдо в слюзестата кал.

– *Кинджиру!* – изкрещя той думата, научена на кораба. Всички в ямата си поеха рязко дъх, а Оми стисна дръжката на късия си меч и направи крачка към стълбата. Блаторн веднага я изви, като предизвикваше Оми да стъпи на нея – *Кинджиру!* – повтори той.

Оми замръзна на мястото си.

– Какво стана? – изплашен като всички попита капитанът.

– Казах му, че е забранено. Никой от екипажа ми не ще посрещне смъртта си без бой.

– Но... нали се разбрахме?

– Не и аз.

– Да не си полудял!

– Така е, лоцмане – промълви Винк. – Разбрахме се, и то съвсем честно и почтено. Такава е божията воля. Ще отида, няма как...

Той посегна към края на стълбата, ала Блаторн неумолимо му препречи пътя, застанал с лице към Оми.

– Без бой няма да се дадеш! Както и никой друг от екипажа!

– Махни се от стълбата, лоцмане! Заповядвам ти да се махнеш. – Треперещият Шпилберген не помръдваше от ъгъла си – най-отдалечения от капандурата. Гласът му бе станал писклив. – Лоцмане!

Ала Блаторн никога не слушаше.

– Пригответи се!

Оми отстъпи назад и изръмжа някаква заповед. Веднага един самурай, следван от още двама, хукна надолу по стълбата с оголен меч в ръка. Блаторн започна да извива стълбата и се сборичка с първия, като се извърташе от ударите на меча му и се опитваше да го удуши с ръце.

– Помогнете ми! Хайде! В името на собствения ви живот!

Той се опита да събори самурая от стълбата, ала се сви болезнено, тъй като вторият замахна надолу с меча си. Винк излезе от каталептичното си състояние и се нахвърли като обезумял върху самурая. Посрещна удара, който щеше да отсече китката на Блаторн, задържа потръпващата ръка с меча във въздуха и заби другия си юмрук в слабините на самурая. На онзи дъхът му олекна, после зарита ожесточено с крака. Ала Винк сякаш не забелязваше ритниците. Той изкачи няколко стъпала и започна да се бори за меча, като забиваше нокти в очите на врага. Останалите двама самураи бяха възпрепятствувани от тясното пространство и ударите на Блаторн, ала единият все пак успя да ритне Винк в лицето

и да го отблъсне. Самураят върху стълбата замахна с меч си към Блаторн, не го улучи и тогава целият екипаж се нахвърли върху стълбата.

Кроок заби юмрук в ходилото му и усети как някаква костичка изпраща. Самураят успя да хвърли меч си извън ямата, за да не попадне в ръцете на противниците му, и тежко се строполи в калната слуз. Винк и Питерзоон се стовариха отгоре му. Той яростно се отбраняваше, докато останалите се хвърлиха да пресрещнат настъпващите отгоре самураи. Блаторн измъкна късия като кама меч на падналия и се заизкачва по стълбата, последван от Кроок, Ян Ропер и Саламон. И двамата самураи отстъпиха и препречиха изхода с вдигнати за удар зловещи мечове. Блаторн знаеше, че камата му е безсилна срещу мечовете, но въпреки това се хвърли в атака, следван по петите от другите. В момента, в която главата му се появи над земята, единият от мечовете замахна към него и не го улучи само на милиметри. Силен ритник от неизвестна посока го принуди да се оттегли.

Той се обърна и скочи долу, като внимаваше да не падне върху боричкащата се групичка, която се опитваше да омаломощи самурая във вонящата кал. Винк го срита отзад във врата и японецът се отпусна като дроб. Тогава Винк започна да го удря отново и отново, докато Блаторн не го спря.

– Не го убивай, ще го използваме като заложник – изкрещя той и отчаяно задърпа стълбата, за да я свали долу в мазето. Тя обаче беше прекалено дълга. Горе, в отвора на капака, останалите самураи на Оми чакаха равнодушно.

– За бога, лоцмане, прекрати това – захленчи Шпилберген. – Ще ни избият всички – ти ще ни погубиш до един! Спрете го!

Оми излая някаква заповед и нечии силни ръце отгоре попречиха на Блаторн да запиризи входа със стълбата.

– Внимавай! – изкрещя той.

Още трима самураи, въоръжени с ножове и само по набедрени превръзки, пъргаво скочиха в мазето. Първите двама се нахвърлиха право върху Блаторн и го свалиха безпомощен на пода, без да се замислят за евентуалната опасност за живота си, след което яростно го нападнаха. Блаторн се усети смазан под тежестта им. Не можеше да пусне камата си в действие и усети как желанието му да се бори се топи. Съжали, че не владееше умението на Мура, кмета на селото, да се бие без оръжие. Даде си сметка, че няма да може да издържи още дълго, ала направи едно последно усилие и с рязко движение освободи едната си ръка. Жесток удар, нанесен от здрава като скала ръка, разтърси главата му, друга

накара многоцветна дъга да експлодира в мозъка му, ала той не престана да се съпротивлява.

Винк дереше с нокти един от самураите, когато трети се хвърли отгоре му, Маецукер изпищя – кама разпра ръката му. Ван Нек нанасяше удари слепешком, а Питерзоон го молеше:

– За бога, удрай тях, не мен!

Търговецът обаче, обезумял от ужас, не го чуваше.

Блакторн докопа врата на единия самурай, но ръката му беше хлъзгава от пот и слузеста кал; бе застанал като бик на крака и се опитваше да ги свали от себе си с тръсване, ала един последен удар го хвърли в безпросветен мрак. Тримата самураи започнаха да си проправят път с удари наляво и надясно, а екипажът, останал без водач, се отдръпна назад от кръгообразното размахване на трите ками, които не целяха да убиват или осакатяват, а само да принудят задъханите, уплашени мъже да се прилепят до стените, настрани от стълбата, където лежах неподвижни Блакторн и първият самурай.

Оми слезе надменно в ямата, сграбчи най-близко стоящия, който се случи Питерзоон, и го тласна към стълбата. Питерзоон изпищя и се опита да се изкопчи от ръцете му, но един нож разсече китката му, а друг разпра ръката му. Макар и да крещеше от ужас, той бе безмилостно изтласкан заднишком към стълбата.

– Помогни ми, Иисусе, не съм аз, който трябва да отиде, не съм аз. – Питерзоон стъпи и с двата крака на първата напречна летва и продължи да отстъпва все по-нагоре, далеч от болката на камите. – Помогнете ми, в името на бога – за последен път изкрещя той, обърна се и затича нагоре като обезумял. Оми го последва, без да бърза.

Самураите се оттеглиха един по един. Третият прибора ножа, използван от Блакторн, после обърна презрително гръб, стъпи върху простряното тяло на другаря си, все още в безсъзнание, и се изкачи горе.

Рязко издърпаха стълбата. Въздухът, небето и светлината изчезнаха. Болговете си влязоха в дупките. Остана само мракът, тежко дишащите гърди, сърцата, готови да изхвъркнат от тях, стичащата се пот и вонята. Върнаха се и мухите.

В първия момент никой не помръдна. Ян Ропер беше порязан по бузата, Маецукер кървеше зле, останалите бяха главно в шоково състояние. С изключение на Саламон. Той допълзя до Блакторн пипнешком и го издърпа от тялото на неподвижния самурай. Издаде някакви гърлени звуци, сочейки водата. Кроок му напълни кратунката, помогна му да изправи Блакторн – все още в безсъзнание – до седнало положение и да го

подпре на стената. Двамата се заеха да бършат лицето му от калта и нечистотиите.

– Когато тези копелета – като се нахвърлиха отгоре му, стори ми се, че чух как вратът му или може би рамото му изпраща – обади се задъхано юнгата. – Господи, прилича ми на труп.

Сонк се надигна със сетни усилия, примъкна се до тях и внимателно започна да движи главата на Блакторн наляво-надясно, да опипва раменете му.

– Май че нищо му няма. Ще трябва да изчакаме да дойде на себе си – сам ще си каже какво му е.

– Ох, Исусе Христе, клетият Питерзоон, проклет да съм, проклет – захленчи Винк.

– Ти беше тръгнал, лоцманът те спря. Ти си изпълни обещанието, за бога – нали те видях. – Сонк раздруса Винк, ала онзи не му обърна внимание – Видях те, Винк. – Той се обърна към Шпилберген и отпъди мухите от лицето си. – Нали така?

– Да, тръгнал беше. Винк, престани да стенеш! Лоцманът е виновен. Дай ми вода!

Ян Ропер загребва малко вода с кратунката, отпи и наплиска леко раната на бузата си.

– Трябваше Винк да отиде. Той беше агнецът божи – обади се и той. – Той беше определен. Сега душата му загубена. О, господи, смили се над него, ще гори във вечния огън!

– Подайте ми вода – захленчи капитанът.

Ван Нек взе кратунката от Ян Ропер и я подаде на Шпилберген с думите:

– Винк не е виновен. Той не беше в състояние да се изправи, не помните ли? Помоли някой да му помогне. Аз бях толкова изплашен, че също не можех да се помръдна, пък представям си какво му е било на Винк.

– Така е, Винк не е виновен – съгласи се и Шпилберген. – Той е виновен – Всички погледнаха към Блакторн. – Сигурно е луд.

– Всички англичани са луди – заключи Сонк. – Да сте срещали поне един нормален? До един са манияци – и пирати.

– До един са копелета – отрязва Гинзел.

– Не, не е вярно – възрази ван Нек. – Лоцманът встъпи както смяташе за най-добре. Той ни защити и ви води цели десет хиляди левги.

– Защитил ни, глупости! Тръгнахме петстотин души в пет кораба. А сега я ни виж колко останахме – само девет...

– Да не би по негова вина да се пръсна флотилията? Да не би по негова вина бурята да ни...

– Ако не беше той, щяхме да си останем в Новия свят. А той ни увери, че трябвало да стигнем? Япония. На ви сега – виждате докъде ни докара!

– Ние всички се съгласихме да търсим Япония. До един се съгласихме – уморено настоя ван Нек. – Нали гласувахме!

– Да, но той ни убеди в това!

– Внимавайте – посочи Гинзел самурая, който започна да проявява признаци на живот, да мърда и да стене. Сонк веднага се плъзна към него и заби юмрук в брадата му. Японецът отново загуби съзнание.

– Защо, в името на Христа, го зарязаха тук тези копелета? Нищо не им струваше да го изнесат. Ние не можехме да им попречим по никакъв начин.

– Мислиш ли, че са го взели за умрял?

– Откъде да знам! Не може да не са го забелязали.

За бога, какво не бих дал за халба студена бира – възкликна Сонк.

– Не го удряй повече, Сонк, не го убивай – той ни е заложник – намеси се Кроок и погледна към Винк, който хленчеше, стгшнен до стената, обзет от омраза към самия себе си. – Господ да ни е на помощ! Какво ли ще правят с Питерзоон? Ами с нас?

– За всичко е виновен лоцманът – обади се отново Ян Ропер. – Той и никой друг!

Ван Нек погледна със състрадание към Блакторн.

– Вече няма смисъл да се спори чия е вината. Маецукер се изправи със залитане на крака. Кръвта още струеше по ръката му.

– Ранен съм, помогнете ми!

Саламон направи турникет от парче риза и спря кръвта. Мускулът беше срязан надълбоко, но нямаше засегнати вени, нито артерии. Мухите започнаха да се трупат около раната.

– Ах, тези проклети мухи! И лоцманът да е проклет на оня свят – запроклина Маецукер. – Всички бяхме съгласни. Ама не! Трябваше да хукне да отървава Винк! Сега кръвта на Питерзоон ще тегне на неговата съвест и всички ще страдаме заради него!

– Я си затваряй устата! Той каза, че никой от неговия екипаж няма...

Отгоре се дочуха стъпки. Капакът се отвори. Селяни започнаха да изсипват в мазето бъчви с развалена риба и морска вода. Когато подът бе зялят на две педи височина, престанаха и си отидоха.

Письците започнаха, когато луната беше високо в небето.

Ябу бе застанал на колене във вътрешната градина в къщата на Оми. Неподвижен. Наблюдаваше луната през цветовете на дървото. Клоните се открояваха съвсем черни върху фона на небето, а цветовете бяха съвсем бледи. Едно листенце се откъсна и той си помисли:

Красотата
не повяхва
от това, че пада,
отнесена от вятъра.

Второ листенце се спусна на земята. Вятърът въздъхна и обрули още едно. Дръвчето беше не по-високо от човешки бой, засадено между обрасли с мъх големи камъни, които сякаш бяха израснали от земята – така умело бяха разположени.

Ябу трябваше да впрегне цялата си воля, за да се съсредоточи върху дървото, небето и нощта, за да усети нежния полъх на ветреца, за да вдъхне уханието на морето, да съчинява стихове и въпреки всичко да държи ушите си отворени за агонизиращата болка. Чувствуваше гръбнака си отпуснат. Само ума си усещаше изсечен като от скала, а съзнанието за това му се отразяваше по един неизказано чувствен начин. Днес тази чувственост го изпълваше по-силно, по-бурно от всякога.

– Оми-сан, колко време ще стои там нашият господар? – пошепна изплашено майката на Оми от вътрешността на къщата.

– Не знам.

– Тези писъци са ужасни. Кога ще престанат?

– Не знам – повтори Оми.

Бяха седнали зад един параван в една от стаите. Най-хубавата – тази на майка му – бе отстъпена на Ябу. И двете гледаха към градината, изградена с толкова усилия. През тънката решетка се виждаше Ябу – дървото чертаеше ясни силуети по лицето му, лунната светлина блестеше върху дръжките на мечовете му. Бе облякъл черно хаори – горен жакет – върху тъмното си кимоно.

– Спи ми се – оплака се жената, разтреперана – не мога да заспя от тези викове. Кога ще престанат?

– Не знам, имайте търпение, майко – гальовно отвърна Оми. – Скоро всичко ще свърши. А утре господарят Ябу ще се завърне в Йедо. Потърпете, моля ви.

Ала Оми знаеше, че мъченията ще продължат до разпукването на зората. Така беше предвидено.

Опитваше се да се съсредоточи. Законният му господар медитираше, заслушан в писъците, и той се опита да последва примера му. Но следващият кръсък го извади от това състояние и Оми си помисли: не, не мога. Още не мога. Нямам неговата способност за съсредоточаване. А дали това беше способност – запита се той. Ясно виждаше лицето на Ябу. Опитва се да разтълкува странното изражение, изписано на него: леко изкривените, отпуснати, пълни устни, слюнката в ъглите, очите в тъмните цепки, които трепваха само при падането на цветните листенца.

Оми влизахе за пръв път в такъв близък Допир с чичо си, защото принадлежеше към много страничен клон на рода, а имененията му в Анджино и околностите бяха бедни и незначителни. Оми беше най-младият от трима братя, а баща му, Мидзуно, имаше шестима братя. Ябу беше най-големият и бе начело на рода Касиги, а бащата на Оми беше втори по възраст. Самият Оми беше на двадесет и една години и имаше новороден син.

– Къде е недостойната ти жена – продължаваше да хленчи заядливо старата жена. – Искам да ми разтрие гърба и раменете.

– Наложил се да замине при баща си, не си ли спомняте? Той е много болен. Нека аз да ви разтрия, майко.

– Не. Извикай някоя прислужница. Но жена ти е много невнимателна към мен, да знаеш! Можеше да изчака няколко дни. Пристигнала съм чак от Йедо да ви погостувам. Две седмици съм пътувала при ужасни условия и накрая какво? Не бях стояла и седмица и тя взе, че замина. Трябваше да изчака! За нищо не я бива! Баща ти направи голяма грешка, като те ожени за нея. Трябваше да ѝ кажеш завинаги да остане при баща си – да се разведеш с тази некадърница! Не я бива дори да ми разтрие свястно гърба! Най-малкото трябва хубаво да я набиеш. Ах, какви ужасни писъци! Защо не престанат?

– Ще престанат. Съвсем скоро.

– Хубаво да я набиеш!

– Добре.

Оми се замисли за жена си Мидори и сърцето му затрепка. Беше тъй красива, тъй изискана, нежна и умна, с такъв звънък глас и умееше да свири не по-лошо от всяка куртизанка в Идзу.

– Мидори-сан, налага се незабавно да заминете – каза ѝ той насаме.

– Оми-сан, баща ми не е чак толкова зле, а мястото ми е тук, да се

грижа за майка ви – отвърна тя. – Ако пък пристигне нашият даймио, къщата ще трябва да се подготви за него. Ах, Оми-сан, случаят е таткова важен, най-важен от цялата ви служба! Ако господарят Ябу остане доволен, може да ви даде по-добро име, вие заслужавате много повече! Ако се случи нещо, докато ме няма, никога няма да си го простя. Това е първата ви възможност да покажете на какво сте способен и не бива да я изпускате. Той трябва да пристигне. Моля ви, толкова работа ме чака.

– Така е, но предпочитам все пак веднага да заминете, Мидори-сан. Останете там само два дни, пък после пак бързайте да се върнете.

Тя продължи да го моли, ала той настоя и тя замина. Искаше да я няма в Анджино, когато пристигне Ябу и докато гостува в дома му. Не че даймио щеше да се осмели да я докосне без негово разрешение – това бе немислимо, защото той, Оми, би имал тогава правото, дори задължението да го убие. Ала бе забелязал как Ябу я гледаше наскоро след женитбата им в Йедо и предпочиташе да премахне един евентуален източник на раздразнение – всичко, което би могло да разстрои или смути господаря му, докато е в Анджино. Беше много важно да направи впечатление на Ябу-сама със синовната си преданост, предвидливостта си и съветите си и ето че до този момент всичко вървеше дори по-добре от очакваното. Корабът беше направо изровено имане, екипажът – също. Всичко беше чудесно.

– Помолих домашния ни kami да се грижи за вас – каза на заминаване Мидори, имайки предвид семейния им шинтоистки дух, който бдеше над дома им. – И изпратих дар на будисткия храм – да се помолят за нас. Наредих на Суво да бъде безупречен и изпратих бележка до Кикусан. Ах, Оми-сан, мека остана, моля ви! Той ѝ се усмихна и я изпрати, а сълзите и размазаха грима по лицето ѝ. На Оми му беше тъжно без нея, но се радваше, че я няма. Письците биха я разстроили много.

Майка му се мръщеше от вятъра, леко се размърда, за да облекчи болките в раменете си. Тази вечер много я боляха ставите. От западния вятър е, помисли си тя. И все пак тук е по-добре от Йедо. Там е толкова блаestino и гъмжи от комари.

Старата едва различаваше меките очертания на Ябу в градината. Тайно го ненавиждаше и желаше смъртта му. Ако умреше, тогава Мидзуно, съпругът ѝ, щеше да стане даймио на Идзу и щеше да оглави рода. Колко ще е хубаво – мислеше тя. Тогава всички останали братя с жените им щяха да ѝ бъдат подчинени и, разбира се, Мидзуно-сан щеше да направи Оми свой наследник. Още един бодеж във врата я накара леко да се размърда.

– Ще повикам Кику-сан – обади се Оми. Кику беше куртизанката, която заедно с момчето търпеливо чакаше Ябу в съседната стая. – Тя е много, много сръчна.

– Нищо ми няма, само съм малко изморена. Е, добре, може да ме помасажира.

Оми отиде в съседната стая. Постелята бе приготвена. Състоеше се от долни и горни завивки, наречени футони, които се доставяха направо върху подовата настилка от меки сламеници. Кику се поклони, опита се да се усмихне и промърмори, че за нея било голяма чест да приложи скромните си умения върху тъй достойната майка на дома му. Беше побледа от друг път и на Оми му стана ясно, че и тя плаща данък на писъците. Момчето се опитваше да не издаде страха си.

Когато писъците започнаха, Оми трябваше да използва всичкото си умение, за да я убеди да остане.

– Ах, Оми-сан, не мога да го понеса – ужасно е, направо ужасно! Извинете ме, моля ви, и ме пуснете да си вървя – иска ми се да си запуша ушите, но звуците проникват през дланите ми. Горкият човек – ужасно е.

– Моля ви, Кику-сан, моля ви за търпение. Това е заповед на Ябу-сама, разбирате ли? Няма какво да се прави. Скоро писъците ще престанат.

– Не мога да го понеса, Оми-сан, много ми дойде. Съществуваше закон, според който едно момиче не можеше да бъде наето за каквато и да било сума, ако то или неговият работодател желаеха да отхвърлят някой клиент, независимо кой. Кику беше куртизанка от първа класа – най-известната в Идзу, и макар че според Оми тя не би могла да се сравни дори и с куртизанка втора класа от Йедо, Осака или Киото, тук Кику беше на върха и с основание имаше самочувствие и гордост. Въпреки че се бе съгласил с работодателката й, мама-сан Гьоко, да плати пет пъти повече от обичайното, той все още не беше уверен, че Кику ще остане.

Сега наблюдаваше как пъргавите и пръсти се плъзгаха по врата на майка му. Беше красива, много дребна, с почти прозрачна, изумително мека кожа. При нормални обстоятелства от нея би бликал живот, но как можеше такова нежно създание да бъде щастливо под тежестта на писъците, питаше се той. Беше истинско удоволствие да я наблюдава, приятно му бе, че познава това тяло и топлината, която излъчваше. – Внезапно писъците секнаха.

Оми се ослуша с полуотворена уста, напрегнат да долови и най-лекия шум, целият в очакване. Забеляза, че пръстите на Кику спряха да се

движат, а майка му не се оплака от това, наострила напрегнато слух. Хвърли поглед през решетката към Ябу. Даймио стоеше все така неподвижен, като статуя.

– Оми-сан – провикна се най-сетне Ябу.

Оми стана, излезе на излъсканата веранда и се поклони...

– Идете и проверете какво е станало.

Оми се поклони повторно, тръгна през градината и излезе на пътя, спретнато настлан с камъни. Той се виеше надолу по хълма към селото и брега. Ниско долу, недалеч от единия пристан, гореше огън и около него сновяха хора. А на площада пред пристанището се виждаше капакът към ямата и четиримата пазачи.

Докато прекосяваше селото, забеляза, че варварският кораб бе закотвен добре, на палубите и на долепените до него лодки горяха петролни лампи. Селяните – мъже, жени и деца – все още разтоварваха стоката и рибарските лодки сновяха напред – назад като светулки. Изрядно подредените купчини с бали и каси растяха на брега. Седем от оръдията също бяха вече свалени, а осмото го придърпваха с въжета от една лодка към пясъка.

Той също потрепера, макар че вятърът не беше хладен. При нормални обстоятелства селяните щяха да пеят, докато се трудеха, колкото от радост, толкова и за да си помагат да теглят тежкия товар дружно. Ала тази вечер селото беше необичайно тихо, макар че нито една къща не спеше и всички жители до един, дори и болните, бяха впрегнати на работа. Те сновяха забързано по брега, покланяха се и отново се затичваха. Безшумно. Дори и кучетата не лаеха.

Никога досега не е било така, мислеше той, а ръката му несъзнателно стискаше дръжката на меча. Имам чувството, че нашите селски ками са ни изоставили.

От брега се зададе Мура и го пресрещна. Той го очакваше от момента, в който Оми бе отворил вратата на градината си. Поклони се.

– Добър вечер, Оми-сама. Утре до обяд корабът ще бъде разтоварен.

– Умря ли варваринът?

– Не знам, Оми-сама. Ще отида и веднага ще проверя.

– Можеш да дойдеш с мен.

Мура послушно го последва, на половин крачка след него. Неизвестно защо на Оми му беше приятна неговата компания.

– До обяд, казваш?

– Да, всичко върви много добре.

– Ами маскировката?

Мура посочи към групичките жени и деца, застанали до една от къщите, които плетяха груби рогозки. Сред тях беше и Суво.

– Можем да свалим оръдията от поставките им и да ги увием. За пренасянето на един топ ще са необходими поне десет мъже. Игураши-сан изпрати в съседното село да доведат още носачи.

– Добре.

– Загрижен съм за запазването на тайната, господарю.

– Игураши-сан ще им обясни колко е важно това.

– Оми-сама, ще се наложи да използваме, всичките си чували, върви, мрежи и слама за рогозки.

– И какво от това?

– Как ще ловим риба и в какво ще приберем реколтата?

– Ще намерите начин. – Гласът на Оми се изостри. – Данъкът ви за този сезон нараства наполовина. Ябу-сам нареди тази вечер.

– Ние вече платихме данъците за тази и следващата година.

– Това е привилегия на селяните, Мура. Да ловят риба, да обработват земята, да прибират реколтата и да плащат данъци. Така ли е?

– Да, Оми-сама – спокойно отвърна Мура.

– Онзи селянин беше глупак и се държа нагло. Има ли и други като него?

– Нито един, Оми-сама.

– Надявам се, че е така. Лошите обноси са непростими. Глобявам семейството му в размер на един коку ориз – могат да изплатят глобата в риба, ориз, зърно или каквото имат. В срок от три луни.

– Да, Оми-сама.

И двамата знаеха, че тази сума е свръх възможностите на семейството. Тримата братя Тамасаки – сега вече само двама имаха само една рибарска лодка и едно-единствено оризище от половин хектар, с което изхранваха жените си, четиримата си синове и трите дъщери, а сега и вдовицата, и трите деца на убития. Един коку ориз беше приблизително количеството, необходимо за изхранването на едно семейство в продължение на цяла година. Около сто и осемдесет килограма ориз. Всички приходи на империята се измерваха в коку. Както и данъците.

– Какво ще стане с тази Земя на боговете, ако забравим обносните си – продължи Оми. – Това се отнася както за нискостоящите, така и за висшестоящите.

– Да, Оми-сама.

Мура изчисляваше наум откъде да намери въпросния коку, защото,

ако семейството не можеше да го изплати, дългът се прехвърляше върху гърба на цялото село. И как да осигурят чували, върви и мрежи. Една част може би щяха да спасят от превозването. А парите ще трябва да вземат на заем. Кметът на съседното село му дължеше една услуга. А! Май че шестгодишната дъщеричка на Тамасаки беше голяма красавица, а шест години е идеалната възраст, на която може да се продаде едно момиче. На всичко отгоре най-голямата търговка с деца в цяло Идзу бе трета братовчедка на леля му – тази алчна, отвратителна стара кранта! Мура въздъхна – предстоеше му цяла поредица от сериозни сделки. Но нищо, мислеше той. Може би ще успеем да вземем за детето не един, а две коку. То положително струва и повече.

– Извинявам се за лошото поведение на Тамасаки и моля за прошка – обади се той.

– Лошото поведение бе негово – не твое – също така вежливо отвърна Оми.

Но и двамата знаеха, че за поведението на всеки жител на селото бе отговорен Мура и че най-добре е да внимава случаят с Тамасаки да не се повтори. Въпреки всичко и двамата бяха доволни. Извинението бе направено, прието и същевременно отхвърлено, така че достойнството и на двамата мъже бе ненакърнено.

Завиха зад ъгъла на пристана и спряха. Оми се поколеба, после махна на Мура да си върви. Кметът се поклони и доволен побърза да си тръгне.

– Да не е умрял, Дзукимото?

– Не, Оми-сан, отново припадна.

Оми се приближи до големия железен казан, който жителите на селото използваха за извличане на мас от китовете, които понякога хващаха през зимните месеци навътре в морето, и за получаване на лепило от кост и други остатъци от риба – основен поминък на селото.

Варваринът бе потопен до раменете в изпускащата пара вода. Лицето му бе придобило лилав оттенък, а устните му бяха оголили плесенясалите му зъби.

По залез слънце Оми бе наблюдавал как Дзукимото, надут от важност, надзираваше подчинените си, които овързаха варварина като пиле – с ръце около тялото – и го пуснаха в студената вода. През цялото време дребният червенокос варварин, с когото Ябу бе поискал да започне, бърбеше нещо, смееше се и плачеше, а християнският свещеник монотонно, нареждаше проклетите си молитви.

След това започнаха да кладат огъня. Ябу не присъствуваше, ала

нарежданията му бяха много подробни и старателно се спазваха. Варваринът започна да крещи и да беснее, след това се опита да разбие главата си в железния ръб на казана, но му попречиха. Последваха още молитви, плач, припадъци, свестяване, панически писъци, преди болката истински да е започнала. Оми се опита да наблюдава, както би наблюдавал убиването на една муха, уж че не забелязва човека. Ала не изтърпя и бързо – бързо се прибра у дома си. Откри, че мъчението не му доставя удоволствие. В това няма никакво достойнство, реши той, доволен, че е имал възможността да го установи, тъй като преди никога не бе присъствувал на нещо подобно. Нямаше достойнство нито за страдащия, нито за мъчителя. Изтезанието заличаваше достойнството, присъщо на смъртта, а какъв е крайният смисъл на живота без именно това достойнство – питаше се той.

Дзукимото спокойно побутна с пръст свареното месо на човека, както би проверил дали варената риба е вече готова.

– Скоро ще дойде на себе си. Издържа невероятно дълго. Не мисля, че са устроени като нас. Интересно, нали...

– Не – отрязва Оми, отвратен.

Дзукимото усети и вече бе нащрек; мазното му държане моментално се върна.

– Нищо не исках да кажа, Оми-сан – дълбоко се поклони той. – Абсолютно нищо.

– Разбира се. Ябу-сама е доволен, че така добре се справяш. Нужно е голямо умение, за да се поддържа достатъчно силен огън, без да е прекалено буен.

– Много сте любезен, Оми-сан.

– Друг път правил ли си го?

– Не по този начин. Но господарят ме удостоява от време на време с вниманието си. Аз само се опитвам да задоволявам желанията му.

– Иска да знае колко дълго ще издържи варваринът.

– До зори. Ако внимаваме.

Оми замислено заразглежда котела. После тръгна нагоре по брега към площада. Всички самураи станаха и му се поклониха.

– Долу всичко е спокойно, Оми-сан – докладва единият, усмихнат, сочейки с пръст капака, на ямата. – Отначало приказваха нещо със сърдити гласове и се чуха удари. По късно двама, ако не и повече, започнаха да скимтят от страх като изплашени деца. Но от дълго време само мълчат.

Оми се ослуша. Дочу плисъка на вода и далечно мърморене. От

време на време някой стон.

– А Масиджиро? – попита той за самурая, когото по негова заповед оставиха долу.

– Не знаем, Оми-сан. Не се е обаждал. Сигурно е мъртъв.

Как смее Масиджиро да бъде толкова некадърен, помисли Оми. Да допусне да го надвият беззащитни хора, повечето болни, без никакво оръжие! Отвратително! По-добре ще е, ако наистина е мъртъв.

– Утре нито храна, нито вода. По пладне, изнесете умрелите. И тогава искам да ми доведете водача. Сам.

– Да, Оми-сан.

Оми се върна при огъня и изчака, докато варваринът най-сетне отвори очи. След което се върна в градината и докладва какво му беше казал Дзукимото. Мъчението отново започна остро да се усеща във вятъра.

– Погледнахте ли варварина в очите?

– Да, Ябу-сама.

Оми бе седнал на колене зад даймио, на десет стъпки разстояние. Ябу не бе помръднал. Лунната светлина хвърляше сенки върху кимоното му и дръжката на меча му изглеждаше като фалос.

– И какво... какво видяхте?

– Лудост. Същността на лудостта. Не бях виждал такива очи. Безграничен ужас.

Дървото нежно отрони три листенца.

– Съчинете стихотворение за него.

Оми се опита да принуди мозъка си да работи. После произнесе, като му се искаше да бъде на висота.

В очите му
самия ад видях –
самата болка,
ясно изразена.

Вятърът довя нови писъци, сега вече по-слаби, ала разстоянието като че правеше остротата им по-жестока. След момент размисъл Ябу каза:

Ако допуснеш
студът им да проникне
в недрата ти,

то ще се слееш с тях –
неизразим.

Оми дълго мисли над това, загледан в красивата нощ.

ГЛАВА ПЕТА

Письците престанаха точно преди да се пукне зората. Майката на Оми вече спеше. Ябу също.

Селото бе все така неспокойно. Още четири оръдия трябваше да се свалят на брега, както и петдесет бъчонки с барут и хиляда гюлета.

Кику лежеше под завивките и наблюдаваше сенките по стената. Не бе заспала, макар да беше по-изтощена от всякога. Свирещото хъркане на старицата в съседната стая удавяше лекото, дълбоко дишане на спящия до нея даймио. Момчето спеше беззвучно върху другите завивки, а едната му ръка бе метната през очите, за да се предпази от светлината.

Ябу леко потръпна и Кику стаи дъх. Но той продължи да спи и това я зарадва, защото скоро можеше да си тръгне, без да го обезпокои. Докато чакаше търпеливо, тя се мъчеше да си мисли за приятни неща. „Винаги помни, дете, че няма нищо по-лесно от това да те нападат лоши мисли – казваше първата й учителка. – Ако предоставиш ума си сам на себе си, той ще те понесе към едно непрестанно нарастващо чувство на неудовлетвореност. А да мислиш за хубави неща, от друга страна, изисква усилие. Именно за това е необходима внимателна тренировка. Свикни да мислиш за нежни ухания, за допира на коприната, за леки капки дъжд по прозореца, за извивка на цветята, за ведрината на изгрева. Така полака-лека ще се научиш да си мислиш без усилие за приятни неща, което ще бъде от голяма полза и за професията ти, и за теб самата, и за нашия Свят на върбите...“

Тя започна да мисли за чувственото великолепие на банята, в която скоро щеше да се потопи и която щеше да прогони спомена за тази нощ, а после за успокояващата милувка на ръцете на Суво. Започна да си мисли как ще се посмее с другите момичета и с Гьоко-сан, тяхната мама-сан, ще си разменят клюки, слухове и приказки, за чистото, ах, колко чисто кимоно, което щеше да облече довечера – златното на жълти и зелени цветя, и същите панделки за косите. След банята ще й подредят косите, а от парите, спечелени през тази нощ, ще може да плати дълга към работодателката си Гьоко-сан, ще изпрати една част на баща

си, който беше селянин, и дори ще останат и за нея. Скоро ще се срещне с любимия и ще прекарат чудесна вечер.

Животът е много хубав, реши тя.

Да, но колко е трудно да се скрие човек от писъците. Невъзможно. И другите момичета сигурно са също, така нещастни, и горката Гьоко-сан! Но нищо. Утре всички ще напуснем Анджио и ще се приберем у дома, в нашият прекрасен Чаен дом в Мишима, най-големия град на Идзу, строен около най-голямата крепост на даймио в Идзу, където бе всъщност животът.

Съжалявам, че Мидори-сан изпрати да ме повикат.

Бъди разумна. Кику – остро се сгълча тя. Не бива да съжаляваш. Не съжаляваш, нали? Чест бе за теб да бъдеш в услуга на нашия господар. След като ти бе оказана тази висока чест, цената ти нарасна неимоверно пред Гьоко-сан, така ли е? Изживяването бе истинско и сега ще бъдеш известна като Дамата на Ношта на писъците, а ако имаш късмет, някой ще съчини за теб балада и може би ще я пеят чак в самия Йедо. Колко хубаво би било! Тогава любимият ти сигурно ще откупи договора, ще бъдеш свободна, доволна и ще раждаш синове.

Тя се усмихна на мислите си. Ах, какви ли истории ще съчинят трубадурите за тази нощ – ще ги разказват във всеки Чаен дом из целия Идзу. За нашия господар даймио, който не помръдна по време на писъците, а потта му през цялото време се стичаше... Как точно е минало всичко? Какво е правила и говорила тя, Кику, и какво е правил и говорил той, господарят Ябу? Нищо по-специално ли не се е случило?

Хиляди въпроси. Ала нито един от тях няма да бъде зададен направо, нито един няма да получи отговор, така и трябва, мислеше си Кику. Първото и последно правило в Света на върбите изискваше спазването на пълна тайна – никога да не разказваш за клиента, за навиците му, колко е платил и по този начин да си винаги достойна за доверие. Ако друг някой разкаже – негова си работа, а при тези книжни стени и толкова малки къщи, пък и като се има предвид какви са хората, историите изскачат от леглото и се превръщат в балади – никога истината, винаги преувеличени, защото хората са си хора, нали така? Ала никога нищо не излизаше от самата дама. Най-много леко повдигната вежда, колебливо свиване на раменете, нежно оправяне на безупречната прическа или на гънка в кимоното – само това. И беше достатъчно, ако момичето знаеше как да го направи.

Когато писъците престанаха, Ябу остана неподвижен като статуя на лунната светлина още цяла вечност и чак тогава се надигна. Тя веднага

забърза за другата стая, а коприненото ѝ кимоно въздъхна като среднощно море. Момчето беше изплашено, мъчеше се да прикрие страха си и избърса сълзите, бликнали от изтезанието. Кику му се усмихваше, за да му внуши спокойствие, което тя самата не изпитваше.

После се появи Ябу. Беше потънал в пот, лицето му се бе изпънало, а очите му бяха полузатворени. Кику му помогна да свали мечовете си, прогизналото кимоно и набедрената превръзка. Избърса го, помогна му да облече свежо кимоно и завърза копринения пояс. Понечи да го поздрави, както изискваше етикетът, ала той нежно допря пръст до устата ѝ.

След това се приближи до прозореца и се загледа в чезнещата луна, като в транс, полюлявайки се леко на пръсти. Тя млъчеше и не се страхуваше, защото от какво да се бои сега? Той беше мъж, тя – жена, обучена да бъде жена, да доставя удоволствие, независимо по какъв начин. Но не и да причинява или да търпи болка. Имаше други куртизанки, специализирани в тази област на чувствеността. Натъртено място тук или там, може би някое и друго ухапване – това влизаше в доставянето и получаването на удоволствие, но винаги в рамките на разумното, защото тук бе замесена честта, а тя бе Дама от Света на върбите, първа класа – с нея не можеше да се отнасят как да е, винаги трябваше да я уважават. Част от обучението ѝ включваше умението да държи мъжа в подчинение, в определени граници. Ала понякога мъжът се изплъзваше от това подчинение и тогава ставаше ужасно. Защото Дамата бе сама. Без никакви права.

Прическата и беше безупречна с изключение на нежните кичури, грижливо пуснати свободно около ушите, за да внушат еротична разрошеност и същевременно да подчертаят още повече чистотата на всичко като цяло. Външното кимоно, на червени и черни квадратчета, поръбено с най-ясно зелено, изтъкваше белотата на кожата ѝ. То бе стегнато около тънкия ѝ кръст с широк, твърд пояс – оби – в яркозелено. Тя вече дочуваше плисъка на вълните и шумоленето на лекия ветрец в градината.

Най-сетне Ябу се обърна и я погледна, после премести поглед върху момчето.

То бе на петнадесет години, син на местен рибар, чирак на един будистки монах в близкия манастир. Монахът беше едновременно и художник, и илюстратор на книги.

Ябу му махна с ръка. Момчето послушно, със заучена елегантност развърза пояса на кимоното си. То също бе преодоляло страха си. Не носеше набедрена превръзка, а долна женска пола, стигаща до пода. Тялото му беше гладко, гъвкаво, почти без никакви косми.

Кику си спомни колко тихо беше в стаята, тримата свързани в едно цяло от спокойствието и престаналите писъци, тя и момчето, очакващи Ябу да им подсказе какво би искал. А той стоеше между двамата, леко се полюляваше на пръсти и местеше поглед от единия върху другия.

Най-накрая ѝ махна с ръка. Тя грациозно разхлаби възела на своето оби, внимателно го разви и го пусна на пода. Гънките на трите ѝ тънки като паяжина кимона въздъхнаха, разтвориха се и разкриха леката като мъгла долна фуста, която подчертаваше слабините ѝ. Ябу се изтегна върху завивките и им даде знак да легнат от двете му страни, а после за момент остана така, задъхан, с плътно затворени очи, с повдигащи се гърди, след което се обърна и заспа почти моментално.

Те стаиха дъх в настъпилата тишина, опитвайки се да прикрият изненадата си. Всичко свърши тъй бързо. Момчето учудено повдигна вежди.

– Ние ли бяхме неспособни, Кику-сан? Искам да кажа, всичко свърши толкова бързо – прошепна то.

– Направихме всичко, което поиска.

– Той несъмнено достигна Облаците и дъжда – продължи момчето.

– Помислих, че къщата ще се разпадне.

Тя се усмихна.

– Да.

– Радвам се. Отначало бях много изплашен. Приятно е да доставиш удоволствие.

Другото легло беше студено. Не и се искаше да се вмъкне на топло при Ябу – от страх да не го събуди. Скоро и нейната страна от леглото се затопли.

Сенките, хвърляни от хартиените паравани, се изостриха. Мъжете са такива деца, мислеше си тя. Изпълнени са с глупава гордост. Цялата болка на нощта заради нещо тъй преходно. За една страст, която сама по себе си е само илюзия.

Момчето се размърда в съня си. Защо не поспиш? По-късно. По-късно ще поспя, обеща си тя.

Когато вече беше време, тя се измъкна от топлите меки завивки и стана. Кимоната ѝ с леко шумолене се разделиха едно от друго и раздвиженият въздух разхлади кожата ѝ. Тя бързо, ала много грижливо облече дрехите си и завърза пояса оби. Умело, но внимателно приглади прическата си и си оправи грима.

Излезе без никакъв шум.

Самураят на пост пред входа на верандата ѝ се поклони и тя

отвърна на поклона му, обляна от светлината на изгряващото слънце. Прислужницата я чакаше.

– Добро утро, Кику-сан.

– Добро утро.

Приятно беше да усеща слънцето, което заличаваше спомена за нощта. Приятно е да се живее, помисли си тя.

Обу си сандалите, разтвори аления си слънчобран и прекоси градината към пътеката, водеща надолу в селото, през площада, към Чаения дом, който временно и беше истински дом. Прислужницата я следваше.

– Добро утро, Кику-сан – провикна се Мура и се поклони. Той си почиваше за малко на верандата на своята къща и пиеше бледозелен японски чай, който му поднасяше майка му. Тя повтори след него като ехо:

– Добро утро, Кику-сан.

– Добро утро, Мура-сан. Добро утро, Сайко-сан. Много добре изглеждате – отвърна Кику.

– Как се чувствувате – попита майка му и старите й очи се впиха като свредели в момичето. – Каква ужасна нощ! Моля ви, заповядайте, при нас на чашка чай. Пребледнели сте, детето ми.

– Благодаря, но моля да ме извините, трябва да се прибера у дома. Оказвате ми голяма чест. Може би по-късно.

– Разбира се, Кику-сан. Вашето присъствие е чест за селото.

Кику се усмихна и се направи, че не забелязва любопитните им погледи. За да прибави няколко пикантни нотки към техния и своя ден, тя се престори, че областта около слабните леко я наболява. Това веднага ще обиколи селото, весело си мислеше тя, докато се кланяше, пак се понамръщи и се отдалечи, като се правеше че понася стоически силната болка, и полюляваше изрядните гънки на кимоното си, леко наклонила чадърчето, колкото да хвърля отгоре й онази прекрасна светлина, която тъй й отиваше. Зарадва се, че бе облякла точно това кимono и бе взела аленото слънчобранче. Ако денят беше мрачен, ефектът в никой случай нямаше да е така драматичен.

– Ах, горкото, горкото дете – завайка се майката на Мура и завъздиша сърцераздиращо. – Толкова е красива, нали? Какъв срам! Ужасно!

– Кое е ужасно, Сайко-сан – обади се жената на Мура, която тъкмо се появи на верандата.

– Не забеляза ли как го болеше горкото момиче... Как храбро се опитваше да прикрие болката си? Бедното дете! Да си само на

седемнадесет години и да трябва да понасяш такива неща!

– Тя е на осемнадесет – сухо забеляза Мура.

– Какви неща, господарке – интересува се една от прислужничките, присъединила се към тях.

Старата жена се огледа наоколо, за да се увери, че Всички внимателно я слушат, и гръмко прошепна:

– Чух – тя още повече сниши гласа си – чух, че сега за три месена ще излезе от строя.

– Ах, горката Кику-сан! Но защо?

– Използувал зъбите си! Знам го от сигурен източник.

– Ах!

– Ох!

– А защо му трябваше и момче, господарке? Не е възможно да е...

– Я тичай да работиш! Безделница такава! Какво си зяпнала! Това не е за твоите уши! Хайде, всички изчезвайте! Имам да говоря с господаря ви.

И тя ги изпъди от верандата. Дори и жената на Мура. После продължи да сърба блажено чая си, безкрайно доволна от всичко.

Мура въздъхна. Иии, колко бих искал да прекарам една нощ с Кику-сан! Че кой мъж не би искал? Колко ли е платил Оми-сан на мама-сан – което в крайна сметка ние ще платим? Две коку? Казват, че нейната мама-сан, Гьоко-сан, искала и получавала десет пъти повече от нормалната тарифа. Дали не й плащат по пет коку на нощ? Кику-сан сигурно заслужава толкова. Казват, че за своите осемнадесет години била опитна колкото два пъти по-възрастна жена. Иии, какво ли удоволствие е да си с нея... Ако бях аз – откъде бих започнал?

Той разсеяно си оправи набедрената превръзка, а краката му сами го изведоха от площада и го понесоха по добре утъпканата пътека към гробищата.

Там вече бяха приготвили кладата. И петчленната делегация от жителите на селото чакаше.

Това бе най-приятното място в цялото село; тук ветрецът бе най-прохладен през лятото и гледката най-красива. Наблизо се намираше и селският шинтоистки храм – миниатюрен сламен покрив над главата на ками – духа, който живееше там или би желал да живее там. Чепат тис, посаден на това място преди възникването на селото, шумолеше на вятъра.

По-късно по пътеката се зададе Оми. Придружаваха го Дзукимото и четирима души охрана. Застана встрани от другите. После се поклони

официално на кладата и на положеното върху нея покрито със саван, почти разчленено тяло на варварина, умрял, за да живеят другарите му.

По даден от него знак Дзукимото излезе напред и запали кладата. Той бе помолил Оми за тази привилегия и му бе оказана голяма чест. Поклони се за последен път. А когато огънят се издигна високо нагоре, всички си тръгнаха.

Блакторн бръкна дълбоко в утайката на дъното на бъчвата, внимателно измери половин чаша вода и я подаде на Сонк. Готвачът я пое с разтреперана ръка, опита се да я сърба бавно, за да му трае по-дълго, ала не можа. Изгълта блудкавата течност и в момента, в който тя премина през пресъхналото му гърло, съжали, задето е бързал; после със сетни усилия намери пипнешком мястото си до стената, прескачайки онези, чийто ред бе да лежат. Подът вече бе зял с гъста кал, а вонята и мухите бяха непоносими. През пролуките в капака над главите им се процеждаха бледи слънчеви лъчи.

Следващият ред за вода бе на Винк; той пое чашата и се втренчи в нея, седнал недалеч от бъчонката. От другата му страна седеше Шпилберген.

– Благодаря! – глухо промърмори той.

– Побързай – подкани го Ян Ропер. Порязаната му буза вече гноеше и понеже беше близо до гърлото, и то бе започнало да го мъчи. – Побързай, Винк, в името на Христа!

– Извинявай, ето, изпий я ти – изломоти Винк и му подаде мътилката в чашата. Той сякаш не забелязваше мухите, които почти го бяха покрили.

– Изпий я, глупако! Друга няма да получиш до залез слънце! Пий!

Ян Ропер пхна чашата обратно в ръцете му. Винк му се подчини с печален вид, без да го погледне, и отново потъна в личния си ад.

Ян Ропер пое своята чаша от ръцете на Блакторн. Затвори очи и безмълвно отправи благодарност към небето. Той бе от онези, чийто ред бе да стоят прави, и мускулите вече го боляха. Водата едва му стигна за две глътки.

След като всички получиха оскъдните си дажби, Блакторн бръкна отново и доволен засърба. Усещаше устата и езика си като одрани – горещи и прашни. Мухи, пот и мръсотия го покриваха от главата до петите. Гърдите и гърбът му бяха зле ожулени.

Загледа се в самурая, изоставен при тях в ямата. Беше се стигнал до

стената, между Сонк и Кроок, и заемаше съвсем малко място. От часове не бе помръднал. Гледаше с празен поглед в пространството, гол, ако се изключи набедрената му превръзка, целият покрит с рани, а около врата си имаше дебел белег.

Когато Блаторн дойде на себе си, в мазето цареше пълна тъмнина. Крясъците изпълваха дупката и той реши, че вече е мъртъв, в задушливите дълбини на ада.

Усети как някаква лепкава тиня го всмуква надълбоко и от това го полазиха тръпки, изкрещя и панически замаха с ръце, без да може да си поеме въздух, докато най-сетне, след цяла вечност, чу нечий глас:

– Няма нищо, лоцмане, не си мъртъв, няма нищо! Ела на себе си, за бога, това не е адът, макар че много прилича на него. О, благословени Исусе, помогни ни!

– Ах, господи, Исусе Христе, измъкни ни оттук – скимтеше някой.

– Какво му правят на злощастния стар Питерзоон? Какво му правят? Помогни ни, господи, не мога да понасям повече тези писъци!

– Господи, господи, нека умре нещастникът, нека умре!

– Господи, Исусе, спри тези крясъци, моля те, спри ги!

Дупката, в която бяха попаднали, и неистовите викове на Питерзоон ги бяха накарали да се преценят един друг, да погледнат дълбоко в себе си. И никой не хареса онова, което видя.

Тъмнината прави нещата още по-черни, мислеше Блаторн.

Нощта в ямата беше безкрайна.

На разсъмване писъците стихнаха. А когато през отвора се просмука малко светлина, забелязаха забравения самурай.

– Какво да го правим – попита ван Нек.

– Не знам. Има вид на изплашен, също като нас – отговори Блаторн с разтуптяно сърце.

– Господи, дано не започне нещо...

– Ах, Исусе, измъкни ме оттук! – Гласът на Кроок се издигна в кресчендо. – Помооош!

Ван Нек, който беше най-близо до него, го разтърси ч започна да го успокоява:

– Недей, момчето ми, ние сме в божиите ръце. Той бди над нас.

– Вижте ми ръката – изстена Маецукер. Раната вече бе загноила.

Блаторн се изправи на треперещите си крака.

– Ако не се измъкнем оттук, до ден – два всички ще откачим – каза той, без да се обръща към никого.

– Останахме почти без вода – забеляза ван Нек.

– Колкото с останала, ще я разпределим на дажби Една част ще изпием сега, друга – по пладне. Ако имам късмет, ще ни стигне за три пъти. Проклети да са тези мухи!

Той намери чашата и им раздаде дажбата, а сега сърбаше своята, като се опитваше да разтегне за по-дълго време живителната влага.

– Ами японецът? – попита Шпилберген. Капитанът се справи най-добре от всички през страшната нощ, защото си запуши ушите с малко кал, да не чува крясъците, а тъй като беше най-близо до бъчонката с водата, тихомълком бе утолявал жаждата си. – Какво ще правим с него?

– Трябва да му дадем вода – обади се ван Нек.

– Чумата да го тръшне – възрази Сонк. – Аз съм против.

Гласуваха и бе решено да не му се дава вода.

– Не съм съгласен – заяви Блаторн.

– Ти не си съгласен с нищо, излязло от нас – стрелна го ядно Ян Ропер. – Той е враг! Дявол-езичник, при това за малко да те убие.

– Ти щеше да ме убиеш за малко! Поне десетина пъти! Ако мускетът ти не беше засякъл в Санта Магделяна, щеше да ми отнесеш главата!

– Не се целех в теб, а в гнусните изчадия адови!

– Те бяха само невъоръжени свещеници! И освен това имаше достатъчно време.

– Не се целех в теб.

– На няколко пъти за малко да ме убиеш заради проклетата ти избухливост, проклетия ти фанатизъм и проклетата ти глупост!

– Богохулството е смъртен грях! Не споменавай напразно името господне! Ние сме в неговите ръце, а не в твоите! Не си крал и това не ти е кораб! Да не си пазач...

– Въпреки това ще изпълняваш моите заповеди!

Ян Ропер се огледа наоколо, като напразно търсеше подкрепа.

– Прави каквото щеш – намуси се накрая той.

– Така и ще правя!

Самураят беше пресъхнал от жажда като тях, ала Поклати отрицателно глава, когато му предложиха чашата. Блаторн се поколеба и я допря до подпухналите му устни, ала той грубо я блъсна, разсипа водата и изграчи нещо с рязък глас. Блаторн се приготви да посрещне удар, но такъв не последва. Човекът не се помръдна повече, само продължи да съзерцава пространството.

– Той е луд. Всички са луди – обади се Шпилберген.

– Тъкмо ще има повече вода за нас. Това поне е добре – каза Ян

Ропер. – Да върви в пъкъла, където му е мястото!

– Как се казваш? Име – попита Блаторн. Той повтори въпроса си по няколко начина, ала самураят сякаш не го чуваше.

Оставиха го на мира. Но не го изпускаха от очи, сякаш беше скорпион. Той не отвръщаше на погледите им. Блаторн беше убеден, че самураят вземаше някакво решение, но не можеше да отгатне какво именно. За какво ли мисли – питаше се той. Защо отказа водата? Защо го, оставиха тук? Дали беше грешка на Оми? Едва ли. Нарочно? Едва ли. Бихме ли могли да го използваме по някакъв начин, за да се измъкнем? Едва ли. На всички въпроси мога да отговоря само с „едва ли“ и едно е ясно – ще си стоим тук, докато те самите не решат да ни пуснат – ако ни пуснат. А какво ще правим, ако ни пуснат? Какво е станало с Питерзоон?

Мухите се виеха на облаци в пладнешката мараня.

Ах, господи, само да можех да си полегна! Само да можех да се намеря сега в онази баня! А онзи старец с железните пръсти! Да можех да го използвам за час-два!

Какъв провал! Да изгубим всички кораби и толкова хора, за да стигнем дотук! Пълен провал. Или почти. Някои от нас са все още живи.

– Лоцмане! – Ван Нек го друсаше за рамото. Беше заспал. – Японецът – кланя ти се вече от минута и повече.

И той кимна към самурая, клекнал пред него със сведена глава.

Блаторн разтърка очи, за да прогони убийственото изтощение. Направи усилие и също се поклони в отговор...

– *Хай?* – кратко попита той, спомняйки си японската дума за „да“.

Самураят хвана пояса на разкъсаното си кимоно и го уви около врата си. Подаде единия край на Блаторн, а другия на Сонк, поклони се и им направи знак да теглят.

– Страхува се, че ще го удушим – предположи Сонк.

– Господи Исусе, боя се, че именно за това ни моли. – Блаторн пусна пояса и поклати глава. – *Кинджиру!* – каза строго и си помисли колко полезна се оказа тази думичка. Как да обясниш на човек който не разбира езика ти, че моралният ти кодекс не допуска да извършиш убийство, да убиеш невъоръжен човек, че не си палач, а самоубийството е проклето от господата?

Самураят отново го замоли с красноречиви жестове и отново Блаторн поклати глава.

– *Кинджиру!*

Човекът се огледа наоколо с див поглед. Внезапно скочи на крака и

пъхна глава в бъчвата, която им служеше за отходно място, опитвайки се да се удави. Ян Ропер и Сонк моментално го издърпаха. Той се боричкаше, макар да повръщаше.

– Оставете го – нареди Блаторн. Те се подчиниха. Тогава той посочи бъчвата. – Самурай, ако наистина искаш това, направи го!

Човекът повръщаше, но разбра какво му казаха. Погледна отново варела с нечистотиите и разбра, че няма да има сили да задържи там главата си достатъчно дълго. Смазан от покрусата, той се върна на мястото си до стената.

– Господи – промърмори някой.

Блаторн загреба половин чаша вода, изправи се на крака със схванати крайници и я предложи на самурая. Но той дори не я погледна.

– Колко ли време може да издържи – зачуди се Блаторн.

– Колкото си иска – отвърна Ян Ропер. – Те не са хора, а животни.

– За бога, колко още ще ни държат тук? – изплака Гинзел.

– Колкото им скимне.

– Трябва да правим всичко, каквото поискат от нас – каза ван Нек. – Трябва, ако искаме да оцелеем и да се измъкнем от тази дупка. Нали, лоцмане?

– Да. – Блаторн облекчено измери с поглед ъгъла на слънчевите лъчи. – Вече е пладне, трябва да се сменяме.

Шпилберген, Маецукер и Сонк се заоплакваха, но той ги изруга, накара ги да стават и когато всички бяха подредени, блажено се изтегна. Калта вонеше и мухите бяха по злостни от всякога, ала облекчението от изтягането в пълен ръст беше неописуемо.

– Какво ли са направили с Питерзоон – питаше се той, усещайки как умората го поглъща. Ах, господи, помогни ни да се измъкнем оттук! Толкова ме е страх.

Отгоре се дочуха стъпки. Капакът се отвори. От двете страни на свещеника стояха самураи.

– Лоцманът. Да се качи горе! Сам – каза той.

ГЛАВА ШЕСТА

Всички очи в ямата се обърнаха към Блаторн.

– Какво искат от мен – попита той.

– Не знам – важно отвърна отец Себастио. – Но трябва веднага да дойдеш.

Блакторн знаеше, че няма никакъв избор, но не помръдна от закрилящата го стена, като се мъчеше да събере сили.

– Какво стана с Питерзоон?

Свещеникът му разказа. Блакторн преведе на онези, които не знаеха португалски.

– Господ да се смили над него – прошепна ван Нек сред надвисналото ужасно мълчание. – Горкият човек! Горкият човек!

– Съжалявам. С нищо не можех да помогна – додаде свещеникът много тъжно. – Не мисля, че вече ме познаваше – мен или кой да е друг – от момента, в който го потопиха във водата. Бе изгубил ума си. Дадох му опрощение и се помолих за него. Дано господ е милостив. Во имя отца и сина и светаго духа. Амин! – Той прекръсти отвора на мазето. – Умолявам всички ви да се откажете от ересите си и да приемете обратно Правата вяра. Лоцмане, трябва да се качиш горе.

– Не ни оставяй, лоцмане, не ни оставяй, за бога – изплака Кроок.

Винк се запрепва към стълбата и започна да се изкачва.

– Да вземат мен – не лоцмана. Мен, не него. Кажете му... – Той спря безпомощен, с двата крака на напречната летва. Дълго копие се залюля само на сантиметър от сърцето му. Опита се да го сграбчи, но самураят бе подготвен за това и ако Винк не бе отскочил, щеше да го промуши.

Самураят посочи към Блакторн и рязко му направи знак да се качва. Въпреки това той не помръдна. Втори самурай пхна в отвора сопа с кука на края и се опита да закачи с нея Блакторн и да го издърпа.

Никой не се помръдна да му помогне – освен самурая в ямата. Той сграбчи сопата и грубо изкрещя на онзи горе, който се заколеба, после погледна към Блакторн, сви рамене и му каза нещо.

– Какво каза?

Свещеникът отвърна:

– Това е японска поговорка, която гласи: „Съдбата си е съдба, а животът е само илюзия“.

Блакторн кимна на самурая и се запъти към стълбата, без да се обръща назад. Когато излезе на слънце, той присви очи от болезнената яркост, коленете му се подкосиха и неочаквано се строполи на песъчливата земя.

От едната страна бе застанал Оми. Свещеникът, Мура и четиримата самураи стояха от другата му страна. Няколко селяни наблюдаваха отдалече, после се извърнаха.

Никой не му помогна.

О, господи, вдъхни ми сили – започна да се моли Блаторн. Трябва да стана на крака и да се правя на силен. Това е единственото, което уважават. Силата. Да не показваш никакъв страх. Моля те, господи, помогни ми.

Той заскърца със зъби, отблъсна се от земята и се изправи, като се олюляваше леко.

– Какво искаш от мен, копеле сипаничаво – обърна се той направо към Оми, после добави към свещеника. – Кажй на това копеле, че съм даймио в моята страна, и как смеят да се отнасят така с мен? Кажй му, че нямаме за какво да се караме с него. Кажй му да ни пусне, защото иначе може да си изпати! Кажй му, че съм даймио, за бога! Аз съм наследник на сър Уилям от Майкълхейвън, дано кучият му син отдавна да е хвърлил топа! Кажй му!

Отец Себастио бе изкарал една ужасна нощ. Ала по време на бдението бе усетил присъствието на господа и го обзе спокойствие, каквото не бе познавал. Вече знаеше че е оръдие на бога срещу езичниците, че бе защитен от тях и пиратските им хитрости. Знаеше по някакъв начин, че изминалата нощ бе подготовка за нещо, кръстопът, на който бе застанал.

– Кажй му!

И той преведе:

– Пиратът казва, че е господар в собствената си земя. – Изслуша отговора на Оми. – Оми-сан казва, че не го интересува дали си крал в страната си. Тук животът ти зависи от прищевките на господаря Ябу – и твоят, и на хората ти.

– Кажй му, че е лайно.

– Внимавай, пази се да не го обиждаш.

Оми отново заговори.

– Оми-сан казва, че ще те изкъпят. Освен това ще ти дадат храна и вода. Ако се държиш добре, няма да те върнат обратно в дупката.

– А моите хора? Отчето попита Оми.

– Ще останат долу.

– Тогава му кажй да върви по дяволите!

Блаторн се запъти обратно към стълбата и се приготви да слиза. Двама от самураите му препречиха пътя и макар че започна да се съпротивлява, те с лекота го задържаха. Оми каза нещо на свещеника, после на хората си. Те пузнаха Блаторн и той за малко да падне.

– Оми-сан казва, че ако не се държиш добре, ще вземат още един от хората ти. Има достатъчно дърва за горене и колкото искаш вода.

Ако се предам сега, мислеше Блаторн, ще им поднеса наготово едно средство, с което да ме държат в подчинение, и завинаги ще изпадна под тяхна власт. Впрочем това няма никакво значение. Аз, така или иначе, съм във властта им и в последна сметка пак ще направя всичко, каквото поискат. Ван Нек беше прав. Трябва да правя каквото ми кажат.

– Какво иска от мен? Какво разбира под „добро държане“?

– Оми-сан казва, че това значи да се подчиняваш. Да правиш каквото ти казват. Да ядеш фъшкии, ако трябва.

– Кажу ми да върви по дяволите? Кажу ми, че пикая на него и на цялата му страна – и на даймиото му!

– Съветвам те да се съгласяваш с всичко, кое...

– Преведи му съвсем точно това, което казах, за бога!

– Добре, но помни, че те предупредих, лоцмане Оми изслуша превода на свещеника. Пръстите върху дръжката на мечу му побеляха. Хората му смутени заприсъпваха от крак на крак, а очите им се забиваха в Блаторн като ножове.

После Оми излая някаква кратка заповед. Моментално двама самураи се хвърлиха към мазето и измъкнаха оттам юнгата Кроок. Завлякоха го до котела, овързаха го с въжета, а другите започнаха да носят дърва и вода. Сложиха вкамененото от ужас момче в препълнения догоре казан и запалиха огъня.

Блаторн наблюдаваше как Кроок беззвучно мърда устни и го обзе безумен ужас. Животът няма никаква стойност за тези хора, помисли си той. Господ да ги прокълне на вечни мъки в ада, ще сварят момчето и окоето им няма да мигне.

Пушекът се заиздига на кълба над пясъка. Чайки крещяха над рибарските лодки. Парче дърво се изтърколи от огъня и единият от самураите го ритна обратно.

– Кажу ми да спре – предаде се Блаторн. – Помоли го да спре.

– Оми-сан пита съгласен ли си да се държиш добре.

– Да.

– Той пита – ще се подчиняваш ли на всички заповеди...

– Да, доколкото мога.

Оми отново каза нещо. Отчето му зададе някакъв въпрос и Оми кимна с глава.

– Той иска да отговаряш направо на него. На японски „да“ е „хай“. Той пита – ще се подчиняваш ли на всички заповеди?

– Доколкото мога, хай.

Водата започна да се загрева и момчето издаде стон, от който на

Блакторн му призля. Пламъците на огъня, накладен върху тухли, зализаха желязото на котела. Японците трупаха още дърва.

– Оми-сан каза да легнеш. Веднага.

Блакторн изпълни заповедта.

– Оми-сан казва, че не те е оскърбявал лично и не е давал никакъв повод да го обиждаш. Тъй като си варварин и все още не умееш да се държиш, няма да те убият. Но ще те научат на обноски. Ясно ли е?

– Да.

– Той иска направо на него да отговаряш.

Момчето изкрещя високо, сякаш виеше. Воят му продължи, докато накрая припадна. Един от самураите придържаше главата му над водата.

Блакторн вдигна поглед към Оми. Помни, каза си той, помни, че животът на момчето зависи само от теб, животът на целия екипаж е в твоите ръце. Да, възрази дяволът в него, но кое ми гарантира, че това копеле ще спази споразумението?

– Ясно ли е?

– *Хай*.

Видя как Оми повдига кимоното си и разхлабва набедрената си превръзка. Очакваше да му се изпикае в лицето, но той се изпика върху гърба му. Кълна се в бога, закле се Блакторн, че ще запомня този ден и някак си, някъде Оми ще ми плати.

– Оми-сан казва, че да кажеш „ще пикая на някого“, е лоши обноски. Много лошо. Освен че е лоши обноски, също така е и много глупаво да кажеш, че ще пикаеш на някого, когато не си въоръжен. Лоши обноски е и съвсем глупаво да кажеш, че ще пикаеш на някого, когато си не-въоръжен, безсилен и неподготвен да оставиш приятелите или близките си да загинат.

Блакторн не се обади, но не сваляше очи от Оми.

– *Уакаримасу ка?* – попита Оми.

– Пита разбираш ли.

– *Хай!*

– *Окиро!*

– Казва да станеш.

Блакторн се изправи, а главата му пулсираше от болка. Не откъсваше поглед от Оми, както и Оми от него.

– Ще отидеш с Мура и ще се подчиняваш на нарежданията му.

Блакторн не каза нищо.

– *Уакаримасу ка?* – рязко попита Оми.

– *Хай!* – Блаторн преценяваше разстоянието между себе си и Оми. Усещаше вече пръстите си върху врата му и се молеше да е достатъчно бърз, за да успее да му извади очите, преди да го откъснат от него. – А момчето?

Свещеникът попита Оми със запъване.

Оми погледна към казана. Водата дори не се беше затоплила. Момчето бе припаднало, но иначе му нямаше нищо.

– Извадете го – нареди той. – Извикайте лекар, ако е необходимо.

Самураите се подчиниха. Блаторн се наведе над момчето и му прислуша сърцето. Оми махна към свещеника.

– Кажете на водача, че и момчето може да напусне още днес ямата. Ако двамата, водачът и момчето, се държат добре, и друг варварин ще може да излезе утре оттам. После може би още един. Или повече от един. Може би. Зависи от поведението на онези, които вече са излезли. А ти – погледна Блаторн право в очите – ти отговаряш за най-малкото нарушение на някое правило или заповед. Ясно ли е?

След като свещеникът преведе казаното, Оми чу варваринът да казва „да“ и видя как част от смразяващата кръвта ярост изчезва от погледа му. Ала омразата остана. Колко глупаво, помисли си Оми, и колко е наивно да бъдеш така открит. Интересно какво щеше да направи, ако си бях поиграл с него – ако се бях престорил, че няма да изпълня обещанието си?

– Свещенико, как му беше името? Изговори го бавно.

Той изслуша името няколко пъти, но въпреки това му звучеше като пълна безсмислица.

– Можеш ли да го повториш – попита един от хората си.

– Не, Оми-сан.

– Свещенико, кажи му, че отсега нататък името му е Анджин – лоцман. Ясно ли е? Когато заслужи, ще го наричаме Анджин-сан. Обясни му, че в нашия език няма звуци, с които да можем да произнасяме неговото име. – И сухо додаде. – Опитай се да му внушиш, че това не го правим, за да го унижаваме. Довиждане, Анджин, поне засега.

Всички му се поклониха. Той учтиво отвърна на поздрава и си тръгна. Когато се отдалечи на достатъчно разстояние от площада и беше сигурен, че никой не го вижда, позволи си широко да се ухили. Колко бързо опитоми главатаря на варварите! Колко бързо му стана ясно как може да държи него и останалите в подчинение!

Изумителни хора са тези варвари, мислеше той. Иии, колкото по-скоро Анджин се научи да говори на нашия език, толкова по-добре.

Тогава ще разберем как да смажем варварите християни веднъж завинаги!

– Защо не му се изпикахте в лицето – попита Ябу.

– Отначало така възнамерявах, господарю. Но лодманът е неопитомено животно и е безкрайно опасен. За нас няма по-голямо оскърбление от това да докоснеш нечие лице. Затова си помислих – да не би да го заsegна толкова дълбоко, че да изгубя всякакъв контрол над него. Ето защо му се изпиках на гърба – смятам, че това е достатъчно.

Бяха седнали на верандата в къщата му, върху копринени възглавнички. Майката на Оми им поднасяше чай с всичката церемониалност, на която бе способна и която бе усвоила от дете. Тя поднесе с поклон чашата на Ябу. Той й се поклони и учтиво я предложи на Оми, който, разбира се, отказа с дълбок поклон. Така че Ябу я прие и започна с удоволствие да отпива, като се чувствуваше напълно задоволен.

– Много хубаво впечатление ми правите, Оми-сан – каза той. – Разсъжденията ви са изключителни. Начинът, по който замислихте и изпълните цялата тази операция, бе изумителен.

– Прекалено сте любезен с мен, господарю. Бих могъл да постигна много, много повече.

– Откъде сте така осведомен за начина, по който мислят варварите?

– Когато бях на четиринадесет години, цяла година имах за учител един монах на име Джиро. По едно време бил християнски свещеник, по-скоро се подготвял за свещеник, но за щастие навреме осъзнал глупавата си грешка. Завинаги съм запомнил едно нещо, което ми каза: че християнската религия е уязвима, защото основният им бог, Исус, учел хората да се обичат, а нищо не учел за чест и дълг – само за любов. Освен това учел, че животът бил свещен – „Не убивай!“ И други такива глупости. Тези нови варвари също претендират, че са християни, макар свещеникът да го отрича, затуй реших, че са от друга секта, и с това си обясних враждата помежду им – както едни будистки секти ненавиждат останалите. Помислих, че ако „се обичат едни други“, то бихме могли да държим в подчинение водача, като убием или заплашим да убием някой от неговите хора.

Оми знаеше, че този разговор бе опасен, защото напомняше за мъченическата смърт на варварина. Усети безмълвното предупреждение на майка си, което като вълна премина пространството между тях двамата.

– Ще желаете ли още чай, Ябу-сама – обади се майка му.

– Благодаря – отвърна Ябу. – Вашият чай е много хубав.

– Благодаря, господарю. Оми-сан, дали варваринът е пречупен завинаги? – опита се тя да смени темата на разговора. – Може би трябва да кажете на нашия господар какво е мнението ви за това – дали е временно или за постоянно.

Оми се поколеба.

– Временно е. Но смятам, че трябва да научи езика ни колкото се може по-бързо. Това е от голямо значение за вас, господарю. Ще трябва може би да убиете един-двама от тях, за да го държите в подчинение, както и останалите, но дотогава той ще се научи на обноски. Щом започнете да разговаряте направо с него, Ябу-сама, ще можете да се възползвате от познанията му. Ако свещеникът не лъже, че е водил кораба цели десет хиляди ли, трябва да е умен над средното равнище.

– Вие сте умен над средното равнище – засмя се Ябу. – Назначавам ви отговорник за тези животни. Оми-сан, дресьор на хора!

Оми се засмя заедно с него.

– Ще се старая, господарю.

– Увеличавам размера на владението ви от петстотин на три хиляди коку. Поставям под ваш контрол двадесет ли. – Ли беше мярка за разстояние, равняваща се приблизително на километър и половина. – А като допълнителен знак за моето благоразположение след завръщането си в Йедо ще ви изпратя два коня, двадесет копринени кимона, пълен комплект доспехи, два меча и оръжие за още сто самурая, които ще се задължите да наемете. Щом избухне война, веднага ще се присъедините към личната ми гвардия в качеството си на хатамото.

Ябу беше необичайно щедър: хатамото беше специален личен помощник на даймио, който имаше право да влиза при господаря си по всяко време и да носи мечове в негово присъствие. Беше доволен от Оми и се чувствуваше отпочинал, дори възроден. През нощта спа превъзходно. Събуди се сам, което се очакваше, тъй като не бе поискал нито от момичето, нито от момчето да останат. Пи чай, хапна малко оризова каша, после взе баня и Суво му направи масаж.

Чувствавам се превъзходно, мислеше си той. Никога не съм усещал тъй непосредствено природата, дърветата, планините, земята, неизмеримата тъга на живота и неговата преходност. Письците бяха пречистили всичко.

– Оми-сан, в градината ми в Мишима има един камък, който бих искал да приемете от мен, за да отбележим случилото се, великолепната

нощ и добрата ни сполука. Ще го изпратя заедно с другите неща. Той е от Кюшу. Нарича се Камъкът на очакването, защото, когато го открих, очаквахме господарят тайко всеки момент да даде заповед за атака. Това беше преди – петнадесет години. Бях в армията му, която разби бунтовниците и усмири острова.

– Оказвате ми голяма чест.

– Защо не го сложите тук, в градината си, и не промените името му? Наречете го например Вечния покой на варварина, за да увековечим нощта и неговото безкрайно очакване на вечното спокойствие.

– А може би ще ми позволите, чичо, да го нарека Камъка на щастието за да напомня на мен и моите потомци за почитите, с които ме дарихте?

– Не – наречете го просто Чакация, варварин. Да. Това ми харесва. И ще ни свърже още повече – него и мен... Той чакаше и аз също чаках. Аз съм жив, той умря. – Ябу огледа замислен градината. – Добре звучи – Чакация варварин. Харесва ми. От едната страна на камъка има едни особени петна, които ми приличат на сълзи, и сини вени, примесени с червеникав кварц, които ми напомнят за жива плът – за нейната тленност. – Ябу въздъхна, наслаждавайки се на меланхолията си. После добави. – Хубаво е човек да постави камък и да му измисли име. Варваринът много дълго се мъчи, нали? Може би ще се прероди в японец, за да бъде възнаграден за страданията си. Би било чудесно, не мислите ли? Тогава може би един ден потомците му ще видят камъка и ще се почувствуват удовлетворени.

Оми изказа сърдечните си благодарности и отрече, че заслужава подобна щедрост. Ябу знаеше, че щедростта му не беше прекалена. Можеше с лекота да му даде и повече, ала си припомни старата поговорка, че винаги можеш да увеличиш владението на своя васал, ала ако го намалиш – очаквай враждебност. И предателство.

– Оку-сан – обърна се той към старата жена, дарявайки я с титлата Достойна майка – брат ми трябваше по-рано да спомене за големите достойнства на най-младия си син. В такъв случай Оми-сан вече щеше да е напреднал много повече. Брат ми е прекалено затворен, прекалено небрежен.

– Съпругът ми твърде много мисли за вас, за да ви безпокои – отвърна тя, усетила упрека, съдържащ се в тези думи. Радвам се, че на сина ми бе предоставена възможността да ви бъде в услуга и че сте останали доволен. Той само е изпълнил дълга си. Наш дълг е – на Мидзуносан и на всички нас – да ви служим.

Чу се тропотът на конски копита, които се изкачваха по хълма. Игураши, главният помощник на Ябу, прекоси градината.

– Всичко е готово, господарю. Ако желаете бързо да се приберете в Йедо, трябва незабавно да потеглим.

– Добре. Оми-сан, вие и хората ви ще придружите конвоя и ще помогнете на Игураши-сан да прибере всичко в моя замък. – Ябу забеляза как някаква сянка премина през лицето на Оми. – Какво има?

– Нищо, само се сетих за варварите.

– Оставете няколко души да ги пазят. В сравнение с конвоя те са от второстепенно значение. Правете каквото искате с тях – можете да ги върнете обратно в дупката. Също така, ако изкопчите от тях нещо полезно – веднага ми съобщете.

– Да, господарю. Ще оставя десет души самураи и специално ще инструктирам Мура – нищо няма да им стане за пет-шест дни. А какво желаете да правим със самия кораб?

– Да остане тук, непокътнат. Ще отговаряте за него, разбира се. Дзукимото изпрати вече писмо до един търговец в Нагасаки, който ще го предложи за продажба на португалците. Те могат да дойдат да го приберат.

Оми се поколеба.

– Дали не трябва да задържите кораба за себе си, господарю, а варварите да обучат наши моряци да го управляват?

– Че за какво са ми варварски кораби? – подигравателно се изсмя Ябу. – Да не би да се превърна в някакъв мръсен търговец?

– Разбира се, че не, господарю – побърза да го увери Оми. – Само си помислих, че Дзукимото може да измисли за какво да използва такъв кораб.

– Но за какво ми е търговски кораб?

– Свещеникът каза, че корабът е военен, господарю. И ми се стори, че го беше страх. Като започне войната, един такъв кораб може...

– Нашата война ще се води по суша. Морето е за търговците, а те до един са мръсни лихвари, пирати и рибари. Ябу стана и заслиза надолу по стъпалата към градинската врата, където един самурай държеше коня му за юздата. Спря и се загледа към морето. Коленете му се подкосиха.

Оми проследи погледа му.

В залива влизаше кораб. Беше голяма галера с безброй гребци – най-бързият от всички японски крайбрежни кораби, защото не зависеше нито от вятъра, нито от приливите и отливите. Знамето, развяно на

мачтата, носеше герба на Торанага.

ГЛАВА СЕДМА

Тода Хиромацу, господар на провинциите Сагами и Кодзуке, най-довереният военачалник и съветник на Торанага, слезе сам по трапа на пристана. Беше висок за японец, малко по-висок от метър и осемдесет, як мъж с тежки челюсти, който изглеждаше много добре за своите шестдесет и седем години. Военното му униформено кимоно бе от кафява коприна, без никакви украшения, ако не се смятаха петте малки герба на Торанага – три преплетени бамбукови клони. Носеше излъскан нагръдник и стоманени наръкавници. В пояса му бе втъкнат само късият меч. Другият, за убиване, носеше в ръка, готов светкавично да го измъкне от ножницата и на секундата да убие, за да защити господаря си. Което и вършеше от петнадесетгодишна възраст.

Никои, дори самият тайко, не успя да го промени. Преди година, когато тайко умря, Хиромацу стана васал на Торанага. Торанага му даде Сагами и Кодзуке, две от осемте си провинции, петстотин хиляди коку годишно и го остави да върши онова, което най-добре умееше: да убива.

Брегът бе осеян от жителите на селото – мъже, жени и деца, коленичили с ниско сведени глави. Самураите бяха строени най-отпред в стройни тържествени редици. Начело им бе застанал Ябу със своите помощници.

Ако Ябу беше жена или по-слаб мъж, той щеше да се удря по гърдите, да се тръшка и да си скубе косите. Съвпадението беше прекалено голямо. За да се появи знаменитият Тода Хиромацу тук, на този именно ден, означаваше, че Ябу е бил предаден – или в Йедо от някой от домашните си, или тук в Анджио от Оми, някой от хората на Оми или от жител на селото. Той бе хванат в неподчинение на местопрестъплението. Някой враг се бе възползувал от интереса му към кораба.

Той коленичи и се поклони, всичките му самураи го последваха. После прокле наум кораба и целия му екипаж.

– Ах, Ябу-сама – чу той гласа на Хиромацу и го видя да коленичи върху меката рогозка, постлана за целта, и да отговаря на поклона му. Ала дълбочината, на която му се поклони, бе по-малка от полагаемата се, освен това не го изчака отново да се поклони, така че преди някой да му каже, че е в голяма опасност, той вече знаеше. Видя как генералът се облегна назад на петите си. Зад гърба му го наричаха Железния юмрук.

Единствено самият Торанага и тримата му съветници имаха правото да плават под флага на Торанага. Защо е трябвало да изпраща такъв важен генерал, за да ме спипа, че съм напуснал Йедо?

– Оказвате ми голяма чест, като посещавате едно от най-бедните ми села, Хиромацу-сама – поздрави го той.

– Господарят ми нареди да пристигна.

Хиромацу беше известен с прямотата си. Не се отличаваше нито с хитрост, нито с лицемерие, а само с абсолютна преданост към господаря си.

– За мен това е чест и удоволствие – заяви Ябу. – Бързах да пристигна от Йедо заради варварския кораб.

– Торанага-сама покани всички приятелски настроени даймио да очакват в Йедо завръщането му от Осака.

– Как е нашият господар? Надявам се, че е много добре.

– Колкото по-скоро се прибере на сигурно място в крепостта си в Йедо, толкова по-добре. Колкото по-скоро конфликтът с Ишидо се превърне в открита война и нашите войски си пробият път до крепостта Осака и я изгорят до основи, толкова по-добре. – Бузите на стареца порозовяха и безпокойството му за Торанага нарасна, не обичаше да бъде далеч от него. Тайко бе построил крепостта Осака непревземаема. Тя бе най-голямата в империята, с взаимно свързани кули и ровове, по-малки крепости, наблюдателници, мостове и вътре в нея място за осемдесет хиляди воители.

Около крепостните стени и града бяха разположени други войски, също така дисциплинирани и добре въоръжени и до един фанатични привърженици на Яемон – Наследника.

– Десетки пъти съм му повтарял, че е полудял, щом се навира в ръцете на Ишидо. Луд човек!

– Но Торанага-сама трябваше да отиде – той нямаше друг избор. – Тайко бе наредил Съветът на регентите, който управляваше от името на Яемон, да се събира на десетдневно съвещание най-малко два пъти в годината, и то винаги в крепостта Осака, като всеки член на Съвета имаше право да доведе със себе си свита от най-много петстотин души. Всички останали даймио бяха задължени да гостуват в крепостта заедно със семействата си и да оказват на наследника полагаемите му се почести – също два пъти годишно. По този начин върху всички се упражняваше контрол и всички поне два пъти в годината бяха безпомощни. – Съвещанието нали беше насрочено? Би било предателство да не се яви.

– Предателство спрямо кого? – Хиромацу почервения още повече. –

Ишидо се опитва да изолира нашия господар. Слушайте, ако аз държах Ишидо в ръцете си, както той държи Торанага-сама, не бих се колебал нито за миг – независимо от рисковете. Главата на Ишидо отдавна да е напуснала раменете му и духът му вече щеше да очаква своето прераждане. – Генералът неволно размърда доста изтърканата ножница на меча, който стискаше в лявата си ръка. Дясната му ръка, цялата в зараснали рани и мазоли, лежеше нащрек в скута му. Той огледа „Еразъм“. – Къде са оръдията?

– Наредих да ги свалят на брега. От съображения за сигурност. Дали Торанага-сама ще постигне още един компромис с Ишидо?

– Когато тръгнах от Осака, всичко беше спокойно. Съветът щеше да започне да заседава след три дни.

– Ще стане ли конфликтът открит?

– Бих предпочел да е така. Но не знам какво мисли господарят. Ако предпочита компромис, ще се опита да го постигне. – Хиромаци отново погледна към Ябу. – Той нареди всички негови съюзници даймио да го чакат в Йедо. Докато се завърне. А това тук не е Йедо.

– Да. Имах чувството, че корабът е достатъчно важен за нашето дело. Затова реших да проверя веднага на място какво представлява.

– Не е било необходимо, Ябу-сан. Трябва да имате повече доверие. Нищо не може да се случи, без нашият господар да научи за това. Той щеше да изпрати някой да се заеме с проверката. Както изпрати мен в случая. Откога сте тук?

– Един ден и една нощ.

– Значи за два дни сте стигнали от Йедо?

– Да.

– Много бързо сте пътували. Заслужавате похвала.

Ябу започна да разказва на Хиромаци за скоростното си придвижване до Анджино, само и само да спечели време. Ала умът му бе зает с далеч по-важни неща. Кой ли е шпионинът? Как е научил Торанага за кораба със същата бързина, с която той самият научи? Кой е съобщил на Торанага за заминаването му от Йедо? Как да маневрира сега, за да се справи с Хиромаци?

Хиромаци го изслуша, след което каза натъртено:

– Торанага-сама конфискува кораба и целия му товар.

Всички на брега затаиха дъх и не можеха да повярват на ушите си. Това беше Идзу, владение на Ябу, и тук Торанага нямаше никаква власт. Както и Хиромаци нямаше никакво право да се разпорежда. Ръката на Ябу стисна меча.

Хиромациу мълчеше с обичайното си спокойствие. Бе спазил безпрекословно заповедите на Торанага и бе готов да понесе последствията. А те бяха – убий или ще те убият.

Ябу също знаеше, че трябва да вземе решение. Повече не биваше да изчаква. Ако откаже да предаде кораба, ще трябва да убие Хиромациу Железния юмрук, защото той нямаше в никой случай да си тръгне оттук без кораба. На борда на галерата, завързана за пристана, имаше най-малко двеста елитни самураи. Те също ще трябва да загинат. Би могъл да ги покани на брега и да ги подлъже по някакъв начин, а след няколко часа в Анджирос ще пристигнат достатъчно самураи, за да ги надвие до един, защото беше голям майстор на нападенията от засада. Това обаче ще принуди Торанага да изпрати армиите си срещу Идзу. Ще те смажат, каза си той, освен ако Ишидо не ти се притече на помощ. Но защо да ти помага Ишидо, след като заклетият ти враг Икава Джикю му е роднина и много му се иска да лапне Идзу? Убийството на Хиромациу ще предизвика военни действия, защото за Торанага ще е въпрос на чест да тръгне срещу теб, което, от друга страна, ще накара Ишидо да избърза, и Идзу ще бъде първото бойно поле.

Ами оръдията ми? Чудесните ми оръдия и чудесният ми план? Ако ги предам на Торанага, завинаги ще се лиша от тази рядка възможност да изпробвам заветния си план.

Ръката му стискаше меча Мурасама и той усещаше как кръвта тече във вените ѝ и подтиква безразсъдното му желание да започне пръв. Бе отхвърлил веднага възможността да премълчи за мускетите. Щом новината за кораба е била издадена – няма съмнение, че и характерът на това събитие също не е тайна. Но как е узнал Торанага толкова бързо? Ясно – чрез пощенски гълъб. Друг отговор няма. От Йедо или оттук? Кой има пощенски гълъби тук? И защо аз нямам такава служба? Дзукимото е виновен – би трябвало да се сети за това. Хайде, решавай – война или не...

Ябу взе да се моли на всички ками, на всички богове, съществували или още неизмислени, цялата отмъстителност на Буда да се стовари върху главата на човека или на хората, които го бяха предали, върху предците и потомците му десет хиляди поколения напред. И реши да отстъпи.

– Торанага-сама не може да конфискува кораба, защото аз вече му го подарих. Продиктувах и писмо с такова съдържание. Нали, Дзукимото?

– Да, господарю.

– Но, разбира се, ако господарят Торанага желае да смята кораба за

конфискуван, нека бъде така. Бях го приготвил обаче за подарък. – Ябу с удовлетворение чу, че гласът му прозвуча съвсем естествено. – Плячката ще му достави голямо удоволствие.

– Благодаря ви от името на моя господар. Хиромацу отново се възхити на предвидливостта и прозорливостта на Торанага. Той бе предсказал, че нещата ще се развият точно така и че кръвопролитие няма да последва. „Не вярвам – бе възразил Хиромацу. – Никой даймио няма да понесе такова узурпиране на правата му. Аз никога не бих го понесъл. Дори от вас, господарю.“ – „Да, но ти щеше да се подчиниш на заповедите и щеше да ме известиш за кораба. А с Ябу трябва да се маневрира. Имам нужда от неговата жестокост и хитрост – той неутрализира Икава Джикю и по този начин закриля фланга ми.“

Тук на брега, огрян от топлото слънце, Хиромацу си наложи учтиво да се поклони, отворен от собственото си двуличие.

– Торанага-сама ще бъде трогнат от вашата щедрост.

Ябу не го изпускаше от очи.

– Корабът не е португалски.

– Да, разбрахме вече.

– Освен това е пиратски.

Видя, че очите на генерала се присвиха.

– Какво?!

Докато му разказваше наученото от свещеника, Ябу си мислеше: щом това не ти е известно, както не ми беше известно и на мен, не следва ли, че източникът на информация е един и същ? Но щом съдържанието на кораба не е тайна за теб, значи шпионинът е Оми, някой самурай или жител на селото.

– Има големи количества платно. Някои съкровища. Мускети, барут и снаряди.

Хиромацу се поколеба.

– Платното китайска коприна ли е – попита най-накрая.

– Не, Хиромацу-сан – отвърна той, като използва равноправното обръщение „сан“. В края на краищата и двамата бяха даймио. А сега, когато „великодушно“ подаряваше кораба, той се почувствува достатъчно в безопасност, за да използва по-малко почитителната форма. Със задоволство долови, че това не мина незабелязано. В името на слънцето, луната и звездите аз съм даймио на Идзу! – Платното е много необичайно – плътно и тежко, много грубо, – направо е безполезно. Онова, което си заслужаваше да се вземе, вече е свалено на брега.

– Добре. Моля всичко да бъде натоварено на моя кораб.

– Какво?

Ябу усети, че стомахът му ще се пръсне.

– Целият товар. Веднага.

– Сега?

– Да. Много съжалявам, но вие, естествено, ще разберете защо искам час по-скоро да се завърна в Осака.

– Да, но – ще има ли място за всичко?

– Върнете топовете на варварския кораб и го запечатайте. До три дни ще пристигнат галери и ще го изтеглят до Йедо. Що се отнася до мускетите, барута и снарядите, то има... – Хиромацу замълча, измъквайки се от капана, който – както внезапно осъзна – му бе поставен.

– На галерата има достатъчно място за петстотинте мускета – беше му казал Торанага в Осака. – Както и за барута и за двадесетте хиляди сребърни дублона. Оставете оръдията на палубата, а платното в трюмовете на варварския кораб. Нека говори предимно Ябу, вие само му давайте заповеди, не му оставяйте време да мисли. Ала също така не се дразнете от него и не губете търпение. Той ми е нужен, но и оръдията, и корабът също ми трябват. Пазете се от клопките, които ще ви поставя, за да установи дали знаем с точност какъв е товарът – не бива да разкрие шпионина ни.

Хиромацу прокле неспособността си да играе тези така необходими игри.

– По въпроса дали на галерата ще има достатъчно място за товара – кратко рече той – най-добре ще ми кажете вие. Какво точно сте намерили на кораба? Колко са мускетите, снарядите и така нататък? Златото и среброто на кюлчета ли са или в монети?

– Дзукимото!

– Да, Ябу-сама?

– Донеси списъка.

По-късно ще се оправя с теб, закани се той наум. Дзукимото забърза да изпълни заповедта.

– Сигурно сте уморен, Хиромацу-сан. Може би ще приемете малко чай? Пригответе сме ви жилище, колкото и да не е достойно за вас. Баните тук не са като за такъв висок гост, но може би все пак ще се освежите?

– Благодаря. Много сте любезен. Малко чай и една баня биха ми се отразили чудесно. Но по-късно. Първо ми разкажете какво се случи от самото пристигане на кораба.

Ябу му предаде фактите, като пропусна само за куртизанката и

момчето, което не беше от значение. По негова заповед Оми също разказа каквото знаеше, като пропусна личните си разговори с Ябу. Мура и той разказа на какво е бил свидетел.

Хиромаци погледна към пушека, който още се виеше над кладата.

– Колко пирати останаха?

– Десет, господарю, заедно с водача.

– И къде е той сега?

– В дома на Мура.

– Какво прави? Какво беше първото, което направи, след като излезе от ямата?

– Отиде право в банята, господарю – бързо отговори Мура. – А сега спи. Като убит.

– Този път май не се е наложило да го носите на ръце.

– Не, господарю.

– Значи бързо научава уроците. – Хиромаци отново погледна Оми. – Смятате ли, че ще може да бъде научен на добри обноски?

– Не, не съм сигурен, Хиромаци-сама.

– Вие бихте ли могли да измиете от гърба си урината на врага?

– Не, господарю.

– Нито пък аз. Никога. Варварите са много странни хора. – Хиромаци отново се замисли за кораба. – Кой ще надзирава товаренето?

– Племенникът ми, Оми-сан.

– Добре. Оми-сан, искам да потегля, преди да се стъмни. Капитанът на галерата ще ви помогне да ускорите работата. Всичко трябва да стане бързо – най-много за три пръчки.

Времето, за което една благовонна пръчка изгаряше на пепел – приблизително час – беше единица мярка за време.

– Да, господарю.

– Защо не дойдете с мен в Осака, Ябу-сан – предложи изведнъж Хиромаци, като че ли тази мисъл току-що му бе хрумнала. – На Торанага-сама ще му бъде много приятно да получи подаръка лично от вас. Моля, заповядайте, място има достатъчно. – Когато Ябу понечи да откаже, той го остави да говори известно време, както бе инструктиран от Торанага, след което отрязва: – Настоявам! В името на господаря Торанага настоявам да дойдете! Вашата щедрост трябва да бъде възнаградена.

Като ми отнемете главата и земите ли? – горчиво се запита Ябу, съзнавайки, че нямаше друг изход, освен да приеме с благодарност.

– Благодаря. Смятам поканата за голяма чест.

– Добре. Значи всичко е решено – заяви Железния юмрук с явно облекчение. – А сега чая. И банята.

Ябу учтиво го поведе нагоре по хълма към къщата на Оми. Старецът бе изкъпан и добре изтрит, а след това блажено се отпусна във ваната, над която се виеше пара. Ръцете на Суво го накараха да се почувствува като нов. Малко ориз, сурова риба и мариновани зеленчуци, които хапна насаме. Чай от хубав порцелан. Краткотраен сън, необезпокояван от сънища.

След три пръчки време вратата се плъзна встрани. Личният му телохранител никога не би влязъл в стаята непоканен. Хиромацу моментално се разсъни, мечът му – полуизваден вече от ножницата – бе готов.

– Ябу-сама ви чака отвън, господарю. Каза, че корабът е натоварен.

– Отлично.

Хиромацу излезе на верандата и се облекчи във ведрото.

– Хората ви работят много добре, Ябу-сан.

– Вашите хора много ни помогнаха, Хиромацу-сан. Те работят още по-добре.

Да, и в името на слънцето, то си е за тяхно добро, помисли Хиромацу и добави добродушно:

– Няма нищо по-хубаво от това да си облекчиш мехура, стига зад струята да се крие много сила. Нали? Така отново се чувствувах млад. А на моята възраст човек трябва да се чувствува млад. – Той нагласи набедрената си превръзка и очакваше някаква учтива забележка в знак на съгласие, но такава не последва. Усети как раздразнението му се връща, но се овладя. – Кажете да качат водача на пиратите на моя кораб.

– Какво?!

– Вие бяхте достатъчно щедър да подарите кораба и съдържанието му. Екипажът влиза в съдържанието. Затова ще откарам пиратския водач в Осака. Торанага-сама желае да го види. Естествено, с останалите можете да правите каквото си поискате. Докато ви няма обаче, ще помоля да внушите на прислугата си, че варварите са собственост на моя господар, и да се погрижат деветимата да бъдат здрави, живи и налице, когато поиска да му се представят.

Ябу забърза към вълнолома, където би трябвало да се намира Оми.

Малко преди това, след като остави Хиромацу в банята, той се запъти нагоре по пътеката, която се виеше покрай гробището. Там леко се поклони на кладата, после заобиколи терасираните ниви, засети с

пшеница и овошки, и излезе на малката площадка високо над селото. Това тъй приятно място се охраняваше от миниатюрен храм на ками. Едно древно дърво му правеше сянка и излъчваше спокойствие. Отиде там да уталожии яда си и да поразмисли. Не бе посмял да наближи нито кораба, нито Оми и хората си, защото знаеше, че щеше да нареди на повечето, ако не на всички, да си направят сепуку, което би било едно прарасноничество, и би изпоклат цялото село, което би било чиста глупост – та нали единствено селяните ловяха риба и отглеждаха ориза, като по този начин осигуряваха богатството на самураите.

Докато седеше така, пръхтеше от яд и се мъчеше да измисли нещо умно, слънцето се спусна ниско и прогони морската мъгла. Облаците, затулил и далечните западни планини, се разделиха за миг и му разкриха красотата на високите снежни върхове. Гледката уталожии яда му, успя да се успокои, започна да разсъждава и крои планове.

Пусни шпионите си да открият шпионина, каза си Ябу. Хиромацу с нищо не му подсказа дали предателството бе оттук или от Йедо. В Осака имаш влиятелни приятели, включително и Ишидо-сама. Може би някой от тях ще надуши кой е извергът. Не забравяй обаче веднага да изпратиш на жена си съобщение – да не би издайникът да е там. Ами Оми? Дали да го натовари със задачата да открие шпионина, ако е тук? А да не би шпионинът да е той самият? Едва ли, макар и да не е изключено. Най-вероятно обаче предателството е започнало в Йедо. Всичко е въпрос на изчисляване на времето. Ако Торанага е получил в Осака известието за кораба още с пристигането му, то Хиромацу щеше да е тук преди него, Ябу. Имаш шпиони в Йедо. Нека покажат на какво са способни.

Ами варварите? Сега те са единствената ти печалба от кораба. Как би могъл да ги използваш? Момент – та нали Оми вече ти даде отговор на този въпрос? Би могъл да оползотвориш познанията им за морето и корабите, като се спазариш с Торанага да ги размениш за оръдията.

Или още една възможност: да станеш васал на Торанага. Да му разкриеш плана си. Да го помолиш да ти разреши да поведеш полка с пушките – за негова прослава. Ала васалът никога не може да очаква награда за услугите, които върши, или дори да получи признание: да служиш, е дълг, дългът значи самурай, самурай значи безсмъртие. Това е най-доброто, наистина най-доброто, мислеше Ябу. Ала мога ли наистина да му бъда васал? Или на Ишидо?

Не, немислимо е. Съюзник – да, васал – не.

Добре, значи варварите в крайна сметка ще се окажат от полза. Оми пак излезе прав.

Почувствува се поуспокоен и когато му съобщиха, че корабът е на товарен, той отиде при Хиромацу и откри, че е изгубил дори и варварите.

Целият кипеше от гняв, когато стигна вълнолома.

– Оми-сан!

– Да, Ябу-сама?

– Доведете водача на варварите. Ще го взема със себе си в Осака. Колкото до останалите, гледайте добре да се грижат за тях, докато ме няма. Искам ги в добра форма и с добри обноски. Използвайте и ямата, ако се наложи.

Откак бе пристигнала галерата, в мислите на Оми настъпи пълен смут и той бе обзет от тревога за безопасността на Ябу.

– Нека дойда с вас, господарю. Може би ще ви помогна с нещо.

– Не, оставям ви да се грижите за варварите.

– Моля ви. Надявам се по някакъв незначителен начин да мога да се отплатя за доброто ви отношение към мен.

– Не е необходимо – каза Ябу по-мило, отколкото му се искаше. Спомни си, че бе увеличил възнаграждението на Оми на три хиляди коку, както и владенията му, предвид богатствата и оръдията, които сега вече ги нямаше. Ала видя колко бе разтревожен младежът и това неволно го изпълни с топлота. С васали като него мога да изградя пяла империя, каза си той. Оми ще поведе една от воинските части, когато си върне пушките. – Като избухне войната, за вас ще има много работа, Оми-сан. А сега вървете да доведете варварина.

Оми взе със себе си четирима стражи. И Мура да му превежда.

Извадиха Блаторн от дълбокия му сън. Трябваше му цяла минута, за да си проясни главата. Когато мъглата се разсея, видя пред себе си напрегнатия поглед на Оми.

Един от самураите му бе издърпал завивката, друг го бе разтърсил, а още двама държаха тънки, зловещи бамбукови пръчици. Мура коленичи и се поклони.

– *Конничи уа.* Добър ден.

– *Конничи уа.*

Блаторн се свлече на колене и макар и гол, се поклони със същата учтивост.

Това е вежливост и нищо друго, каза си той. Техен обичай е, кланят си се от добро възпитание и в това няма нищо срамно. А голотата

изобщо не я забелязват и това също им е обичай, така че и тя не е срамна.

– Анджин? Моля дрехи – каза Мура.

Анджин? Ах, да, спомних си. Отчето каза, че не могат да ми произнесат името и затуй ще ме наричат Анджин, което значи „лоцман“. Не целят да ме обидят с това. А като заслужи, ще започнат да ми викат Анджин-сан – господин лоцман.

Не поглеждай към Оми, предупреди се той. Не си спомняй площада, Кроок и Питерзоон. Едно по едно. Това ще правиш. Това се закле пред бога, че ще правиш: едно по едно. Отмъщението ще бъде твое рано или късно, кълна се в небесата.

Блакторн видя, че дрехите му отново бяха изпрани, и благослови онзи, който бе извършил това. Бе изпълзял от дрехите си в банята, сякаш бяха заразени от чума. Три пъти накара да му изтрият гърба. С най-грубата гъба и с пемза. Ала още усещаше паренето на урината.

Премести погледа си от Мура към Оми. Изпитваше някакво извратено удоволствие от факта, че врагът му беше жив и съвсем наблизко. Поклони се, както бе виждал да се кланят равни на равни, и задържа поклона.

– *Конничи уа, Оми-сан.*

Нищо срамно няма в това да говориш езика им, нищо срамно няма в това да кажеш „добър ден“ и пръв да се поклониш, както им е обичаят.

Оми също му се поклони. От погледа на Блакторн не се изплъзна фактът, че поклонът му не беше дълбок колкото неговия, но засега стигаше.

– *Конничи уа, Анджин.*

Гласът му беше вежлив, ала не достатъчно.

– Анджин-сан – поправи го Блакторн и го погледна Право в очите. Волите им се преплетоха и Оми бе предизвикан като мъж: какво ще играем – на карти или зарове? Ти самият имаш ли добри обноски?

– *Конничи уа, Анджин-сан* – отстъпи той най-сетне и леко се усмихна.

Блакторн бързо се облече.

Носеше свободни панталони, както се носеха в Европа, чорапи, риза и жакет, дългата му коса беше сплетена на спретната плитка, а брадата си бе подрязал с ножица, взета на заем от бръснаря.

– Хай, Оми-сан – попита Блакторн, щом се облече.

Чувствуваше се по-добре, но беше нащрек и му се иска да знае повече японски думи.

– Моля ръка – каза Мура. Блаторн обясни със знаци, че не му е ясно какво искат от него. Тогава Мура протегна собствените си ръце и обясни с жестове, че трябва да го завържат.

– Ръка, моля.

– Не. – Блаторн се обърна направо към Оми и решително поклати глава. – Няма нужда – добави той на английски. – Не е необходимо, давам думата си. – Той внимаваше гласът му да звучи приятно и благоразумно, след което добави по-грубо, както бе чувал самия Оми: – *Уакаримасу ка, Оми-сан?* Разбрахте ли?

Оми се засмя.

– *Хай, Анджин-сан. Уакаримасу.*

Обърна се и излезе. Мура и останалите зяпнаха подире му, поразени от случилото се. Блаторн последва Оми и излезе на слънце. Ботушите му бяха почистени. Преди да успее да ги нахлузи на краката си, прислужницата вече бе коленичила пред него и му помагаше да ги обуе.

– Благодаря, Хаку-сан – спомни си той истинското и име. Как ли е „благодаря“ на японски?

Излезе пред портата, по петите на Оми. Ще ми паднеш един ден в ръцете, проклето копе... Момент! Я си спомни какво си обеща! И защо трябва да го ругаеш, дори наум? Той не те е ругал. Ругатните са за слабите и за глупците. Едно по едно. Засега ти стига, че ще го дебнеш. И той го знае. Много добре. Не се заблуждавай, той много добре го знае.

Четиримата самураи го оградиха от двете страни и така се спуснаха по хълма. Пристанището още не се виждаше. Мура ги следваше на десетина крачки, както се полагаше на един селянин, а Оми вървеше най-отпред.

Дали няма пак да ме напъхат в дупката – питаше се Блаторн. Защо искаха да ми вържат ръцете? Та нали Оми каза вчера – господи, нима беше едва вчера? Той каза: „Ако се държиш добре, няма да те хвърляме отново в ямата. Ако се държиш добре, утре ще освободим още някой. Може би. И още някой може би“. Нали така каза! Дали съм се държал добре? Как ли е Кроок? Горкото момче беше живо, когато го отнесоха в къщата, където бе настанен екипажът при пристигането си.

Днес Блаторн се чувствуваше по-добре. Банята, сънят и прясната храна бяха започнали да действуват. Знаеше много добре, че ако внимава, ако си почива, ако спи и се храни добре, то до един месец ще може да тича, да плува и да управлява боен кораб, дори да го поведе на

околосветско пътешествие.

Не мисли още за това! Днес само си пести силите! Един месец не е чак кой знае колко.

Спускането по хълма и прекосяването на селото го измориха. Послаб си, отколкото смяташе... Не, по-силен си, отколкото си мислеше, заповяда той на мисълта си.

Мачтите на „Еразъм“ щръкнаха над покритите с керемиди покриви и сърцето му трепна. Улицата пред тях завиваше покрай хълма, слизаше до площада и там свършваше. На площада, в най-големия пек, имаше голяма носилка със завеси, а до нея клечаха четирима носачи по набедрени превръзки и разсеяно си човъркаха зъбите. В момента, в който съзряха Оми, те се хвърлиха на колене и започнаха дълбоко да му се кланят.

Оми едва – едва им кимна, като минаваше покрай тях. В този момент от една порта излезе младо момиче, запъти се към носилката и той се закова на място.

Блакторн си пое дълбоко въздух и също спря.

От къщата изтича млада прислужница със зелен слънчобран, за да предпази момичето от слънчевите лъчи. Оми се поклони, момичето също се поклони, двамата весело се заприказваха и Оми забрави за напереното си високомерие.

Момичето беше облечено в кимоно с цвят на праскова, препасано със широк златен пояс и златни сандали с каишки между големия и втория пръст. Блакторн забеляза, че тя скришом му хвърляше по някой поглед. Очевидно той беше обектът на разговора и с Оми. Не знаеше как да реагира, така че само зачака търпеливо, като се опиваше от нейната хубост, чистота и топло присъствие. Попита се дали двамата с Оми не са любовници. Или може би това е жена му? Дали е истинска или само видение – чудеше се той.

Оми я попита нещо, тя му отговори и взе да си вее със зеленото ветрило, а то заблестя и запърха на светлината. Смехът ѝ беше като музика. От цялото ѝ същество лъхаше невероятно изящество. Оми също се усмихваше, после се обърна и тръгна – отново самурай.

Блакторн го последва. Тя го гледаше, когато мина покрай нея, и той я поздрави:

– *Конничи уа.*

– *Конничи уа, Анджин-сан* – отвърна тя и гласът и го трогна. Не беше по-висока от метър и половина, но затова пък беше самото съвършенство. Докато тя леко му се покланяше, вятърът подхвана външното

и кимоно и показа част от долното, аленочервено, и то му се стори учудващо еротично.

Перфюмът ѝ все още витаеше във въздуха, когато зави зад ъгъла. Видя капака на ямата, „Еразъм“ и галерата. Момичето все едно, че не беше съществувало.

Защо ги няма оръдията? Къде са, дявол да ги вземе, и какво прави тук тази галера с гребци роби? И какво ли е станало в ямата?

Едно по едно.

Първо „Еразъм“: отломъкът от мачтата, строшена от бурята, стърчеше грозно. Това няма значение, каза си той. Лесно бихме могли да го изведем в открито море. Само да развържем въжетата и нощното течение, и отливът тихо ще ни понесат. Утре бихме могли да сме вече далеч от това нищожно островче. Трябва ни половин ден, да да издигнем запасната мачта, да опънем всички платна и да изчезнем надалеч. А може би е по-добре да не спираме изобщо, а да бързаме за по-безопасни води. Но кой ще ми помага? Сам не мога да се справя.

А този с робите откъде се взе?

Долу на пристана различни групички самураи и моряци. Корабът с шестдесет гребла – по тридесет от всяка страна – бе изящен, с много изчистени линии, а греблата бяха грижливо подредени на една страна, готови за тръгване, и той неволно потрепера. За последен път видя галера недалеч от Златния бряг преди две години, когато флотилията му от петте кораба тъкмо бе отплавала. Беше богата крайбрежна търговска галера, португалска собственост, и бягаше от него срещу вятъра. „Еразъм“ не можа да я настигне, така че нито я плени, нито я потопи.

Блакторн беше добре запознат със североафриканския бряг. Десет години бе служил като лоцман и капитан в Лондонската търговска североафриканска компания – акционерно дружество, специализирано в бойно-търговски кораби, които да могат успешно да преодоляват испанската блокада и да търгуват със Северна Африка. Бе водил кораби в Западна и Северна Африка, на юг чак до Лагос, както и в северна и източна посока, през коварния Гибралтарски проток, пълен с испански патрули – та до Салерно в Неаполитанското кралство. Средиземно море беше опасно за английските и холандски кораби. Там властвуваха техните испански и португалски врагове и което беше много по-лошо, отоманците, неверниците турци, върлуваха из тези води с галери и военни кораби.

Добре припечели от онези плавания и дори успя да си купи свой собствен кораб – бригантина с водоизместимост сто и петдесет тона – и да завърти търговия. Ала се наложи да я потопи и така загуби всичко.

Недалече от Сардиния една турска галера бе изкочила внезапно и го бе спипала откъм защитената от вятъра страна при пълно безветрие. Последната битка беше много ожесточена и към залез слънце вражеският кораб успя да забие клина на носа си в неговата кърма и светкавично да го вземе на бордаж. Никога няма да забрави пискливото „Алааах!“ в момента, в който пиратите запрескачаха перилата. Бяха въоръжени със саби и мускети. Той събра хората си и отби първата атака, ала втората беше по-мощна и тогава нареди да подпалят склада с боеприпасите. Корабът се обви в пламъци и той реши, че по-добре е да умрат, отколкото цял живот да се превиват зад веслата като роби. Винаги бе изпитвал смъртен ужас при мисълта, че може да го хванат жив и да го приковат към робска галера – съдба, която сполетяваше не един пленен моряк.

Когато складът с мунициите хвъркна във въздуха, експлозията отнесе дъното на бригантината и разруши част от пиратската галера, така че в бъркотията той успя да доплува до голямата лодка и така се спаси заедно с още четирима души от екипажа си. Не можа да вземе онези, които не знаеха да плуват, и понякога все още чуваше отчаяните им молби да ги спаси в името на бога. Господ се бе извърнал през този ден от тях и те или загинаха, или бяха приковани като гребци към някоя робска галера. Но към Блаторн и другите четирима се показва милостив и те успяха да стигнат до Каляри в Сардиния. Оттам, без петак в джоба, съумяха да се доберат до дома.

Това се случи преди осем години – през същата година, когато в Лондон избухна чумната епидемия. Чума, глад, бунтове на гладуващите. По-малкият му брат и семейството му измряха. Първородният му син също умря. Но през зимата чумата заглъхна, той лесно си набави нов кораб и тръгна да си дири късмета. Първо чрез Лондонската търговска североафриканска компания. След това предприе плаване към Антилските острови – на лов за испанци. Като се позамогна, отиде да работи за Кеес Веерман – холандеца, който възнамеряваше за втори път да търси легендарния Североизточен път към Китай и богатите на подправки азиатски острови, за които се предполагаше, че се намират някъде в Ледовития океан, на север от царска Русия. Две години търсиха, но Кеес Веерман загина в арктическите води заедно с осемдесет процента от екипажа, а Блаторн обърна назад и се прибра у дома с останалите моряци. После, преди три години, бе поканен от новообразуваната холандска Източно-индийска компания да постъпи при тях като лоцман на първата им експедиция за Новия свят. Подшушнаха му, че успели да купят за огромна сума контрабанден португалски дневник, който уж

разкривал тайните на Магелановия проток, и искаха да го докажат на практика. Разбира се, холандските търговци биха предпочели да наемат лоцман съгражданин, но никой не можеше да се сравни по умение с англичаните, обучени от монополистичната лоцманска асоциация, така че главозамайващата цена на дневника ги принуди да зложат на Блаторн. Той беше най-подходящ за целта: най-добрият лоцман протестант с майка холандка, говорещ холандски като роден език. Блаторн се съгласи на драго сърце, прие петнадесетте процента от печалбите за свое възнаграждение и както бе обичаят, тържествено се закле пред бога във вярност на компанията, че ще поведе флотилията и ще я върне обратно у дома.

И бог ми е свидетел – ще върна „Еразъм“ у дома, помисли си Блаторн. С толкова души екипаж, колкото Той остави живи.

Прекосяваха площада; той свали поглед от галерата и съзря тримата самураи, които пазеха капака на ямата. Те много умело се хранеха от купички с дървени клечки – Блаторн неведнъж бе наблюдавал как японците ги използват, но самият той не можеше да борави с тях.

– Оми-сан – обясни той със знаци, че иска да отиде до капака на ямата само за да се обади на другарите си.

Само за миг. Ала Оми поклати глава, тържествено заяви нещо, което той не разбра, и продължи да крачи през площада към брега, покрай котела, право към кея. Блаторн послушно го следваше. Едно по едно, отново си каза той. Имай търпение. Щом стъпи на кея, Оми се обърна и извика нещо на пазачите при капака на ямата. Блаторн видя как онези го вдигнаха и занадничаха надолу. Единият махна на някакъв селянин, който дотича със стълбата и бъчонка с прясна вода и я свали долу. А празната изнесоха горе, както и варела, който им служеше за отходно място.

Ето, видя ли! Ако си търпелив и играеш по техните правила, ще поможеш на екипажа, помисли си той със задоволство.

До галерата се бяха струпали самураи на групички. Отстрани стоеше сам висок възрастен мъж. От почителното отношение на Ябу към него, както и от начина, по който останалите скачаха при най-малък негов жест, Блаторн веднага заключи, че сигурно е важна клечка. Дали не е техният крал – чудеше се той.

Оми коленичи смирено. Старецът се поклони до кръста и обърна поглед към Блаторн.

Блаторн събра всичката учтивост, на която бе способен, хвърли се на колене, разпери ръце върху пясъка, както видя от Оми, и се поклати

също тъй ниско, колкото и Оми.

– *Конничи уа, сама* – любезно поздрави той.

И видя, че старецът отново се поклонил до кръста.

После Ябу, старецът и Оми започнаха да обсъждат нещо. Ябу каза нещо на Мура. Мура посочи галерата.

– Анджин-сан, моля там!

– Защо?

– Там! Сега! Там!

Блакторн усети как в него се надига паника.

– Защо?

– *Исоги!* – изкомандува Оми, като сочеше галерата.

– Не, аз няма да...

Незабавно последва кратка заповед от Оми, четирима самураи се нахвърлиха върху него и му сковаха ръцете. Мура извади въжето и започна да завързва китките му отзад, на гърба.

– Кучи синове! – разкрещя се Блакторн. – Няма да се кача в проклетия ви кораб!

– Света Богородице! Оставете го на мира! Ей вие, маймуни пикливи, оставете копелето на мира! *Кинджиру* ясно ли е? Той ли е лоцманът? *Анджин, ка?*

Блакторн не повярва на ушите си. Бодрите ругатни на португалски се сипеха от палубата на галерата. После видя и онзи, който ги бе произнесъл, да слиза по трапа. Висок колкото него самия и приблизително на същите години, само че чернокос и тъмноок, небрежно облечен в моряшки дрехи, с рапира на единия хълбок и затъкнати в пояса пищови. На шията му висеше обсипано със скъпоценни камъни разпятие.

– Ти ли си лоцманът на холандския кораб?

– Да – чу Блакторн отговора си.

– Добре. Аз съм Васко Родригес, лоцман на тази галера.

Той се обърна към стареца и заговори на невероятна смесица от японски и португалски, като го наричаше маймун-сама и понякога Тода-сама, но начинът, по който произнасяше последното словосъчетание, го правеше да звучи двусмислено на португалски. На два пъти вади пищов и живописно го размаха по посока на Блакторн, а японският му се преплиташе нагъсто с мили за слуха на Блакторн вулгарни псувни на гърлен португалски, които само един моряк би могъл да проумее и оцени.

Хиромаци отвърна нещо кратко и самураят пусна Блакторн, а Мура го развърза.

– Поклони се на това копеле-сама – нареди португалецът.

Блакторн го послуша като насън.

– Правиш го като японец – ухили се Родригес. – Наистина ли си лоцман?

– Да.

– Каква е ширината на Гущера⁶?

– Четиридесет и девет градуса и петдесет и шест минути северна ширина – и внимавай за скалите, които се издигат на югозапад.

– За бога, ти наистина си лоцманът! – Родригес сърдечно раздруса ръката му. – Заповядай на кораба. Имам храна, бренди, вино и грог. Всички лоцмани трябва да се обичат, защото са солта на тази земя. Амин! Прав ли съм?

– Да – едва промълви Блакторн.

– Като чух, че на връщане ще возим лоцман, казах си – добре. От години не съм имал удоволствието да разговарям с истински лоцман. Хайде, качвай се! Как се промъкна през Малака? Как избягна патрулите в Индийския океан? От кого си задигнал дневник?

– Къде ще ме водите?

– В Осака. Великият главен палач иска лично да те види.

Блакторн усети, че пак го обзема паника.

– Кой е той?

– Торанага! Господар на Осемте провинции, дявол ги знае къде се намират! Главен даймио на Япония – даймио е нещо като крал или феодален господар, само че е много повече. До един са деспоти.

– За какво съм му?

– Не знам, но затова сме тук, а щом Торанага желае да те види, приятно, значи ще те види. Казват, че един милион от тези фанатици с дръпнати очи са готови да умрат за честта да му избършат задника, стига това да му доставя удоволствие. – Преводачът му беше казал: Торанага иска да доведеш лоцмана, Васко, и товара на кораба. Закарай стария Тода Хиромаци да огледа кораба и... – Ах, да, лоцмане, сякаш да забравя – всичко е конфискувано – и корабът, и съдържанието му. Така ми казаха.

– Конфискувано?

– А може и да е само слух. Понякога японците с едната ръка конфискуват, а с другата подаряват повече или се правят, че никога не са издавали такава заповед. Много е трудно да ги разбере човек тези проклети ситни копелета.

6. Най-южната точка на Англия в Корнуол. – Б. пр.

Блакторн усещаше как студените очи на японците се забиват като свредели в гърба му и се опита да прикрие страха си. Родригес проследи погледа му.

– Да, започват да стават нетърпеливи. Ще имаме време да си поговорим. Качвай се на борда.

Той се обърна, но Блакторн го спря.

– Ами приятелите ми, екипажът ми?

– А?

Блакторн му разказа набързо за ямата. Родригес разпита Оми на развален японски.

– Казва, че ще са добре. Слушай, нито ти, нито пък аз можем да направим нещо сега. Ще трябва да чакаш – човек никога не знае, когато има работа с японци. Имат по шест лица и три сърца. – Родригес се поклонил на Хиромаци като европейски придворен. – Ето как се кланяме ние в Япония. Все едно, че сме в двора на онзи испански развратник Филип Втори, дано господ го отнесе рано – рано в гроба!

И той го поведе към палубата. За голямо свое учудване Блакторн не видя нито вериги, нито роби.

– Какво ти стана? Призля ли ти – разтревожи се Родригес.

– Не. Мислех, че това е робска галера.

– В Япония нямат роби. Дори и в мините. Шури хора, но какво да ги правиш! Не съм виждал толкова смахнат народ, а трябва да ти кажа, че три пъти съм обиколил света! Нашите гребци са самураи. Те са войници – лични войници на онзи стар педераст – и никога няма да видиш роби да гребат толкова добре или да се бият като тях – засмя се Родригес. – Като наблегнат на веслата, че на всичко отгоре и аз ги пришпорвам бясно, та дано пуснат кръв – обаче копелетата не се предават! Изминахме целия път от Осака – около триста морски мили – за четиридесет часа. Слез долу. След малко вдигаме котва. Сигурен ли си, че нищо ти няма?

– Да, мисля, че съм добре. – Блакторн гледеше „Еразъм“. Стоеше на котва на около стотина метра от галерата. – Лоцмане, дали няма някакъв начин да се кача на кораба? Нямам дрехи, а те го запечатаха още щом пристигнахме. Помоли ги, а?

Родригес огледа „Еразъм“.

– Къде изгубихте главната мачта?

– Малко преди да ни изхвърли на този бряг.

– Имате ли запасна?

– Да.

– Към кое пристанище сте?

– Ротердам.

– Там ли е строен?

– Да.

– Бил съм там. Лоши плитчини, но иначе пристанището е чудесно. Корабът ти има добри въжета. Нов е – не съм виждал подобен. – Родригес го погледна. – Можеш ли бързо да си вземеш нещата?

Той обърна половинчасовия пясъчен часовник, поставен редом с големия; и двата бяха приковани към компасната стойка.

– Да. – Блаторн се опита да прикрие растящата си надежда.

– При едно условие обаче: никакво оръжие – в ръкава или където и да било другаде. Дай честната си дума на лоцман. Казах на маймуните, че аз отговарям за теб.

– Съгласен. – Блаторн не откъсваше очи от пясъка, който тихо се стичаше през отвора на малкия часовник.

– Ще ти пръсна черепа, нищо, че си лоцман, само ако подуша измама, или ще ти прережа гръкляна. Ако изобщо се съглася да те откарам.

– Давам ти честната си дума, като лоцман на лоцман, и се кълна в господата. И чумата да ги тръшне испанците!

Родригес се усмихна и дружелюбно го потупа по гърба.

– Започваш да ми харесваш, англичанино.

– Откъде знаеш, че съм англичанин – учуди се Блаторн, защото знаеше, че португалският му е безупречен, а освен това нищо от казано-то не би могло да го отличи от един холандец.

– Аз съм ясновидец като всички лоцмани – засмя се Родригес.

– Сигурно си говорил със свещеника. Отец Себастио ли ти каза?

– Със свещеници разговарям само в краен случай. Един път в седмицата е премного за всеки. – Родригес умело се изплю в отвора за изтичане на вода от палубата и отиде до левия трап, който беше откъм страната на кея. – Тода-сама! *Икимашо ка?*

– *Икимашо, Родригу-сан. Има.*

– Щом като е *има*, значи *има*. – Родригес замислено погледна към Блаторн. – *Има* значи сега, веднага. Трябва веднага да отплаваме, англичанино.

Пясъкът вече бе образувал малка равна купчинка на дъното на стъкленницата.

– Помоли го, моля те. Нека се кача на кораба си.

– Не, англичанино. Нищо няма да моля. Блаторн изведнъж се почувствува смазан. И много остарял. Наблюдаваше как Родригес се

приблужи до перилата на кварталдека и извика към дребния моряк, който се пъчеше с голямо достойнство на издигнатата на носа платформа.

– Ей, капитан-сан! *Икимашо?* Самураи на борд, *има! Има, уакаримасу ка?*

– *Хай, Анджин-сан!*

Веднага след това Родригес удари силно шест пъти корабната камбана и капитан-сан започна да крещи заповеди на моряците и самураите, намиращи се както на кораба, така и на брега. Моряците хукнаха към палубата, за да подготвят кораба за отплаването, и в дисциплинираната, стройна неразбория португалецът безмълвно хвана Блаторн за ръката и го забута към стълбата откъм противоположната на брега страна.

– Долу има лодка, англичанино. Не се движи бързо, не се оглеждай, не обръщай внимание на никого освен на мен. Ако ти кажа върни се, направи го много бързо.

Блаторн прекоси палубата и слезе по трапа към малкия японски скиф. Чу зад гърба си сърдити гласове и усети как космите на врата му настръхват, защото корабът гъмжеше от самураи – някои въоръжени с лъкове и стрели, други с мускети.

– Не се безпокой, капитан-сан, аз отговарям за него! Аз, *Родригусан, ичи бан Анджин-сан*, в името на пресветата Дева. *Уакаримасу ка?* – Гласът му се извисяваше над останалите, ала те с всеки изминал миг ставаха все по-сърдити.

Блаторн почти беше стигнал лодката, когато видя, че веслата бяха без ключове. Но аз не мога да греба като тях, отчая се той. Не мога да използвам тази лодка! А за плуване е прекалено далече. Или може би не е?

Той се поколеба, като преценяваше разстоянието. Ако здравословното му състояние беше нормално, не би се поколебал нито за миг. Но при това положение?

Зад гърба си чу бързи стъпки, които изтопуркаха по дървения трап, и едва превъзможна инстинктивното желание да се обърне назад.

– Седни на кърмата – чу той настойчивия шепот на Родригес. – Бързо!

Послуша го и португалецът скочи пъргаво след него, грабна веслото и без дори да седне, сръчно отблъсна лодката от кораба.

Горе на трапа се появи силно разтревожен самурай, а другите двама до него бяха с опънати лъкове. Самураят капитан извика нещо – без съмнение им нареждаше веднага да се върнат.

На няколко метра от кораба Родригес се обърна.

– Отиваме там – посочи той „Еразъм“. – Качи самураи на кораб. – И твърдо обърна гръб на кораба си, загреба по японски, застанал прав наред лодката. – Ако сложат стрели в лъковете си, веднага ми кажи, англичанино. Изобщо следи ги внимателно. Какво правят сега?

– Капитанът е много ядосан. Да не би да си имаш после неприятности?

– Ако не отплаваме с отлива, старият Тода може да има повод за недоволство. Какво правят сега стрелците?

– Нищо. Слушат го. Той като че ли не знае какво да прави... Не – единият вади стрела от колчана.

Родригес се приготви да спре.

– Господи, те са такива педанти, че никога няма да посмеят да рискуват каквото и да било. Сложи ли я вече в лъка?

– Да. Чакай! Капитанът... някой се приближи до него, май че е моряк. Сякаш го пита за кораба. Капитанът ни гледа. Казва нещо на онзи с лъка. Прибира стрелата. Морякът сочи нещо на палубата.

Родригес хвърли бърз поглед през рамо да провери и задиша спокойно.

– Това е един от помощник-капитаните. Ще му трябва поне половин час, за да настани гребците по местата им.

Блакторн чакаше, а разстоянието се увеличаваше.

– Капитанът пак гледа към нас. Не, всичко е наред. Отиде си, но остави един самурай да ни следи.

– Нека. – Родригес се поуспокои, но не забави темпото на гребането си, нито погледна назад. – Не обичам да съм с гръб към самурай, особено ако държи оръжие. Макар че всъщност не съм виждал нито едно от тези копелета невъоръжено. До един са мръсни копелета!

– Защо?

– Защото им прави удоволствие да убиват, англичанино. Те дори не лягат да спят без мечовете си и това влиза в обичаите им. Япония е велика страна, но самураите са опасни като усойници и далеч по-подли.

– Защо?

– Не знам, англичанино, но е така. – Родригес беше доволен, че разговаря със себеподобен. – Разбира се, японците не са като нас – не усещат болка, нито студ по същия начин, по който ние ги усещаме, а самураите са още по-лоши. От нищо не се боят, най-малко от смъртта. Защо ли? Един господ знае защо, но е самата истина. Ако някой висшестоящ им нареди да убиват – убиват. Ако им нареди да умрат – хвърлят се върху мечовете си и разпарят собствените си кореми. Убиват и умират със

същата лекота, с която ние пикаем. И жените им са самураи, англичанино. Ще убият, за да защитят господарите си – така тук наричат съпрузите – и ще се самоубият, ако им наредят. Правят го, като си прерязват гърлата. В тази страна самураят може да заповяда на жена си да се самоубие и законът я задължава да го направи. Макар че и жените им са доста по-различни от нашите, англичанино, пък и в цял свят едва ли има като тях, докато мъжете... Самураите са влечуги и най-безопасно е да се отнасяме към тях като към отровни змии. Добре ли си вече?

– Да, благодаря. Малко се чувствавам слаб, но иначе нищо ми няма.

– Как беше плаването?

– Доста тежко. А как стават самураи? Не вярвам, че ако грабнеш мечовете и си направиш самурайска прическа, вече си самурай.

– Наследствено е. Разбира се, има много степени – от даймио на върха на попиканата им йерархия до пехотинците, както им викаме ние – те са най-долу. Както и при нас, наследствеността е от основно значение. Казаха ми, че едно време е било като при нас в Европа – селяните са можели да бъдат войници, а войниците – селяни, с наследствени рицари и благородници до крале. Имало е войници от селски произход, които са се издигнали до най-високо обществено положение. Като тайко.

– Кой е той?

– Великият деспот – управителят на цяла Япония, най-големият убиец на всички времена. Един ден ще ти разкажа за него. Умря преди година и сега гори в ада. – Родригес се изплю през борда. – А в днешно време трябва да се родиш самурай, друг начин да станеш няма. Всичко е наследствено, англичанино. Пресвета Богородице, нямаш представа какво значение отдават те на наследствеността, на семейството, на ранга и всичко подобно – нали видя как се кланяше Оми на онзи дявол Ябу, а двамата се стелеха ниско пред дъртия Тода. Самурай идва от японската дума служба. И макар да се кланят и подмазват на висшестоящите, всички са самураи и имат специални привилегии. Какво става на кораба?

– Капитанът разправя нещо на един самурай и сочи към нас. Какви са им привилегиите?

– Самураите управляват и притежават всичко. Имат си свой кодекс на честта и свои правила. А са високомерни – боже мой, не можеш да си представиш колко са надменни! И най-ниско поставеният може напълно законно да убие всеки, който не е самурай – който и да е мъж, жена или дете, по каквато да е причина или изобщо без причина. Могат напълно безнаказано да убият човек само за да изпробват острието на лайнните

си мечове – и съм виждал да го правят. А като техните мечове няма в цял свят. Стоманата е по-хубава от дамаскиня. Какво прави сега мръсникът?

– Само ни наблюдава. Лъкът е зад гърба му. – Блаторн потреперя. – Мразя ги тези копелета повече от испанците.

Родригес отново се засмя, без да престане да гребе.

– Ако знаят какво мисля за тях, на бърза ръка ще ми видят сметката. Но ако искаш да забогатееш бързо, трябва да им служиш, защото те притежават всичко. Сигурен ли си, че нищо ти няма...

– Да, благодаря. Какво каза? Че самураите притежават всичко?

– Да. Цялата страна е разделена на касти като в Индия. Най-отгоре са самураите, след тях идват селяните. – Родригес плю над борда. – Само селяните могат да притежават земя, разбираш ли? Обаче пък самураите са собственици на цялата реколта. Техен е всичкият ориз, който е най-важната култура, а те връщат част от него на селяните. Само на самураите е разрешено да носят оръжие. Ако някой друг, не самурай, нападне самурай, това се тълкува като бунт и се наказва със смърт на място. Всеки, който е бил свидетел на това нападение и не доложи веднага, е също толкова виновен. Това се отнася и за жена му, и дори за децата му. Убиват цялото семейство, ако не е доложил. Кълна се в пресветата Дева, че самураите са изчадия адови! Виждал съм как насичат на кайма съвсем малки деца. – Родригес се изхрачи и плю. – И въпреки всичко, ако научиш едно-две неща, можеш да си живееш тук като в рая. – Той хвърли един поглед през рамо да се увери, че няма опасност, и се ухили. – Е, англичанино, какво ще кажеш – няма нищо по-приятно от една разходка с лодка из пристанището, нали?

Блаторн се засмя. Годините се смъкнаха от плещите му и той се наслаждаваше от все сърце на познатото полюляване на вълните, мириса на морска сол, крясъците на чайките, които се провикваха и си играеха над главите им, чувството за свобода, чувството, че пристига у дома след дълго отсъствие.

– Помислих, че няма да ми помогнеш да отида на „Еразъм“.

– Такива сте всички англичани – нямате капчица търпение. Слушай: тук не бива да искаш от японците разрешение за нищо – независимо дали са самураи или селяни – всички са една стока. Ако ги питаш, ще вземат да се колебаят, после ще отидат да се допитват до по-висшестоящите какво решение да вземат. Тук трябва да действуваш. Разбира се – една гръмкия му смях над вълните – някой път, ако объркаш конците, може да те убият.

– Много добре гребеш. Тъкмо се чудех как става гребането с тези весла – и ти се появи.

– Нима си допуснал, че ще те оставя сам да се оправяш? Как се казваш?

– Блакторн, Джон Блакторн.

– Плавал ли си на север, англичанино? Далече на север?

– Бях с Кеес Веерман на „Дер Лифле“. Преди осем години. Второто плаване за откриване на северния път. Защо питаш?

– Бих искал да ми разкажеш за това пътуване. И за другите места, където си бил. Как мислиш, ще открият ли някога този път? Северния път за Азия?

– Да. Вие и испанците сте блокирали всички южни пътища, така че няма как, ще го открием. Ние или холандците. Защо питаш?

– Нали си бил лоцман из Северна Африка?

– Да, защо?

– Познаваш ли Триполи?

– Повечето лоцмани са били там. Кажи де, защо питаш?

– Мисля, че съм те виждал веднъж. Да, в Триполи беше. Един познат те посочи – знаменития английски лоцман, който е бил с холандския мореплавател Кеес Веерман в северните морета. Бил си с Дрейк, нали? При разбиването на Армадата. На колко години беше?

– На двадесет и четири. А ти какво си правил в Триполи?

– Бях лоцман на един английски капер. При Антилите онзи пират Мороу, Хенри Мороу, плени кораба ми. След като го ограби, го изгори до ватерлинията и ми предложи работа като лоцман – неговият бил много слаб, поне така ми каза. Искаше оттам – бяхме недалеч от „Испаниола“, когато ни плени – да преплава покрай северното крайбрежие на Южна Америка и да прекоси обратно Атлантика, за да опита да препречи пътя на годишната испанска пратка със злато – да ги причака някъде около Канарските острови, след което през протока да се добере до Триполи, и в случай, че сме изгървали испанците, да си опитаме късмета с друга плячка и обратно в Англия. Направи ми обичайното предложение да освободи другарите ми и ако съм съгласен, да им даде достатъчно храна и лодки да стигнат до суша. аз се съгласих, защо не? При условие, че няма да грабим португалски кораби, че ще ме свали недалеч от Лисабон и няма да ми задигне дневниците. Пазарихме се както му е редът, доста време – знаеш как стават тези работи. След това се заклев в светата Дева, двамата заедно се заклевме пред распятието и – готово. Плаването беше много успешно и по пътя ни паднаха в ръцете няколко

испански търговски кораба. Като приближихме Лисабон, ме помоли да остана, изнесе ми обичайната тирада за добрата кралица Елизабета, която възнаграждавала богато всеки португалски лоцман, минал на нейна страна и обучил други лоцмани в Лоцманската асоциация, че давала пет хиляди златни гвинеи за дневника, указващ пътя през Магелановия проток или нос Добра Надежда. – Той се ухили широко и показа здравите си бели зъби. Тъмните му мустаци и брада бяха изящно оформени. – Нямах тези дневници. Поне така му казах. Мороу удържа на думата си като всеки почтен пират. Свали ме на брега заедно с дневниците ми – разбира се, преди това нареди да ги препишат, защото самият той не знаеше нито да чете, нито да пише, и дори ми даде моя дял от плячката. Плавал ли си някога с него, англичанино?

– Не. Преди няколко години кралицата му даде рицарско звание. Но не съм служил на негови кораби. Радвам се, че се е отнесъл почтено с теб.

Наближаваха „Еразъм“. От палубата се надвесиха самураи и любопитно ги заоглеждаха.

– Това беше втория път, когато служих като лоцман на еретици. Първия път нямах такъв късмет.

– Нима?

Родригес прибра веслото и лодката гладко се плъзна покрай кораба. Той се хвана за въжетата, провесени от борда.

– Качвай се, но ме остави аз да приказвам.

Блакторн започна да се катери по въжето, докато другият лоцман привързваше лодката. Родригес пръв стигна палубата и се поклони като истински придворен.

– *Конници уа* на всички скапани сами.

Самураите на палубата бяха четирима. Блакторн разпозна сред тях един от пазачите на дупката, в която гниха. Смутени, те се опитаха да се поклонят по същия начин на Родригес, а Блакторн трябваше да им подражава, от което се почувствува смешен. Би предпочел да се поклони по нормален начин.

Родригес се запъти направо към стълбата за каютата, Печатите си бяха на мястото. Единият от самураите му препречи пътя.

– *Кинджису, гомен насай!* Забранено е, много съжалявам.

– *Кинджису* значи. – Родригес явно не беше впечатлен. – Аз съм Родригу-сан, *анджин* на Тода Хиромацу-сама! Този печат – посочи той червения печат с криволиците по него – Тода Хиромацу-сама *ка?*

– *Иие* – поклати глава самураят – Касиги Ябу-сама!

– *ИЙЕ?* – Родригес беше поразен. – Касиги Ябу-сама? Аз съм от Тода Хиромаци-сама. Той е по-голям крал от твоя педераст, а Тода-сама е от Торанага-сама, който пък е най-големият педераст-сама в целия свят. Така ли е? – С рязко движение той смъкна печата от вратата и хвана дръжката на един от пищовите си. Мечовете бяха вече извадени наполовина от ножниците и той прошепна на Блаторн: – Пригответи се да се махаме от тук. – После сърдито продължи към самураите – Торанага-сама! – И посочи с лявата си ръка флага, който се поклащаше на мачтата на неговия кораб. – *Уакаримасу ка?*

Самураите се поколебаха с извадени мечове в ръце. Блаторн се пригответи да скача през борда.

– Торанага-сама! – Родригес силно ритна с крак вратата, резето не издържа и тя широко се разтвори – *УАКАРИМАСУ КА?*

– *Уакаримасу, Анджин-сан.* – Самураите бързо прибраха мечовете си, поклониха се и се заизвиняваха, пак се поклониха, докато Родригес не изръмжа „а така“! И пръв тръгна надолу към каютата.

– Господи, Родригес! – възкликна Блаторн, като слязоха на долната палуба. – Често ли правиш така и ти се разминава?

– Много рядко го правя – избърса Родригес потта от челото си. – И в такива случаи много съжалявам, че изобщо съм започнал.

Блаторн се облегна на херметическата преграда.

– Имам чувството, че са ме ритнали в корема.

– Няма друг начин. Трябва да се държиш като крал. Но дори тогава не знаеш какво можеш да очакваш от един самурай. Опасни са като свещеник, седнал със свещ в задника си върху полупразно буре с барут.

– Ти какво им каза?

– Тода Хиромаци е главният съветник на Торанага и е по-голям даймио от местния. Затова отстъпиха.

– Какво представлява Торанага?

– Това е дълга история. – Родригес седна на стъпалото, свали единия си ботуш и започна да си разтрива глезена. – За малко да си строша крака в тази проядена врата.

– Не беше заключена. Можеше просто да я отвориш.

– Знам. Но ефектът нямаше да е същият. В името на пресветата Дева много неща имаш още да учиш!

– Ще ме научиш ли?

Родригес се обу.

– Зависи.

– От какво?

– Ще видим. Дотук само аз говорих, което беше напълно в реда на нещата – аз съм здрав, ти не си. Скоро ще дойде твоят ред. Коя е каютата ти?

Блакторн го погледна изпитателно. Тук под палубата миришеше тежко на застоял въздух.

– Благодаря, че ми помогна да дойда.

И го поведе. Вратата беше отключена. Каютата бе претършувана основно и всичко, което можеше да се изнесе, беше изнесено. Нито книги, нито дрехи, нито инструменти, нито пера за писане. Морският му сандък също бе отключен. И празен.

Побеснял от ярост, той нахълта в голямата каюта. Родригес го следеше напрегнато. Дори тайното му скривалище бе открито и ограбено.

– Всичко са взели! Чумави въшки!

– А ти какво очакваше?

– Не знам. Мислех си, че щом е запечатано. – Блакторн се запъти към хранилището. И то зееше празно. Както и складът за муниции. Оставено беше само вълненото сукно.

– Господ да ги убие тези японци!

Той се върна в каютата и тръшна капака на сандъка.

– Къде са – попита Родригес.

– Кое?

– Дневниците ти. Къде са? Блакторн го изгледа с присвити очи.

– Никой лоцман няма да се обезпокои за дрехите си. Дойде тук за дневниците, нали? – настоя Родригес.

– Да.

– Защо си толкова учуден, англичанино? Как мислиш, защо дойдох с теб? За да ти помогна да си вземеш малко парцали? И без това са износени до крайност и ще ти трябват нови. Имам колкото искаш, мога да ти дам. Но къде са дневниците?

– Изчезнали са. Бяха в морския ми сандък.

– Няма да ти ги задигна, англичанино. Искам само да ги прочета и препиша, ако трябва. Ще ги пазя като мои собствени, така че не се безпокой. – Гласът му са изостри: – Дай ги, моля те. Нямаме време.

– Не мога, изчезнали са! Бяха в сандъка.

– Не би ги оставил там, когато навлизаш в чуждо пристанище. Никога не би пренебрегнал първото правило на лоцманите – да ги скриеш внимателно и да оставиш фалшивите на открито. Хайде, побързай!

– Казвам ти – откраднати са!

– Не ти вярвам. Но признавам, че много добре си ги скрил. Два часа

ги търсих и нищо не намерих.

– Какво?

– Защо си толкова изненадан, англичанино? Да нямаш задник вместо глава? Естествено, че съм дошъл чак от Осака, за да проуча дневниците ти!

– Значи вече си бил тук?

– Господи! – нетърпеливо възкликна Родригес. – Разбира се, че съм бил! Преди два – три часа заедно с Хиромасу, който искаше да огледа кораба. Той строши печатите, а като си тръгнахме, местният даймио пак запечата всичко. Хайде, бързай, за бога, пясъкът тече!

– ОТКРАДНАТИ СА! – Блаторн му описа как пристигнаха и как се събуди едва на брега. После изпрати с един ритник сандъка си чак в средата на каютата, бесен от яд, че са му ограбили кораба. – Откраднати са! И всичките ми карти! Всичките ми дневници! Имам преписи на някои от тях в Англия, но го няма дневника от това плаване и...

– И португалския дневник? Хайде, хайде, англичанино, няма начин да не е бил португалски.

– Да, и португалският дневник липсва. – Вземи се в ръце, каза си той. Изчезнали са, и туйто. Кой ли ги е взел? Японците? Дали не са ги дали на свещеника? Без дневниците и картите няма да мога да се прибера у дома... Не, не е вярно. Мога, ако съм страшно предпазлив и имам невероятен късмет... Не ставай смешен! Ти си на другия край на света, на вражеска територия, без дневници и без карти. – Ах, господи, Исусе Христе, дай ми сили!

Родригес го гледаше внимателно. Най-сетне се обади:

– Мъчно ми е за теб, англичанино. Знам как се чувствуваш – и на мен веднъж ми се случи същото. И той беше англичанин, крадецът, дано му потъне корабът и горчи вечно в ада! Хайде да се връщаме на кораба.

Оми и другите стояха на кея, докато галерата изчезна от погледа им. На запад нощни пластове браздыха вече аленото небе. На изток нощта се бе присъединила към небето и морето – и двете без хоризонт.

– Мура, колко време е необходимо, за да върнем всички оръдия обратно на кораба?

– Ако работим цяла нощ, утре по обяд всичко ще е натоварено, Оми-сан. Ако започнем призори, ще свършим малко преди залез слънце. По-безопасно ще е, ако работим през деня.

– Работете през нощта. Веднага доведи свещеника при ямата.

Оми погледна към Игураши, главния помощник на Ябу, който продължаваше да зяпа по посока на изчезналия кораб с изпънато от напрежение лице, а синкавата плът над празната очна кухня се очертаваше със зловещи сенки.

– Ще ни бъде много приятно, ако отседнете при мен, Игураши-сан. Домът ми е беден, но може би ще успее да ви създам някакви удобства.

– Благодаря, – обърна се към него старецът – но господарят нареди веднага да се прибираме в Йедо, така че ще тръгвам. – На лицето му отново се изписа безпокойство. – Как бих искал да съм на галерата!

– Да.

– Като си помисля само, че Ябу-сама е там само с двама свои хора... Много ми е неприятно.

– Да.

Той посочи „Еразъм“

– Дяволски кораб! Такова богатство и после изведнъж – нищо!

– Нима съвсем нищо? Торанага-сама ще остане безкрайно доволен от подаръка на Ябу-сама.

– Този червив от пари крадец на провинции е толкова препълнен от чувство за собствената си значимост, че дори няма да забележи колко сребро е задигнал от нашия господар. Нямате ли акъл сам да съобразите това!

– Предполагам, че само силната ви тревога относно евентуалната опасност за живота на нашия господар ви е накарала да направите подобна забележка.

– Прав сте, Оми-сан. Нямах намерение да ви засегна. Вие бяхте много находчив и от голяма полза за нашия господар. Може да сте прав и за Торанага – побърза да каже Игураши, но наум добави: радвай се на новополученото си богатство, нещастни глупако! Познавам господаря ни по-добре от теб и увеличеното ти имение няма да ти бъде от никаква полза. Издигането ти щеше да е справедливо възнаграждение за кораба, златото, среброто и оръжието. Но сега от тях няма и следа. И също по твоя вина господарят е в опасност. Ти изпрати посланието – „вижте най-напред варварите“ – и по този начин го изкуси. Трябваше още вчера да си заминем оттук. Да, ако бяхме заминали, сега господарят щеше да е в безопасност, с пари и оръжие. Дали не си предател? Дали работиш за себе си, за тъпия си баща или за някой враг? За Торанага например? Това е без значение. Можеш да ми вярваш, глупако, че ти и твоят клон на рода Касиги няма да останете за дълго на тази земя. Бих ти го казал направо в лицето, но тогава ще трябва веднага да те убия и по този начин не

ще оправдая доверието на господаря. Той ще каже кога, а не аз.

– Благодаря ви за гостоприемството, Оми-сан – произнесе той на глас. – Надявам се скоро да ви видя отново, но сега е време вече да потегля.

– Моля ви, бихте ли ми направили една услуга? Предайте на баща ми дълбокото ми уважение. Много ще ви бъде признателен.

– Ще го направя с огромно удоволствие. Той е прекрасен човек. Освен това още не съм ви поздравил с увеличеното ви имение.

– Много сте любезен.

– Още веднъж ви благодаря, Оми-сан.

Той вдигна ръка в дружелюбен поздрав, махна на хората си и поведе фалангата от конници във от селото.

Оми отиде при ямата. Свещеникът вече го чакаше. Оми забеляза, че португалецът беше силно разгневен, и си помисли: „Дано направи нещо неразумно, че да наредя да го набият със сопи.“

– Свещенико, кажи на варварите да излизат един по един. Кажи им, че господарят Ябу им разрешава отново да живеят в света на хората. – Оми умишлено говореше по възможно най-опростения начин. – Но при най-малкото нарушение на правилата двама от тях ще бъдат върнати отново в ямата. Трябва да се държат добре и да се подчиняват на всички заповеди, ясно ли е?

– Да.

Оми накара свещеникът да повтори казаното. Когато се увери, че го е разбрал правилно, нареди му да преведе нарежданията на пленниците в ямата.

Мъжете се заизкачваха един по един. Всички бяха силно напласени. На някои трябваше да им се помогне. Единият страдаше от силни болки и изпищяваше, щом някой се допреше до ръката му.

– Трябва да са девет.

– Единият е мъртъв. Тялото му е долу, в ямата – отвърна свещеникът.

Оми се замисли за момент.

– Мура, изгорете трупа и погребете пепелта при тази на другия варварин. Настанете ги в същата къща, където бяха. Дайте им зеленчуци и риба в изобилие, а освен това ечемичена супа и плодове. Нека се изкъпят, че вонят. Свещенико, кажи им, че ако се държат добре и се подчиняват, ще продължат да получават храна.

Оми наблюдаваше мъжете, докато свещеникът говореше. Видя, че до един реагираха с благодарност, и си помисли презрително: „Ама че

глупаци! Лишавам ги само два дни от храна – и сега са готови да ядат и фъшкии!“

– Мура, накарай ги да се поклонят както трябва и ги отведи. – После се обърна към свещеника: – Е, какво има?

– Аз отивам сега. Отивам у дома. Напускам Анджино.

– Върви и дано никога не се върнеш – ти и всички като теб! Може би следващия път, когато се появиш в моето владение, ще бъде, защото някой от моите селяни християни и васали е намислил предателство – каза той, като използваше завоалираната заплаха и класическия номер, с който самураите антихристияни контролираха безразборното разпространяване на чуждата догма по техните владения. Макар свещениците да бяха закриляни от закона, покръстените японци не бяха.

– Християни добри японци. Винаги. Само добри васали. Никога лоши мисли. Не.

– Радвам се да го чуя. Не забравяй, че имението ми се простира вече на двадесет ли във всички посоки. Разбра ли?

– Разбрах. Да. Разбрах много добре.

Свещеникът се поклони вдървено – дори варварските свещеници трябваше да имат добри обноски – и си тръгна.

– Оми-сан – обърна се към него един от самураите му. Беше млад и много хубав.

– Да?

– Моля да ме извините, знам, че не сте забравили, но Масиджиросан е все още в ямата.

Оми се приближи до отвора и надникна да види самурая. Той веднага коленичи и почтително се поклони.

Беше се състарил видимо през изминалите два дни. Оми претегли наум миналата му служба и бъдещата му цена. После извади камата от пояса на младия самурай и я хвърли в ямата.

Долу Масиджиро погледна камата и не повярва на очите си. Сълзи заструиха от очите му.

– Не заслужавам такава чест, Оми-сан – смирено каза той.

– Да.

– Благодаря.

Младият самурай до Оми пак се обади:

– Мога ли покорно да ви замоля да ми позволите да извърши сепуку тук, на брега?

– Той не се справи в ямата, затова там ще си остане. Нареди на селяните да я запълнят и от нея да не остане никаква следа. Варварите я

оскверниха.

Кику се засмя и поклати глава.

– Не, Оми-сан, съжалявам, но не бива да пия повече саке – и прическата ми ще се разроши, и аз ще падна. И тогава какво ще правим?

– И аз ще падна до вас, и ще се любим, и ще бъдем в нирвана – весело отвърна Оми а от виното му се въртеше главата.

– Да, но аз ще започна да хъркам и няма да ви се люби с хъркащо пияно момиче – удоволствието няма да е голямо. В никой случай, много съжалявам. Ах, вие заслужавате много повече от това, Оми-сама на Огромното ново владение. – Тя наля още вино в миниатюрната порцеланова чашка – колкото един напръстник – и му я предложи с две ръце – показалецът и големият пръст на лявата ръка леко обхващаха чашката, а показалецът на дясната се допираше до дъното. – Заповядайте, защото сте прекрасен!

Той прие и засърба с удоволствие топлото питие с мек тръпчив вкус.

– Толкова се радвам, че успях да ви убедя да останете още един ден. Вие сте много красива, Кику-сан.

– Вие сте красив, затова удоволствието е мое. Очите й святкаха на светлината на свещта, поставена в цветете от бамбук и хартия и висяща от кедровата греда. Това бе най-хубавата стая на Чаения дом до площада. Тя се наведе да му предложи още ориз от обикновена дървена купичка, поставена пред него на ниска масичка от черно лакирано дърво, ала той поклати глава.

– Не, благодаря.

– Силен мъж като вас трябва да яде повече.

– Сит съм, уверявам ви.

Той не и предложи ориз, защото тя едва се бе докоснала до малката купичка със салата – тънко нарязана краставица и миниатюрни, изящно оформени парченца репичка, напръскани със сладък оцет – единствено то, което Кику се съгласи да приеме от цялата вечеря. Освен тази салата имаше парчета сурова риба, увити в топки лепкав варен ориз, супа, пресни зеленчуци, поднесени с пикантен сос от соя и джинджифил. И ориз.

Тя леко плесна с ръце и вратата на секундата се откряна от личната й прислужница.

– Да, господарке?

– Суисен, отнеси тези неща и донеси още саке и чайник пресен чай. И плодове. Сакето да е по-топло, отколкото беше. Бързай, некадърнице – опита се тя да прозвучи заповеднически.

Суисен беше четиринадесетгодишна кандидатка за куртизанка, безкрайно услужлива. От две години вече служеше при Кику, която отговаряше за обучението ѝ.

Кику с голямо усилие на волята си откъсна поглед от чистия бял ориз, който би изляла с огромно удоволствие, и се опита да не обръща внимание на глада си. Нали яде, преди да дойдеш, и по-късно пак ще ядеш, напомни си тя. Да, ама беше съвсем малко. „Истинските дами почти нямат апетит“ – обичаше да повтаря нейната учителка. „Гостите ядат и пият и колкото повече, толкова по-добре. Но не и дамите и в никой случай заедно с гостите. Как ще ги забавляват, как ще им приказват, как ще свирят на самисен или ще танцуват, ако устите им са натъпкани с храна? Имай търпение, ще се нахраниш по-късно. Съсредоточи вниманието си върху гостенина.“

Докато наблюдаваше критично Суисен и преценяваше умението, с което прислужваше, тя разказваше на Оми забавни истории, за да го размее и да го накара да забрави външния свят. Младото момиче коленичи до Оми, подреди малките купички и клечките за ядене върху лакирания поднос – красиво, както я бяха учили. После взе празното шише от саке, наклони го, за да се увери, че вътре няма нищо – да го разклати, би означавало лоши обноски – после взе подноса, стана, безшумно го отнесе до вратата, коленичи, постави го на пода, отвори вратата, стана, прекрачи прага, коленичи отново, вдигна подноса, също така безшумно го постави на пода до себе си и затвори вратата.

– Ще трябва наистина да си намеря друга прислужница – каза Кику, много доволна от момичето. Колко и отива този цвят, мислеше тя. Ще трябва да изпратя някой да ми купи от Йедо още коприна. Жалко, че е толкова скъпа. Но нищо – от парите, които Гьоко-сан получи за миналата и тази нощ, ще има достатъчно да купя на малката Суисен двадесет кимона. Тя е такова мило дете, толкова е грациозна. – Какъв шум вдига, разклати цялата стая много се извинявам.

– Изобщо не я забелязах – виждам само вас – възрази Оми, като пресуши виното си.

Кику леко размаха ветрилото си и лицето ѝ се освети от лъчезарна усмивка.

– Карате ме да се чувствавам прекрасно, Оми-сан. Обичана.

Суисен бързо се върна със сакето. И чайник с чай. Господарката ѝ

сипа още вино на Оми и му го подаде. Младото момиче тихо напълни чашите с чай, като вършеше всичко така, че да не забележат изобщо присъствието ѝ, без да разсипе нито капка, и си мислеше – да, шумът от течността при наливането в чашите е точно толкова тих, колкото трябва да бъде, въздъхна вътрешно с облекчение, облегна се назад на петите си и зачака.

Кику разказваше забавна история, която бе чула от една приятелка в Мишима, и Оми се смееше. Докато говореше, тя взе един малък портокал и го разтвори с дългите си нокти, като че ли беше цвете – парченцата плод представляваха вътрешните листенца, а парчетата кора – външните. Отдели едно парченце от сърцевината и му го поднесе с двете си ръце, сякаш това бе начинът, по който една дама сервира плод на гостенина си.

– Бихте ли си взели малко портокал, Оми-сан?

В първия миг на Оми му се поиска да каже: „Не мога да разруша такава красота.“ Това обаче няма да е достатъчно, помисли си той, поразен от нейното майсторство. Как да ѝ направя комплимент – на нея и на неизвестната ѝ учителка? Как да ѝ се отблагодаря за щастието, което ми дари, като ми позволи да наблюдавам как пръстите и създават нещо тъй ценно и все пак тъй мимолетно?

Той задържа цветето за миг в ръката си, след което сръчно откъсна четири парченца, разположени на еднакво разстояние едно от друго, и ги изяде с удоволствие. Получи се друго цвете. Отново откъсна четири парченца и се оформи трето цвете. После откъсна още едно парченце и премести второ, така че останалите три пак образуваха красив портокалов цвят.

Накрая взе в ръка две от парченцата, а третото постави в центъра като в люлка, легнало на една страна – полумесец в слънчевия диск. Бавно изяде едното парче, а другото постави в средата на шепата си и го предложи.

– Трябва да го вземете, защото е предпоследно. Това е моят дар за вас.

Суисен затаи дъх. За кого ли беше последното? Кику пое парченцето и го изяде. По-вкусно нещо никога не бе опитвала.

– А това последното – продължи Оми, като много сериозно постави цялото цвете в дясната си длан – е моят дар за боговете, независимо кои са и къде са. Няма да вкуся никога вече от този плод, ако не ми е поднесен от вашата ръка.

– Това е прекалено много, Оми-сан – възрази Кику. –

Освобождавам ви от тази клетва. Тя е дадена под влияние на онзи ками, който живее във всички шишета със саке.

– Отказвам да бъда освободен.

Двамата се чувстваха много щастливи заедно.

– Суисен – обърна се тя към момичето – сега ни остави. И моля те, дете, опитай се да го направиш грациозно.

– Да, господарке.

Младото момиче се оттегли в съседната стая, провери дали всички футони са изрядни и дали цветята са подредени безупречно. Заглади някаква невидима гънка на идеално изопнатото легло. После се отпусна доволна на колене, въздъхна облекчено, започна да си вее за прохлада с люляковото ветрило и зачака.

В съседната стая, която беше най-хубавата в целия Чаен дом, защото само тя имаше отделна градина, Кику пое в ръце самисена с дългата дръжка. Беше триструнен, подобен на китара инструмент, и първият висок акорд, който взе, изпълни стаята. След което запя. Отначало меко, после с вибрации, отново меко, високо, по-ниско, със сладки, ах, колко сладки въздишки тя пееше за любов, за несподелена обич, за щастие и тъга.

– Господарке!

Шепотът не би събудил и най-леко спящия, ала Суисен знаеше, че господарката ѝ предпочиташе да не спи след Облаците и Дъжда, колкото и силно да е било. Предпочиташе да си почива полубудна, отпусната спокойно.

– Да, Суи-чан – също толкова тихо се отзова Кику, използвайки обръщението „чан“ като към любимо дете.

– Съпругата на Оми-сан се завърна. Носилката и току-що изчезна нагоре по пътеката към неговия дом.

Кику погледна към Оми. Вратът му бе подпрян удобно на дървена възглавница, ръцете му бяха скръстени на гърдите. Тялото му беше силно, без белези, кожата – стегната, златиста и лъскава. Тя ласкаво го помилва – достатъчно, за да влезе милувката ѝ в съня му, но не дотам, че да го събуди. После се изплъзна изпод завивката и прибра кимоната си.

Малко време ѝ отне да освежи грима си, докато Суисен решише и четкаше косата и я завърза отново в прическата шимода. След което господарката и прислужницата безшумно се плъзнаха по коридора,

излязоха на верандата, прекосиха градината и поеха през площада. Лодките се стрелкаха като светулки от кораба на варварите до кея, където седем оръдия чакаха да бъдат натоварени. Все още беше късна нощ и до зори оставаше много време.

Двете жени минаха по тясната уличка между къщите и се заизкачваха по пътеката.

Покрити с пот изнурени носачи си поемаха дъх около носилката на върха на хълма, пред къщата на Оми. Кику не почука на градинската врата. В къщата горяха свещи и слугите тичаха напред-назад. Тя направи знак на Суисен, която незабавно отиде при верандата до входната врата, почука и зачака. След миг вратата се отвори. Прислужницата кимна и изчезна зад нея. Измина още един момент и тя отново се появи, кимна на Кику и се поклони ниско, когато мина покрай нея. Друга прислужница бързо я поведе и плъзна вратата на най-хубавата стая.

Леглото на майката на Оми беше оправено – тя не беше спала в него. Седеше, изправена вдървено, до малката нишичка с красиво подредени цветя. Към градината гледаше едно прозорче. Мидори, съпругата на Оми, седеше срещу нея.

Кику коленичи. Нима измина само една нощ, откак бях тук и умирах от страх – Нощта на писъците? Тя се поклони – първо на старата жена, след това на жената на Оми, усети напрежението между двете жени и се запита: защо винаги съществува такава непримирима вражда между свекърва и снаха? Та нали след време и снахата на свой ред става свекърва! Защо започва и тя да тормози снаха си, да я ругае, да превръща живота ѝ в ад, защо младото момиче върши на свой ред същото? Нима хората не си вземат поуки от уроците на живота си?

– Много се извинявам за безпокойството, което ви причинявам, господарке-сан.

– Добре сте дошли у дома, Кику-сан – отвърна старата жена. – Надявам се, че нищо неприятно не се е случило.

– О, не, но не знаех дали ще пожелаете да събудя сина ви, или да го оставя да спи – отговори тя, като вече знаеше отговора. – Реших, че е по-добре да ви попитам, тъй като вие, Мидори-сан – обърна се тя към Мидори, поклони се леко и ѝ се усмихна, защото много я харесваше – сте се завърнали.

Майката отговори:

– Много мило от ваша страна, Кику-сан, много разумно сте постъпили. Не, оставете го да спи спокойно.

– Много добре. Извинете, че ви безпокоя по такова време, но

сметнах, че е най-добре да ви попитам. Мидори-сан, надявам се, че пътуването ви е било приятно.

– Много съжалявам, но беше ужасно – отвърна Мидори. – Радвам се, че се завърнах, и много ми беше неприятно далеч оттук. Добре ли е съпругът ми?

– Да, много е добре. Тази вечер много се смя и беше щастлив. Яде и пи с мярка и сега спи дълбоко.

– Господарката тъкмо ми разказваше какви ужасни неща са се случили по време на моето отсъствие и...

– Не трябваше да заминаваш – прекъсна я старицата с отрова в гласа. – Тук беше необходима. А може би не – може би трябваше завинаги да останеш там. Нищо чудно да си донесла някой зъл ками заедно с мръсното си бельо.

– Никога не бих направила такова нещо, господарке – търпеливо отговори Мидори. – Моля ви да ми повярвате, но по-скоро бих се самоубила, отколкото да опетня дори най-малко доброто ви име. Много ви моля да извините отсъствието ми и големите ми недостатъци. Много се извинявам.

– Откак се появи този дяволски кораб, само неприятности ни се трупат. Това е лош ками, много лош. И къде беше, когато ми трябваше? На клюки в Мишима – тъпкала си се с храна и си се наливала със саке!

– Умря баща ми, господарке. В деня, преди да пристигна там.

– Ето на, нямаш приличието, нито си достатъчно предвидлива да присъствуваш на смъртното ложе на собствения си баща! Колкото по-скоро се махнеш оттук завинаги, толкова по-добре за всички ни. Искам чай. Дошла ни е гостенка, а ти дотолкова си забравила обноските си, че не и предложи нищо освежително!

– Поръчах чай веднага щом тя...

– Да, но не са го поднесли веднага!

Вратата се отвори. Прислужницата нервно внесе чай и някакви сладкиши. Мидори сервира първо на старата жена, която започна да ругае прислужницата за какво ли не, задъвка с беззъбата си уста една сладка и засърба от чашата си.

– Моля ви да извините прислужницата, Кику-сан – зафъфли тя. – Този чай няма никакъв вкус. Никакъв! Освен това е горещ. Но какво друго може да очаква човек в тази къща!

– Ето, моля, заповядайте моя чай. – Мидори леко подуха върху чашата си, за да го охлади.

Старата жена го пое с недоволен вид.

– А защо не може всичко да е както трябва от първия път?

И потъна в едно мълчание.

– Какво мислите за всичко това – обърна се Мидори към Кику. – За кораба, за Ябу-сама и за Тода Хиромацу-сама...

– Не знам какво да мисля. А що се отнася до варварите, кой знае? Странна сбирщина са. Ами великият даймио, Железния юмрук? Много е интересно, че пристигна почти едновременно с Ябу-сама, нали? Ще ме извините, не ме изпращайте, сама мога да изляза.

– И дума да не става, Кику-сан, не искам и да чуя такова нещо!

– Ето, видя ли, Мидори-сан – гостенката ни се притесни и този чай беше ужасен – нетърпеливо ги прекъсна старата.

– Уверявам ви, че вашият чай много ми хареса. Но ще ме извините, малко съм уморена. Може би ще ми разрешите да дойда да ви посетя, преди да отпътувам утре. Всеки разговор с вас ми доставя огромно удоволствие.

Старата позволи да я умирят и Кику последва Мидори през верандата в градината.

– Кику-сан, много се радвам, че така се сещате за всичко. – Мидори я хвана за ръката, стоплена от красотата на момичето. – Много беше мило от ваша страна, благодаря ви.

Кику хвърли бърз поглед към къщата и потрепера.

– Винаги ли е такава?

– Тази вечер се държа учтиво в сравнение с друг път. Ако не бяха Оми и синът ми, кълна се, че секунда повече нямаше да остана тук – щях да си обръсна главата и да отида в някой манастир. Но имам Оми и сина си и това ми помага да понеса много неща. Благодарна съм на ками. За щастие господарката предпочита Йедо и не обича да отсъства оттам дълго време. – Мидори тъжно се усмихна. – Човек се научава да не чува, нали знаете? – Тя въздъхна, прекрасна на лунната светлина. – Но всичко това не е важно. Разкажете ми какво се случи по време на отсъствието ми.

Това бе причината, поради която Кику така спешно пристигна в къщата, защото очевидно нито майката, нито съпругата биха пожелали да нарушат дълбокия сън на Оми. Причината за идването ѝ бе да разкаже на прекрасната Мидори-сан всичко, което знаеше, за да може тя да предпази Касиги Оми от беди, както тя самата би го предпазила. Разказа ѝ всичко с изключение на нощта, прекарана заедно с Ябу. Добави слуховете, които бе дочула, и другите истории, разказани от момичетата или дори съчинени от тях. Както и всичко, което Оми бе споделил с нея –

надеждите, страховете и плановете си, всичко – освен случилото се между тях тази нощ. Защото знаеше, че то е без значение за съпругата му.

– Боя се, Кику-сан, боя се за съпруга си.

– Всички съвети, които той даде, бяха мъдри, Мидори-сан. И мисля, че всичко, което направи, беше правилно. Господарят Ябу не награждава всеки с лека ръка, а три хиляди коку е щедър подарък.

– Да, но корабът сега е на Торанага – заедно с всичките пари.

– Да, идеята на Ябу-сама да предложи кораба в дар на Торанага-сама бе гениална. Оми-сан му я подсказа – и затова заслужава подаръка. Оми-сан трябва да получи признание като пръв васал. – Кику съвсем леко преиначи нещата, защото знаеше, че Оми го заплашваше голяма опасност, както и всички обитатели на къщата. Каквото е писано да става – ще стане, каза си тя. Но няма нищо лошо в това да успокоиш една хубава, добра жена.

– Да, разбирам – съгласи се Мидори. Дано е истина, замоли тя боговете. Дано да е истина. После прегърна момичето и очите ѝ се напълниха със сълзи. – Благодаря ви. Толкова сте добра, Кику-сан, толкова сте добра.

Тя беше седемнадесетгодишна.

ГЛАВА ОСМА

– Какво ще кажеш, англичанино?

– Според мен ще има буря.

– Кога?

– Преди залез.

Наближаваше пладне и двамата стояха на кварталдека на галерата под мрачното оловно небе. Вече втори ден бяха в открито море.

– Какво щеше да направиш, ако корабът беше твой?

– Кога ще стигнем до мястото, където отиваме?

– След залез слънце.

– А колко е до най-близката суша?

– Четири – пет часа. Но ако обърнем към брега, това ще ни отнеме половин ден, а аз не мога да си го позволя. Какво би направил?

Блакторн се замисли. През първата нощ галерата се спусна надолу покрай източното крайбрежие на полуостров Идзу, подпомогната от голямото платно на средната мачта. Като се изравниха с най-южния нос –

нос Ито, Родригес пое курс запад – югозапад, отказа се от сигурността на крайбрежието и излезе, в открито море. Целта беше нос Шинто, на разстояние двеста мили.

– При нормални обстоятелства с галера като тази бих плавал покрай брега, от съображения за сигурност – обясни му Родригес – но сега това би ни отнело много време, а то ми е най-ценно. Торанага ми нареди да закарам Тода до Анджино и да го върна възможно най-бързо. Ако съм много бърз – чака ме голяма награда. С кратко пътуване като това чудесно би се справил и някой от техните лоцмани, само че горкият би принадлежал от страх при мисълта, че кара такъв важен даймио като стария Тода, особено, ако не се вижда суша. Японците хич не си падат по открито море. Големи пирати и воители са, но да са близо до брега. Дълбочината им изкарва акъла. Старият тайко дори издаде закон, че малкото японски океански кораби трябва винаги да се направляват от лоцмански португалци. И законът важи до ден – днешен.

– Защо е издал такъв закон? Родригес сви рамене.

– Сигурно някой му е подсказал идеята.

– Кой?

– Твоят откраднат дневник, португалският – чий беше?

– Не знам. Нямахме име, нито подпис.

– Откъде го беше взел?

– Даде ми го главният търговец на холандската Източно-индийска компания.

– А той откъде го имаше?

Този път Блаторн сви рамене. Родригес се засмя, но смехът му не беше никак весел.

– Впрочем и не допусках, че ще ми кажеш – но който то е откраднал и продал, дано вечно гори в ада!

– Ти на служба при този Торанага ли си?

– Не. Двамата с моя капитан бяхме само за малко в Осака. Това пътуване е нещо като услуга на Торанага. Капитанът предложи аз да управлявам кораба – аз съм лоцман на... – Родригес млькна. – Все забравям, че си враг, англичанино.

– Португалия и Англия векове наред са били съюзници.

– Но не и сега. Слез долу, англичанино. Изморен си, както и аз, а уморените вършат грешки. Като си починеш, качи се пак на палубата.

Така че Блаторн слезе долу в каютата на лоцмана и си полегна на леглото му. Дневникът на Родригес за това плаване беше върху масата, закована на пода, както и лоцманският стол на кварталека. Книгата

беше подвързана с кожа и опърпана от употреба, но Блаторн не я разтвори.

– Защо си го оставил тук – беше го попитал той.

– Ако го скрия, ще започнеш да го търсиш. А като го оставя така, дори разтворен, знам, че няма да го докоснеш, нито ще надникнеш вътре без мое разрешение. Ти си лоцман, а не някой шкембест, развратен, крадлив търговец или войник.

– Ще го прочета. И ти би направил същото на мое място.

– Не и без разрешение, англичанино. Никой лоцман няма да постъпи така – дори и аз.

Блаторн хвърли поглед към книгата, после затвори очи. Спа дълбоко – целия ден и част от нощта. Както винаги се събуди точно преди изгрев слънце. Трябваше му малко време, за да свикне отново с необичайното полушкване на галерата, ударите на тъпана, който диктуваше ритъма на веслата. Полежа по гръб в тъмнината с ръце под главата и се замисли за собствения си кораб, само и само да не се притеснява за онова, което го чакаше в Осака. Едно по едно. Мисли за Фелисити, за Тюдор, за дома. Или не, не сега. Мисли за това, че ако и другите португалци са като Родригес, шансовете ти няма да са лоши. Ще имаш кораб, с който да се прибереш у дома. Лоцманите не са врагове и по дяволите всичко останало! Не, не е така, момче! Ти си англичанин – омразен еретик и антихрист. Този свят е в ръцете на католиците. Беше в ръцете им. Сега ние с холандците ще ги разбием на пух и прах!

Ама че глупости. Католици, протестанти, калвинисти, лютерани и какви ли не идиотщини. Ти за малко да се родиш католик. Случайността отвела баща ти в Холандия, където срещнал Аннеке ван Дросте, която станала негова жена. Тогава за пръв път срещнал истински католици и свещеници и се сблъскал с Инквизицията. Радвам се, че очите му са се отворили, мислеше Блаторн. Радвам се, че и моите са отворени.

После се качи на палубата. Родригес седеше в стола си, със зачервени от безсънната очи, а на кормилото както и преди имаше двама японци.

– Да поема ли тази вахта?

– Как се чувствуваш, англичанино?

– Отпочинал. Ако искаш, мога да поема вахтата. – Блаторн видя, че Родригес го преценява. – Ще те събудя, ако вятърът се смени или се случи нещо друго.

– Благодаря, англичанино. Бих поспал малко. Дръж този курс. Щом пъськът изтече, обърни четири градуса по на запад, а при следващото

изтичане – още четири. При всяка промяна показвай на кормчиите новия курс по компаса. *Уакаримасу ка?*

– *Хай!* – засмя се Блаторн. – Четири градуса по на запад. Слез долу, лоцмане – леглото ти е много удобно.

Ала Васко Родригес не слезе долу. Той само се уви по-плътно в металото си и се настани по-удобно в стола. Малко преди да изтече пясъкът в часовника, той се събуди, свери промяната на курса, без да помръдне от мястото си, и моментално потъгна отново в сън. В един момент вятърът се обърна и той пак се събуди, но щом видя, че всичко бе наред, заспа отново.

Сутринта на палубата се появиха Хиромаци и Ябу. Блаторн видя как се изненадаха, че той води кораба, а Родригес спи. Нищо не казаха, само продължиха разговора си, а по-късно пак слязоха долу.

Някъде по обяд Родригес се надигна от стола си, взря се в североизточна посока, подуши вятъра и напрегна всичките си сетива. Двамата лоцмани започнаха да оглеждат изучаващо морето, небето и трупащите се облаци.

– Какво би направил, англичанино, ако корабът беше твой – попита Родригес.

– Веднага бих поел към сушата – ако знаех къде е. Тази галера не може да издържи дълго, а бурята няма да се размине. Ще налети най-много след четири часа.

– Едва ли е тайфун – промърмори португалецът.

– Какво?

– Тайфун. Това са много силни ветрове – по-страшни бури не си виждал. Но сега не сме в сезона на тайфуните.

– А кога е сезонът?

– Не е сега, враже – засмя се Родригес. – Не е сега. Но и тази буря може да е лоша, така че ще послушам пикливия ти съвет. Дай един градус на северозапад.

Докато Блаторн променяше курса и кормчиите насочваха кораба в новата посока, Родригес се приближи до перилата и извика на капитана:

– *Исоги!* Капитан-сан *уакаримасу ка?*

– *Исоги, хай.*

– Какво значи това? По-бързо?

Очите на португалския лоцман весело се присвиха.

– Нищо лошо няма да понаучиш малко японски. Да, англичанино, „исоги“ значи „по-бързо“. За тук не ти трябват повече от десетина думи и можеш всичко да си кажеш с тези глупаци. Ако думите са на място,

разбира се, и ако те са в подходящо настроение. Ще сляза долу да приготвя малко храна.

– Да не би и с готвене да се занимаваш?

– В Япландия всеки цивилизован човек трябва или да знае да готви, или да обучи някоя от тези маймуни да му приготви яденето, иначе ще умре от глад. Те освен сурова риба и сурови зеленчуци със сладък оцет друго не ядат. Ако обаче успееш да си подредиш живота както трябва, можеш да си живееш страхотно.

– Страхотно добре ли значи или зле?

– В повечето случаи добре, но понякога и много зле. Зависи как се чувствуваш. Но ти задаваш много въпроси.

Родригес слезе долу. Пусна резето на вратата на каютата си и грижливо провери катинара на морския си сандък. Косъмът, който бе поставил внимателно на ръба, беше на мястото си. Вторият косъм, също така невидим за друго око освен неговото, бе поставен върху обложката на дневника – и той не бе докоснат.

В този свят не може без предпазни мерки, мислеше Родригес. Щеше ли да сбъркаш, ако му беше казал, че си лоцман на „Нау дел Трату“, тазгодишния Черен кораб от Макао? Сигурно. Защото тогава трябваше да обясниш, че „Нау дел Трату“ е огромен, един от най-големите и богати кораби в света – повече от хиляда и шестстотин тона. Може би щеше да се изкушиш да му разкажеш за товара, за търговията, за Макао и какви ли не интересни неща – много, много тайни. А ние сме във война – ние срещу англичаните и холандците.

Той отключи добре смазания катинар и отвори личния си дневник, за да свери координатите на най-близкото пристанище, и погледът му се спря на запечатания пакет, който му връчи отец Себастио, преди да тръгнат от Анджино. Дали вътре не са дневниците на англичанина – запита се той за кой ли път.

Претегли пакета в ръка и огледа езуитските печати, разкъсан от изкушението да ги счупи и провери какво има вътре. Блаторн му каза, че холандската флотилия минала през Магелановия проток – и повече нищо. Англичанинът само задава въпроси, а той самият нищо не казва, помисли си Родригес. Много е хитър, умен и опасен.

Дали това са дневниците му? Ако е така, за какво са на светите отци?

Той потрепера при мисълта за езуитите, францисканците, доминиканците и всички монаси, свещеници и Инквизицията. Има добри и лоши свещеници, макар че повечето са лоши, но все пак са свещеници.

Църквата не може без тях и ако не бяха те да посредничат между нас и Всевишния, бихме били заблудени овци в един сатанински свят. Ах, Богородице, закрилай ме от всяко зло и от лоши свещеници!

Родригес и Блаторн бяха заедно на кораба, в пристанището на Анджино, когато вратата се отвори и отец Себастио нахълта, без да почука. Тъкмо бяха яли и пили и в дървените купички още личаха остатъците от вечерята им.

– Делиш хляба си с еретици? – попита свещеникът. – Опасно е да се храниш с тях. Те са заразни. Каза ли ти, че е пират?

– Да се държиш благородно с враговете си, е по християнски, отче. Когато аз попаднах в ръцете им, те се отнесоха много добре с мен. Сега само се отплащам за благотворителността им. – Той коленичи, целуна разпятието на свещеника, изправи се и като му предложи чаша вино, попита: – С какво мога да ви услужа?

– Искам да отида в Осака. С този кораб.

– Веднага ще ги попитам.

Той отиде да пита капитана и молбата постепенно стигна до Тода Хиромаци, който отвърна, че Торанага нищо не бил споменал за чужд свещеник от Анджино, затова съжалявал, но не можел да вземе чужд свещеник от Анджино.

Отец Себастио пожела да поговорят насаме, така че той отпрати англичанина на палубата, и когато останаха само двамата, свещеникът извади запечатания пакет.

– Бих искал да предадеш това на Делегата-посетител⁷...

– Не знам дали негово високопреосвещенство ще бъде все още в Осака, когато стигна там. – На Родригес никак не му беше приятно да служи за куриер на езуитски тайни. – Може би ще ми се наложи веднага да потегля за Нагасаки. Нищо чудно капитанът да е оставил някакви нареждания за мен.

– Тогава го предай на отец Алвито. Но пакетът трябва да попадне само в неговите ръце.

– Добре – съгласи се той.

– Кога за последен път си се изповядал, синко?

– Миналата неделя, отче.

– Би ли искал сега да ми се изповядаш?

– Да, благодаря.

Той се зарадва на предложението на езуита, защото човек не знае

7. Най-висш представител на езуитския орден за даден район на света – Б. пр.

от какво ще зависи животът му в открито море, а и след изповедта се почувствува по-добре, както винаги.

Сега, в каютата, Родригес прибра пакета обратно в сандъка въпреки огромното изкушение. Защо на отец Алвито? Отец Мартин Алвито беше главният търговски посредник, много години бе служил като личен преводач на тайко и поради това бе станал близък на едни от най-влиятелните даймио. Той постоянно пътуваше между Нагасаки и Осака и беше от малцината – и единственият европеец – който можеше по всяко време да влиза при тайко – изключително умен човек, който говореше прекрасно японски и знаеше за японците повече от кой да е друг в Азия. Сега бе най-влиятелният посредник на португалците със Съвета на регентите и по-специално с Ишидо и Торанага.

Колко типично за езуитите да вредят свой човек на такова жизнено важно място, помисли Родригес със страхопочитание. Едно е сигурно също – ако не беше техният орден, потокът от ереси в никой случай нямаше да секне, Португалия и Испания може би щяха да са сега протестантски държави и ние да сме погубили завинаги безсмъртните си души. Света Богородице!

– Защо постоянно си мислиш за свещеници? – попита се Родригес на глас. – Знаеш как те изнервят такива мисли!

Да. И все пак защо именно отец Алвито? Ако вътре в пакета се намират дневниците, дали са предназначени за някой от покръстените даймио, за Ишидо, Торанага или просто за негово преосвещенство, самия Делегат-посетител? Или за моя капитан? А дали няма да ги изпратят в Рим, на испанците? Защо отец Алвито? Отец Себастио можеше със същия успех да го изпрати на кой да е друг езуит. И защо му е на Торанага англичанинът? Сърцето ми подсказва, че трябва да убия Блаторн. Защото е враг, еретик. Но има и нещо друго. Имам чувството, че по някакъв начин той застрашава всички нас. Защо ли ми минават такива мисли? Та той е лоцман – велик лоцман. Силен. Интелигентен. Добър човек. Няма за какво да се тревожа. Тогаво защо се боя? Дали не ни вещае зло? Много го харесвам, ала чувствавам, че трябва да го убия незабавно – колкото по-скоро, толкова по-добре. Не в изблик на яд, а като самозащита. Защо?

Страхувам се от него.

Какво да правя? Да оставя всичко в божиите ръце? Бурята приближава и няма да е никак лека.

– Проклет да съм и аз, и глупавата ми глава. Защо никога не знам как трябва да постъпя?

Бурята ги настигна преди залез слънце в открито море. Сушата беше на десет мили от тях. Заливът, към който се стремяха, беше подходящо пристанище, но като преваляха хоризонта, стана ясно, че бе недостижим. Нямаше нито плитчини, нито скали, през които да се провират, ала въпреки това десет мили са си десет мили, а морето много бързо се развълнува, гонено от влажния вятър.

Духаше от североизток, откъм десния борд, и корабът – започна силно да се люлее ту на една, ту на друга страна из сивото море. Курсът им беше на северозапад, така че подлагаха главно широката си страна на вълните. Люлееше ги много зле – ту пропадаха в ями, ту се издигаха на главозамайващи висоти до гребените на вълните. Галерата беше доста плитка, строена за бързо придвижване в хубаво време, и макар гребците да бяха опитни и много дисциплинирани, стана почти невъзможно да задържат веслата си във водата и да загребват дружно.

– Ще трябва да прибереш веслата и да се оставиш на вятъра – извика Блаторн.

– Може би, но ще почакам още малко. Къде ти отиде смелостта, англичанино?

– Тук си е, за бога, нищо и няма! И двамата знаеха, че ако се обърнат срещу вятъра, никога няма да могат да се измъкнат от бурята и течението, подпомогнато от вятъра, ще ги изтласка далеч от брега, в открито море. А обърнат ли по вятъра, той и течението пак ще ги отнесат далеч от брега, в открито море – само че доста по-бързо. На юг беше Голямата дълбина. Там нямаше суша на хиляди мили разстояние, а в най-лошия случай – на хиляди левги.

Бяха се завързали за спасителни въжета, прикрепени към компасната стойка, и добре, че ги имаха, защото палубата подскочаше и се изпълзваха изпод краката им. Трябваше и за перилата да се държат, да ги яхат като коне.

И все пак водата не заливаше палубата. Корабът бе тежко натоварен и се бе натопил по-ниско, отколкото се харесваше и на двамата. Родригес добре се бе подготвил, докато бе чакал приближаването на бурята. Всичко беше заковано с летви, хората предупредени. Хиромаци и Ябу казаха, че ще останат известно време долу и после ще се качат на палубата. Родригес сви рамене и им обясни съвсем ясно, че това е много опасно. Но беше убеден, че все пак не го разбраха.

– Какво ще правят – попита Блаторн.

– Кой знае? В едно нещо можеш да си сигурен – няма да хленчат от страх.

Гребците на главната палуба се трудеха юнашки. При нормални обстоятелства на всяко весло имаше по двама души, но Родригес бе заповядал да се подсилят с по още един – за безопасност и по-голяма скорост. Други чакаха под палубата да сменят изморените гребци при даден от него знак. На фордека водещият гребците беше много опитен, удряше тъпана бавно, в такт с вълните. Галерата все още се придвижваше напред, макар че вълнението ставаше все по-силно. После бурята започна да налита, още по-свирепо и водещият изгуби ритъма.

– Гледай напред – извикаха почти едновременно Блаторн и Родригес. Галерата залитна главозамайващо, двадесет весла загребаха въздух вместо вода и на борда настана пълен хаос. Първата голяма вълна бе връхлетяла и левите перила изчезнаха в морето. Корабът започна да се мята безпомощно във всички посоки.

– Иди отпред – нареди Родригес. – Кажи им да приберат половина гребла от всяка страна! Света Богородице! Бързай, бързай!

Блаторн знаеше, че ако развърже спасителното въже, някоя вълна сигурно щеше да го отнесе. Но не приберат ли веслата – бяха загубени.

Той развърза възела и се запрепъва по хлъзгавата и подскачаща под краката му палуба, после по малката стълба до главната палуба. Галерата рязко се завъртя и го хвърли на една страна, ала краката му се заплетоха в телата на някои от гребците, които също бяха развързали спасителните си въжета и със сетни усилия се опитваха да въдворят ред сред веслата. Перилата бяха под нивото на водата и един от гребците падна зад борда. Блаторн усети, че и той ще изхвърчи навън. Ръката му се вкопчи в перилото, жилите му се изпънаха, ала успя да се задържи, а после се хвана и с другата ръка и се издърпа назад, полуудавен от солената вода. Краката му напипаха палубата и той се отърси, като благодареше на бога и си мислеше – ето, това бе седмият ти живот. Олбан Карадок обичаше да повтаря, че добрият лоцман трябва да е като котката – само че на него му трябва поне десет живота, докато котката може да се задоволи и с девет.

В краката му се търкаляше някакъв мъж и той го издърпа от мъртвата хватка на морето, поддържа го над водата, докато отmine голямата опасност, след което му помогна да стигне до мястото си. Хвърли поглед към кварталдека и изруга Родригес, задето е извъртял руля. Родригес му махна и изкрещя нещо, ала викът му бе погълнат от поредния вихър. Блаторн забеляза, че галерата бе променила курса си. Сега плаваха

срещу вятъра и разбра, че това не бе случайно. Умно, помисли си той. Така ще можем да си отдъхнем и да се организираме, но копелето можеше да ме предупреди. Мразя излишната загуба на човешки живот.

Той също му махна и се хвърли да оправя гребците. Никой не гребеше – освен двете най-предни весла, които умело държаха галерата срещу вятъра. Със знаци и крясъци Блаторн успя да прибере веслата, удвои броя на гребците на работещите весла и отново се качи горе. Гребците се държаха мъжествено и макар че някои се чувстваха много зле, никой не мърдаше от мястото си и всеки чакаше следващата заповед.

Заливът беше близо, но им изглеждаше на хиляди левги разстояние. Небето на североизток се чернееше. Дъждът ги шибаше и поривите на вятъра се усилиха. Ако бяха на „Еразъм“, Блаторн нямаше да се разтревожи. Лесно биха стигнали пристанището или безгрижно биха продължили по курса си. Корабът му беше строен и екипиран специално за лошо време. Но не и тази галера.

– Какво ще кажеш, англичанино?

– Каквото и да кажа, ти пак ще правиш каквото си знаеш, извика той срещу вятъра. – Но ако загребем още малко вода, ще отидем на дъното като камък, а като ме пратиш следващия път на носа, бъди така любезен да ме предупредиш, че обръщаш срещу вятъра. А още по-добре – направи го, докато съм вързан за спасителното въже. Тогава и двамата ще се доберем до някое пристанище.

– Божа работа беше, англичанино. Вятърът внезапно я плесна по задника и я завъртя.

– И аз за малко да изхвърча зад борда!

– Видях.

Блаторн преценяваше на око скоростта, с която се движеха.

– Ако останем на този курс, никога няма да стигнем до залива. Ще ни отнесе встрани от сушата с около миля – миля и половина.

– Ще остана срещу вятъра и в най-подходящия момент ще се насоча към брега. Можеш ли да плуваш?

– Да.

– Това е добре. Аз така-и не се научих. Вижда ми се прекалено опасно. По-добре да се удавиш веднага, отколкото да се мъчиш. – Родригес неволно потръпна. – Пресвета Богородице, закрилий ме от удавническа смърт! Тази трътлеста галера трябва до довечера да е в пристанището. Трябва! Шестото чувство ми подсказва, че ако обърнем срещу вятъра, ще започне да ни носи без посока. Прекалено сме натоварени.

– Облекчи я. Изхвърли товара.

– Дъртият Тода никога няма да даде съгласието си. Трябва да го закара, иначе няма смисъл изобщо да се спасява.

– Все пак го попитай.

– Господи! Ти да не си глух! Нали ти казах! Знам, че няма да се съгласи.

Родригес отиде при кормчиите да се увери, че заповедта им е ясна – на всяка цена да държат срещу вятъра.

– Наблюдавай ги, англичанино! Управлението го оставям на теб.

Той развърза въжето си и със сигурна стъпка се спусна по трапа. Гребците напрегнато го следяха с очи, докато се приближаваше до капитана, застанал на предната палуба, и започна да му обяснява с думи и знаци какво мисли да прави. Хиромацу и Ябу също излязоха на палубата. Капитанът им разясни намеренията на Родригес, И двамата бяха пребледнели, но въпреки това невъзмутими, и никой от тях не повръщаше. Погледнаха през пелената от дъжд към брега, свиха рамене и отново слязоха долу.

Блакторн също се загледа вляво, към залива. Знаеше колко е опасен планът на Родригес. Трябваше да изчакат да отминат най-близкия нос, след това да обърнат по посока на вятъра, да завият пак на северозапад и да гребат – да гребат, за да спасят живота си. Можеха да разчитат само на физическата си сила. Южната страна на залива се зъбеше с острите си скали. Ако не преценяха добре момента, течението можеше да ги завлече натам и да ги разбие в камъните.

– Англичанино, ела отпред – повика го Родригес. Той отиде при него.

– Какво ще кажеш за платното?

– Не, повече ще навреди, отколкото ще помогне.

– Тогава остани тук. Ако водещият веслата не успее да задържи ритъма или някоя вълна го отнесе в морето, ти ще се заемеш с тази работа. Ясно ли е?

– Никога не съм управлявал такава галера – не съм имал работа с гребла. Но ще опитам.

Родригес погледна към брега. Носът ту се появяваше, ту изчезваше в пристъпите на дъжда. Вече всеки момент можеха да се насочат към него. Морето все повече се вълнуваше и от гребените на вълните хвърчеше бяла пяна. Течението между скалите изглеждаше коварно. Дали ще ми се размине този път – попита се той. После плю и взе решението.

– Иди на кърмата, англичанино, и поеми руля. Като ти дам знак,

завий на запад – северозапад и се цели ей в онази точка, виждаш ли я?

– Да.

– Не се колебай, дръж този курс. Следи ме внимателно. Като ти махна така, значи пълен ляв, а така – пълен десен. Като направя така, значи дръж този курс.

– Добре.

– В името на Девата ще изчакаш ли заповедите ми и ще се подчиняваш ли?

– Искаш ли да поема кормилото, или не искаш?

Родригес разбра, че е хванат натясно.

– Трябва да ти се доверя, англичанино, което ми е безкрайно неприятно. Хайде, върви. – Стана му ясно, че Блаторн е прочел мислите му. Когато се отдалечи, промени решението си и извика подире му: – Ей ти, надменен пират такъв! Върви по дяволите!

Блаторн с облекчение се обърна към него:

– Ти пък си испанец!

– Пикая на всички испанци! Да живее Португалия!

– Дръж този курс!

Стигнаха благополучно залива, но без Родригес. Отнесе го една вълна, когато спасителното му върже не издържа и се скъса.

Вече бяха почти в безопасност, когато откъм север връхлетя огромна вълна, и макар корабът да се беше напълнил с доста вода и да бяха изгубили капитана японец, сега съвсем затънаха, вълните ги подеха като детска играчка и ги затласаха към назъбения от скали бряг.

Блаторн видя как Родригес изчезна зад борда и се боричкаше с разбеснялото се море, полуудавен от солената вода. Бурята и течението го отнесоха далеч, към южната страна на залива, а те бяха до сами скалите и на всички им стана ясно, че с тях е свършено.

Когато вълната поде Родригес и го понесе извън кораба, Блаторн му хвърли дървения спасителен пояс. Португалецът замаха отчаяно с ръце към спасителния кръг, ала морето му го измъкна и го запрати далеч от него. Едно от греблата го удари и той се опита да се вкопчи в него. Дъждът обаче плющеше като плътна завеса и последното, което Блаторн видя от Родригес, беше една ръка и счупеното весло, а вълните бушуваха и шибаха изтерзания бряг. Би могъл да се хвърли зад борда, да доплува до него и сигурно щеше да го спаси и сам той да оцелее, време имаше, ала последният му дълг беше към кораба, а неговият кораб

беше в опасност.

И той обърна гръб на Родригес.

Вълната бе отнесла със себе си и няколко гребци и сега други със сетни усилия се мъчеха да се доберат до празните места и да ги заемат. Един от помощник-капитаните безстрашно развърза спасителното си въже, хвърли се на фордека, завърза се там и започна да бие тъпана. Викачът също възобнови монотонното си скандиране и гребците се опитаха да въдворят ред в хаоса.

– *Исогиши* – извика Блаторн, спомнил си думата. Той се наклони напред и се притисна към кормилото, за да помогне на носа на преодолее вятъра, после изтича до перилата и заудря с ръце в такт на гребането, завика „раз-два“, „раз-два“, за да ободри екипажа. – Хайде, копелета, давайте, гребете!

Галерата вече беше в скалите или по-скоро скалите бяха почти на носа – и отдясно, и отляво. Греблата се потапяха и теглеха, ала корабът не помръдваше, вятърът и течението надделяваха и чувствително го дърпаха назад.

– Гребете, копелета, гребете – развика се пак Блаторн и запляска ритмично с ръце.

Гребците като че поеха от неговата сила.

Първо дадоха отпор на морето, а след това го превъзмогнаха.

Корабът се отдръпна от скалите. Блаторн се насочи към брега, накъдето духаше вятърът. И не след дълго попадна в по-спокойни води. Вятърът все така беснееше, но някъде горе, над главите им. Бурята още бушуваше, но тя бе навътре, в морето.

– Спуснете дясната котва!

Никой не разбра думите му, но на моряците им беше ясно какво иска да каже. Втурнаха се да изпълняват заповедта му. Котвата с плисък се вряза във водата. Той отпусна леко кораба, за да провери твърдостта на дъното. Помощникът и гребците разбраха маневрата му.

– Спуснете лявата котва!

И когато корабът беше в безопасност, той погледна към кърмата.

Острите очертания на брега почти не се виждаха през пелената на дъжда. Той прецени морето и претегли възможностите си. Дневникът на португалеца е долу, мислеше той, обезсилен. Мога да закарам кораба до Осака. Или обратно в Анджино. Беше ли прав обаче, когато не се подчини на заповедта на Родригес? Не е вярно, че не съм се подчинил. Аз бях

тогава на кварталдека. Сам.

– Дай на юг – бе изкрещял Родригес, когато вятърът и течението ги понесоха към скалите. – Обърни и дай по вятъра!

– Не – бе извикал той в отговор, твърдо убеден, че единственият им шанс бе да се опитат да стигнат до брега – в морето щяха безпомощно да се мятат на произвола на стихииите. – Ще успеем!

– Проклет да си, ще ни погубиш до един!

Да, ама никого не погубих. И двамата много добре знаехме, Родригес, че решението трябваше да взема аз – ако имаше време. Аз излязох прав. Корабът е спасен. Всичко друго е без значение.

Той махна с ръка на помощника да дойде при него и онзи се затича от фордека. И двамата кормчии се бяха строполили на палубата, напълно безпомощни – ръцете и краката им бяха почти изтръгнати. Гребците приличаха повече на трупове, безпомощно свлечени върху веслата. Други плахо надничаха отдолу – идваха на помощ. Хиромаци и Ябу, доста омаломощени, излязоха на палубата, подпомогнати от прислужниците си, но щом стъпиха на нея, и двамата даймио застанаха твърдо на крака.

– Хай, Анджин-сан? – попита помощникът. Беше на средна възраст, със здрави бели зъби и широко, обрулено лице. Бузата му бе прорязана от синкава рана – там, където вълната го бе метнала върху перилата.

– Много добре се справи – похвали го Блаторн, без да го интересува, че човекът не разбираше думите му. Затова пък не можеше да има съмнение какво изразяваше с тона си. – Много добре! Сега си капитан-сан. Уакаримасу? Ти! Капитан-сан!

Човекът го гледаше с отворена уста, след което се поклони дълбоко, за да прикрие както смущението си, така и радостта.

– *Уакаримасу, Анджин-сан. Хай. Аригато годзиемашита.*

– Слушай, капитан-сан – продължи Блаторн. – Дай на хората храна и вода. Топла храна. Тук ще прекараме нощта.

И той дообясни със знаци какво имаше предвид. Новият капитан незабавно се обърна и с властен тон започна да се разпорежда. Моряците веднага се разтичаха да изпълняват заповедите му. Преливащ от гордост, японецът хвърли поглед назад към кварталдека. Ех, ако можех да говоря варварския ти език, щастливо си мислеше той. Щях тогава да ти благодаря, Анджин-сан, задето спаси кораба и заедно с него живота на нашия господар Хиромаци-сама. Твоето вълшебство ни вдъхна на всички нови сили. Без него сега щяхме да се носим безпомощни, без посока по вълните, в открито море. Може да си пират, но си голям мореплавател и докато си лоцман на кораба, ще ти се подчинявам с цената на

живота си. Не съм достоен да бъда капитан, но ще направя всичко, за да заслужи доверието ти.

– Какво друго искате да направя – попита го той. Блаторн гледаше през борда. Морското дъно не се виждаше. Прецени наум координатите и когато се увери, че котвите са в ред и морето е безопасно, нареди:

– Спуснете лодката. И искам един добър гребец.

И отново със знаци и думи му показва какво иска.

На минутата лодката и гребецът бяха във водата.

Блаторн се приближи до перилата и щеше да се спусне по въжето, но го спря рязък глас. Огледа се. Зад него стояха Хиромацу и Ябу.

Старецът беше целият в синини около врата и раменете, но дългият меч бе все така затъкнат в пояса му. На Ябу му течеше кръв от носа, лицето му беше цялото в рани и подутини, кимоното покрито с петна, а той се опитваше да спре кръвта с някакво парче плат. И двамата стояха невъзмутимо и очевидно не обръщаха никакво внимание на състоянието си, студа и вятъра.

Блаторн учтиво се поклони.

– Хай, Тода-сама?

Отново чу същите резки думи и старецът едновременно е това посочи с меча си лодката и поклати глава.

– Родригу-сан е там – Блаторн махна в отговор към южната част на брега. – Аз отивам видя.

– *Ийе!*

Хиромацу отново поклати глава и обясни нещо надълго: стана ясно, че отказва да даде съгласието си, защото било много опасно.

– Аз съм Анджин-сан на този курвенски кораб и щом искам да слеза на брега – значи ще слеза. – Блаторн внимаваше гласът му да е вежлив, но същевременно властен и нямаше никакво съмнение какво иска да каже. – Знам, че лодката няма да се задържи дълго в това море. *Хай!* Но трябва да слеза на брега – ей там! Виждате ли онази точка, Хиромацу-сама? До малката скала. Ще се опитам да заобиколя носа. Не бързам да умирам и няма къде да избягам. Искам да намеря тялото на Родригу-сан.

И той прехвърли крак през перилата. Мечът в ножницата помръдна. Блаторн замръзна на място. Но погледът му стана твърд и нито мускулче не трепна на лицето му.

Хиромацу беше затруднен. Разбираше желанието на пирата да открие тялото на Родригу-сан, но да се отиде там, дори пеша, беше опасно, а Торанага-сама изрично заповяда да му доведат варварина жив и здрав

и той именно това възнамеряваше да направи. Също така нямаше съмнение обаче, че онзи твърдо бе решил да отиде.

Бе го наблюдавал по време на бурята, застанал на зловещо разлюляната палуба като зъл морски ками, безстрашен, напълно в стихията си и самият той неделима част от бурята, и тогава мрачно си бе помислил – най-добре да го закарам него и всички останали на суша, за да мога да се справя с тях. В морето сме изцяло в тяхна власт.

Виждаше, че пиратът губи търпение. Колко невъзпитано се държат, каза си той. Въпреки това би трябвало да ти благодаря. Всички тук казват, че ти и само ти си докарал кораба на сигурно място в залива, че Родригу-сан си изтървал нервите и ти махал да отплаваш в открито море, ала ти си запазил курса. Да. Ако бяхме излезли в морето, със сигурност щяхме да потънем и тогава нямаше да изпълня желанието на моя господар. О, Буда, не допускай такова нещо!

Всички стави го боляха, хемороидите му горяха. Усилието, благодарение на което бе останал стоически непоклатим пред хората си, Ябу, екипажа и дори варварина, го бе изтощило. Ах, Буда, колко съм изморен! С какво удоволствие бих се излегнал в някоя топла вана и бих киснал, киснал, бих си почивал цял ден от болката. Само един ден. Престани с тези глупави женски мисли! Ти си в непрестанни болки вече близо шестдесет години. Какво е болката за един мъж? Привилегия! Прикриването на болката е единица мярка за мъжественост. Благодарни на Буда, че си жив и можеш да закриляш господаря си, макар че досега поне сто пъти си гледал смъртта в лицето. Благодаря на Буда.

Но как мразя морето! И студа. И болката.

– Не мърдай, Анджин-сан – каза той и за по-ясно му махна с ножницата, смътно развеселен от ледено – синия пламък в очите на варварина. Като разбра, че му стана ясно, той се обърна към помощника: – Къде сме, чии са тези земи?

– Не знам, господарю. Мисля, че сме в провинция Исе. Бихме могли да изпратим някого до най-близкото село.

– Можеш ли да ни закараш в Осака?

– Само при условие, че се придържаме съвсем близо до брега, господарю, и се движим много бавно и предпазливо. Не познавам тези води и в никой случай не мога да гарантирам вашата безопасност. Нямам достатъчно познания и на кораба няма никой, който да знае повече, господарю. Освен този лоцман. Ако можеш да изкажа мнение, бих ви посъветвал да продължите по суша. Можем да намерим носилки или коне.

Хиромачу спривахо тръсна глава. И дума не можеше да става да

трягне по суша. Това би отнело прекалено много време – пътят минаваше през планини, пътищата бяха малко, а на всичко отгоре щяха да минат през земи, контролирани от съюзници на Ишидо, врага. Към това трябваше да се прибавят също и многобройните банди, които върлуваха из дефилетата. При такова едно положение би се наложило да вземе всичките си хора. Може да се пребори с бандитите, но не би могъл да мине, ако Ишидо или съюзниците му решат да попречат. Всичко това би го забавило още повече, а заповедите му гласяха да достави товара, варварина и Ябу бързо и сигурно.

– Ако вървим все покрай брега, колко време ще ни трябва...

– Не знам, господарю. Четири-пет дни, а може и повече. Бих се чувствувал много несигурен в себе си – съжалявам, но не съм аз капитанът.

Което значи, мислеше Хиромаци, че ще трябва да разчитам на този варварин. А за да му попреча да слезе на брега, ще трябва да го вържа. Дали ще иска да ми служи завързан...

– Колко време трябва да останем тук?

– Лоцманът каза до сутринта.

– Дотогава бурята ще утихне ли?

– Може би, господарю, но никой не знае със сигурност.

Хиромаци изгледа изпитателно планинския бряг, после лоцмана и се поколеба.

– Мога ли да направя едно предложение, Хиромаци-сан – обади се Ябу.

– Да, да, разбира се – сопнато разреши той.

– Щом като ще имаме нужда от лоцмана, за да ни откара в Осака, нека му разрешим да слезе на брега, но да пратим с него хора, които да го пазят, и да му заповядаме да се върне по светло. Що се отнася до пътуването по суша – и аз съм съгласен, че би било прекалено опасно за вас – никога няма да си простя, ако нещо ви се случи. Щом бурята утихне, по-безопасно ще е да продължим с кораба, а и по-бързо ще стигнем до Осака. Утре вечер по залез слънце ще сте там.

Хиромаци кимна неохотно.

– Добре – махна той на един самурай. – Такаташи-сан, вземи шест човека и върви с лоцмана. Докарайте тялото на португалец, ако го намерите. Но ако дори една мигла падне от клепките на варварина, ти и хората ти веднага ще си направите сепуку.

– Да, господарю.

– С ваше позволение, Хиромаци-сан, аз ще поведе хората към брега – намеси се отново Ябу. – Ако пристигнем в Осака без пирата, толкова

ще бъда посрамен, че, така или иначе, ще бъда задължен да се самоубия. Бих бил щастлив, ако заповядайте да изпълня нарежданията ви.

Хиромацу кимна, вътрешно изненадан, че Ябу се подлага доброволно на такава опасност. После слезе долу.

Когато Блакторн разбра, че Ябу ще дойде с него на брега, той усети как сърцето му започна да бие учестено. Не съм забравил Питерзоон, нито екипажа си, нито ямата – нито писъците, нито Оми, нито нищо! Пази се, мръсно копеле!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бързо стигнаха брега. Блакторн мислеше да ги поведе, но Ябу си присвои водачеството, тръгна с бърза стъпка самураи го следяха много изкъсо и нито за миг не го изпусаха от очи. Няма къде да избягам, глупаци такива, мислеше той, неразбрал тяхната загриженост, и погледът му механично претърсваше брега, оглеждаше се за плитчини, скрити рифове, преценяваше местонахождението, а умът му отбелязваше всичко важно, за да може някой ден да го нанесе в дневника си.

Първо тръгнаха по каменистия бряг, после преваляха изгладените от прибоя скали и излязоха на една пътечка, която заобикаляше скалата, и внимателно запълзяха към южния нос. Дъждът бе спрял, но вятърът продължаваше да ги брули. Колкото повече се приближаваха до оголеното парче земя, толкова по-високи ставаха вълните, които се разбиваха долу в скалите и се пръскаха на ситни капчици във въздуха. Много бързо се измокриха до кости.

Блакторн зъзнеше, а Ябу и останалите японци, затъкнали безгрижно леките си кимона високо в поясите, сякаш не забелязваха нито влагата, нито студа. Сигурно Родригес беше прав, помисли си той и страхът му се възроди. Японците не са като нас. Не усещат нито студ, нито глад, нито лишения, нито болка, както ние ги усещаме. Те са повече като животните, нервите им са притъпени в сравнение с нашите.

Скалата се издигаше на около шестдесет метра над главите им. Брегът бе на петнадесет – шестнадесет метра под тях. Отвъд хоризонта и около тях се виждаха само планини – нито къща, нито колиба в целия залив. В това нямаше нищо чудно – обработваема земя тук нямаше, каменистият бряг преминаваше в скали и после в гранитни планини, обрасли с дървета тук – там по най-горните склонове.

Пътеката се спусна и пак се изкачи по скалата – много несигурна,

повърхността ѝ непрестанно се ронеше. Блакторн се мъкнеше изнурено зад Ябу, подпиран от силния вятър, загледан в силните мускулести крака на японеца. Подхлъзни се, копеле! Подхлъзни се, разбий се долу в скалите. Дали това ще те накара да изкрещиш? Какво би те накарало?

Той свали поглед от Ябу с усилие на волята си и отново заоглежда брега. Всяка цепнатина, вдлъбнатина и дупка. Вятърът, наситен с морска пяна, го удари в лицето и на очите му излязоха сълзи. Морето се люшкаше напред – назад, издигаше се, спускаше се. Знаеше, че надеждата да открият Родригес бе нищожна: брегът беше осеян с пещери и потайни местенца, които те не биха могли да изследват. Но бе дошъл тук, за да опита. Дължеше това на Родригес. Всички лощмани се молят отчаяно да умра и бъдат погребани на суша. Всички са виждали прекалено много раздути от солената вода трупове, полуизядени и обезобразени от морските раци.

Заобиколиха носа и с облекчение застанаха на защитената от вятър страна. Нямаше смисъл да продължават напред. Ако тялото не беше изхвърлено от вятъра тук, значи бе скрито някъде или отнесено далеч, в открито море, надълбоко. На около половин миля от тях, на разпенения бял бряг се гушеше малко рибарско селце. Ябу махна на двама от самураите. Те моментално се поклониха и хукнаха в тази посока. Последен поглед, след което Ябу избърса дъжда от лицето си, погледна нагоре към Блакторн и му направи знак да се връщат. Блакторн кимна и отново тръгна, водени от Ябу. Останалите самураи внимателно го следяха и той отново си помисли: ама че глупаци.

И изведнъж, на половината път, видяха Родригес.

Тялото се беше заклешило между две големи скали, над плискащите се вълни, но приборът все пак частично се разбиваше в него. Едната му ръка бе простряна напред, а другата все още бе вкопчена в счупеното весло, което се люшкаше напред – назад според вълните. Това именно движение бе привлякло вниманието на Блакторн, наклонен напред, за да се противопостави на вятъра, тътрещ уморени крака зад Ябу.

Единственият начин да се слезе при него беше по невисоката скала. Тя нямаше повече от петнадесет-шестнадесет метра, но затова пък беше съвсем гладка и отвесна и нямаше къде да се захване човешки крак.

Ами приливът – запита се Блакторн. Да, сега е прилив, а не отлив, който ще го отнесе обратно в морето. Господи, там долу изглежда ужасно. Какво може да се направи?

Той се приближи до ръба и Ябу веднага му препречи пътя и поклати глава, а останалите самураи го оградиха.

– Искам само да видя по-добре, за бога! – ядоса се той. – Няма да ми избягам. Къде, по дяволите, мога да отида?

Той отстъпи крачка назад и се загледа надолу. Те проследиха погледа му и започнаха да говорят нещо помежду си, като най-много приказваше Ябу.

Няма никакви шансове, реши Блаторн. Прекалено е опасно. Ще се върнем призори с въжета. Ако е все още тук, тогава добре – ще го погребем на брега. Той се обърна неохотно и в същия миг ръбът на скалата се изрони под краката му и той започна да се свлича. Ябу и останалите моментално го сграбчиха и го издърпаха обратно и той изведнъж си даде сметка, че те всъщност бяха само загрижени за неговата безопасност. Те само ме пазят!

Но защо им е притрябвало толкова да съм жив и здрав? Заради Тора – как му беше името? Торанага? Заради него ли? Да, и защото няма кой друг да поведе кораба. Дали затова ме пуснаха на брега и стана както аз исках? Да, така трябва да е. Значи имам власт на кораба, над стария даймио и над това копеле тук. Как ли бих могъл да я използвавам?

Той си отдъхна, благодари им и отново се загледа надолу.

– Трябва да го стигнем, Ябу-сан. *Хай*. Единственият начин е оттук. През скалата. Аз ще го донеса, аз – Анджин-сан!

И отново понечи да тръгне напред, уж, че ще започне да се спуска по скалата, и те отново го спряха, а той се възпротиви, престорено обезпокоен:

– Трябва да стигнем до Родригу-сан! Ето на, стъмва се, няма много време.

– *Ийе, Анджин-сан* – отсече Ябу. Блаторн го изгледа от горе на долу.

– Щом не ме пускаш, прати някой от твоите хора. Или иди ти! Ти!

Вятърът беснееше около тях, удряше се с писк в скалата. Ябу погледна надолу, преценявайки възможностите за изкачване и настъпващата тъмнина, и Блаторн разбра, че се е хванал на въдицата. Пипнах ли те натясно, копеле такова, твоята суета те набута в капана. Ако тръгнеш надолу, няма да ти се размине лесно. Но моля те, не се убивай, само си строши краката или поне глезените. А след това се удави.

Един от самураите започна да се спуска, но Ябу го спря.

– Върни се на кораба и веднага донеси въжета – заповяда той. Човекът хукна обратно към галерата.

Ябу ритна настрана сандалите си, свали мечовете и ги прибра на безопасно място, на завет.

– Дръж ги под око, също и варварина – нареди той на Такаташи. – Ако нещо им се случи – на мечовете или на варварина – ще те накарам да седнеш на твоя собствен меч!

– Моля ви, Ябу-сан, разрешете ми аз да сляза долу – замоли се самураят – Ако нещо ви се случи, аз...

– Искаш да кажеш, че ти можеш, а аз няма да мога, така ли?

– Не, господарю, разбира се, че не.

– А така!

– Моля ви тогава, изчакайте да донесат въжетата. Никога няма да си простя, ако ви се случи нещо.

Такаташи беше нисък, набит, с гъста брада.

Защо пък да не изчакам въжетата – запита се Ябу. Би било разумно. Но не и умно. Той вдигна очи към варварина и кимна. Знаеше, че бе предизвикан от него. Очакваше го. И се надяваше да стане така. Нали затуй изявих желание да участвувам в този поход, Анджин-сан, каза си той и се развесели. Ти наистина не си никак сложен. Оми беше прав.

Ябу свали прогизналото си кимоно и остана само по набедрена превръзка, отиде до ръба на скалата и го опипа с върха на памучните си таби – чорапи-обувки с отделен голям пръст. По-добре да остана с тях, реши той. Тялото и волята му бяха закалявани цял живот от задължителното за всеки самурай обучение и превъзможваха студа, който го пронизваше. Благодарение на таби ще стъпваш по-добре, по-стабилно – поне за известно време. Ще трябва да мобилизираш всичките си сили и умение, за да стигнеш долу жив. Заслужава ли си?

По време на бурята и рязкото завиване към брега той излезе на палубата и незабелязан от Блаторн, седна зад едно от веслата. С удоволствие би дал от силите си, редом с гребците, защото ненавиждаше миазмата там долу и прилошаването, от което си патеше. Реши, че е по-добре да умре на чист въздух, отколкото да се задушава долу.

И докато гребеше заедно с другите на нечовешкия студ, наблюдаваше лощманите. Стана му пределно ясно, че в открито море корабът и всичко живо на него са изцяло във властта на тези двама мъже. Те бяха в стихията си – язدهа подскачащата палуба със същата безгрижна лекота, с която той яздеше галопиращ кон. Нито един японец не би могъл да се сравни с тях на кораб в открито море. Нито по умение, нито по безстрашие, нито по знания. И постепенно това негово откритие роди една величествена идея: съвременни варварски кораби, екипирани със самураи, управлявани от самураи. Неговите самураи.

Ако първоначално имам три кораба, лесно бих могъл да

контролирам пътищата между Йедо и Осака. Ако седалището ми е в Идзу, ще мога да задуша цялото мореплаване или, напротив – да го разрешавам. С други думи, почти всичкия ориз и цялата коприна. Дали тогава няма да мога да играя и ролята на арбитър между Торанага и Ишидо? Или най-малкото да установя някакво равновесие помежду им?

Нито един даймио досега не се е занимавал с корабоплаване. Нито един даймио няма кораби или лоцмани. Освен мен.

Аз имам кораб – или поне имах – и бих могъл да си го върна, ако съм достатъчно умен. Имам лоцман, а следователно учител на лоцмани, ако само мога да го измъкна от Торанага. Ако успея да надделея над този варварин. Веднъж да ми стане васал по свое собствено желание и да започне да обучава мои хора. И да ми строи кораби. Но как да го направя верен васал? Ямата не е пречупила духа му.

Първо го изолирай от останалите и го дръж сам – нали и Оми така каза? Тогаваш ще можеш да го научиш на обноски и да говори японски. Да. Оми е много умен. Може би прекалено умен. Но за Оми после. Сега мисли за лоцмана. Как може да се упражнява власт над един варварин – над един християнин, който се храни с гнусотии? Какво беше казал Оми? „Те ценят живота. Главното им божество, Исус Христос, ги учи да се обичат помежду си и да ценят живота.“ Бих ли могъл да му върна живота? Да, да го спася – това не е лоша идея. Как да го пречупя? Ябу така се бе унесъл от възбудата си, че почти не усещаше люлеенето на кораба и силното вълнение на морето. Над главата му прелетя огромна вълна. Той видя как тя обгърна лоцмана, но той като че ли не я забеляза, Ябу се изуми. Как е възможно човек, позволил покорно да му се изпикаят на гърба, за да спаси живота на някакъв си незначителен негов васал, да има силата да забрави такова незаличимо безчестие и да стои тук на кварталдека, да разговаря с боговете на морето и да се бори като легендарен герой – за да спаси собствените си врагове? И по-късно, когато голямата вълна отнесе португалец и те започнаха да се мятат по вълните, Анджин-сан направи чудо – изсмя се в лицето на смъртта и им вдъхна сили да изтеглят кораба от скалите.

Никога няма да ги проумея тези варвари, въздъхна той.

Застанал до ръба на скалата, Ябу за последен път погледна назад. Ах, Анджин-сан, знам, че се надяваш да срещна сега смъртта си, знам, че се радваш, задето си ме впримчил в капана. Знам, че ти самият нямаше да слезеш долу. Много добре те наблюдавах. Но аз съм израсъл в планините и тук, в Япония, ние се катерим за чест и удоволствие. Така че сега ще си премерим силите, ала условията ги поставям аз, а не ти.

Ще опитам и ако загина – какво от това? Но успя ли, тогава ти, като мъж, ще знаеш, че съм по-добър от теб – според твоите условия. И ти ще ми бъдеш в дълг, ако се върна с трупа. Ще ми станеш васал, Анджин-сан! Той много умело започна да се спуска по отвесната скала. По средата се подхлъзна, но лявата му ръка се захвана за една неравност в повърхността на камъка и той успя да се задържи, залюлян между живота и смъртта. Пръстите му се впиха до кръв, щом усети, че ръката му се хлъзга, а краката си заби в една цепнатина, като търсеше къде другаде да се залови. Когато ръката му изпусна издатината, краката му напипаха някаква почти незабележима пукнатина и се впиха в нея, а той прегърна отчаяно скалата, все още изваден от равновесие, притисна се до нея, затърси в какво да се вкопчи. Ала пръстите на краката му не издържаха. И макар че успя три метра по-долу да се улови с две ръце за някаква лека издатина и за миг се задържа във въздуха, ръцете му не можаха да се закрепят. И полетя неудържимо надолу – така измина последните шест метра.

Подготви се възможно най-добре и се приземи на краката си като котка, търколи се по наклонената повърхност на скалата, за да омекоти удара, и спря така, свит на хрипяща топка. Веднага обвини главата си с изранените си ръце, за да я предпази от каменната лавина, която можеше да последва. Но камъни не паднаха. Разтърси глава и стана. Единият му глезен беше изкълчен. Изгарящата болка се стрелна нагоре по крака му, право в стомаха, и моментално го изпоти. Пръстите на ръцете и краката кървяха, но това се и очакваше.

Болка няма. Няма да усещаш никаква болка. Изправи се! Варвари-нът те наблюдава.

Колона пръски го окъпа и студът облекчи болката. Той започна да се плъзга предпазливо по покритите с водорасли обли камъни, внимателно прескочи цепнатините и се приближи до тялото.

Изведнъж Ябу разбра, че човекът беше все още жив. Увери се в това и седна за миг да размисли. Жив ли ми трябва или мъртъв? Кое е по-добре?

Един рак се шумгна изпод близкия камък и цопна във водата. Вълните се разбиваха в краката му. Усещаше как солта разяжда раните му. Кое е за предпочитане – жив или мъртъв?

Надигна се внимателно и извика:

– Такаташи-сан! Лоцманът е все още жив! Иди на кораба, донеси една носилка и доведи лекар, ако има!

Отговорът на Такаташи едва се чу от силния вятър:

– Да, господарю. – И после към самураите, преди да хукне към галерата: – Внимавайте да не се случи нещо на варварина!

Ябу се взря по посока на кораба, който леко се полношваше на котвите си. Самураите, които бе изпратил за въжетата, бяха вече при лодката. Единият от тях скочи вътре, а останалите я спуснаха във водата. Той се усмихна на себе си и погледна назад. Блаторн се беше приближил до ръба и нещо му крещеше.

Какво ли се опитва да ми каже – запита се Ябу. Видя, че лоцманът сочи морето, но това нищо не му подсказа. Морето беше развълнувано, ядосано, но той не виждаше никаква разлика от преди. Най-накрая се отказа от опитите си да проумее какво му вика и съсредоточи вниманието си върху Родригес. С неимоверни усилия го измъкна измежду скалите, настрани от приборя. Португалецът дишаше неравно, но сърцето му биеше ритмично. Целият беше покрит с рани. От кожата на левия прасец стърчеше счупена кост, дясното му рамо очевидно беше изкълчено. Ябу го огледа да види дали няма кръвоизливи от отворените рани, но не забеляза нищо такова. Ако няма вътрешни наранявания, може би ще оживее, помисли той.

Ябу бе раняван толкова пъти и бе видял толкова много убити и ранени, че вече можеше сам да поставя диагнози. Родригу ще оживее, ако се държи на топло, реши той, ако му се дава топло саке и силни билки, ако често го потапят в гореща вана. Може би няма да може да ходи, но ще живее. Да, искам да оживее. Ако не може да върви, какво значение има? Дори по-добре. Ще имам още един лоцман – този поне със сигурност ще ми дължи живота си. Ако пиратът откаже да ми служи, може би ще мога да използвам този. Заслужава ли си да се престоря, че ще се покръстя? Дали това ще ги привлече и двамата към мен? Какво би направил Оми? Умен е този Оми. Дали не е прекалено умен? Вижда прекалено много неща прекалено бързо. Ако е в състояние да вижда чак толкова надалеч, може би ще осъзнае, че ако аз изчезна, баща му ще поведе рода – синът ми е твърде неопитен, за да оцелее сам – а след баща си и самият Оми. Така ли е? Какво да го правя? Ами ако го подаря на варварина? Като играчка? Как ти се струва?

Отгоре се дочуха тревожни крясъци. И тогава осъзна какво се опитваше да му каже варваринът. Приливът! Приливът много бързо покачваше нивото на водата. Вече ближеше камъка, на който бе седнал. Той скочи на крака и се намръщи от острата болка, пронизала глезена му. Всички изходи покрай брега бяха отрязани от морето. Забеляза, че чертата, оставена на високата скала от прилива, беше над човешки ръст.

Погледна към лодката. Вече се приближаваше към кораба. Таката-ши все още тичаше към брега. Въжетата няма да пристигнат навреме, каза си той.

Очите му внимателно заопипваха всичко наоколо. Път нагоре по скалата нямаше. Камъните не предлагаха убежище. Вътре в морето стърчаха високи скали, но той не би могъл да ги стигне. Не знаеше да плува и нямаше от какво да си направи сал.

Отгоре го наблюдаваха. Варваринът сочеше към скалите в морето и със знаци го подканваше да плува към тях, ала той само поклати глава. И отново затърси с очи. Нищо.

Няма изход, реши той. Този път вече си осъден на смърт. Пригответи се.

Карма, каза си той, обърна гръб на мъжете горе, настани се удобно и блажено се потопи в безбрежната ведрина, която го обви. Последен ден, последно море, последна светлина, последна радост, всичко последно. Колко са прекрасни морето, небето, студът, солта. Започна да мисли за последното стихотворение-песен, което трябваше да съчини сега съгласно обичая. Почувствува се щастлив. Имаше достатъчно време за ясни размисли.

Блакторн крещеше:

– Слушай, кучи сине, намери някакъв ръб – трябва да има някъде ръб!

Самураите му препречваха пътя и го гледаха, сякаш беше луд. На тях им беше ясно, че изход нямаше и Ябу чисто и просто се подготвяше за сладка смърт, както и те биха направили при подобни обстоятелства. И презираха неистовите му крясъци, както и Ябу би ги презрял.

– Погледнете надолу, всички! Може да има някаква издатина!

Единият се приближи до ръба и погледна надолу, сви рамене, каза нещо на другарите си, които също свиха рамене. Блакторн се опита да се приближи по-близо до ръба, за да открие изход, но не му позволиха. Лесно би могъл да блъсне някой от тях долу, към сигурна смърт, и дори се изкушаваше да го направи. Но ги разбра – тях и проблемите им. Намери начин да помогнеш на копелето. Трябва да го спасиш, за да спасиш Родригес.

– Ей ти, негоден, попикан японце! Ей, Касиги Ябу! Къде отиде прословутата ти смелост? Я не се предавай! Само страхливците се предават! Ти мъж ли си или овца!

Но Ябу не му обръщаше никакво внимание. Беше неподвижен като скалата, върху която седеше.

Блакторн взе един камък и го запрати по него. Той падна във водата и самураите сърдите се развикаха. Разбра, че всеки момент ще се навърлят отгоре му и ще го вържат. Но как? Нямаат въжета...

Въжета! Намери огнякъде въжета! Нали можеш да измайсториш нещо?

Погледът му се спря на кимоното на Ябу. Започна да го раздира на ивици и да ги опитва на здравина. Коприната се оказа много здрава.

– Хайде – заповяда той на самураите и свали собствената си риза. – Започвайте да правите въжета! *Хай?*

Те го разбраха. Моментално развързаха поясите си, свалиха кимоната и започнаха да правят като него. Той взе да завързва краищата на ивиците, включително и поясите.

Докато японците майсторяха въжето, Блакторн предпазливо легна на земята и сантиметър по сантиметър се придвижи до ръба, като накара двама от самураите да го държат за глезените. Не се нуждаеше от помощта им, но искаше да ги успокои.

Подаде глава колкото можеше напред, а безпокойството им се предаде и на него. След това заглежда долу брега педа по педа, като напъгаше цялото си зрение.

Нищо. Още веднъж. Нищо. Хайде пак. Какво е онова там? Точно под линията, оставена от прилива? Дали не е пукнатина в скалата? Или е само сянка?

Блакторн промени позата си и разтревожено помисли, че морето вече бе покрило почти изцяло скалата, на която седеше Ябу, както и повечето от камъните между него и основата на голямата скала. Сега вече виждаше по-добре и започна да сочи натам.

– Ей там! Какво е онова? Единият самурай легна по корем и проследи с поглед протегнатата му ръка, но нищо не видя.

– Ей там! Не е ли ръб?

С две ръце той изобрази ръб, с два пръста ходещ човек, който застава на ръба, с още един пръст изобрази товар върху гърба на човека, а след това, човекът заедно с другия на гърба си застана на ръба – на онзи ръб.

– Бързо! *Исоги!* Обясни му – на Касиги Ябу! *Уакаримасу ка?*

Самураят се изправи на крака, бързо обясни нещо на другите и те също занадничаха надолу. И видяха ръба. Започнаха да крещят. Блакторн се присъедини към тях, но все едно, че не издаваха и звук.

Единият самурай каза нещо на другарите си и те до един закимаха и дълбоко му се поклониха. Той също им се поклони. После с неочакван

вик „Банзаниии!“ се хвърли от скалата към сигурната си смърт. Ябу се стресна и излезе от транса си, обърна се и се изправи на крака.

Самураите започнаха да викат и да сочат ръба, но Блаторн нищо не чуваше и не виждаше освен натрошеното тяло там, долу, което вълните вече отвличаха навътре в морето. Що за хора са това – безпомощно се питаше той. Смелост ли прояви този човек или просто безумие? Нарочно се самоуби заради не съвсем сигурната възможност да привлече вниманието на друг един човек, който вече се бе отписал. Та в това няма никакъв смисъл! Тези хора са неразбираеми.

Видя как Ябу залитна и се изправи. Очакваше да хукне да се спасява и да зареже Родригес. Аз така бих направил. Дали? Не съм сигурен. Но Ябу започна да пълзи, да се хлъзга през кипящите плитчини към основата на скалата, като влачеше след себе си припадналия Родригес. Откри ръба. Той беше не по-широк от тридесетина сантиметра. С големи мъки намести португалеца, като веднъж за малко да го изпусне, след което и сам се покатери.

Въжето се оказа с около пет метра по-късо. Самураите бързо прибавиха и набедрените си превръзки. Този път, ако Ябу се изправеше, би могъл да стигне края му.

Те започнаха да го насърчават с крясъци. Колкото и да го мразеше Блаторн, не можеше да не се възхити на мъжеството му. Пет-шест пъти вълните за малко да го погълнат. На два пъти щяха да отнесат Родригес, но Ябу всеки път го издърпваше, държеше главата му над ненаситното море много по-дълго, отколкото Блаторн знаеше, че гои самият би издържал. Откъде това мъжество, Ябу? Да не си дете на дявола? Дали всички вие не сте негови изчадия?

Първоначалното спускане по скалата изискваше голяма смелост. В първия момент Блаторн си помисли, че Ябу действа от самохвалство. Но скоро разбра, че той иска да преодолее скалата с умението си и че почти надделява. А как омекоти удара при приземяването си – като професионален акробат! И се предаде с огромно достойнство.

Исусе Христе, възхитен съм от това копеле и го мразя. Почти цял час се бори Ябу с морето със сетни сили, докато Такаташи се върна с въжетата чак на смрачаваме. Измайсториха някакво подобие на люлка и я спуснаха по скалата с ловкост, каквато Блаторн никога не бе виждал.

Бързо издърпаха Родригес. Блаторн понечи да му окаже първа помощ, но един късо подстриган японец вече бе коленичил до него. Той наблюдаваше как човекът, очевидно лекар, прегледа счупения крак. После един от самураите хвана здраво Родригес за раменете, а лекарят

се облегна с пялата си тежест на строшения крак. Костта хлътна обратно зад кожата и плътта. Пръстите на лекаря заопипваха крака, наместиха костта и превързаха крака с шина. После взе да увива някакви гнусни на вид билки около възпалената рана и в този миг изкачиха и Ябу.

Даймио отказа всякаква помощ, махна на лекаря да се върне при Родригес, седна и зачака.

Блакторн го погледна. Ябу усети погледа му. Двамата мъже впериха очи един в друг.

– Благодаря! – продума най-сетне Блакторн натъртено, като посочи Родригес. – Благодаря ти, че му спаси живота. Благодаря, Ябу-сан.

И му се поклони. Това е за твоето мъжество, кучи сине.

Ябу също му се поклони. А вътрешно се усмихваше.

КНИГА ВТОРА

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пътуването им от залива до Осака премина без никакви премеждия. Дневниците на Родригес бяха подробни и много точни. Още същата нощ той дойде на себе си. В първия момент помисли, че е мъртъв, но болката скоро промени мнението му.

– Наместиха ти крака и превързаха раната – обясни му Блакторн. – И рамото ти е превързано. Беше изкълчено. Не съяха да ти пуснат кръв, колкото и да ги молих.

– Като стигнем в Осака, езуитите ще ми пуснат. – Измъченият поглед на португалеца се впи в него. – Как попаднах тук, англичанино? Спомням си, че ме отнесе вълната, и повече нищо.

Блакторн му разказа.

– Значи сега ти дължа и живота си. Дано господ те прокълне.

– От кварталдека виждах ясно, че имаме шансове да стигнем залива. От носа твоят ъгъл на зрение е бил различен с няколко градуса. Вълната беше много коварна – просто си нямал късмет.

– Не това ме безпокои, англичанино. Ти беше на кварталдека, ти отговаряше за кормилото. И двамата го знаехме. Не, проклинам те за това, че ти дължа живота си. Ох, Богородице, кракът ми!

Очите му се изпълниха със сълзи от силната болка и Блакторн му подаде каната с грога. После през цялата нощ, докато бурята утихваше, бдя над него. Лекарят японец идва няколко пъти и караше Родригес да пие някакви горещи лекарства, слагаше топли кърпи на челото му и отваряше прозорците. И всеки път, щом излезеше, Блакторн бързаше да ги затвори, защото и малките дена знаят, че болестите идват от въздуха, че колкото по-плътнo са затворени прозорците, толкова по-добре за здравето, особено за болен човек като Родригес. Най-накрая лекарят се развика сърдито и постави един самурай да пази от него прозорците.

Призори Блакторн излезе на палубата. Хиромаци и Ябу вече бяха там. Той се поклони като европейски придворен.

– *Конничи уа.* Осака?

Те също се поклониха.

– Осака. *Хай, Анджин-сан* – отговори Хиромаци.

– *Хай, исоги, Хиромаци-сама.* Капитан-сан! Вдигай котва!

– *Хай, Анджин-сан.*

Без да иска, Блаторн се усмихна на Ябу. Той също му отвърна с усмивка, после закуцука нанякъде, а Блаторн си помисли – страхотен мъж, макар че е истински дявол и убиец. Ами ти самият не си ли убивал? Да, но не така – отговори си той.

Блаторн с лекота закара кораба в Осака. Пътуването продължи още един ден и една нощ и призори на следващия ден вече приближаваха града. При тях се качи японски лоцман, който закара кораба до пристанището, и той с облекчение заспа, щом отговорността бе смъкната от плещите му.

По-късно капитанът го събуди, поклони се и му обясни със знаци, че трябва да е готов да тръгне с Хиромацу веднага щом слязат на брега.

– *Уакаримасу ка, Анджин-сан?*

– *Хай.*

И капитанът си отиде. Блаторн се протегна и забеляза, че Родригес го наблюдава.

– Как си?

– Добре съм. Като изключим това, че кракът ми гори, главата ми ще се пръсне, пикае ми се, та две не виждам, и в устата си имам вкус като на свински лайна, много съм добре.

Блаторн му подаде нощното гърне, а след това го изпразни през прозореца. Напълни му чашата с грог.

– Не те бива за болногледачка, англичанино. Това е, защото сърцето ти е черно – засмя се Родригес и Блаторн се зарадва, че португалецът пак беше в състояние да се смее и шегува. Погледът му после се премести върху дневника, разтворен на масата, и върху отключения сандък. – Дадох ли ти ключа?

– Не, аз те претърсих, трябваше да намеря истинския дневник. Нали ти казах снощи, като се събуди.

– Честно си постъпил. Не си спомням, но е честно. Слушай, попитай в Осака всеки срещнат езуит къде да намериш Васко Родригес и ще те доведат при мен. Ела ми на гости и ако искаш, препиши дневника.

– Благодаря, вече го преписах. Искам да кажа, че преписах каквото можах, а останалото изчетох много внимателно.

– Твоята кожа – изруга го Родригес на испански.

– И твоята.

Родригес пак обърна на португалски.

– Като говоря испански, ми се повръща, макар че от всички езици той е най-подходящ за псуване. В сандъка има един пакет, дай ми го,

моля те.

– Онзи с езуитските печати ли?

– Да.

Той му го подаде. Родригес го огледа внимателно, опипа недокоснатите печати, но размисли, прибра го под грубото одеяло, на което легеше, и отново се облегна назад.

– Ех, англичанино, странно нещо е животът.

– Защо?

– Дължа живота си на божията милост, подпомогната от един еретик и един японец. Прати го този лайнар да дойде, че да му благодаря.

– Сега ли?

– Не, по-късно.

– Добре.

– Тази флотилия, за която си казал на отчето – дето щяла да нападне Манила. Доколко е вярно?

– Тя ще разбие империята ви в Азия.

– Ама наистина ли има такава флотилия?

– Разбира се.

– А в твоята колко кораба имаше?

– Пет. Останалите са още в океана, ще се появят след една седмица. Аз тръгнах напред да проуча Япония и налетях на бурята.

– И това е лъжа, но не ми пука, и аз що лъжи разправих, като ме плениха! Няма други кораби, нито флотилии.

– Почакай и ще видиш.

– Ще почакам.

Родригес изпи повечето грог от чашата. Блаторн пак се протегна и отиде до прозорчето, защото не му се продължаваше този разговор, и погледна към брега и града.

– Мислех, че Лондон е най-големият град в света, но в сравнение с Осака е едно нищо и никакво градче.

– Имат десетки градове като този – каза Родригес. Той също искаше да сложи край на играта на котка и мишка, която нямаше да доведе доникъде. – Столицата Мияко, или както още я наричат Киото, е най-големият град в империята, повече от два пъти по-голям от Осака – поне така казват. След това е Йедо, столицата на Торанага. Не съм бил там, Торанага не пуска нито свещеници, нито португалци – забранен град. Впрочем – добави той и затвори очи – разликата не е голяма. Кажете – рече, цяла Япония е забранена за нас с изключение на пристанищата Нагасаки и Хирадо. Нашите свещеници обаче не обръщат много – много

внимание на забраните и ходят където им скимне. Но ние, моряците и търговците, не смеем – само със специални пропуски от регентите или от големи даймио като Торанага. Всеки даймио може да конфискува наш кораб – както Торанага конфискува твоя – извън Нагасаки или Хи-радо. Такива са им законите.

– Искаш ли да си починеш сега?

– Не, предпочитам да говоря. Помага ми да забравя болките. Света Богородице, главата ми ще се пръсне! Не мога да разсъждавам ясно. Нека си говорим, докато слезеш на брега. Ела да ме посетиш – много неща имам да те питам. Дай ми още грог. Благодаря.

– Защо ви е забранено да се движите свободно?

– Какво? А, имаш предвид тук, в Япония? Всички неприятности започнаха от тайко. Когато за пръв път стъпихме на този бряг през 1542 година, за да ги цивилизоваме, и ние, и свещениците ни можехме да се движим свободно. Но щом тайко взе властта в ръцете си – започнаха забраните. Много хора вярват... Би ли ми преместил крака – махни одеялото, че целият горя. Ох, Богородице, внимавай! А така, благодаря ти. Докъде бях стигнал? А, да, много хора са на мнение, че тайко е бил инструмент на сатаната. Преди десет години издаде укази, насочени срещу светите отци и всички, които разпространяват словото господне. А преди дванадесет години прогони всички – освен търговците. Това е станало, преди да дойда тук – от тогава има седем години. Светите отци смятат, че за всичко за виновни тукашните свещеници езичници – будистите, тези смрадливи, завистливи идолопоклонници, тези неверници, които са насъскали тайко срещу светите отци, наговорили са му какви ли не отровни лъжи, и то в момент, когато е бил почти готов да се покръсти. Да, Великият убиец за малко да спаси душата си. Обаче пропусна тази възможност. Да... Както и да е, заповядал на всички свещеници да напуснат Япония... Споменах ли ти, че оттогава има повече от десет години – Блакторн кимна. Безразборните приказки на португалеца му бяха приятни, а и той беше жаден да научи колкото може повече за тази страна. – Тайко наредил да съберат всички свети отци на едно място, в Нагасаки, за да ги отпрати в Макао. Заповедта гласяла – никакво завръщане, в противен случай – смърт. И изведнъж, неизвестно защо, ги оставил на мира и повече нищо не предприел. Нали ти казах, че японците не ги знаеш какво могат да направят. Оставил ги значи на мира и скоро всичко си тръгнало по старому, с тази разлика, че светите отци останали в Кюшу, където сме добре приети. Споменах ли ти, че Япония се състои от три големи острова – Кюшу, Шикоку и Хоншу? Плюс хиляди малки

островчета. Далеч на север има още един остров, някои дори казват, че е цял материк – казва се Хокайдо, но там живеят само космати туземци. В Япония всичко е с главата надолу, англичанино. От отец Алвито знам, че работите тръгнаха отново по старому, все едно, че нищо не е било. Тайко отново станал много дружелюбен, макар че така и не се покръстил. Не закривал повече църкви и само прогонил двама-трима даймио християни, но това било, за да прибере земите им, а указите за прогонването изобщо не влезли в сила. Преди три години обаче пак се разбеснял и разпънал в Нагасаки на кръст двадесет и шест свети отци-мъченици. Ей така, без никакъв повод. Не беше много в ред. Но след като ги уби, пак не предприел нищо повече. Скоро след това умря. Това беше пръст божи, англичанино. Божието проклятие е споходило и него, и семето му – в това съм убеден.

– Много ли са покръстените японци?

Но Родригес като че ли не чу, потънал в някакъв полусън.

– Животни са те, японците. Разправих ли ти за отец Алвито? Той е преводач, казват му Цуку-сан – господин преводач. Превеждаше на тайко, а сега е официалният преводач на Съвета на регентите. Говори японски по-добре от много японци и знае за тях повече от всеки друг. Та той ми каза, че в Мияко, столицата, има един хълм, висок петнадесет метра. Тайко накарал да отрежат носовете и ушите на всички корейци, убити във войната, и да ги заровят там. Корея е част от материка, на запад от Кюшу. И това е самата истина! Кълна се в пресветата Дева, убиец като него не е имало, а те до един са убийци.

Родригес говореше със затворени очи, а лицето му се беше зачервило.

– И много ли са покръстените японци? – отново много внимателно попита Блакторн, защото изгаряше от нетърпение да разбере броя на враговете си. За голям негов ужас Родригес заяви:

– Стотици хиляди и с всяка изминала година броят им расте. Откак умря тайко, стават все повече, а онези, които се криеха, сега открито ходят на черква. По-голямата част от Кюшу е вече католическа. Повечето даймио тук са католици. Нагасаки е изцяло католически град, в ръцете на езуитите, които го управляват и контролират цялата търговия. Всичката търговия минава през Нагасаки. Имаме си катедрала, десетина църкви и десетки други, пръснати из цяло Кюшу, обаче тук, на главния остров Хоншу, са малко и... – Болката го накара да млъкне отново. След малко се съвзе и продължи: – Само в Кюшу живеят три или четири милиона души и скоро до един ще са католици. На другите острови има

още двадесетина милиона японци и не след дълго...

– Това не е възможно! – не се съдържа Блаторн и веднага се ядоса на себе си, заедно прекъсна потока от информация.

– Защо ми е да те лъжа? Преди десет години имаше преброяване. Отец Алвито каза, че го направили по нареждане на тайко, а той не може да не знае. Защо да ме лъже? – В очите на Родригес се четеше трескав блясък и устата му вече почти не му се подчиняваше. – Това е повече от населението на Португалия, Испания, Франция, испанска Холандия и Англия, взети заедно, а аз бих прибавил и цялата Свещена римска империя, колкото да изравня бройката!

Господи, Исусе Христе – помисли си Блаторн. В цяла Англия няма повече от три милиона души, и то заедно с Уелс. Ако японците наистина са толкова, как ще се справим с тях? Ако са двадесет милиона, значи като нищо могат да избият армия, по-многобройна от цялото ни население, стига да поискат. И ако всички са свирепи като тези, които съм видял досега, а нямам никакви основания да се съмнявам в това, къдна се в раните на Исуса – те са непобедими. Ако пък на всичко отгоре част от тях са и католици, ако езуитите са силни в Япония, тогава все едно, че са още повече, защото няма по-големи фанатици от католиците. И тогава какви са нашите и на холандците шансове в Азия? Никакви.

– И ако тази цифра ти се вижда голяма, иди виж Китай – продължи Родригес. – И там са все жълти, с черни дръпнати очи и черна коса. Ах, англичанино, нали ти казах – много неща има да научиш. Миналата година ходих в Кантон, на годишната разпродажба на коприните. Кантон е укрепен град в Южен Китай, на Перлената река, северно от Макао. Та само там има над един милион от онези езичници, дето се хранят с кучета. Населението на Китай е по-многобройно от населението в целия останал свят. Сигурен съм. Представяш ли си? – Родригес се хвана със здравата си ръка за стомаха. – Отнякъде течеше ли ми кръв?

– Не. Специално проверих. Само кракът и рамото, Родригес, вътрешни наранявания нямаш – поне така мисля.

– Кракът много ли беше зле?

– Морската вода го беше измила и почистила. И костта, и кожата са чисти.

– Поля ли го с бренди?

– Не, не ми разрешиха и ме изпъдиха. Но лекарят, изглежда, си знаеше работата. Твоите хора скоро ли ще се качат на кораба?

– Да, щом влезем в пристанището.

– Добре. Та за какво говореше? За Китай и Кантон?

– Сигурно прекалено съм се разбърлил. Ще имаме достатъчно време за приказки.

Блакторн гледаше как здравата ръка на португалеца опипва запечатания пакет и се запита какво ли има вътре.

– Кракът ти ще се оправи. След една седмица ще стане ясно.

– Да, англичанино.

– Не мисля, че ще забере – не видях гной, мислите ти са ясни, значи мозъкът ти е наред. Ще се оправиш, Родригес.

– И все пак дължа ти живота си. – Португалецът потрепера. – Като се давех, мислех единствено за това: как раците ще ми изядат очите. Чувствувах ги вътре в себе си. За трети път вече се давях и всеки път е по-зле и по-зле.

– На мен пък четири пъти са ми потапали кораба – трите пъти бяха испанци.

Вратата на каютата се отвори, капитанът се поклонил и повика с пръст Блакторн да се качи горе.

– *Хай*. – Блакторн стана. – Нищо не ми дължиш, Родригес – каза той добродушно. – Ти ми вдъхна живот и надежди, когато бях отчаян, и съм ти благодарен за това. Така че сме квит.

– Възможно е, но чуй, ще ти кажа една истина, като частична отплата: никога не забравяй, че японците имат шест лица и три сърца. Това е тяхна поговорка – че човек имал едно лъжливо сърце в устата си, за пред целия свят, второ в гърдите си, за близки приятели и за семейството си, и трето – истинско, тайно, за което не знае никой освен самия него, скрито господ знае къде. Ти не можеш да си представиш колко са коварни и порочни.

– Защо съм му на Торанага?

– Не знам. Кълна се в Девата – не знам. Ако имаш възможност, ела да се видим.

– Добре. Желая ти скорошно оздравяване, испанце.

– Върви по дяволите.

Блакторн му се усмихна – открито и искрено – и излезе на палубата. Отново му се зави свят при вида на Осака – нейните размери, нравуниците хора, огромната крепост, извисяваща се над целия град. От вътрешността ѝ се издигаше високо нагоре централната кула, висока седем или осем етажа, като всяко ниво завършваше с извит нагоре остър покрив. Керемидите бяха позлатени, а стените – сини.

Торанага сигурно е вътре, помисли си той и изведнъж усети как в стомаха му засяда ледена буца.

Закрита носилка го отнесе в една голяма къща. Там го изкъпаха, поднесоха му храна – неизбежната рибена чорба, сурова и варена на пара риба, малко мариновани зеленчуци и гореща билкова отвара. Вместо пшеничена каша му поднесоха купичка с ориз. Беше виждал ориз в Неапол. Този беше ослепително бял и много засищаше, но му се стори безвкусен. Стомахът му плачеше за месо и хляб – топъл, препечен хляб, намазан обилно с масло, телешки бут, пилета, бира и яйца...

На другия ден при него влезе една прислужница.

Дрехите, в които го беше облякъл Родригес, бяха изпрани, Тя го наблюдаваше как се облича и му помогна да обуе чифт нови таби. Отвън го чакаше чифт японски сандали. Ботушите му ги нямаше. Тя поклати глава, посочи сандалите и после закритата носилка, оградена от самураи. Водачът му махна да побърза.

Потеглиха веднага. Завесите бяха плътно спуснати. Мина цяла вечност, преди да спрат.

– Не трябва да се страхуваш – каза си той на глас и излезе.

Гигантската каменна врата на крепостта се оказа непосредствено пред погледа му. Беше монтирана в десетметрова назъбена стена, цялата в бастиони и външни укрепления. Огромната, обкована в желязо врата беше отворена, подвижната решетка бе вдигната високо. Зад нея се виждаше дървен мост, широк двадесет и дълъг двеста стъпки, прехвърлен над пълния с вода ров. Завършваше с подвижен мост и друга врата във втора, също толкова необхватна стена.

Наоколо пъплека стотици самураи. До един бяха облечени в сиви униформи с пет малки кръгли емблеми – на ръкавите, от двете страни на гърдите и на гърба. Отличителният знак беше син и доколкото можеше да се види, изобразяваше цвете или нещо подобно.

– Анджин-сан!

Хиромаци седеше вдървено в открита носилка. Кимоното му беше кафяво, семпло, с черен пояс – също като на петдесетте самураи, които го заобикаляха. И техните кимона бяха с петте отличителни знака, но в алено – червено, като на знамето на Торанага, развяно на централната мачта. Самураите носеха дълги лъскави копия с малки триъгълни знаменца на върха.

Блакторн се поклони, без да се замисля, впечатлен от великолепието на Хиромаци. Старецът също му се поклони тържествено и му махна с ръка да го следва. Дългият му меч беше пуснат свободно в скута.

Офицерът пред вратата пристъпи напред. Последва церемониално четене на документа, който му връчи Хиромаци, безброй поклони и

погледи към Блаторн и чак тогава прекоси моста, придружен от самураи в сиви униформи.

Петнадесет метра под тях лъщеше повърхността на дълбокия, пълен с вода ров, който се простираше на около триста стъпки от двете им страни, а след това продължаваше на север покрай стените на крепостта, и Блаторн си помисли: „Господи, не бих искал да ми възложат да атакувам това място. Защитниците могат да оставят гарнизона извън вътрешната стена да загине, да изгорят моста и да си стоят вътре в пълна безопасност. Господи, Исусе Христе, външната стена трябва да огражда поне една квадратна миля и е най-малко девет – десет метра дебела – както въпрочем и вътрешната. На всичко отгоре е изградена от необхватни каменни блокове, всеки един три на три метра! Най-малко! Всеки блок е издялан идеално и поставен на мястото си без никакъв хоросан. Тежи поне петдесет тона! Ние така не умеем да строим. Обсадни оръдия? Външните стени, разбира се, могат да се разрушат, но нали и отвътре ще се стреля с оръдия, и то едва ли по-зле. Освен това няма да е никак лесно да се изкачат дотук, а няма по-високо място, от което да се открие огън по крепостта. Дори външните стени да бъдат разрушени, защитниците ще могат да отблъскват нападателите от вътрешните. Ако все пак оръдията бъдат изкачени по някакъв начин и бъдат насочени към вътрешните стени, няма да причинят кой знае какви щети. Най-много да бъде повредена отдалечената порта. И какво от това? После как ще се мине през рова? Прекалено е широк за всички познати нам начини. Не, крепостта явно е непревземаема, ако се защитава от достатъчен брой войници. Колко ли самураи има вътре? И колко мирни жители могат да намерят убежище в нея? В сравнение с тази крепост нашият лондонски Тауър е като кочина, а целият дворец Хамтън корт ще се побере в единия ѝ ъгъл!“

При следващата порта пак им прегледаха документите. След това пътят веднага изви вляво, превърна се в широка алея с добре укрепени къщи от двете ѝ страни, зад лесно отбраняеми високи и още едни, пониски стени, а после се разклони в истински лабиринт от големи и малки пътища, улички и пътеки. Стигнаха до още една порта, отново ги провериха, още една подвижна вертикална решетка в стената, още един необятен ров, нови разклонения и завой, докато накрая Блаторн, който беше много наблюдателен, с отлична памет и великолепно чувство за ориентация при всякакви обстоятелства, съвсем се обърка в този умишлен лабиринт. През цялото време безброй самураи в сиви униформи ги държаха под наблюдение от насипи, крепостни валове, кули, назъбени

стени и бастиони. Други се разхождаха, стояха на пост, маршируваха, правеха учения, обучаваха и обяздваха коне в откритите конюшни. Навсякъде, накъдето обърнеше поглед, се виждаха хиляди войници. До един добре въоръжени и спретнато облечени.

Изруга се наум, задето не бе измъкнал от Родригес повече информация. Освен сведенията за тайко и броя на католиците, колкото и да го бяха потресли, Родригес си бе държал устата затворена – както впрочем и самият Блаторн, който все се измъкваше от въпросите на португалеца.

Съсредоточи се! Огледай се за някакви важни особености. Кое е странното в тази крепост? Тя е най-голямата, която си виждал. Да, но има и нещо друго, различно. Какво?

Дали Сивите не са враждебно настроени спрямо Кафявите? Не може да се каже – до един са с непроницаеми физиономии.

Блаторн внимателно ги наблюдаваше, като се съсредоточи върху подробностите. Вляво имаше добре гледана цветна градина, с малки мостчета над живописно ручейче. Стените на къщите се приближиха една към друга, пътищата се стесниха. Наближаваха главната кула. Не се виждаха никакви жители, но затова пък слугите бяха стотици и... **НЯМАШЕ ОРЪДИЯ!** Ето кое беше различно!

Нямаше никакви оръдия. Нито едно.

Господи, боже мой, какво оръдие – значи и никакви обсадни топове!

Ако ти разполагаш с модерно оръжие, каквото врагът ти няма, би ли могъл да разрушиш стените, да срутиш вратите, да обстрелваш крепостта, да я подпалиш и превземеш?

Няма да можеш да преминеш първия ров.

С обсадните оръдия би могъл да направиш живота на защитниците истински ад, но и те биха могли да издържат колкото време искат – ако са решени на това, ако са достатъчно на брой, ако имат необходимите провизии, вода и боеприпаси.

Как би могъл да прекосиш рововете? С лодка? Със салове?

Умът му се опитваше да скрои някакъв план, но носилката спря. Хиромачу слезе. Намираха се в тясна задънена уличка. Огромната, обкована с желязо дървена порта беше поставена в шест метрова стена, която се вливаше във външните укрепления на опорния пункт, извисяващ се над главите им, на известно разстояние от главната кула, която не се виждаше ясно. За разлика от всички останали порти, тази се охраняваше от Кафяви – единствените, които Блаторн видя вътре в

крепостта. Явно много се зарадваха на Хиромацу.

Сивите се обърнаха и си тръгнаха. Блаторн забеляза враждебните погледи, които си размениха с Кафявите. Значи са врагове!

Портата се разтвори и той последва стареца. Бяха сами – всички самураи останаха отвън.

Вътрешният двор и градината отвъд него се охраняваха от още Кафяви. Оттам влязоха в укреплението. Хиромацу събу сандалите си и Блаторн последва примера му. Коридорът беше застлан с хубави татами – същите тръстикови рогозки, чисти и меки под босите крака, с които бяха постлани подовете във всички къщи с изключение на най-бедните. Блаторн вече бе забелязал, че рогозките бяха с еднакви размери – приблизително метър на метър и осемдесет. Като си помисля сега, каза си той, не съм видял рогозка да е била срязана, за да се нагоди към размера на стаята. И нито една стая не съм видял с по-особена форма! До една са квадратни или правоъгълни. Ами да, точно така! Това означава, че стаите – или дори къщите – са строени така, че в тях да се побират определен брой татами. Значи до една са стандартни. Ама че чудна работа!

Изкачиха се по криволичеща, лесно отбраняема стълба и тръгнаха по още коридори и още стълби. Охраната беше многобройна и се състоеше само от Кафяви. От амбразури се процеждаха снопове светлина и образуваха сложни рисунки. Блаторн забеляза, че се бяха изкачили високо над трите вътрешни стени. Градът и пристанището се виждаха като пъстър килим ниско долу. Коридорът рязко зави и свърши след около петдесет стъпки. Блаторн усети как в устата му загорчава. Не се тревожи, каза си той, знаеш какво трябва да направиш. Вече си се хванал на играта.

Последната врата се охраняваше от множество самураи начело с млад офицер. Всички до един държаха десните си ръце на дръжките на мечовете, левите – на ножниците, и стояха неподвижни, напрегнати като пружини, с очи, вперени в двамата мъже, които се приближаваха към тях.

Хиромацу очакваше тази готовност. Той лично бе подбрал всеки един от тях. Мразеше крепостта и отново си помисли колко опасно беше за Торанага да се оставя в ръцете на врага. Вчера, щом пристигна, хукна при господаря си да му разкаже за случилото се и да разбере дали не е станало нещо неприятно в негово отсъствие. Ала всичко беше спокойно, макар че шпионите им шушнеха нещо за опасни струпвания на врагове на север и на изток, че главните им съюзници, регентите Оноши

и Кияма, най-влиятелните даймио християни, смятали да се прехвърлят на страната на Ишидо. Веднага смени стражата и паролите и помоли Торанага да си тръгне, но напразно.

На десет крачки от дежурния офицер спря.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Йоши Нага, началникът на стражата, беше опасен седемнадесетгодишен младеж с много opak характер.

– Добро утро, Хиромацу-сама. Добре дошли.

– Благодаря. Торанага-сама ме очаква.

– Да.

Дори ако Торанага не го очакваше, Нага пак щеше да го пусне. То да Хиромацу беше от единствените трима души в света, на които бе позволено да влизат при Торанага по всяко време на денонощието без предварително назначена среща.

– Претърсете варварина – нареди Нага.

Той беше пети син на Торанага от една от наложниците му и боготореше баща си!

Блакторн се подчини без много шум. Двамата самураи бяха изключително опитни. Нищо не би им убягнало.

Нага махна с ръка на останалите и те се отдръпнаха. Той сам отвори дебелата врата.

Хиромацу влезе в просторната приемна. Веднага щом прекрачи прага, той коленичи, постави мечовете си на пода пред себе си, прилепи длани до тях и сведе ниско глава в почтителен поклон.

Нага, който не изпускаше нищо от очи, махна на Блакторн да стори същото.

Той влезе. Стаята беше квадратна – четиридесет на четиридесет стъпки и висока десет стъпки. Татамите бяха от най-хубавото качество – четири пръста дебели и безупречни. В отсрещната стена имаше две врати. До издигнатия подиум, в малка ниша, имаше пръстена вазичка с едно – единствено клонче вишнев цвят, което изпълваше стаята с багри и ухание. И двете вътрешни врати се охраняваха. На десет стъпки от подиума с гръб към него бяха насядали в кръг с кръстосани крака двадесет, ако не и повече самураи.

На самия подиум върху единствената възглавничка седеше Торанага. Той се занимаваше със счупеното перо от крилото на качулат сокол

и пипаше внимателно, като че ли обработваше слонова кост.

Нито той, нито кой да е Друг в стаята показа с нещо, че е забелязал Хиромацу, нито обърнаха внимание на Блаторн, който застана до вратата. За разлика от Хиромацу обаче Блаторн се поклони по примера на Родригес, след което дълбоко си пое въздух, седна с кръстосани крака и се вторачи в Торанага.

Всички погледи се обърнаха към него. На прага Нага постави ръка върху меча си. Хиромацу вече бе грабнал своя, макар че главата му беше все така наведена. Блаторн се усети като гол, но бе твърдо решен да следва взетото си решение и сега можеше само да чака. Родригес му беше казал: „С японците трябва да се държиш като крал.“ И макар че настоящото му държане не беше кралско, то бе достатъчно.

Торанага бавно вдигна очи. Блаторн усети как по слепоочието му се стече капка пот – всичко, което Родригес му бе разказал за самураите, изкристализира в този единствен човек. Капки пот започнаха да се стичат по бузите му, към брадичката. С усилие на волята продължи да гледа твърдо със сините си очи, без да мигне, без да позволи едно мускулче да трепне на лицето му. Погледът на Торанага беше също толкова твърд. Блаторн почувствува как всепоглъщащата сила на този човек стига до него и си наложи да брой бавно до шест, след което отново леко се поклони и едва едва, спокойно се усмихна.

Торанага му хвърли още един поглед с безизразно лице, после сведе очи и отново се съсредоточи върху заниманието си. Напрежението в стаята спадна.

Птицата беше женска, от породата сокол – скитник, и бе в разцвета на силите си. Соколярят, кокалест стар самурай, бе коленичил и я държеше, като че беше от фино стъкло. Торанага срязва счупеното перце, потопа миниатюрна бамбукова клечка в шишенце с лепило, грижливо я пъкна в кухнята среда на перото, след което внимателно настави отрязаната част в другия край. Дълго нагласяше перото, докато остана доволен, и го завърза с копринен конец. Дребните звънчета на крачето на птицата звъннаха мелодично и той нежно започна да я успокоява.

Йоши Торанага, господар на Кванто – Осемте провинции, глава на рода Йоши, главнокомандуващ Източните армии, председател на Съвета на регентите, беше нисък шкембест мъж с голям нос. Веждите му бяха гъсти и черни, а мустаците и брадата – посивели и редки. Но най-силно впечатление правеха очите му. Беше петдесет и осем годишен и много як за възрастта си. Облечен бе в семпло кимоно – обикновена кафява униформа с памучен пояс. Но като мечовете му нямаше втори в света.

– Готово, красавице – каза той нежно, като на любима. – Сега отново си цяла – целеничка. – Той поглади с перо соколицата, кацнала на непокритата с ръкавица ръка на соколара, а тя потрепера и доволно започна да се чисти с човката си. – До една седмица ще можеш да летиш.

Соколарят се поклони и излезе.

Очите на Торанага се обърнаха към двамата мъже до вратата.

– Добре дошъл, Железен юмрук, приятно ми е да те видя – рече той. – Това ли е вашият знаменит варварин?

– Да, господарю.

Хиромацу се приближи, като остави мечовете си до вратата, както беше обичаят, но Торанага настоя да си ги вземе.

– Ще се чувствавам неудобно, ако не са в ръцете ви – поясни той.

Хиромацу му благодари. И въпреки всичко остана на пет стъпки разстояние. Според обичая никой не можеше безнаказано да се приближи въоръжен до Торанага. В предната редица на охраната се намираше Усаги, любимият зет на Хиромацу. Беше женен за внучката му. Той му кимна с глава. Младецът се поклони дълбоко, щастлив, че са го забелязали. Може би ще е добре да го осиновя, помисли си старецът и сърцето му се стопли при мисълта за първия правнук, който му дариха миналата година.

– Как е гърбът ви – загрижено попита Торанага.

– Добре е, благодаря, господарю. Но трябва да си призная – много съм доволен, че отново стъпвам по суша.

– Чух, че си имате нова играчка, с която да прекарвате свободното си време, а?

Хиромацу се засмя.

– Всъщност, господарю, за свободно време и дума не може да става. Тя ми действа като на млад козел.

Торанага се присъедини към смеха му.

– В такъв случай трябва да я възнаградим. Здравето ви е от голямо значение за мен. Мога ли да и изпратя нещо в знак на признателност?

– Ах, Торанага-сан, вие сте толкова великодушен! – Хиромацу стана сериозен: – Бихте могли да ни възнаградите всички, господарю, като напуснете незабавно това гнездо на оси и се приберете в крепостта си в Йедо, където васалите ви могат да ви защищават. Тук сме като голи. Ишидо може всеки момент...

– Ще се върна, ще се върна. Веднага щом приключи заседанието на Съвета на регентите. – Торанага се обърна и повика с пръст португалеца с изпитото лице, който търпеливо седеше отсрани. – Бихте ли ми

превеждали, приятелю?

– С готовност, господарю.

Свещеникът с тонзурата се приближи и коленичи с добре овладяна лекота по японски маниер близо до подиума. Тялото му беше кльощаво, както и лицето, очите черни и топли, а от цялото му същество се излъчваше някаква спокойна съсредоточеност. Беше с таби – японски чорапи – и широко кимоно, което много му отиваше. От пояса му висяха броневица и разпятие. Той поздрави Хиромациу като равен, след което добродушно погледна към Блакторн.

– Казвам се Мартин Алвито, от Братството на езуитите. Торанага-сама ме помоли да му служа като преводач.

– Първо му кажете, че сме врагове и...

– Всичко с времето си – спокойно го прекъсна отец Алвито и добави: – Ако желаете, можем да говорим на португалски, испански или, разбира се, латински – както предпочитате.

Блакторн забеляза свещеника едва когато онзи излезе напред. Подиумът и останалите самураи го бяха скрили от погледа му. Ала тъй като бе предупреден от Родригес, очакваше да се срещне с него и веднага да го намрази – вродената грациозност, силата, която излъчваше, и естествената властност на езуитите му бяха противни. Беше предполагал, че ще е по-възрастен, като имаше предвид влиятелния му пост и чутото от Родригес. Ала се оказаха на една и съща възраст – свещеникът беше най-много година – две по-стар от него.

– Португалски – отговори той с мрачната надежда, че това може да му даде някакво незначително предимство. – Нали сте португалец?

– Имам тази чест.

– По-млад сте, отколкото очаквах.

– Сеньор Родригес е много любезен. Не заслужавам добрите думи, които е казал за мен. А вас описа много точно, както и мъжественото ви държане.

Блакторн го гледаше, докато той каза нещо на Торанага свободно и учтиво, и още повече се разтревожи. От всички присъстващи в стаята само Хиромациу слушаше думите му. Останалите гледаха в пространството с каменни лица.

– А сега, лоцмане, да започнем. Ще ви моля да изслушвате всяка дума, произнесена от Торанага-сама, без да го прекъсвате. След това ще отговаряте. От този момент нататък започвам да превеждам всичко казано почти едновременно, така че внимавайте с отговорите.

– Какъв смисъл има? Аз ви нямам доверие!

Отец Алвито незабавно преведе думите му на Торанага, който моментално помръкна.

Внимавай, предупреди Блаторн сам себе си. Той си играе с теб като котка с мишка. Залагам три златни гвиней срещу едно пени, че може да те насади във всяко положение, в което си пожелае. Независимо дали превежда правилно, или не, ти трябва да направиш на Торанага добро впечатление. Това може да е единственият ти шанс.

– Можете да ми имате доверие, че ще превеждам точно всичко казано, доколкото умея. – Гласът на свещеника беше любезен и той го владееше превъзходно. – Това е съдът на Торанага-сама. Аз съм официалният преводач на Съвета на регентите, на генерал Торанага и генерал Ишидо. Торанага-сама от много години ми оказва голяма чест със своето доверие. Съветвам ви да говорите истината, защото, уверявам ви, че е изключително проникателен. Освен това трябва може би да изтъкна, че не съм отец Себастио, който очевидно се престаравя и за жалост не говори добре японски, нито – също за жалост – има достатъчно опит с японците. Внезапната ви поява го е лишила от божията милост и той за съжаление е допуснал личното му минало да надделее в действията му – неговите родители, братя и сестри са били изклани по най-ужасен начин в Холандия от вашите – от войските на Вилхелм Орански. Затова моля да се отнесете към него снизходително и състрадателно. – Той се усмихна добродушно. – На японски „враг“ е „теки“. Можете да използвате думата, ако желаете. Ако посочите към мен и кажете „теки“, Торанага-сама ще разбере какво имате предвид. Да, аз съм ви враг, лоцман Джон Блаторн. Заклет враг. Но не и ваш убиец. Това вие сам ще направите.

Той започна да превежда на Торанага казаното и Блаторн на няколко пъти го чу да използва думата „теки“ и се попита дали наистина означава „враг“. Разбира се, помисли си той, този не е като другия.

– Моля ви за известно време да забравите за съществуването ми – продължи отец Алвито. – Ще бъда само инструмент, който ще доведе думите ви до знанието на Торанага-сама и ще превежда въпросите му.

Той се настани удобно, обърна се към Торанага и учтиво му се поклони.

Торанага каза нещо. Свещеникът започна да превежда почти веднага, а гласът му невероятно умело предаваше интонацията и скрития смисъл на казаното.

– Защо сте враг на Цуку-сан, моя приятел и преводач, който на никого не е враг? – И добави като обяснение: – Цуку-сан е моят прякор, защото японците не могат да произнесат името ми – в техния език звучат

„Л“ не съществува. Цуку е съкращение от японската дума „цуяку“ – превеждам. Моля да отговорите на въпроса.

– Врагове сме, защото страните ни са в състояние на война.

– Нима? Коя е вашата страна?

– Англия.

– Къде се намира?

– Тя е държава-остров на хиляди мили северно от Португалия. Португалия е полуостров в Европа.

– От колко време воювате с Португалия?

– Откак Португалия стана васал на Испания преди двадесет години, през 1580 година. Испания завоюва Португалия. Ние всъщност сме в състояние на война с Испания – от близо тридесет години.

Блакторн забеляза изненадата на Торанага и въпросителния му поглед към отец Алвито, който гледаше безизразно в пространството.

– Значи Португалия е част от Испания?

– Да, Торанага-сама. Васална държава. Испания завоюва Португалия и сега те всъщност са една и съща страна, с един крал. Но португалците са в подчинено положение спрямо испанците и в Испанската империя към тях и видните им хора се отнасят като към васали.

Последва дълга пауза. После Торанага се обърна направо към езуита, който започна да му обяснява нещо надълго и нашироко.

– Какво пита – рязко се намеси Блакторн. Отец Алвито не отговори, а отново преведе, както и преди, почти едновременно, като имитираше интонацията му – продължаваше виртуозното изпълнение на превода. Торанага отвърна направо на Блакторн с жесток и твърд като кремък глас:

– Какво питам, не е ваша работа. Когато пожелае да узнаете нещо, ще ви кажа.

– Извинете, Торанага-сама, не исках да бъда невъзпитан. Позволете ми да ви уверя, че сме дошли с мирни намерения...

– В момента нищо не можете да ми кажете. Ще си затваряте устата, докато не ви поискам отговор. Ясно ли е?

– Да.

Първа грешка. Внимавай! Не можеш да си позволяваш грешки – упрекна се той.

– Защо воювате с Испания и Португалия?

– Отчасти защото Испания е решила да завладее цял свят, а ние, англичаните, както и нашите съюзници, холандците, отказваме да бъдем завладени. Отчасти причините са религиозни.

- А, значи религиозна война? Каква е вашата религия?
- Християнин съм. Нашата църква...
- Португалците и испанците са християни! А вие казахте, че религията ви е друга! Каква е?
- Християнска. Трудно може да се обясни просто и набързо, Торанага-сама. И двете...

– Не е необходимо да се бърза, господин лоцман, само бъдете точен. Време имам достатъчно. И съм много търпелив. Вие сте образован човек – явно не сте селянин – така че можете да обясните просто или сложно, както пожелаете, стига да е ясно. Ако се отклоните от темата, ще ви върна към нея. Та какво казахте?

- Религията ми е християнска. Има две основни християнски религии – протестантска и католическа. Повечето англичани са протестанти.
- Нали се прекланяте пред същия бог – Мадоната с младенеца?
- Не, не като католиците.

Какво ли иска да разбере – питаше се Блаторн. Дали е католик? Дали не трябва да казваш това, което според теб му се иска да научи, или онова, което смяташ за истината? Дали не е противник на християните? Нарече езуита „мой приятел“. Дали симпатизира на католиците, или възнамерява да стане католик?

- Вярвате ли, че Исус е бог?
- Вярвам в бога – предпазливо отвърна той.
- Не се измъквайте от въпроса ми. Вярвате ли, че Исус е бог? Да или не?

Блаторн знаеше, че всеки католически съд в света отдавна вече да го е осъдил за ерес, както и повечето, ако не и всички протестантски съдилища. Само да се поколебаеш, преди да отговориш на този въпрос, беше свидетелство за съмнение. А съмнението е ерес.

– Не може да се отговори на въпрос относно господата с обикновено „да“ или „не“. Има определени нюанси и в двата отговора. Нищо не можеш да знаеш със сигурност за бога, докато не умреш. Да, вярвам, че Исус е бил бог, но няма да знам със сигурност, докато не умра.

– Защо сте строшили разпятieto на свещеника при пристигането си в Япония?

Блаторн не очакваше този въпрос. Знае ли Торанага за всичко, което се е случило от пристигането ми досега?

– Исках... исках даймио Ябу да разбере, че на езуита, моя враг, не може да се вярва – поне според мен. Защото бях убеден, че няма да превежда точно, както превежда в момента отец Алвито. Той например ни

обвини, че сме пирати. А ние не сме, доходхме с мирни намерения.

– Ах, да. Пирати. Ще стигнем и до този въпрос след малко. Та значи и двете секти са християнски, и двете почитат Исус Христос. Нали същността на неговото учение е „обичайте се едни други“?

– Да.

– Тогава защо сте врагове?

– Тяхната вяра – тяхната версия на християнството е погрешно тълкуване на Светите писания.

– А, най-сетне стигнахме донякъде. Значи воювате заради различия в мненията си относно кой е бог и кой не е?

– Да.

– Страшно глупава причина за водене на война.

– Съгласен съм – отвърна Блаторн и погледна към свещеника. – Съгласен съм напълно.

– Колко кораба има във вашата флотилия?

– Пет.

– И вие бяхте главен лоцман?

– Да.

– Къде са останалите кораби?

– Някъде из океана. – Блаторн много внимаваше какво говори, но продължи да лъже, предполагайки, че Торанага задава някои от въпросите по молба на отец Алвито. – Бурята ни раздели и ни разпръсна. Не зная точно къде се намират.

– Корабите ви английски ли бяха?

– Не, холандски.

– Защо англичанин пилотира холандски кораби?

– Това не е необичайно, господарю. Ние сме съюзници – както често се случва и португалски лоцмани да пилотират испански кораби и флотилии. Разбрах, че португалците пилотират и някои от вашите океански кораби.

– Холандците нямат ли лоцмани?

– Имат, и то много. Но за такова дълго плаване англичаните са попитни.

– А защо именно вие? Защо са се спрели на вас да поведете корабите им?

– Вероятно защото майка ми беше холандка и аз говоря езика им свободно. Освен това съм много опитен лоцман. Предложението ме зарадва.

– Защо?

– За първи път ми се предостави възможност да плавам в тези води. Английски кораби никога не са замисляли такива далечни плавания. Имах шанс да направя околосветско пътуване.

– Вие лично, лоцмане, заради религията си ли приехте, да поведете флотилията? Заради възможността да воювате с враговете си Испания и Португалия ли?

– Аз съм преди всичко лоцман, господарю. Никога англичанин или холандец не е навлизал в тези води. Ние сме предимно търговска флотилия, макар че имаме позволително за каперство, да нападаме врага в Новия свят. В Япония дойдохме с цел да търгуваме.

– Какво е това позволително за каперство?

– Законни разрешения, издадени от Короната – или правителството – за воюване с врага.

– А, и враговете ви са тук. Възнамерявате ли да воювате с тях в Япония?

– Ние не знаехме какво ще заварим тук, господарю. Дойдохме само да търгуваме. Вашата страна е почти непозната, нещо като легенда. Португалците и испанците пазят в тайна всичко, свързано с този район.

– Отговорете на въпроса ми: враговете ви са тук, ще воювате ли с тях?

– Ако те воюват с мен, тогава да.

Торанага се размърда недоволно.

– Какво правите в открито море или в собствените си страни, е лично ваша работа. Но тук законът е един и на чужденците се позволява да останат на наша земя само със специално разрешение. Всяко нарушение на реда или свада се наказва на място със смърт. Законите ни са ясни и изискват безпрекословно подчинение. Разбрахте ли?

– Да, господарю. Но ние сме тук с мирни намерения. Дойдохме да търгуваме. Бихме ли могли да разговаряме по този въпрос? Трябва да килна кораба, за да го ремонтирам – за всичко можем да си платим. После и по въпрос...

– Когато пожелае да обсъждам търговията или някой друг въпрос, ще ви кажа. Междувременно се ограничете само с отговорите на моите въпроси. Значи сте тръгнали на това пътуване с цел печалба, а не от чувство за дълг или вярност? За пари?

– Да. Такъв ни е обичаят, господарю. Да получаваме възнаграждение и част от цялата пляч... от печалбата и пленените от врага стоки.

– Значи сте наемник?

– Бях нает като старши лоцман на експедицията. Така е. – Блаторн

усети враждебното отношение на Торанага, но не разбра каква е причината. Къде сбърках? Защо свещеникът каза, че сам ще се убия. – Такъв ни е обичаят, Торанага-сама – повтори той.

Торанага заприказва нещо с Хиромаци и двамата очевидно бяха на едно мнение. На Блаторн му се стори, че лицата им изразяваха отвращение. Защо? Това явно бе свързано с думата „наемник“. Какво лошо имаше? Нима не се плаща на всеки? Как се печелят иначе пари, за да се живее? Дори и да наследиш земя, пак трябва да...

– Споменахте преди, че сте дошли тук да търгувате мирно – заговорих отново Торанага. – Тогава защо на кораба има толкова много топове, барут, мускети и гюллета?

– Нашите врагове испанците и португалците са много силни, Торанага-сама. Ние трябва да се защитаваме и...

– Значи твърдите, че оръжието е отбранително?

– Не. Ние не само се отбраняваме, но и нападаме враговете си. Освен това произвеждаме оръжие в изобилие за търговски цели, защото нашето оръжие е най-доброто в света. Може би бихме могли да ви продадем от него или други стоки, които носим.

– Какво значи „пират“?

– Пиратът стои извън закона. Той насилва, убива, граби за лична облага.

– Това не е ли същото като наемник? Нали сте именно това? Пират и водач на пирати?

– Не. Истината е, че корабите ми имат позволително за каперство, издадено от законните управители на Холандия, според което имаме право да водим война както в открито море, така и в местата, където властвуват нашите врагове. Както и да търсим пазар за стоките си. За испанците – и за повечето португалци – ние сме пирати, признавам, и религиозни еретици, но истината, повтарям, е съвсем друга.

Отец Алвито свърши да превежда и започна тихо, но уверено да говори нещо на Торанага. Ах, господи, защо не мога и аз така свободно да разговарям – изруга наум Блаторн. Торанага хвърли един поглед към Хиромаци и старецът зададе на езуита някакви въпроси, а той му отговори надълго и нашироко. После Торанага се обърна към Блаторн и гласът му стана по-суров:

– Цуку-сан казва, че нидерландците – холандците, били допреди няколко години васали на испанския крал. Вярно ли е?

– Да.

– Следователно Нидерландия – вашият съюзник – е въстанала

срещу законните си владетели?

– Да, те се бият с испанците, но...

– Това бунт ли е – да или не?

– Да. Но има смекчаващи обстоятелства. Много сериозни смекча...

– Не може да има смекчаващи обстоятелства, когато става дума за бунт срещу законен владетел!

– Може – ако победиш.

Торанага го изгледа напрегнато. После гръмко се изсмя. Каза нещо на Хиромаци през смях и старият самурай кимна.

– Да, господин чужденец с невъзможното име – така е. Вие назовахте единствения смекчаващ фактор. – Той пак се изкикоти, но веселото му настроение изчезна също така рязко, както се появи. – А вие ще победите ли?

– *Хау!*

Торанага каза още нещо, но свещеникът не преведе веднага думите му. Той се усмихна някак си особено, с очи, заковани в Блаторн. После въздъхна и каза:

– Изглежда, сте много сигурен.

– Това негови думи ли са или ваши?

– Думите са на Торанага-сама. Той ги каза.

– Да. Кажете му: да, сигурен съм. Бих ли могъл да обясня защо?

Отец Алвито говори с Торанага много по-дълго, отколкото бе необходимо, за да се преведе такъв обикновен въпрос. На Блаторн му се искаше да го попита – наистина ли си толкова спокоен, колкото се правиш? Кой е ключът, който би те отключил? Как бих могъл да те унищожа?

Торанага отговори и извади от ръкава си едно ветрило.

Отец Алвито преведе със същата злокобна дружелюбност, натежала от ирония:

– Да, лоцмане, можете да ми отговорите защо сте толкова сигурен, че ще спечелите тази война.

Блаторн се опита да запази самоувереността си, съзнавайки, че свещеникът бе по-силен.

– В момента владеем моретата в Европа... повечето европейски морета – поправи се той. Не се увличай. Говори истината. Можеш леко да я преиначиш, което сигурно прави и езуитът, но говори истината. – Ние, англичаните, разбихме две огромни испански и португалски армади, които ни нападнаха, и те едва ли ще са в състояние да съберат нови. Нашият малък остров е като добре защитена крепост и сега сме в

безопасност. Флотата ни властвува над моретата. Корабите ни са по-бързи, по-модерни, по-добре въоръжени. Испанците не успяха да победят холандците след повече от петдесет години терор, кръвопролития, инквизиция. Съюзниците ни са свободни сили и – още нещо – пускат кръвта на испанската империя, и ще го правят, докато не и остане нито капка. Ще победим, защото владеем моретата и защото испанският крал заради суетното си високомерие не позволява на никой чужд народ да бъде свободен.

– Владеете моретата? И нашите ли? Тези, около нашите брегове?

– Разбира се, че не, Торанага-сама. Имах предвид само европейски-те морета, макар че...

– Добре, радвам се, че изяснихме този въпрос. Довършете мисълта си. Макар че какво?

– Скоро ще пометем врага във всички открити морета – ясно произнесе Блаторн.

– Казахте „врага“. Да не би и ние да спадаме към „врага“? И тогава какво? Ще потапят корабите ни и ще опустошават бреговете ни ли?

– Не допускам, че можем да бъдем ваши врагове.

– Аз пък допускам, и то с лекота. И тогава какво ще стане?

– Ако тръгнете срещу моята страна, ще ви нападна и ще направя всичко, за да ви победа.

– А ако вашите управници ви наредят да ни нападнете тук?

– Ще ги посъветвам да не вършат това – в никой случай. Кралицата ще ме послуша. Тя е...

– Нима ви управлява кралица, а не крал?

– Да, господарю. Кралицата ни е много мъдра. Никога не би издала подобна заповед – не би могла.

– И все пак, ако нареди? Или ако заповяда законният ви господар?

– Тогава ще поверя душата си на бога, защото с положителност ще загина. И в единия, и в другия случай.

– Да. И вие, и легионите ви. – Торанага помълча малко, после промени темата. – За колко време стигнахте до нашите брегове?

– За близо две години. По-точно година, единадесет месеца и два дни. Изминахме разстояние приблизително от четири хиляди левги, всяка една от три мили.

Алвито преведе, после поясни нещо накратко. Торанага и Хиромаци зададоха някакви въпроси на свещеника, той кимна и отговори. Торанага замислено започна да си вее с ветрилото.

– Превърнах времето и разстоянието в техните мерки, лоцмане –

учтиво обясни свещеникът.

– Благодаря.

Торанага пак заговори:

– Как стигнахте дотук? По кой път?

– През Магелановия проток. Ако разполагах с картите и дневниците си, щях да ви покажа маршрута, но ми ги откраднаха – изчезнаха от кораба заедно с разрешителното за каперство и всичките ми документи. Ако вие...

Блакторн млъкна, тъй като Торанага рязко каза нещо на Хиромаци, който също изглеждаше озадачен.

– Твърдите, че всичките ви документи са изчезнали – че са били откраднати?

– Да.

– Това е ужасно, ако е истина. Ние в Ниппон ненавиждаме кражбата. У нас тя се наказва със смърт. Незабавно ще проучим въпроса. Звучи невероятно някой японец да извърши такова нещо, макар че тук – таме се срещат долни бандити и пирати.

– Може би са били преместени на друго място – каза Блакторн. – Възможно е да са прибрани някъде на съхранение. Но те са изключително ценни, Торанага-сама. Без морските си карти аз съм като слепец в лабиринт. Желаете ли да ви поясня маршрута си?

– Да, но друг път. Първо ми отговорете: защо сте пропътували цялото това разстояние?

– Дойдохме да търгуваме мирно – търпеливо повтори за кой ли път вече Блакторн. – Да продадем стоката си и да се приберем у дома. Да ви направим богати и ние самите да забогатеем. Също и да се опитаме...

– Да ни обогатите и да забогатееете? Кое от двете е по-важно?

– И двамата партньори, разбира се, трябва да имат печалба, и търговията трябва да е честна. Ние търсим дългосрочна търговия. Можем да ви предложим по-добри условия от португалците и испанците и да ви служим по-добре. Нашите търговци...

Блакторн млъкна, тъй като откъм коридора се дочуха гръмки гласове. Хиромаци и половината охрана моментално се намериха до вратата, а останалите плътно обкръжиха подиума. Самураите до външната врата също така се напрегнаха.

Торанага не помръдна, а само каза нещо на отец Алвито.

– Елате тук, капитан Блакторн, по-далеч от вратата – Отец Алвито старателно прикриваше безпокойството си. – Ако държите на живота си, не правете резки движения, не казвайте нито дума.

Той бавно се приближи до вътрешната врата отляво и седна до нея. Блаторн се поклони нескъпопосано на Торанага, който не му обърна внимание, и внимателно се приближи до свещеника, като си даваше ясна сметка, че за него срещата с Торанага бе голяма несполука.

– Какво става? – прошепна той, докато седнаше. Най-близките стражници заплашително настръхнаха и свещеникът бързо им каза нещо, за да ги успокои.

– Следващия път като проговорите, с вас е свършено – предупреди той Блаторн и си помисли: дано, и колкото по-скоро, толкова по-добре. Подчертано бавно извади от ръкава си носна кърпичка и избърса запотените си ръце. Бе мобилизирал всичките си знания, опит и сила на волята, за да остане спокоен по време на срещата с еретика, която премина много по-зле, отколкото дори те двамата с Делегата посетител бяха предполагали.

– Нима е наложително да присъствуваш – попита го предната нощ отецът.

– Торанага изрично ме помоли.

– Намирам, че е безкрайно опасно за теб, както впрочем и за всички нас. Не можеш ли да се престориш на болен? Ако отидеш, ще трябва да превеждаш казаното от пирата, а от писмото на отец Себастио личи, че той е самият дявол и е хитър като евреин.

– По-добре ще е да присъствувам, ваше високопреосвещенство. Поне ще съм в състояние да разбера къде лъже.

– Защо е пристигнал? Защо именно сега, когато всичко вървеше тъй добре? Дали наистина имат кораби в Тихия океан? Възможно ли е да са изпратили флотилия срещу испанска Манила? Не че давам пукната пара за този чумав град или за коя да е друга испанска колония на Филипините, но все пак – вражеска флотилия в Тихия океан... Това ще повлече ужасни последствия за нас тук, в Азия. А ако успее да накара Торанага или Ишидо или кой да е от по-влиятелните даймио да го слуша, това ще ни направи живота безкрайно труден, най-меко казано.

– Блаторн е вече факт. За щастие ние сме в състояние да се справим с него.

– Бог ми е свидетел, че ако не бях сигурен в противното, бих допуснал, че испанците и по-точно – техните заблудени слуги, францисканците и бенедиктинците, са го пратили нарочно – да ни разгневят и навредят.

– А може и така да е, ваше високопреосвещенство.

Монасите няма да се спрат пред нищо, за да ни погубят, И то от

чиста завист, защото жънем успехи там, където те се провалят. Но бог положително ще им покаже колко са погрешни методите им. Надявам се, че англичанинът сам ще се „погуби“, преди да успее да ни нанесе някаква вреда. Дневниците му доказват какво представлява – пират и предводител на пирати!

– Прочети ги на Торанага, Мартин. Онези части, където описва грабежа на беззащитни селища от Африка до Чили, и списъците на ограбеното и убитите.

– Може би е по-добре да изчакаме, ваше високопреосвещенство. Винаги можем да му ги покажем. Да се надяваме, че той сам ще се компрометира и без тях.

Отец Алвито отново избърса дланите си. Усещаше погледа на Блаторн. Дано господ се смили над теб, помисли си той. Животът ти не струва и пукната пара след всичко, което наговори днес на Торанага. Нещо повече – и душата ти вече не може да се спаси. Ти си обречен, дори и без да представяме доказателствата от дневниците ти. Дали да не ги изпратим на отец Себастио да ги върне на Мура? Какво ли би направил. Торанага, ако документите изобщо не се намерят? Не, прекалено е опасно за Мура.

Крайната врата трепна и се отвори.

– Ишидо-сама желае да ви види, господарю – обяви Нага. – Той... той е тук в коридора и желае да ви види. Веднага.

– Върнете се всички по местата си – нареди Торанага на хората си. Подчиниха му се незабавно, начело с Хиромацу. Мечовете се прибраха в ножниците. – Нага-сан, кажи на Ишидо-сама, че винаги е добре дошъл. Помоли го да заповяда.

Високият мъж влезе в стаята. Десет от самураите му в сиви униформи го последваха, но останаха до вратата и по даден от него знак седнаха на пода с кръстосани крака.

Торанага се поклонил с точно премерена официалност и на поклона му бе отговорено със същата прецизност.

Отец Алвито благодари на бога, че присъствуваше на тази среща. Предстоящият сблъсък между двамата съперници можеше да промени коренно съдбата на империята и бъдещето на католическата църква в Япония, така че всякаква следа или информация, която би помогнала на езуитите да вземат решение в коя посока да насочат влиянието си, би била от огромно значение. Ишидо беше дзен-будист и фанатичен противник на християните, докато Торанага, макар и също дзен-будист, открито им симпатизираше. Ала повечето даймио християни бяха на

страната на Ишидо и се бояха – основателно според отец Алвито – от възкачването на Торанага. Покръстените даймио бяха убедени, че ако Торанага ликвидира влиянието на Ишидо в Съвета на регентите, той няма да се поколебае да узурпира цялата власт. А станеше ли това, те бяха сигурни, че той веднага ще приложи указите за изгнание, издадени от тайко, и ще изкорени Правата вяра. Ако обаче Торанага бъде премахнат, приемствеността, колкото и да беше слаба, щеше да се запази и католическата църква щеше да процъфти.

Тъй като покръстените даймио постоянно преминаваха от единия към другия, останалите даймио в страната правеха същото и съотношението на силите между двамата водачи непрекъснато се менеше, така че никой не знаеше със сигурност коя от двете страни беше всъщност по-силната. Дори той, отец Алвито, най-осведоменият европейец в империята, не можеше да твърди с положителност кого в крайна сметка ще поддържат покръстените даймио, ако сблъсъкът стане открит, или коя фракция ще надделее.

Той наблюдаваше Торанага, който слезе от подиума и премина през плътно заобикалящата го охрана.

– Добре дошли, Ишидо-сама. Моля ви да седнете тук – посочи той единствената възглавничка на подиума. – Настоявам да се чувствувате удобно.

– Благодаря, но няма нужда, Торанага-сама. Ишидо Кадзунари беше слаб, мургав и много жилив.

С една година беше по-млад от Торанага. Открай време бяха врагове. Осем хиляди самураи в крепостта и около Осака бяха под негова власт, защото той бе командущ гарнизона – и следователно командущ охраната на наследника – главнокомандущ западните армии, завоевател на Корея, член на Съвета на регентите, официален инспектор на всички войски на покойния тайко, които бяха всъщност всички армии на всички даймио в империята.

– Благодаря ви, но няма нужда – повтори той. – Бих се чувствувал неудобно, ако аз седея, а вие стоите прав. Някой ден ще седна на възглавничката ви, но не и днес.

Гневна вълна премина през всички Кафяви, като чува заплахата, скрита в думите му, ала Торанага отвърна любезно:

– Пристигате в най-подходящ момент. Тъкмо приключих разпита на новия варварин. Цуку-сан, кажете му, моля ви, да стане.

Свещеникът преведе думите му. Усещаше враждебността на Ишидо от другия край на стаята. Освен че беше противник на християните,

той беше и яростен враг на европейците и настояваше империята да бъде завинаги затворена за тях.

Ишидо изгледа Блакторн с нескрито отвращение.

– Чух, че бил грозен, но чак пък толкова! Говори се, че бил пират, вярно ли е?

– Нима може да има съмнение? Освен това и лъже.

– Тогава, преди да го разпънете на кръст, бихте ли ми го отстъпили за половин ден? На наследника може би ще му бъде забавно да го види първо с глава на раменете. – Ишидо грубо се изсмя. – Или може би по-добре да го научим да танцува като мечка и да го показваме из цялата империя: смахнатия от Изтока.

Макар Блакторн наистина да се бе появил откъм изток, за разлика от португалците, които винаги пристигаха от юг и затова ги наричаха южните варвари. Ишидо намекваше просташки и открито, че всъщност под смахнат имаше предвид Торанага, който владееше Източните провинции.

Ала Торанага само се усмихна, като че не бе разбрал намека.

– Вие сте безкрайно остроумен, Ишидо-сама. Но съм съгласен с вас – колкото по-скоро премахнем варварина, толкова по-добре. Той е бърз, надменен, нахален и странен, както споменахте, но без никаква стойност. На всичко отгоре няма и добри обноски. Нага-сан, нека го хвърлят при обикновените престъпници. Цуку-сан, кажете му да последва хората на Нага-сан.

– Господин лоцман, следвайте тези хора.

– Къде ще ме отведат?

Отец Алвито се поколеба. Радваше се на победата си, но противникът му беше храбър и безсмъртната му душа все още можеше да бъде спасена.

– В затвора.

– За колко време?

– Не знам, синко. Това ще реши Торанага-сама.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Торанага проследи с поглед варварина и със съжаление прехвърли мислите си от неочакваните резултати от разпита му към по-належащия проблем – Ишидо.

Реши да не освобождава свещеника, защото по този начин със

сигурност щеше да вбеси Ишидо, макар че също така беше убеден, че по-нататъшното присъствие на езуита можеше да се окаже опасно. Колкото по-малко чужденци знаят, толкова по-добре. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре, допълни той наум. Дали влиянието на Цуку-сан върху покръстените даймио ще се окаже в моя полза или вреда? До днес му се доверявах изцяло. Но имаше някои особени моменти с варварина, които засега не са ми много ясни.

Ишидо умишлено не спази обичайните любезности и пристъпи направо към целта на посещението си.

– Отново трябва да попитам какъв отговор ще дадете на Съвета на регентите.

– Отново повтарям: като председател на Съвета на регентите не смятам, че е необходимо да давам отговор. Завързал съм някои незначителни семейни връзки, които не се нуждаят от никакви отговори.

– Вие сте сгодили сина си, Нага-сан, за дъщерята на Масамуне-сама, омъжили сте една от внучките си за сина и наследника на Дзатаки-сама и друга внучка за сина на Кяма-сама. Всички женитби са сключени с феодални владетели или техни близки роднини и следователно не са незначителни и са в пълно противоречие със заповедите на нашия повоен господар.

– Покойният ни господар тайко е мъртъв от една година. За жалост. Да. Много скърбя за смъртта на моя зет и бих предпочел да е все още жив и да направлява съдбините на нашата империя. – Торанага с удоволствие завъртя ножа в незарастващата рана. – Ако зет ми беше жив, той несъмнено би одобрил тези семейни връзки. Наставленията му се отнасят до женитби, които заплашват онаследяването на неговата династия. А аз не застрашавам нито династията му, нито племенника си Ямон – наследника. Доволен съм, че съм господар на Кванто. Не се стремя към по-големи владения. Живея в мир със съседите си и желая той да се запази. Буда ми е свидетел, че няма аз пръв да го наруша.

От шест века насам империята се разтърсваше от постоянни граждански войни. Преди тридесет и пет години един второстепенен даймио на име Города бе превзел Киото главно с подкрепата на Торанага. През следващите две десетилетия той по някакво чудо покори половин Япония, издигна планини от черепи и се обяви за диктатор – ала все още не бе достатъчно силен, за да поиска от императора да му даде титлата шогун, макар да имаше някаква далечна роднинска връзка с рода Фуджимото. Преди шестнадесет години обаче Города падна убит от ръката на един от генералите си и властта му премина в ръцете на главния му

васал и блестящ пълководец – селянина Накамура.

За четири кратки години генерал Накамура, подпомогнат от Торанага, Ишидо и други даймио, изличи от лицето на земята наследниците на Города и подчини цяла Япония на абсолютната си власт – единственият случай в историята на страната, когато един-единствен човек бе покорил империята. Той влезе триумфално в Киото да се поклони на Го-Ниджо, Сина на небето. Ала понеже бе селянин по произход, Накамура бе принуден да се примири с по-нисшата титла куампаку – главен съветник, от която по-късно се отказа в полза на сина си, а за себе си прие титлата тайко. Ала всеки даймио му се кланяше, дори и Торанага. И колкото да бе невероятно, в страната се възцари мир за цели дванадесет години. Ала миналата година тайко умря.

– Кълна се в Буда – повтори Торанага – аз няма пръв да наруша мира.

– Но ще воювате, ако се наложи, нали?

– Умният човек трябва да е подготвен за предателство, не мислите ли? Във всяка провинция има лоши хора. Някои от тях заемат високи постове. И двамата сме запознати с безкрайните възможности за предателство в човешкото сърце. – Торанага настръхна. – Тайко например ни завеща единство, а ние сме разединени и на изток, и на запад. Съветът на регентите е разделен на лагери. Всички даймио са се наежили едни срещу други. Съветът не би могъл да управлява едно нищо и никакво селце, та какво остава за цяла империя! Колкото по-скоро синът на тайко навърши пълнолетие, толкова по-добре. Колкото по-скоро имаме нов куампаку, толкова по-добре.

– Или може би шогун – подметна Ишидо.

– Куампаку, тайко или шогун – властта е една и съща – отговори Торанага. – Какво значение има титлата? Единствено властта значи нещо. Города така и не стана шогун. Накамура бе по-доволен като куампаку и по-късно като тайко. Той управляваше и това е всъщност единственото важно нещо. Какво значение има, че зет ми някога е бил селянин? Какво значение има, че аз произлизам от древен и знатен род? Какво значение има, че вие сте от долен произход? Нали сте генерал, господар, дори член на Съвета на регентите?

Има дори много голямо значение, помисли си Ишидо. И ти прекрасно го знаеш. Всеки даймио го знае. Дори и тайко го съзнаваше.

– Яемон е на седем години. След още седем ще стане куампаку. А дотогава...

– След осем години, генерал Ишидо. Това е исторически закон.

Когато племенникът ми стане на петнадесет години, той навършва пълнолетие и онаследява. А дотогава ние, петимата регенти, управляваме от негово име. Такава бе волята на покойния ни господар.

– Да. И той също така нареди, че регентите не могат да вземат никакви заложници. А Очиба-сама, майката на наследника, е заложница в крепостта ви в Йедо, като гаранция за безопасността ви тук, и това е нарушение на волята му. Вие официално се съгласихте да се подчинявате на нарежданията му, както и всички останали регенти. Дори подписахте документа със собствената си кръв.

Торанага въздъхна.

– Очиба-сама е на посещение в Йедо, където сега ражда собствената и сестра, която е омъжена за моя син и наследник. Мястото на сина ми е в Йедо, докато аз съм тук. Какво по-естествено за една сестра да гостува на сестра си в такъв момент? Не е ли това чест за нея? Може би ще ми се роди първият внук, кой знае?

– Майката на наследника е най-важната дама в цялата империя. Тя не бива да е във... Ишидо – щеше да каже „вражески“ ръце, но навреме се овладя. – В непривичен град. – Той помълча, после добави недвусмислено: – Съветът настоява да й наредите още днес да се прибере у дома си.

Торанага избягна клопката.

– Повтарям – Очиба-сама не е заложница и следователно аз не мога да й давам нареждания.

– Нека тогава се изразя по друг начин: Съветът изисква нейното незабавно присъствие в Осака.

– Кой го изисква...

– Аз. И Сугияма-сама. И Оноши-сама, и Кияма-сама. Освен това всички решихме единодушно да я чакаме тук, докато се върне в Осака. Ето подписите им.

Торанага позеленя. До този момент се бе справял с членовете на Съвета по такъв начин, че гласовете винаги бяха разделени три на два. Никога досега не бе успял да спечели срещу Ишидо с четири на един глас, но същото се отнасяше и за неговия враг. Четири на един означаваше изолация и провал. Защо Оноши се бе прехвърлил във вражеския лагер? Ами Кияма? Двамата бяха непримирими врагове още преди да се прехвърлят към чуждата религия. С какво ги бе спечелил Ишидо?

Ишидо съзнаваше, че врагът му е сразен. Но за да бъде победата пълна, трябваше да направи още един ход. Така че той пусна в действие плана, който бяха скроили двамата с Оноши.

– Ние, регентите, решихме, че е крайно време да се разправим с онези, които възнамеряват да узурпират властта на нашия господар и да погубят наследника. Предателите ще бъдат съдени. Ще ги показваме из улиците като най-обикновени престъпници, заедно с целия им род, и ще ги екзекутираме като прости бандити – заедно с целия им род. Фуджимото, Такашима, благороден произход, долен произход – без значение. Дори и Миновара!

Яростна вълна премина през самураите на Торанага, защото подобно светотатство срещу полуцарствените родове бе немислимо. Миг след тези думи младият Усаги, внукът на Хиромаци, скочи на крака, пламнал от гняв, измъкна с рязко движение дългия си меч и се хвърли към Ишидо, хванал го с две ръце за дръжката, готов да удари.

Ишидо бе подготвен за смъртоносния удар и не направи никакъв жест да се защити. Замисълът му се състоеше именно в това, на това бе разчитал и хората му бяха предупредени да не се намесват, докато не го убият. Ако той, Ишидо, паднеше тук, сега, от ръката на самурай на Торанага, тогава целият гарнизон на Осака можеше законно да се нахвърли върху Торанага и да го унищожи, без да се съобразява със заложницата. За възмездие Очиба-сама щеше да бъде убита от синовете на Торанага и останалите регенти щяха да бъдат принудени да тръгнат срещу рода Йоши, който – вече изолиран – щеше да бъде изличен от лицето на земята. Само по този начин наследникът можеше да заеме поста си със сигурност и той, Ишидо, би изпълнил дълга си към тайко.

Ала ударът не последва. В последния момент Усаги дойде на себе си и с треперещи ръце прибра меча в ножницата си.

– Моля за прошка, господарю – коленичи той и склони глава. – Не можах да понеса срама, че трябва да слушате такива оскърбления. Моля за извинение, аз се извинявам и искам да ми позволите незабавно да извърша сепуку, тъй като не мога да живея с този позор.

Макар Торанага да не бе помръднал, той бе готов да предотврати удара и знаеше, че Хиромаци и останалите също бяха нашрек, и Ишидо по всяка вероятност щеше да бъде най-много ранен. Разбираше също така защо Ишидо бе тъй предизвикателен. Ще ти платя със страшно висока лихва, Ишидо – закани му се той наум. После прехвърли вниманието си върху коленичилиия младеж.

– Как си посмял да допуснеш, че нещо, казано от Ишидо-сама, може да е било умишлено оскърбление към мен? Той никога не би проявил такава неучтивост. Как смееш да слушаш разговори, които не са предназначени за твоите уши? Не, не ти разрешавам да си направиш сепуку.

Това е чест. А ти нямаш нито доблест, нито самодисциплина. Още днес ще бъдеш разпънат на кръст като най-обикновен престъпник. Мечовете ти ще бъдат строшени и заровени в селището на ета. И синът ти ще бъде погребан в селището на ета. Главата ти ще бъде набита на кол, за да могат всички да и се надсмиват, а до нея ще има поставен надпис: „Този човек е бил роден самурай по грешка. Името му вече не съществува!“

С върховно усилие Усаги се опитваше да контролира дишането си, но потта му се стичаше от него и срамът го изтерзаваше. Той се поклони на Торанага и прие участието си с външно спокойствие.

Хиромаци излезе напред и смъкна и двата меча от пояса на внука си.

– Торанага-сама – тежко произнесе той. – Позволете ми аз лично да се погрижа заповедите ви да бъдат изпълнени.

Торанага кимна.

Младецът се поклони отново и понечи да стане, но Хиромаци го блъсна отново на пода.

– Изправени ходят самураите. И мъжете. Но ти не си нито едното, нито другото. Ще пълзиш към смъртта си.

Усаги безмълвно се подчини.

Всички в стаята се радваха на самодисциплината, проявена сега от младото момче, от невероятното му безстрашие. Ще се прероди като самурай, доволни си мислеха те.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

През нощта Торанага не можа да мигне. Това много рядко му се случваше, защото поначало бе в състояние да отложи за следващия ден и най-належащия проблем, тъй като знаеше: ако доживее дотогава, ще го разреши по възможно най-сполучливия начин. Отдавна бе открил, че спокойният сън можеше да даде отговор и на най-заплетената загадка, а ако не – какво значение имаше тогава? Нима животът не бе само капчица роса?

Ала тази нощ имаше да разсъждава върху много озадачаващи проблеми. Какво да прави с Ишидо? Защо Оноши е преминал в лагера на врага? Как да се справи със Съвета? Дали християнските свещеници не са се намесили отново? От коя страна ще дойде следващият опит за убийство? Какво да прави с Ябу? А с варварина? Дали говореше истината?

Интересно, че той се появи от източните морета точно в този момент. Дали това не е поличба? Дали неговата карма няма да се окаже искрата, която ще възпламени барутния погреб?

Карма беше индийска дума, възприета от японците като част от будистката философия, и се отнасяше до съдбата на човека в този живот, определена безвъзвратно от всичко, което е извършил в предишното свое съществуване – добрите дела даваха възможност за по-добро положение в този живот, а лошите – точно обратното. Също така, както делата в сегашното съществуване имаха решаващо значение за следващото прераждане. Човек непрекъснато се прераждаше в този свят на сълзите, докато след много мъки и страдания, преминал през безброй съществувания, той най-накрая се пречистваше и преминаваше в нирвана – мястото на съвършения покой. И никога повече нямаше да се преражда.

Колко странно, че Буда или някой друг бог, или просто карма бе довел Анджин-сан именно във владението на Ябу. И колко странно, че бе слязъл на брега именно в селото, където Мура, тайният ръководител на шпионската му мрежа в Идзу, се бе установил от много години под носа на тайко и преболедувалия едра шарка баща на Ябу. Странно също, че Цуку-сан се намираще тук, в Осака, и бе подръка да превежда, а не в Нагасаки, където му бе мястото. Странно, че главният свещеник на християните също се намираще в Осака, както и главният капитан на португалците. Странно, че лоцманът – Родригес – бе също така подръка да закара Хиромацу в Анджино тъкмо навреме, за да свари варварина жив и да сложи ръка на оръдията. В Анджино беше и Касиги Оми, син на човека, който би ми предал главата на Ябу, само да мръдна малкото си пръстче.

Колко красив е животът и същевременно колко е тъжен! Колко е мимолетен, без минало и настояще, само едно безкрайно „сега“.

Торанага въздъхна. Едно нещо беше сигурно: варваринът никога вече нямаше да си отиде. Нито жив, нито мъртъв. Той ставаше завинаги част от империята.

Ушите му доловиха почти неуловимия шум от приближаващи се стъпки и мечът му вече бе готов. Той сменяше спалнята си всяка нощ, както и охраната и паролата, като предпазна мярка срещу убийците, които винаги дебнеха. Стъпките спряха пред вратата. После дочу гласа на Хиромацу и първата част от паролата:

- Ако истината е вече ясна, какъв е смисълът от размишлението?
- А ако истината е скрита? – отвърна Торанага.
- Тогава тя вече е ясна – довърши правилно Хиромацу. Цитатът

беше от един древен будистки учител – Сараха.

– Влез. – И чак когато Торанага се убеди, че дошлият наистина бе неговият съветник, той отпусна меча си. – Седнете.

– Чух, че не спите. Помислих си, че може да имате нужда от нещо.

– Не, благодаря. – Торанага огледа бръчките около очите на стареца, които бяха станали по-дълбоки. – Радвам се, че дойдохте, стари приятелю.

– Сигурен ли сте, че нищо ви няма?

– Да.

– Тогава ще ви оставя. Извинявайте за безпокойството, господарю.

– Не, влезте, моля ви. Радвам се, че сте тук. Седнете.

Старецът седна до вратата, с изправен като свещ гръб.

– Удвоих стражата.

– Правилно сте постъпили.

Хиромацу помълча.

– Що се отнася до онзи, лудия, заповедите ви са изпълнени.

Всичките.

– Благодаря.

– Жена му – щом чу присъдата, внучката ми помоли за разрешение да се убие, за да придружи мъжа си във Великия безкрай. Отказах ѝ, и заповядах да чака вашето решение.

Хиромацу кървеше отвътре. Колко е ужасен животът!

– Правилно сте постъпили.

– Искам официално позволение ви да се самоубия. Онова, което той извърши, ви постави под смъртна заплаха и аз съм виновен за това. Трябваше да предвидя грешката му. Не съумях да ви служа както трябва.

– Не ви позволявам да извършите сепуку.

– Моля ви, дайте ми разрешение.

– Не. Трябвате ми жив.

– Ще ви се подчиня. Но ви моля да приемете извиненията ми.

– Извиненията ви са приети. – След малко Торанага добави. – А какво ще кажете за варварина?

– Много неща, господарю. Първо: ако не го бяхте чакали днес, щяхте от зори да сте на лов и Ишидо нямаше да ви оплете в гнусната си мрежа. Сега вече нямате друг избор, освен да му обявите война – ако успеете да се измъкнете от тази крепост и да се приберете в Йедо.

– Второ?

– И трето, и четиридесет и трето, и сто четиридесет и трето. Аз не

мога да се меря с вас по ум, господарю, но дори и на мен ми стана ясно, че всичко, което южните варвари са ни разправяли, е лъжа. – Хиромацу беше доволен, че може да разговаря. Това уталожваше болката му. – Ако съществуват две враждуващи християнски религии и ако португалците са част от по-голямата испанска нация, и ако страната на този нов варварин – как ѝ беше името – воюва и с двете и ги побеждава, щом е остров като нашата страна, и – най-голямото „ако“ от всички – ако той казва истината, а свещеникът е превел точно казаното. – Вие можете да съберете всички тези „ако“ на едно място и да извлечете от тях някакъв смисъл, да съставите някакъв план. Аз не мога – съжалявам. Знам само какво видях в Анджино и по време на плаването. Този Анджин-сан е много силен в главата, макар че в момента тялото му е заслабнало – сигурно от пътуването. Той има власт над морето. Не мога да го разбера. Как може да е всичко това и да се остави да му се изпикаят на гърба? Защо спаси живота на Ябу след онова, което му стори, а също и живота на врага си, както той сам признава – португалеца Родригу? Свят ми се вие от толкова много въпроси, сякаш съм препил саке. – Хиромацу млъкна. Умората му надделя. – Но съм на мнение, че трябва да го задържим – него и останалите като него, и другите, които може да се появят, и незабавно да ги убиваме.

– А Ябу?

– Заповядайте му още тази нощ да извърши сепуку.

– Защо?

– Защото няма никакви обноси. Вие предсказахте какво ще направя, като пристигне в Анджино. Канеше се да задигне имуществото ви. Освен това е и лъжец. Не си правете труда да се срещате с него утре, както сте предвидили. По-добре да му предам още сега заповедта ви. Рано или късно ще трябва да го убие. По-добре сега, когато ви е в ръцете, без обкръжението си от васали. Съветвам ви да не се бавите.

На вътрешната врата леко се почука.

– Тора-чан?

Торанага се усмихна както винаги, щом чуеше този глас и умалителното си име.

– Да, Кири-сан?

– Позволих си, господарю, да донеса чай за вас и гостенина ви. Мога ли да вляза?

– Да.

Двамата мъже отвърнаха на поклона и Кири затвори вратата и започна да налива чая по чашите. Беше на петдесет и три години, главна

дама на дамите на Торанага. Пълното и име беше Кирицубо-но-Тошико, а Кири и беше умалително име. Беше най-възрастната от всички дами в дома му. Косата ѝ бе започнала да посивява, тялото ѝ бе напълняло, ала лицето и грееше от неугасима радост.

– Не бива да сте буден по това време, Тора-чан. Скоро ще се съмне и предполагам, че веднага ще се отправите със соколите си към хълмовете, така ли е? Трябва да спите!

– Да, Кири-чан – потупа я той любвеобилно.

– Не ми казвайте Кири-чан – засмя се тя. – Аз съм стара жена и към мен трябва да се отнасяте с уважение. Стигат ми неприятностите, които ми създават другите ви дами. Казвайте ми Кирицубо-Тошико-сан, господарю Йоши Торанага-но-Чикитада!

– Ето, виждате ли, Хиромацу! И след двадесет години тя все още се опитва да се разпорежда с мен!

– Извинявайте, Тора-сама, но минаха повече от тридесет години – гордо го поправи тя. – И вие се поддавате на команди толкова, колкото и тогава.

Когато Торанага беше на двадесетина години, той също бе известно време заложник при деспотичния Икава Тададзаки, владетел на Суруга и Тотоми, баща на Икава Джикю, врага на Ябу. Самураят, който отговаряше за доброто поведение на Торанага, тъкмо си бе взел Кирицубо за жена. Тя беше седемнадесетгодишна. Самураят и Кири се отнасяха много добре с него, даваха му мъдри съвети и когато Торанага се вдигна срещу Тададзаки и се присъедини към Города, той тръгна с него заедно с много други воители и храбро се би до рамото му. По-късно, в битката за столицата, мъжът на Кири падна убит. Торанага я попита дали желае да стане негова наложница и тя с радост прие. В онези дни не беше още дебела, но затова пък бе все така по майчински топла и мъдра. Тя караше деветнадесетата си година, а той беше двадесет и четири годишен. Оттогава Кири стана център на домакинството му. Беше изключително умна и способна. Години наред домът му бе поддържан изрядно, без никакви дрязги. Доколкото може да няма дрязги в едно домакинство, в което има жени, помисли си Торанага.

– Започнала си да дебелееш – подметна той, макар че нямаше нищо против пълнотата ѝ.

– Торанага-сама! Как можете да кажете такова нещо пред Тода-сама! Ах, много съжалявам, но ще трябва да си направя сепуку или най-малкото да си обръсна главата и да стана монахиня. А пък се имах за толкова млада и слабичка. – Тя избухна в смях. – Впрочем съгласна съм,

че задникът ми е дебел, но какво да правя? Обичам да си похапвам, така че да му мислят Буда и моята карма – това е техен проблем, нали така? – Тя им подаде чашите с чай. – Заповядайте. А сега си отивам. Желаете ли да ви изпратя Садзуко-сан?

– Не, досетлива моя Кири-сан, благодаря ти. Ще поговорим малко и ще се опитам да заспя.

– Лека нощ, Тора-сама. Спете без сънища. – Тя се поклони и на двамата и излезе.

Те с удоволствие засърбаха чая си. Торанага пръв наруши мълчанието:

– Винаги съм съжалявал, че нямахме син двамата с Кири-сан. Веднъж зачена, но пометна. Беше по време на битката при Нагакуде.

– А, тогава значи?

– Да.

Това стана веднага след убийството на Города, когато генерал Накамура – бъдещият тайко – се опитваше да съсредоточи цялата власт в ръцете си. Навремето това бе доста под въпрос, тъй като Торанага поддържаше законния наследник – един от синовете на Города. Накамура излезе срещу Торанага близо до село Нагакуде, но войските му бяха разбити и той изгуби битката. Торанага разумно се оттегли, преследван от свежи сили, този път под командата на Хиромацу, който се биеше на страната на Накамура. Торанага се отърва от капана и избяга в собствените си провинции с непокътната армия, готова отново да се хвърли в бой. Петдесет хиляди души загинаха при Нагакуде, но много малко от тях бяха на Торанага. Мъдрият бъдещ тайко прекрати гражданската война срещу него, макар че щеше да я спечели. Нагакуде беше единствената битка, която тайко изобщо някога изгуби, а Торанага – единственият генерал, от когото претърпя поражение.

– Радвам се, че така и не се стигна до бой помежду ни, господарю – каза Хиромацу.

– Да.

– Вие щяхте да спечелите.

– Не. Тайко беше най-големият военачалник, най-мъдрият и умен човек, когото съм срещал.

Хиромацу се усмихна.

– Да. Освен вас.

– Не, грешите. Аз именно затова станах негов васал.

– Жалко, че вече го няма.

– Да.

– Но и Города беше чудесен мъж, нали? Толкова прекрасни мъже загинаха. – Хиромацу неволно започна да върти в ръка ножницата на своя преминал през огъня на безброй битки меч. – Ще трябва да тръгнете срещу Ишидо. Това ще принуди всички даймио да решат на чия страна ще застанат – веднъж завинаги. В крайна сметка ще спечелим войната и тогава ще можете да разпуснете Съвета и да станете шогун.

– Не се стремя към тази чест – рязко възрази Торанага. – Колко пъти трябва да ви го казвам?

– Извинете, господарю. Но смятам, че така ще е най-добре за Япония.

– Това ще е предателство.

– Към кого, господарю? Към тайко? Той е мъртъв. Спрямо последната му воля и завещание? То е само лист хартия. Към малкия Яемон? Той е син на селянин, узурпирал властта и поста на един военачалник, чиито наследници изличи от лицето на земята. Ние бяхме съюзници на Города, а след това станахме васали на тайко. Ала и двамата са мъртви.

– Бихте ли дали такъв съвет, ако бяхте член на Съвета на регентите?

– Не. Но не съм регент и много се радвам. Аз съм само ваш васал. Преди една година направих своя избор – на чия страна да бъда. И направих избора си свободно.

– Защо? – Торанага за пръв път му задаваше този въпрос.

– Защото сте мъж, защото сте Миновара и защото, както и да постъпите, решението ви ще е мъдро. Вие правилно казахте на Ишидо: ние не сме народ, който се управлява от комитет. Нужен ни е водач. Кого от петимата регенти можех да избира? Оноши-сама? Да, той е умен и добър военачалник. Но е християнин и е сакат, а плътта му така се е разложила от проказата, че смърди от петдесет крачки. Сугияма-сама? Той е най-богатият от всички даймио в страната и родът му също е старинен, както и вашият. Но е мекушав ветропоказател и всички го знаем много добре какво представлява. Кияма-сама? Мъдър, храбър, голям военачалник и стар другар. Ала и той е християнин, а аз смятам, че в тази Земя на боговете си имаме достатъчно богове и няма защо да бъдем толкова високомерни, че да започнем да се прекланяме само на един. Ишидо? Презирам тази продажна селска фъшкия, откак го познавам, и единствената причина, поради която не съм го убил, е, че беше кучето на тайко. – Изсушеното му лице се пропука в усмивка. – Така че, както виждате, Йоши Торанага-но-Миновара, друг избор няхах.

– Ами ако не послушам съвета ви? Ако обработя членовете на

Съвета на регентите, дори Ишидо, и издигна на власт Яемон?

– Каквото и да направите, все ще е мъдро. Но всички регенти биха предпочели да ви видят мъртъв. Това е самата истина. Съветвам ви незабавно да започнете война. Незабавно. Преди да успеят да ви изолират. Или по-вероятно – да ви убият.

Торанага се замисли за враговете си. Бяха силни и многобройни.

Ще му трябват не по-малко от три седмици, за да се завърне в Йедо по токайдския път – главната артерия, която минаваше по крайбрежието между Йедо и Осака. Да тръгне с кораб, беше по-опасно и вероятно би отнело и повече време, освен ако не използва галера, която да плава срещу вятъра и течението.

Мислите на Торанага се прехвърлиха отново върху плана, който бе измислил. Не виждаше никакъв недостатък в него.

– Вчера узнах под секрет, че майката на Ишидо ще отиде на гости на внука си в Нагоя – каза той и Хиромацу моментално наостри уши. Нагоя беше огромен град-държава, който все още не се бе обвързал с нито една от страните. – Тя трябва да бъде „поканена“ от абата да посети храма „Джоджи“, да се порадва на цъфналите вишни.

– Ще уредя това незабавно – откликна Хиромацу. – С пощенски гълъб. – Храмът „Джоджи“ беше прочут с три неща: алеята на вишневите дървета, войнствените си монаси дзен-будисти и откритата си непреклонна вяроност към Торанага, който преди години бе дал пари за построяването му и оттогава непрекъснато го издържаше. – Дърветата ще са прецъфтели вече, но ще се погрижим утре да бъде там. Не се съмнявам, че достопочтената дама ще пожелае да остане няколко дни – мястото е тъй приятно. Внукът ѝ също трябва да отиде, нали?

– Не, само тя. Поканата на абата ще стане иначе прекалено очевидна. Второ: изпратете тайно зашифровано послание на сина ми Судара: „Напускам Осака веднага щом свърши настоящото заседание на Съвета – след четири дни.“ Изпратете го по бързоходец и утре повторете текста по пощенски гълъб.

Хиромацу не скри неодобрението си.

– Тогава да наредя ли веднага да пристигнат десет хиляди души?

– Не. Наличните хора са достатъчни. Благодаря ви, стари приятелю. Сега ще се опитам да поспя.

Хиромацу стана и разкърши рамене. После, вече при вратата, попита:

– Разрешавате ли на внучката ми Фуджико да се самоубие?

– Не.

– Но Фуджико е самурай, господарю, а вие знаете какво са синовете за майките. Това й беше първо дете.

– Ще роди още много деца. На колко е години? Осемнадесет? Ще й намеря друг съпруг.

Хиромацу поклати глава.

– Няма да приеме друг. Много добре я познавам. Най-съкровено и желание е да сложи край на живота си. Моля ви.

– Предайте на внучката си, че не одобрявам безсмислената загуба на човешки живот. Отказвам да дам разрешение.

Хиромацу най-сетне се поклонил и се приготвил да излезе.

– Колко време ще издържи варваринът в затвора? – попита Торанага.

Хиромацу отговори, без да се обърне:

– Зависи доколко умее да се бие.

– Благодаря ви. Лека нощ, Хиромацу. – Когато се убеди, че е останал съвсем сам, той тихичко се обади: – Кири-сан?

Вътрешната врата веднага се отвори. Тя влезе и коленичи.

– Изпрати на Судара спешно послание: „Всичко е наред.“ Изпрати го по бързи гълъби. С три гълъба едновременно, още щом зазори. По пладне направи същото.

– Да, господарю.

И безшумно си отиде.

Все един ще стигне до него, помисли си той. Най-малко четири ще паднат от стрели, ястреби или шпиони. Но дори и тогава Ишидо няма да разбере нищо, освен ако не е разгадал шифъра ни.

Шифърът беше известен само на четирима души: на големия му син Нобору, на втория му син и наследник Судара, на Кири и на него самия. Посланието всъщност гласеше:

„Не обръщай внимание на всички останали вестии. Пусни в действие план № 5.“

Предварително се бяха уговорили според план № 5 синът му да свика незабавно в Йедо, неговата столица, всички глави на рода Йоши и най-доверените им съветници и да ги мобилизира за война. Кодовата дума, която означаваше „война“, беше „Алено небе“. Убийството му или пленяването му означаваша начало на война – незабавно, фанатично нападение върху Киото, под предводителството на наследника му Судара и с участието на всичките му войски. Целта бе да превземат града и

да пленят императора марионетка. Това щеше да се съчетае с тайно, много старателно подготвено въстание в петнадесет провинции едновременно, които от години вече бяха подготвяни за такава една възможност. Всички главни обекти, проходи, градове, крепости и мостове бяха грижливо подбрани. Имаха достатъчно оръжие и фанатични привърженици, за да изпълнят предназначенията.

Планът е добър, доволно си помисли той. Но не ги ли поведе аз, ще се провали. Судара няма да съумее. Не защото му липсват смелост или ум или поради предателство, а само защото няма достатъчно познания и опит и не може да увлече след себе си необходимия брой необвързани даймио. И защото на пътя му ще се изпречат непобедими крепостта Осака и наследникът Яемон – фокусът на цялата враждебност и завист, които съм си спечелил в течение на петдесет и две години война.

Торанага започна да воюва на шестгодишна възраст, когато му бе наредено да се яви като заложник в лагера на врага. След това бе измъкнат оттам и пленен от други врагове, отново бе пратен като заложник, отново бе откупен на дванадесетгодишна възраст. Тогава поведе първия си отряд и спечели първата си битка.

Толкова много битки. Нито една загубена. Но затова пък колко врагове! И ето че се съюзяват.

Судара няма да успее. Ти единствен може би ще съумееш да спечелиш с „Аленото небе“. Тайко можеше – това е сигурно. Но най-добре да не се налага да се пуска в ход „Алено небе“.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

За Блакторн ранното утро бе истински ад. Беше се вкопчил в борба на живот и смърт с друг един затворник. За паничка каша. И двамата бяха голи. Преди да хвърлят затворниците в огромната едноетажна дървена постройка, им събличаха всички дрехи. Облеченият човек заемаше повече място и освен това дрехите можеха да скрият някакво оръжие.

Мрачното задушно помещение беше дълго петдесет стъпки и широко десет, натъпкано с голи, потни японци. През дъските и гредите, от които бяха сковани стените и ниският таван, не се процеждаше почти никаква светлина.

Блакторн едва се държеше на краката си. Кожата му беше издрана и разкъравена от изпочупените нокти на противника му и от ударите в дъсчената стена. Най-накрая заби глава в лицето на японеца, сграбчи го

за гърлото и започна да го удря в гредите, докато онзи загуби съзнание. После захвърли тялото му на една страна, хвърли се през потната маса към мястото в ъгъла, към което бе предявил претенции, и се приготви за следващото нападение.

Храната донесоха призори и пазачите започнаха да подават през малкия отвор купички с каша и чаши вода. Това бе първата храна, откак бе влязъл на смрачаване предния ден в затвора. Опашката за храна и вода беше необичайно спокойна. Без дисциплина никой не би могъл да се нахрани. И изведнъж този подобен на маймуна човек – небръснат, кирлив, възливи – го удари през бърбреците и му отне порцията, докато останалите чакаха да видят какво ще стане. Ала Блаторн бе минал през толкова корабни свадни, че един-единствен удар никога не би могъл да го извади от строя. Престори се на безпомощен, издебна подходящия момент, скрита злобно нападателя си и боят започна. Сега, в ъгъла, с изненада видя как един от затворниците му подава купичката с каша и водата, които вече бе отписал като изгубени. Той ги пое и благодари.

Ъглите бяха най-желаните места. По дължината на помещението през целия под минаваше дълга греда и го разделяше на две. Във всяка от двете половини имаше по три редици мъже – двете с лице едни към други, а третата редица помежду им. В средната редица попадаха само слабите и болните. Когато по-силните мъже от външните редици протягаха крака, налагаше се да ги провират през седналите в средата.

В средната редица Блаторн забеляза и два трупа – подпухнали, накацани от мухите. Ала немощните, умиращите мъже до тях сякаш не ги забелязваха.

Не можеше да вижда надалече в нажежения мрак. Слънцето вече напичаше дъските. Имаше две кофи за тоалетни нужди, ала вонята беше нетърпима, защото болните бяха омърсили себе си и местата, където лежах скупчени.

От време на време пазачите отваряха желязната врата и извикваха някакви имена. Повиканите се покланяха на другарите си и излизаха, но скоро докарваха други и местата им се запълваха отново. Всички затворници сякаш се бяха примирили със съдбата си и се опитваха, доколкото това бе възможно, да живеят без особен егоизъм в мир със съседите си.

Някакъв човек до стената започна да повръща. Набързо го избутаха в средната редица и той се строполи на пода, полузадушен под тежестта на множеството крака.

Блаторн затвори очи и се опита да се пребори с ужаса и

клаустрофобията. Ах, този мръсник Торанага! Дано един ден имам възможността да те напъхам тук! И тези копелета, пазачите!

Вечерта, като му наредиха да се съблече, той започна да се съпротивява с ожесточена безнадеждност само защото никога не се предаваше без бой. След което го блъснаха в затворническото помещение.

Имаше четири такива бараки. Бяха построени на края на града, върху утъпкана площадка, оградена е високи каменни стени. Извън стените до реката имаше по-малка площадка от утъпкана пръст, отделена с вѝжета, върху която се издигаха пет големи кръста. Към тях бяха завързани за китките и глезените голи мъже и жени и докато Блаторн вървеше подир охраняващите го самураи, видя как палачите забиваха дългите си копия в гърдите на жертвите под одобрителните възгласи на тълпата. След това свалиха мъртвите и качиха други пет осъдени, а няколко самураи започнаха да насичат с дългите си мечове труповете на парчета, като през цялото време се заливаха от смях.

Кръвожадни мръсници!

Победеният от Блаторн мъжага бе дошъл на себе си, без някой да го забележи. Лежеше в средната редица със съсирена кръв на едната буза и смазан нос. Внезапно са нахвърли отново върху Блаторн, без да обръща внимание на препречилите пътя му тела.

Блаторн забеляза устремната му атака чак в последния момент, яростно пресрещна удара и го събори на пода. Затворниците, върху които се строполи, започнаха да го ругаят и един от тях, с телосложение на булдог, злобно го фрасна по врата с ръба на дланта си. Чу се сухо изпращяване и главата на мъжа се отпусна безжизнено.

Човекът булдог повдигна обръснатата глава на падналия за проскубаната опашка на върха на темето и я отпусна отново да падне. Погледна към Блаторн и изговори нещо гърлено, усмихна се с беззъбата си уста и сви рамене.

– Благодаря – каза Блаторн, като едва си поемаше дъх, признателен, че нападателят му не владееше уменията на Мура да се бие без оръжие. – Мое име Анджин-сан – добави той, като посочи гърдите си. – Ти?

– *А, со десу?* Анджин-сан. – Булдогът посочи себе си и сръбна почтително въздух. – Миникиуи.

– Миникиуи-сан?

– *Хай!* – И изстреля нещо на японски. Блаторн сви уморено рамене.

– *Уакаримасен.* Не разбирам.

– *А со десу.* – Булдогът каза нещо на съседите си, после пак сви

рамене и двамата с Блаторн вдигнаха мъртвия и го отнесоха при останалите трупове. Когато се върнаха в ъгъла, никой не бе заел местата им.

Повечето от затворниците спяха или се опитваха да заспят. Блаторн се усещаше мръсен, нещастен, на прага на смъртта. Не се безпокой, окуражи се той, до смъртта имаш да извървиш още много път. Но не мога да живея дълго в тази пъклена дупка. Прекалено е претъпкана. О, господи, пусни ме да изляза оттук! Защо подскача стаята нагоре-надолу? Това Родригес ли е? Излиза от дълбините с щипци на рак вместо очи... Не мога да дишам, не мога да дишам! Трябва да се махна оттук, моля ви, не слагайте повече дърва в огъня! Какво правиш тук, Кроок, момчето ми? Мислех, че са те пуснали. Мислех, че си там, в селото, а ти си бил тук... Но аз как попаднах тук? Колко е прохладно и това момиче – много е хубава... но защо я влачат надолу, към брега? Защо се смее Оми, голият самурай? Защо ни карат през пясъка, кървави следи, стари вещици, селяни, деца, казана и ние в него... стига, престанете да слагате дърва в огъня, аз се давя в тази помия... О, господи, господи, умирам! Во имя отца и сина и святаго духа... Това е последното причастие и ти си католик, всички сме католици и ще гориш... ще гориш в огън, огън, огън.

Той се измъкна от кошмара, а ушите му още бучаха от мирната, но разтърсваща категоричност на последното причастие. В първия момент не можа да разбере дали е буден, или още спи, защото невярващите му уши продължаваха да чуват латинските благословии, а недоверчивите му очи се взираха в сбръчкан стар европеец, свит на две в средната редица на около петнадесет крачки от него. Беззъбият старец имаше дълга мръсна коса, сплъстена брада и изпочупени нокти, а облеклото му се състоеше от окъсано дрипаво расо. Той вдигна дървено разпятие над полускритото от другите тяло и за миг върху него попадна сноп светлина. После затвори очите на мъртвеца, измърмори някаква молитва и вдигна поглед към Блаторн, който го наблюдаваше втренчено.

– Майко божия, вярно ли виждам – изкрюка той на груб, селски испански и се прекръсти.

– Да – отговори Блаторн също на испански. – Вие кой сте?

Старецът тръгна към него, като през цялото време си мърмореше нещо. Другите затворници го оставиха да мине и дори да ги тъпче, без да протестират. Той втренчи в Блаторн гуреливите си очи. Цялото му лице бе покрито с брадавици.

– Ах, пресвета Дево, сеньорът е истински... Кой сте вие? Аз съм... аз съм Фра Доминго... от Ордена на свети Франциско... ордена на... –

И заломоти някаква смесица от японски, латински и испански. Главата му се затресе от тикове и той избърса слюнката, която непрекъснато се точеше от устата му. – Сеньорът истински ли е?

– Истински съм – понадигна се Блаторн. Свещеникът измърмори още едно „Аве Мария“ и по бузите му започнаха да се стичат сълзи. Той целуна кръста си няколко пъти и би коленичил, ако имаше къде. Булдогът разтърси съседа си и го събуди, после двамата клекнаха, за да му направят място да седне.

– Благословен да е свети Франциско, задето чу молитвите ми. Помислих, че сте призрак, сеньор, дух. Да, зъл дух. Виждал съм ги толкова много, толкова много... Откога е тук сеньорът? В тази тъмница нищо не се вижда, пък и очите ми вече не ги бива... Откога?

– От вчера. А вие?

– Не знам, сеньор. Много отдавна. Затвориха ме тук през септември – хиляда петстотин деветдесет и осма година от рождението на Христа.

– Сега сме май – хиляда и шестстотна година.

– Хиляда и шестстотна?

Някой изстена високо и отклони вниманието на свещеника. Той скочи на крака и започна да прескача телата като паяк. По пътя си раздаваше благословии и окуражаваше хората на добър японски. Не можа да открие умиращия, затова изломоти последното опрощение по посока на стона и благослови всички, без някой да му се противопостави.

– Елате с мен, синко.

И без да чака отговор, монахът закуцука през множеството тела. Блаторн се поколеба дали да напусне мястото си, но после стана и го последва. Като измина десетина крачки, спря и се обърна. Мястото му бе изчезнало, сякаш никога не е бил там.

Той продължи да се провира към най-тъмната част на помещението. В отсрещния ъгъл, колкото и да беше невероятно, видя малко празно пространство, колкото да легне един дребен човек. Беше застлано със стара сламена рогозка, върху която бяха наслагани гърненца и купички. Отец Доминго стъпи върху рогозката и повика Блаторн с пръст. Японците наоколо го пуснаха да мине, без да кажат нито дума.

– Тези хора са моето паство, сеньор. Всички са мои чада, в името на Исуса. Много от тях съм покръстил тук – ей го Йоан, онзи там е Марк... – Свещеникът млъкна, за да си поеме дъх – Много съм изморен. Трябва... трябва...

И заспа.

На смрачаване пак донесоха храна. Когато Блаторн се надигна да

стане, един от японците му махна с ръка да не мърда от мястото си и му донесе пълна купичка. Друг потупа свещеника по рамото да се събуди и му подаде неговата дажба.

– *Ийе* – поклати глава старецът, усмихна се и понечи да върне купичката на човека.

– *Ийе*, Фарда-сама.

Най-сетне старият човек склони да хапне малко, след което стана, като всичките му стави изпукаха, и подаде остатъка от храната на един от средната редица. Човекът допря ръката на свещеника до челото си и получи благословия.

– Толкова съм щастлив да видя себеподобен – започна отец Доминго и се настани до Блаторн. Гласът му беше плътен, съскащ – глас на селянин. Той посочи немощно към другия край на помещението. – Един от паството ми спомена, че сеньорът нарекъл себе си лоцман – „анджин“. Лоцман ли е сеньорът?

– Да.

– Тук има ли други членове на екипажа ви?

– Не, сам съм. А вие защо сте тук?

– Щом сеньорът е сам – от Манила ли е пристигнал?

– Не, не съм бил досега в Азия – внимателно произнесе Блаторн на отличен испански. – Това бе първото ми пътуване като лоцман. Бяхме тръгнали – за другаде. А вие защо сте тук?

– Езуитите ме хвърлиха тук, синко. Езуитите с гнусните си лъжи. Значи не сте пътували за тук? Не сте испанец, нито португалец? – Свещеникът го изгледа подозрително и го лъхна с лошия си дъх. – Португалски ли беше корабът? Кажете истината, в името на бога!

– Не, отче. Не беше португалски. Кълна се в Христа!

– Ах, пресвета Дево, благодаря ти! Моля да ме извините, сеньор. Боях се да не би... аз съм стар, оглухнал и болен човек. Значи корабът не беше испански? Откъде тогава? Толкова се радвам... Откъде е сеньорът? Испанска Фландрия? Или може би от Бранденбургското херцогство? По всяка вероятност от германските ни владения. Ах, колко е приятно да разговарям пак на майчиния си език! Да не би и сеньорът да е претърпял корабкрушение като нас? И после да е бил хвърлен тук по лъжливо донесение от онези дяволи, езуитите? Дано господ ги прокълне и им покаже колко лошо нещо е предателството. – Очите му замитаха гневни мълнии. – Сеньорът каза, че е за пръв път в Азия?

– Да.

– Щом сеньорът не е бил преди в Азия, то той е като малко дете в

пустиня. Ах, толкова неща имам да ви разкажа! Знае ли сеньорът, че езуитите не са нищо повече от едни търговци, продавачи на оръжие и лихвари? Че контролират цялата търговия с коприна и цялата търговия от Китай? Че ежегодният Черен кораб носи стоки за един милион в злато? Че са принудили негово светейшество папата да им даде пълна власт над Азия – на тях и на техните псета, португалците? Че всички останали религии са забранени тук? Че езуитите търгуват със злато – купуват го и го продават с огромна печалба – както за себе си, така и за езичниците, в разрез с нарежданията на негово светейшество папа Климент и на крал Филип и в разрез със законите на тази страна? Че тайно са продали оръдия на християнските крале тук в Япония и ги подстрекават към бунт? Че се месят в политиката и сводничат за кралете, лъжат, мамят и ни клеветят? Че главният им абат лично е изпратил тайно послание на испанския вицецрал в Лусон с молба да изпрати конквистадори и да завладеят тези земи – молили са за испанско нахлуване, за да замажат грешките си. Всичките ни неприятности идват от тях, сеньор. Именно езуитите с лъжи и измами са настроили тукашните владетели срещу нашия любим крал Филип. Заради техните лъжи попаднах тук и двадесет и шест свети отци умряха от мъченическа смърт. Те си мислят, че щом съм бил едно време селянин, значи съм прост и нищо не разбирам. – Но аз мога да чета и пиша, сеньор, мога! Бил съм секретар на негово превъзходителство вицекраля. А те си мислят, че ние, францисканците, трева пасем...

И той отново избухна в неразбираеми ругатни на испански и латински.

Блакторн бе живнал малко и любопитството му се разпали от всичко чуто. Какви оръдия? Какво злато? Каква търговия? Какъв е този „Черен кораб“? Цял милион? Какво нахлуване? И какви са тези християнски крале?

– Дали не мамиш нещастния болен човечец – запита се той. Той те смята за приятел, а не за враг. Не, не съм го излъгал. Но не намекна ли, че си приятел? Отговорих му на въпроса. Да, но не му каза нищо по своя инициатива. Тава е. Честно ли е? Правило номер едно, за да оцелееш във вражески води: не прави нищо по своя инициатива.

Ломотенето на монаха позагълхна. Най-близките японци се размърдаха обезпокоени. Един от тях стана, леко разтърси свещеника за рамото и му каза нещо. Отец Доминго постепенно излезе от транса си и очите му се избистриха. Той погледна Блакторн, позна го, отговори на японца и успокои останалите.

– Извинете ме, сеньор – задъхано каза той. – Те... помислили, че ви се сърдя... Господ да ми прости глупавата ярост. Аз просто... но какво пък! Езуитите са изчадия адови, както и еретиците, и езичниците. Колко мога да ви разкажа за тях... – Той избърса слюнката от брадичката си и направи опит да се овладее. Притисна гърдите си с ръка, за да уталожил скритата вътре болка. – Та какво казваше сеньорът? Значи корабът ви бе изхвърлен на брега?

– Да, донякъде. Заседнахме – отвърна Блаторн и внимателно се опита да протегне крака. Мъжете наоколо, които го слушаха и следяха с поглед, веднага се отместиха да му направят място. Единият дори стана и му посочи с жест да се изтегне. – Благодаря. Как е „благодаря“ на японски, отче?

– *Домо*. Понякога казват „аригато“, а жените трябва да са много учтиви – те казват „*аригато годзиемашиа*“.

– Благодаря. Как се казва? – посочи Блаторн човека, който стана.

– Гонсалес.

– Не, питам за японското му име.

– Ах, да. Акабо. Обаче то означава „носач“, сеньор. Те нямат имена. Само самураите имат.

– Какво?

– Само самураите имат първо и второ име. Такъв им е обичаят, сеньор. Всички останали се наричат според професиите си – носач, рибар, готвач, палач, селянин и така нататък. А синовете и дъщерите им са просто Първа дъщеря, Втора дъщеря, Първи син, Втори син и така нататък. Някой може да се казва Рибаря, който живее под бряста, или Кривоогледия рибар. – Монахът сви рамене и прикри една прозявка. – На обикновените японци не им е разрешено да имат имена. Проститутките си дават имена като Шаран, Луна, Листенце, Змиорка или Звезда. Много е странно всичко това, сеньор, но такива са им обичаите. Ние им даваме истински християнски имена при покръстването и им носим спасение и словото господне... – Думите му заглъгнаха и той отново заспа.

– *Домо*, Акабо-сан – обърна се Блаторн към носача.

Мъжът смутено се усмихна и се поклонил. По-късно отец Доминго пак се събуди, каза една кратка молитва и се протегна.

– Значи едва вчера попаднахте тук? Как стана това?

– Като слязохме на сушата, попаднахме на един езуит – отговори Блаторн. – Но вие, отче? В какво ви обвиниха? Какво стана с кораба ви?

– С кораба? За кораба ли пита сеньорът? И вие ли дойдохте от

Манила като нас? Или... ах, колко съм глупав! Сега си спомням, че не сте били никога в Азия. Господи, колко ми е приятно да разговарям отново е цивилизован човек на майчиния ми език! От колко време не съм правил това. Много ме боли главата, сеньор. Корабът ли? Най-сетне се прибирахме у дома от Манила за Акапулко, в земята на Кортес в Мексико – оттам по суша до Вера Крус, оттам с друг кораб през Атлантика и най-сетне у дома! Селото ми се намира съвсем близо до Мадрид, сеньор, в планините. Казва се Санта Вероника. Четиридесет години не съм си бил у дома. Новият свят, Мексико и Филипините. Навсякъде с нашите славни конквистадори, дано светата Дева бди над тях! Бях в Лусон, когато разбихме местния езически крал Лумалон, превзехме града и донесохме словото господне във Филипините. Много от японците, които покръстихме, се биха на наша страна още тогава, сеньор. Ако знаете как се бият! Това беше през 1575 година. Нашата църква е пунала здрави корени там, сеньор, и няма да видите нито един мръсен езуит или португалец. Пристигнах в Япония за две години и трябваше да се връщам в Манила, когато езуитите ни предадоха.

Монахът млъкна, затвори очи и се унесе. По-късно дойде на себе си и също както правят понякога старите хора, продължи да говори, като че ли изобщо не беше спал.

– Корабът ми беше огромен галеон – „Сан Фелипе“ се казваше. Носехме товар от подправки, злато, сребро и монети на стойност един и половина милиона сребърни песос. Настигна ни страшна буря и ни изхвърли на брега на Шикоку. Корабът ни се заби в една пясъчна плитчина и се разцепи на две – но това стана на третия ден; дотогава успяхме да свалим на брега скъпоценностите и по-голямата част от товара. Изведнъж ни съобщиха, че всичко било конфискувано от самия тайко, че сме били пирати и...

Той млъкна, защото наоколо бе настанала мъртва тишина.

Желязната врата бе отворена и пазачите викаха имена от един дълъг списък. Между извиканите беше и Булдогът, с когото Блаторн се бе сприятелил. Един от хората на монаха – Акабо – също бе извикан. Той коленичи пред Фра Доминго, който го благослови и набързо му даде последното причастие. Акабо целуна разпятието и излезе.

Вратата отново се затвори.

– Ще го екзекутират ли? – попита Блаторн.

– Да. Кръстът му е почти до самата врата. Дано светата Дева вземе бързо душата му и го дари с вечни блага.

– Какво е направил?

– Нарушил е закона – техния закон. Японците са прости хора. И много сурови. Имат едно – единствено наказание – смърт. Разпъване на кръст, удушаване или обезглавяване. За подпалвачество наказанието е смърт чрез изгаряне. Почти нямат други наказания – в много редки случаи прогонване или отрязване на косите на жените. Ала най-вече – той въздъхна – смърт.

– Забравихте да споменете затвора.

Монахът разсеяно почесваше струпеите на ръката си.

– Затворът не е наказание за тях, а само място, където временно задържат хората, докато решат каква ще е присъдата. Тук влизат само провинили се, и то не за дълго време.

– Не е възможно! Ами вие? Нали сте тук от близо две години...

– Един ден ще ме извикат като всички останали. Това е просто кратка почивка между ада на земята и приказния Вечен живот.

– Не ви вярвам.

– Не бойте се, синко. Всичко е в Божиите ръце. Аз съм тук и мога да ви изповядам, да ви дам опрощение и да ви накарам да се почувствувате облекчен. Вечният живот е само на сто стъпки от онази врата. Бихте ли искали да ми се изповядате още сега?

– Не, благодаря... не сега – Блаторн хвърли поглед към железната врата. – Някой опитвал ли се е да се измъкне оттук?

– Че защо? Къде ще избяга? Няма къде да се скрие. Властите са много строги. Всеки, който помогне на избягал затворник или на човек, извършил престъпление... – Той махна неопределено към вратата. – Гонсалес – Акабо, онзи, дето ни напусна преди малко. Той е носач на кага. Та той ми каза...

– Какво е кага?

– Носилка, сеньор. От по-малките, за двама души. Прилича на хамак, закачен на прът. Другият носач откраднал копринено шалче от един клиент и понеже той, Акабо, не съобщил за кражбата, също бил осъден на смърт. Сеньорът може да ми вярва – да се опиташ да бягаш или да помогнеш на избягал, значи да погубиш не само своя живот, но и на цялото си семейство. Много са строги в това отношение.

– Значи всички отиват на заколение като овце?

– Няма друг избор. Такава е волята божия.

Не се ядосвай, не изпадай в паника, каза си Блаторн. Имай търпение. Все ще измислиш някакъв изход. Не вярвай на всяка негова дума. Той не е с всичкия си. Пък и кой ще остане нормален тук след толкова време?

– Тези затвори са нещо ново за тях – продължи монахът. – Тайко ги въведе преди няколко години. Преди него не е имало затвори. Едно време, щом хванат някого, веднага си признава престъплението и на място го екзекутират.

– Ами ако не признае?

– Всеки признава – и колкото по-скоро, толкова по-добре, сеньор. Същото става и у нас, ако те хванат.

Той отново заспа и в съня си се чешеше и мърмореше нещо. Когато се събуди, Блакторн го запита:

– Кажете, отче, как ви хвърлиха проклетите езуити в тази мръсна дупка?

– Няма какво да разказвам и същевременно има много за разказване. След като хората на тайко дойдоха и прибраха всичките ни пари и стоки, нашият капитан настоя да отиде в столицата да се оплаче. Нямаше никаква причина за конфискацията. Та нали бяхме слуги на негово католическо величество крал Филип Испански, владетел на най-великата и богата империя в света! На най-могъщия монарх в света! Нали бяхме дошли като приятели! Тъкмо тайко бе помолил испанска Манила да търгува директно с Япония и да наруши гнусния португалски монопол. Явно конфискацията беше някаква грешка, нямаше начин. Отидох с нашия капитан, защото говорех малко японски – в онези дни дори съвсем малко. „Сан Фелипе“ претърпя корабокрушението през 1597 година, сеньор. И езуитите – единият се казваше отец Алвито – имаха наглостта да ни предложат да служат като посредници в столицата Киото. Каква наглост! Нашият отец настоятел Фра Браганса се намираще в столицата като посланик – истински посланик на Испания в двора на тайко. При това преподобният Фра Браганса беше живял в Киото цели пет години, сеньор! Тайко лично бе помолил вицекраля в Манила да изпрати в Япония францискански монаси и посланик. Така че преподобният Фра Браганса бе пристигнал в отговор на тази молба. А ние от „Сан Фелипе“ знаехме, че можем да му имаме доверие – за разлика от езуитите. След много, много дни чакане тайко най-сетне ни прие – той беше едно дребно, грозновато човече – и ние го помолихме да ни върне стоките и да ни даде друг кораб или поне да ни качи на някой попътен кораб, за което нашият капитан предложи да заплати щедро. Срещата мина добре или поне на нас така ни се стори, а след това отидохме в нашия манастир в Киото да чакаме решението на тайко. Докато чакахме, през следващите няколко месеца продължихме да разкриваме на езичниците силата на словото господне. Отслужвахме литургии открито, а не през нощта,

като крадци, както правят езуитите. – Гласът на Фра Доминго изрази цялото му презрение. – Обличахме одеждите си, а не се маскирахме като местни свещеници, както правят те. Довеждахме Словото до знанието на народа, на болните и бедните, а не като езуитите, които се въртят само около принцове. И нашето паство растеше. Открихме болници за прокажените, собствена църква и паството ни започна да процъфтява. И то много. Тъкмо щяхме да покръстим доста от кралете им, когато един ден бяхме предадени. Беше през януари и всички нас, францисканците, ни изправиха пред съда. Обвинителният акт беше подпечатан лично от тайко, сеньор – обвиниха ни, че сме нарушили законите им, че сме нарушавали спокойствието им, и ни осъдиха на смърт чрез разпъване на кръст. Бяхме общо четиридесет и трима души. Всичките ни църкви в страната трябваше да бъдат разрушени, паствата ни – разтурени. Но само францисканските, сеньор, не езуитските. Само нас. Бяхме наклеветени. Езуитите бяха наговорили какви ли не лъжи на тайко – че сме били конквистадори, че сме искали да превземем страната – а всъщност езуитите са тези, които са молили негово превъзходителство, нашия вицекарал, да изпрати армия от Манила. Аз лично видях писмото! Подписано от техния отец настоятел! Те са дяволи, които се преструват на слуги на църквата и Христа, но всъщност служат само на самите себе си! Жадни са за власт – власт на всякаква цена. Крийт се зад маската на бедност и набожност, а всъщност се хранят като крале и трупат богатства. Какво да ви говоря, сеньор – истината е, че завидяха на големите ни паства, на църквата ни, на нашата правда и начин на живот. Даймиото на Хидзен, Дом Франсиско – истинското му име е Харима Тадао, но при покръстването си получи името Дом Франсиско – се застъпи за нас. Той е също като крал – всички даймио са крале. Та той е францисканец и се застъпи за нас, но напразно. Най-накрая двадесет и шест от нас умряха като мъченици. Шестима испанци, седемнадесет новопокръстени японци и трима други. Преподобният Браганса бе измежду тях, а сред японците имаше и три съвсем млади момчета. Ах, сеньор, правоверните се стекли с хиляди през онзи ден. Петдесет, сто хиляди души станали свидетели на това свещено мъченичество в Нагасаки – така ми разказваха по-късно. Беше сурова февруарска утрин през една сурова година: година на земетресения, тайфуни, наводнения, бури и пожари, така че ръката божия се спусна тежко върху Великия убиец и дори смаза крепостта му Фушими, когато разтърси земята. Беше страшно, но величествено да видиш как божият пръст наказва езичниците и грешниците. Така умряха мъченически, сеньор, шестима добри испанци. Опустошиха църквата и

паството ни, затвориха болницата ни. – Лицето на стареца помръкна. – Аз... аз също трябваше да съм сред мъчениците, но нямах тази чест. Накараха ни да тръгнем пеша от Киото и като стигнахме Осака, затвориха няколко души в една от мисиите ни, а на останалите... на останалите отрязаха по едно ухо и ги накараха да преминат по улиците на града като най-обикновени престъпници. След това поведоха благословените братя на запад. Цял месец са вървели. Благословеното им пътуване завършило на един хълм – Нишидзаки, който гледа към голямото пристанище на Нагасаки. Молих самурая да ме пусне с тях, но той, сеньор, ми нареди да се върна в мисията тук, в Осака. Без никаква причина. Няколко месеца по-късно ни затвориха тук. Бяхме трима, но аз бях единственият испанец. Останалите бяха новопокръстени японци. След няколко дни стражата ги повика. Но моето име и досега не са го извикали. Може това да е волята божия, а възможно е също така тези мръсни езуити да ме държат жив само за да ме измъчват – те, които ми отнеха възможността да стана мъченик редом с моите братя. Трудно е, сеньор, да бъдеш търпелив. Много е трудно...

Старият монах затвори очи, помоли се и плака, докато заспа.

Колкото и да му се искаше, Блаторн не можа да заспи, макар че нощта бе настъпила. Цялата кожа го сърбеше от ухапванията на въшките, а от ужас му се виеше свят. Разбра с някаква страшна яснота, че нямаше начин да се измъкне оттук. Обзе го мрачна безнадеждност и усети, че е пред прага на смъртта. Късно през нощта ужасът надделя над волята му и за пръв път в живота си той се предаде и заплака.

– Какво има, синко – промърмори монахът.

– Нищо, нищо – отвърна Блаторн с разтуптяно сърце. – Спете.

– Не се бойте – всичко е в божии ръце – успокои го монахът и отново заспа.

И тогава големият страх го напусна. На негово място дойде друг, по-малък, с който можеше да се живее. Все някак си ще се измъкна, повтаряше си той и се опитваше да повярва на собствената си измислица.

Призори донесоха храна и вода. Блаторн вече се чувствуваше посилен. Не ставай глупак, не се отпускай, каза си той. Това е излишна и опасна слабост. Не си я позволявай повече, защото ще се пречупиш, ще полудееш и със сигурност ще умреш. Ще те преместят в средната редица и там ще си умреш. Бъди внимателен, търпелив и се пази.

– Как е днес сеньорът?

– Благодаря, отче, добре съм. А вие как сте?

– Добре, благодаря.

– Как е „благодаря“ на японски?

– *Домо*. А „домо, генки десу“ значи „благодаря, добре съм“.

– *Домо, генки десу*. Вчера започнахте да ми разказвате, отче, за Черните кораби на португалците – какво представляват? Виждали ли сте ги?

– О, да, сеньор. Това са най-големите кораби в света – близо две хиляди тона. Имат по двеста моряци екипаж и заедно с пътниците могат да поберат до близо две хиляди души. Чувал съм, че плават много добре по вятъра, но ако задуха отстрани, много закъсвали.

– С колко оръдия са въоръжени?

– Двадесет или тридесет, разположени на трите палуби.

Отец Доминго с удоволствие отговаряше на въпросите му и се радваше, че може да го научи на някои неща, а Блаторн също бе доволен, че получава полезни сведения. Безразборните знания на францисканеца бяха безценни и почти всеобхватни.

– Не, синко – учеше го той сега: – „Домо“ е благодаря, а „додзо“ – моля. Вода е „мидзу“. Никога не забравяйте, че японците отдават огромно значение на обноските и вежливостта. Веднъж в Нагасаки – ах, защо нямам перо, мастило и хартия! Сетих се – пишете думите тук, в прахта, така по-лесно ще ги запомните...

– *Домо* – повтори Блаторн. После запомни още няколко думи и попита: – Откога са тук португалците?

– Тази земя е била открита през 1542 година, сеньор, годината на моето раждане, от трима души – да Мота, Пейшото и... забравих името на третия. Все португалски търговци, които обикаляли по работа китайските брегове с китайска плоскодънна лодка, от едно сиамско пристанище. Сеньорът бил ли е в Сиам?

– Не.

– Ах, толкова неща могат да се видят в Азия! Та тези трима търговци попаднали в голяма буря – казва се тайфун – която ги отклонила от курса им. Но успели да стигнат благополучно Танегашима, в Кюшу. Тогава за пръв път европейски крак стъпил на японска земя. И веднага започнали да търгуват. Няколко години по-късно пристигнал Франсис Ксавие. Един от основателите на езуитския орден. Това било през 1549 година... лоша година за Япония, сеньор. Трябваше някой от нашите братя да е пръв – тогава ние щяхме да наследим това кралство, а не португалците. Три години по-късно Франсис Ксавие умрял в Китай – самотен и изоставен... Споменах ли, сеньор, че езуитите вече имат свой

човек в двора на китайския император, в един град, наречен Пекин... Трябва да видите Манила, сеньор, и Филипините. Имаме четири катедрали, близо три хиляди конквистадори и около шест хиляди воители японци, разпръснати из островите, и триста братя...

Блакторн тъпчеше паметта си с факти, японски думи и фрази. Разпитваше за живота в Япония, какво представляват даймио, самураите, търговията, Нагасаки, войната, мирът, езуитите, францисканците, португалците в Азия, испанска Манила, още за Черния кораб, който всяка година отплавал от Макао. Три дни и три ноци седя той с отец Доминго, разпитва го, изслушва го, учи се и спа в този кошмар, събужда се, за да задава още въпроси и да събере още знания.

На четвъртия ден извикаха името му.

– Анджин-сан!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Блакторн се изправи на крака в настъпилото абсолютно мълчание.

– Изповедта ви, синко, бързо се изповядайте.

– Аз... не мисля... аз... – Блакторн си даде сметка с размътения си ум, че говори на английски, затова стисна устни и се запъти към вратата. Монахът се изправи на крака, предположи, че думите са на холандски или немски, и закуцука редом с него.

– Бързо, синко, ще ви дам опрощение. Побързайте заради безсмъртната си душа. Кажете само, че изповядвате пред бога всичко минало и настояще...

Вече приближаваха желязната врата, но монахът се бе вкопчил в него с учудваща сила.

– Кажете го веднага, синко! Пресветата Дева ще бди над вас.

Блакторн изтръгна ръката си и каза на испански с прегракнал глас:

– Останете със здраве, отче. Вратата се хлопна зад гърба му.

Денят бе учудващо приятен, прохладен и малки облачета се гонеха, духани от лекия югоизточен ветреца.

Той вдъхна дълбоко чистия приказан въздух и кръвта се стрелна по жилите му. Обзе го радостта, че живее.

В двора имаше няколко голи затворници, един служител, пазачи на копия, ета и група самураи. Служителят беше облечен в тъмно кимоно и връхна дреха с колосани, подобни на крилца рамене и малка черна шапчица. Беше застанал пред първия затворник и четеше някакъв тънък

свитък. След като свършваше, всеки затворник тръгваше подир пазачите си към голямата порта, от която се излизаше на двора. Блаторн беше последен. За разлика от другите дадоха му набедрена превръзка, памучно кимоно и дървени сандали. Освен това пазачите му бяха самураи.

Бе решил да побегне веднага щом излезе през портата, ала когато наближи, самураите го обградиха плътно като в обръч и така заедно стигнаха набелязаното от него място. Огромна тълпа – много спретната, с червени, жълти и златисти слънчобрани – се бе насъбрала отвън. Единият затворник вече бе завързан за кръста и в момента вдигаха кръста нагоре. До всеки бе застанал по един ета и дългите им копия блестяха на слънцето.

Блаторн забави крачки. Самураите го обградиха още по-плътно и по този начин го накараха да ускори ход. Той реши с изтръпналия си мозък, че по-добре да умре сега, бързо, и се приготви да се хвърли срещу най-близкия меч. Но нямаше тази възможност, тъй като самураите обърнаха гръб на площадката за екзекуция и се запътиха към улиците, които извеждаха към града и крепостта.

Блаторн зачака със затаен дъх да се увери, че това е така. Минаха през тълпата, която отстъпи назад и се закланя, и ето че излязоха на улицата. Нямаше грешка.

Той се почувствува като новороден.

Когато му се възвърна дар – словото, попита: „Къде отиваме?“ – без да обръща внимание, че говори на английски и никой няма да го разбере. Усещаше главата си лека, краката му едва докосваха земята, каишките на сандалите не му убиваха, допирът на кимоното не го дразнеше. Дори е много приятно, помисли си той. Може би е прекалено проветриво, но когато времето е хубаво като днес – най-подходящата дреха за кварталдека!

– Господи, колко е приятно да си поговоря пак на английски – обърна се той към самураите. – Исусе Христе, мислех, че вече съм загубен. Това бе осмият ми живот. Известно ли ви е това, приятели? Остана ми само един. Но нищо! Лоцманите имат поне по десет живота, така твърдеше Олбан Карадок.

Самураите като че започнаха да се дразнят от неразбираемото му бръщолеване.

Я се вземи в ръце, каза си той. Не ги настройвай излишно срещу себе си.

Чак сега забеляза, че до един бяха в сиви униформи. Хора на Ишидо. Беше питал отец Алвито как се казва противникът на Торанага и

Алвито отговори: „Ишидо.“ Това бе малко преди да му наредят да стане и да го отведат. Дали Сивите не бяха хора на Ишидо? А Кафявите – на Торанага?

– Къде отиваме? Там ли? – посочи той крепостта, която се извисяваше над града. – Там, хай?

– *Хай* – кимна водачът с главата си, която много напомняше на гюлле. Брадата му беше посивяла.

– Какво ли ще иска от мен Ишидо – запита се Блаторн.

Завиха по друга улица и продължиха да се отдалечават от пристанището. И тогава го видя – малък португалски бриг, с развято синьо-бяло знаме. Двадесет топа на главната палуба, а на носа и кърмата – по един двадесет-фунтов. „Еразъм“ с лекота би му видял сметката, каза си Блаторн. Какво ли прави екипажът ми там, в селото? Кълна се в Христовата кръв, бих искал да ги видя. Тогава ми беше приятно да ги оставя и да се върна в къщата, където беше Онна – искам да кажа Наку... А как се казваше стопанинът?... Ах, да, Мура-сан. Ами момичето – онова в леглото ми, и другото, с ангелската красота, което разговаряше на площада с Оми-сан? И то беше в съня ми, и то беше в казана...

Защо ли си спомням тези глупости? Само си замъглявам мозъка. „Трябва да имаш много бистър ум, за да живееш в морето“ – казваше Олбан Карадок. Горкият Олбан.

Дълги години Олбан Карадок му се виждаше огромен, подобен на бог, всевиждащ и всезнаещ. Ала умря, обзет от ужас. Това стана на седмия ден от битката срещу Армадата. Блаторн командуваше стотонен кеч и снабдяваше от Портсмут бойните галеони на Дрейк с оръжие, барут, снаряди и храна. Флотата на Дрейк се биеше недалеч от Дувър – оттам се нахвърляше върху врага, който се опитваше да се промъкне до Дюнкерк, където испанските войски чакаха да ги прехвърлят с кораби в Англия и да я завладеят.

Огромната испанска флота бе съсипана от бурите и от по-бързите, нападателни и маневрени бойни кораби, построени от Дрейк и Хауард.

Блаторн се сражаваше яростно недалеч от „Ринаун“ – флагманския кораб на адмирал Хауард – когато вятърът смени посоката си, изви се буря, вдигнаха се чудовищни вълни и той трябваше да реши дали да се опита да надвие силата му и да избегне страничните залпове, които се очакваха всеки момент от големия галеон „Санта Крус“ непосредствено отпреде му, или сам да атакува по вятъра, през врага, тъй като останалите кораби на Хауард вече бяха обърнали гръб и се измъкнаха в северна посока. – Дай на север по вятъра – изкрещя Олбан Карадок. Той беше

помощник – капитан, а Блаторн – лоцман и отговаряше за кораба. Това бе първият му отговорен пост. Карадок бе настоял да участва в битката, макар да нямаше никакво право да се намира на палубата – освен че беше англичанин, а всички англичани имат право да са на палубата в такъв мрачен исторически момент.

– Стоп – заповяда Блаторн, завъртя руля на юг, право към вътрешността на вражеската флота, защото много добре съзнаваше, че всяко друго решение ги обричаше на гибел от топовете на галеона, който вече се извисяваше над тях.

Затова завиха на юг, по вятъра, през галеоните. Канонадата, която разтърси и трите палуби на „Санта Крус“, прелетя над главите им, а той успя да улучи вражеския кораб на две места отстрани – бълха го ухапала – и в следващия миг вече се намираха в сърцето на врага. Галеоните и от двете му страни не посмяха да стрелят по този самотен кораб, защото имаше опасност да си нанесат взаимно щети. И когато той вече се измъкваше изпод носа на врага, „Мадре де Диос“ откри огън и от трите палуби. Двете им мачти се метнаха встрани като копия и омотаха моряците във въжетата си. Половината от дясната палуба бе изчезнала, корабът се покри с мъртви и умиращи.

Олбан Карадок лежеше облегнат на едно от оръдията, невероятно малък без двата си крака. Блаторн взе стария моряк в прегръдката си, а той пищеше като обезумял, е изскочили от орбитите си очи.

– О, господи, не искам да умира, не искам да умира, помогни ми, помогни ми, Исусе Христе, каква болка, помооош!

Блаторн разбра, че можеше да му помогне само по един – единствен начин, затова вдигна една жегла и го прониза с всичките си сили...

Седмици по-късно трябваше да разкаже на Фелисити за смъртта на баща ѝ. Но не ѝ каза нищо повече от това, че Олбан Карадок бе умрял мигновено. Не и каза, че ръцете му бяха оцапани с кръв, която никога няма да се измие...

Блаторн и самураите вървяха сега по една широка, криволичеща улица. Нямаше магазини, само къщи от двете страни, всяка една на своя малка площ, оградена с висок зид. Къщите, оградите и улиците бяха поразително чисти.

Тази чистота се виждаше невероятно на Блаторн, защото в Лондон и всички останали европейски градове сметта, урината и изпражненията се изхвърляха направо на улиците, откъдето или ги събираха, или се трупаха, докато станеше невъзможно да се минава. Едва тогава евентуално се вземаха мерки. Лондон например биваше почистван от огромни

стада свине, които прекарваха нощем през главните улици. Но в повечето случаи тази работа се оставяше на плъховете, бездомните кучета и котки и на пожарите. Както и на мухите.

А в Осака всичко бе толкова различно. Как ли го постигат – питаше се той. Няма помийни ями, няма купища конска тор, нито какъв да е боклук. Уличното платно изобщо не бе изровено, макар че представляваше просто добре утъпкана пръст, изметена и чиста. Къщите и оградите бяха дървени и светеха от чистота. А къде ли са тълпите от просяци и сакати, които гъмжаха из градовете на християнския свят? Ами разбойническите банди, които неизменно се спотайваха из тъмните ъгли?

Хората, които срещаша, им се кланяха учтиво, някои дори коленичеха. Покрай тях претичваха носачи на паланкини и едноместни кага. Безгрижно се разхождаха групички самураи – само Сиви, нито веднъж не срещнаха Кафяви.

Тъкмо минаваха през някаква търговска улица, когато краката му отказаха, и той тежко се строполи на ръце и колене. Самураите му помогнаха да се изправи, но за момента силите му го бяха напуснали и той не можеше да се помръдне.

– *Гомен насай, додзо га мацу* – извинете, бихте ли почакали – каза той, усещайки краката си схванати. Започна да разтрива мускулите на прасците си, които се бяха свили на топки, и благослови Фра Доминго за безценните неща, на които го бе научил.

Водачът на самураите го погледна и започна да му говори нещо надълго и нашироко.

– *Гомен насай, нихон го га ханасе масен* – съжалявам, не говоря японски – отвърна Блаторн бавно, но ясно. – *Додзо, га мацу*.

– *А, со десу, Анджин-сан, уакаримасу* – разбра го онзи. Даде някаква кратка, отсечена команда и единият от самураите забърза нанякъде. След малко Блаторн успя да се изправи на крака и се опита да закуцука напред, но водачът каза „ийе“ и му направи знак да чака.

Не след дълго се върна самураят, придружен от четирима полуголи носачи, понесли празната си кага. Показаха му как да се свие вътре и да се държи за каишката, провесена от централния прът.

Потеглиха отново. Блаторн се почувствува по-добре и би предпочел отново да върви сам, но знаеше, че е прекалено слаб. Трябва да си почине на всяка цена, помисли си той. Не са ми останали никакви сили. Имам нужда от баня и храна. Истинска храна.

Вече се изкачваха по някакви широки стъпала, които свързваха две улици, и навлязоха в нов жилищен квартал, построен около доста

голяма гора с високи дървета и широки пътеки. Тръгнаха през нея и Блаторн с истинско удоволствие се раздели с градските улици.

Когато навлязоха навътре в гората, от следващия завой изскочи друга група самураи в сиви униформи – около тридесет на брой. Изравниха се с тях, спряха, водачите се поздравиха по обичайния церемониален начин, а очите на всички бяха вперени в Блаторн. Последва порой от въпроси и отговори и когато новата група понечи да продължи по пътя си, водачът им най-спокойно извади меча си и прониза водача на самураите, придружаващи Блаторн. Почти едновременно хората му се нахвърлиха върху десетината придружвачи, които в следващия миг вече се търкаляха мъртви. Нападението бе толкова внезапно и добре планирано, че никой от убитите не бе имал време дори да посегне към меча си.

Носачите на кага бяха паднали на колене, обзети от ужас, притиснали чела в тревата. Блаторн стоеше безпомощно до тях. Капитанът на нападателите – дебел мъж с голямо шкембе – изпрати часови и в двете посоки на пътеката. Останалите взеха да прибират мечовете на убитите. През цялото време не обърнаха никакво внимание на Блаторн – до момента, в който той не започна леко да отстъпва назад. Моментално дебелият водач издаде съскаща команда, която недвусмислено го предупреждаваше да не мърда от мястото си.

Последва втора команда и нападателите съблякоха униформите си. Отдолу бяха облечени в какви ли не парцали и стари кимона. Нахлузиха на главите си маски, които висяха на вратовете им, а единият събра сивите униформи и изчезна с тях някъде навътре в гората.

Трябва да са бандити, реши Блаторн, иначе защо ще си слагат маски? Но за какво съм им потрѣбвал?

Бандитите спокойно разговаряха помежду си и го разглеждаха, докато бършеха мечовете си в дрехите на убитите самураи.

– Анджин-сан? *Хай!* – Очите на водача над маската бяха кръгли, лъскави като маслини и пронизващи.

– *Хай* – отговори Блаторн и усети как кожата му настръхва.

Онзи посочи земята, като ясно му даваше да разбере, че не бива да мърда.

– *Уакаримасу ка?*

– *Хай.*

Всички го заоглеждаха от главата до петите. После един от часовите – също маскиран като всички останали – се появи откъм храстите на стотина крачки от тях, махна с ръка и отново изчезна.

Бандата моментално обкръжи Блаторн и се приготви за тръгване. Водачът на бандитите погледна носачите, които се разтрепериха като кучета под погледа на жестокия си господар и заровиха глави още по-надълбоко в тревата.

Тогава водачът излая някаква заповед. Четиримата бавно, недоверчиво вдигнаха глави. Отново се чу същата команда и те се закланяха, запълзяха заднишком, дружно си плюха на петите и изчезнаха в гъсталака. Бандитът презрително се усмихна и махна на Блаторн да тръгва с тях – обратно към града.

И той тръгна – нямаше начин да избяга. Бяха стигнали почти до края на гората, когато отпред се дочу някакъв шум и иззад завоя се показа нова група самураи – около тридесетина на брой. Бандитите се заковаха на място. Самураите бяха облечени в сиви и кафяви униформи. Кафявите вървяха най-отпред – водачът в носилка, зад него няколко конници. Те също спряха. Групите заеха изходни позиции за бой, като си мятаха зловни погледи. Помежду им имаше около седемдесет крачки разстояние. Водачът на бандитите рязко изскочи напред и извика нещо на новите самураи, като сочеше Блаторн и назад към мястото, където бяха унищожили предишната групичка. Извади меча си и го вдигна високо – явно предупреждаваше другите да се махат от пътя му.

Мечовете на останалите бандити светкавично бяха извадени от ножниците с мелодичен звън. По негова заповед един от тях застана зад Блаторн с вдигнат, готов за удар меч, а водачът отново извика нещо на новите противници. В първия миг нищо не последва, но в следващия Блаторн видя, че човекът в носилката слиза на земята, и веднага го позна – беше Касиги Ябу. Ябу също извика нещо на главатаря на бандитите, но той само поклати глава, заканително размахна меча си и заповяда да му се махат от пътя. Тирадата завърши с много решителен тон. Тогава Ябу издаде кратка команда, леко накуцвайки, се хвърли напред с високо вдигнат оголен меч и нададе пронизителен боен вик, следван по петите от хората си. Сивите също не изоставаха.

Блаторн се хвърли на земята, за да избегне удара о меча, който неминуемо щеше да го разсече на две, ала самураят не беше изчислил добре замаха си и това го спаси. Главатарят на бандитите се обърна и хукна назад към гората, следван от хората си.

Кафявите и Сивите моментално обградиха Блаторн от двете му страни. Той се изправи на крака. Някои от самураите се втурнаха да преследват бандитите в хресталака, други се затичаха нагоре по пътеката, а останалите се разпръснаха и зорко се заоглеждаха наоколо. Ябу им

даде рязка заповед и се върна обратно, като куцаше още по-силно.

– *Со десу, Анджин-сан* – каза той, задъхан от усилието.

– *Со десу, Касиги Ябу-сан* – отвърна Блаторн със същата фраза, която не означаваше нищо определено, а в зависимост от случая можеше да изрази „добре“, „така ли?“, „наистина?“. После махна по посока на избягалите бандити и добави: – *Домо*. – Поклони се учтиво, като равен на равен, и произнесе още една от чудодейните фрази на Фра Доминго: – *Гомен насай, нихон го га ханасе масен* – много съжелявам, но не говоря японски.

– *Хай* – отговори впечатления Ябу и добави нещо, което Блаторн не разбра.

– *Цуаки га имасу ка?* – попита Блаторн. – Имате ли преводач?

– *Ийе, Анджин-сан, гомен насай*.

Блаторн въздъхна облекчено. Значи можеше да общува с него направо, без посредник. Речникът му беше крайно беден, но като начало му стигаше.

Ех, защо нямам преводач, ядосваше се Ябу. В името на Буда! Как ми се иска да разбере какво е станало при срещата ти с Торанага, Анджин-сан, какви въпроси ти е задал и какво си му отговорил за селото, оръдията, товара, кораба, галерата и Родригу-сан. Бих искал да разбира какво сте си казали, къде си бил и защо си тук. Тогава щях да знам какво мисли Торанага, какви са му намеренията. Бих могъл да си съставя план за днешната ми среща с него. А сега съм безпомощен. Защо Торанага те прие веднага след пристигането ни, а мен досега не ме е приел? Защо оттогава не съм чул от него нито дума, никаква заповед освен задължителните учтиви поздрави и „надявам се да ви видя в най-скоро време“? Защо именно днес изпрати да ме повикат? Защо на два пъти отлага срещата ни? Дали не е заради нещо, което ти си казал? Или може би Хиромаци? Или е просто обикновено забавяне, породено от другите му неприятности...

Да, Торанага-сама, проблемите ви са почни неразрешими. Влиянието на Ишидо се разпространява като пожар. Дали вече знаете за предателството на Оноши? Известно ли ви е, че Ишидо ми обеща главата на Икава Джикио и провинциите му, ако веднага премина тайно на негова страна?

Защо именно днес решихте да изпратите да ме повикат? Кой добър ками ме прати тук, за да спася живота на Анджин-сан, и то само за да ме раздражни, защото не мога да разговарям с него направо или поне чрез преводач, та да намеря ключа към някои тайни? Защо сте го хвърлили в

затвора при осъдените на смърт? Защо Ишидо се е опитал да го измъкне оттам? Защо бандитите искаха да го пленят? За откуп ли? Откуп от кого? И защо Анджин-сан е все още жив? Онзи бандит на бърза ръка можеше да го разсече на две.

Ябу забеляза дълбоките бръчки по лицето на Блаторн, които ги нямаше, когато го видя за пръв път. Има изгладнял вид, каза си той. Също като вълк, но не какъв да е вълк, а водачът на глутницата.

Да, лоцмане, давам хиляда коку за един доверен преводач. Аз ще ти стана господар. Ще ми строиш кораби и ще обучаваеш хората ми. Трябва по някакъв начин да замотая Торанага. Но ако не успея, няма значение. За следващия си живот ще съм по-добре подготвен.

– Добро куче си ти – обърна се Ябу към Блаторн и леко му се усмихна. – Трябва ти само здрава ръка, няколко кокала и един – два удара с камшика. Първо ще те заведе при Торанага – след като те изкъпят. Защото смърдиш, лоцмане!

Блаторн не разбра думите, но усети тяхната дружелюбност и видя усмивката на Ябу. И също му се усмихна.

– *Уакаримасен* – не разбирам.

– *Хай, Анджин-сан.*

Ябу се обърна по посоката, накъдето избягаха бандитите. Сви ръце на фуния около устата си и извика.

Моментално всички Кафяви дотичаха при него. Главният самурай на Сивите бе застанал наред пътеката и също повика своите. Не бяха хванали нито един бандит.

Водачът на Сивите се приближи до Ябу и двамата започнаха разпалено да спорят, като сочеха ту към града, ту към крепостта – явно мненията им се различаваха коренно.

В последна сметка Ябу победи с ръка на меча си и махна на Блаторн да се качва в носилката.

– *Ийе* – възрази Сивият.

Двамата започнаха да се приближават войнствено един към друг и самураите им обезпокоено се размърдаха.

– *Анджин-сан десу шунджин Торанага-сама...* – започна Ябу.

Блаторн схващаше тук-там по някоя дума. „Уата-куши“ значеше „аз“, като се прибавеше едно „хитачи“, ставаше „ние“, а „шунджин“ беше „затворник“. Спомни си какво му бе говорил Родригес за японците и рязко ги прекъсна:

– *Шунджин ийе! Уатакуши уа Анджин-сан!*

Двамата се опулиха насреща му.

Блакторн наруши настъпилото мълчание и с бедния си речник на малко дете, без да спазва каквито и да било граматични правила, но с надеждата, че ще го разберат, добави:

– Аз приятел. Не затворник. Разбери, моля. Приятел. Много се извинявам, приятел иска баня. – Той посочи към крепостта. – Иди там! Сега, моля. Господар Торанага едно, господар Ишидо две. Иди сега!

И като натърти върху последното „има“, малко тронаво се покате-ри в носилката и се изтегна върху възглавницата, а краката му щръкнаха навън.

Тогава Ябу се разсмя и всички останали го последваха.

– *А со, Анджин-сама* – каза той и му се поклони подигравателно.

– *Ийе, Ябу-сан. Анджин-сан* – поправи го Блакторн с доволен вид. Да, копеле такова. Научил съм вече туй – онуй. А на теб няма да ти се размине. Скоро ще се разходя върху гроба ти.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

– Може би трябваше да се посъветвате първо с мен, Ишидо-сама, преди да освободите моя затворник – каза Торанага.

– Варваринът бе хвърлен в обикновен затвор заедно с най – обикновени престъпници. Естествено бе да предположа, че сте загубили всякакъв интерес към него, иначе никога нямаше да го извадя оттам. Разбира се, и през ум не ми е минавало да се меся в личните ви дела. – Външно Ишидо запазваше спокойствие и почителност, но отвътре вреше и кипеше. Знаеше, че е хванат натясно – бе нарушил законите на вежливостта. Вярно беше, че редното е първо да помоли Торанага за разрешение. Изискваше го елементарната учтивост. Макар че това също не би имало никакво значение, ако варваринът бе все още в ръцете му, в неговата част от крепостта. Тогава можеше да предаде чужденеца на Торанага когато сметнеше за необходимо, ако и когато Торанага го помолеше. Но щом неговите хора са били спипани натясно и най-позорно избити, а сетне самураите на даймио Ябу и на Торанага случайно са отгървали варварина с оръжие в ръка от други, пак негови хора – това коренно променяше картината. Така той губеше престиж, а цялата му стратегия, насочена към погубването на Торанага, бе да постави именно противника си в своето сегашно положение.

Торанага хвърли доволен поглед към Хиромацу – извинението беше сладка музика за ушите му. И двамата много добре знаеха какви

вътрешни кръвоизливи струваше то на Ишидо. Намираха се в голямата зала за аудиенции. По предварителна уговорка двамата противници бяха придружени само от по пет души охрана – хора, на които можеха напълно да разчитат. Останалите чакаха навън. Ябу също чакаше отвън. А варварина го бяха изкъпали. Добре, помисли си Торанага, много доволен от себе си. За кратко време прехвърли мислите си върху Ябу и реши въпреки всичко да не го приема и днес, а да продължи да си играе с него като котка с мишка. Затова помоли Хиромацу да го отпрати и отново се обърна към Ишидо:

– Приемам, разбира се, извиненията ви. За щастие нищо лошо не се е случило.

– Значи мога да заведа варварина при наследника – щом го приведат в приличен вид?

– Аз ще го изпратя веднага щом си свърша работата с него.

– Мога ли да попитам кога ще стане това? Наследникът очакваше да го види тази сутрин.

– Не бива да се безпокоим прекомерно за такива неща – нито вие, нито пък аз. В края на краищата Яемон е само седемгодишен. Сигурен съм, че едно малко момче може да се запаси с търпение, не смятате ли? Търпението е разновидност на дисциплината и изисква практика. Нали така? Аз сам ще му обясня недоразумението. Тази сутрин ще имаме урок по плуване.

– Нима?

– Да. И вие трябва да се научите да плувате, Ишидо-сама. Плуването е великолепно физическо упражнение и е много полезно по време на война. Всичките ми самураи знаят да плуват. Аз го изисквам от тях.

– Моите прекарват времето си в стрелба с лък, бой с меч, яздене и стрелба.

– А моите – освен с всичко това – се занимават и с поезия, калиграфия, подреждане на цветя и чайната церемония ча-но-ю. Самураят трябва да овладее до съвършенство мирновременните изкуства, за да е силен и във военните.

– Повечето от хората ми поначало владеят всички тези умения – заяви Ишидо, макар че много добре знаеше колко него самия не го биваше да пише, а и другите му познания бяха твърде ограничени. – Но самураите са родени за война. А войната я разбирам много добре. И засега това ми стига – това и зачитането на волята на покойния ми господар.

– Урокът по плуване на Яемон е насрочен за часа на коня – допълни Торанага. Денят и нощта се дележа по на шест равни части. Денят

започваше с часа на заека – от 5 до 7, после идваше часът на дракона – от 7 до 9, следвани от часовете на змията, коня, козата, маймуната, петела, кучето, глигана, плъха и вола. Цикълът се затваряше с часа на тигъра – от 3 до 5 сутринта. Не бихте ли искали да се присъедините към урока?

– Не, благодаря. Прекалено съм стар, за да променя начина си на живот – отвърна Ишидо много тихо.

– Чух, че сте заповядали на капитана на вашите хора да извърши сепуку.

– Естествено. Трябвало е да залови бандитите. Или поне един от тях. Тогава щяхме да открием останалите.

– Учуден съм, че подобна банда може да действа тъй нагло в такава близост до крепостта.

– Съгласен съм с вас. Може би варваринът ще ни ги опише.

– Какво разбира един варварин – засмя се Торанага. – Що се отнася до бандитите нали са били ронини? А измежду вашите хора е пълно с ронини. Ако ги поразпитате, може би ще успеете да изкопчите някакви сведения. Не мислите ли?

– Вече ги разпитахме. В много отношения – Ишидо се направи, че не е забелязал прикритата подигравка относно ронините – безстопанствените, почти отхвърлени от закона наемни самураи, които се стичаха с хиляди под знамето на наследника, когато Ишидо започна да разпространява наляво и надясно слухове, че той, от името на наследника и неговата майка, би приел клетва за вяност от тяхна страна, би – невероятно – простил и забравил провиненията им или миналото им, с течение на времето би заплатил за връната им служба с щедрост, подобна на тайковата. Ишидо знаеше, че това бе блестящ ход. Така разполагаше с огромен потенциал от добре обучени самураи, от който можеше да черпи, а същевременно му бе гарантирана и тяхната вяност, защото ронините много добре съзнаваха, че едва ли щяха да имат друг подобен шанс. Освен това привличаше в лагера си и недоволните, станали ронини поради завоеванията на Торанага или на неговите съюзници. И най-накрая така се предотвратяваше опасността броят на ронините да нарасне, защото единственият начин, по който самураят можеше да оцелее, ако нямаше късмета да стане ронин, бе да се оттегли в манастир или да стане бандит.

– Много неща не са ми ясни във връзка с това нападение – обади се Ишидо със злобен глас. – Защо например ще седнат бандитите да отвличат варварина за откуп? В града е пълно с други, далеч по-важни личности. Нали така е казал бандитът при срещата? Че искал откуп. От кого

обаче? Каква е стойността на варварина? Никаква! И откъде са знаели как да го намерят? Аз едва вчера наредих да го заведат при наследника, за да се позабавлява момчето с него. Всички тези неща са крайно интересни.

– Да, много са интересни – съгласи се Торанага.

– На всичко отгоре и какво съвпадение – че Ябу-сан се случил да минава оттам точно в същия момент едновременно с ваши и мои хора. Много любопитно.

– Много. Разбира се, лесно може да се обясни защо е бил там – аз изпратих да го повикат, а ваши хора са го придружавали, защото ние двамата с вас се споразумяхме – по ваше предложение – че би било много уместно да започнем да запълваме пропастта, възникнала помежду ни, като ваши хора придружават моите хора, където и да се движат, докато трае това официално посещение.

– Също така е много странно, че бандитите, които са се оказали достатъчно храбри и добре организирани, за да убият първите десет самураи, без те да успеят да окажат някаква съпротива, са се държали като страхливи зайци при появата на нашите хора. Двете страни са били е изравнени сили. Защо бандитите не са се били и защо веднага не са повели варварина към планината, а най-глупаво са тръгнали по главната пътека към крепостта? Много любопитно.

– Много. Утре, като тръгна на лов, обезателно ще взема със себе си двойно повече телохранители. За всеки случай. Неприятно е все пак да знаеш, че около крепостта върлуват бандити. Да... Може би и вие ще се присъедините към мен и ще полюваме заедно? Какво ще кажете да пуснете вашия сокол срещу моя? Ще ловувам в планините на север от Осака.

– Не, благодаря. Утре съм зает. Какво ще кажете за вдругиден? Наредил съм на двадесет хиляди воители да прочистят всички гори и поляни около Осака. В радиус от двадесет ли няма да остане жив бандит. Това мога да ви обещаая.

Торанага знаеше, че Ишидо използва бандитите като претекст да увеличи боря на силите си в околността. Щом казва двадесет, значи са петдесет хиляди. Примката се затяга, помисли си той. Защо толкова скоро? Кое е новото предателство? Защо Ишидо е толкова самоуверен?

– Добре тогава, вдругиден, Ишидо-сама. Нали хората ви няма да се навъртат из ловните ми места? Не бих искал да подплашат дивеча.

– Разбира се. А що се отнася до варварина...

– Той е и винаги е бил моя собственост. Както и корабът му. Но

като свърша с него, ще можете да го получите. И да го екзекутирате, ако желаете.

– Благодаря. Така и ще направя. – Ишидо затвори ветрилото и го пусна в ръкава си. – Той не е от никакво значение. Онова, което има значение и заради което дойдох да ви видя, е, че... ах, впрочем чух, че майка ми била на посещение в манастира „Джоджи“.

– Нима? Според мен сезонът на вишневия цвят е преминал вече.

– Така е. Но щом иска да види дръвчетата, защо не? Нали ги знаете старите хора – като си наумят нещо, никой не е в състояние да ги разубеди. Само че не е добре със здравето. Тревожа се за нея. Много трябва да внимава – лесно настива.

– И моята майка е същата. Трябва да бдим за здравето на по-старите. – Торанага моментално си отбеляза наум да изпрати известие на абата да внимава много за здравето на старицата. Ако вземе да умре в манастира, последствията ще са ужасни – ще го посрамят пред цялата империя. Всички даймио ще разберат, че в играта за власт е използвал като пионка една безпомощна стара жена, майка на неговия враг, и не е съумял да изпълни задълженията си към нея. Вземането на заложници беше всъщност доста опасен ход.

Ишидо почти ослепа от ярост, когато научи, че почитаемата му майка се намира в Нагоя, в крепостта на Торанага. Много глави паднаха. Незабавно скрои планове за унищожаването на Торанага и положи тържествена клетва да обсади Нагоя и веднага щом започнат военните действия, да изтрие от лицето на земята даймио Кадзамаки и целия му род, под чието попечителство се е намирала И най-накрая изпрати чрез посредници лично послание до абата, че ако през следващото денонощие майка му не напусне манастира здрава и читава, Нага – единственият син на Торанага, до когото можеха да стигнат дългите му ръце – и всичките му жени, които бяха хванали, ще се събудят в селището на прокажените, след като са били хранени и поени от тях, а Нага освен това и обслужен от тяхна проститутка. Ишидо знаеше, че докато майка му се намираше във властта на Торанага, трябва да пипа много внимателно. Обаче даде ясно да се разбере, че ако не я пуснат, империята ще пламне.

– Как е майка ви, Торанага-сама – учтиво попита той.

– Много е добре, благодаря ви. – Торанага си позволи да даде външен израз на доволството си както при мисълта за майка си, така и като си представи безсилната ярост на Ишидо. – Здравето и за нейните седемдесет и четири години е забележително. Моля се и аз да се чувствавам така на нейната възраст.

Ти, Торанага, си на петдесет и осем, но няма да доживееш до петдесет и девет, обеща си Ишидо.

– Моля ви да и предадете най-добрите ми пожелания за дълъг и щастлив живот. Отново ви благодаря и се извинявам за причиненото неудобство. – Той се поклони с подчертана вежливост и като едва сдържаше радостта, която напираше в гърдите му, добави: – Ах, да, важният въпрос, заради който исках да се видя с вас, е, че последното официално заседание се отлага. Няма да се срещнем довечера при залез слънце.

Торанага не изтри усмивката от лицето си, но вътрешно бе потресен.

– Нима? Защо?

– Кияма-сама е болен. Сугияма-сама и Оноши-сама се съгласиха на отлагането. Както и аз. Няколко дни не са от особено значение, когато става дума за такъв важен въпрос, нали?

– Заседанието може да се проведе и без Кияма-сама.

– Решихме обаче да не го провеждаме.

Очите на Ишидо бляскаха доволно, подигравателно.

– Официално ли е решението?

– Ето четирите ни печата.

Торанага кипеше вътрешно. Това забавяне го излагаше на огромна опасност. Дали да не се опита да размени майката на Ишидо за незабавно заседание? Не, защото прекалено много време е необходимо за изпращането на съответните нареждания и може би щеше да жертвува много за нищо.

– Кога ще се състои заседанието?

– Разбрах, че Кияма-сама ще бъде по-добре утре или може би в другиден.

– Добре. Ще изпратя личния си лекар да го види.

– Той сигурно много би оценил жеста ви, ала неговият лекар е забранил всякакви посещения. Болестта може да е заразна.

– Коя болест?

– Не знам. Предавам онова, което ми беше казано.

– Лекарят му варварин ли е?

– Да. Главният лекар на християните. Християнски лекар свещеник за един даймио християнин. Нашите не са достатъчно добри за един толкова важен даймио – завърши Ишидо подигравателно.

Загрижеността на Торанага нарасна. Ако лекарят беше японец, той можеше да направи доста неща. Но с лекар християнин – при това неизбежно езуитски свещеник, ако му направеше нещо или дори се

намесеше, имаше опасност да отчужди от себе си всички даймио християни – нещо, което не можеше да си позволи. Знаеше, че дружбата му с Цуку-сан няма да му помогне срещу християнските даймио Оноши и Кияма. Интересите им диктуваха да се изправят в единен фронт. Не след дълго ще трябва да намери подход към варварските свещеници, да уреди нещо, да открие цената на тяхното сътрудничество. Ако Ишидо наистина е спечелил Оноши и Кияма на своя страна – а всички даймио християни ще ги последват, ако те двамата действуват заедно – тогава аз съм изолиран, мислеше той. И единственият ми изход е Аленото небе.

– Ще посетя Кияма-сама вдругиден – каза той и по този начин даде краен срок.

– Ами заразата? Никога няма да си простя, ако ви се случи нещо, докато сте тук, в Осака. Вие сте наш гостенин и трябва да се грижим за вас. Настоявам да не ходите при него.

– Можете да не се безпокоите, Ишидо-сама заразата, която ще ме свали, не се е появила още на този свят. Забравихте ли какво предрече гадателят?

Когато преди осем години при тайко пристигна китайска делегация, за да се опита да уреди японо-корейско-китайската война, сред тях се намираше един знаменит астролог. Този китаец предсказа много неща, някои от които междувременно се сбъднаха. На една от невероятно щедрите официални вечери, дадени от тайко, той помоли гадателят да предскаже смъртта на някои от съветниците му. Астрологът каза, че Торанага ще падне от меч, когато стигне средна възраст. Ишидо, прочутият завоевател на Корея или Чосен, както китайците наричаха тази страна, щял да умре на преклонна възраст, но не от болест, а стъпил твърдо на земята, като най-прочутата личност на своето време. А самият тайко щял да умре в леглото си – уважаван, почитан – от старост и ще остави здрав син да го наследи. Предсказанието така зарадва тайко, който още беше бездетен, че реши да остави делегацията да се завърне в Китай здрава и читава, а не да ги убие, както бе решил, заради наглостта им. Вместо да преговаря за мир, както се очакваше, чрез тази делегация китайският император просто предложи „да го признаят за император на страната Уа“, както китайците наричаха Япония. Така че ги изпрати живи и здрави по домовете им, а не в малките урнички, подготвени предврително за праха им, и поднови войната с Корея и Китай.

– Не, Торанага-сама, не съм забравил. – Ишидо наистина помнеше много добре. – Но заразата може да ви създаде неприятности. Защо да

си ги навличате сам? Може да хванете шарка като сина ви Нобору – толкова го съжалявам – или проказа като Оноши-сама. Още е млад, а как страда! Ах, как страда!

Торанага моментално беше разколебан. Много добре бе запознат с пораженията, които можеха да нанесат двете болести. Нобору, най-големият от живите му синове, се зарази седемнадесетгодишен от китайска шарка – това беше преди десет години – и никакви лекарства и лекари, нито японски, нито китайски, нито корейски или дори християнски, не можаха да се справят с болестта, която вече го бе обезобразила, но не го убиваше. Ако стана всемогъщ, каза си Торанага, може би ще успее да излича тази болест. Дали наистина я причиняват жените? Ами те откъде я хващат? Горкият Нобору. Ако не беше шарката, щеше ти да си моят наследник, защото си блестящ воин, по-добър и способен администратор от Судара и далеч по-хитър. Какви ли злини си извършил в предишния си живот, щом си наказан да носиш такова бреме в настоящия?

– В името на Буда никому не пожелавам коя да е от тези болести – каза гласно той.

– Съгласен съм – кимна Ишидо, който много добре знаеше, че Торанага охотно би го заразил и от двете, стига да можеше. Поклони се отново и излезе.

Торанага наруши настъпилото мълчание.

– Е?

– Дали ще останете, или ще си тръгнете веднага – резултатът е един: беда, защото са ви предали и сте изолиран, господарю – каза Хиромаци. – Ако останете за заседанието, а те ще го отлагат поне една седмица, Ишидо, ще мобилизира всичките си войски около Осака и изобщо няма да можете да се измъкнете – независимо от съдбата на Очиба-сама в Йедо. А Ишидо очевидно е решил да рискува живота си, за да унищожи вас. Предателството е във всякакво съмнение и четиримата регенти ще вземат някакво решение, насочено срещу вас. В Съвета сега сте четири гласа срещу един. Ако си тръгнете, те пак могат да прокарат всички заповеди, които Ишидо реши. А вие сте длъжен да се подчините на всяко решение, за което са гласували четирима регенти. Заклели сте се да го направите. Не можете да тръгнете срещу тържествено дадената си дума на регент.

– Така е.

Отново настъпи мълчание. Хиромаци чакаше, а безпокойството му растеше.

– Какво смятате да правите?

– Първо ще отида да поплувам – отвърна с неочаквана жизнерадост Торанага. – А след това ще разговарям с варварина.

Жената прекоси личната градина на Торанага в крепостта и се запъти към малката къщичка със сламен покрив, която така красиво се открояваше сред кленовете. Коприненото ѝ кимоно и широкият пояс бяха изключително семпли и същевременно безкрайно елегантни – най-хубавото, което можеше да изработят прочутите китайски майстори. Косата ѝ беше сресана по най-последната мода от Киото – вдигната високо на тила и закрепена със сребърни игли. Пъстро чадърче предпазваше нежната ѝ кожа от слънчевите лъчи. Беше дребна – едва метър и петдесет – но с прекрасно, хармонично тяло. На врата ѝ висеше златно кръстче, закачено на тънка златна верижка.

Кири я очакваше на верандата. Беше седнала в сянката, а телесата ѝ преливаха извън възглавничката. Наблюдаваше приближаващата се жена, която стъпваше грациозно по камъчетата на пътеката, изкусно подредени в мъха, сякаш открай време са си били там.

– Вие сте по-красива от всякога и по-млада от всякога, Тога Марико-сан – каза Кири без завист, след като отговори на поклона ѝ.

– Ех, защо не беше вярно това – въздъхна Марико и се усмихна. После коленичи на възглавничката и с несъзнателен жест красиво подреди гънките на кимоно около себе си.

– Вярно е. Кога се видяхме за последен път? Преди две или три години. За последните двадесет години не сте се променили ни най-малко. Трябва да има двадесет години, откак ви видях за пръв път. Спомняте ли си?

На пиршеството, дадено от Города. Вие бяхте четиринадесетгодишна и току – що се бяхте омъжили.

– И бях изплашена.

– А, не, вие никога не бихте се изплашили.

– Оттогава има шестнадесет години, Кирицубо-сан, не двадесет. Да, много добре си спомням всичко.

Даже прекалено добре, мислеше тя със свито сърце. Това бе денят, когато брат ми ми пошепна, че нашият почитан баща възнамерява да отмъсти на господаря си, диктатора Города, и ще го убие. Ще убие законния си господар! Да, Кири-сан, много добре си спомням този час, този ден, тази година. Това бе началото на ужаса. На никого не казах, че знаех какво ще се случи много преди то да се случи. Не предупредих

съпруга си, нито Хиромацу, неговия баща, че един от най-големите му военачалници е замислил предателство. По-лошо – не предупредих Города, своя законен господар, и по този начин не изпълних дълга си към него, към съпруга си, към семейството му, което бе станало единственото ми семейство след женитбата. Ах, пресвета Богородице, прости грехами, помогни ми да се пречистя. Запазих мълчание, за да защита любимия си баща, който оскверни хилядолетната ни чест. О, господи, Исусе от Назарет, спаси този грешник от вечните мъки...

– Оттогава има шестнадесет години – спокойно повтори тя.

– Същата година носех детето на Торанага-сама – каза Кири, като си мислеше: ако господарят ни Города не беше подло предаден и убит от баща ти, Торанага-сама нямаше да се сражава в битката при Накагуде, аз нямаше да се простудя там и нямаше да пометна. Може би, а може би не. Всичко, което се случи, бе карма, моя карма. – Ах, Марико-сан – продължи тя без злоба – това бе толкова отдавна – имам чувството, че се е случило в предишен живот. А вие сте жена без възраст. Защо нямам вашата фигура и прекрасна коса, защо не притежавам вашата грация. – Кири се засмя. – Отговорът е прост – защото много ям!

– Какво значение има? Нали се радвате на любовта на Торанага-сама! Значи сте доволна. Вие сте мъдра, сърдечна, щастлива в своя живот.

– Да, ама предпочитам да съм слабичка, да ям колкото си искам и пак да се радвам на благоволенieto на моя господар. А вие? Не сте ли щастлива?

– Аз съм само един инструмент, на който свири моят съпруг и господар Бунтаро-сан. Ако съпругът ми, моят господар, е щастлив, тогава, разбира се, аз също съм щастлива. Неговото удоволствие е и мое удоволствие. И с вас е същото.

– Да, но не по същия начин. – Кири раздвижи ветрилото си и златистата коприна отрази следобедното слънце. Радвам се, каза си тя наум, че не съм на твоето място, Марико, при цялата ти красота, ум, безстрашие и образование. Не, не бих понесла да съм омъжена дори за един ден, камо ли цели седемнадесет години, за този омразен, високомерен и жесток грозник. Той така не прилича на баща си Хиромацу-сама, който е чудесен човек. Как става така, че прекрасни бащи често имат такива отвратителни синове? Защо нямам син, ах, как ми се иска да имам син! Ами ти, Марико, как търпиш да се отнасят тъй зле с теб цели седемнадесет години! Как понасяш нещастieto си? Просто е невероятно, че то не е оставило никакви следи по лицето ти, нито по душата ти.

– Вие сте удивителна жена, Тода Бунтаро Марико-сан – възхити се

тя на глас.

– Благодаря ви, Кирицубо Тошико-сан. Ах, Кири сан, толкова се радвам да ви видя.

– И аз. Как е синът ви?

– Прекрасен – прекрасен – прекрасен! Саруджи е вече на петнадесет години! Можете ли да си представите! Висок, силен, много прилича на баща си, а Хиромаци-сама му подари негово собствено име и – знаете ли, че вече е сгоден?

– Не, за кого?

– За внучката на Кияма-сама. Торанага-сама уреди всичко. Много изгоден брак за нашето семейство. Искане ми се само момичето да беше... по-внимателно към сина ми, по-достойно. Знаете ли, че тя... – Марико се засмя, леко смутена. – Ето на, започнах да говоря като истинска свекърва. Но мисля, че ще се съгласите с мен – още не е задоволително обучена.

– Ще имате достатъчно време да я обучите.

– Да, надявам се. Много се радвам, че самата аз нямам свекърва. Не знам какво щях да правя.

– Щяхте да я плените с чара си, както сте пленили цялото си домокадие.

– Ех, защо не беше истина – Марико седеше, отпуснала ръце в скута си. Наблюдаваше водното конче, което кацна за миг и отново излетя. – Моят съпруг ми заповяда да дойда. Торанага-сама желаел да ме види.

– Да. Искане да му превеждате.

Марико се стресна.

– С кого ще разговаря?

– С новия варварин.

– О, нима! А отец Цуку-сан? Да не би да е болен?

– Не. – Кири започна да си играе с ветрилото. – Предполагам, че само ще се питаме, без да получим отговор – защо искане да му превеждате, а не свещеникът, както при първата им среща. Кажете ми, Марико-сан, защо ние държим всичките пари, плащаме всички сметки, обучаваме новите прислужници, купуваме цялата храна и всичко за домакинството, дори в повечето случаи и дрехите на нашите господари, а те никога нищо не ни казват. Защо?

– Може би затова ни е дадена нашата интуиция?

– Вероятно. – Кири я гледаше спокойно, приятелски. – Но аз предполагам, че разговорът ще бъде от много лично естество. Затова ще се закълнете във вашия християнски бог, че няма да споменете пред

никого какво е било казано по време на срещата. На никого.

Денят сякаш изгуби топлината си.

– Разбира се – отвърна неспокойно Мариико.

Тя много добре разбра, че Кири имаше предвид да не споменава нито дума пред съпруга си, баща му и изповедника си. След като Бунтаро ѝ нареди да се яви тук, очевидно по искане на Торанага, дългът и пред законния и господар Торанага излизаше на преден план пред дълга ѝ към съпруга, значи спокойно можеше да не му казва нищо. Но на изповедника? Можеше ли да не му каже? И защо тя трябваше да превежда, а не Цуку-сан? Мариико разбра, че още веднъж, противно на волята ѝ, я забъркваха в политическа интрига като онази, която направи живота и ад, и съжали за кой ли път, че беше от древния род Фуджимото, че бе родена с дарбата за езици, която ѝ позволи да научи тъй непонятните португалски и латински, че изобщо се е родила. Да, но тогава нямаше да родя сина си, нито щях да науча за младенеца Христос и неговата Истина, нито за вечния живот.

Това е твоята карма, Мариико, тъжно си каза тя. Карма, и нищо друго.

– Добре, Кири-сан – добави тя с лошо предчувствие. – Кълна се в моя бог, моя господар, че няма да кажа нищо от чутото днес или друг път, когато ще превеждам на законния си господар.

– Предполагам също така, че ще трябва да изключите някаква част от собствените си чувства, за да можете да превеждате съвсем точно казаното. Този нов варварин е много особен и говори странни неща. Убедена съм, че господарят ми се е спрял на вас поради някакви много специални съображения.

– Аз съм на разположение на Торанага-сама да прави с мен каквото пожелае. Нека не се страхува ни най-малко за моята вяност.

– Това никога не е било поставяно под въпрос, Мариико-сан. В никой случай не исках да ви засегна.

Внезапен пролетен дъжд опръска цветята, мъха и листата и изчезна също тъй внезапно, както се появи оставяйки след себе си още повече красота от преди.

– Ще ви помоля за една услуга, Мариико-сан. Бихте ли, прибрали, моля ви, кръстчето си под кимоното?

Ръката на Мариико се стрелна към него, сякаш да го защити от посегателство.

– Защо? Торанага-сама никога не се е противопоставял на покръстването ми, както впрочем и Хиромаци-сама, главата на моя род!

Съпругът ми... позволява да го нося...

– Да, но този варварин побеснява, като види разпятие, пък Торанага-сама не иска да е ядосан, а спокоен.

Блакторн виждаше за пръв път толкова дребна жена.

– *Конничи уа* – поздравя той. – *Конничи уа, Торанага-сама.*

Поклони се като придворен, кимна на момчето, коленичило с широко отворени очи до Торанага, и на дебелията жена зад гърба му. Намираха се на верандата, която обкръжаваше малката къщичка или по-скоро колиба. Колибата се състоеше от една-единствена стаичка със селски паравани, дялани греди и сламен покрив, а също и миниатюрна кухничка отзад. Бе поставена върху дървена основа, повдигната на тридесет – четиридесет сантиметра над настилката от чист бял пясък. Това бе специален павилион за чайната церемония ча-но-ю, построен от много редки материали и поради това изключително скъп. Чаеният павилион се използваше само за церемонията ча-но-ю, макар че в много редки случаи поради изолираността си тези къщи служеха за сключване на договори и за поверителни разговори.

Блакторн повдигна полите на кимоното си и седна на възглавничката, поставена долу на пясъка, точно пред тях.

– *Гомен насай, Торанага-сама. Нихон го га ханасе масен. Цуяки го имасу ка?* Извинете, Торанага-сама. Не говоря японски. Имате ли преводач?

– Аз ще превеждам, сеньор – веднага му отговори Марико на почти безупречен португалски. – Но вие говорите японски, както чувам?

– Не, сеньорита, само няколко думи и изрази.

Блакторн се изненада. Очакваше да им превежда отец Алвито, а Торанага да бъде придружен от самураи и може би да присъствува и Ябу. Но наблизко нямаше нито един самурай, макар че градината бе обкръжена от тях.

– Моят господар Торанага се интересува къде... или може би първо трябва да ви попитам дали не предпочитате да разговаряме на латински?

– Както ви е удобно, сеньорита.

Като всеки образован човек Блакторн можеше да чете, пише и говори на латински, тъй като това бе езикът на просветените хора в целия цивилизован свят.

Коя ли е тази жена? Къде се е научила да говори така добре португалски? Че и латински! Впрочем от кого друго ще научи тези езици,

ако не от езуитите, отговори си той. В някое от техните училища. Ах, колко са хитри! Първото нещо, което захващат, е да построят училища.

Игнаций Лойола бе създал Христовото братство едва преди седемдесет години, а езуитските училища – най-добрите в целия християнски свят – вече се разпростираха навсякъде, като влиянието им качваше и сваляше крале от престола. Папата се вслушваше в тях. Те бяха спрели разпростирането на Реформацията и сега отвоюваха обратно за църквата си огромни територии.

– Тогава ще говорим на португалски – реши тя. – Моят господар желае да ви попита: откъде сте научили вашите „няколко думи и изрази“?

– В затвора лежи един монах, сеньорита, францисканец. Той ме научи. Неща като храна, приятел, баня, отивам, идвам, истина, лъжа, тук, там, аз, ти, моля, благодаря, искам, не искам, затворник, да и не. За жалост това е само началото. Бихте ли казали на Торанага-сама, че сега съм по-добре подготвен да отговарям на въпросите му, да му помогна, с каквото мога, и повече от щастлив, че не съм вече в затвора. За което му благодаря.

Блакторн я наблюдаваше, докато тя превеждаше на Торанага. Каза си, че трябва да използва прости, къси изречения и много да внимава, защото за разлика от езуита, който превеждаше едновременно с говорещия, жената го изчакваше да свърши и едва тогава даваше резюме или преразказваше със свои думи казаното. Това бе обичайният проблем с повечето преводачи – освен най-добрите, макар че и те, както в случая с езуита, позволяваха на личността си да влияе върху чутото – волно или не волно. Банята, масажа, храната и двата часа сън го бяха освежили. Прислужничките в банята – до една пълни и яки жени – го стъргаха, сапунисваха, триха, плакнаха, измиха косата му и я сплетоха на стегната плитка, а бръснарят подряза брадата му. Дадоха му чиста набедрена превръзка, кимоно и пояс, както и сандали с каишки между пръстите, и чорапи таби. Рогозките, на които спа, бяха безупречно чисти, както и самата стая. Всичко му беше като насън и когато се събуди, той се запита кое бе сънувал – това или затвора.

Започна да чака нетърпеливо да го заведат отново при Торанага, репетираше какво ще му каже, какво да му разкрие, как да надхитри отец Алвито. Защото след всичко чуто от отец Доминго за езуитите, японската политика и търговия не се съмняваше, че би могъл да помогне на Торанага, а той от своя страна лесно би могъл да му осигури богатствата, към които се стремеше.

А сега, след като нямаше свещеник, с когото да се бори, той се почувствува още по-уверен. Трябва ми само малко късмет и търпение, каза си Блакторн.

Торанага слушаше напрегнато приличащата на кукла преводачка.

Мога да я вдигна с една ръка, мислеше Блакторн, а ако сложа ръце на кръста ѝ, пръстите ми ще се срещнат. На колко ли е години... Дали е омъжена? Няма венчален пръстен. Я, интересна работа, не носи никакви накити освен сребърните игли в косата си. Както и другата жена, дебелията.

Той се опита да си спомни. Онези две жени в селото също не носеха никакви накити, нито жените в дома на Мура. Защо ли? И коя е дебелията жена? Съпруга на Торанага? Или дойка на момчето? То дали е син на Торанага? Или може би внук? Фра Доминго беше споменал, че японците имат само една съпруга, но колкото си искат законни любовници, наричани наложници. Дали преводачката е наложница на Торанага?

Какво ли ще е да легна с такава жена? Ще ме е страх да не я смачкам, реши той. Не, няма такава опасност. И в Европа се срещат дребни жени. Но не чак толкова.

Момчето също беше дребно, с кръгли очи, гъстата му черна коса беше завързана на къса плитчина, темето му необръснато. Изгаряше от любопитство.

Без да се замисли, Блакторн му намигна. Момчето скочи, после се засмя, прекъсна Мариико, посочи към него и каза нещо, а възрастните го изслушаха и му се усмихнаха като на любимо дете, без някой да му се скара. Когато той свърши, Торанага попита нещо Блакторн.

– Господарят пита: защо направихте това, сеньор...

– О, за да го развеселя. То е дете като всички други, а в моята страна всяко момченце би се засмяло на такова нещо. Моят син трябва да е на неговата възраст сега – на седем години.

– И наследникът е седемгодишен – каза Мариико след кратка пауза и преведе думите му.

– Наследникът? Значи ли това, че момчето е единственият син на Торанага-сама?

– Господарят ми нареди да ви кажа да отговаряте само на неговите въпроси, поне засега. – И добави: – Сигурна съм, че ако сте търпелив, лоцман Блакторн, по-късно ще ви бъде предоставена възможността да задавате всякакви въпроси.

– Добре тогава.

– Името ви е много трудно за произнасяне, сеньор, защото в нашия

език липсват някои от звуците – мога ли от името на Торанага-сама да използвам японското ви име Анджин-сан?

– Разбира се.

Блакторн понечи да я попита за нейното име, но си спомни думите и и си каза, че трябва да има търпение.

– Благодаря. Господарят пита: имате ли и други деца?

– Имам дъщеря. Роди се малко преди да напусна родната си Англия. Сега е на близо две години.

– Една жена ли имате или няколко?

– Една. Такъв е обичаят ни. Като португалците и испанците. Ние нямаме официални любовници.

– Тя първа жена ли ви е, сеньор?

– Да.

– Извинете, на колко сте години?

– Тридесет и шест.

– Къде точно живеете в Англия?

– В покрайнините на Чатам. Това е малко пристанище, недалеч от Лондон.

– Лондон ли е главният ви град?

– Да.

– Той пита какви езици говорите.

– Английски, португалски, испански, холандски и, разбира се, латински.

– Какъв е този холандски език?

– Говорят го в Европа, в Холандия. Прилича много на германски.

Тя се намръщи.

– Холандският е езически език, нали? Както и германският?

– И двете страни не са католически – внимателно отвърна Блакторн.

– Извинете, това не значи ли, че са езически?

– Не, сеньорита. Християнството е разделено на две определени, силно разграничени течения. Католицизъм и протестантство. Те са две различни версии на християнството. Сектата в Япония е католическа. В момента двете секти са много враждебни една към друга. – Той забеляза учудването ѝ и растящото нетърпение на Торанага от това, че е изключен от разговора. Внимавай, каза си той, тя сигурно е католичка. Бавно се приближавай към същността. И се изразявай просто. – Може би Торанага-сама не желае да обсъждаме религиозни проблеми, сеньорита, тъй като донякъде обсъдихме тази тема предишния път.

– Вие християнин протестант ли сте?

– Да.

– И християните католици са ви врагове?

– Повечето от тях биха ме сметнали за еретик и техен враг.

Тя се поколеба, после се обърна към Торанага и започна да му превежда.

Около градината имаше голям брой охрана, доста надалеч от тях и до един Кафяви. По-късно Блаторн забеляза малка група Сиви, насядали в сянката, напрегнато вперили очи в момчето. Това пък какво значи – запита се той.

Торанага зададе няколко въпроса на Мариико и пак се обърна към Блаторн.

– Господарят ми желае да научи нещо за семейството ви, за страната ви, за вашата кралица и предишни владетели, обичаите ви и историята ви. Приликите и разликите между Англия, Португалия и Испания също го интересуват. Както и всичко за вашия свят: кораби, оръжие, храна, търговия. Войните, които водите, как управлявате корабите, как сте докарали кораба си дотук и как е минало пътуването. Иска да знае... защо се смеете?

– Защото, сеньорита, това е всичко, което знам.

– Точно това иска моят господар – да научи всичко, което знаете. Нали „точно“ е правилната дума?

– Да, сеньорита. Мога ли да ви направя комплимент за прекрасния португалски, който говорите?

Ветрилото и трепна.

– Благодаря ви, сеньор. Да, моят господар иска да знае истината за всичко. Както фактите, така и вашето мнение.

– С радост ще му разкажа всичко, каквото знам. Но ще ни е необходимо доста време.

– Моят господар казва, че време има предостатъчно. Блаторн погледна към Торанага.

– *Уакаримасу*. Разбрах.

– Ще ме извините, сеньор, но моят господар ми нареди да ви кажа, че произношението ви не е съвсем правилно. – Тя му каза как трябва да се произнася думата, той повтори след нея й и благодари. – Аз съм сеньора Мариико Бунтаро, не съм сеньорита.

– Да, сеньора. – Блаторн погледна към Торанага. – Откъде желаете да започна?

Тя го попита. През лицето на Торанага пробяга лека усмивка.

– Той казва – от началото.

Блакторн разбра, че това беше още едно изпитание. Откъде да започна, на какво да се спра от всички безкрайни възможности? Към кого да обърна думите си? Към Торанага, момчето или жената? Очевидно, ако присъстваха само мъже, към Торанага. Но при това положение? Защо са тук жените и момчето? Сигурно има някакво значение.

И той реши да съсредоточи вниманието си върху момчето и жените.

– В древни времена страната ми е била управлявана от един велик крал, който имал вълшебен меч, наречен Ескалибур, а кралицата му била най-прекрасната жена в страната. Главният му съветник бил магьосник, казвал се Мерлин, а името на краля било Артур – уверено започна той легендата, която баща му често му разказваше в далечните години на неговото детство. – Столицата на Артур се наричала Камелот и той царувал в щастливи времена без войни, с добри реколти и... – В този момент осъзна грешката си. Същността на разказа бе за Гуинивер и Ланселот – кралица прелюбодейка и васал предател, за Мордред – незаконния син на Артур, който повежда война срещу баща си, и за бащата, който убива сина и самият той е смъртно ранен от него в боя. Ах, Исусе Христе, как можах да направя такава глупост! Та нали и Торанага е крал! И жените вероятно са негови съпруги. Ами ако момчето му е син?

– Зле ли ви стана, сеньор?

– Не... извинете... само малко...

– Говорехте, сеньор, за този крал и добрата реколтата...

– Да, но като в повечето страни миналото ни е забутено в легенди и митове, голяма част от които са без особено значение – вяло проговори той, като се опитваше да спечели време.

Тя се втреничи озадачено в него. Торанага го прониза с поглед, а момчето се прозя.

– Какво говорехте, сеньор?

– Аз... такава... – В този момент го осени чудесна идея. – Най-добре, сеньора, да нарисувам карта на света – такъв, какъвто го знаем – бързо изрече той. – Искате ли...

Тя преведе думите му и очите на Торанага светнаха, макар че момчето и жените не реагираха. Как да събуди интереса им?

– Господарят ми е съгласен. Сега ще изпратят да донесат хартия...

– Благодаря, но на първо време ще я нарисувам на пясъка, а по-късно, ако ми предоставите материали за писане, ще се опитам да нарисувам и по-точна карта.

Той слезе от възглавничката, коленичи и започна да чертае с пръст груба и приблизителна карта, обърната наопаки, за да я виждат по-добре.

– Земята е кръгла като портокал, но тази карта е нещо като кората на портокала, разрязана на две кръгли половинки от север на юг и обърната обратно, за да ви стане по-ясно. Освен това в долната и горната част е малко разтеглена. Точно преди двадесет години един холандец на име Меркатор изнамери този начин на представяне на света. Това е първата точна карта. Дори я използваме в плаването – нея или глобусите, също измислени от Меркатор. – Той смело очерта континентите. – Ето север, ето и юг, запад и изток. Япония се намира тук, а моята страна е на другия край на света – тук. Всичко това все още е непознато и неизследвано. – Той премахна с един жест цяла Северна Америка от Мексико до Нюфаундленд, цяла Южна Америка без Перу и малка ивица около океана и всичко на север и изток от Норвегия, на изток от Московия, цяла Азия, вътрешността на Африка, всичко на юг от Ява и горната част на Южна Америка. – Познаваме крайбрежията, но почти нищо друго. Вътрешността на Африка, Американите и Азия са почти изцяло забулени в тайна. – Той млъкна, за да може тя да навакса с превода.

Марико превеждаше вече с по-голяма лекота и той усети как интересът им се възбужда. Момчето се размърда и се приближи.

– Наследникът желае да знае къде се намираме ние на тази карта.

– Ето тук. Това е Китай. Не знам на какво разстояние сме от брега. Трябваша ми две години, за да доплавам оттук дотук. – Торанага и дебелият жена извиха вратове, за да видят по-добре.

– Наследникът пита защо сме толкова малко петънце на картата.

– Всичко зависи от мащаба, сеньора. На този континент, от Нюфаундленд – ето тук, до Мексико – тук, има почти хиляда левги, всяка една от по три мили. А оттук до Йедо са около сто левги.

Настъпи мълчание, след което всички започнаха оживено да разговарят помежду си.

– Торанага-сама желае да му покажете на тази карта как сте стигнали до Япония.

– Ето така. Това тук е Магелановият проток – на края на Южна Америка. Наречен е на името на португалския лоцман, който го откри преди осемдесет години. Оттогава португалците и испанците го пазят в тайна, само за тях. Ние сме първите другоземци, минали през него. При тежахвах един от тайните им дневници – нещо като карта с указания, но дори при това положение трябваше да изчакам шест месеца, за да го

прекося, защото ветровете бяха насрещни.

Тя преведе и Торанага вдигна към него недоверчив поглед.

– Моят господар казва, че грешите. Всички вар... всички португалци идват откъм юг – и само от юг.

– Така е, португалците предпочитат този път – през нос Добра Надежда, както го наричаме, защото по тези брегове – Африка, Индия и Островите на подправките – имат десетки укрепления, където се снабдяват с провизии и прекарват зимата. Освен това галеоните използват Магелановия проток, за да стигнат до колониите си в Тихия океан и Филипините, или пресичат ето тук, при тесния Панамски провлак, за да избягнат месеците, нужни за заобикаляне. За нас обаче беше по-безопасно да се опитаме да преминем през Магелановия проток, защото в противен случай трябваше да се промъкнем през вражеските укрепления на португалците. Моля ви да кажете на Торанага-сама, че вече ми е известно разположението на повечето от тях. Между другото повечето използват японски войски – добави той натъртено. – Монахът, който ми съобщи тези сведения в затвора, е испанец и е настроен враждебно към португалците и към всички езуити.

Блакторн забеляза на лицето и незабавна реакция, а след като преведе, видя изумлението, изписано по лицето на Торанага. Дай и повече време, каза си той, изразявай се по-простичко.

– Японски войски? Искате да кажете самураи?

– Мисля, че ги наричат ронини.

– Споменахте тайна карта. Господарят ми иска да знае как сте я получили.

– Един холандец на име Питер Сайдерхоф служеше като секретар на епископа на Гоа – това е титлата на главния католически свещеник, а Гоа е столицата на португалска Индия. Вие сигурно знаете, разбира се, че португалците се опитват да завоюват този континент със сила. Като личен секретар на този архиепископ, който освен това е бил и португалски вицецрал по същото време, Питер Сайдерхоф е имал достъп до какви ли не документи, минаващи през ръцете му. След много години успял да се добере до някои от дневниците им – карти – и ги преписал. В тях се указва тайният път през Магелановия проток и как да се стигне до нос Добра Надежда, както и плитчините и рифовете от Гоа до Япония през Макао. Моят дневник беше именно с Магелановия проток. Намираше се измежду документите, които изгубих заедно с кораба си. Те са от жизнено важно значение за мен и могат да допринесат голяма полза за Торанага-сама.

– Господарят казва, че се е разпоредил да ги намерят. Моля, продължавайте.

– Когато Сайдерхоф се завърнал в Холандия, той продал дневниците и картите на Източно-индийската търговска компания, която получи монопол да изследва Далечния изток.

Тя го погледна хладно.

– Значи този човек е бил платен шпионин?

– За картите му е било платено, това е така. Такова е обичайното възнаграждение в Холандия. Не с титла или земя, а само с пари. Холандия е република. Разбира се, сеньора, моята страна и нашите съюзници, холандците от години вече воюваме с Испания и Португалия. Нали разбирате, по време на война е от огромно значение да откриеш тайните на врага си.

Марико се обърна и дълго превежда на Торанага.

– Моят господар пита защо този архиепископ е взел на работа един враг.

– Питер Сайдерхоф казал, че този архиепископ, който бил езуит, се интересувал единствено от търговия; Сайдерхоф удвоил печалбите им, затова бил много ценен. Бил изключително умен търговец – в това отношение холандците ги бива много повече от португалците – и затова не проверили много старателно доколко могат да му се доверяват. Освен това много русокоси и синеоки мъже – германци и други европейци – са католици. – Блаторн изчака тя да преведе, след което добави предпазливо: – Той е бил главният шпионин на Холандия в Азия, войник на страната си, и е успял да назначи свои хора на португалски кораби. Моля ви да предадете на Торанага-сама, че без търговията с Япония португалска Индия няма да просъществува много дълго.

Докато Марико говореше, Торанага разглеждаше картата. Не реагира по никакъв начин на чутото и Блаторн се запита дали тя му превежда всичко.

– Моят господар желае да му нарисувате подробна карта на света, на хартия – по възможност в най-скоро време. Отбележете всички португалски бази и броя на ронините във всяка една. Моля, продължете.

Блаторн разбра, че е направил огромна крачка напред. Но момчето се прозя и той реши да промени курса и да се насочи към друго пристанище.

– Нашият свят невинаги е един и същ. Ето например – на юг от тази линия, наречена екватор, сезоните са обърнати. Когато у нас е лято, при тях е зима и обратно.

– Защо?

– Не знам причината, но е така. Пътят за Япония минава през един от тези два южни протока. Ние, англичаните, се опитваме да открием северен път – или на североизток от Сибир, или на северозапад над Американците. Бил съм на север дотук. Цялата земя е покрита с вечен лед и през цялата година е толкова студено, че ако ръцете ви не са в ръкавици, пръстите ви моментално ще замръзнат. Хората, които живеят тук, се наричат лапландци. Дрехите им са направени от животински кожи. Мъжете ходят на лов, а жените вършат домакинската работа. Част от задълженията на жените е да шият дрехи и за да омекоят кожата, трябва да я дъвчат с уста, иначе иглата не минава.

Марико се изсмя високо. Блакторн и се усмихна и се почувствува по-уверен.

– Истина е, сеньора, *хонто*.

– *Сорева хонто десу ка?* – нетърпеливо попита Торанага. – Кое е истина?

Тя му разказа през смях и те също започнаха да се смеят.

– Живях сред тях близо една година. Бяхме в плен на леда и трябваше да изчакаме да се постопи. Хранят се с риба, моржове, понякога с бели мечки и китове, които ядат в сурово състояние. Най-големият им деликатес е сурова китова мас.

– О, не се шегувайте, Анджин-сан!

– Истината ви казвам. Живеят в малки кръгли къщички, направени изцяло от сняг, и никога не се къпят.

– Как така никога – не издържа тя.

Той поклати глава и реши да не ѝ казва, че и в Англия къпането е голяма рядкост, по-голяма рядкост дори от Португалия и Испания, където е по-топло.

Тя преведе и Торанага поклати недоверчиво глава.

– Господарят казва, че това е преувеличение. Никой не може да живее, без да се къпе. Дори нецивилизованите народи.

– Истина е – *хонто* – спокойно настоя той и вдигна ръка. – Кълна се в Исус от Назарет и в душата си – всичко казано е истина.

Тя го изгледа, без да каже нищо. После попита:

– Всичко?

– Да. Торанага-сама искаше да чуе истината. Защо да го лъжа? Животът ми е в неговите ръце. Лесно може да се докаже. Впрочем какво говоря – много ще е трудно, защото трябва да отидете и да проверите на място. Но дори испанците и португалците, които са ми врагове, ще

потвърдят казаното от мен. Торанага-сама искаше да чуе истината и може да ми има доверие – аз няма да го излъжа.

Марико се замисли за момент и после най-старателно преведе всичко.

– Господарят Торанага казва, че е просто невероятно човек да може да живее, без да се къпе.

– Така е. Но не забравяйте, че това са много студени земи. Обичаите им са различни от нашите и вашите. В нашата страна например вярват, че баните са вредни за здравето. Баба ми казваше: човек се къпе, като се роди и когато го приготвят за другия свят.

– Много ни е трудно да повярваме.

– Трудно ще повярвате и други наши обичаи. Истина е обаче, че повечето бани в живота си направих, откак съм тук, във вашата страна. И заявявам, че се чувствам много по-добре след баня. – Той се усмихна. – Вече не вярвам, че са опасни за здравето. Значи съм спечелил от идването си тук, нали?

След кратко мълчание Марико кимна и после преведе. Кири се обади:

– Той е просто невероятен, нали?

– А вие какво ще кажете за него, Марико-сан?

– Убедена съм, че говори истината или поне вярва, че я говори. Очевидно би могъл да ни бъде от голяма полза, господарю. Ние така слабо познаваме света. Това има ли значение за вас? Не знам, но имам чувството, че сякаш е дошъл от звездите или от морските дълбини. Той е враг на португалците и испанците и затова сведенията, които получихте, могат да са от жизнено важно значение за интересите ви.

– Съгласна съм – обади се Кири.

– Какво мислите вие, Яемон-сама?

– Аз ли, чичо? Мисля, че е грозен. Не ми харесва златната му коса и котешките му очи. И изобщо не прилича на човек – задъхано изговори момчето. – Радвам се, че съм се родил самурай като баща си, а не варварин като него. Няма ли да попуваме още?

– Утре, Яемон – обеща Торанага раздражен, че не може да разговаря с лоцмана направо, без посредничеството на преводач.

Докато те си говореха помежду си, Блаторн реши, че е настъпил моментът. Марико пак се обърна към него:

– Господарят пита какво сте правили на север.

– Бях лоцман на един кораб. Опитвахме се да открием североизточния път, сеньора. Много от нещата, които ще ви разкажа, ще ви се

сторят смешни – започна той. – Преди седемдесет години например кра- лете на Испания и Португалия подписали официален договор, по силата на който си разделили Новия свят и неоткритите още земи. Тъй като ва- шата страна се пада в португалската половина на света, официално тя принадлежи на Португалия. Торанага-сама, вие, целият народ, тази кре- пост и всичко е било дадено на Португалия.

– Ах, моля ви, Анджин-сан, извинете, но това са глупости!

– Съгласен съм, че е невероятна наглост. Но е самата истина.

Тя незабавно започна да превежда и Торанага подигравателно се изсмя.

– Господарят Торанага казва, че и той със същия успех може да раз- дели света и да даде половината на себе си, а другата половина на ки- тайския император.

– Моля да обясните на Торанага-сама, че не би било съвсем също- то. – Благторн знаеше, че нагизва в опасен терен, и внимаваше за всяка своя дума. – Тук става въпрос за официален документ, който дава право на кой да е от двамата крале да предяви претенции към всяка некаатоли- ческа земя, открита от негови поданици, да свали правителството на страната и да го замени с католическо. – Той очерта с пръст на картата една линия от север на юг, минаваща през Бразилия. – Всичко на изток от тази линия принадлежи на Португалия, а на запад – на Испания. Пед- ро Кабрал откри Бразилия през 1500 година и сега Бразилия принадле- жи на португалците. Те изкорениха местната култура и избиха владете- лите, а сега се обогатяват от златото и среброто, които извличат от ми- ните, ограбиха храмовете на местното население. Останалата част от Америка, открита до този момент, е собственост на Испания: Мексико, Перу, цялата южна част на континента. Те изличиха от лицето на земята племената на инките, унищожиха културата им, поробиха стотици хиля- ди. Конквистадорите разполагат със съвременно оръжие, а това на ту- земците е примитивно. Заедно с конквистадорите вървят и свещеници- те. Покръстват няколко местни принцове и тогава започват враждите, от които те се възползват. Насъскват един принц срещу друг, разпокъсват кралството и после го поглъщат парче по парче. В момента Испания е най-богатата държава в нашия свят поради златото на инките и другите мексикански племена, което награбиха и изпратиха в Испания.

Марико имаше суров вид. Тя бързо схвана същността на урока, пре- подаден от Благторн. Както впрочем и Торанага.

– Моят господар казва, че този разговор е безсмислен. Как е въз- можно сами да си дадат такива права?

– Не те, а папата им ги даде – земният наместник на Христос. А в замяна на това те разпространяват словото господне.

– Не ви вярвам – възкликна тя.

– Моля ви да предадете казаното от мен, сеньора. То е *хонто*.

Тя се подчини и дълго говори нещо, явно неуспокоена.

– Моят господар... Моят господар казва, че просто се опитвате да ни настроите срещу враговете си. Вярно ли е това? В името на живота си, сеньор, отговорете!

– Папа Александър VI постави първата демаркационна линия през 1493 година – започна Блаторн и благослови наум Олбан Карадок, задето навремето го накара да зазубри толкова много факти, и отец Доминго, който го осведоми за гордостта на японците и му даде ключ към умовете им. – През 1506 година папа Юлий II направи някои промени в Тордесилския договор, подписан от Испания и Португалия през 1494 година. Папа Климент VII ратифицира Сарагоския договор от 1529 година – едва преди седемдесет години – по силата на който втора линия се тегли ей тук. – Пръстът му разряза пясъка през крайната точка на Южна Япония. – Той дава на Португалия пълни права над Япония и всичко останало от Япония и Китай до Африка. Правото да ги експлоатира както намери за добре, като в замяна на това трябва да разпространяват католицизма.

Той отново зачака, докато жената се колебаеше развълнувана, и усещаше нарастващото раздражение на Торанага, че чака да му преведе.

Марико принуди устните си да повторят думите на лоцмана. Възможно ли е наистина – питаше се тя. Как може негово светейшество да постъпи по такъв начин? Да подари страната ни на португалците! Трябва да е лъжа. Но нали лоцманът се закле в Исус!

– Този човек твърди, господарю, че по времето, когато негово светейшество папата е взел тези решения, целият им свят, дори страната на Анджин-сан, е бил католически. Разцеплението още не е било настъпило. Така че тези папски решения били... задължителни за... всички народи. Също така каза, че макар португалците да имат правото да експлоатират Япония, те постоянно се карат с испанците кой трябва да я прилежава – поради богатата ни търговия с Китай.

– Какво е мнението ти, Кири-сан – попита Торанага, не по-малко потресен от останалите. Само момчето си играеше с ветрилото и не обръщаше внимание на разговора.

– Той вярва, че говори истината – отвърна Кири. – В това няма

съмнение. Но как може да се докаже – или поне част от онова, което разказа?

– Вие как бихте го доказали, Марико-сан – попита Торанага, ни най-малко смутен от нейната реакция и много доволен, че я използва за преводач.

– Първо бих попитала Цуку-сан. А после бих изпратила някой доверен васал да отиде в техния свят да провери. Може би придружен от Анджин-сан.

Кири се обади:

– Ако свещеникът не потвърди казаното от него, това няма да означава, че лощманът лъже.

Кири също беше довольна, че подсказа на Торанага да извика Мари-ко да превежда, когато той започна да търси с кого да замени Цуку-сан. Тя знаеше, че на Мари-ко може да се има доверие и ако се закълне в чуждоземния си бог, ще мълчи и при най-тежкия разпит от кой да е християнски свещеник. Колкото по-малко знаят тия дяволи, толкова по-добре. А варваринът е истинска съкровищница от знания!

Кири видя, че момчето се прозява, което също я зарадва. Колкото по-малко разбира детето, толкова по-добре. После каза:

– Защо не изпратите да доведат главния християнски жрец и да го попитате какво ще каже за тези факти? Де го чуем и него. Лицата им обикновено са открити – те не умеят да се прикриват.

Торанага кимна с поглед, закован в Мари-ко.

– Мари-ко-сан, доколкото познавате южните варвари, смятате ли, че ще се подчинят на заповедите на папата?

– Несъмнено.

– Ще гледат ли на тях като на заповеди, дадени от самия християнски бог?

– Да.

– И всички ли християни католици ще му се подчинят?

– Да.

– Дори нашите християни тук?

– Да, така мисля.

– И вие ли?

– Да, господарю. Ако заповедта е от негово светейшество лично до мен, ще се подчиня, за да спася душата си. – Погледът ѝ беше твърд. – Но дотогава ще се подчинявам само на законния си господар, главата на семейството ми или на съпруга си. Аз съм японка – вярно, че съм християнка, но преди всичко съм самурай.

– Мисля, че тогава ще е най-добре, ако това светейшество стои подалеч от бреговете ни – замислено каза Торанага. После реши какво ще прави с варварина Анджин-сан. – Кажете му... – Той млъкна.

Всички погледи се насочиха към пътеката, по която към тях се приближаваше възрастна жена. Беше облечена в качулатата дреха на будистка монахиня. С нея вървяха четирима Сиви. Те спряха и жената се доближи сама.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Всички ѝ се поклониха ниско. Торанага забеляза, че лоцманът му подражаваше и не стана, нито започна да я разглежда, както би направил всеки варварин, с изключение на Цуку-сан. Този лоцман бързо се учи, помисли си той, а умът му още пламтеше от всичко чуто. Десетки хиляди въпроси гъмжаха в главата му, но привичната му самодисциплина надделя, той временно ги отпрати в по-отдалечено кътче на мозъка си и се съсредоточи върху настоящата опасност.

Кири побърза да подаде на старата жена собствената си възглавничка и и помогна да седне, след което коленичи до нея и мълчаливо и предостави услугите си.

– Благодаря, Кирицубо-сан – отвърна жената на поклона им. Казваше се Йодоко и беше вдовицата на тайко, а след смъртта му се оттегли в будистки манастир. – Извинявам се, че идвам непоканена и ви прекъсвам, Торанага-сама.

– Вие никога не сте непоканена и винаги сте добре дошли, Йодоко-сама.

– Благодаря, благодаря. – Тя погледна към Блакторн с присвити очи, за да го види по-добре. – Но ми се струва, че наистина ви прекъснах разговора. Не виждам с кого... Този тук варварин ли е? Очите ми стават все по-зле. Но не е Цуку-сан, нали?

– Не, този е новият варварин – отвърна Торанага.

– А, той ли е? – Йодоко се взря още по-усилено. – Моля ви да му кажете, че не виждам добре и това обяснява неучтивото ми държане.

Марико преведе.

– Той казва, че и в неговата страна много хора са късогледни, Йодоко-сама, но носят очила. Попита дали и ние имаме очила. Казах му да, някои от нас ги носят – имаме ги от южните варвари, и че сте ги носили, но вече не ги искате.

– Да. Предпочитам мъглата, която ме заобикаля. Много от нещата, които виждам в днешно време, не ми харесват. – Йодоко се обърна и погледна момчето. Престори се, че едва сега го е видяла. – О! Синът ми! Ето къде сте били. Търсих ви. Колко ми е приятно да ви видя, куампаку.

Тя се поклони почтително.

– Благодаря, Първа майко. – Яемон се усмихна радостно и отвърна на поклона ѝ. – Да бяхте чули само какво ни разказа варваринът! Начерта ни карта на света и ни разправи смешни истории за хора, които изобщо не се къпят! През целия си живот ни веднъж не са се изкъпали и живеели в къщи от сняг и носели дрехи от кожа като зли ками!

Старата жена презрително изпuffтя.

– Колкото по-малко идват тук, толкова по-добре. Поне аз така мисля, синко. Така и не се научих да ги разбирам, а и винаги миришат ужасно. Не ми беше ясно как ги понасяше нашият господар тайко, баща ви. Но нали беше мъж като вас – вие мъжете сте по-търпеливи от една недостойна жена като мен. Имате добър учител, Яемон-сама. – Погледът ѝ за миг се прехвърли върху Торанага. – Торанага-сама има повече търпение от всеки друг в империята.

– Търпението е важно, за мъжа, от жизнено значение за водача – изрече сентенциозно Торанага. – А жаждата за знания е похвално качество, нали, Яемон-сама? Човек не знае откъде може да дойде знанието.

– Да, чичо, така е – съгласи се Яемон. – Той е прав, нали, Първа майко?

– Да, прав е. Но все пак – доволна съм, че съм жена и няма защо да се грижа за тези неща. – Тя прегърна момчето, което се приближи и седна до нея – Защо дойдох тук, синко? За да си отведа нашия куампаку. Защо? Защото куампаку е закъснял за обяд и за урока си по калиграфия.

– Мразя уроците по калиграфия! Отивам да плувам!

Торанага се намеси с престорена сериозност:

– Когато бях на вашата възраст, и аз мразех да пиша. Затова, като станах на двадесет години, трябваше да престана да се сражавам и да се върна отново в училище. И тогава ми беше още по-неприятно.

– Да се върнете в училище ли, чичо? След като сте го напуснали завинаги? Не, това наистина е ужасно!

– Един владетел трябва много добре да знае да пише, Яемон-сама. Не само четливо, но и красиво, а куампаку – по-добре от всеки друг. Иначе как ще напише послание до негово императорско величество или до великите даймио? Водачът трябва във всяко едно отношение да стои над васалите си. И трябва да върши много трудни неща.

– Да, чичо. Трудно е да бъдеш куампаку. – Яемон се намръщи важно. – Най-добре сега да си науча уроците, а не като стана на двадесет години, защото тогава ще ме чакат много по-важни държавни дела.

Всички се почувствуваха горди от него.

– Колко сте мъдър, синко – похвали го Йодоко.

– Да, Първа майко. Аз съм мъдър като баща си, така казва майка ми. Тя кога ще се върне?

Йодоко се загледа с присвити очи в Торанага.

– Скоро.

– Надявам се, че съвсем скоро – обади се и Торанага.

Той знаеше, че Йодоко е изпратена от Ишидо да прибере момчето. Торанага ги беше довел направо в градината – момчето и охраната – за да раздразни още повече врага си. А също така и за да покаже странния лощман на наследника и по този начин да лиши Ишидо от удоволствието да стори това.

– Много ми е изморително да нося всичката отговорност за сина си – продължи Йодоко. – Най-добре Очиба-сама да се завърне в Осака, та да мога да се прибера в храма си. Как е тя и как е Генджико-сан?

– И двете се радват на отлично здраве – отвърна Торанага.

Вътрешно той ликуваше. Преди девет години тайко реши да докаже приятелското си отношение към него – нещо доста необичайно – като му предложи в разговор на четири очи да се ожени за Генджико, помалката сестра на Очиба, любимата наложница на тайко.

– Тогава домовете ни ще се съединят завинаги, така ли е? – каза тайко.

– Да, господарю. Ще се подчиня, макар че не заслужавам тази чест – почтително отговори той, още повече, че много му се искаше да се сроди с тайко. Обаче също така знаеше, че макар Йодоко, съпругата на тайко, да одобри тази женитба, самата Очиба го ненавиждаше и би използвала цялото си влияние над тайко, за да я предотврати. Освен това може би щеше да е по-разумно да избегне един брак със сестрата на Очиба, защото това би й дало голяма власт над него, в това число и ключовете от хазната му. Ако обаче тя се омъжеше за сина му, тогава Торанага като върховен глава на рода щеше да владее изцяло положението. Наложил му се да използва всичките си умения и хитрости, за да уреди женитбата между Судара и Генджико, но тя най-сетне се осъществи и сега Генджико му беше от огромна полза като щит срещу Очиба, защото любимката на тайко обожаваше сестра си.

– Снаха ми още не е започнала да ражда – очакваше се да започне

вчера, но предполагам, че Очиба-сама ще тръгне за Осака веднага щом премине опасното.

– Време е след трите момичета Генджико да ви роди и внук. Ще прочета молитва за неговото раждане.

– Благодаря – поклони се Торанага. Както винаги тя му беше симпатична и той знаеше, че е искрена, макар да представляваше опасност за рода му.

– Чух, че вашата Садзуко-сан е бременна?

– Да, много съм щастлив. – Торанага усети как през тялото му пробгва топла тръпка при мисълта за последната му наложница, нейната младост, жизненост и ласка. Дано имаме син, помисли си той. Седемнадесет години е чудесна възраст за първо дете, ако жената е здрава, какъвто е случаят с нея. – Да, щастлив съм.

– Буда ви е благословил. – Йодоко усети лека завист. Струваше й се несправедливо Торанага да има пет живи синове, четири дъщери и пет внучки, едно дете на път от Садзуко и много години пред себе си, през които можеше да зачене още безброй деца от многото наложници в дома си. А при нея всичките надежди бяха съсредоточени върху това единствено седемгодишно дете – колкото нейно, толкова и на Очиба. Да, той е също толкова мой син, каза си тя. А как мразех Очиба в началото...

Видя, че всички я наблюдават, и се стресна.

– Да?

Яемон се намръщи.

– Попитах, Първа майко, дали можем да тръгнем вече за урока ми. Два пъти ви попитах.

– Извинявайте, синко, бях се замислила. Така е, като остарее човек. Да, хайде да тръгваме.

Кири й помогна да стане. Яемон се затича напред. Сивите вече бяха наскочали, единият го хвана и с много нежност и обич го метна на рамото си. Четиримата самураи, които я бяха придружили, чакаха отстрани.

– Повървете малко с мен, Торанага-сама. Трябва ми силна ръка, на която да се облегна.

Торанага скочи на крака с неочаквана пъргавина. Тя го хвана под ръка, но не се облегна на нея.

– Да, имам нужда от силна ръка. Също и Яемон. Също и империята.

– Винаги съм на ваше разположение да ви служа – побърза да каже Торанага.

Когато се отдалечиха от останалите, тя продължи тихичко:

– Станете единствен регент. Вземете властта и управлявайте сам. Докато Яемон навърши пълнолетие.

– Завещанието на тайко изрично забранява това – дори и да го желеах, а случаят не е такъв. Ограниченията, които налага, изключват възможността един – единствен регент да вземе властта. А и аз не искам да стана всевластен. Никога не съм искал.

– Тора-чан – продължи тя, като използва умалителното име, дадено му от тайко преди толкова години – ние двамата с вас имаме много малко тайни един от друг. Ако поискате, можете да го направите. Говоря и от името на Очиба-сама. Вземете властта пожизнено в ръцете си. Станете шогун.

– Това, което говорите, е предателство. АЗ НЕ ИСКАМ ДА СТАВАМ ШОГУН!

– Така е, разбира се, но изслушайте ме за последен път. Станете шогун и направете Яемон свой единствен наследник – единствен наследник! Би могъл да стане шогун след вашата смърт. Нали кръвта му е Фуджимото по линия на Очиба-сама чак до нейния дядо Города и оттам до древни времена. Фуджимото!

Торанага я изгледа поразен.

– И вие мислите, че даймио ще се съгласят на подобни претенции или пък негово величество Синът на небето ще одобри такова назначение?

– Не. Не, ако е само за Яемон. Но ако първо вие станете шогун и го осиновите, бихте могли да ги убедите – до един. Ние двете с Очиба-сама ще ви подкрепим.

– Тя се е съгласила – изуми се Торанага.

– Не, изобщо не сме обсъждали този въпрос. Идеята е само моя. Но ще се съгласи. Сигурна съм. Сигурна съм още преди да съм говорила с нея.

– Този разговор е безпредметен, Йодоко-сама.

– Вие бихте се справили с Ишидо и всички останали. Както винаги. Но боя се от последните слухове, които подочух – за война, за вземане на страни, за нови тъмни векове. Ако наистина избухне война, тя ще продължи вечно и ще погуби Яемон.

– Да, и аз така мисля. Започне ли веднъж – няма край.

– Затова вземете властта. Правете каквото искате, с когото искате. Яемон е достойно момче. Знам, че ви харесва. Надарен е с ума на баща си и под вашето мъдро ръководство ние всички ще бъдем облагодетелствувани. Той трябва да получи наследството си.

– Не съм против него, нито наследството. Колко пъти трябва да го повтарям?

– Наследникът е загубен без вашата активна подкрепа.

– Но нали го поддържам! Във всяко едно отношение. Така се разбрахме с тайко, покойния ви съпруг.

Йодoko въздъхна и се загърна по плътно в плаща си.

– На старите кокали все им е студено. Толкова много тайни – битки, предателства, смърт и победи познават те, Тора-чан. А аз съм само една жена, при това съвсем сама. Радвам се, че сега съм се посветила на Буда и повечето ми мисли са насочени към него и следващия ми живот. Но в този живот трябва да закрилям сина си. Затова ви говоря тези неща. Надявам се, че ще простите наглостта ми.

– Винаги съм търсил съветите ви и ги следвам.

– Благодаря ви. – Тя изправи гръб. – Чуйте какво ще ви кажа: дока-то съм жива, нито наследникът, нито Очиба-сама ще се опълчат срещу вас.

– Благодаря ви.

– Ще помислите ли?

– Волята на покойния ми господар забранява това. Не мога да тръгна срещу завещанието му и клетвеното си обещание като регент.

Повървяха малко, без да приказват. После Йодoko въздъхна:

– Защо не я вземете за съпруга? Той се сепна от изненада и спря.

– Очиба?

– Защо не? Тя е напълно достойна за вас като политическа партия. Отличен избор за вас. Красива, млада, силна, с най-благороден произход, наполовина Фуджимото, наполовина Миновара, слънцето искри от нея и тя е изпълнена с радостта на живота. Вие сега нямате официална съпруга – защо да не я вземете? Това ще реши въпроса с онаследяването и ще предпази империята от разпокъсване. Сигурно ще имате от нея други синове. Яемон ще ви наследи, после неговите синове или други нейни синове. Можете да станете шогун. Ще имате власт над империята и властта на баща и това ще ви позволи да възпитате Яемон както си искате. Бихте могли официално да го осиновите и той ще стане ваш син като останалите ви синове. Защо да не се ожените за нея...

Защото е необуздана, коварна тигрица с лице и тяло на богиня, която се мисли за императрица и се държи като такава, мислеше си Торанага. Не можеш да и имаш доверие дори в собственото си легло. От нея очаквай както те милва, така и да те пронже с игла през очите, докато си спиш. А, не, само тя не! Дори и да я взема само формално за съпруга

– нещо, на което тя никога няма да се съгласи... а, не! Невъзможно! Поради редица причини, една от които, и то не най-маловажната, е, че тя ме ненавижда и винаги е крояла планове за моята гибел и гибелта на моя род – още от времето, когато се окопи за пръв път преди единадесет години.

Още тогава, едва седемнадесетгодишна, тя се посвети на идеята да ме унищожи. О, външно бе тъй мека – като първата зряла лятна праскова – и също тъй ароматна. Ала отвътре беше стоманен меч, с мозък като остра кама, плетеше коварните си мрежи и не след дълго тайко подлудя по нея и забрави всички останали. Да, още петнадесетгодишна, когато тайко я взе за официална наложница, тя успя да го омотае и можеше да прави с него каквото си поиска. И не забравяй, сети се Торанага, че още тогава тя правеше любов с него, а не той с нея, както си въобразяваше. Да, едва петнадесетгодишна, тя вече знаеше какво иска и как да го получи. После стана чудото! Най-сетне тя роди на тайко син, само тя единствена от всички жени, които той бе имал през живота си. Колко ли жени е имал? Най-малко сто – истински хермелин, пръскащ Сока на радостта в повече Небесни одаи, отколкото десет обикновени мъже! Да... При това жени от всички възрасти, всички касти, случайно срещнати или официални наложници, от принцеси от рода Фуджимото до долнопробни куртизанки. Но нито една не забременя, макар че повечето от онези, които тайко освободи, омъжи за други или им даде развод, родиха деца от другите мъже. Нито една – освен Очиба.

Ала той беше петдесет и три годишен, когато тя го дари с първия му син, ала детето, горкичкото, излезе болнаво и не живя дълго. Тайко си късаше дрехите от мъка и почти се побърка от горест. Винеше себе си – никога нея. Четири години по-късно, по някакво чудо, тя отново роди; по чудо детето излезе здраво – Очиба беше вече двадесет и една годишна. Очиба Несравнимата, както я наричаше тайко.

Дали той беше бащата на Яемон? Ех, какво ли не бих дал, за да разбера истината. Ще я узная ли някога? Най-вероятно не, но съм готов на всичко, за да имам някакво доказателство, било в потвърждение на едното, било на другото.

Странно, че тайко, който иначе беше тъй разумен, губеше разсъдъка си, когато ставаше въпрос за Очиба, и ги глезеше двамата с Яемон до крайност. Странно, че от всички жени именно тя стана майка на наследника му – тя, чиито майка и баща паднаха мъртви от ръката на тайко. Би ли се осмелила да спи с друг мъж, да вземе от семето му, а след това да го унищожи, за да предпази себе си? И то не веднъж, а два пъти? Би ли

могла да бъде дотолкова коварна? О, да! Но аз да се ожена за Очиба? Никога!

– Много съм поласкан от предложението ви – обърна се той към Йодоко.

– Вие сте истински мъж, Тара-чан. Лесно бихте са справили с нея. Вие единствен сте в състояние – от всички мъже в империята. А и тя е напълно подходяща за вас. Вижте как се бори да защити интересите на сина си – сега, когато е само една безпомощна жена. Да, тя ще ви бъде достойна съпруга.

– Не мисля, че и през ум ще и мине такава мисъл.

– Ами ако и мине?

– Бих искал да науча това. На четири очи. То наистина би било голяма чест.

– Много хора смятат, че само вие стоите между Яемон и наследството.

– Много хора са пълни глупаци.

– Така е. Но не и вие, Торанага-сама. Нито Очиба-сама.

Нито пък вие, госпожо, помисли си той.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В малките, най-тъмни часове на нощта, убиецът се прехвърли през оградата на градината. Беше почти невидим. Дрехите му бяха черни, плътно полепнали по тялото му, табите на краката му също бяха черни, а главата му бе покрита с черна качулка с маска. Беше дребен човечец. Притича безшумно към фасадата на вътрешната каменна крепост и спря при високите стени. На около петдесет метра от него двама Кафяви охраняваха главната порта. Той сръчно метна увита в мек парцал кука, на която бе завързано тежко копринено въже. Куката се закачи за каменния ръб на амбразурата. Той се изкатери нагоре по въжето, промъкна се през отвора и изчезна вътре. Коридорът беше безлюден, осветен от свещи. Той тихо се плъзна по него, отвори една от вътрешните врати и влезе в кулата. Още едно умело хвърляне на куката, изкатерване по въжето – и вече се намираше в един от горните коридори. Часовите в ъглите на кулите не го чуха, макар да бяха нащрек.

Зададох се двама патрулиращи Кафяви и убиецът веднага се притисна към една малка ниша в каменната стена. Щом отминаха, той безшумно се плъзна надолу по коридора по посоката, в която бяха

изчезнали. Спря се на ъгъла. Внимателно се огледа. Един самурай охраняваше крайната врата. Пламъчетата на свещите танцуваха в тишината. Пазачът, седнал с кръстосани крака, се прозя, облегна се на стената и се протегна. За миг очите му се притвориха. Убиецът използва този единствен миг и се стрелна напред. Беззвучно. Ръцете му завързаха копиреното въже на примка, спуснаха я на шията на пазача и рязко я опънаха. Пръстите на жертвата отчаяно задраскаха по клупа, но напразно. Кратко убождане с ножа между два прешлена, също като направено от хирург, и той повече не помръдна.

Убиецът откряна вратата. Залата за аудиенции беше празна, вътрешната врата – неохранявана. Той издърпа трупа настрани и отново затвори. Със сигурна стъпка прекоси залата по посока към вътрешната врата. Тя беше дървена, подсилена. В ръката му блесна извита кама. Той леко почука.

– „В дните на император Ширакава“ – изрече той първата част на паролата.

От другата страна се дочу стърженето на стомана, вадена от ножница, и отговорът:

– „...Живял един мъдрец на име Енараку-джи...“

– „...Който написал тридесет и първата сутра.“ Нося спешно донесение за Торанага-сама.

Вратата се отвори и убиецът се хвърли напред. Ножът се вдигна нагоре, заби се в гърлото на първия самурай точно под гръкляна, светкавично излезе и прониза по същия начин и втория пазач. Леко извиване и отново излезе. И двамата самураи умряха прави. Той подхвана единия и леко го пусна на пода. Другият падна сам, но безшумно. Кръвта им започна да се стича по пода и телата им потръпваха.

Убиецът се плъзна по вътрешния коридор. Той беше много слабо осветен. И изведнъж една врата се плъзна встрани. Той замръзна на мястото и бавно се огледа.

На десетина крачки Кири го гледаше с отворена уста. В ръцете си държеше поднос.

Той забеляза, че и двете чаши в подноса бяха пълни, а храната недокосната. От чайника се виеше пара. До него имаше запалена свещ. В следващия миг подносът падна, ръката и се плъзна в пояса и измъкна оттам дълга кама. Устата се бе изкривила в беззвучен писък, но той вече тичаше към ъгъла. Крайната врата се отвори и оттам надникна стреснат, сънен самурай.

Убиецът се метна към него и разкъса стената от дясната страна на

самурая. Кири вече пишеше и тревогата бе вдигната, ала той тичаше със сигурни стъпки в тъмнината през телата на спящите жени и техните прислужнички към вътрешния коридор в най-отдалечения край.

Тук беше тъмно като в рог, но той безпогрешно напипа дясната врата. Отвори я и се нахвърли върху тялото, легнало на футона. Ала ръката му с вдигнатия нож бе сграбчена в мъртва хватка и ето че той се затъркаля по пода, боричкаше се хитро, умело. Успя да се освободи и замахна отново, не улучи, омота се в завивката. Отхвърли я от себе си и я запрати по тъмната фигура, като същевременно и той се хвърли към нея с насочен напред нож, готов за смъртоносен удар. Човекът обаче се изви встрани с неочаквана пъргавина и заби крак в слабините му. Болката експлодира в него, а жертвата му се хвърли настрани, в безопасност.

На вратата вече се трупаха самураи, някои с фенери, а Нага, само по набедрена превръзка, с разрошена коса, се втурна напред, между него и Блаторн, с вдигнат меч.

– Предай се!

Убиецът направи лъжливо движение с ножа, изкрещя „Наму Амида Буцу“ – в името на Буда Амида – и го заби с две ръце под основата на брадата си. Шурна кръв и той се свлече на колене. Нага замахна веднъж, мечът му описа свистяща дъга и главата се търколи.

В настъпилата тишина Нага вдигна главата и смъкна маската. Лицето беше най-обикновено, очите още потръпваха. Той я хвана – прическата беше на самурай – за плитката на върха на темето.

– Някой познава ли го?

Никой не отговори. Нага плю в лицето, запрати сърдито главата по един от самураите си, разпра с меча си черната дреха и на лявата ръка откри онова, което търсеше: китайски йероглиф, означаващ Амида – разновидност на Буда – татуиран под мишницата.

– Кой е началник на стражата?

– Аз, господарю.

Човекът бе побелял от ужас.

Нага се нахвърли отгоре му, а той не направи никакъв опит да избегне страховития удар с меча, който отнесе главата му, част от рамото и едната ръка.

– Хаябудза-сан, нареди на самураите от тази стража да излязат на двора – обърна се той към друг офицер – Удвоете броя на следващата стража. Махнете тялото. Останалите сте... – Той млькна, тъй като на прага се появи Кири, все още с камата в ръка. Тя погледна трупа, после хвърли поглед върху Блаторн.

– Анджин-сан не е ли ранен – попита тя.

Нага погледна към мъжа, който се извисяваше над него, все още запъхтян. Не можа да види по него рани, нито кръв. Просто един сънен мъж, който за малко щеше да бъде убит. Пребледнял, но без никакви външни белези на уплаха.

– Ранен ли сте, Анджин-сан?

– Не разбирам.

Нага се приближи до него, разтвори нощното му кимоно да провери дали не се виждат някакви рани.

– А, сега разбира. Не ранен – каза гигантът и поклати глава.

– Добре. Изглежда, не е ранен, Кирицубо-сан.

Анджин-сан посочи към тялото и каза нещо.

– Не разбирам – отвърна Нага. – Останете тук, Анджин-сан. – После се обърна към един от самураите: – Донесете му храна и вода, ако иска.

– Убиецът имаше татуировка на Амида, нали – попита Кири.

– Да, Кирицубо-сан.

– Дяволи, истински дяволи...

– Да.

Нага ѝ се поклонил и погледна към един от ужасените самураи.

– Следвай ме! Вземи и главата.

И тръгна, като се чудеше как да съобщи на баща си. Ах, Буда, благодаря ти, че опазил баща ми.

– Той е ронин – отсече Торанага – Няма начин да научите нещо за него, Хиромаци-сан.

– Да. Но зад всичко това се крие Ишидо. Никаква доблест няма, щом е способен на такова нещо. Да използва един от тези долни убийци! Моля ви, умолявам ви, нека свикам войските още сега. Веднъж завинали ще сложа край на тези безобразия.

– Не – Торанага отново погледна към Нага – Сигурен ли си, че Анджин-сан е здрав и читав?

– Сигурен съм, господарю.

– Хиромаци-сан, ще понижите в ранг всички пазачи от тази стража за неизпълнение на задълженията им. Забранявам им да извършат сепуку. Нека живеят със срама си като войници от най-нисша класа. Мъртвите стражи да се завлекат за краката през цялата крепост и през града до площада за екзекуции. Да се оставят там да ги изядат кучетата.

Чак сега погледна сина си Нага. По-рано през същата вечер от манастира „Джоджи“ в Нагоя пристигна спешно съобщение за заплахата,

отправена от Ишидо по адрес на Нага. Торанага незабавно нареди синът му да живее близо до него под най-строга охрана, а останалите членове на семейството си в Осака. Кири и Садзуко – също огради с пазачи. В съобщението си абатът добавяше, че сметнал за разумно незабавно да освободи майката на Ишидо и да я изпрати обратно в града заедно с прислужничките й. „Не смея да рискувам живота на някой от прекрасните ви синове. И още нещо – здравето и не е добро. Наистина. Най-добре да умре в собствения си дом, а не тук.“

– Нага-сан, ти си също толкова отговорен за проникването на убиеца – обърна се той към сина си със студен и огорчен глас – Всеки самурай е отговорен, независимо дали е бил дежурен, или не, спящ или буден. Глобявам те половината от годишните ти доходи.

– Да, господарю – отвърна младежът, поразен от факта, че изобщо му оставиха нещо, включително и главата. – Но не мога да живея с този срам. Не заслужавам друго освен презрение за грешката си, господарю.

– Ако съм искал да те понижа, щях да го направя. Заповядвам ти веднага да заминеш за Йедо. Тръгни още тази нощ, придружен от двадесет души, и се яви на рапорт при брат си. И да си там за рекордно време! Хайде, тръгвай. – Нага се поклони и излезе с побеляло лице. Торанага се обърна към Хиромацу със същия остър глас. – Учетворете стражата! Анулирайте лова ми – и днешния, и утрешния. Напускам Осака веднага след заседанието на регентите. Ще направите всички необходими приготовления, но дотогава оставам тук. Не приемам никого, без да съм го поканил лично. Никого. – Той сърдито отпрати всички с махване на ръката. – Всички сте свободни – освен Хиромацу.

Стаята се изпразни. Хиромацу беше доволен, че ще изживее унижението си на четири очи, защото като началник на охраната той беше най-виновен от всички.

– Никакво извинение не може да ме оправдае, господарю. Никакво!

Торанага бе потънал в мисли. Но по лицето му вече нямаше и следа от гняв.

– Ако решите да наемете някого от тайното дружество на Амида в Китай, как бихте постъпили? Откъде ще започнете да го търсите?

– Не знам, господарю.

– Кой може да знае?

– Касиги Ябу.

Торанага хвърли поглед през амбразурата. Нишките на зората вече се преплитаха с източната тъма.

– Доведете ми го призори.

– Смятате ли, че той се крие зад тази работа? Торанага не отговори, а отново потъна в размислите си.

– Най-накрая старият воин не издържа на продължителното мълчание.

– Моля ви, господарю, нека се махна от погледа ви. Толкова ме е срам за този провал...

– Почти е невъзможно да се предотврати едно такова покушение.

– Да, но трябваше да го хванем веднага, а не в такава близост до вас.

– Съгласен съм. Но не ви държа отговорен за станалото.

– Да, но аз се държа отговорен. И още нещо трябва да добавя, господарю, защото аз отговарям за вашата безопасност до завръщането ви в Йедо. Ще има още покушения върху живота ви, а и всичките ни шпиони докладват, че войските са много раздвижени. Ишидо е обявил мобилизация.

– Да – небрежно се съгласи Торанага. – След Ябу искам да видя Цуку-сан, а след него Марико-сан. Удвоете стражата около Анджин-сан.

– Тази вечер получих донесение, че Оноши е впрегнал на работа сто хиляди души да подсилват крепостта му в Кюшу – каза Хиромаци, обладан от силна тревога за безопасността на Торанага.

– Ще го попитам за това, щом го видя. Хиромаци не издържа:

– Изобщо не ви разбирам! Трябва да ви предупредя, че рискувате всичко по един много глупав начин. Да, глупав! Не ме интересува дали ще ми отнемете живота, задето ви говоря така – но това е самата истина. Ако Кияма и Оноши гласуват на страната на Ишидо, с вас е свършено! Вие сте загубен – рискувахте всичко с идването си тук и изгубихте. Бягайте, докато още можете. Поне ще запазите главата на раменете си!

– Все още съм в безопасност.

– Това нападение нищо ли не ви говори? Ако не бяхте сменили стария си, сега да сте мъртъв!

– Да, има такава вероятност, но по-вероятно е, че нищо нямаше да ми се случи. Пред моята врата имаше многобройна стража – и тази, и миналата нощ. Тази нощ и вие бяхте дежурен. Никакъв убиец не би могъл да припари до мен. Дори и този, който очевидно е бил добре подготвен. Знаел е пътя и дори паролата. Кири-сан казва, че го е чула. Затова предполагам, че е знаел и в коя стая спя. Но не аз бях набелязаната жертва. Той дойде за Анджин-сан.

– Варварина?

– Да.

Торанага си бе помислил, че след изумителните неща, които варваринът му беше разказал сутринта, животът му може да бъде в опасност. Очевидно той представляваше голяма заплаха за някого и този някой не можеше да рискува и да го остави жив. Ала и през ум не бе му минало, че ще го нападнат в личните му покои, и то толкова скоро. Кой ли го беше издал? Не допусна сведенията да изтичат от Кири или Марики. Обаче всички укрепления и градини бяха строени със специални тайни къчета за подслушване и това му беше много добре известно. Аз съм в центъра на едно вражеско укрепление, каза си Торанага, и на всеки мой шпионин Ишидо и другите имат по двадесет. Може да е бил просто някой шпионин.

– Удвоете охраната около Анджин-сан – повтори той – Той ми е поскъп от десет хиляди воители.

След като Йодоко-сама ги бе оставила тази сутрин, той се върна в чаения павилион в градината и веднага му направи впечатление лошото здравословно състояние на Анджин-сан, прекалено бляскавите му очи и смазващата умора. Затова овладя собствената си възбуда и почти непреодолимото си желание да задълбае още повече в познанията на варварина и го освободи с думите, че утре ще продължат. Предаде го на грижите на Кири с указанията да му намерят лекар, който да го възстанови от крайното му изтощение, да го нахранят, ако иска да яде, и дори да му предоставят спалнята, която той самият заемаше през повечето нощи.

– Дай му всичко, което сметнеш за необходимо, Кири-сан. Искам да е в добра форма и умствено, и физически, при това възможно най-бързо.

После Анджин-сан го помоли да освободи от затвора монаха, защото бил стар и болен. Той отговори, че ще си помисли, и отпрати варварина с благодарности, без да му казва, че вече бе наредил на един самурай незабавно да доведе въпросния монах, който можеше да се окаже не по-малко ценен както за него, Торанага, така и за Ишидо.

Торанага отдавна знаеше за съществуването на този свещеник, че бил испанец и враждебно настроен към португалците. Но той бе затворен от тайко и Торанага нямаше никакви юридически права над него или когото и да било в Осака. Нарочно бе изпратил Анджин-сан в същия затвор – не само за да се престори пред Ишидо, че чужденецът не представлява никаква ценност, но и с надеждата впечатлителният лоцман да извлече някакви полезни сведения от монаха.

Първото доста неумело покушение върху живота на Анджин-сан в затвора бе предотвратено и около него веднага бе спусната защитна

завеса. Торанага награди своя васал шпионин Миникуи, носач на кага, като го освободи от затвора, подари му четирима носачи и наследственото право да използва част от Токайдо – голямата магистрала, свързваща Йедо с Осака – а именно разстоянието между втората и третата отсечка, които се намираха в неговите владения недалеч от Йедо, и още същия ден го изпроводи тайно от Осака. През следващите дни другите му шпиони в затвора докладваха, че монахът и лоцманът се сприятелили, че францисканецът разказва нещо на англичанина, а той задава въпроси и внимателно го слуша. Фактът, че Ишидо сигурно също имаше шпиони в затвора, не го безпокоеше. Анджин-сан беше защитен, в безопасност. Ала внезапно Ишидо се опита да го измъкне оттам и да го откара на своя територия.

Торанага си припомни с усмивка как той и Хиромацу замислиха първото „нападение“ от бандити ронини – малка, изолирана групичка от елитни самураи, които ловко бе успял да вмъкне в Осака – как изчислиха точно момента, в който Ябу щеше да мине през гората и нищо неподозиращ, щеше да „спаси“ варварина. И двамата се бяха кикотили като деца при мисълта, че още веднъж използваха Ябу като марионетка и натриха носа на Ишидо в собствените му фъшкии.

Всичко мина много гладко. До днес.

Днес самураят, изпратен да доведе монаха, се завърна с празни ръце.

– Свещеникът е мъртъв – докладва той. – Като го повикаха, не излезе. Влязох вътре да го измъкна, но беше мъртъв. Престъпниците около него казаха, че щом пазачът извикал името му, той просто се свлякъл на земята. Когато го обърнах с лице към мен, вече не дишаше. Моля да ме извините, не можах да изпълня заповедта ви. Не знаех дали искате главата му или цялото му тяло, тъй като е варварин, затова донесох главата заедно с тялото. Някои от престъпниците казаха, че били покръстени от него, и искаха да задържат трупа, та трябваше да убия неколцина. Трупът е долу в двора – целият е червясал и вони.

Защо умря монахът – отново, за кой ли път, си зададе този въпрос Торанага. Хиромацу го погледна изпитателно.

– Да, господарю?

– Питам се кой ли може да желае смъртта на лоцмана.

– Християните.

Касиги Ябу следваше Хиромацу по коридора и се чувствуваше

великолепно в това ранно утро. Ветрецът разнасяше лек мирис на море и му напомни за родния му град Мишима. Радваше се, че най-сетне ще се срещне с Торанага и че краят на дългото чакане е настъпил. Грижливо се бе изкъпал и облякъл. Написа последни писма до жена си, майка си и завещание, подпечатано с восък – за в случай, че срещата се обърне срещу него. Бе сложил меча Мурасама в изпитаната в безброй битки ножница.

Свиха по друг коридор и Хиромацу отвори обкована с желязо врата, от която излязоха на широко каменно стълбище. Заизкачваха се към вътрешната централна кула на тази част от укрепленията. Броят на постовете беше прекалено голям и Ябу надуши опасност.

Стълбите се виеха нагоре и свършваха в лесно отбраняем редут. Пазачите отвориха втора желязна врата. Излязоха на една от кулите в крепостната стена. Дали на Хиромацу не му е наредено да ме хвърли от тук, или може би да ми заповяда да скоча – запита се той без страх.

За голяма негова изненада там завариха Торанага и колкото да беше невероятно, той стана да го поздрави радушно и почтително – нещо, което Ябу смяташе, че не заслужава. В края на краищата Торанага беше господар на Осемте провинции, докато той самият владееше само Идзу. Наоколо старателно и грижливо бяха наслагани възглавнички за седане. Пълният чайник изпускаше пара изпод копринената си кальфчица. Богато облечено, но не особено привлекателно момиче с широко лице му се поклони ниско. Казваше се Садзуко и беше седмата официална наложница на Торанага – най-младата, при това в напреднала бременност.

– Много ми е приятно да ви видя, Касиги Ябу-сан. Извинявайте, че ви накарах да чакате толкова дълго.

Сега вече Ябу се убеди окончателно, че Торанага бе решил да му вземе главата, защото врагът е най-учтив, когато замисля или вече е замислил убийството ти. Ябу извади двата си меча и внимателно ги положи върху каменната настилка, остави се да го отведат далеч от тях и да го настанят на почетното място.

– Реших, че ще е много приятно да наблюдаваме разпукването на зората, Ябу-сан. Намирам, че гледката от тук е великолепна – по-добра дори отколкото от кулата на наследника. Не мислите ли?

– Да, прекрасна е – искрено отвърна Ябу. Никога не беше се изкачвал толкова високо в тази крепост. Освен това му стана ясно, че със забележката си за наследника Торанага му даваше да разбере, че е дочул за тайните му преговори с Ишидо. – Поласкан съм от предоставената ми възможност да я споделя с вас.

Под тях лежах спящият град, пристанището и островчетата, на запад се виждаше Аваджи, а на изток крайбрежието се губеше в далечината. Изгряващата на източния небосвод светлина хвърляше по облаците алени пръски.

– Това е моята Садзуко-сан. Садзуко, приятно ми е да ви представя своя съюзник, прочутия Касиги Ябу, господар на Идзу, въпросния дай-мио, който ни доведе варварина и ни подари кораба със съкровищата.

Тя се поклони, поздрави го вежливо, той също ѝ се поклони и тя отвърна на поклона му. После му предложи първата чаша чай, но той възпитано отклони тази чест и така започнах ритуала. Той я помоли да предложи чашата на Торанага, който отказа и настоя Ябу да я приеме. Накрая, в качеството си на почетен гост, Ябу се остави да го убедят и пое чашата. Хиромацу прие втората, като задебелите му пръсти трудно удържаха финия порцелан, а другата му ръка плътно обхващаше дръжката на меча, отпуснат в скута му. Торанага прие третата чаша и взе да отпива от чая си, след което всички се отдадоха на природата и започнаха да съзерцават изгрева сред невероятната тишина.

Разкряха се чайки. Градът се пробуди с обичайните си звуци. Денят се бе родил.

Садзуко въздъхна с просълзени очи:

– Тази възвишена красота ме накара да се почувствувам като богиня. Толкова жалко, че си отиде завинаги. Нали, господари?

– Да.

Когато слънцето се издигна до средата на хоризонта, тя се поклони и си тръгна. За голяма изненада на Ябу телохранителите също ги оставиха. Сега бяха сами, тримата.

– Много бях поласкан от подаръка ви, Ябу-сан. Беше изключително щедър – целият кораб и съдържанието му – започна Торанага.

– Всичко мое ви принадлежи – отвърна Ябу, силно развълнуван от изгрева. Защо нямам още малко време пред себе си, помисли той. Колко благородно от страна на Торанага! Да ми дари такова великолепно преживяване в последните минути от живота ми. – Благодаря ви за този изгрев.

– Да, с удоволствие ви го подарих. Радвам се, че сте се насладили на подаръка ми така, както аз се насладих на вашия.

Настъпи мълчание.

– Ябу-сан, какво знаете за тайното дружество Амида?

– Само онова, което е известно на повечето хора: че е тайно дружество на десетки, групички от по десет души – водач и не повече от

девет членове, мъже и жени. Полагат най-тържествени и тайни клетви пред Буда Амида Дарител на вечна обич – да му служат всеотдайно, да водят благочестиво съществуване и да посветят живота си на обучение, чиято цел е да се превърнат в безпогрешно оръдие за едно – единствено убийство. Това убийство се извършва по заповед на водача и ако не успеят да го извършат – независимо дали е насочено срещу мъж, жена или дете – да се самоубият на място. Те са религиозни фанатици, които са убедени, че щом напуснат този живот, отиват направо в лоното на Буда. Досега нито един не е заловен жив. – Ябу знаеше за покушението срещу живота на Торанага. Цяла Осака вече знаеше за това и че господарят на Кванто, Осемте провинции, се е заключил зад стоманени врати, в пълна безопасност. – Рядко убиват и го вършат в абсолютна тайна. Няма начин да им се отмъсти, защото никой не знае кои са, къде живеят, къде се обучават.

– Ако решите да наемете някой от тях, как бихте постъпили?

– Ще подшушна за това на три места: в Хейнанския манастир, при портата на светилището на Амида и в манастира „Джоджи“. Ако ме сметнат за подходящ клиент, до десет дни техни посредници ще влязат във връзка с мен. Всичко става по такива тайни и сложни пътища, че дори да искам да ги предам или хвана, ще ми е абсолютно невъзможно. На десетия ден ще ми поискат определена сума в сребро. Сумата зависи от набелязаната жертва. С тях човек не може да се пазари и плаща само предварително. Единственото, което гарантират, е, че някой от хората им ще се опита да убие въпросната личност в рамките на близките десет дни. Говори се, че ако убийството е успешно, убиецът отива в техния храм, където много церемониално се самоубива.

– Значи смятате, че никога не ще узнаем кой е платил за снощното покушение?

– Да.

– А дали ще последва второ?

– Възможно е. А възможно е и да не последва. Те се съгласяват на един – единствен опит. Но ще постъпите мъдро, ако засилите охраната си – както сред самураите, така и сред жените си. Жените на Амида са обучени да отравят, да убиват с нож и с примка около врата.

– Ползували ли сте някога услугите им?

– Не съм.

– Но баща ви се е ползувал, нали?

– Не знам със сигурност. Чувал съм, че веднъж тайко го помолил да се свърже с тях.

– Успешно ли е било покушението?

– Всичко, което вършеше тайко, беше успешно – независимо по какъв начин.

Ябу усети нечие присъствие зад гърба си и предположи, че това е стражата, върнала се тайно да го убие. Прецени на око разстоянието до мечовете си. Дали да се опитам да убия Торанага – отново се попита той. Бях се решил, а ето че сега не съм сигурен. Променил съм се. Защо?

– Какво бихте платили за моята глава – продължи Торанага.

– Среброто на цяла Азия няма да стигне, за да ме изкуши на подобна постъпка.

– А друг какво би платил?

– Двадесет хиляди коку, а може би петдесет или сто хиляди – не знам. Възможно е дори повече.

– Бихте ли платили сто хиляди коку, за да станете шогун? Нали сте от рода Такашима?

Ябу отвърна гордо:

– Нищо не бих платил. Парите са боклук – играчка за жените и за мръсните търговци. Но ако беше възможно – а то не е – бих дал живота си, както и живота на майка ми, жена ми и всичките ми близки – с изключение на единствения ми син – на всичките ми самураи в Идзу, на жените и децата им, за да стана един ден шогун.

– А какво бихте дали за Осемте провинции...

– Всичко, което изброих, с изключение на живота на майка ми, жена ми и сина ми.

– А за провинцията Суруга?

– Нищо – презрително сбърчи устни Ябу. – Икава Джикю не струва нищо. Ако не сваля главата от раменете му – на него и цялото му поколение – в този живот, ще го сторя в следващия. Пикая на него и на семейството му за десет хиляди живота напред.

– А ако ви го дам – него, плюс цялата Суруга, а може би и съседната провинция Тотоми?

Ябу се почувствува изморен от тази игра на котка и мишка и приказките за Амида.

– Решили сте да вземете главата ми, Торанага-сама – добре. Готов съм. Благодаря ви за изгрева. Но не желая да развалям тази красота с понататъшни приказки, затова нека приключим.

– Но аз съвсем нямам намерение да ви вземам главата, Ябу-сан. Откъде ви хрумна такава мисъл? Да не би някой враг да е налял отрова в ушите ви? Може би Ишидо? Та нали вие сте най-близкият ми съюзник!

Допускате ли, че ще ви третирам като почетен гост тук, без стражи, ако ви мислех за враг?

Ябу бавно се обърна назад. Очакваше да види самураи с пригответни мечове, но зад гърба му нямаше никой. Той погледна отново към Торанага.

– Нищо не разбирам.

– Доведох ви тук, за да можем да поговорим насаме. И за да погледаме зората. Та бихте ли искали да управлявате провинциите Идзу, Суруга и Тотоми, ако не изгубя войната?

– Да, много бих искал.

Надеждите му литнаха нагоре като бързокрила птица.

– Тогава бихте ли станали мой васал? Бихте ли ме признали за свой господар?

Ябу не се поколеба ни за миг.

– Никога. Съюзник – да. Военачалник – да. Винаги по-нискостоящ от вас – да. Да хвърля в краката ви живота си и всичко, което притежавам – да. Но аз съм даймио на провинция Идзу и никога няма да отстъпя властта си над нея – никому. Заклел съм се в това на баща си и на тайко, който потвърди наследствените права – първо на баща ми, после на мен. Тайко завинаги затвърди правата ми над Идзу – на мен и наследниците ми. Той бе наш господар и аз се заклех да не приемам друг, докато наследникът му не стане пълнолетен.

Хиромацу завъртя леко дръжката на меча си. Защо Торанага не ми дава знак да сложим веднъж завинаги край на всичко това? Нали се разбрахме? За какво са тези изморителни разговори? Всичко ме боли, пикае ми се и имам нужда малко да полегна.

Торанага се почеса по слабините.

– А Ишидо какво ви предложи?

– Главата на Джикю – в момента, в който падне вашата. Както и провинцията му.

– В замяна на какво?

– Да го подкрепя, щом започне войната. Да нападна южния ви фланг.

– Вие приехте ли?

– Достатъчно добре ме познавате, за да знаете отговора на този въпрос.

Шпионите на Торанага в дома на Ишидо му бяха докладвали, че сделката е била сключена и че включвала убийството на трима от синовете му – Нобору, Судара и Нага.

– Нищо друго? Само подкрепа?

– С всички средства, с които разполагам – предпазливо добави Ябу.

– Включително и убийство?

– Когато войната започне, възнамерявам да се бия с всичките си сили. На страната на съюзника си. И да се опитам да допринеса за успеха му. Докато Яемон е малолетен, имаме нужда от един – единствен регент. Войната между вас и Ишидо е неизбежна. Друг изход няма.

Ябу се опитваше да прочете мислите на Торанага. Презираше го за колебанието му, защото знаеше, че е по-достоеен от него, че Торанага има нужда от подкрепата му, че в крайна сметка той, Ябу, ще победи Торанага. Но какво да правя междуременно – питаше се той и много му се искаше жена му Юрико да беше тук да го посъветва. Тя ще знае как е най-умно да се постъпи.

– Мога да ви бъда от голяма полза. Мога да ви помогна да станете единствен регент – реши да рискува Ябу.

– Че защо ми е да ставам единствен регент?

– Когато Ишидо ви нападне, ще ви помогна да го победите. Когато той наруши мира.

– Как?

И Ябу му разказа за плана си, за пушките.

– Батальон от петстотин въоръжени с пушки самураи – не издържа Хиромацу.

– Да. Представете си само каква ударна сила ще представляват! Все елитни самураи, обучени да действуват като един. Също и двадесетте оръдия.

– Лош план! Отвратителен – отсече Хиромацу. – Никога не бихте могли да го запазите в тайна. Ако започнем, врагът ще направи същото. И краят на този ужас няма да се види. Никакво достойнство, никакво бушидо, никакво бъдеще.

– Нали ни интересува единствено предстоящата война, Хиромацу-сан? – отговори Ябу. – Нали ни интересува единствено безопасността на Торанага-сама? Нали това е дългът на неговите васали и съюзници?

– Да.

– Торанага-сама трябва да спечели само една голяма битка. Тя ще хвърли в краката му главите на всичките му врагове – и цялата власт. Убеден съм, че тази стратегия ще му донесе победа.

– А аз казвам, че няма. Това е отвратителен план, без никакво достойнство.

Ябу се обърна към Торанага:

– Новите времена налагат по-ясно схващане за смисъла на достойнството.

Над главите им с писък се стрелна морска чайка.

– Как отвърна Ишидо на плана ви?

– Не съм го обсъждал с него.

– Защо? Щом смятате, че планът ви е толкова ценен за мен, той би бил не по-малко ценен и за него. Дори повече.

– Вие ми подарихте един изгрев. Не сте селянин като Ишидо, а най-мъдрият, най-опитният военачалник в империята.

Дали наистина това е причината – питаше се Торанага. Или все пак си го обсъдил с Ишидо?

– Ако приема плана ви, половината самураи ще бъдат мои, а другата половина – ваши.

– Съгласен. Аз ще ги командувам.

– Тогава мой човек ще бъде назначен за ваш заместник.

– Съгласен. Ще имам нужда от Анджин-сан да обуча хората да стрелят с пушки и оръдия.

– Да, но ще остане завинаги моя собственост и вие ще бдите над него както над наследника. Изцяло ще отговаряте за него и ще следвате всичките ми указания във връзка с него.

– Съгласен.

Торанага се загледа за миг в алените облачета. Този план е голяма глупост. Ще обявя „Алено небе“ и ще тръгна към Киото начело на войските си. Сто хиляди души срещу десет пъти по-многобройна войска.

– А кой ще превежда? Не мога да прикрепя Тода Марико-сама за постоянно.

– Само за няколко седмици, господарю. Ще се погрижа варваринът да научи езика.

– За това са необходими години. Единствените варвари, които са успели да го научат, са християнските свещеници. И то са им трябвали години. Цуку-сан живее тук повече от тридесет години. Така че няма да го овладее достатъчно бързо, както и ние не бихме научили гнусните им езици.

– Да. Но мога да ви обещаю, че Анджин-сан много бързо ще научи езика.

И Ябу сподели плана на Оми, като го представи за свой собствен.

– Може да се окаже прекалено опасно.

– Но ще го накара бързо да се учи, нали? И ще се опитоми.

След кратко мълчание Торанага попита:

– А как ще запазите обучението в тайна?

– Идзу е полуостров и създава идеални условия за сигурна охрана. За по-безопасно ще настаня батальона близо до Анджино, много на юг и по-далече от Мишима и границата.

– Добре. Незабавно ще установим връзка с пощенски гълъби между Анджино, Йедо и Осака.

– Отлично. Трябват ми само пет-шест месеца и...

– Ще имаме късмет, ако ни остават пет-шест дни – изръмжа Хиромацу – Нима вашата прословута шпионска мрежа е ликвидирана, Ябусан? Нима не получавате донесения? Не сте ли чули, че Ишидо мобилизира войските си? Както и Оноши? Че сме заключени тук и не можем да мръднем?

Ябу си замълча.

– Е – обади се Торанага.

– Получавам сведения за всичко, което става наоколо, и за още много други неща. Ако са шест дни, значи са шест – карма. Но съм убеден, че сте много по-умен, за да допуснете да ви хванат тук в клопка. Или да ви провокират да започнете преждевременна война.

– Ако се съглася с плана ви, ще ме приемете ли за свой водач?

– Да. А ако спечелите, ще бъда поласкан да получа Суруга и Тотоми като част от наследствените ми имения.

– Тотоми ще зависи от успеха на плана ви.

– Съгласен.

– Ще ми се подчинявате ли? С цялата си чест?

– Да. Кълна се в бушидо, в Буда, в живота на майка си, жена си и всичките ми бъдещи поколения.

– Добре. Елате да препискаем съглашението.

Торанага се приближи до ръба на крепостната стена, прекрачи перваза на амбразурата и оттам се прехвърли на самия парапет. На двадесет метра под него беше градината. Хиромацу затаи дъх, изтръпнал от дързостта на господаря си. Видя го как се обърна и махна на Ябу да го последва. Ябу се подчини. Най-лекото докосване можеше да ги хвърли в прегръдките на смъртта.

Торанага си запретна кимоното и разхлаби набедрената си превръзка. Ябу направи същото. Смесиха урината си в една струя и я наблюдаваха как оросява градината ниско долу.

– Последното споразумение, което скрепих по този начин, беше със самия тайко. Това стана, когато той реши да ми даде – Кванто – Осемте провинции – за наследствено владение. Разбира се, по негово време те

бяха все още собственост на врага му Ходжо, та първо трябваше да си ги извоювам. Ходжо беше последният, който оказа съпротива на тайко. Разбира се, трябваше в замяна да отстъпя незабавно наследствените си провинции Имагава, Овари и Идзу. Въпреки всичко се съгласих и тогава препикахме съглашението. – Той с лекота се прехвърли през парапета, като нагласи набедрената си превръзка с такова спокойствие, сякаш се намираще долу в градината, а не беше кацнал като орел на върха на крепостната стена – Сделката се оказа изгодна и за двамата ни. Победихме Ходжо и за една година отсякохме пет хиляди глави. Заличихме го от лицето на земята заедно с цялото му племе. Може да сте прав, Касиги Ябу-сан. Може би ще ми помогнете, така както аз помогнах на тайко. Без мен той никога не би станал тайко.

– Мога да ви помогна да станете единствен регент, Торанага-сама, но не и шогун.

– Разбира се. Това е единствената чест, до която не се домогвам, колкото и да твърдят враговете ми обратното.

Торанага скочи долу на плочите. Погледна към Ябу, който още нагласяваше пояса си, застанал на тесния парапет. До болка се изкуши да го бутне да падне, задето беше тъй нахален.

– Вече ми олекна. Как сте с мехура, Железни юмуко?

– Зле, господарю, зле.

Старецът отиде настрани и се облекчи над крепостната стена, но не на мястото, където сториха това Торанага и Ябу. Беше доволен, че не му се наложи и той да препикае съглашението с Ябу. Това е съглашение, което никога не бих спазил, каза си той. Никога.

– Ябу-сан, всичко трябва да се пази в пълна тайна. Смятам, че трябва да потеглите след два-три дни – каза Торанага.

– Да. Заедно с пушките и варварина, нали, Торанага-сама?

– Да. Ще потеглите с кораб. – Торанага погледна към Хиромацу. –

Пригответи галерата.

– Тя е готова. Пушките и барутът са все още на кораба.

Лицето на Хиромацу все така отразяваше неодобрението му.

– Добре.

Успя! Успя! На Ябу му идеше да крещи от възторг. Получи пушките, Анджин-сан, всичко! Имаш и шестте си месеца. Торанага никога няма да обяви война прибързано. Дори Ишидо да го убие в близките няколко дни, ти пак оставаш с всичко, което искаше. Ах, Буда! Закрилай Торанага поне до отплаването ми.

– Благодаря ви – каза той с нескрита искреност. – Никога няма да

имате по-верен съюзник.

Когато Ябу си отиде, Хиромацу се нахвърли върху Торанага.

– Как можахте да направите такова нещо? Срамувам се от тази сделка! Срамувам се, че толкова не държите на съветите ми. Аз очевидно вече не съм ви от никаква полза и се чувствавам страшно изморен. Този нищо и никакъв даймио знае много добре, че ви омота около малкия си пръст като някаква марионетка. Той имаше дори наглостта да носи във ваше присъствие меч Мурасама!

– Забелязах.

– Боговете са ви омагьосали, ако питате мен. Открито прощавате такова оскърбление и му позволявате да злорадствува пред всички нас. Открито позволявате на Ишидо да ви срами пред всички нас. Не ми разрешавате да ви пазя. Отказахте на внучката ми, родена самурай, честта да умре. Изпуснахте съвета от контрола си, враговете ви явно ви надхитриха, а сега на всичко отгоре преписахте най-гържествено най-отвратителната сделка, за която съм чувал, и то с човек, който е отровител и предател като баща си. – Хиромацу се тресеше от ярост. Торанага не му възразяваше, само най-спокойно го наблюдаваше, все едно, че не го е чул. – Не, всички ками са ми свидетели – вие сте омагьосан – избухна отново старият самурай. – Аз ви задавам въпроси, крещя ви, ругая ви, а вие само ме гледате. Един от двама ни е полу дял. Искам разрешението ви да извърша сепуку, а ако ми откажете, ще си обръсна главата и ще стана монах – каквото и да е, стига да не съм около вас!

– Нищо такова няма да направите. Само ще изпратите да повикат варварския свещеник Цуку-сан.

И Торанага избухна в смях.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Отец Алвито се спускаше с коня си по хълма, който водеше от крепостта, начело на обичайната си свита от езуити. Всички бяха облечени като будистки свещеници с изключение на броениците и разпятията, провесени от поясите им. Ездачите бяха четиридесет, все японци, до един синове на самураи християни, студенти в семинарията на Нагасаки. Бяха го придружили до Осака. Седлата и сбруите им бяха от най-хубаво качество и язدهа дисциплинирано, като свита на някой даймио.

Той пусна коня си в бърз тръс, без да обръща внимание на палещото слънце, и така прекоси гората и улиците на града, на път за

езуитската мисия – голяма каменна къща в европейски стил недалеч от пристанището, извисяваща се над отрупаните около нея помощни сгради и складове, където се извършваха всички сделки с коприна в Осака.

Кортежът изтрополи през високите железни порти, вградени в солидни каменни стени, прекоси павирания двор и спря пред главната врата. Там вече чакаха слуги, за да помогнат на отец Алвито да слезе от коня си. Той се спусна от седлото и им подхвърли юздите. Шпорите му подрънкаха по каменната настилка на пътеката, водеща към главното здание. Зави зад ъгъла покрай параклисчето, мина под няколко свода и влезе в най-вътрешния двор с фонтан и навяваща спокойствие градина. Вратата на предверието беше разтворена. Той превъзможна тревогата си, успокои се и влезе.

– Сам ли е?

– Не, Мартин, не е – отвърна отец Солди, дребен, добродушен неаполитанец с белязано от едрата шарка лице, който служеше като секретар при Делегата посетител вече тридесет години, двадесет и пет от които в Азия. – Капитан Ферейра се намира при негово високопреосвещенство. Да, паунът е в момента при него. Но негово високопреосвещенство каза веднага да влезеш. Какво се е случило?

– Нищо.

Солди изсумтя и продължи да си подостря перото.

– Нищо значи. Е, така или иначе, скоро ще разбера.

– Вярно – съгласи се Алвито, комуто старецът много допадаше. После се запъти към най-крайната врата. В камината горяха дърва и осветяваха тежките мебели, потъмнели от времето и от грижливото поддържане. Над камината висеше малка картина от Тинторето – Мадона с младенец. Делегатът посетител я бе донесъл със себе си от Рим и Алвито много я харесваше.

– Пак ли си се срещал с англичанина? – извика отец Солди подире му.

Алвито почука на вратата, без да отговори.

– Влез!

Карло дел Аква, Делегат посетител в Азия, личен представител на генерала на езуитите, най-висшият езуит и следователно най-властният човек в Азия, бе освен всичко и най-високият. Ръстът му беше метър и осемдесет и осем, а телосложението му хармонираше прекрасно е тази височина. Робата му бе оранжева, а разпятието – изящно. На беловласата си глава имаше тонзура. Беше неаполитанец, шестдесет и една годишен.

– А, Мартин, влез де, влез – покани го той. Португалският му беше приятно напевен, с лек италиански акцент. – Видя ли се с англичанина?

– Не, ваше високопреосвещенство. Само с Торанага.

– Зле ли са нещата?

– Малко вино?

– Да, благодаря.

– Колко зле? – намеси се Ферейра. Той беше седнал до огъня на кожен стол с висока облегалка – горд като ястреб във военната си униформа и също толкова живописен, капитан на „Нао дел Трато“ – тазгодишния Черен кораб. Беше тридесет и няколко годишен, слаб, дребен, но вдъхващ силен респект.

– Доста зле, капитане. Например едно от нещата, които Торанага каза, беше, че няма защо да се бърза с тазгодишната търговия.

– Търговията очевидно не може да се бави, както впрочем и аз. Трябва да отправам с отлива – заяви Ферейра. – Доколкото знам, всичко беше уредено преди няколко месеца. – Той започна да ругае и японците, и разпоредбите им, според които всички кораби, дори и техните, трябваше да имат разрешителни за влизане и излизане от пристанищата. – Идиотските нареждания на туземците не бива да ни връзват ръцете. Нали казахте, че срещата била само формална – за да вземете документите.

– Трябваше да бъде, но излезе, че съм се лъгал. Най-добре да обясня...

– Аз трябва незабавно да се прибера в Макао, за да приготвя Черния кораб. През февруари закупихме от кантонския пазар най-хубавите коприни на стойност един милион дуката и ще пренасяме най-малко сто хиляди унции китайско злато. Мислех, че ви е ясно – всички налични пари в Макао, Малага, Гоа, всичко, което търговците и управителите на Макао можаха да вземат на заем, са вложени в тазгодишното начинание. Както впрочем и вашите пари.

– Не по-малко от вас съзнаваме колко е важно всичко да мине гладко – натъртено каза дел Аква.

– Съжалявам, капитане, но Торанага е председател на Съвета на регентите и ние сме длъжни да се обърнем към него – обясни отец Алвито. – Обаче той не пожела да обсъждаме тазгодишната търговия и разрешителните ви. Започна с думите, че не одобрявал убийствата.

– Че кой ги одобрява – учуди се Ферейра.

– Какво има предвид Торанага, Мартин? – разтревожи се дел Аква. – Какви са тия номера? Какво убийство? И какво общо имаме ние с това?

– Каза ми буквално: „Защо вие, християните, искате да убиете моя затворник, лоцмана?“

– Какво?

– Торанага е убеден, че снощното покушение е било насочено срещу англичанина, а не срещу него. И добави, че в затвора е бил направен още един опит да го убият – Алвито говореше с впити във военния очи.

– В какво ме обвинявате, отче – не издържа Ферейра. – В опит за убийство ли? Мен? В крепостта Осака? Та аз съм за пръв път в Япония!

– Значи отричате, че знаете нещо по въпроса?

– Не отричам, че колкото по-скоро пукне този проклет еретик, толкова по-добре – заяви той хладно. – Ако холандците и англичаните започнат да сеят заразите си из Азия, ще ни навлекат огромни неприятности. На всички нас.

– Вече ги имаме – напомни му Алвито. – Торанага още в самото начало ми каза, че научил от варварина за невероятните печалби, които извличаме от португалския монопол върху търговията с Китай, че португалците продавали коприната скъпо и прескъпо, че само те имали правото да я купуват от Китай и я плащали с единственото, което китайците вземали в замяна – японско сребро, което хитрите португалци купували тук, в Япония, на безценица. Торанага заяви: „Понеже Китай и Япония са в състояние на война и ни е забранено да водим всякаква пряка търговия, а само португалците имат разрешително да я водят, те трябва да отговорят официално – писмено – на обвиненията в лихварство, отправени срещу тях от лоцмана.“ Той ви „моли“, ваше високопреосвещенство, да представите на регентите доклад за курса, по който се води търговията – сребро към коприна, коприна към сребро, злато към сребро. И добави, че няма нищо против големите ни печалби, стига източникът им да са китайците.

– Вие, естествено, ще откажете да отговорите на такова нагло искане – възмути се Ферейра.

– Това е много трудно.

– Тогава им дайте фалшиви данни.

– И ще изложим на огромен риск цялото положение, защото отношенията ни се основават на взаимното доверие.

– Нима имате доверие на японците? Разбира се, че не. Печалбите ни трябва да останат в тайна. Ах, този проклет еретик!

– Трябва да ви кажа, че за съжаление Блаторн е очевидно прекрасно осведомен за състоянието на нещата. – Алвито погледна, без да иска, към дел Аква и за миг маската на самоконтрола се смъкна от лицето му.

Ала Делегатът посетител не продума нищо.

– И какво друго измисли японецът? – любопитствува Ферейра, като се престори, че не е забелязал разменените погледи. Защо не знам онова, което те знаят, съжали той.

– Торанага ме помоли да му набавя до утре на обяд карта на света, като на нея да са отбелязани линиите, по които Испания и Португалия са си поделили света, имената на папите, одобрили споразуменията, и точните им дати. В срок от три дни „моли“ да му дадем писмени обяснения за нашите „завоевания“ в Новия свят и „само за негова лична справка“ количествата злато и сребро, пренесени – той използва думата „награбени“, очевидно казана от Блаторн – пренесени в Испания и Португалия от Новия свят. Освен това иска да му представим друга карта, на която да са отбелязани териториите на Испания и Португалия отпреди сто години, отпреди петдесет години и днес – заедно с разположението на нашите бази от Малака до Гоа. Между другото Торанага ги назовава съвсем правилно – бяха написани на листче хартия. Също и броят на японските наемници, чиито услуги ползуваме във всяка една от базите.

Дел Аква и Ферейра бяха поразени.

– Не, трябва категорично да откажете да изпълните подобно искане – освирепя военният.

– На Торанага не може да се откаже – поясни дел Аква.

– Струва ми се, ваше високопреосвещенство, че отдавате прекалено голямо значение на неговата тежест – продължи Ферейра. – Имам чувството, че този Торанага е просто един от многото техни деспотични кралчета, обикновен езичник убиец, от когото няма защо да се страхувате. Откажете му. Без нашия Черен кораб цялата им икономика ще рухне. Те ни молят на колене за китайски коприни. Без коприна няма кимона. Нашата търговия е жизнено важна за тях. Затова ви казвам – плюйте на този Торанага. Можем да си вършим търговията с християнските крале – как им бяха имената? Да, Оноши и Кяма и с другите християнски крале от Кюшу. В края на краищата имаме Нагасаки, където сме силни, и цялата търговия се върти оттам.

– Не можем, капитане – търпеливо му заобяснява дел Аква. – Вие сте за пръв път в Япония и нямате представа за проблемите, пред които сме изправени тук. Вярно е, че имат нужда от нас, но ние имаме по-голяма нужда от тях. Без благоволенieto на Торанага – и на Ишидо – ще изгубим влиянието си над християнските крале. Ще изгубим и Нагасаки, и всичко, което сме градили цели петдесет години. Да не сте

замесени в покушението над този англичанин?

– Аз открито заявих пред Родригес, както и пред онези, които са си отваряли ушите от самото начало, че англичанинът е опасен пират, който ще зарази всеки, влязъл в допир с него, и затуй трябва на всяка цена да бъде премахнат. И вие казахте същото, макар и с други думи, ваше високопреосвещенство. Както и вие, отец Алвито. Нали стана дума за това на срещата ни с Оноши и Кияма преди два дни? Нали казахте, че е опасен пират?

– Да, но...

– Ще ме извините, отче, но понякога се налага военните да служат на бога с каквито средства сметнат за необходимо. Трябва да ви призная, че побеснях от яд, защото Родригес не е инсценирал някакъв нещастен случай по време на бурята. Той поне би трябвало да съобрази! Ами вижте какво направи дяволът му с дявол със самия Родригес! Нещастният глупак му е благодарен, защото онзи му спасил живота, макар че и на едно невръстно дете ще му стане ясно, че това е бил най-обикновен номер, за да му спечели доверието! Превзел е кварталдека на Родригес с измама и за малко не го убил! А що се отнася до покушението в крепостта – кой знае какво всъщност е станало? Трябва да е било поръчано от някой местен – прилича ми на японска работа. Не че ми е мъчно, а само съм отвратен, че не са успели. Когато аз се заема с премахването му, могат да са сигурни, че провал няма да има.

Алвито отпи от виното си.

– Торанага каза, че изпраща Блаторн в Идзу.

– Полуострова на изток ли? – заинтересува се Ферейра.

– Да.

– По суша или по море?

– С кораб.

– Добре. Тогава с прискърбие ви съобщавам, че има опасност да изгубим целия екипаж по време на силна буря.

Алвито се обади хладно:

– Аз също ви заявявам с прискърбие, капитане, че Торанага каза – предавам ви съвсем точно думите му: „Лоцманът ще има лична охрана, Цуку-сан, и ако го сполети някакво нещастие, то ще бъде разследвано, доколкото позволяват възможностите ми и тези на регентите, и ако случайно се окаже, че е станало по вина на някой християнин или човек, макар и най-бегло свързан с християните, твърде е възможно да преразгледаме Указите за прогонване и също така е възможно незабавно да затворим всички християнски църкви, училища и манастири.“

– Да пази бог – прекръсти се дел Аква.

– Дрън-дрън! Как ли пък не – ухили се Ферейра.

– Грешите, капитане. Торанага е хитър като Макиавели и безмилостен като Атила. – Алвито отново погледна към дел Аква. – Ако се случи нещо с англичанина, няма нищо по-лесно от това да обвинят нас.

– Така е.

– А може би трябва да подходите към същността на проблема – отрязва Ферейра. – Премахнете Торанага.

– Не е време за шеги – упрекна го Делегатът посетител.

– Онова, което свърши блестяща работа в Индия, Малая, Бразилия, Перу, Мексико, Африка, крайбрежието и къде ли не другаде, ще свърши работа и тук. Аз самият съм действувал по този начин поне десетина пъти в Малака и Гоа чрез японски наемници, а моята власт и познания изобщо не могат да се сравняват с вашите. Ще използваме християнските крале. С тяхна помощ ще премахнем Торанага, щом той ни създава неприятности. Няколкостотин конквистадори ще ни стигнат. Разделяй и владей. Ще направя предложение на Кяма. Ако вие, отец Алвито, ми превеждате...

– Не можете да сравнявате японците с индийците или с разни неграмотни диваци от рода на инките! Тук не може да се приложи правилото разделяй и владей. Япония не е като останалите страни. Ни най-малко дори – уморено го прекъсна дел Аква. – Най-официално ви предупреждавам, капитане, да не се месите във вътрешните работи на тази страна.

– Съгласен съм. Извинете ме за казаното. Беше нетактично и наивно от моя страна да говоря така открито. За щастие бурите са нещо естествено по това време на годината.

– Ако извие буря, ще бъде пръст божи. Но вие няма да закачате лоцмана!

– О, нима?

– Именно. Нито ще заповядвате на друг да го извърши.

– Дал съм клетва на моя крал да унищожавам враговете му. Англичанинът е национален враг. Паразит, пират и еретик. Ако сметна за необходимо да го премахна, то си е лично моя работа. Аз съм капитан на тазгодишния Черен кораб и следователно съм също така и губернатор на Макао за тази година, с права на вицекал в района, и ако реша да премахна него, Торанага или когото и да било друго, ще го направя.

– В такъв случай ще го извършите въпреки изричната ми забрана и рискувате незабавно отлъчване от църквата.

– Не е във вашата власт да го направите. Въпросът е светски, а не духовен.

– За голямо ваше съжаление църквата тук е замесена в политиката и търговията с коприна – всичко има отношение към безопасността на църквата. И докато съм жив, кълна се в надеждата си за спасение, никой няма да поставя в опасност бъдещето на католическата църква в Япония!

– Благодаря ви, че се изразихте без заобикалки, ваше високопреосвещенство. Специално ще се занимая с изучаването на Япония.

– Горещо ви го препоръчвам, за доброто на всички нас. Тук търпят християнството единствено защото даймио вярват безпрекословно, че ако ни прогонят и изкоренят вярата ни, Черният кораб няма да дойде. Ние, езуитите, сме им необходими и ако имаме някакво влияние, то е, защото единствено ние говорим и двата езика и можем да превеждаме и посредничим в търговията. За жалост това не е истина. Убеден съм, че търговията ще продължи независимо от нашето положение и положението на църквата, защото португалските търговци се грижат повече за собствените си егоистични интереси, отколкото за това да служат на бога!

– Може би не по-малко очевидни са егоистичните помисли на църковните служители, които се опитват да ни принудят – дори стигат дотам, че молят негово светейшество да им даде законни права – да ни принудят да влизаме във всяко пристанище, в което те си наумят, и да търгуваме с всеки даймио, който им е угоден, независимо от явните опасности.

– Вие се забравяте, капитане!

– Съвсем не забравям, че миналогодишният Черен кораб се изгуби някъде по пътя от Япония за Малака заедно с целия си екипаж и двеста тона злато и сребро на стойност петстотин хиляди крусадос, защото потеглянето му беше неоснователно забавено по ваше лично настояване, докато настъпи неблагоприятният сезон. Не забравям също, че това разори всички отук до Гоа.

– Забавянето бе наложително поради смъртта на тайко и вътрешните политически ходове във връзка е онаследяването.

– Не забравям също, че поискахте от вицецаря на Гоа да анулира идването на Черния кораб преди три години и да го изпрати чак когато вие решите, в което пристанище вие определите, и че той прецени хода ви като нагло вмешателство.

– Това беше направено с цел да сложим юзди на тайко, да

предизвикаме икономическа криза по средата на идиотската война с Корея и Китай като възмездие за мъченическите екзекуции в Нагасаки, изпълнени по негова заповед, поради безумните му нападки срещу църквата и като протест срещу Указите за прогонване, които току що беше издал и с които ни изгонваше от Япония. Ако вие ни сътрудничите и следвате съветите ни, цяла Япония ще се покръсти за едно – единствено поколение! Кое е по-важно – търговията или спасението на душите?

– Отговорът ми е – душите. Но щом ме просветихте в японските дела, нека ги поставя в правилна светлина. Единственият ключ към китайските коприни и злато е японското сребро. Огромните печалби, които извличаме оттук и изнасяме в Малака и Гоа, а оттам в Лисабон, издържат цялата ни Азиатска империя, всичките ни укрепени градове, мисии, експедиции, мисионери, открития и плащат за повечето, ако не за всички наши европейски начинания, не позволяват на еретиците да надделеят над нас и ги държат далеч от Азия, която би им дала материалните средства, нужни да ни погубят – и нас, и вратата ни. Та кое е по-важно, отче – испанското, португалското и италианското християнство или японското?

Дел Аква изглежда военния е изпепеляващ поглед.

– Веднъж завинаги ви казвам: **НЯМА ДА СЕ БЪРКАТЕ ВЪВ ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ НА ТАЗИ СТРАНА!**

От огъня се изтърколи едно въгленче и запръска искри по килима. Ферейра, който седеше най-близо до камината, го ритна обратно вътре.

– И ако аз ви послушам, как ще постъпите с еретика? И Торанага?

Дел Аква седна пак на мястото си с чувството, че е победил.

– Засега не знам. Но дори мисълта да се премахне Торанага е абсурдна. Той е много благосклонен към нас и е настроен положително към увеличаването на търговията. – Гласът му отпадна. – А следователно и на вашите печалби.

– Както и на вашите – пламна отново Ферейра.

– Нашите печалби са посветени на службата на бога, което ви е много добре известно. – Дел Аква наля с изморен жест вино по чашите и му предложи, за да го поуспокои. – Хайде, Ферейра, стига сме се карали. Проблемът с еретика е много сериозен, признавам. Но кавгите не допринасят за нищо. Трябва ни вашият съвет, ум и сила. И повярвайте ни – Торанага е от жизнено важно значение за нас. Ако не е той да обузда останалите регенти, цялата страна отдавна да е затънала отново в пълна анархия.

– Така е, капитане – додаде Алвито. – Но аз не разбирам защо той е

все още в крепостта и се е съгласил да се отложи заседанието. Струва ми се невероятно да се е оставил да го надхитрят. Невъзможно е да не знае, че Осака е стегната в по-сигурен обръч от девствения пояс на съпругата на някой ревнив кръстоносец. Трябваше да си тръгне още преди няколко дни.

Ферейра отново се обади:

– Щом Торанага е от такова жизнено важно значение, защо тогава поддържате Оноши и Кияма? Нали те са се съюзили с Ишидо срещу него? Защо не ги посъветвате да не го вършат? Този въпрос беше обсъден едва преди два дни.

– Те само ни съобщиха за решението си, капитане. Не сме го обсъждали.

– А може би е трябвало, ваше високопреосвещенство. Щом е от такова значение, защо не сте ги посъветвали да не го вършат? Под заплахата от отлъчване от църквата.

Дел Аква въздъхна:

– Де да беше толкова просто. В Япония не може да се действа по такъв начин. Те ненавиждат всякаква външна намеса във вътрешните им работи. Дори само един намек от наша страна трябва да се поднася по-най тактичен начин.

Ферейра пресуши сребърния бокал, сипа си още вино и се опита да си наложи спокойствие, защото имаше нужда от езуитите – без техните преводачи беше безпомощен. Трябва да осигуриш успеха на това плаване, каза си той. Ти пролива пот и кръв цели единадесет години в служба на краля, за да спечелиш – с пълно право – най-голямата награда, която той може да даде – капитанството на годишния Черен кораб и една десета от печалбата, която върви ръка за ръка с тази чест; една десета от коприната, златото и среброто и от печалбата при всяка сделка. Сега ще си богат до края на живота си – за тридесет живота, ако ги имаше, и то само от едно – единствено плаване. Ако го осъществиш.

Ръката на Ферейра неволно докосна дръжката на рапирата или точно сребърния кръст, преплетен в изящната и филигранна украса.

– Кълна се в Христовата кръв, че моят Черен кораб ще отплава навреме от Макао за Нагасаки и после този най-богат кораб в историята на земята ще се насочи на юг за Гоа заедно с ноемврийския мусон, а оттам – за дома. – И добави наум: дори ако се наложи да подпали цяла Япония, цяло Макао и цял Китай, за да го осъществи! Кълна се в Девата!

– Нашите молитви ще ви съпътствуват – допълни дел Аква най-искрено. – Известно ни е огромното значение на вашето плаване.

– Тогава какво предлагате? Без пристанищни разрешителни и позволителни за търговия аз съм с вързани ръце. Не можем ли да минем без регентите? Може би има някакъв друг начин?

Дел Аква поклати глава.

– Какво ще кажеш, Мартин? Ти си търговският ни експерт.

– Съжалявам, но е невъзможно. – Алвито бе изслушал разгорещената препирня с напирашо в сърцето му възмущение. Какъв нагъл кретен, как може да няма никакви обноски! И веднага добави: – Ах, господи, дай ми търпение, защото църквата ни би загинала тук без този човек и подобните нему. Убеден съм, капитане, че след ден-два всичко ще се уреди и документите ще бъдат подпечатани. Най-много след седмица. Торанага има да решава доста сложни проблеми в този момент. Уверен съм, че всичко ще се уреди.

– Една седмица мога да изчакам. Но нито ден повече. – Скритата заплаха в гласа на военния внушаваше страх. – Ако можех да го пипна този еретик, щях да изкопча истината от него! Спомена ли Торанага нещо за въпросната вражеска флотилия?

– Не.

– Бих искал да знам каква е истината, защото корабът ми ще е издут като угоена свиня – трюмовете ще са претъпкани с повече коприна, отколкото изобщо е била събирана на едно място. Вярно, че е от най-големите кораби в света, но нямаме ескорт и стига една – единствена вражеска фрегата да ни спипа в открито море – или онази холандска брантия „Еразъм“ – и с нас е свършено. На бърза ръка ще ме принуди да сваля кралското знаме на Португалия. Най-добре англичанинът да не отплава никога с кораба си, особено ако е снабден с оръдия и снаряди.

– Така е – промърмори дел Аква.

Ферейра допи виното си.

– Кога ще изпратят Блаторн в Идзу?

– Торанага не ми каза точната дата, но останах с впечатлението, че много скоро – отговори Алвито.

– Може би днес?

– Не знам. След четири дни регентите ще се съберат на заседание. Предполагам, че след това.

Дел Аква каза натъртено:

– Не закачайте Блаторн. Нито него, нито Торанага.

Ферейра стана.

– Трябва да се прибирам на кораба. Ще вечеряте ли с нас? И двамата? Добре, на смрачаване. Ще имаме угоен петел, телешки бут и

мадейра. Дори и пресен хляб.

– Благодаря, много сте любезен – оживи се дел Аква. – Малко човешка храна няма да ни се отрази зле. Много сте любезен.

– Щом се обади Торанага, веднага ще ви осведомя, капитане – додаде Алвито.

– Благодаря.

Щом Ферейра излезе и Делегатът посетител се увери, че не ги подлушват, той запита разтревожено:

– Какво друго каза Торанага, Мартин?

– Иска писмено обяснение за инцидента с пушките и за молбата да се изпратят конквистадори.

– *Мамма миа!*

– Беше много дружелюбен и любезен – никога не бях го виждал такъв.

– Какви бяха точните му думи?

– „Научих, Цуку-сан, че предишният глава на вашия орден отец Куня е писал до губернатора на Макао, Гоа и испанския вицецрал в Манила, дон Сиско и Вивера, през юли 1588 година по вашето летоброене, да изпратят сто испански войници с пушки в подкрепа на християнските даймио, които щели да вдигнат бунт, подготвен от главния ви християнски свещеник, срещу законния си господар – моя покоен господар тайко. Кои са тези даймио? Вярно ли е, че войници не са били изпратени, но затова пък огромни количества пушки са били промъкнати контрабандно в Нагасаки с християнския ви печат от Макао? Вярно ли е, че Високият отец сложил ръка на същите тези пушки, когато се завърнал за втори път в Япония като посланик на Гоа през март или април 1590 година по вашето летоброене и ги е измъкнал тайно от Нагасаки в Макао с португалския кораб «Санта Крус»?“

Алвито избърса потта от ръцете си.

– Друго каза ли?

– Нищо важно, ваше високопреосвещенство. Не ми даде възможност да обясня случката – веднага ме освободи. Любезно, но все пак ми каза да си вървя.

– И откъде черпи този проклет англичанин сведенията си?

– Само да знаех!

– Дати, имена! Да не грешиш? Точно така ли ги назова?

– Не, ваше високопреосвещенство. Бяха му записани на листче хартия. Показа ми ги – сам да си ги прочета.

– С почерка на Блаторн?

– Не, записани му бяха фонетично на японски – на азбуката „хирагана“.

– Трябва да научим кой превежда на Торанага. Изглежда, е изключително добър преводач. Сигурен ли си, че не е някой от нашите? Не е възможно да е брат Мануел, нали? – горчиво попита дел Аква, като използва името, дадено на Мадзаману Джиро при покръстването му. Джиро беше син на самурай християнин, изучил се при езуитите от найранно детство, и тъй като беше изключително надарен и набожен, изпратиха го да продължи образованието си в семинарията като послушник, кандидат за четирите обета⁸. – Щеше да е първият японец, встъпил пълноправно в езуитския орден. Двадесет години живя сред езуитите, ала внезапно се оттегли точно преди да го ръкоположат, и сега е яростен противник на католическата църква.

– Не, Мануел е все още в Кюшу, дано вечно гори в ада. Продължава да е заклет враг на Торанага, за нищо на света не би му помогнал. За щастие никога не сме му доверявали политически тайни. Превеждала е Мария.

Алвито употреби християнското име на Марико.

– Торанага сам ли ти каза?

– Не, ваше високопреосвещенство. Но случайно разбрах, че е била на посещение в крепостта и са я видели заедно с англичанина.

– Сигурен ли си?

– Сведенията ми са напълно достоверни.

– Добре. Може би господ ни помага по своите неведоми пътища. Изпрати веднага да я повикат.

– Вече се видях с нея. Срегнах я уж случайно. Както винаги беше очарователна, почтителна, набожна, но побърза да ми каже категорично още преди да съм и задал какъвто и да било въпрос: „Знаете, отче, че империята е много затворена страна и някои неща по стар обичай си остават строго лични. Същото ли е в Португалия и Обществото на Исуса?“

– Ти си неин изповедник.

– Да, но тя нищо не желае да каже.

– Как така?

– Очевидно е предупредена и ѝ е забранено да говори за станалото

8. Т.е. кандидат за встъпване в езуитския орден. За разлика от другите религиозни ордени, при които се дават три обета – за сиромашество, въздържание и послушание – езуитите трябва да дадат и четвърти – за пълно послушание на папата. – Б. пр.

9. Т.е. езуитският орден. – Б. пр.

и казаното. Достатъчно добре ги познавам. В това отношение Торанага има по-голямо влияние от нас.

– Нима вярата ѝ е толкова слаба? Нима нашето обучение е тъй несвършено? Не допускам такова нещо. Тя е най-набожната и примерна християнка, която съм срещал. Един ден ще стане монахиня – възможно е дори да стане първата японска абатка.

– Да, но сега дума не продумва.

– Църквата е в опасност. Това е важно – най-важното. Тя не може да не го разбере. Достатъчно е умна, за да го разбере.

– Моля ви, не подлагайте вярата ѝ на подобно изпитание. Тя ни предупреди да приемем поражението. Каза го също тъй ясно, както ако го беше написала черно на бяло.

– А може би ще е по-добре все пак да я подложим на изпитание? За нейно собствено добро.

– Това зависи само от вас – ако наредите. Но се боя, че е длъжна да се подчини на Торанага, а не на нас.

– Ще помисля по въпроса за Мария.

Погледът на дел Аква се привлече от огъня. Да, постът му го смазваше със своята отговорност. Горката Мария! Този проклет еретик! Как да се измъкнем от клопката? Как да прикрием истината за пушките? Как е могъл един отец настоятел и архиепископ като да Куня, който се отличаваше с такова изискано образование, такъв богат житейски опит – седем години в Макао и Япония – как е могъл да извърши такава ужасна грешка?

– Как?! – попита той пламъците. Впрочем мога да отговоря, продължи да разсъждава Делегатът посетител. Не е трудно да се поддадеш на паника или да забравиш, че си преди всичко божи служител, да се възгордееш, да станеш високомерен или да закоравееш. Пък и кой не би се поддал при подобни обстоятелства? Да те приеме тайно при залез слънце с всички почести и церемонии – нещо като акт на искрено разкаяние от негова страна, тъй като е бил почти пред покръстване – и да те събудят посред същата нощ с Указите за прогонване, постановяващи, че всички религиозни ордени трябва да напуснат Япония в срок от двадесет дни под страх от смъртно наказание и никога да не се връщат обратно. Нещо по-лошо – на всички покръстени японци в цялата страна им се заповядва да се отрекат незабавно от вярата си, в противен случай ще бъдат прогонени или екзекутирани.

Докаран до пълно отчаяние, отецът настоятел в пристъп на умопомрачение заповядва на покръстените даймио от Кюсю – между тях

Оноши, Мидзаки, Кияма и Харима от Нагасаки – да въстанат, за да спасят църквата, и пише да му изпратят конквистадори, които да подкрепят бунта.

Няколко въгленчета се разсипаха и затанцуваха зад железната решетка на камината. Да, всичко това е вярно, мислеше дел Аква. Само ако бях известен навреме, ако да Куня се бе посъветвал първо с мен! Но нямаше как. Едно писмо пътува шест месеца оттук до Гоа и още шест месеца обратно, а да Куня е писал веднага, пък и той беше отецът настоятел, при това е трябвало незабавно да се справи с бедствието съвсем сам.

Макар дел Аква да бе отпътувал веднага след получаването на писмото с уредени набързо документи като посланик на вицекраля на Гоа, пътуването му от Гоа до Макао трая цели месеци, а при пристигането си научи че да Куня е мъртъв, а на него и всички други свещеници е забранено да влизат в Япония под страх от смъртно наказание.

Ала пушките вече бяха отпътували. Десет седмици по-късно дойде новината, че католическата църква в Япония не е унищожена и че тайко не прилага новите си укази. Изгорени бяха едва петдесетина църкви. Само Такаяма бил убит. Освен това се разчу че макар указите официално да са още в сила, тайко вече бил склонен да остави нещата да вървят по старому при условие, че свещениците са по-умерени в покръстването, а покръстените – по-умерени в религиозното си рвение, да няма открити, демонстративни богослужения и никакво изгаряне на будистки храмове от фанатичните християни.

И тогава, когато изпитанието сякаш бе към своя край, дел Аква си спомни, че пушките бяха отплавали седмици преди това с печата на да Куня и че все още лежат в езуитските складове в Нагасаки.

Последваха още няколко седмици на адски душевни мъки, докато тайно ги измъкнаха обратно в Макао – да, този път с моя печат, напомни си дел Аква, но за щастие тайната е погребана завинаги. Ала тайните не ти дават мира ни денем, ни нощем, колкото и да ти се иска, колкото и да се молиш.

Колко ли знае еретикът?

Негово високопреосвещенство седя неподвижен повече от час във високия кожен стол, загледал с невиждащи очи в огъня. Алвито търпеливо чакаше, седнал до библиотеката с отпуснати в скута ръце. Сноп слънчеви лъчи играеше по сребърното разпятие на стената зад гърба на Делегата посетител. На другата стена висеше малко маслено платно от венецианския художник Тициан, купено на младини от дел Аква в

Падуа, където бе изпратен от баща си да учи право. На третата стена беше библиотеката с неговите библии и книги на латински, португалски, италиански и испански. Както и два реда книги и брошури на японски, отпечатани на преносимата печатарска преса на Ордена в Нагасаки, която дел Аква бе поръчал и докарал с много усилия и големи разноски от Гоа преди десет години. Това бяха религиозни книги и катехизми от всякакъв характер, преведени с невероятно старание и труд от самите езуити. Имаше и книги, адаптирани на латински от японски в помощ на покръстените японци – да учат по-лесно този език, и – най-накрая – две малки безценни книжлета: първата португалско-японска граматика, дело на отец Санчо Алварес, работена от него през целия му живот и отпечатана преди шест години, както и уникалният португалско-латинско-японски речник, излязъл от печат предната година както на латиница, така и на азбуката хирагана. Работата по този речник започна по негова заповед преди двадесет години – първият речник с японски думи, който някога е бил съставян.

Отец Алвито свали книгата от лавицата и поглади ласкаво корицата и. Знаеше, че държи в ръцете си уникално произведение на изкуството. Той самият съставяше подобен речник от осемнадесет години, но работата съвсем не беше към края си. Неговият речник обаче щеше да съдържа обяснителни бележки и щеше да е далеч по-подробен – нещо като въведение в Япония и японския език, и той вече знаеше без никакво суетно самохвалство, че ако успееше да го завърши, щеше да е шедьовър в сравнение с книгата на отец Алварес и че ако името му изобщо се запомни с нещо, то ще е заради книгата му и заради Делегата посетител – единствения баща, когото бе имал.

– Искаш ли, синко, да напуснеш Португалия и да се посветиш на служба на бога? – попита го езуитът великан още първия ден, когато се срещнаха.

– Да, отче, много ви моля – отговори той и изви глава нагоре, за да го погледне с искрен копнеж в очите.

– На колко си години, моето момче?

– Не знам, отче – може би десет, а може и единадесет, но мога да чета и пиша – свещеникът ме научи – и съм сам – самичък, нямам никакви роднини...

Дел Аква го взе със себе си в Гоа, оттам в Нагасаки, където постъпи като кандидат послушник в семинарията на езуитите – най-младият европеец в Азия, най-сетне със свое семейство. След това откриха чудната му дарба за езици и му повериха поста на доверен преводач и търговски

съветник – отначало на Хирама Тадао, даймио на Хидзен в Кюшу, където се намираще Нагасаки, а след време и на самия тайко. Ръкоположиха го, а по-късно стигна и до четвъртия обет. Този обет беше допълнителен, свръх останалите три – за сиромашество, въздържание и послушание, и се даваше само от избраници езуити – обет за пълно послушание на папата, да му служи като лично оръдие в служба на бога, да отиде навсякъде, където папата лично нареди, да прави всичко, което той поиска от него, да стане като основателя на ордена – войника от баската област Игнаций Лойола – един от специалните лични воители на господата, и да служи вярно на неговия генерал на земята – папата.

Толкова ми провървя, мислеше Алвито. О, господи, помогни ми, за да помогна!

Най-сетне дел Аква се изправи, протегна се и отиде до прозореца. Слънцето се отразяваше в позлатените керемиди на централната кула на замъка. Невероятната изящност на архитектурата даваше превратна представа за непревземаемата сила на постройката. Кула на злото, нарече я той наум. Колко ли време ще остане да стърчи тук, за да ни напомня за... Нима са изминали само петнадесет... не, седемнадесет години, откак тайко нареди на четиристотин хиляди души да копаят и строят и разори страната, за да изплати строежа – неговия паметник. Ала не изминаха и две години, и крепостта Осака бе готова. Невероятен човек! Невероятен народ! Да. И ето я – непобедима. Освен за пръста божи. Той може да я срути за миг, само да пожелае. Ах, господи, помогни ми да изпълня волята ти.

– Е, Мартин, работа ни чака – Дел Аква започна да се разхожда напред – назад, а гласът му стана твърд и уверен като стъпките му. – Що се отнася до англичанина – ако не го защитим, ще го убият и рискуваме яростта на Торанага да се стовари отгоре ни. Ако успеем да го опазим, той ще се самообеси в най-скоро време. Можем ли обаче да чакаме? Присъствието му представлява голяма опасност за нас и не можем да предвидим каква вреда може да ни нанесе до настъпването на този щастлив ден. Друг начин е да помогнем на Торанага да го премахне. Или най-накрая да го спечелим за католическата вяра.

Алвито примигна.

– Какво?

– Той е интелигентен и знае много за католицизма. А всички англичани дълбоко в себе си са католици. И веднага биха приели отново нашата вяра, ако техният крал или кралица я приемат преди това. Англичаните се отнасят доста небрежно към религията. В момента ни мразят

фанатично, но причината е само Армадата. Не е изключено да успеем да го спечелим. Това ще е най-доброто разрешение на въпроса – за възхвала на бога, и освен това ще спасим една еретична душа от вечните мъки, към които се е запътила със сигурна крачка.

Второ – относно Торанага. Ще му дадем картите, които иска. Обясни ми за „сферите на влияние“. Та нали демаркационните линии се поставят именно за да се разграничи влиянието на португалците от това на нашите приятели, испанците. Така си е! И му кажи, че по останалите важни въпроси аз лично ще имам честта да подготвя отговорите и ще му ги предоставя в най-скоро време. Тъй като някои от фактите трябва да сверя в Макао, би ли ми отложил срока в рамките на възможното? И веднага добави, че имаш удоволствието да му докладваш, че Черният кораб ще потегли три седмици по-рано от предвиденото с най-големия товар от коприна и злато, който някога е превозвал, и че всички стоки, както и нашият дял от товара... – Той се замисли за миг. – И че поне тридесет процента от целия товар ще бъде продаден чрез личния му посредник.

– Ваше високопреосвещенство, на капитана никак няма да му се иска да тръгне по-рано и освен това...

– Нашата задача сега е да вземем от Торанага разрешителното на Ферейра за незабавно отплаване. Иди веднага при него с моя отговор. Не може да не му направи впечатление бързината, с която действуваме – нали това е едно от нещата, от които се възхищава! Щом има документа, Ферейра ще се съгласи на малка отстъпка – да пристигне по-рано – а що се отнася до посредника, какво значение има за капитана дали е този туземец или някой друг? Нали, така или иначе, ще си получи процента печалба?

– Да, но обикновено Оноши и Кияма си поделят процента от посредничеството. Не знам дали ще се съгласят.

– Намери тогава някакво решение на проблема. Торанага ще се съгласи да забавим отговора, за да получи концесията. А единствените концесии, от които се нуждае, са власт, влияние и пари. Какво можем да му дадем? Не можем да му дадем християнските даймио. Можем...

– Засега – допълни Алвито.

– А дори и да можехме, все още не знам дали е редно. Оноши и Кияма са злостни врагове, но са се съюзили срещу Торанага, защото и двамата са убедени, че той ще унищожи и църквата, и тях, ако вземе властта в Съвета.

– Торанага ще подкрепи църквата. Истинският ни враг е Ишидо.

– Не споделям твоята увереност. Мартин. Не бива да забравяме, че поради християнската вяра на Оноши и Кияма всичките им привърженици са също християни, а те са десетки хиляди. Не можем да си позволим да ги оскъrbим. Единствената концесия, която можем да дадем на Торанага, трябва да е областта на търговията. Той е фанатичен привърженик на търговията, но досега не е имал възможност лично да участва в нея. Така че тази концесия може да го изкуши да ни разреши едно отлагане на отговора, което ние може би ще успеем да превърнем в постоянно. Знаеш как обичат японците да разрешават проблемите си по този начин: и вълкът да е сит, и агнето да е цяло.

– А според мен от политическа гледна точка моментът не е оправдан Оноши и Кияма да се обърнат срещу Торанага. Те трябва да се придържат към старата поговорка: винаги си оставяй вратичка за отстъпление. Бих могъл да им подсказва, че предлагаме на Торанага двадесет и пет процента, така че четиримата – Оноши, Кияма и Торанага – да имат по равен дял в печалбата, и по този начин целим да омекотим удара от „временното“ им преминаване на страната на Ишидо.

– Тогава Ишидо ще престане да им има доверие и още повече ще ни намрази.

– Ишидо и сега ни мрази достатъчно. А и без това им няма никакво доверие, както впрочем и те на него, пък и още не сме наясно защо всъщност са преминали на негова страна. Щом получим съгласието на Оноши и Кияма, ще направим предложението си официално, като че ли идеята ни е била чисто и просто да поддържаме безпристрастно и Ишидо, и Торанага. А насаме ще можем да подшушнем на Торанага колко са били щедри към него.

Дел Аква претегли наум плюсовете и минусите на плана.

– Отлично – похвали го той най-накрая. – Почни да действуваш. А що се отнася до еретика, предай още днес дневниците му на Торанага. Кажи му, че са ни били изпратени тайно.

– Как да обясня закъснението, с което му ги предаваме?

– Няма да го обясняваш. Ще му кажеш само истината: докарани са били от Родригес, но никой от нас не е знаел, че запечатаният пакет съдържа липсващите дневници. Пък и ние наистина цели два дни не ги отворихме. Забравихме ги във възбудата около еретика. Те доказват, че Блаторн е пират, крадец и предател. Собствените му думи ще го опровергаят веднъж винаги и по този начин ще се възцари божията справедливост. Кажи на Торанага истината: че Мура ги е предал на отец Себастио, който ни ги препратил, защото не знаел какво да прави с тях.

Това ще освободи от подозрения Мура, Себастио и всички останали. Ще трябва да съобщим на Мура по пощенски гълъб как сме постъпили. На Торанага ще му стане ясно, че неговите интереси са ни по-близки от тези на Ябу. Знае ли, че Ябу е постигнал споразумение с Ишидо?

– Струва ми се, че да, ваше високопреосвещенство. Но се носят слухове, че Торанага и Ябу отново са се сближили.

– Не бих имал доверие на това изчадие адово.

– Убеден съм, че и Торанага мисли така. Както съм убеден, че Ябу също не е искрен с него.

В този момент отвън се дочу някаква препирня. Вратата се разтвори рязко и в стаята нахълта качулат монах, който се опитваше да се освободи от отец Солди.

– Исус Христос да ви благослови – пропя той със стържещ от омраза глас. – И дано прости греховете ви.

– Отец Перес! Какво правите тук? – избухна дел Аква.

– Завърнах се в тази помийна яма, наречена Япония, за да донеса отново на езичниците Словото господне.

– Но вие сте прогонен по силата на Указа за подстрекателство към бунт и ви е забранено да се завръщате под страх от незабавна смърт! По едно чудо се спасихте от мъченическите екзекуции в Нагасаки и ви бе заповядано...

– Всичко е в божите ръце и един кирлив езически указ, издаден от мъртъв маниак, няма никакво отношение към мен. – Монахът беше нисък, слаб испанец с дълга неподдържана брада. – Дойдох да довърша божие дело. – Той погледна към отец Алвито. – Как върви търговията, отче?

– За щастие на Испания, много добре – отвърна Алвито с леден глас.

– А пък аз не прекарвам времето си в търговските кантори, а с паството си, отче.

– Много похвално – срязва го Аква. – Но си го прекарвайте където ви нареди папата – извън Япония. Тук е наша територия. Освен това територията е португалска, а не испанска. Трябва ли да ви напомням, че трима папи наредиха всички ордени, освен нашия, да напуснат Япония? И крал Филип заповяда същото.

– Не си правете труда, ваше преосвещенство, да ми държите проповеди. Делата господни стоят над всички земни заповеди. Аз се завърнах да разтворя вратите на църквите и да призова множеството да встане срещу езичниците.

– Колко пъти трябва да ви предупреждавам? Не можете да се отнасяте с японците като с инките – деца на джунглата, без история и без култура. Забранявам ви да изнасяте проповеди и настоявам да се подчините на заповедите на светейшите папи!

– Ние ще покръстим езичниците. Слушайте, ваше преосвещенство, в Манила чакат да се качат на кораб и да пристигнат тук още сто мои братя заедно с безброй славни конквистадори, които ще ни защитят при нужда. Ще проповядваме открито, ще носим одеждите си открито и няма да се спотайваме по ъглите, навлечени в идолопоклоннически копри-нени ризи като езуитите.

– Не бива да предизвиквате властите, защото ще погубите католическата църква!

– Казвам ви го направо и открито – ние се връщаме в Япония и ще останем тук! Ще проповядваме Словото напук на вас – напук на всеки прелат, архиепископ, крал или дори папа, за възхвала на бога!

И монахът тресна вратата след себе си.

Пламнал от ярост, дел Аква си наля чаша мадейра. Няколко капки от виното се разсипаха по полираната повърхност на писалището му.

– Тези испанци ще ни погубят – Дел Аква отпи бавно, като се опитваше да се успокои. След дълго мълчание добави: – Мартин, нека някои от твоите хора го следят какво върши. И най-добре веднага да предупредиш Кияма и Оноши. Всичко може да се случи, ако този глупак започне да проповядва публично.

– Да, ваше високопреосвещенство. – До вратата Алвито се поколеба. – Първо Блакторн, а сега и Перес. Съпадението е прекалено голямо. Възможно е испанците в Манила да са знаели за него и да са го пуснали да дойде, за да ни омотае в мрежите си.

– Възможно е, но по-вероятно е между тях да няма никаква връзка – Дел Аква пресуши чашата си и я постави внимателно на масата. – Във всеки случай с божията помощ и нашето старание няма да допуснем някой от тях двамата да навреди на Майката църква – независимо от цената, която ще платим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

– Да ме нарекат проклет испанец, ако това не е живот!

Блакторн се беше излегнал по корем гол и блажен като херувим върху дебели рогозки, увит донякъде в памучно кимоно, подпрял

главата си с ръце. Момичето плъзгаше ръце по гърба му, масажираше мускулите, галеше кожата, успокояваше духа му и на него му се искаше да замърка от удоволствие. Друго момиче му сипваше саке в миниатюрна порцеланова чашка. Трето стоеше настрана, като резерва, за всеки случай, и държеше в ръце лакиран поднос с бамбукова кошничка, препълнена с пържена риба по португалски, второ шише със саке и клечки за ядене.

– *Нан десу ка, Анджин-сан?* Какво има, почтени лоцмане? Какво казахте?

– Не мога да го кажа на Нихон-го, Рако-сан – усмихна, се той на момичето, което му предлагаше саке. После посочи чашата. – Това как се казва? *Намае ка?*

– *Сабадзуки.* – Тя изговори думата три пъти, а той я повтаряше след нея. Другото момиче, Аса, му предложи риба, но той поклати глава отрицателно. – *Ийе, домо.* Не, благодаря – защото не знаеше как да каже „сит съм“. Опита се обаче да го изрази с „не гладен сега“.

– *А! Има хара нете уа орану* – обясни Аса.

Той повтори фразата няколко пъти и трите се засмяха на произношението му, но той упорствува, докато не сполучи. Никога няма да го науча този език, отчая се Блаторн за кой ли път вече. Няма нищо общо с английския или дори с латинския или португалския.

– Анджин-сан – Аса отново му поднесе таблата. Той поклати глава и посочи стомаха си. Но прие още малко саке. Соно, момичето, което му масажираше гърба, спря да го разтрива и той взе ръката ѝ, постави я на врата си и се престори, че пъшка от удоволствие. Тя разбра и продължи масажа.

Всеки път, щом той изпразнеше чашата, някое от момичетата бързаше да му я напълни. По-полека, каза си той, това е вече третото шише и топлината се разлива чак до връхчетата на пръстите ми.

Трите момичета – Аса, Соно и Рако – се появиха призори и му сервираха чай, който, както му беше обяснил фра Доминго, се наричал още *тее* по китайски и бил любимото питие на китайци и японци. Сънят му беше неспокоен след инцидента с убиеца, но горещият ароматен чай го ободри и възвърна силите му. Донесоха също и малки горещи хавлиени кърпи, навити на рула, държани на пара и леко парфюмирани. Той не знаеше какво да ги прави и Рако – най-главната от трите момичета – му показа как да си избърше с тях лицето и ръцете.

След това го придружиха, както впрочем и четиримата самураи които го пазеха неотлъчно, до горещите бани в най-отдалечения край на

тази част от крепостта и го предадоха на прислужничките в банята. Четиримата самураи стоически се потиха, докато го къпеха, подстригнаха му брадата, миеха му косата и масажираха тялото му.

След всичко това той се почувствува като нов. Дадоха му чисто памучно кимоно до коленете, чисти таби и момичетата отново го поеха. Заведоха го в някаква стая, където чакаха Кири и Марико. Марико го осведоми, че Торанага-сама бил решил да изпрати Анджин-сан в една от провинциите си още през следващите няколко дни, за да възстанови силите си, и че Торанага-сама бил много доволен от него и той нямало за какво да се безпокои, защото Торанага-сама лично щял да се погрижи за всичко, свързано с него. Би ли започнал Анджин-сан да рисува обещащите карти с материали, които тя щяла да му предостави на разположение? В най-скоро време щели да последват нови срещи с господаря и господарят бил обещал да отговори на всички въпроси, които Анджин-сан пожелаел да му зададе. Торанага-сама имал силното желание Анджин-сан да научи всичко за японците както той самият би искал да узнае всичко за външния свят, за управляването на корабите и морското дело. След това отведоха Блаторн при лекаря. За разлика от самураите лекарите бяха подстригани късо и без опашки.

Блаторн мразеше лекарите и се боеше от тях. Но този беше различен: любезен и невероятно чист. Повечето европейски лекари бяха и бръснари – груби, възливи и кирливи като всички останали. А този пишаше внимателно, вираше се любезно в него, държа китката му в ръката си, за да напипа пулса, надзърта в очите, устата и ушите му, почуква го по гърба, коленете и ходилата и целият му маниер и допир навяваха спокойствие.

А европейските лекари само те караха да си покажеш езика и питаха къде те боли, след което ти пускаха кръв, за да я пречистят от мръсотии, които се просмукват в нея от червата.

Блаторн ненавиждаше да му пускат кръв и да го пречистват, защото всеки път се чувствуваше по-зле, отколкото преди лечението. Но този лекар нямаше нито скалпел, нито легенче за кръвта, нито смърдеше на гадна химическа воня, която обикновено се носеше от лекарите, така че Блаторн си отпусна сърцето и душата и се остави спокойно в ръцете му.

Лекарят плъзна пръсти по белезите на бедрото му и го погледна въпросително. Блаторн изимитира с уста шума от изстрел, защото преди много години на това място го прониза куршум от мускет, а лекарят отговори с *a co desu* и кимна с глава. После продължи да го опипва по-

надълбоко, но не болезнено, над слабините и стомаха. Най-накрая каза нещо на Рако, тя кимна, поклони се и му благодари.

– *Ичи бан?* – попита Блаторн, защото изгаряше от нетърпение да разбере дали лекарят го е намерил за здрав.

– *Хай, Анджин-сан.*

– *Хонто ка?*

– *Хонто.*

Каква полезна дума е това „хонто“, помисли си Блаторн. „Наистина ли?“, „Да, наистина.“

– *Домо, доктор-сан.*

– *До иташимашите* – поклони се в отговор лекарят. – Моля, няма защо.

Блаторн също му се поклони. Момичетата го отведоха и чак когато го сложиха да легне на рогозките, разхлабиха кимоното му и Соно започна нежно да му масажира гърба, той си спомни, че бе стоял чисто гол пред лекаря, момичетата и самураите, а нито бе почувствувал някакъв срам, нито бе усетил те да изпитват срам от голотата му.

– *Нан десу ка, Анджин-сан?* – попита Рако. – Какво има, уважаеми лоцмане? Защо се смеете? – Белите й зъби блеснаха, веждите и бяха изскубани и после изрисувани във формата на полумесец. Черната й коса бе вдигната високо на главата, а кимоното й беше розова на цвета със сивозелен пояс.

Защото съм щастлив, Рако-сан. Но как да ти го кажа?

Как да ти обясня, че се засмях, защото се чувствавам добре, защото за пръв път, откак напуснах дома, се освободих от всички грижи, защото масажът отпусна всички мускулчета на гърба ми и сега го чувствавам като нов, както впрочем и цялото си тяло. Защото Торанага-сама ме изслуша докрай и защото забих три тлъсти снаряда в езуитския кораб и други шест във флотата на проклетите португалци!

Той не се стърпя, скочи на крака, стегна кимоното си около кръста и затанцува безгрижен бърз моряшки танц, като си пееше в такт с пълно гърло.

Момичетата се ококориха. Вратата се плъзна встрани и на прага се появиха четиримата самураи, не по-малко опулени. Блаторн танцува и пя с все сили и глас, докато накрая не издържа, избухна в гръмогласен смях и се търколи на пода в пълно изтощение. Момичетата запляскаха с ръце, а Рако се опита да имитира танца му, но дългото кимоно й пречееше и тя не успя да го докара. Останалите също наскачаха и го замолиха да им покаже как го прави, така че той затанцува отново, а трите

момичета се строиха в една редица, вдигнали високо кимона, и следяха краката му. Разбира се, нищо не се получи и след малко те вече се кискаха и бърбореха, и си вееха с ветрилата.

Внезапно самураите се сковаха и се хвърлиха на пода в нисък поклон. На вратата бе застанал Торанага с Марико и Кири от двете му страни и неизменните телохранители самураи. Трите момичета коленичиха, поставиха ръце на пода с дланите надолу и се поклониха, но смехът не напусна лицата им и по тях нямаше и следа от страх. Блаторн също се поклати учтиво, но не толкова ниско, колкото жените.

– *Конничи уа, Торанага-сама* – поздрави той.

– *Конничи уа, Анджин-сан* – отвърна Торанага на поздрава му и веднага зададе някакъв въпрос.

– Моят господар пита какво правехте, сенъор – преведе Марико.

– Това беше просто танц, Марико-сан – отговори Блаторн и се почувствува ужасно глупаво. – Наричаме го „хорнпайп“ – моряшки танц, който се играе под акомпанимента на моряшки песни. Едновременно се пее и танцува. Почувствувах се щастлив – може да е само от сакето. Извинявам се и се надявам, че не съм обезпокоил Торанага-сама.

Тя преведе.

– Моят господар иска да види танца и да чуе песента.

– Сега ли?

– Разбира се, че сега...

Торанага вече се беше настанил на пода с кръстосани крака, а малобройната му свита се разпръсна из стаят. Всички бяха вперили погледи в Блаторн и го чакаха да започне.

На ти сега, глупако, така ти се пада – изруга се той наум. Ето какво става, като се отпуснеш. Сега трябва да дадеш представление, а много добре знаеш, че пееш фалшиво и танцуваш като мечка.

Въпреки това той стегна кимоното си около кръста и се впусна да танцува с увлечение, с много подритвания, завъртвания, подскачания, сложни стъпки и какво ли не, а гласът му се извиси в сладострастен рев.

След това последва мълчание...

– Моят господар казва, че през живота си не е виждал подобно нещо.

– *Аригато годзиемашита* – благодари Блаторн, изпотен от усилието и от смущение. Изведнъж Торанага свали мечовете си, запретна кимоното си и застана до него.

– Торанага-сама ще танцува вашия танц – обяви Марико.

– Какво?

– Искате да го научите.

И Блаторн започна. Показа основната стъпка, след което я повтори няколко пъти. Торанага много бързо я усвои. Блаторн бе поразен от подвижността на този шкембест, дебелокрак възрастен мъж. А когато англичанинът запя и се впусна в танца, Торанага веднага се присъедини към него, отначало неуверено, под одобрителните възгласи на присъстващите, после обаче захвърли кимоното, скръсти ръце пред гърдите си и се присъедини устремно към Блаторн, който последва примера му с кимоното, запя по-високо, засили темпото, увлечен от гротескния характер на цялата сцена, но въодушевен от нейната комичност. Най-накрая подскочи високо, завъртя се и спря. Запляска с ръце, поклони се ниско на Торанага и всички заръкопляскаха на господаря си, който сияеше от щастие.

Торанага седна в средата на стаята, като дишаше най-спокойно. Рако моментално се втурна напред и започна да му вее с ветрило, а останалите се впуснаха да му донесат кимоното. Торанага обаче го подбутна към Блаторн и взе вместо него простото памучно кимоно на англичанина.

– Моят господар казва, че ще е много доволен, ако приемете това като подарък. – И Марико побърза да добави: – У нас се смята за голяма чест господарят да подари на някого старото си кимоно.

– *Аригато гозиемашита, Торанага-сама* – поклони се ниско Блаторн и се обърна към Марико. – Разбирам каква чест ми се оказва, Марико-сан. Бихте ли ми благодарили с правилните думи за такъв един случай, които за жалост все още не владея, и му предайте, че ще го пазя като скъп спомен, както и честта, която ми оказа, като танцува с мен.

Торанага остана много доволен.

С много поклони Кири и прислужничките помогнаха на Блаторн да облече кимоното на господаря им и му показаха как да завърже пояса. Кимоното беше от кафява коприна с петте алени символа, а поясът – от бяла коприна.

– Торанага-сама казва, че танцът му доставил удоволствие. Един ден ще ви покаже някой от нашите танци. Той би искал да научите японски възможно най-бързо.

– Аз също много искам да науча езика ви – отвърна Блаторн. Но повече от всичко искам собствените си дрехи, да ям от своята храна в собствената си каюта на моя си кораб, с оръдията на палубата, със затъкнати в пояса пищови, и кварталдекът да се полюлява под краката ми. – Бихте ли попитали Торанага-сама кога ще мога да получа кораба си?

– Сеньор?

– Кораба ми, сеньора. Попитайте го кога ще мога да си го получа. Както и екипажа. Целият товар беше свален на брега – в съкровищницата имахме двеста хиляди сребърни монети. Уверен съм, той ще разбере, че ние сме търговци и макар да сме безкрайно благодарни за гостоприемството, бихме искали да продадем стоката, която донесохме, и да си тръгнем за дома. Трябват ни близо осемнадесет месеца, за да се приберем.

– Господарят ми казва, че няма защо да се тревожите. Всичко ще стане възможно най-скоро. Но първо трябва да възстановите силите и здравето си. На смрачаваме ще потеглите отгук.

– Сеньора?

– Торанага-сама казва, че ще потеглите на смрачаване. Грешно ли се изразих?

– Не, съвсем не, Марико-сан. Но преди един час ми казахте, че ще тръгна след няколко дни.

– Да, но сега каза, че ще потеглите още тази вечер.

Тя преведе казаното на Торанага, който отговори нещо.

– Господарят каза че за вас ще е по-добре и по-удобно да потеглите още днес. Няма защо да се тревожите, Анджин-сан, вие сте под негова лична закрила. Той изпраща и Кирицубо-сама да подготви в Йедо всичко за завръщането му. Ще тръгнете заедно с нея.

– Моля да му благодарите от мое име. Възможно ли е... мога ли да попитам дали е възможно да освободи фра Доминго? Този човек разполага с богати познания.

Тя преведе.

– Моят господар казва, че много съжалява, но монахът е мъртъв. Той още вчера изпатил да го освободят, но вече бил мъртъв.

Блакторн се разстрои.

– От какво е умрял?

– Господарят казва, че умрял, щом извикали името му.

– Ах, горкият човечец!

– Господарят казва, че животът и смъртта са едно и също. Душата на свещеника ще чака до четиридесетия ден и тогава отново ще се роди. Защо да се тъжи? Това е необратим закон на природата. – Тя щеше да каже още нещо, но се спря и само добави: – Будистите вярват, че ние, хората, се раждаме и прераждаме много пъти, докато най-накрая достигнем съвършенство и нирвана – небесно спокойствие.

Блакторн отложи тъгата си за по-късно и се съсредоточи върху

Торанага.

– Мога ли да го помоля за екипажа ми...

Той млькна, тъй като Торанага извърна поглед към младия самурай, който се втурна забързан в стаята, поклони му се и зачака.

– *Нан джа?* – попита Торанага.

Блакторн не разбра нищо от думите, които си размениха, само по едно време му се стори, че чу прякора на отец Алвито – Цуку. Торанага му хвърли мълниеносен поглед и леко се подсмихна, а Блакторн се зачуди дали Торанага не е изпратил да повикат езуита във връзка с казаното от него. Дано да е така и дано Алвито да затъне и кал до гушата. Дали съм успял – попита се той. Реши да не задава въпроси на Торанага, колкото и да му се искаше.

– *Каре ни мацу йони* – каза в заключение Торанага.

– *Гъой* – отвърна самураят, поклони се и излезе. Торанага отново се обърна към Блакторн.

– Какво говорехте, Анджин-сан? – преведе Марико. – Споменахте нещо за екипажа.

– Да. Възможно ли е Торанага-сама да ги вземе и тях под своя закрила? Ще ги изпратят ли също в Йедо?

Тя го попита. Торанага пхна мечовете си в пояса на късото си кимоно.

– Моят господар казва: разбира се, всичко вече е уредено и няма защо да се безпокоите за тях или за кораба си.

– Всичко ли е наред с кораба? Грижат ли се добре за него?

– Да. Той казва, че вече е изпратен в Йедо.

Торанага стана. Всички започнаха да му се кланят, но Блакторн ги прекъсна най-неочаквано:

– И последно...

Той млькна и се изруга наум, тъй като разбра колко неучтиво е постъпил. Торанага явно бе дал да се разбере, че разговорът е приключил, и церемонията по сбогуването бе прекъсната от думите му, та сега всички стояха объркани и не знаеха да довършат поклоните си, да изчакат или да започнат отначало.

– *Нан джа, Анджин-сан?* – Гласът на Торанага бе станал сух и недружелюбен, защото в първия момент и той се бе объркал.

– *Гомен насай*, извинете, Торанага-сама, не исках да бъда неучтив, а само да помоля Марико-сан да остане още малко с мен, преди да замине. Ще ми бъде от голяма полза.

Торанага само изгруктя кратко разрешение и излезе, съпроводен от

Кири и личната си охрана.

Ама че докачливи копелета, ядоса се Благторн. Господи, тук трябва да внимавам за всяка дума. Той избърса чело с ръкава на кимоното си и моментално прочете по лицето на Марико колко е сбъркал. Рако побърза да му подаде малка кърпичка, от които японците имаха неизчерпаем запас, скрит някъде в гънките на широките им пояси. Той си даде сметка, че носи кимоното на „господаря си“ и очевидно не е редно да си трие потта с господарския ръкав. Ах, господи, още едно светотатство! Не, аз никога няма да се науча – никога.

– Анджин сан. – Рако му подаваше чашка саке. Той и благодари и го изгълта на един дъх. Тя веднага напълни отново чашката. И тогава той видя, че по челата на всички в стаята блестят капчици пот.

– *Гомен насай* – извини се той, пое подадената чашка и добродушно я подаде на Марико. – Не знам дали това влиза в учтивите ви обноски, но бихте ли приели чашка саке? Позволено ли е? Или трябва да си удрям челото в земята?

Тя се засмя.

– Да, така е прието, но моля ви, не си удряйте челото. И няма защо да ми се извинявате, капитане. Мъжете не се извиняват на дамите. Каквото и да правят, все е правилно. Или поне така мислим ние, жените. – Тя обясни на момичетата за какво е станало дума и те закимаха много сериозно, но очите им се смееха. – Пък и откъде можехте да знаете, Анджин-сан – продължи Марико, отпи едва-едва от чашката и му я подаде обратно. Благодаря ви, но няма да пия повече, защото сакето ме удря право в главата и краката. Но вие бързо се учите, а сигурно ви е много трудно. Не се безпокойте обаче, Анджин-сан, защото Торанага-сама ми каза, че ви намира за изключително схватлив. Никога не би ви подарил кимоното си, ако не беше доволен от вас.

– Стори ми се, че изпрати да повикат Цуку-сан.

– Отец Алвито?

– Да.

– Трябваше да го попитате, капитане. На мен нищо не ми каза. И много умно, защото ние, жените, не разбираме от политика.

– *А со десу ка?* Дано всички жени разбират колкото вас и са също тъй мъдри.

Марико си вееше, подгънала удобно крака под себе си.

– Танцувахте много добре, Анджин-сан. И жените ви ли танцуват така?

– Не, само мъжете. Това е мъжки, моряшки танц.

– Щом искате да ми задавате въпроси, може ли първо аз да ви попитам нещо?

– Разбира се.

– Как изглежда вашата съпруга?

– Тя е на двадесет и девет години. Висока е в сравнение с вас. По нашите мерки аз съм висок един метър и осемдесет и пет сантиметра, а тя е около един метър и седемдесет сантиметра, докато вие сте приблизително метър и половина – така че тя ще е с цяла глава по-висока от вас и съответно по-едра. Цветът на косата ѝ е... – Той посочи към чистите кедрови дъски и всички очи в стаята проследиха жеста му, след което отново се върнаха върху лицето му – приблизително такъв цвят. Рука, с червеникав оттенък. Очите ѝ са сини, много по-сини от моите, дори синьозелени. Косата ѝ е дълга и я носи разпусната.

Марико преведе думите му на останалите и те затаиха дъх, местеха погледи от кедровите греди върху него, включително и самураите телохранители. Рако попита нещо.

– Рако-сан пита дали тялото ѝ е като нашите.

– Да, но в бедрата е по-широка и по... Общо взето, нашите жени са по-закръглени и с много по-едри гърди.

– И всичките ли са по-високи от нас – и жените, и мъжете?

– В повечето случаи – да. Но имаме и ниски хора, като вас. Аз намирам дребния ви ръст за очарователен.

Аса също попита нещо и всички наостриха уши от любопитство.

– Аса-сан пита: как бихте сравнили нашите жени с вашите по отношение на леглото?

– Не ви разбирам.

– Ах, извинете ме. Като казваме легло, ние имаме предвид интимните въпроси. Да легнеш с някого, означава физическият контакт между мъжа и жената. Много е по-учтиво от всякакъв друг начин на изразяване.

Блакторн потъпка смущението си и отговори:

– Ами... аз такава... откак съм тук, само веднъж имах случай да... използвам леглото... Още в селото и... не си спомням почти нищо, защото, такава... бях изморен от плаването и състоянието ми беше полуспящо, полубудно. Но... доколкото имам впечатление... такава... беше доста задоволително...

Марико се намръщи.

– Откак сте тук, само веднъж сте лягали с жена?

– Да.

– Но тогава вие сигурно се усещате много напрегнат! Някоя от тези дами с удоволствие ще легне с вас, Анджин-сан. Или и трите, ако желаете.

– Ъ?

– Но да, разбира се. Ако пък не желаете никоя от тях, не се притеснявайте, те няма да се обидят. Само ми кажете какъв тип жена ви харесва и всичко ще се уреди незабавно.

– Благодаря, но не сега.

– Сигурен ли сте? Моля да ме извините, но Кирицубо-сан нареди много да внимаваме за здравето ви, а за какво здраве може да става дума без лягане с жена? Това е от голямо значение за мъжете, нали? От много голямо значение.

– Благодаря, но аз... Може би по-късно.

– Имате достатъчно време. С удоволствие ще се върна при вас след това. И ако желаете, ще имаме време да си поговорим до насита. Имате още най-малко четири пръчки време. – И поясни: – Преди залез слънце няма да потеглите.

– Благодаря, но не сега – повтори Блаторн, смутен от прямотата, с която го подканяха да легне с жена, и липсата на всякакви задръжки и свян по този въпрос.

– Но те наистина биха искали да ви услужат, Анджин-сан. О! Може би предпочитате момче?

– Ъ?

– Момче. Ако предпочитате, можем да ви го осигурим също тъй лесно. – Усмивката и беше искрена, тонът – най-естествен.

– ??!

– Какво има?

– Вие сериозно ли ми предлагате момче?

– Разбира се, Анджин-сан. Какво толкова? Казах, че ще ви изпратим момче, но само ако вие желаете.

– Не желая. – Блаторн усети как кръвта нахлува в лицето му. – Имам ли вид на гнусен педераст?

Острият му тон проряза стаята. Всички го зяпнаха, без да могат да отместят очи от него. Марико се поклони раболепно и остана със сведена до пода глава.

– Моля да ме извините, направих ужасна грешка. Оскърбих ви, а единственото нещо, за което мислех, беше да ви угодя. Не съм разговаряла с чужденец, освен със светите отци, и затова нямам представа за вашите... интимни обичаи. Никой не ме е просвещавал, защото светите

отци никога не говорят на тази тема.

Главният от самураите, Кадзу Оан, наблюдаваше сърдито цялата сцена. Негово задължение беше да се грижи за безопасността и здравето на варварина и той бе видял със собствените си очи колко благоразположен беше Торанага-сама към него, а ето че Анджин-сан бе силно разгневен.

– Какво му стана?! – попита той ядосано, защото явно тази глупава жена бе казала нещо обидно на този тъй важен затворник.

Марико му обясни какви реплики са си разменили с Блаторн.

– Наистина не разбирам защо е толкова раздразнен, Оан-сан – каза тя в заключение.

Оан се почеса по главата, силно озадачен.

– Извинете, но бяхте ли достатъчно учтива? Да не би да сте употребили някоя погрешна дума?

– О не, Оан-сан, сигурна съм. Чувствувам се ужасно. Очевидно аз съм отговорна за станалото.

– Не, трябва да е нещо друго. Но какво?

– Това е, Оан-сан, само това.

– Е, не мога да ги разбера тези варвари – отчая се Оан. – За благо на всички ни, успокойте го, Марико-сан. Сигурно е нервен, защото отдавна не е лягал с жена. Ти – заповяда той на Соно – донеси още горещо саке и горещи хавлиени кърпи! Ти, Рако, започни за разтриваш врата на този дявол. – Момичетата се спуснаха да изпълняват нарежданията му. Тогава на него му хрумна – дали пък не е импотентен? Тази история за момичето в селото ми се стори много мъглява. Дали горкичкият не се ядоса така, защото подкачихте темата, а него хич не го бива?

– Много се извинявам, но не мисля така. Лекарят каза, че бил много надарен.

– Да, но ако е импотентен, това ще обясни яда му. На негово място и на мен щеше да ми се крещи. Да, попитайте го!

Марико незабавно изпълни нареждането му и за голям ужас на Оан лицето на варварина отново се наля с кръв и стаята се изпълни с отвратителни варварски думи.

– Той... той каза „не“ – едва прошепна Марико.

– Всички тези думи значеха само „не“?

– Те... използват много описателни ругателски думи, когато са възбудени.

Оан започна да се поти от притеснение, защото този път той беше отговорен за станалото.

– Успокойте го! Попитайте го, Марико сан – започна Оан. – Или я по-добре недейте. Просто го успо...

Той млъкна. По коридора се зададе Хиромацу. Оан поздрави с треперещ глас, защото старият Железен юмрук, който и при най-добри обстоятелства беше невъзможно строг началник, през последната седмица се държеше, сякаш имаше цирей на задника, а днес беше по-зле от всякога. Понижи в чин десет души за неспретнат вид, цялата нощна стража маршируваше позорно из крепостта, на двама самурай им нареди да си направят сепуку, задето закъснели за дежурство, а четирима събирачи на изпражнения били хвърлени от крепостната стена, защото разсипали част от кофата в градината на крепостта.

– Държи ли се добре, Марико-сан? – попита Хиромацу раздражено. Оан беше убеден, че тази глупава жена, причинила неприятностите, ще разкаже за станалото и главите им ще хвъркнат на всички, и то с право. За голямо облекчение тя каза, че всичко било наред.

– Наредено ви е да тръгнете заедно с Кирицубо-сан.

– Да, Тода-сама.

Хиромацу продължи проверката на постовете, а Марико се замисли: защо я прашаха? Дали за да превежда на Кири и варварина по време на пътуването? Нима бе толкова важно? Дали и други жени на Торанага щяха да пътуват с тях? Садзуко може би? Би било опасно да я изпращат по море. Сама ли ще бъде с Кири, или и съпругът ми ще дойде? Ако той остане тук – а негов дълг е да бъде при господаря си – кой ще се грижи за дома му? И защо по море? Пътят за Токайдо е все още безопасен. Не вярвам Ишидо да ни направи нещо. Впрочем не – като заложници цената ни е голяма: Садзуко и Кирицубо, а и останалите също. Дали не е това причината, поради която ни пращат по море?

Марико цял живот бе мразила морето. Прилошаваше ѝ само като го погледнеше. Но щом трябва, ще вървя, и туйто. Карма. Тя отклони мисълта за неизбежното и се замисли за по-непосредствени неща – странния варварин, който ѝ причиняваше само неприятности.

Щом Железният юмрук зави зад ъгъла Оан вдигна глава и всички въздъхнаха облекчено. По коридора се зададе Аса със сакето, следвана по петите от Соно с горещите хавлиени кърпи.

Всички ги наблюдаваха, докато обслужваха варварина. Лицето му беше изпънато в хладна маска, сакето изпи без удоволствие, а горещите кърпи прие със сдържани благодарности.

– Оан-сан, защо не изпратите една от жените да доведе някое куче – услужливо прошепна старият самурай. – Просто ще го пуснем из

стаята. Ако го иска, всичко ще е наред, ако не – ще се престори, че не го е видял.

Марико поклати глава.

– Мисля, че не бива да поемаме този риск. Имам чувството, Оан-сан, че този тип варвари не обичат да разговарят на тема легло. И понеже е първият от неговия народ, пристигнал у нас, трябва да налучкваме много предпазливо какво обича.

– Съгласен съм. Беше съвсем спокоен, докато не споменахте леглото – и той изглежда страшно Аса.

– Много се извинявам, Оан-сан – побърза да каже момичето. – Вие сте напълно прав, грешката е изцяло моя. – И тя започна да се кланя до земята.

– Да, ще докладвам на Кирицубо-сан.

– Ох!

– По-скоро мисля, че трябва да предупредим господарката да внимава с всички разговори за жени с този човек – намеси се дипломатично Марико. – Вие сте много мъдър, Оан-сан. Но може би Аса беше щастливият инструмент, с помощта на който ще предотвратим евентуално изпадане на Кирицубо-сан или дори на Торанага-сама в подобно неудобно положение. Представете си какво щеше да стане, ако Кирицубо-сан сама бе задала този въпрос пред господаря Торанага! И ако варваринът бе реагирал по този начин...

Оан изтръпна.

– Щяха да потекат кървави реки! Напълно сте права, Марико-сан. Трябва да благодаря на Аса. Ще обясня на Кирицубо-сан какъв късмет е имала.

Марико предложи на Блаторн още саке.

– Не, благодаря.

– Още веднъж се извинявам за глупостта си, Анджин-сан. Искате да ми зададете някакъв въпрос ли?

Блаторн ги наблюдаваше, докато разговаряха помежду си, и го беше яд, че нищо не разбира, че не може да ги наругае както трябва за оскъблението, което му нанесоха, и да напердаши самураите.

– Да. Значи ли това, че содомията се смята тук за нещо нормално?

– Ах, извинете ме, не може ли да разговаряме на друга тема?

– Разбира се, сенъора, но преди това нека приключим с тази, за да нямаме неизяснени въпроси. Значи содомията тук е нещо нормално?

– Всичко, свързано с леглото, е нормално – отговори тя дръзко, предизвикана от липсата му на обноски и очевидна глупост. После си

припомни, че Торанага и бе казал да говори свободно на неполитически теми, а по-късно да му предава всички разговори. Освен това нямаше намерение да му позволява да я обижда, защото Анджин-сан беше все пак само един варварин, вероятно и пират, застрашен от смъртна при съда, която за момента се отлагаше от Торанага. – Леглото е най-нормалното нещо – повтори тя. – Колкото до това, дали някой мъж ляга с момче или с друг мъж, това засяга само лично тях. Какво пречат на останалите – на вас или на мен? – За какво ме има, мислеше тя възмутено, за безмозъчно нищожество? Или за глупав търговец, когото всеки варварин може да спласи? Аз съм самурай! Да, така е, Марико, но освен това си и много глупава. Ти си преди всичко жена и трябва да се отнасяш с него като с всеки мъж, за да можеш да го държиш в ръцете си: прави му комплименти, съгласявай се с него, наливай му мед в душата. Не забравяй оръжията си. Защо те кара да се държиш като дванадесетгодишно дете? И тя си наложи да посмекчи тона си. – Разбира се, ако вие смятате...

– Содомията е отвратителен, проклет от бога грях и копелетата, които го практикуват, са най-долна измет – прекъсна я рязко Блаторн, все още разгневен заради оскърблението, че е могла да допусне такова нещо за него. В името на Христа, как е могла! Я се вземи в ръце! Започваш да говориш като някакъв фанатичен пуританин или калвинист! Какво толкова се нахвърляш върху тези нещастни отрепки содомитите. – Содомията е проклет грях и е абсолютно против божиите и човешки закони – заключи той.

– Аз мислех, че тези християнски думи се отнасят за други неща – отговори тя, доста разгневена и раздражена от невиджаната му недодяланост. – Грях? Не виждам какъв грях може да има в това!

– А би трябвало да знаете! Нали сте католичка! Нали сте възпитана от езуитите!

– Един от светите отци ме научи да говоря и пиша на латински и португалски. Не разбирам какъв смисъл влагате в думата „католичка“, но аз съм християнка от близо десет години и никога от светите отци не е разговарял с мен на тема легло. Никога не съм чела вашите книги за леглото – само религиозни. Как може леглото да е грях! Как може да е грях нещо, което дарява, на хората удоволствие!

– Попитайте отец Алвито!

Де да можех, мислеше си тя, объркана. Но ми е заповядано да не обсъждам с него нито дума от казаното тук – само с Кири и с господаря. Молих се на господата и на светата Дева да ми се притекат на помощ, но

те не пожелаха да разговарят с мен. Единственото, което знам, е, че откак вие пристигнахте тук, имаме само неприятности. И аз имам само неприятности...

– Щом е грях, както твърдите, защо много от нашите свещеници го вършат и винаги са го вършили? Някои будистки секти дори го препоръчват като форма на култ. Та нали моментът на Облаците и Дъжда е най-близкото състояние до сливането с бога, достъпно на простосмъртните? Свещениците не са лоши хора – поне не всички. А някои от светите отци също го предпочитат. Те грешни ли са? Разбира се, че не! Защо да се лишат от едно най-обикновено удоволствие, щом жените са им забранени? Глупаво е да се говори, че нещо, свързано с леглото, е грях и проклето от бога!

– Содомията е мерзост и е противозаконна! Попитайте изповедника си!

Вие сте една мерзост, вие, капитане, идеше и на Марико да изкрещи. Как смеее да сте толкова груб и слабоумен! Неугодно богу, казахте? Та това е абсурд! Неугодно на вашия зъл бог може би. Твърдите, че сте християнин, но очевидно не сте, очевидно сте лъжец и измамник. Може да знаете невероятни неща и да сте посетили непознати места, но явно не сте християнин и богохулствувате. Дали не сте изпратен от сатаната? Грях значи? Каква нелепост!

Беснеете за най-нормални неща и се държите като луд. Разстроихте светите отци и господаря Торанага, предизвикахте дразги помежду ни, обърнахте с краката нагоре онова, в което вярваме, измъчвате ни с намеци за истината и лъжата – като много добре знаете, че не можем веднага да докажем нито едното, нито другото.

Искам да ви кажа, че ви презирам – вас и всички варвари. Да, варварите объркаха целия ми живот. Те мразеха баща ми, задето им нямаше доверие и открито молеше диктатора Города да ги изхвърли от страната. Те насъскаха диктатора и той започна да ненавижда баща ми – най-верния си пълководец, човека, който му помогна повече дори от генерал Накамура и Торанага-сама. Те повлияха на диктатора да оскърби баща ми и той изгуби ума си, бе принуден да извърши немислимото и причини всичките ми мъки.

Да, те са виновни за всичко това и за много други неща. Ала те също така донесоха със себе си несравнимото Слово господне и в тъмните часове на непоносимите ми страдания, когато бях върната от страшното ми изгнание в един още по-страшен живот, Делегатът посетител ми показа Пътя, отвори очите и душата ми и ме покръсти. И Пътят ми вдъхна

сили да понеса живота, изпълни сърцето ми с безкрайно успокоение, свободи ме от непоносими мъки и ме ощастливи с обещанието за Вечно спасение.

Каквото и да се случи, аз съм в божиите ръце. Ах, пресвета Богородице, дари ми покой и помогни на бедната грешница да се справи с този враг!

– Извинявам се за грубото си държане – произнесе тя на глас. – Имате пълно право да се сърдите. Аз съм само една глупава жена. Моля ви да бъдете търпелив е мен и да простите глупостта ми, Анджин-сан.

Гневът на Блаторн моментално се изпари. Как може един мъж да се сърди дълго време на жена, ако тя открито признае грешката си?

– Аз също се извинявам, Марико-сан – меко ѝ отвърна той. – Но за нас няма по-страшна обида от това да намекнеш на някого, че е педераст или содомит.

Значи всички сте по детински глупави, зли и невъзпитани. Но какво ли може да се очаква от едни варвари – мислеше тя, ала на глас изрече разкаяно:

– Разбира се, че сте прав, Анджин-сан, моля ви да приемете извиненията ми. – Тя въздъхна и продължи с такъв меден гласец, че би омилостивила дори и съпруга си в най-лошото му настроение. – Да, грешката беше изцяло моя. Много се извинявам.

Слънцето бе докоснало хоризонта, но отец Алвито продължаваше да чака в приемната с дневниците в ръка. Господ да го убие този Блаторн, кълнеше той наум.

Никога преди Торанага не го беше карал да чака, както и никой друг даймио, дори тайко. През последните осем години от управлението на тайко езуитът бе получил невероятната привилегия да влиза при него незабавно, както и сега при Торанага. В случая с тайко обаче той бе спечелил привилегията си благодарение на безупречното владееие на японския език и на острия си търговски нюх. Познанията му за вътрешния механизъм на международната търговия спомогнаха за увеличаването на неизброимите тайкови богатства. И макар че тайко беше почти неграмотен, той много бързо схващаше чужди езици и имаше огромни политически познания. Така че Алвито процъфтяваше в сянката на деспота, учеше и научаваше и ако беше волята божия, щеше дори да го покръсти. Именно за тази работа го бе обучил най-старателно дел Аква, бе му набавил най-добрите учители измежду езуитите и португалските

търговци. Алвито стана довереник на тайко, един от четиримата – при това единственият европейец – допуснат някога до личните му съкровищници.

На няколкостотин крачки от мястото, където чакаше, се намираше централната кула на крепостта. Тя се извисяваше със своите седем етажа, защитена от множество стени, порти и укрепления. На четвъртия етаж имаше седем стаи с железни врати. И седемте бяха претъпкани със злато на кълчета и сандъци със златни монети. На по-горния етаж беше среброто, а на шестия – редките коприни, мечове и други оръжия – съкровищата на империята.

По сегашните ни изчисления, мислеше Алвито, стойността на всичко това е поне петдесет милиона дуката, повече от годишния приход на испанската империя, португалската империя и цяла Европа, взети заедно. Най-голямото частно богатство в наличност на земята.

А нали всъщност то е причината за всичко, продължи да разсъждава той. Защото онзи, който държи крепостта Осака, държи и едно невяроятно съкровище. И то именно дарява власт над цялата страна. Осака бе направена непревземаема, за да се защитава тъкмо това богатство. Страната бе изсмукана до кръв, за да се построи тази недостъпна крепост, та да се запази златото, докато Яемон вземе властта.

С една стотна част от него можем да построим по една катедрала във всеки град, по една църква във всяко градче, по една мисия във всяко село из страната. Ах, ако можем да се доберем до него, за да го използваме за възхвала на бога!

Тайко така обичаше властта! И обожаваше златото заради властта, която му даваше над хората. Съкровището бе трупано най-старателно в продължение на шестнадесет години неоспорвана власт от огромните задължителни подаръци, които – както беше обичаят – всички даймио трябваше да му правят всека година от собствените си джобове. По правото на завоевателя тайко притежаваше една четвърта част от територията на страната. Личният му годишен доход се равняваше на повече от пет милиона коку. И тъй като беше господар на цяла Япония, с мандат от императора, на теория му се полагаха доходите от всички феодални владения. Той обаче не налагаше данъци. Всички даймио, самураи, селяни, занаятчии, търговци, крадци, парии варвари, дори и ета му правеха доброволни дарения, и то щедри. Заради собствената си сигурност.

Докато съкровището е недокоснато, Осака – непобедена, а Яемон фактически собственик на богатството, каза си Алвито, той ще дойде на власт, щом навърши пълнолетие, напук на Торанага, Ишидо и който и

да било друг.

Жалко, че тайко умря. Въпреки всичките си недостатъци поне познавахме добре дявола, с когото си имахме работа. Впрочем жалко и за убийството на Города, защото беше наш искрен приятел. Но той е мъртъв, както и тайко, и сега трябва да пречупваме нови езичници – Тора-нага и Ишидо.

Алвито си припомни нощта, когато тайко умря. Беше го повикал за бдението заедно с Йодоко-сама, съпругата му, и Очиба-сама, законната му наложница и майка на наследника. Те дълго чакаха в уханната, безкрайна лятна нощ.

После тайко започна да бере душа и скоро издъхна.

– Духът му се освободи. Сега е в божиите ръце – каза той, когато се увери в настъпването на смъртта, прекръсти се и благослови тялото.

– Дано Буда приеме моя господар и бързо му даде нов живот, за да дойде отново да управлява империята – промълви Йодоко просълзена. Беше добра жена, самурай, почтена и вярна негова съпруга и съветник през четиридесетте и четири от петдесетте и девет години, които бе живяла. Тя затвори очите му и придаде на тялото достоен вид – това бе нейна привилегия. Поклони се тъжно три пъти и го остави насаме с Очиба.

Смъртта настъпи лесно. Тайко боледуваше от няколко месеца и тази нощ се очакваше краят. Един – два часа преди това отвори очи, усмихна се на Очиба и Йодоко и прошепна с глас като паяжина:

– Чуйте последния ми стих:

Като роса роден,
като роса изчезвам,
а крепостта и всичко, що създадох,
са само сънища в съня.

Последна, нежна усмивка от деспота за тях двете и за него, Алвито.

– Пазете сина ми, всички го Пазете. И очите му се замъглиха завинаги.

Отец Алвито си спомни как го трогна това последно стихотворение, тъй типично за тайко. Понеже бе поканен да присъства на смъртта му, той се бе надявал, че на прага и господарят на Япония ще се смири и ще приеме вярата и причастието – нещо, за което толкова пъти се бе колебал. Но не стана. „Ти изгуби завинаги царството господне, човек“ – тъжно промърмори тогава Алвито, защото се бе прекланял пред

военния и политическия гений на тайко.

– Ами ако вашето царство господне се намира в задника на някое куче – обади се Очиба.

– Моля?

Той не беше сигурен, че е чул правилно думите ѝ, отвратен от неочакваната змийска злоба. Познаваше я от дванадесет години, когато едва петнадесетгодишна тайко я взе за наложница, и винаги беше кротка, услужлива, мълчалива, сладко и щастливо усмихната.

– Казах: ами ако вашето царство небесно се намира в задника на някое куче?

– Господ да ви прости! Господарят ви е мъртъв едва от няколко минути...

– Господарят ми е мъртъв и заедно с него умря и вашето влияние над него. Ясно ли е? Той поиска да дойдете – добре, негово право беше. Но сега е във Великия безкрай и вече не командува. Командувам аз! Свещенико, вие воните както винаги и присъствието ви разваля въздуха. Махайте се от крепостта ми и ни оставете сами с нашата мъка!

Пламъкът на свещта трепна и озари лицето ѝ. Беше една от най-красивите жени в страната. Той неволно се прекръсти, за да се предпази от злото, излъчвано от нея.

Смехът ѝ го смрази.

– Махайте се, свещенико, и повече да не ви виждам! Дните ви са преброени.

– Толкова, колкото и вашите. Аз съм в Божиите ръце. Съветвам ви да имате страх от бога, защото, ако вярвате, ще постигнете вечно спасение.

– Значи сте в Божиите ръце? Ръцете на Християнския бог? Може и да сте. А може и да не сте. Как ще се почувствувате, свещенико, ако умрете и изведнъж откриете, че няма бог, няма ад, няма вечно спасение и всичко е само сън в съня?

– Аз вярвам! Вярвам в бога, във възкресението и в Светия дух – изрече той на глас. – Обещанията на Християнската религия са истина! Истина са, истина – аз вярвам!

– *Нан джа, Цуку-сан?*

В първия момент смисълът на японските думи не достигна до него.

На вратата стоеше Торанага, заобиколен от телохранителите си.

Отец Алвито се поклонил, вече посъзвел се, а гърбът и лицето му бяха плувнали в пот.

– Извинете ме, че идвам непоканен. Бях се... замислил. Спомнях си

разни неща и на колко събития съм имал щастието да бъда свидетел тук, в Япония. Имам чувството, че съм живял само тук и никъде другаде.

– Това е от голяма полза за нас, Цуку-сан. Торанага се запъти уморено към подиума и седна на обикновената възглавничка. Телохранителите безмълвно се подредиха като защитен параван.

– Вие пристигнахте тук в третата година на Теншо, нали?

– Не, господарю, в четвъртата. Годината на плъха – отговори Алвито, като използва тяхното летоброене. Трябваша му месеци, за да го научи. Годините започваха да се броят от някаква година нататък, избрана произволно от управляващия император. Голямо бедствие или дар свише можеше да сложи край на ерата и да започне нова, по негова прищявка. Тогава нареждаше на учените да подберат от старите китайски книги някакво име, което да е особено добра поличба, и наричаха с него новата ера. Тя можеше да продължи една или петдесет години. Теншо означаваше Небесна справедливост. Предната година огромна вълна бе отнесла в морето Двеста хиляди души. Всяка година получаваше и номер, и име. Имената се редуваха по същия начин, както и названията на часовете: заек, дракон, змия, кон, коза, маймуна, петел, куче, глиган, плъх, вол и тигър. Първата година на Теншо се падна в годината на петела, така че 1576 година беше годината на плъха и четвъртата година на Теншо.

– Много неща се случиха през тези двадесет и четири години, нали, стари приятелю?

– Да, господарю.

– Да. Издигането на Города и неговата гибел. Издигането на тайко и смъртта му. А сега – думите му отекнаха в стената.

– Всичко е в ръцете на Безкрая – употреби Алвито думата, която можеше да означава и господ, и Буда.

– Нито господаря Города, нито тайко вярваха в някакви богове, нито дори в Безкрая.

– Нали Буда е казал, че много са пътищата, които водят до нирвана?

– Ах, Цуку-сан, вие сте мъдър човек. Как е възможно да сте толкова млад и толкова мъдър?

– Защо не беше това истина, господарю! Тогава бих могъл да ви бъда от по-голяма полза.

– Искали сте да ме видите?

– Да. Пречених, че поводът е достатъчно важен, за да дойда непоканен.

Алвито извади дневниците на Блаторн и ги постави на пода пред Торанага, като даде обяснението, подсказано от дел Аква. Видя как Торанага леко се намръщи и това го зарадва.

– Доказателство за това, че е пират?

– Да, господарю. Дневниците съдържат точните думи на заповедите им, които включват: „При нужда да превземат насилствено всяка открита от тях територия.“ Ако желаете, мога да ви направя точен превод на необходимите пасаж.

– Преведете всичко! Бързо!

– И още нещо, което Делегатът посетител заръча да ви предам.

Алвито му каза за картите и за Черния кораб, както бе уговорено с дел Аква, и с удоволствие забеляза, че лицето на Торанага светна.

– Отлично! Сигурни ли сте, че Черният кораб ще пристигне по-рано?

– Да – твърдо отговори Алвито. „Ах, господи, дано да стане както се надяваме!“

– Добре. Кажете на господаря си, че в най-скоро, време очаквам да прочета докладите му. Предполагам, че ще му трябват няколко месеца, за да получи сведенията?

– Помоли да ви предам, че ще ги приготви възможно най-бързо. Тези дни ще ви изпратим исканите карти. Ще бъде ли възможно да дадете по-рано необходимите разрешителни за нашия капитан? Това ще допринесе извънредно много за по-бързото пристигане на Черния кораб, Торанага-сама.

– Гарантирате ли, че корабът ще пристигне по-рано?

– Никой не може да гарантира за ветровете, бурите и морето. Но корабът ще тръгне рано от Макао.

– Ще получите документите преди залез слънце. Друго има ли? Следващите три дни няма да съм тук и ще бъда на разположение едва след като приключи заседанието на регентите.

– Не, господарю, благодаря. Моля се на Безкрая да ви пази както винаги.

Алвито се поклони и вече чакаше да го освободят, когато неочаквано вместо него Торанага освободи охраната си.

Това бе първият път, когато Алвито видя даймие без телохранители.

– Елате да седнете при мен, Цуку-сан – посочи Торанага подиума.

Никога не го бяха канили да се качи на подиум. Дали му гласуваше доверие, или му гласеше присъдата?

- Скоро ще има война – започна Торанага.
- Да – отговори той и си помисли: която няма да има край.
- Християните даймио Оноши и Кияма необяснимо защо се противопоставят на желанията ми.
- Не мога да отговарям за кой даймио, господарю.
- Но слуховете са лоши, нали? И за тях, и за останалите даймио християни.
- Мъдрият човек винаги ще постави на първо място интересите на империята.
- Да, но междуременно империята се разцепи на два лагера въпреки желанието ми. Мой и на Ишидо. Така че интересите на империята са или с едните, или с другите. Среден път не може да има. Къде са интересите на християните?
- На страната на мира. Християнството е религия, господарю – а не политическа идеология.
- Вашият отец великан е глава на църквата ви в Япония. Разбрах, че можете да говорите от името на този ваш папа.
- Забранено ни е да се месим в политиката ви, господарю.
- Да не мислите, че Ишидо ще се отнесе благосклонно към вас? – изостри се гласът на Торанага. – Той е върл противник на религията ви. А аз винаги съм се показвал добре разположен. Ишидо иска да приложи указите на тайко за вашето изгонване, и то незабавно, и завинаги да затвори страната за всички варвари. А аз търся разширяване на търговията.
- Но ние не контролираме кой от християните даймио!
- Тогава как да им повлияя?
- Не съм достатъчно осведомен, за да мога да ви дам съвет.
- Много добре ви е известно, стари приятелю, че ако Кияма и Оноши се съюзят с Ишидо срещу мен, всички останали даймио християни ще ги последват незабавно и тогава срещу всеки мой войник ще се изправят двадесет техни.
- Ако избухне война, ще се моля да победите.
- Ще имам нужда от нещо повече от молитви, особено ако противникът има двадесеторно превъзходство.
- Няма ли начин да се избегне войната? Започне ли, никога няма да свърши.
- И аз така мисля. И всички ще изгубим – и ние, и варварите, и християнската църква. Но ако всички даймио християни застанат сега открито на моя страна, война няма да има. Амбициите на Ишидо ще бъдат завинаги обуздани. Дори да вдигне бойния си флаг и да се

разбунтува, регентите ще могат да го стъпчат като оризов червей.

Алвито усети как примката около врата му се затяга.

– Но ние сме тук само за да разпространяваме Словото господне. А не да се бъркаме в политиката ви, господарю.

– Предишният ви водач е предложил на тайко услугите на християните даймио в Кюшу, преди да покорим тази част от империята.

– Направил е голяма грешка. Не е бил упълномощен от църквата, нито от самите даймио.

– Той предложил да предостави на тайко кораби – португалски кораби, за да превозят войските ни в Кюшу, и предложил освен това португалски войни с пушки да ни помогнат. Дори срещу Корея и Китай.

– Пак твърдя, господарю, че е извършил грешка, без да е бил упълномощен от никого.

– Скоро всеки ще трябва да избира на чия страна да застане, Цукусан. Много скоро.

Алвито усети заплахата физически.

– Винаги съм готов да ви служа.

– А ако загубя, ще умрете ли с мен? Ще си направите ли сепуку – ще ме последвате ли в смъртта като верен придворен?

– Животът ми е в божиите ръце. Както и смъртта ми.

– Ах, да! Християнският ви бог – Торанага леко помръдна мечовете си. После се наклони напред. – Ако в следващите четиридесет дни Оноши и Кияма преминат на моя страна, Съветът на регентите ще анулира указите на тайко.

Какво да отговоря, отчаяно се питаше Алвито. Какво?

– Ние не можем да им въздействуваме, както вие мислите.

– Може би водачът ви трябва да им заповяда. Да им заповяда! Ишидо ще предаде и вас, и тях. Много добре го познавам. Както и Очиба-сама. Тя вече настройва наследника срещу вас.

Да, искаше му се на Алвито да извика, но Оноши и Кияма имат от Ишидо писмено поето задължение да им позволи да назначат всички учители на наследника и един от тях да бъде християнин! Освен това Оноши и Кияма са се заклели писмено, че според тях вие ще унищожите църквата, след като смажете Ишидо.

– Делегатът посетител не може да им нарежда, господарю. Това би било непросима намеса във вътрешните ви работи.

– Оноши и Кияма в срок от четиридесет дни и указите на тайко ще бъдат анулирани – никакви мръсни свещеници. Регентите ще им забранят да стъпят на японска земя.

– Какво?

– Ще останете само вие и вашите свещеници от вашия орден. Никой от другите – никой от смрадливите, просещи чернодрешковци, от онези босоноги, космата монаси, дето крещят глупави заплахи и създават само неприятности. Ако искате, ще получите и главите им – поне на тези, които са тук.

Цялото същество на Алвито крещеше: внимавай! Торанага никога не бе разговарял така открито. Една грешка – и може да го обидиш и да го направиш завинаги враг на църквата!

Помисли за предложението му! Само ние в цялата империя! Единственото нещо, което ще гарантира чистотата на църквата и нейната безопасност, докато тя расте и укрепва. Единственото безценно нещо. Единственото, което никой не може да ни даде – нито дори папата! Никой, освен Торанага. Ако Кияма и Оноши открито го подкрепят, Торанага ще премаже Ишидо и ще получи надмощие в Съвета.

Отец Алвито никога не бе допускал, че Торанага може да бъде толкова откровен. Или да предложи толкова много. Възможно ли е да накарат Оноши и Ишидо да се обърнат? Двамата се ненавиждат. Съюзили са се срещу Торанага по причини, които само те си знаят. Защо и кое би ги накарало да предадат Ишидо?

– Не съм упълномощен да ви дам отговор, господарю, или да обсъждам подобен въпрос. Мога само да повтора, че единствената ни цел е да спасяваме душите.

– Дочух, че синът ми Нага проявява интерес към християнската вяра.

Заплашва ли, или прави предложение – питаше се Алвито. Дали предлага да позволи на Нага да се покръсти – това би бил страхотен удар – или просто предупреждава: „Ако не ми помогнете, ще му заповядам да се откаже.“

– Вашият син, господарю, е един от благородниците е доста широки възгледи за религията.

Алвито изведнъж си даде сметка колко огромна е дилемата на Торанага. Беше притиснат до стената. Трябва да се споразумее с нас на всяка цена, осъзна той положението. Принуден е да опита. Каквото и да поискаме, ще ни го даде, стига да сме готови да преговаряме. Най-сетне признава, че равновесието на силите се поддържа от християните даймио! Каквото си поискаме! Какво ли можем да си пожелаем? Нищо. Освен...

Той нарочно погледна надолу към дневниците, поставени пред

Торанага. Проследи с очи как Торанага ги взе и пусна на сигурно място в ръкава на кимоното си.

– Ах, да, Цуку-сан – продължи великият даймио със зловещ и същевременно изморен глас. – По въпроса за новия варварин – пирата. Врагът на вашата страна. Очаква се в най-скоро време да заприиждат масово. Можем да ги обезкуражим, но можем и да ги насърчим – както впрочем и този пират. Не мислите ли?

Отец Алвито разбра, че вече получи всичко. Дали да поискам главата на Блакторн върху сребърен поднос, като главата на свети Йоан Кръстител, за да сключим най-последното споразумение? Да му поискам ли разрешение да построим катедрала в Йедо или дори вътре в очертанията на крепостта Осака? За пръв път в живота си усети, че се носи без компас в мечтите си за власт.

Та ние не искаме повече от онова, което ни се предлага! Ех, защо не мога още сега да сключя споразумението! Ако зависеше само от мен, бих рискувал. Познавам Торанага и бих заложил на него. Ще се закълна, че ще опитам, и ако Оноши и Кияма не склонят, ще ги отлъча, само и само да получа тези облаги за майката църква. Две души срещу десетки, дори стотици хиляди, милиони! Смятам, че е справедливо. Бих казал веднага: да, да да – за прослава на господата. Ала аз нищо не решавам и ти много добре го знаеш. Аз съм само пратеник, а част от посланието ми...

– Трябва ми помощ, Цуку-сан, и то незабавно.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, Торанага-сама. Обещавам ви.

Торанага отсече:

– Ще чакам четиридесет дни. Четиридесет дни! Алвито се поклони. Забеляза, че Торанага отвърна на поклона му по-ниско от обикновеното, почти както се кланяше на самия тайко. Свещеникът стана разтреперан. Навън в коридора ускори крачки.

Торанага го проследи с поглед от амбразура как прекосява градината, далече долу. Вратата леко се плъзна встрани, той изруга телохранителите и им нареди да го оставят сам. Не откъсваше очи от Алвито, който мина през укрепената врата, после през предния двор, докато накрая се изгуби в лабиринта от вътрешни стени.

След което Торанага се заусмихва в самотната си тишина. Запретна кимоното си и се впусна в бърз танц – „хорнпайп“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Веднага след залез слънце Кири заслиза нервно по стълбите, придружена от две прислужнички, и се запъти към покритата носилка със спуснати перденца, поставена до малката къщичка в градината. Върху кимоното си бе наметнала огромна пелерина – която я правеше още по-пълна, а на главата си имаше голяма широкопола шапка, завързана под брадичката.

Садзуко търпеливо я чакаше на верандата. До нея стоеше Мариико. Блакторн се бе облегал на стената, близо до голямата порта. Беше с кафяво кимоно, чорапи таби и военни сандали. В предния двор зад портата се беше строил в стегнати редици ескортът им от шестдесет тежко въоръжени самураи, всеки трети от които държеше по един факел. Оглавяваше ги Бунтаро, съпругът на Мариико – нисък, набит мъж, почти без врат. Той тихо разговаряше с Ябу. И двамата бяха в железни брони, с преметнати през рамо лъкове и колчани, а Бунтаро носеше на главата си рогат военен шлем. Носачите търпеливо бяха налякали недалеч от многобройния багаж и дисциплинирано мълчаха.

Лекият свеж ветрец обещаваеше топло лято, но никой не му обръщаше внимание освен Блакторн, макар че дори и той усещаше напрежението, което ги обкръжаваше. Освен това забеляза, че всички, с изключение на него, бяха въоръжени.

Кири се приближи до Садзуко.

– Не бива да стоите на течение, Садзуко-сан, ще настинете. Мислете за детето! Тези пролетни нощи са все още много влажни.

– Не ми е студено, Кири-сан. Нощта е много приятна.

– Всичко наред ли е?

– Да, всичко е наред.

– Ах, как не ми се тръгва!

– Няма защо да се безпокоите – обади се Мариико и се приближи до тях. Тя носеше подобна широкопола шапка, но нейната беше ярка, докато на Кири беше в тъмен цвят. – Ще видите колко ще ви е приятно да се завърнете в Йедо. Господарят ще се присъедини към нас само след няколко дни.

– Кой може да каже нещо за утрешния ден, Мариико-сан?

– Утрешният ден е в божиите ръце.

– Утре денят ще бъде прекрасен, а ако не е, какво от това? – каза Садзуко. – Кой го е грижа за утрешния ден? Сега ми е приятно и това е

най-важното. Вие сте чудесна, Кири-сан, и много ще ни липсват. И вие, Марико-сан. – Тя погледна към портата и вниманието ѝ се отвлече за миг, защото Бунтаро се бе разкрещял на един от самураите, за гдето си изгървал факела.

Официално началник на ескорта и по-старши от Бунтаро беше Ябу.

– Ах, Ябу-сан, Бунтаро-сан – притеснено им се поклони Кири. – Извинете, че ви накарах да ме чакате. Господарят Торанага щеше да слезе с мен, но в последния момент се отказа. Заповяда веднага да потеглим. Моля ви да приемете извиненията ми.

– Никакви извинения не са необходими – галантно отвърна Ябу, който умираше от нетърпение да напусне крепостта и да се прибере в Идзу. Все още не можеше да повярва, че тръгва заедно е главата си на раменете, варварина, пушките и всичко останало. Бе изпратил специални послания с пощенски гълъби до жена си в Йедо, за да е сигурен, че в столицата му Мишима всичко ще е подготвено за неговото пристигане, а също писа и на Оми в Анджино. – Готови ли сте?

Очите на Кири се изпълниха със сълзи.

– Само да си поема дъх, и веднага се качвам в носилката. Ах, как не ми се тръгва. – Тя се огледа за Блаторн и най-сетне го видя, застанал в сянката. – Кой отговаря за Анджин-сан, докато се качим на кораба?

Бунтаро се обади заядливо:

– Заповядах му да върви до носилката на съпругата ми. Ако тя не смогне да го усмири, аз ще се заема с тази работа.

– Може би, Ябу-сан, вие ще придружите Садзуко-сан.

– Охрана!

Предупредителният вик се раздаде откъм предния двор. Бунтаро и Ябу се затичаха натам през укрепената порта. Целият отряд се изниза след тях, а от вътрешните крепостни стени заприиждаха още Кафяви.

По алеята между двете крепостни стени се зададе Ишидо, начело на двеста Сиви. Спря в предния двор зад портата и макар и от двете страни самураите да нямаха враждебен вид – никой не докосваше лъка си – всички бяха напрегнати.

Ишидо се поклони учтиво.

– Хубава вечер, Ябу-сан.

– Да, наистина.

Ишидо кимна едва – едва на Бунтаро, който му отвърна също така небрежно – с възможно най-незабележимата вежливост. И двамата бяха любими пълководци на тайко. Бунтаро беше командир на един от полковете в Корея, когато Ишидо беше главнокомандуващ. Всеки бе

обвинил другия в предателство и измяна. Само личната намеса и категорична заповед на самия тайко предотврати кръвопролитие и личната мъст.

Ишидо огледа Кафявите. После погледът му се спря на Блаторн, който леко му се поклони. През портата се виждаха трите жени и носилката.

– Изглеждате, сякаш отивате на война – обърна се той пак към Ябу – а не като официален ескорт на Кирицубо-сама.

– Хиромаци-сама нареди така заради наемния убиец.

Ябу млъкна по средата на изречението, тъй като Бунтаро войнствено пристъпи напред и закова дебелиите си крака по средата на аортата.

– Ние сме винаги в бойна готовност! Готови да се бием! С броня или без. Готови сме да се опълчим срещу десеторно по-многоброен враг и петдесеторно повече чешьноядци¹⁰. – Никога не обръщаме гръб на врага, не бягаме като сополиви пълзльовци и не зарязваме другарите си в беда!

Ишидо се усмихна презрително, а гласът му бе предизвикателен:

– Нима? Може би в най-скоро време ще ви се предостави такава възможност – да се изправите срещу истински мъже, а не срещу чешьноядци!

– Колко скоро? Защо не още тази вечер? И защо не тук?

Ябу предпазливо се промъкна помежду им. И той се беше бил в Корея и знаеше, че и двамата бяха донякъде прави и същевременно и на двамата не можеше да се вярва, при това на Бунтаро дори по-малко, отколкото на Ишидо.

– Тази вечер не може, защото сме сред приятели, Бунтаро-сан – опита се да го успокои той, защото на всяка цена трябваше да избегне сблъсък, който би ги задържал в крепостта. – Ние сме сред приятели – повтори той.

– Какви приятели? Много добре знам кои сами приятели и кои – врагове. – И Бунтаро отново се нахвърли върху Ишидо. – Къде е този мъж, този истински мъж, за когото споменахте, Ишидо-сан? Или мъже? Нека изпъзлят от дупките си и се изправят срещу мен – Тода Бунтаро, господар на Сакура – ако им стиска!

Всички заеха позиции. Ишидо го изгледа злобно.

– Не е сега моментът, Бунтаро-сан – намеси се отново Ябу. – Приятелите или вра...

10. Така японците са наричали корейците. – Б. пр.

– Приятели? Къде виждате приятели? В тази торна купчина?

И Бунтаро се изплю в прахта.

Ръката на един от Сивите се стрелна към дръжката на меча, десетина Кафяви веднага го последваха, петдесетина Сиви изостанаха от тях само на част от секундата и чакаха Ишидо да извади меча си и да даде сигнал за атака.

В този момент от сянката на градината се появи Хиромацу и излезе през портата в предния двор. Мечът му беше полуизваден от ножницата, макар че ръката му го държеше някак отпуснато и свободно.

– Понякога и в тора можеш да откриеш приятели, синко – спокойно каза той. Ръцете пузнаха дръжките на мечовете. Самураите на срещуположните кули – и Сиви, и Кафяви – отпуснаха опънатите тетиви. – Ние имаме приятели в цялата крепост. В цяла Осака. Нашият господар Торанага постоянно ни го напомня. – Той застана като гранитна скала пред единствения си жив син и прочете в очите му жажда за кръв. В момента, в който забеляза приближаването на Ишидо, Хиромацу зае бойна позиция при вътрешната врата. И щом отмина първата опасност, той се промъкна тихо като котка в сянката на градината. Сега се взираше в очите на Бунтаро. – Нали така, сине?

Бунтаро кимна с огромно усилие на волята и отстъпи крачка назад. Но все още препречваше с тялото си входа към градината.

Хиромацу се обърна към Ишидо.

– Не ви очаквахме тази вечер, Ишидо-сан.

– Дойдох да засвидетелствувам почитта си към Кирицубо-сан. Едва преди няколко минути научих, че си тръгва.

– Нима синът ми е прав? Може би наистина трябва да се разтревожим, че не сме между приятели? Да не би да сме заложници, които трябва да искат позволение за всяка своя стъпка?

– Не. Но ние се споразумяхме с Торанага-сама за някои протоколни формалности, докато трае посещението му. Трябва да бъде известяван с един ден по-рано за пристигането или заминаването на високопоставени личности, за да мога да им оказвам полагаемите им се почести.

– Това заминаване беше ненадейно хрумване на моя господар. Той сметна, че изпращането на една от жените му обратно в Йедо не е достатъчно важен повод да ви обезпокои. Просто подготвя собственото си отпътуване.

– То решено ли е вече?

– Да. В деня след заседанието на регентите. Ще бъдете известен навреме, както го изисква протоколът.

– Добре. Разбира се, има една вероятност заседанието пак да се отложи. Кияма-сама е още по-зле.

– Отлага ли се, или не?

– Споменавам само, че не е изключено. Ще ми бъде много приятно, ако Торанага-сама ни погостува по-дълго време. Той нали ще дойде утре с мен на лов?

– Помолих го да отложи всякакъв лов, докато се състои заседанието. Смятам, че не е безопасно. Според мен цялата област не е безопасна. Щом един долен убиец можа така лесно да проникне през вашата охрана, какво остава тогава за сигурността извън стените на крепостта?

Ишидо се направи, че не е чул оскърблението. Знаеше, че това още повече ще настърви хората му, но реши, че не е дошъл моментът. Доволен беше от намесата на Хиромаци, защото за малко да изгуби контрол над себе си. Едва бе устоял на непреодолимото желание да търколи главата на Бунтаро в прахта, с тракащи зъби.

– Всички началници на охраната през онази нощ получиха нареждане да се отправят във Великия безкрай, което ви е много добре известно. За жалост убийците Амида си имат собствени закони. Но в най-скоро време ще се разправим а тях. Регентите ще бъдат помолени да решат веднъж завинаги този въпрос. А сега може би ще ми позволите да поднеса почитанията си на Кирицубо-сан? И Ишидо пристъпи напред. Личните му телохранители тръгнаха с него. Но внезапно се заковаха на място. Бунтаро бе опънал тетивата си и макар стрелата да сочеше към земята, лъкът бе изпънат до краен предел.

– На Сивите е забранено да пристъпват през тази порта! Записано е в протокола!

– Аз съм комендант на крепостта Осака и началник на охраната на наследника! Имам право да ходя навсякъде!

И този път положението бе овладяно от Хиромаци.

– Вярно е, че сте началник на охраната на наследника и че имате право да ходите навсякъде. Но само петима от вашите хора могат да ви придружат през тази врата. Нали така сте се разбрали лично с моя господар – докато трае престоят му в Осака.

– Какво значение има дали са петима или петдесет? Тази обида е непоно...

– Обида? Синът ми не е искал да ви обиди. Той изпълнява заповеди, издадени от вас и неговия господар. Пет души! Пет! – Думите му бяха категорична заповед и той обърна решително гръб на Ишидо, за да каже на сина си: – Ишидо-сама ни оказва голяма чест, като желае да

отдаде почести на Кирицубо-сан.

Мечът на стареца беше измъкнат на пет сантиметра от ножницата и никой не беше сигурен дали за да отсече с един замах главата на Ишидо, ако започне схватката, или главата на сина си, ако насочи стрелата. На всички беше известно, че бащата и синът не хранеха топли чувства един към друг – само взаимно уважение към жестокостта си.

– Е, сине, какво ще кажеш за началника на охраната на наследника?

По лицето на Бунтаро се стичаше пот. Но той направи крачка встрани и отпусна тетивата. И все пак остави стрелата в лъка.

Ишидо неведнъж бе наблюдавал как Бунтаро стреля по време на състезания с лък. От двеста крачки разстояние изстрелваше и шестте стрели още преди първата да се е забила в мишената – и шестте право в целта. Той с удоволствие би наредил на Сивите веднага да нападнат и унищожат тези двамата – баща и син – както и всички останали. Но много добре знаеше, че само един глупак би постъпил по този начин – да започне от тях, а не от Торанага, пък и кой знае, може би когато войната наистина започне, Хиромацу ще се изкуши да зарече Торанага и да премине на негова страна? Очиба-сама спомена, че би направила предложение на Железния юмрук, когато се предостави подходящ момент. Кълнеше се, че той никога не би се опълчил срещу наследника, че ще го склони да премине на нейна страна и дори ще го убеди да убие Торанага и по този начин да се избегне конфликтът. Как ли го държи в ръцете си, каква ли негова тайна знае – отново и отново се питаше Ишидо. Той бе наредил на Очиба да напусне Йедо, ако е възможно, още преди да започне заседанието на регентите. Животът ѝ няма да струва и оризово зрънце, след като отнемат на Торанага властта – нещо, на което се съгласиха и четиримата регенти. Отнемане на властта и незабавно сепуку, а ако трябва и насила. Успее ли Очиба да избяга – добре, ако ли не – голяма работа! След осем години наследникът и без нея ще започне да управлява.

Той мина през портата и влезе в градината, придружен от Хиромацу и Ябу. С него останаха само петима телохранители. Учтиво се поклонни на Кирицубо и ѝ пожела приятен път. След това доволен, че всичко е минало както трябва, той се обърна и си тръгна заедно с хората си.

– Най-добре е да потегляте вече, Ябу-сан – тихо каза Хиромацу. – Този оризов червей няма да ви безпокои повече.

– Да, веднага тръгваме.

Кири избърса с кърпичка потта от челото си.

– Той е зъл ками. Боя се за нашия господар. – И тя се разплака. – Не

искам да тръгвам!

– Нищо лошо няма да се случи на Торанага-сан. Обещавам ви – увещавахе я Хиромацу. – Трябва да тръгнете. Още сега.

Кири се опита да заглуши хълцането си и спусна плътната воалетка, която висеше от периферията на шапката ѝ.

– Ах, Ябу-сама, бихте ли придружили лично Садзуко-сан до горе? Моля ви.

– Разбира се.

Садзуко се поклонил и тръгна да се прибира, следвана от Ябу. Тя се затича нагоре по стълбите, но на предпоследното стъпало се препъна и падна.

– Детето – изпищя Кири.

Всички бяха вперили погледи в падналото момиче.

Марико се втурна към нея, но Ябу я изпревари и я вдигна на ръце. Тя беше само изплашена.

– Нищо ми няма – успокои ги тя задъхана. – Не се безпокойте, добре съм. Много глупаво беше от моя страна.

След малко Ябу се върна в двора и се приготви за тръгване.

Марико също се върна успокоена. Блаторн оглеждаше градината.

– Какво има? – попита го тя.

– Нищо. Какво извика Кирицубо-сан?

– „Детето!“ Садзуко-сан е бременна – поясни тя. – Всички се изплашихме, че падането може да и навреди.

– Детето на Торанага-сама ли е?

– Да.

Марико погледна назад към носилката. Кири се беше настанила вътре и през прозиращите перденца се виждаше как оправя воалетката на шапката си. Горката жена, съжали я Марико, защото знаеше, че тя просто се опитва да скрие сълзите си. И аз на нейно място не бих искала да оставя господаря си.

Погледът ѝ отново се прехвърли върху Садзуко, която им махаше от най-горното стъпало, преди да влезе вътре. Желязната порта се затвори след нея. Звънна така, сякаш предвещава нечия гибел, помисли Марико. Дали ще ги видим пак някога?

– Какво искаше Ишидо? – продължи да пита Блаторн.

– Той... не знам точната дума. Проверяваше... обикаляше крепостта за проверка, без предупреждение.

– Защо?

– Защото е комендант на крепостта.

Не ѝ се искаше да му разкрива истината. Някъде в началото на колоната Ябу даваше команди на висок глас. Най-сетне потеглиха. Мари-ко се качи в носилката си, но остави перденцата дръпнати. Бунтаро направи знак на Блаторн да отстъпи встрани и той се подчини.

Изчакаха да мине носилката на Кири. Блаторн се взря в неясната фигура, увита в широк плащ, и дочу сподавеното ѝ хлипане. Двете прислужнички Аса и Соно вървяха до нея с изплашен вид. После хвърли последен поглед назад. Хиромацу стоеше самотен до малката къщичка в градината, облегнат на меча си. В следващия миг градината се скри от взора му, защото самураите затвориха огромната укрепена порта. Дървената греда, която служеше за резе, падна в улея си. Стражите се бяха изтеглили и в двора не се виждаше нито един Кафяв. Всички бяха на крепостната стена.

– Какво става? – не се стърпя Блаторн.

– Не ви разбирам, Анджин-сан.

– Имам чувството, че са едва ли не в обсадно положение и че Кафявите и Сивите са от два различни лагера. Неприятности ли се очакват?

– Ах, много се извинявам. Тук е прието вратите да се затварят през нощта – отговори Мари-ко.

Носилката и потегли и той тръгна след нея, а Бунтаро и ариергардът ги последваха. Блаторн не откъсваше поглед от носилката пред него, от полюляващата се походка на носачите и неясната фигура зад перденцата. Беше силно развълнуван, макар че се опитваше да го прикрие. Когато Кирицубо изпищя внезапно, той погледна към нея. Очите на всички останали бяха вперени в падналото на стълбите момиче. Инстинктивно и той щеше да погледне натам, но в същия момент Кири с учудваща за дебелината си бързина се стрелна в малката градинска къщичка. В първия миг той помисли, че му се привижда нещо, защото в нощния мрак тъмните ѝ дрехи и шапката с воала я правеха почти невидима. Той видя как тя изчезна за миг, веднага се появи отново, втурна се към носилката, бързо се качи и дръпна пердетата. За секунда погледите им се срещнаха. Беше Торанага.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Малкият кортеж, обкръжил двете носилки, бавно се придвижи през лабиринта на крепостта и обичайните постове, където след задължителните поклони най-старателно проверяваха всички документи и ги

поемаше нов ескорт от Сиви, за да ги предаде на следващия пост. Всеки път Блаторн наблюдаваше, изтръпнал, как началникът на поста се приближава до носилката на Кирицубо и надничва вътре през спуснатите перденца. Всеки път следваха учтиви поклони, чуваше се приглушеното хлипане на неясната фигура и след малко началникът им махваше да продължат.

Кой друг знае? – отчаяно се питаше Блаторн. Прислужничките не може да не са посветени – това обяснява защо са изплашени до смърт. И Хиромаци не може да не знае, а Садзуко сан, послужила като примамка, знае с положителност. Марико? Едва ли. Ябу? Би ли му се доверил Торанага? Ами онова говедо с късия врат, Бунтаро? Не вярвам.

Това очевидно е изключително таен опит за бягство. Но защо му е на Торанага да рискува живота си извън крепостта? Защо е цялата тази тайнственост? От кого бяга? От Ишидо? От убийците? От някой друг? Най-вероятно от всички, реши Блаторн и му се прииска да са вече в безопасност на галерата, в открито море. Ако Торанага го пипнат, лошо ни се пише на всички, боят ще е на живот и смърт и никой няма да те пита кой си и защо си. Не съм въоръжен, но дори и да имах пищови, барут и стотина мъжаги на разположение, Сивите пак ще ни смелят на бърза ръка с огромния си брой. Няма къде да бягаш и да се криеш. Както и да погледнеш, все си загубен!

– Изморихте ли се, Анджин-сан? – попита Марико. – Ако пожелаеш, ще слеза да вървя, а вие се качете в носилката.

– Благодаря – кисело отвърна той. Усещаше липсата на ботушите си, защото още не беше свикнал с дървените сандали с каишка между двата пръста. – Не съм изморен. Просто ми се прииска да сме вече в безопасност, в морето.

– Нима морето е безопасно?

– Понякога, сеньора. Не много често. – Той почти не я слушаше, защото си мислеше: господи, дано не издам по някакъв начин Торанага. Би било ужасно! Колко по-добре щеше да е, ако изобщо не го бях видял. Какъв късмет – една от онези непредвидени случайности, които могат да провалят и най-грижливо замисления и изпълнен план. Старата Кирицубо е чудесна артистка, малката също си я бива. И само защото не разбрах какво извика, аз единствен не се хванах на номера. Лош късмет, че видях Торанага – с перука, грим, женско кимоно, наметало и във всяко едно отношение същинска Кирицубо, но въпреки това си беше Торанага.

На следващия пост новият командир на Сивите едва не разкри

истината, а двете прислужнички му се кланяха, почти разплакани, и ловко му се пречкаха, без изобщо да личи, че му се пречат. Той се втрени в Блаторн и се приближи до него. След като го огледа изумен, сякаш не вярваше на очите си, той зададе някакъв въпрос на Марико, а тя поклати глава и му отговори нещо. Той изсумтя и се върна при Ябу, върна документите и им махна да продължат.

– Какво каза – попита Блаторн, щом тръгнаха отново.

– Попита откъде сте, коя е страната ви.

– Но вие поклатихте глава. На какъв въпрос отговорихте по този начин?

– Ах, извинете. Той попита дали предците ви не са родственици на ками – духовете, които живеят на север, на другия край на Китай. До неотдавна смятахме, че Китай е единствената цивилизована страна в света освен Япония. Той е толкова огромен, че е почти отделен свят.

И тя приключи с това въпроса. Всъщност капитанът бе казал, че според него този варварин е потомък на Харимвакаири – онези ками, които покровителствуват котките, и бе добавил, че миришел на разгонен пор, както се предполага, че миришат всички ками.

Блаторн разбра, че тя не му каза истината. Защо не мога да бръщолева като вас, ядоса се той. Веднъж да се махна от този проклет остров, да усетя под краката си палубата на „Еразъм“, със здрав екипаж, достатъчно храна, грог, барут и снаряди, с продадена стока и на път за дома! Кога ли ще стане това? Торанага обеща, че скоро. Но мога ли да му имам доверие? Как се е озовал корабът в Йедо? Дали са го теглили дотам? Да не би Родригес да го е закарал? Как ли е той? Да не е загнойл кракът му? Вече трябва да му е станало ясно дали ще продължи да живее с два или само с един крак, ако оживее след ампутацията, и дали изобщо ще оживее. Исусе Христе на небето, пази ме от рани и лекари! И от свещеници.

Още един контролен пункт. Блаторн не можеше да си обясни как е възможно всички да се държат тъй учтиво, тъй търпеливо, да се кланят на всяка крачка, да подават документи и да ги приемат обратно, с постоянна усмивка на лицето и без никакъв признак на раздразнение и от двете страни. Господи, колко са различни от нас!

Той хвърли поглед към Марико, чието лице почти не се виждаше от широката периферия и воалетката. Помисли си колко е хубава и се зарадва, че изясниха всичко във връзка с грешката ѝ. Няма повече да ме закачат за подобни глупости, доволен си помисли той.

След като прие извиненията ѝ тази сутрин, той започна да ѝ задава

въпроси за Йедо, японските обичаи, Ишидо и крепостта. Избягваше да засяга темите, свързани със секса. Тя най-подробно му обясняваше: отговорите бяха изчерпателни, но безобидни. Скоро след това си тръгна, придружена от прислужничките, за да се подготви за пътуването, а той остана сам с телохранителите си. Фактът, че непрекъснато бе плътно обграден от тях, му действуваше на нервите. Вечно някой ми се мотае в краката, ядосваше се той. Безчетна сган – като мравки. Как ми се иска за разнообразие да постоя малко зад затворена дъбова врата – затворена от мен, а не от тях. Нямам търпение да се кача отново на кораба и да отплавам в открито море, на свобода. Дори и в онази трътлеста галера, в която ти се преобръщат червата.

Сега, като кръжеше по лабиринтите на крепостта, той си даде сметка, че Торанага скоро ще попадне в неговата стихия, в открито море, където той, Блаторн, беше истински господар. Там ще имаме време да си поговорим до насита. Марико ще превежда и аз всичко ще си изясня. Търговските споразумения, кораба, връщането на среброто ни, заплащането на мускетите и барута, ако желае, да ги купи. Ще се спазаря за до година да се върна с пълни трюмове с коприна. Много ми е жал за бедния фра Доминго, но ще се възползувам изцяло от сведенията, които ми даде. Ще закарам „Еразъм“ нагоре по Перлената река до Кантон и ще пробия само блокадата на португалците и китайците. Върнете ми кораба и аз ще бъда богат човек. По-богат от Дрейк! Щом се прибера, ще събера морските вълци от Англия и Холандия и ще превземем търговията на цяла Азия. Дрейк опърли брадата на Филип, но аз цялата ще му я подпала! Без коприна Макао е труп, без Макао умира и Малака, а след нея и Гоа! Ще навием португалската империя на руло, като килим. „Желаете ли, ваше величество, да имате на разположение търговията с Индия? С Африка? С Азия? С Япония? Ето как може да стане това в срок от пет години!“ – „Станете, сър Джон!“ Да, в кърпа ще ми е вързана благородническата титла. А може дори и нещо повече. Капитаните и лоцманите ставаха адмирали, рицари, благородници, дори графове. Единственият начин, по който някой англичанин от простолудието можеше да се сдобие със свобода, истинска свобода и сигурност, беше чрез, личното благоволение на кралицата, дано бъде благословена! А благоволението и можеше да се спечели, като и се поднесяха богатства, за да може тя да воюва с Испания и онова копеле папата.

За три години ще мога да осъществя три плавания, продължи да мечтае Блаторн. Е, да, знам за мусоните и големите бури, но ще затегнем рейките на платната и няма да препълваме трюмовете на „Еразъм“.

Момент – защо не свършим работата както трябва – какви ти полупразни трюмове! Защо да не превзема тазгодишния Черен кораб? Тогава вече ще имам всичко! Но как? Много лесно – ако не е придружен от военни кораби и ако го изненадаме. Да, но нямам достатъчно хора. Почакай – в Нагасаки моряци колкото щеш. Нали там са все португалци! Доминго каза, че Нагасаки бил почти като португалско пристанище. И Родригес ми каза същото. Винаги има моряци, които са били принудени по една или друга причина да се наемат на някой кораб и после са готови да сменят и кораба, и капитана независимо от флага, под който плават, стига да им се даде възможност да забогатеят набързо. Ако имам „Еразъм“ и среброто си, ще успея да наема екипаж. Знам, че ще мога. Дори не ми трябва три години – две ще стигнат. Значи още две години с моя кораб и екипаж и ще мога да потегля към дома. При това богат и прочут. И ще се разделим като приятели с морето – най-сетне.

Ключът към всичко е Торанага. Как мога да се справя с него?

Минаха през още един контролен пункт, и завиха зад ъгъла. Пред тях беше последната кула с последната порта на крепостта, зад нея се виждаха подвижният мост и последният ров. В далечината се мяркаше последното укрепление. Множеството факли превръщаха нощта в пламтящ ден. И тогава от тъмнината се зададе Ишидо. Кафявите моментално го забелязаха и през тях премина вълна от омраза. Бунтаро препусна покрай Блаторн, за да излезе начело на колоната.

– Това копеле само търси повод да се сбие – изръмжа Блаторн.

– Сеньор? Какво казахте, извинете?

– Казах само, че вашият съпруг, изглежда кипва щом види Ишидо.

Тя премълча.

Ябу спря, най-спокойно подаде на началника на поста документите и се приближи до Ишидо.

– Не очаквах да ви видя отново. Постовете ви са много изпълнителни.

– Благодаря. – Ишидо не откъсваше поглед от затворената носилка зад гърба му.

– Предполагам, че една проверка на колоната ни е достатъчна. – Бунтаро разклати заплашително оръжията си. – Най-много две. За какво ни мислите – за войскова част ли? Това е оскърбление!

– Нямаме никакво намерение да ви оскърбяваме, Бунтаро-сан. Наредих по-строги мерки за сигурност заради убицеца. – Ишидо хвърли един поглед към Блаторн и пак се запита дали да го пусне, или да го задържи, както настояваха Оноши и Кияма. После пак погледна към

Бунтаро. Ама че лайно! Скоро главата ти ще се ветрее на върха на някое копие. Как е възможно такова изящно същество като Марико да е съпруга на орангутан като теб?

Новият началник на поста педантично оглеждаше дали всеки един отговаря точно на представения му списък.

– Всичко е наред, Ябу-сама – върна се той в началото на колоната.

– Повече постове няма и затова ще задържим пропуска при нас.

– Добре. – Ябу се обърна към Ишидо: – До скоро виждане.

Ишидо извади от ръкава си пергаментов свитък.

– Искам да помоля Кирицубо-сама да вземе това със себе си в Йедо. Писмо до племенничката ми. Едва ли ще ходя скоро натам.

– Разбира се. – Ябу протегна ръка да поеме писмото.

– Не си правете труда, Ябу-сан, аз сам ще я помоля. И Ишидо се запъти към носилката. Прислужничките раболепно го пресрещнаха. Аса протегна ръка.

– Мога ли аз да приема посланието ви, господарю? Моята гос...

– Не.

За голяма изненада на Ишидо и всички останали прислужничките не се помръднаха.

– Но моята гос...

– Махай се – изръмжа Ишидо.

И двете момичета отстъпиха назад с ниски поклони, изплашени до смърт.

Ишидо се поклони към спуснатото перденце.

– Кирицубо-сан, бихте ли отнесли това писмо на племенничката ми в Йедо?

Слабо колебание между хлипанията, след което фигурата се поклони в знак на съгласие.

– Благодаря. – Ишидо подаде свитъка на сантиметър от пердето.

Хлипанията замряха. Блаторн разбра, че Торанага е в клопка. Учтивостта изискваше да поеме писмото, но ръката му щеше да го издаде.

Всички чакаха ръката да се подаде.

– Кирицубо-сан?

Фигурата не помръдваше. Тогава Ишидо направи крачка напред, рязко разтвори пердето и в същия миг Блаторн изрева високо и започна да подскача нагоре-надолу като луд. Ишидо и всички останали се извъртяха към него изумени.

За миг Торанага се виждаше целият зад гърба на Ишидо. Блаторн си помисли, че от двадесетина крачки разстояние той можеше при

добро желание да мине за Кирицубо, но не и от пет, дори с воалетка пред лицето. И в тази безкрайна секунда, докато той дръпна перденцето обратно, на Блаторн му стана ясно, че Ябу го е разpoznал, Марико със сигурност, Бунтаро може би също, както и някои от самураите. Той се хвърли напред, сграбчи свитъка, промуши го през процепа на завесата, обърна се и заломоти:

– В моята страна се смята за лоша поличба един принц собствено-ръчно да подава послания като някакъв плебей... Лоша поличба...

Всичко стана тъй неочаквано и бързо, че Ишидо успя да измъкне меча си чак когато Блаторн се кланяше и буйствуваше отпреде му, като че беше на пружина, но в следващия миг рефлексите му надделяха и мечът му изсвистя. Блаторн отчаяно търсеше погледа на Марико.

– За бога, помогнете... лоша поличба... лоша поличба...

Тя изпищя. Острието замръзна на косъм от врата му. Марико бе започнала да обяснява думите на Блаторн. Ишидо свали меча си, послуша се за миг, прекъсна я ядосано, после вбесен изкрещя нещо и удари Блаторн през лицето с опакото на ръката си.

Блаторн полудя от яд, сви огромните си юмруци и се нахвърли върху Ишидо.

Ако Ябу не бе скочил достатъчно бързо и не беше хванал издигнатата ръка на Ишидо с меча, главата на англичанина щеше да се търколи в прахта. Част от секундата по-късно Бунтаро сграбчи Блаторн, който вече стискаше врата на Ишидо. Не по-малко от четирима Кафяви успяха все пак да го откъснат от него, а Бунтаро го удари с всички сили отзад по тила, за да го замае. Сивите се хвърлиха да помагат на господаря си, но Кафявите обкръжиха Блаторн и носилките и за миг настъпи затишие. Марико и прислужничките умишлено виеха и пищяха, за да създадат по-силен хаос и всеобща бъркотия. Ябу започна да успокоява Ишидо, а Марико през сълзи повтаряше в престорената си истерия, че лудият варварин само се опитвал да спаси от зъл ками великия пълководец Ишидо, когото смятал за принц.

– А няма по-силно оскърбление от това да докоснеш лицата им, както и за нас, и то именно го подлуди. Той е неразумен варварин, но в собствената си страна е даймио и само се опитваше да ви помогне, господарю.

Ишидо беснееше и риташе Блаторн, който започна да идва на себе си. Все още проснат в прахта, той започна спокойно да се ослушва във връвата около себе си. Погледът му се избистри. Сивите, които ги обкръжаваха, бяха около двадесет пъти по-многобройни, но засега убити

нямаше и всички дисциплинирано чакаха заповеди. В следващия миг цялото внимание се насочи към него. Ишидо отново се нахвърли върху му с ругатни и крясъци. Блаторн усети как Кафявите, които го държаха, се напрегнаха и разбра, че ще последва удар, но този път, вместо да се опита да се измъкне от здравата им хватка, както те очакваха, той се отпусна вяло и в следващия миг рязко се освободи, започна истерично да се кикоти и да си пее пискливо „хорнпайп“. Фра Доминго му беше казал, че според японците лудостта се причинява от ками и затова лудите, както децата и престарелите хора, не са отговорни за себе си и понякога се ползват със специални привилегии. Затова щуро заподскача и си затананика, като в същото време припяваше на Марико в такт с песента:

– Помощ... помогнете, за бога... няма да издържа дълго... помогнете...

Отчаяно се придържаше към ролята си на полудял, защото очевидно само това можеше да ги спаси.

– Той полудя, полудя – развика се Марико, която веднага схвана замисъла му.

– Да, да – додаде Ябу, все още потресен, че бе зърнал Торанага и без да му е съвсем ясно дали Анджин сан се преструва, или наистина е полудял.

Марико напълно се обърка и не знаеше какво да прави. Анджин-сан спаси господаря и, но откъде знаеше той, питаше се тя, без да може да си отговори.

По лицето на Блаторн нямаше капка кръв, ако не се смятаха алените следи от ударите. Той танцуваше и подскачаше като обезумял в очакване на помощ, но помощ не идваше. Прокле наум Ябу и Бунтаро като долни страхливци, а Марико като „глупава кокошка“, след което рязко спря да танцува, поклони се на Ишидо като парцалена кукла, а после тръгна към изхода с танцова стъпка и заприпява: „След мен, след мен!“ Гласът му засядаше в гърлото, а той се опитваше да ги изведе като вълшебния свирач, извел плъховете от загиващия град.

Сивите му препречиха пътя. Той изрева с престорена ярост, властно им нареди да се махат и в следващия миг го обърна на истеричен смях. Ишидо сграбчи лък и стрела. Сивите се разпръснаха. Блаторн почти беше доближил тяхната порта. Обърна се и спря, защото знаеше колко е безполезен всякакъв опит за бягство. И отново се впусна безпомощно в безумния си танц.

– Той е побеснял! Бесните кучета трябва да се избиват – рязко

извика Ишидо и вдигна лъка.

Марико веднага напусна безопасното си място до носилката на Торанага и тръгна към Блаторн.

– Не се безпокойте, Ишидо-сан – извика тя. – Не се безпокойте, това е временна лудост, позволете ми... – Тя се приближи до Блаторн, видя изтощеното му лице, безумната му изкуствена усмивка и се изплаши. – Ще ви помогна, Анджин-сан – бързо добави тя. – Ще се помъчим сега да се махнем оттук. Аз ще ви следвам. Не се тревожете, той няма да стреля. Само престанете да танцувате.

Блаторн веднага спря, обърна се и бавно тръгна по моста. Тя го следваше на една крачка разстояние, както беше редно, и почти чуваше свистенето на стрелите.

Хиляди очи следяха лудия исполин и мъничката жена, които се отдалечаваха от тях по моста.

Ябу пръв се размърда.

– Ако желаете да бъде убит, нека аз свърша това вместо вас, Ишидо-сама. Недостойно е вие да му отнемате живота. Един генерал не убива лично. Други вършат това вместо него. – Той се приближи плътно до Ишидо и добави тихо, да не чуе никой друг. – Оставете го жив. Лудостта му беше причинена от удара по лицето. Той е даймио в страната си и Марико-сан беше права... Вярвайте ми, жив ще ни бъде от по-голяма полза.

– Какво?

– Жив ще ни бъде по-полезен. Можете да го убие по всяко време. Но сега ни трябва жив.

Ишидо се вгледа в отчаяното лице на Ябу, прозря истината и отпусна лъка.

– Добре. Но един ден ще ви го поискам жив и ще го обеса с краката надолу.

Ябу преглътна и се поклони, после нервно махна на колоната да продължи по пътя си, да не би Ишидо да се сети пак за носилката и „Кирицубо“.

Бунтаро се престори на вежлив, взе инициативата в свои ръце и поведе Кафявите. Не си зададе въпроса по какво чудо Торанага се е оказал сред тях като някакъв ками, а мислеше само за опасността, застрашаваща живота на беззащитния му господар. Видя, че Ишидо не сваля поглед от Марико и Анджин-сан, но въпреки това му се поклони най-учтиво и застана зад носилката на Торанага, за да го предпази от евентуални стрели, в случай че започне бой тук, на това място.

Приближиха портата. Ябу завършваше колоната в качеството си на ариергард. Очакваше всеки момент да ги спрат. Не може поне някой от Сивите да не е видял Торанага, мислеше си той. Колко ли време ще трябва, за да съобщят на Ишидо? Дали няма да си помисли, че съм взел участие в опита за бягство? Ами ако това ме погуби?

По средата на моста Мариико се огледа назад.

– Вървят след нас, Анджин-сан, и двете носилки вече са минали през портата и са на моста.

Блакторн нито отговори, нито се обърна. Напрягаше малкото си останали сили, за да върви изправен. Беше загубил сандалите си, лицето му гореше от ударите, главата му пулсираше от болка. Последните часове ги оставиха да минат през вертикалната решетка на крепостната стена, после пропуснаха и носилките. Блакторн поведе колоната надолу по хълма, през една открита поляна и през следващия мост. И припадна чак когато стигнаха гората, далеч от крепостта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

– Анджин-сан! Анджин-сан!

Все още в полусъзнание, той позволи на Мариико да му налее малко саке в устата. Колоната бе спряла и Кафявите се бяха строили в плътен обръч около носилката със спуснатите перденца, а придружаващите колоната Сиви се бяха наредили отпред и отзад. Бунтаро бе извикал нещо на една от прислужничките и тя бързо бе извадила шишето от една от носилките с багажа. Той нареди на личната си охрана да не допускат никого до носилката на „Кирицубо-сан“ и веднага изтича при Мариико.

– Как е Анджин-сан?

– Струва ми се, че е по-добре – отговори тя. След малко и Ябу се присъедини към тях. Той се бе опитал да заблуди капитана на Сивите и му бе подметнал небрежно:

– Мисля, че можем да тръгваме, капитане. Ще оставим тук няколко души и Мариико-сан, а те ще ни настигнат, щом варваринът дойде на себе си.

– Много съжалявам, Ябу-сан, но се налага да ги изчакаме. Наредено ми е да ви придружа, докато сте в пълна безопасност на галерата, но не на две части.

Всички сведоха погледи към Блакторн, който се задави от виното.

– Благодаря – изграчи той дрезгаво. – В безопасност ли сме? Кой

друг знае за...

– В безопасност сте – прекъсна го тя натъртено. Беше обърната с гръб към капитана и го предупреди строго с очи да внимава какво говори. – Вече сте добре, Анджин-сан, и няма за какво да се тревожите. Разбрахте ли? Имаште нещо като припадък. Огледайте се само и ще видите – всичко е наред.

Блакторн така и направи. Видя капитана и Сивите и всичко му стана ясно. Силите му, подпомогнати от виното, бързо се възстановяваха.

– Извинете ме, сеньора. Предполагам, че просто съм се паникьосал. Сигурно вече остарявам. Често имам такива припадъци и след това нищо не си спомням. Много ми е изморително да говоря на португалски. – И приключи на латински: – Разбирате ли?

– Да, много добре.

– По-лесен ли ви е този език?

– Може би.

Тя въздъхна е облекчение, щом разбра, че на него му е ясно колко трябва да внимават. Минаването на латински бе за предпочитане, защото за японците този език беше крайно непонятен и много трудно го учеха. Само няколко души в цялата империя знаеха горе-долу латински, но те до един бяха учили при езуитите главно с цел да станат свещеници. Тя беше единствената жена в Япония, която можеше да чете, пише и говори на португалски и латински.

– Кой друг знае за „опасностите“?

– Съпругът ми и този, който ни води.

– Сигурна ли сте?

– И двамата ясно дадоха да се разбере.

Капитанът на Сивите се размърда неспокойно и каза нещо на Марико.

– Пита дали сте все още опасен, дали да ви завърже краката и ръцете. Казах, че вече сте се оправили.

– Да – каза той и отново мина на португалски. – Често имам такива припадъци. Подлудявам, ако някой ме удари по лицето. Извинявам се. После не си спомням изобщо какво съм правил. Това е пръстът божи.

Капитанът бе съсредоточил вниманието си върху устните му и той си каза: пипнах ли те, мръсно копеле? Сто на сто разбираш португалски.

Прислужницата Соно слушаше нещо с ухо, долепено до завесата. После се приближи до Марико.

– Извинете, Марико-сама, но господарката ме пита дали лудият е вече добре, за да продължим? Моли да му отстъпите вашата носилка,

защото тя е на мнение, че трябва да бързаме да хванем отлива. Неприятностите, причинени от лудия, много я разстроиха, но понеже знае, че лудостта е от боговете, тя ще се моли за неговото здраве и щом се качим на кораба, лично ще му даде от нейните лекарства.

Марико преведе.

– Да, вече съм добре.

Блакторн стана и се олюля. Ябу изляз някакво нареждане.

– Ябу-сан каза да се качите в носилката, Анджин сан. – Когато той се опита да протестира, Марико само се усмихна. – Аз съм много силна, не се безпокойте за мен. Ще вървя до вас, за да можем да разговаряме, ако желаете.

Помогнаха му да се качи и колоната веднага потегли. Лекото полюляване го успокои и той се отпусна назад, изтощен до крайност. Изчака капитанът на Сивите да са изтегли начело на колоната и прошепна на латински:

– Този центурион със сигурност разбира другия език.

– Да. Но се боя, че разбира и малко латински – прошепна Марико също толкова тихо. – Вие сте много храбър човек – добави тя след кратка пауза. – Благодаря ви, че го спасихте.

– Вие сте по-смела от мен.

– Не, просто бог ме подхвърли на пътя ви и по този начин можах да ви бъда от полза. Благодаря ви още веднъж.

Нощният град представляваше приказна гледка. Богатите къщи бяха накичени с множество пъстроцветни фенери, газови лампи и свещи, окачени над портите и в градините, а тънките стени нежно прозираха. Дори и бедните къщи бяха омекотени от полупрозрачните паравани и стени от навосъчена хартия. Пешеходците, носачите на кага и конните самураи също си осветяваха пътя с фенери.

– Лампите ни горят газ, но се осветяваме също и със свещи, макар че повечето хора си лягат, щом падне нощта – обясни Марико, докато минаваха през криволичещите, с безброй завои улици на града. Пешеходците, които им попадаха на пътя, се кланяха, а най-бедните коленичеха и така изчакваха да мине колоната. Морето блестеше на лунната светлина.

– И при нас е същото. А на какво готвите? Печките ви дърва ли горят?

Блакторн се усещаше вече достатъчно силен, но тя отказа да си сменят местата и затова той лежеше отпуснат и се наслаждаваше на свежия въздух и приятния разговор.

– Използуваме мангали с дървени въглища. Храната ни е различна от вашата и затова приготвянето ѝ е по-просто. Ориз, риба, най-често сурова или на скара, с пикантен сос и туршия, а понякога и малко супа. Никакво месо – никога. Ние сме много пестеливи в храненето си и нямаме друг избор, защото обработваемата ни земя е малко – около една пета част от цялата ни територия – а сме многоброен народ. Смятаме скромното ядене, дори по отношение на количеството, за голяма добродетел.

– Вие сте много смела и аз ви благодаря. Стрелите не полетяха, защото ме защитихте откъм гърба.

– Всичко е божия воля.

– Вие сте не само смела, но и много красива.

Тя замълча. Никой не ме е наричал красива, помисли си, никой!

– Не съм нито смела, нито красива. Красиви са мечовете. Красива е честта.

– И смелостта е красива, а вие притежавате огромна смелост.

Марико отново не отговори нищо. Припомняше си утрото, лошите си мисли и думи. Как е възможно един човек да бъде тъй смел и същевременно тъй глупав, тъй нежен и в същото време жесток, толкова сърдечен и така отблъскващ? Анджин-сан прояви невиджана храброст, като отклони вниманието на Ишидо от носилката, показа се безкрайно умен и проникателен, щом се сети да се престори на луд и да измъкне Торанага от клопката. Колко е мъдър нашият господар, как добре е замислил бягството си! „Внимавай, Марико, не мисли за този чужденец, мисли само за господаря си. Спомни си колко е грешен и обуздай влажната топлина в слабините си, каквато не си усещала никога преди – топлината, за която говорят куртизанките и която е описана в книгите.“

– Вие също сте безкрайно смел – каза тя най-сетне и обърна на португалски. – Много се изморявам, като говоря на латински.

– В училище ли сте го учили?

– Не, Анджин-сан, по-късно. След като се омъжих, живях доста време в най-северния край на страната. Бях сама, ако не се смятат прислужниците и селяните, а единствените книги наоколо бяха на португалски и латински – граматика, религиозни книжлета и Библията. Като учех езиците, времето минаваше бързо и приятно. Бях много щастлива.

– Къде беше съпругът ви?

– На война.

– Колко време бяхте сама?

– Една наша поговорка казва, че времето може да е като скреж или

мълния, или сълза, или обсада, или буря, или залез, или дори като скала.

– Мъдра поговорка. Португалският ви е много добър, сеньора. Както впрочем и латинският ви, Говорите по-добре и от мен.

– Какъв ласкател сте, Анджин-сан.

– Говоря *хонто*!

– *Хонто* е хубава дума. *Хонто* е, че един ден в селото дойде християнски свещеник. Двамата с него бяхме като изгубени души. Той живя там четири години и много ми помогна. Радвам се, че говоря добре. – В гласа и нямаше капка суетност. – Баща ми настояваше да уча чужди езици.

– Защо?

– Казваше, че трябва да познаваме дявола, с когото ни предстои да се борим.

– Мъдър човек.

– Не, никак дори.

– Защо?

– Един ден ще ви разкажа цялата история. Много е тъжна.

– Защо останахте сама една скала време?

– Не искате ли да си починете? Предстои ни дълъг път.

– А вие не искате ли да се качите в носилката? – Той отново понечи да стане, но тя поклати глава.

– Не, благодаря, останете в носилката. Приятно ми е да вървя.

– Но защо не желаете да разговаряме повече?

– Ако ви е приятно, ще разговаряме. Какво желаете да чуете?

– Защо сте били сама една скала време?

– Съпругът ми ме отпрати. Бях го оскърбила. Имаше пълно право да постъпи по този начин. Стори ми чест, като не се разведе с мен. След това ми стори още по-голяма чест, като прие мен и сина ни обратно при себе си. – Марико го погледна. – Синът ни е сега на петнадесет години. Аз съм всъщност една стара жена.

– Не ви вярвам, сеньора. Това също е хонто. На колко години се омъжихте?

– Нашата поговорка гласи: възрастта е като скреж или обсада, или залез, понякога дори като скала. – Тя се засмя.

Всичко, което върши, е тъй грациозно, мислеше той, заплепен от присъствието ѝ.

– На вас, уважаема госпожо, старостта много ви отива.

– Старостта, Анджин-сан, не отива на никоя жена.

– Колкото сте мъдра, толкова сте и красива.

Той го каза на латински, защото, макар да звучеше по-официално и царствено, латинският беше и по-интимен език. Внимавай, помисли си Блаторн.

Никой не ми е казал, че съм красива, отново си помисли тя. Дано е истина!

– Тук не е прието да се забелязва чуждата съпруга. Обичаите ни са много строги. Например ако сварят омъжена жена насаме е чужд мъж при затворена врата – дори ако само са разговаряли на четири очи, законът позволява на съпруга ѝ, брат му или баща му да я убият на място. Ако момичето е неомъжено, разбира се, баща и може да прави с нея каквото си иска.

– Това нито е справедливо, нито е цивилизовано – възкликна той и веднага съжали за думите си.

– Ние се смятаме за напълно цивилизовани, Анджин-сан. – Марико се зарадва, че той отново я оскърби и разруши по този начин цялото очарование и сърдечност на общуването им. – Законите ни са много мъдри. Има достатъчно свободни и необвързани жени и затова не е необходимо мъжете да посягат на някоя, която вече принадлежи на друг. Всъщност законът предпазва жените. Дългът на съпругата е да угажда на своя съпруг. Имайте търпение. Ще се убедите колко сме цивилизовани и напреднали. Жените си имат своето място, мъжете – своето. Мъжът може да има само една съпруга, и, разбира се, колкото желае наложници, но нашите жени имат много повече свобода, отколкото испанките или португалките, поне доколкото разбирам от свещениците. Ние можем свободно да ходим където и когато пожелаем. Можем да напускаме съпрузите си, да се развеждаме с тях. Можем да откажем да встъпим в брак. Собственички сме на своето имущество. Всъщност разполагаме с огромна власт. Кой във вашето семейство държи парите и се разпорежда с тях?

– Аз, разбира се.

– А тук съпругата се грижи за всичко. За самурая, парите са нищо. За истинския мъж те са недостойни дори за презрение. Аз управлявам всички дела на съпруга си. Той взема решенията, аз ги изпълнявам и плащам сметките. Това го освобождава изцяло от ежедневните грижи и му позволява да се посвети на задълженията си към своя господар, което е единственият му дълг. Да, Анджин-сан, преди да започнете да критикувате, проявете известно търпение.

– Нямах намерение да критикувам, сеньора. Просто ние вярваме, че животът е свещен и неприкосновен – никой няма право да убива, ако

съдът – кралският съд – не е взел специално решение за това.

– Много от нещата, които говорите, Анджин-сан, са ми непонятни. Нали казахте „несправедливо и нецивилизовано“?

– Да.

– Значи критикувате. Торанага-сама ме помоли да ви обърна внимание, че не бива да се критикува, без да се познават нещата. Не забравяйте, че нашата цивилизация и култура са хилядолетни. За три хиляди години от историята си имаме писмени документи. Да, ние сме древен народ. Като китайците. А вашата култура от кога датира?

– Не много отдавна.

– Императорът ни, Го-Ниджо, е сто и седми поред от своята династия, при това по съвсем пряка линия. Тя започва от Джимутено, първият човек, произлязъл от Пет поколения земни духове, а те пък от седемте поколения небесни духове, породени от Куни-токо-то-чи-но-Микото – първият дух, който се появил, щом земята се отделила от небето. Дори Китай не може да се похвали с такава древна история. От колко поколения управляват вашите крале?

– Кралицата ни е трета от династията на Тюдорите, сенъора. Но е вече стара и бездетна, така че ще остане и последна.

– Сто и седем поколения, Анджин-сан, чак до божественото начало – гордо повтори тя.

– Щом вярвате на това, сенъора, как можете да твърдите, че сте католичка?

Тя се сви, но после вдигна рамене.

– Аз съм католичка от десет години и значи съм още новачка. Макар че вярвам в християнския бог, бог отец, бог син и Светия дух с цялото си сърце и душа, вярвам също, че императорът ни е произлязъл пряко от боговете или от бога. Той е божествен. Не мога да обясня много от нещата, в които вярвам и самата аз не ги разбирам. Но божественият произход на императора ни е извън всякакво съмнение. Християнка съм, но преди всичко съм японка.

Дали това не е ключът към всички вас? Че преди всичко сте японци – запита се той. Беше я наблюдавал, докато говореше, поразен от думите й. Обичаите им са направо безразсъдни. Парите да не значат нищо за истинския мъж! Това обяснява защо Торанага ме погледна така презрително, като споменах за пари при първата ни среща. Сто и седем поколения? Невъзможно! Смърт на място за общуване зад затворена врата? Истинско варварство – открито приканване към убийство. Те проповядват убийството и му се възхищават! Нали и Родригес така каза! Спомни

си какво направи Оми. Отсече главата на онзи селянин, без да се замисли. В името на Христа, колко дни вече не съм се сещал за Оми-сан! Нито за селото, нито за ямата, нито падането ми на колене пред него. Забрави го, слушай какво ти говори тази жена, бъди търпелив с нея, задавай и въпроси, защото тя ще ти подскаже как да склониш Торанага да приеме твоя план. Сега Торанага е в дълг пред теб. Ти му спаси живота. И той, и всички останали го знаят. Наля я чу как ти благодари, че си го спасил – него, не нея.

Колоната се придвижваше през града по посока към морето. Видя Ябу, който вървеше в крак с останалите, а веднага ушите му се изпълниха с писъците на Питерзоон. „Едно по едно“ – прошепна си той.

– Да – продължи Марико – сигурно не ви е лесно. Нашият свят е толкова различен от вашия. Много различен, но и много мъдър. – От мястото си тя виждаше смътната фигура на Торанага в предната носилка и благодари на бога още веднъж за благополучното му спасение. Как да обясня на варварина какво представляваме, как да го поздравя за мъжественото му поведение? Торанага и бе наредил да му дава обяснения, но как? – Нека ви разкажа една история, Анджин-сан. Когато бях съвсем млада, баща ми служеше като военачалник при един даймио на име Города. По него време Города не беше великият диктатор, а просто един даймио, който все още се бореше за власт. Баща ми покани този Города и главните му васали на пиршество. И през ум не му минало, че няма достатъчно пари да купи нужната храна, саке, лакирани съдове и татами за едно такова високопоставено посещение. Не мислете, че майка ми беше лоша домакиня. Дори напротив. Всички доходи на баща ми обаче отиваха за издръжка на собствените му васали самураи, и макар че той официално можеше да издържа само четири хиляди войни, тя с цената на самоотвержено пестене и стопанисване успяваше да му набавя средства за пет хиляди и триста души, с които той влизаше в бой за прослава на своя господар. Ние, семейството – майка ми, петте му наложници, моите братя и сестри – едва имахме какво да ядем. Но какво значение имаше това? Баща ми и войните му имаха най-доброто оръжие, най-прекрасните коне и можеха да се сражават безстрашно за господаря си. Да. За пиршеството нямаше достатъчно пари и затова майка ми отиде при перукерите в Киото и им продаде косата си. Още помня косата и – като струяща тъмнина, която се спускаше чак до петите и. Но тя я продаде. Перукерите я отрязаха още същия ден и й дадоха една евина перука, ала тя можа да купи всичко необходимо и спаси честта на баща ми. Неин дълг беше да плаща сметките и тя плати. Изпълни дълга ей. За

нас дългът е преди всичко.

– Какво каза баща ви, като научи истината?

– Какво друго, освен да ѝ благодари? Неин дълг бе да намери пари и да спаси честта му.

– Трябва много да го е обичала.

– Думата „любов“ е християнска. Понятието любов е християнско, християнски идеал. Ние нямаме такава дума в този смисъл, в който вие я използвате. Дълг, вяност, чест, уважение, желание – това са думите и мислите, които имаме и от които се нуждаем. – Тя го погледна и отново изживя момента, когато той спаси Торанага, а по този начин и нейния съпруг. Никога не забравяй, че ако не беше този човек, те и двамата щяха да загинат в капана, в който попаднах. Огледа се да провери дали няма някой наблизо. – Защо го сторихте?

– Не знам. Може би защото... – Той замълча. Можеше да даде толкова много отговори: защото Торанага беше безпомощен и не ми се искаше да ме насякат на парчета... защото, ако го откриеха, и ние щяхме да си изпатим в общата бъркотия... защото знаех, че освен мен никой друг не го е виждал и единствено аз можех да направя някакъв опит... защото не ми се умираше – прекалено много неща съм намислил да направя през живота си, а Торанага е единственият, който може да ми върне кораба и свободата... Но вместо всичко това отговори на латински. – Защото Той е казал: кесаревото кесарю.

– Да – съгласи се тя и добави на същия език. – И аз това исках да кажа. Божието богу, кесаревото кесарю. И при нас е така. Бог си е бог, а императорът е негов пряк наследник. Кесарю трябва да се отдаде дължимото. – И трогната от разбирането, което той прояви, и топлотата в гласа му, додаде: – Вие сте мъдър. Понякога си мисля, че разбирате повече, отколкото показвате.

Не мислиш ли, че правиш онова, което се закле никога да не допусках – запита се Благторн. Не лицемериш ли? И да, и не. Нищо не им дължа. Аз съм един пленник. Откраднах кораба и стоката ми, убиха един от моите хора. При това са езичници – а онези, които не са, са католици. Нищо не дължа на езичници и католици. Но ти се иска да легнеш нея и затова и правиш комплименти, нали?

Проклетата да е човешката съвест!

Морето все повече се приближаваше и беше на повече от половин миля разстояние. Виждаха се множество кораби, а сред тях и ярко осветената португалска фрегата. Каква плячка! Трябват ми само двадесет яки момчета и е моя. После пак се обърна към Мариико. Странна жена,

от странно семейство. С какво ли е засегнала онзи орангутан Бунтаро? Как е възможно да ляга с такъв мъж и как е възможно изобщо да се е омъжила за него? И каква ли е онази „тъжна история“?

– Сеньора – тихо се обади той. – Майка ви трябва да е била необикновена жена, щом е постъпила така.

– Да. И ще живее вечно заради постъпката си. Името ѝ вече е легенда. Тя беше самурай – като баща ми.

– Аз мислех, че само мъжете са самураи.

– А, не, Анджин-сан. И мъжете, и жените могат да бъдат самураи воители, задължени да служат на господаря си. Майка ми беше истински самурай – дългът и към съпруга стоеше над всичко.

– У дома си ли е сега?

– Не. Нито тя, нито баща ми, нито братята и сестрите ми. Аз съм последната жива издънка в нашия род.

– Някакво нещастие ли ги е сполетяло?

Изведнъж Марико се почувствува изморена. Омръзна ми да говоря на латински и на този отвратителен португалски и да играя ролята на учителка. Не съм учителка! Аз съм просто една жена, която съзнава дълга си и иска да си го изпълнява спокойно. Не ми трябва тази топлина в слабините и този мъж, който така ме обърква. Не ми трябва.

– В известен смисъл, Анджин-сан, наистина беше нещастие. Един ден ще ви разкажа всичко.

Тя ускори крачка и се приближи до другата носилка. Двете прислужнички нервно се усмигнаха.

– Още дълго ли ще вървим, Марико-сан – попита Соно.

– Мисля, че малко остана – успокои ги тя.

Внезапно из тъмнината от другата страна на носилката изникна капитанът на Сивите. Какво ли е разбрал от разговора ни с Анджин-сан – запита се тя.

– Желаете ли кага, Марико-сан? Уморихте ли се – загрижено я попита той.

– Не, благодаря. – Тя нарочно забави крачка, за да го отдалечи от носилката на Торанага. – Никак не съм уморена.

– Добре ли се държи варваринът? Да не ви безпокои?

– Никак. Вече е напълно успокоен.

– За какво си говорехте?

– За много неща. Опитах се да му разясня някои от нашите закони и обичаи. – Тя махна с ръка към кулата на крепостта, която се очертаваше ясно върху фона на нощното небе. – Торанага-сама ме помоли да наля

малко ум и разум в главата му.

– Ах, да, Торанага-сама. – Капитанът хвърли един поглед към крепостта и отново се върна към Блаторн. – Защо той толкова се интересува от него?

– Не знам. Предполагам, защото е странно същество.

Завиха и излязоха на друга улица, с високи стени, зад които се гухеха градини и къщи. Хора почти не се мяркаха. До ушите им долетя шумът от приборя. Над сградите се извисяваха мачти, а въздухът се изпълни с мириса на водорасли.

– За какво друго разговаряхте?

– Много странни хора са. Постоянно мислят за пари.

– Говори се, че целият му народ се състоял от разбойници и пирати.

И нито един самурай. Какво иска от него Торанага-сама?

– Много се извинявам. Не знам.

– Говори се също така, че бил християнин. Понеже така твърдял.

Вярно ли е?

– Християнин, но не като нас, капитане. Вие сте християнин, нали?

– Господарят ми е християнин, затова и аз съм като него. Моят господар е Кияма-сама.

– Имам честта да го познавам добре. Той оказа голяма чест на съпруга ми, като сгоди една от внучките си за моя син.

– Да, знам.

– По-добре ли е вече? Разбрах, че лекарите не пускали никого при него.

– Цяла седмица не съм го виждал. Никой от нас не е влизал при него. Може да е китайска шарка. Господ да го закриля от нея и проклети да са всички китайци. – Той хвърли яден поглед към Блаторн. – Лекарите твърдят, че варварите са донесли болестта в Китай през Макао, а оттам и при нас.

– Всички сме в божиите ръце – каза тя на латински.

– Амин – додаде капитанът, без да се замисли, и влезе в капана.

Блаторн също схвана грешката му и видя как лицето на самурая пламна от гняв. Той каза нещо на Марико през зъби, тя се изчерви и млъкна. Блаторн слезе от носилката и се приближи до тях.

– Щом говорите латински, центурионе, би било много любезно от ваша страна, ако поговорите с мен. Горя от желание да науча всичко за вашата велика страна.

– Да, говоря езика ви, чужденецо.

– Този език не е мой, центурионе, а на църквата и всички

образовани люде в моя свят. Но вие го говорите добре. Как и къде го научихте?

Кортежът мина покрай тях и всички самураи, Кафяви и Сиви, бяха вперили погледи в малката групичка. Бунтаро, който вървеше недалеч от носилката на Торанага, спря и се върна при тях. Капитанът се поколеба, но отново тръгна и Марико се зарадва, че Блаторн се бе присъединил към тях. Известно време вървяха мълчаливо.

– Центурионът говори много свободно латински, нали – обърна се Блаторн към Марико.

– Да, наистина. В семинария ли сте го учили, центурионе?

– И вие, чужденецо – изсъска студено капитанът, без да обръща внимание на въпроса ѝ, защото ненавиждаше спомена за семинарията в Макао, където бе постъпил още като дете по заповед на Кияма. – Щом можем да разговаряме направо, бихте ли ми обяснили простичко защо попитахте тази дама: „Кой друг знае?“ Кой друг знае какво?

– Не си спомням. Не бях на себе си.

– Не бяхте на себе си, казвате? Тогава какво имахте предвид с „цесаревото кесарю“?

– Беше нещо като шегя. Спорехме с тази дама, защото ми разказваше поучителни истории, които понякога не мога да проумея.

– Да, има доста неясни неща. От какво полудяхте там до портата? И защо така бързо се оправихте от припадъка?

– Всичко е възможно с божията помощ. Изравниха се отново с носилката, но капитанът все не можеше да се успокои, че така лесно са го хванали в клопка. Господарят му Кияма-сама го бе предупредил, че тази жена е безкрайно умна: „Не забравяй, че цялото и същество е белязано от предателството, а пиратът е бил заченат от самия сатана. Наблюдавай, послушвай се и помни. Възможно е тя да се издаде с нещо и да стане още един свидетел срещу Торанага и полза на регентите. Убий пирата още в началото на нападението.“

От тъмнината на нощта изсвистяха няколко стрели и първата прониза капитана през гърлото. Дробовете му пламнаха и той усети как смъртта го обгръща, учуден, защото нападението трябваше да стане не тук, на тази улица, а по-долу, до самия пристан, и трябваше да е насочено не срещу тях, а срещу пирата.

Втора стрела се заби в дървената рамка на носилката, на сантиметри от главата на Блаторн. Две стрели стърчаха вече от спуснатите завеси на носилката на Кирицубо, а прислужничката Аса беше улучена в кръста. Тя започна да пищи, а носачите хвърлиха носилката и бегом се

скриха в тъмнината. Блаторн събори Марико на земята и се търколи заедно с нея настрана, зад обърнатата носилка. Сиви и Кафяви се разбягаха във всички посоки. Дъжд от стрели се изсипа върху двете носилки. Едната се заби в земята, където миг преди това стоеше Марико. Бунтаро прикриваше, доколкото му беше възможно, носилката на Торанага със собственото си тяло. От бронята му, направена от кожа и бамбук, стърчеше стрела. В момента, в който пороят от стрели секна за малко, той се хвърли напред и разтвори пердетата. Две стрели бяха улучили Торанага в гърдите и отстрани, но бронята под кимоното му го беше спасила и той само ги изтръгна и запрати настрана. После свали с рязко движение широкополата шапка и перуката си. Бунтаро се напрягаше да зърне врага в тъмнината – нащрек, със зареден лък – а Торанага се помъчи да се измъкне по-бързо от носилката. Той скочи на крака и ловко извади меча си изпод седалката. Марико понечи да се изправи, за да му се притече на помощ, но Блаторн я дръпна обратно на мястото и в същия момент нов порой от стрели се изсипа върху носилките, като уби двама Кафяви и един Сив. Една от стрелите одраска Блаторн по бузата, а друга закова полата на кимоното му за земята. Соно помагаше на раненото момиче, което се гърчеше от болки, но мъжествено съдържаше писъците си. После Ябу извика нещо, посочи към тъмнината и се хвърли в атака. На един от покривите се мяркаха смътни фигури. Последен дъжд от стрели се изсипа в мрака, насочен все така към носилките. Бунтаро и останалите Кафяви им препречиха пътя към Торанага. Единият от самураите падна убит. Бунтаро беше улучен точно между две от съставните части на раменната броня и изръмжа от болка. Ябу, придружен от Кафяви и Сиви, беше вече при стената, но нападателите се бяха стопили в нощта и макар че десетина самураи препуснаха към ъгъла да им преградят пътя, на всички им беше ясно, че всякакви опити са безполезни. Блаторн се изправи и помогна на Марико да стане. Тя беше силно развълнувана, но иначе й нямаше нищо.

– Благодаря – кимна му тя и забърза към Торанага, за да помогне да го скрият от погледите на Сивите. Бунтаро крещеше на хората си да угасят факлите около носилките. Но един от Сивите възкликна: „Торанага!“ И макар да произнесе името тихо, всички го чуха.

Торанага изглеждаше нелеп на примигващата светлина от факлите, с размазания си от потта грим.

Един от офицерите на Сивите се поклони набързо. Колкото и да беше невероятно, но врагът на господаря му се разхождаше свободно извън стените на крепостта.

– Чакайте тук, Торанага-сама. Ей ти – извика той към един от Сивите. – Тичай веднага при Ишидо-сама!

Самураят хукна.

– Спрете го – тихо се обади Торанага. Бунтаро изстреля две стрели и мъжът се търколи мъртъв. Офицерът измъкна рязко меч си с двете дръжки и с боен вик се нахвърли върху Торанага, но Бунтаро очакваше това и парира нападението. В същия момент Сиви и Кафяви, както бяха измешани, отскочиха назад, за да освободят място за сражението, и извадиха мечовете си. Улицата заприлича на буен водовъртеж. Бунтаро и офицерът бяха с изравнени сили и умело нападаха и замахваха. Изведнъж един от Сивите се откъсна от тълпата и се хвърли към Торанага, но Марико грабна един факел, затича са и го завря в лицето на офицера. Бунтаро съсече противника си на две, след което веднага се извърна и обезглави втория нападател. Все така мълниеносно премахна от пътя си още един Сив, който се опита да стигне до Торанага, а Марико отскочи назад, без да изпуска поглед от господаря си и страшния му телохранител Бунтаро, а в ръцете и като по чудо бе попаднал някакъв меч.

Четирима Сиви се наговориха и се хвърлиха едновременно към Блаторн, който не бе помръднал от мястото си до носилката. Той безпомощно ги гледаше как се приближават. Ябу и един Кафяв се втурнаха веднага да им препречат пътя, а Блаторн отскочи настрана, сграбчи един факел и го завъртя като боздуган, което за миг извади нападателите му от равновесие. Ябу успя да убие един, да осакати втори, а в това време четирима Кафяви вече се разправяха с останалите двама. Без минута колебание Ябу и раненият Кафяв се хвърлиха отново в атака, за да защитят Торанага. Блаторн се метна напред и сграбчи някакъв полумеч, полукопие и също хукна към Торанага. А той стоеше спокоен, неподвижен, с меч в ножницата, сред кипящата наоколо му бъркотия.

Сивите се биеха мъжествено. Четирима се хвърлиха към Торанага в самоубийствена атака. Кафявите ги промушиха и контраатакуваха. Сивите се прегрупираха и отново нападаха, но един от офицерите заповяда на трима да се върнат в крепостта за помощ, а останалите да ги прикриват. Тримата веднага се откъснаха и макар че Бунтаро улучи единия, а другите бяха преследвани, те все пак избягаха. Останалите бяха убити.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Те забързаха по пустите странични улички към пристана и

галерата. Бяха десетима: Торанага крачеше начело, следван от Ябу, Марико, Блаторн и шестима самураи. Останалите, водени от Бунтаро, продължиха с носилките и багажа по набелязания маршрут с наставления да се отправят най-спокойно към галерата. В една от носилките беше тялото на Аса. През една от паузите в боя Блаторн измъкна от тялото ѝ стрелата. Торанага видя как тъмната кръв блисна от раната и силно озадачен наблюдаваше как варваринът, вместо да я остави да си умре насаме, с достойнство, взе да я люлее в прегръдките си. Когато боят стихна напълно, той нежно я положи в една от носилките. Момичето се държеше храбро и не издаваше нито звук, а само го гледаше в очите, докато настъпи смъртта. Торанага я остави като примамка в носилката със завесите, а в другата, също за примамка, сложиха един от ранените.

От петдесетте Кафяви, които тръгнаха като охрана, петнадесет паднаха убити, а единадесет бяха смъртно ранени. И единадесетте бързо и достойно бяха отправени във Великия безкрай, тримата собственоръчно, а останалите осем от Бунтаро по тяхна молба. След това Бунтаро събра останалите около затворените носилки и потегли. В прахта останаха да лежат четиридесет и осем Сиви.

Торанага знаеше, че охраната му беше слаба и това бе опасно за него, но въпреки това се чувствуваше доволен. Всичко мина добре, мислеше си той, като се имат предвид превратностите на съдбата. Колко е интересен животът! Отначало взех за лошо предзнаменование факта, че варваринът видя как си сменихме местата с Кири. Но ето че после ми спаси живота и чудесно се престори на луд, така че благодарение на него се измъкнах от Ишидо. Не бях допускал, че Ишидо може да се появи при главната порта. Голям пропуск. Защо ли се озова там? Не е типично за него да проявява чак такава бдителност. Кой ли го е посъветвал? Кияма? Оноши? Или Йодоко? Една практична жена като нея би... би могла да заподозре подобна измама.

А замисълът за тайното измъкване беше много добър, при това всички подробности бяха уточнени от преди няколко седмици, защото беше очевидно, че Ишидо ще направи всичко възможно да го задържи в крепостта, ще настрои останалите регенти срещу него с обещания за всичко, каквото си пожелаят, на драго сърце ще пожертвува заложницата в Йедо – Очиба-сама – и няма да пожали средства да го държи под око до съвещанието на регентите, където ще го натикат в миша дупка, ще го лишат от права и ще се отърват от него.

– Това няма да им попречи да ви лишат от регентски права – заяви Хиромаци, когато Торанага изпрати да го повикат предния ден на

смрачаване, за да му обясни какво ще се опита да направи и защо се е колебал. – Дори и да избягате, регентите ще ви обявят за предател зад гърба ви със същата лекота, с каквата биха го направили и във ваше присъствие. И ще бъдете принуден да си направите сепуку, ако ви нареждат, а те няма да пропуснат случая.

– Да – съгласи се Торанага. – Като председател на регентите, съм длъжен да си направя сепуку, ако четиримата гласуват срещу мен. Ето обаче – той извади от ръкава си някакъв свитък – ето официалната ми оставка от Съвета на регентите. Ще я предадете на Ишидо щом се разбере – че съм избягал.

– Какво...

– Ако си подам оставката, клетвата на регент няма повече да ме обвързва. Така ли е? Тайко никога не е забранявал оставката ми. Дайте на Ишидо и това – подаде той на Хиромацу официалния печат на председател на Съвета.

– Но така оставате напълно изолиран и сте обречен!

– Грешите! Чуйте какво ще ви кажа: според завещанието на тайко Съветът на регентите трябва да се състои от петима регенти. А сега остават само четирима. За да бъде всичко законно, преди да издадат каквото и да било нареждане, четиримата трябва да изберат и назначат пети член. Ишидо, Кияма, Оноши и Сугияма трябва да постигнат съгласие. Новият регент трябва да е приемлив и за четиримата. Кажете ми сега, стари приятелю, с кого ще се съгласят тези заклетни врагове да споделят върховната власт? А докато спорят, не могат да вземат никакви решения и...

– Ние се готвим за война, повече не сте обвързан и като пускате тук малко медец, там малко отрова, можете да ги накарате да се самоизядат. – Хиромацу не можа да сдържи възхищението си. – Ах, Йоши Торанагано-Миновара, вие сте най-великият мъж! Главата си залагам, че от вас няма по-умен човек в тази страна!

Да, добър план беше, мислеше Торанага, и всички си изиграха ролите превъзходно: и Хиромацу, и Кири, и прекрасната ми Садзуко. А сега са заключени там и я ги пуснат, я не. Според мен никога няма да ги пуснат. Ще ми бъде мъчно, ако ги загубя.

Той водеше групичката решително, с бързата, отмерена крачка, с която ловуваше – можеше да крачи така два дни непрекъснато, а ако трябва, и една нощ. Все още бе наметнат с плаща и носеше кимоното на Кири, но полите му бяха запретнати високо и военните му наколенници стърчаха нелепо от женското кимоно.

Прекосяха още безлюдни улици и тръгнаха по една алея. Тревогата скоро щеше да стигне до Ишидо и чак тогава щяха да започнат да ги преследват истински. Има достатъчно време, каза си той.

Да, хубав план. Но не предвидих нападението. То ми струва три дни безопасност. Кири беше убедена, че ще успее да запази тайната цели три дни. Но ето че тя е разкрита и няма да мога да се промъкна на кораба и да отплавам. Срещу кого беше нападението? Срещу мен или лоцмана? Разбира се, че срещу него. Но пък, от друга страна, стрелите бяха насочени и срещу двете носилки. Да, но стрелците бяха доста далеч и не можеха да виждат добре, така че за по-сигурно са целели да убият и двамата.

По чия заповед бе извършено нападението? На Кияма или Оноши? Или на португалците? Или на християнските свещеници?

Торанага се извърна да види в какво състояние бе лоцманът. Не изоставаше, както и жената до него, но и двамата бяха много изморени. На небосклона се очертаваха контурите на огромната тантуреста крепост и стърчащата и кула. Днес за втори път щях да намеря там смъртта си, помисли си той. Дали тази крепост няма наистина да бъде лобното ми място? Тайко обичаше да повтаря: „Докато тя стои, потомците ми ще управляват, а вашият епитаф, Торанага Миновара, ще бъде изписан на стените и. Крепостта Осака ще бъде вашата смърт, верни мой васале!“ И винаги следваше свистящият, заядлив смях, от който се смразяваше цялата ми душа.

Дали тайко живее в Яемон? Живее или не, Яемон е законният му наследник.

Торанага с усилие на волята си откъсна поглед от крепостта, зави зад един ъгъл и навлезе в лабиринт от малки улички. Най-сетне спря до някаква доста очукана врата, на която беше издълбана риба. Потропа по определен начин и вратата бързо се отвори. Щом го видя, облеченият в парцали самурай му се поклони.

– Господарю?

– Вземи хората си и ме следвай – нареди Торанага и пак тръгна напред.

– Веднага, господарю.

Макар самураят да не беше в кафява униформа, а само в дрипите на ронин, той беше от елитните тайни войски на Торанага, вкарани в Осака за такъв именно спешен случай. Петнадесет души, облечени по същия начин, но всички въоръжени великолепно, веднага го последваха и образуваха авангард и ариергард, докато друг един се затича да извести

останалите тайни войски. Скоро Торанага се придружаваше от петдесет души, а други сто му прикриваха фланговете. При нужда на зазоряване можеше да има на разположение още хиляда. Той се поуспокои и намали крачка, защото усети, че лоцманът и жената са вече на края на силите си. А му трябваше да бъдат силни.

Торанага стоеше в сянката на склада и изучаваше галерата, кея и крайбрежието. До него стояха Ябу и един самурай. Останалите чакаха в плътна маса сто крачки зад тях, в една от уличките.

На стотина метра от трапа на галерата се виждаше отряд от сто Сиви, върху площадка добре утъпкана земя, което ги предпазваше от всякакво неочаквано нападение. Самата галера беше обърната с широката си страна към брега, завързана за яки стълбове, закрепени здраво за каменния кей, който се простираше на стотина крачки навътре в морето. Греблата бяха грижливо прибрани и по палубата се мяркаха множество моряци и военни.

– Наши ли са или техни? – тихо попита той.

– Прекалено са далеч, не се вижда добре – отговори Ябу.

Имаше прилив. Зад галерата пристигаха и излизаха в открито море рибарски лодки, ярко осветени от фенери, които им служеха едновременно и за сигнални лампи, и за примамване на рибата. На север, покрай брега, се виждаха няколко реда изтеглени на пясъка рибарски лодки с всякакви размери. Петстотин стъпки по на юг, покрай втория каменен кей, бе пуснала котва португалската фрегата „Санта Тереза“. Тълпи носачи забързано товареха бъчви и бали, като си светеха с факли. Наблизо се виждаше още една голяма група Сиви. Това беше в реда на нещата, тъй като според закона всички португалски и изобщо чуждестранни кораби трябваше да бъдат под постоянно наблюдение. Само в Нагасаки португалските кораби можеха да се движат свободно.

Ако имаше начин и там да затегнем предпазните мерки, бихме спали много по-спокойно, помисли си Торанага. Но можем ли да ги изгоним и пак да търгуваме активно с Китай? Ето в какъв капан ни вкараха южните варвари и няма измъкване от него, поне докато християнските даймио владеят Кюшу и имаме нужда от свещениците. В най-добрия случай можем да действуваме като тайко. Даваш на варварите малко, правиш се, че ще им го отнемеш, опитваш се да блъфираш и през цялото време знаеш, че без търговията с Китай животът ни ще стане невъзможен.

– С ваше разрешение, господарю, бих атакувал незабавно – прошепна самураят.

– Съветвам ви да не правите това – намеси се Ябу. – Не знаем дали хората ни са на кораба. Освен това не е изключено наоколо да има скрити хиляда души. Онези там – посочи той към Сивите около португалския кораб – онези ще вдигнат тревога. Няма да успеем да завземем кораба и да излезем в открито море – ще ни препречат пътя. Трябват ни поне десет пъти повече хора.

– Генерал Ишидо ще научи всеки момент – настоя самураят. – И из Осака ще плъзнат врагове като мухи след тежък бой. Аз имам на разположение общо сто и петдесет души. Напълно достатъчно.

– Няма да се оправим, ако гребците ни не са готови на веслата. По-добре да отклоним по някакъв начин вниманието на Сивите там и ако има други, скрити някъде, както и на онези – посочи Ябу към фрегатата.

– Как да им отклоним вниманието – попита Торанага.

– Да запалим къщите на тази улица.

– Изключено – възмутено възрази самураят, ужасен от предложението. Подпалвачеството се наказваше с публично изгаряне на виновния, на цялото му семейство и на всичките му кръвни роднини. Нямаше по-тежко престъпление, защото огънят беше най-страшният бич на всяко село или град в империята. Единствените строителни материали бяха дървото и хартията, като се изключат керемидите на някои покриви. Всички къщи, складове, дори и дворците бяха безкрайно лесно запалими. – Не можем да подпалим улицата!

– Кое е по-важно – попита го Ябу – изгарянето на няколко улици или животът на господаря ни?

– Но огънят ще се разпростре, Ябу-сан! Не можем да опожарим Осака – тук има най-малко един милион души!

– Това ли е отговорът ти на моя въпрос? Самураят се обърна с пепеляво лице към Торанага!

– Господарю, ще направя всичко, каквото поискате. Това ли е вашата заповед?

Торанага само погледна към Ябу, който махна презрително с ръка към града.

– Преди две години и Половина целият изгоря, а сега я го вижте! А преди пет години беше големият пожар. Колко стотици хиляди изгоряха тогава? Какво значение има това? Те са само магазинери, търговци, занаятчии и ета. Не са селяни.

Торанага вече бе проверил с напльончен пръст някъде духаше вятърът. Беше много слаб и нямаше да разпали силен пожар. Може би. Ала ако предположението му излезеше грешно, огънят можеше да прерасне

в истинско бедствие и да унищожи целия град. С изключение на крепостта. Ах, ако можеше нея да подпали! Не би се колебал нито миг!

Той се обърна и отиде при останалите.

– Марико-сан, вземете лоцмана и шестимата самураи и идете при галерата. Престорете се на силно изплашени. Кажете на Сивите, че сме били нападнати от бандити или ронини – не сте сигурна точно. Опишете им къде се е случило това, че капитанът на придружаващите ни Сиви ви е изпратил напред да повикате подкрепления, че сражението е все още в разгара си и според вас Кирицубо е убита или ранена, затова да бързат. Ако сте достатъчно убедителна, би трябвало повечето да хукнат натам.

– Разбрах, господарю.

– След това на всяка цена се качете на кораба заедно с лоцмана. Ако нашите моряци са там и корабът е в безопасност, върнете се до трапа и се престорете на припаднала. Това ще ни е сигналът. Но го направете на самия трап. – Торанага погледна към Блаторн. – Кажете му какво ще правите, но не и за припадъка.

Той се извърна, даде още нареждания на хората си и специални инструкции насаме на шестимата самураи. Когато свърши, Ябу го дръпна настрана.

– Защо изпращате варварина? Няма ли да е по-безопасно да остане тук? По-безопасно за вас?

– По-безопасно за него, Ябу-сан, но не и за мен. Той е добра примамка.

– Подпалването на улицата ще е още по-добра примамка.

– Да – съгласи се Торанага и помисли: по-добре Ябу да е на моя страна, отколкото на страната на Ишидо. Добре, че вчера не го накарах да скочи от кулата.

– Господарю!

– Да, Марико-сан?

– Много се извинявам, но Анджин-сан пита какво ще правим, ако корабът е в ръцете на неприятеля?

– Кажете му, че не го задължавам да тръгне с вас, ако не се чувства достатъчно силен.

Блаторн едва се съдържа, когато тя преведе.

– Кажете на Торанага-сама, че не е редно вие да идвате, по-добре си останете тук. Ако всичко е наред, ще му дам знак.

– Не мога да направя такова нещо, Анджин-сан, заповедта на господаря е изрична – твърдо му отговори Марико. – Всеки негов план е мъдър.

Блакторн разбра, че споровете са безполезни. Проклето да е това тяхно магарешко високомерие! Но пък колко са безстрашни! И мъжете, и жените.

Беше я наблюдавал по време на нападението, с дългия почти колкото самата нея меч, готова да се бие на живот и смърт за Торанага. Видя как умело си служи с меч и макар че Бунтаро уби нападателя, тя бе улеснила задачата му, като го принуди да отстъпи назад. По кимоното и още имаше кръв, на места бе изпокъсано, а лицето ѝ беше прашно.

– Откъде знаете да си служите така с меч? – попита я той, докато бързаха към пристанището.

– Жените самураи отрано се учат да използват ножове, за да могат да защитават честта си и честта на господарите си – показа му тя камата, скрита в гънките на пояса ѝ. – Някои от нас обаче – не всички – се учат също да използват меч и копие. Има бащи, които смятат, че и синовете, и дъщерите им трябва да са подготвени да се сражават за господарите си. Разбира се, едни жени са по-войнствени от други и дори обичат да влизат в бой редом със съпрузите или бащите си. Майка ми беше от тях. Те двамата с баща ми решиха, че трябва да умея да се бия с меч и копие.

– Ако капитанът на Сивите не беше застанал пред вас, първата стрела щеше да ви пронже – каза той.

– Щеше да пронже вас – уверено го поправи тя. – Но вие наистина ми спасихте живота, като ме съборихте на земята.

И като я гледаше, сега той си помисли, че не би искал да и се случи нещо лошо.

– Нека отида сам със самураите, Марико-сан. Останете тук, моля ви.

– Това е невъзможно, Анджин-сан.

– Тогава искам нож. Или по-добре – два.

Тя предаде молбата му на Торанага и той се съгласи. Блакторн пъхна един нож в пояса си, под кимоното, а втория завърза с парче коприна, което откъсна от кимоното си, с дръжката надолу, към вътрешната страна на ръката си, близо до китката.

– Моят господар пита дали всички англичани носят ножове в ръкавите си по този начин.

– Не. Но много от моряците го правят.

– При нас това не е обичайно – нито пък при португалците.

– Най-доброто място за ножа е ботушът. Тогава можете много да направите с него, и то мълниеносно. При нужда, разбира се.

Тя преведе това и Блаторн забеляза внимателните погледи на Торанага и Ябу и долови, че не им е приятно, дето е въоръжен. Това е добре. Ще гледам да задържа ножовете.

Той отново се замисли за Торанага. След като нападението приключи и Сивите бяха избити, той му благодари чрез Мариико пред всички Кафяви за неговата „вярност“. И нищо повече – нито обещания, нито ангажименти, нито награди. Но Блаторн вече знаеше, че всичко това ще последва по-късно. Стариият монах му беше казал, че верността е единственото нещо, което те възнаграждават. „Вярност и изпълнен дълг, сеньор. Това бушидо е издигнато в култ при тях. Както ние отдаваме живота си в името на господата, неговия благословен син Христос и божията майка Мария, така тези животни си дават живота за своите господари и умират като псета. Помнете, сеньор, за собственото си добро помнете – те са животни!“

Не, не са животни, мислеше Блаторн. И много други неща, които ми каза, отче, се оказаха неверни и са само фантастични преувеличения.

Той се обърна към Мариико:

– Трябва да уговорим някакъв знак дали корабът е безопасен, или не е.

Тя отново преведе.

– Торанага-сама каза, че един от войниците ще свърши тази работа.

– Не намирам за много уместно да се изпраща жена да върши мъжка работа.

– Имайте търпение с нас, Анджин-сан, моля ви. Няма никаква разлика между мъжете и жените. Като самураи жените са равни на мъжете. А тази работа приляга много повече на една жена.

Торанага и каза нещо.

– Готов ли сте, Анджин-сан? Трябва да тръгваме.

– Планът е лош и опасен и до гуша ми дойде да бъда в ролята на жертвата, но съм готов.

Тя се засмя, поклони се още веднъж на Торанага и се втурна да бяга. Блаторн и шестимата самураи хукнаха подире ѝ. Тя беше много бърза и той не можа да я настигне. Завиха зад ъгъла и излязоха на откритата площадка. Никога не се беше чувствувал тъй гол и незащитен. Още щом се появиха, Сивите ги зърнаха и се втурнаха да ги пресрещнат. Скоро ги обградиха и Мариико започна задъхано да им обяснява нещо, а самураите също говореха възбудено и сочеха назад. Той реши да се присъедини към общата суматоха и заломоти припряно на смесица от португалски, английски и холандски, правеше им жестове да бързат и

добре, че нямаше нужда се да преструва на запъхтян. Опита се да види какво е положението на кораба, но не можа да различи нищо определено, само множество глави, стърчащи до трапа. Много от главите бяха с бръснати самурайски темета, но сред тях имаше и моряци; за жалост не можа да разпознае цвета на самурайските кимона.

Изотзад го заговори забързано някакъв Сив и той са обърна да му каже, че не разбира японски, но да тича ей натам, нагоре по улицата, където проклетата битка е още в разгара си.

– *Уакаримасу ка?* Разкарай си задника оттук! *Уакаримасу ка?* Сражението е ей там!

Марико пламенно убеждаваше старшия офицер на Сивите. Той се върна при кораба и издаде заповеди на висок глас. Оттам веднага се изсипаха не по-малко от сто самураи, все Сиви. Един от тях бе изпратен незабавно да повика на помощ и другите, които охраняваха португалския кораб. Като остави десет души на пост при трапа, офицерът поведе останалите бегом към улицата, която завиваше от пристанището нагоре, към града.

Марико се приближи към Блаторн.

– Как ви се струва корабът?

– Държи се на вода...

Той се хвана с голямо усилие за въжето, повесено от трапа, и се изтегли нагоре, на палубата. Марико се изкачи след него, следвана от двама Кафяви. Моряците, струпани на бакборда, им сториха път да минат. Четирима Сиви бяха завардили кварталдека, а други двама пазеха кърмата. Всички бяха въоръжени с лъкове, стрели и мечове.

Марико заразпитва един от моряците, който учтиво и отговаряше.

– Те са все моряци, наети да откарат Кирицубо-сан в Йедо – осведоми тя Блаторн.

– Попитайте го... – Той млъкна, защото позна ниския, набит помощник, когото бе назначил за капитан по време на бурята. – Конбануа, капитан-сан – поздрави той.

– *Конбануа, Анджин-сан, Уаташи ийе капитан-сан има* – ухили се помощникът и поклати глава. Посочи към един пъргав моряк с посивяла щръкнала плитка, застанал сам на кварталдека. – *Имасу капитан-сан!*

– *А со десу?* *Конбануа, капитан-сан* – извика Блаторн и се поклонил, после добави тихо: – Марико-сан, разберете дали долу има Сиви.

Преди тя да успее да каже нещо обаче, капитанът също се поклонил и извика нещо на помощника, който кимна и отговори надълго и нашироко. Някои от моряците се обадиха одобрително. Капитанът и всички

останали изглеждаха силно впечатлени от нещо.

– *А со десу, Анджин-сан* – извика капитанът и подкани моряците. – *Кейре.*

Всички освен самураите се поклониха на Блаторн в знак на уважение. Марико поясни:

– Помощникът разказа на капитана как сте спасили кораба по време на бурята, Анджин-сан. Вие нищо не сте ни споменали за това.

– Няма нищо за разказване. Буря като всяка буря. Моля ви да благодарите на капитана и да му предадете, че съм щастлив да бъда отново на кораба. Питайте го дали е готов да отплава веднага щом пристигнат останалите. – И добави тихо: – Питайте дали долу има Сиви.

Тя изпълни молбата му. Капитанът се приближи, тя му зададе още няколко въпроса и като схвана отношението му към присъствието на Блаторн, поклони му се дълбоко и каза с уважение:

– Анджин-сан, той ви е безкрайно благодарен, за гдето сте спасили кораба му, и казва, че са готови. Колкото до другото, не знае.

Блаторн погледна към брега. От Бунтаро и останалите, които трябваше да се зададат откъм север, нямаше ни следа. Самураят, изпратен бегом при „Санта Тереза“ за подкрепления, беше на стотина метра от целта си, все още незабелязан от Сивите при фрегатата.

– Сега какво ще правим? – не издържа той.

Тя също си задаваше въпроси. Безопасен ли е корабът? Решавай!

– Онзи ще стигне там всеки момент – добави Блаторн.

– Моля?

Той посочи към фрегатата.

– Онзи там – самураят!

– Какъв самурай? Извинете ме Анджин-сан, но не виждам толкова надалече. Виждам кораба, но Сивите пред него са ми малко в мъгла. Кой човек?

Той и обясни и добави на латински:

– Вече е само на петдесет крачки от кораба. Сега го забелязаха. Трябва ни веднага помощ. Кои ще даде знак? Трябва да сигнализираме.

– Виждате ли да се задава съпругът ми – попита тя на португалски.

Шестнадесет глави са се изпречили между моя господар и неговото спасение, каза си тя. Ах, пресвета Дево, пази го!

И като предаде съдбата си в ръцете на бога, изплашена да не би да вземе погрешно решение, тя се приближи с разтреперани крака до трапа и се престори на припаднала.

Блаторн не беше подготвен за подобно нещо. Видя я как се

строполи върху дървените летви. Моряците я обградиха веднага, а докато стигне до нея, Сивите от палубите също се струпаха. Блаторн я вдигна на ръце и я понесе през тълпата към кварталдека.

– Донесете вода – вода! *Хай?*

Моряците зяпаха, без да го разбират. Той отчаяно затършува из гънките на паметта си за японската дума, която старият монах му бе повторил поне петдесет пъти. Исусе, как беше?

– *Мидзу! Мидзу! Хай!*

– *А мидзу! Хай, Анджин-сан!*

Един от моряците хукна да изпълнява поръчката. В този момент се чу тревожен възглас.

На брега тридесет от самураите на Торанага, преоблечени като ронини, се втурнаха откъм уличката към кораба. Сивите, които си бяха тръгнали от кея, се върнаха обратно по местата си, а тези от кварталдека и кърмата извиха вратове да видят по-добре какво става. Някой рязко изкрещя заповед. Стрелците наравиха лъковете си. Всички самураи, и Кафяви, и Сиви, извадиха мечовете си и се приготвиха да се хвърлят към брега.

– Бандити – изкрещя един Кафяв, явно по предварителна уговорка. Двамата Кафяви на палубата моментално се разделиха, като единият се втурна напред а вторият към кърмата. Четиримата на брега се разпръснаха и се смесиха със Сивите.

– Стой!

„Ронините“ на Торанага се хвърлиха в атака. Единият падна пронизан от стрела. Кафявият на кърмата веднага уби стрелеца и се метна към втория, но той беше по-пъргав и двамата сплетоха мечове. Сивият обаче успя да изкрещи и да предупреди останалите. Кафявият на кварталдека рани тежко един Сив, но останалите трима бързо се разправиха с него и хукнаха към трапа. Моряците се разпръснаха накъдето им видят очите. Самураите долу на кея се биеха на живот и смърт. Сивите надделяваха над четиримата Кафяви – те знаеха, че са предадени и че нападателите ще ги стигнат всеки момент. Водачът на Сивите – едър, силен мъж с посивяла брада – се обърна към Блаторн и Мариико.

– Смърт на предателите – изрева той и с боен вик се хвърли в атака.

Блаторн бе видял погледите им, отправени към Мариико, която още лежеше и се преструваше на припаднала, прочете в тях смъртна присъда и разбра, че ако някой не им се притече незабавно на помощ, и двамата са загубени. А от моряците помощ не можеше да очаква. Спомни си, че само самураите имаха право да се бият със самураи.

Ножът му се плъзна в ръката и той го метна към един от тичащите. Улучи го в гърлото. Останалите двама още по-ожесточено продължиха към него с високо вдигнати мечове. Той измъкна и втория си нож и застана до Марико, защото не можеше да я изостави. С крайчеца на окоото си забеляза, че битката за трапа почти бе спечелена. На долния кей бяха останали само трима Сиви и задържаха Кафявите, които се опитваха да му се притекат на помощ. Ако само можеше да издържи около една минута, и двамата бяха спасени! Убийте ги де, убийте мръсниците!

Той по-скоро усети, отколкото видя замахналия към шията му меч и отскочи назад. Самураят замахна отново, а вторият се надвеси над Марико с вдигнат високо меч. Ала тя изведнъж дойде на себе си, хвърли се в краката на нищо неподозиращия самурай и го събори на палубата. След това допълзя до един от убитите Сиви, изтръгна меча от още потръпващата му ръка и с боен вик се нахвърли върху нападателя си. Той бе успял да се изправи на крака и се затича към нея, обезумял от ярост. Марико отстъпи и замахна, но Блаторн разбра, че с нея е свършено: мъжът бе далеч по-силен. Той самият избягна като по чудо още един смъртоносен замах от врага си, ритна го силно и метна ножа си към нападателя на Марико. Ножът се заби в гърба му и самураят не успя да я закачи, ала в следващия миг Блаторн се озова безпомощен на кварталердека, преследван по стълбите от един Сив, докато втори, току-що излязъл победител на кърмата, се бе затичал към него откъм палубата. Блаторн се метна към перилата, за да скочи в морето, но се подхлъзна в локва кръв. Марико гледаше като хипнотизирана огромния самурай, който я бе притиснал до стената: и макар че се олюляваше и животът вече го напускаше, той явно все още имаше сили да се разправи о нея. Тя замахна с всички сили, но той с лекота парира удара, улови меча и го изтръгна от ръцете и. После събра сетни сили и се хвърли към нея в същия момент, в който „ронините“ се втурнаха нагоре по стълбата през труповете на избитите Сиви. Един от тях хукна веднага към нападателя и, а другият прати една стрела към кварталердека. Тя се впи във врата на Сивия и го извади от равновесие, така че мечът му се заби в перилото вместо в Блаторн. Англичанинът се опита да се изтръгне от капана, но самураят го сграбчи, строполи се заедно с него на палубата и се опита да му избода очите с нокти. Втората стрела го улучи в рамото и той изтърва меча си, изрева от болка и ярост и се опита да я изтръгне от плътта си, но напразно. Третата стрела го накара да се сгърчи целият. От устата му бликна кръв, той се задави, изцъкли очи, но въпреки това успя да докопа Блаторн и да се стовари отгоре му. В това време дотърча още

един Сив, готов да нанесе последния смъртоносен удар с къс, ала остър нож в ръка. Той замахна към безпомощния лоцман, но приятелска ръка спря ножа и миг след това главата на нападателя му изчезна от шията и нагоре бликна кървав фонтан. Издърпаха и двата трупа от Блакторн и му помогнаха да се изправи на крака. Докато бършеше кръвта от лицето си, видя като в мъгла, че Марико лежеше просната на палубата, а около нея се суетяха „ронини“. Блакторн отмахна с жест на помагачите си и се запрепъва към нея, ала коленете му се подкосиха и той рухна на палубата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Изминаха най-малко десет минути, преди да бъде в състояние да се държи на краката си без чужда помощ. През това време „ронините“ успяха да доубият тежко ранените и да изхвърлят всички трупове в морето. Шестима Кафяви бяха загинали, както и всички Сиви. Почистиха кораба, подготвиха го за незабавно отплаване, изпратиха гребците да заемат местата си, а моряците застанаха до стълбовете на брега, готови да освободят въжетата. Изгасиха всички факли и няколко самураи се отправиха да пресрещнат Бунтаро. Основаната им част обаче забърза в обратна посока – на юг, към вълнолома, където зае отбранителни позиции срещу стотината Сиви от фрегатата, които бяха видели нападението и сега тичаха насам.

След като на кораба всичко беше готово, водачът сви ръце като фуния около устата си и извика към брега. Веднага от мрака изскочиха още „ронини“, начело с Ябу и се разпръснаха като отбранителен щит в северна и южна посока. Едва тогава се появи Торанага и бавно се запъти към трапа. Беше свалил женското кимоно, наметалото и всичкия грим. Носеше с достойнство ризницата си, над нея семпло кафяво кимоно, а в пояса бе затъкнал мечовете си. Телохранилите веднага заеха позиция зад гърба му и цялата фаланга тръгна с отмерена крачка към кораба.

Ама че копеле, ядосваше се Блакторн. Жестоко, студенокръвно, безсърочно копеле! Но достойнство не ти липсва, в това няма никакво съмнение!

Малко преди това отнесоха Марико долу, придружена от млада жена, и той предположи, че раната и е лека, защото тежко ранените самураи, които не бяха в състояние да се самоубият, ги убиваха на място. А тя беше самурай.

Още се усещаше много слаб, но се хвана за кормилото и се задържа прав с помощта на един моряк. Веднага се почувствува по-добре и лекият ветрец издуха усещането за гадене. Позаклати се леко, все още замаян, но без да изпуска Торанага от очи.

От кулата на крепостта внезапно проблесна светлинен сигнал и се дочу слабото ехо на алармени камбани. После от стените нагоре към небето захвърчаха огньовете. Сигнални огньовете.

Господи, вече са узнали новината, разбрали са за бягството на Торанага!

В настъпилата тишина Торанага погледна назад и нагоре. След малко из целия град започнаха да проблясват светлинки. Без ни най-малко да се притеснява, той се обърна и се качи на кораба.

Вятърът донесе откъм север далечни викове. Бунтаро! Сигурно беше той, начело на колоната. Блаторн се вгледа в тъмнината, но нищо не можа да види. В южна посока разстоянието между нападащите Сиви и отбраняващите се Кафяви бързо се скъсяваше. Той изчисли на око броя им – за момента никой нямаше числено превъзходство. Но колко дълго щеше да се задържи това положение?

– *Кейпей!*

Всички коленичиха и щом Торанага се появи на палубата, му се поклониха ниско. Той махна на Ябу, който вървеше непосредствено след него, и Ябу пое командуването, като нареди незабавно да вдигнат котва. Петдесет самураи от фалангата изтичаха нагоре по трапа и заеха отбранителни позиции с лице към брега, с опънати лъкове.

Някой дръпна Блаторн за ръкава.

– Анджин-сан!

– *Хай?*

Беше капитанът. Той изрече цяла тирада, като сочеше кормилото. На Блаторн му стана ясно – капитанът бе предположил, че той поема командуването, и му искаше разрешение за отплаване.

Галерата се откъсна от кея, подпомогната от вятъра и умелото гребане на моряците. В този момент Блаторн видя как Сивите се хвърлят към вълнолома нагоре по брега и мелето започна. В следващата секунда от тъмнината, иззад близката редица изтеглени на брега лодки, изскочи ха трима мъже и една жена, които, тичайки, отбиваха нападението на деветима Сиви. Блаторн различи Бунтаро и прислужницата Соно. Бунтаро ги поведе към кея, размахал окървавен меч, а от бронята му на гърдите и гърба стърчаха стрели. Момичето беше въоръжено с копие, но бе останало без дъх и често се препъваше. Един от Кафявите безстрашно

спря и остана да прикрива отстъплението на останалите. Сивите го погълнаха. Бунтаро препусна нагоре по стъпалата, следван от момичето и последния Кафяв, но изведнъж спря и се нахвърли върху Сивите като побеснял бик. Първите двама се срутиха е гръм и трясък от триметровия кей. Единият си пречупи гръбнака на камъните, а вторият изкрещя – бе останал без дясната си ръка. Преследвачите се поколебаха за миг, с което дадоха на момичето време да насочи копие то си, но на всички на кораба беше ясно, че това бе само жест. Последният Кафяв се втурна покрай господаря си и се хвърли с главата напред срещу врага. Сивите го съсякоха и се хвърлиха в атака.

Стрелците от кораба не спираха да изпращат облаци стрели и успяха да убият и осакатят повечето Сиви – останаха само двама. Мечът на единия отскочи от шлема на Бунтаро върху защитеното от ризница рамо. Бунтаро фрасна с бронирания си юмрук нападателя си под брадичката, пречупи му врата и се хвърли с цяло тяло върху последния. Той също загина.

Момичето бе паднало на колене и се опитваше да си поеме дъх. Без да губи време в празни проверки доколко са мъртви Сивите, Бунтаро направи им отсече главите с по един – единствен, безупречен удар. Когато кеят беше напълно прочистен, той се обърна с лице към морето и махна на Торанага – изтощен, но доволен. Торанага откликна, не по малко доволен.

Корабът се бе отдалечил на двадесетина метра от кея и разстояние то постоянно нарастваше.

– Капитан-сан – извика Блаторн и замаха възбудено с ръце. – Върнете се на пристана! *Исоги!*

Капитанът послушно започна да дава разпореждания. Веслата спряха за миг и веднага загребах назад, към брега. Но Ябу се метна с един скок на кварталдека и разпалено започна да крещи на капитана. Заповедта му беше недвусмислена. Корабът нямаше да се върне.

– За бога, вижте, имаме достатъчно време. – Блаторн посочи първо към утъпканата площадка, после към вълнолома, където „ронините“ още задържаха нападението на Сивите.

Но Ябу само поклати глава.

Разстоянието нарасна на около тридесет метра и Блаторн имаше чувството, че цялото му същество крещи от възмущение. Какво ви става? Та това е Бунтаро, съпругът на Марико!

– Как така ще го оставите да умре? Та той е наш – извика Блаторн на Ябу и на целия кораб. – Бунтаро. – Той отново се извърна към

капитана: – Върнете се! *Исоги!*

Но този път морякът само поклати безпомощно глава и корабът продължи да се отдалечава от брега, като барабанът равномерно отмерваше ударите на веслата.

Блакторн се втурна към Торанага, който, обърнат с гръб към него, изучаваше брега и пристана. В същия мир четирима телохранители му препречиха пътя с високо вдигнати мечове. Той извика:

– Торанага-сама! *Додзо!* Наредете корабът да се върне! *Додзо* – моля ви! Върнете се!

– *Ийе, Анджин-сан.*

Торанага махна с ръка към сигналните огньовете на кулата, после към вълнолома и категорично му обърна гръб.

– Ах ти, страхливо копеле... – започна Блакторн, но се спря. Втурна се към трапа и се надвеси над водата: – Плувай – развика се той, като правеше красноречиви движения с ръцете. – Плувай, за бога!

Бунтаро го разбра. Помогна на момичето да стане, каза и нещо и я побутна към ръба на кея, но тя изпищя и се хвърли на колене в краката му. Очевидно не знаеше да плува.

Блакторн отчаяно започна да оглежда палубата. Нямаше за кога да спускат лодка. За хвърляне на въже и дума не можеше да става – разстоянието беше прекалено голямо. Нямаше да му стигнат силите да доплува дотам и обратно. И спасителни пояси нямаше. Той се метна към двамата най-близки гребци и им отне грамадното веело. Всички гребци от дясната страна веднага изгубиха ритъма и веслата взеха да се удрят едно в друго. Галерата се заклати тромаво, барабанът замлъкна, а Блакторн показа на гребците какво иска от тях. Двама самураи се хвърлиха напред да го спрат, но Торанага им махна с ръка да не му пречат. Блакторн, подпомогнат от четирима моряци, метна греблото като стрела към брега. То летя известно време, след което се плъзна по водата и инерцията го отнесе до кея.

От вълнолома се дочуха победоносни викове. Откъм града се стичаха подкрепления от Сиви и макар че „ронините“ временно задържаха атаката, превземането на вълнолома беше само въпрос на време.

– Давай – изкрещя Блакторн. – *Исоги!*

Бунтаро вдигна момичето на крака, посочи и веслото и после кораб. Тя му се поклони едва-едва. Той не и обърна повече внимание и засанал твърдо на кея, започна напрегнато да следи боя.

Момичето извика към кораба. Женски, глас и отговори и тя скочи във водата. Главата ѝ проряза водната повърхност, ръцете и замахаха

към веслото и успяха да го сграбчат. То с лекота издържа теглото и и тя зарита по посока към галерата. Малка вълна я настигна, но тя се справи е нея и започна да се приближава към целта. Ала вкочанените и от страх ръце изпуснаха за миг греблото и то веднага заплува в обратна посока. Тя запляска безпомощно а ръце и крака, миг след това изчезна под водата и не се появи повече.

Бунтаро остана сам на кея, загледан в приливите и отливите на битката. Подкрепленията на Сивите прииждаха непрекъснато, сега към тях се присъединиха и конници и му стана ясно, че всеки момент вълноломът ще бъде погълнат от Сивите. Той обхвана с поглед севера, запада и юга. После обърна гръб на боя и се запъти към края на кея. Галерата беше вече на безопасно разстояние – на около седемдесет метра от брега – и чакаше. Рибарските лодки отдавна бяха избягали възможно най-далече от двете страни на пристанището, а светлините им приличаха на кошечки очи в нощта.

Застанал на ръба на кея, Бунтаро си свали шлема, лъка, колчана и ризницата и ги постави до ножниците. Оголените мечове сложи отделно, настрани. После се съблече до кръста, взе си вещите и ги изхвърли в морето. Поддържа големия си меч в ръце, сякаш го изучаваше с благоговение, и го метна е всички сили навътре, към дълбокото. Тъй потъна почти без плисък.

Поклони се тържествено на галерата, на Торанага, който веднага се качи на кварталдека, за да вижда по-добре, и също се поклони. После коленичи и грижовно постави късия си меч върху камъните пред себе си. Лунната светлина ярко се отрази от острието. После застана неподвижен, сякаш се молеше, с лице към галерата.

– Ама какво чака, дявол да го вземе – промърмори Блаторн. Неогласяна от ударите на барабана, галерата беше притихнала зловещо. – Защо не скочи да плува?

– Приготвя си сепуку. – Наблизо бе застанала Марико, облегната на ръката на някакво младо момиче.

– Господи, Марико, зле ли ви е?

– Добре съм.

Тя почти не го слушаше, лицето и беше изпито, но прекрасно.

Лявата и ръка бе омотана до рамото с груба превръзка. Ръкавът беше разцепен и от кимоното бе изрязана ивица плат, върху която почиваше ранената и ръка. През плата се просмукваше кръв и се стичаше на тънка струйка към лакътя и.

– Радвам се... – започна той и в следващия миг проумя казаното от

нея – сепуку? Ще се самоубива? Но защо? Време има достатъчно, може да доплува дотук! А ако не знае да плува, лесно ще стигне с веслото! Ей го там до кея, виждате ли го? Виждате ли?

– Съпругът ми може да плува, Анджин-сан. Всички офицери на Торанага-сама са длъжни да знаят – той много държи на това. Решил е обаче да не плува.

– Но защо, господи?

Откъм брега се дочуха внезапни крясъци, изпукаха мускети и Сивите пробиха охраната на вълнолома. Няколко ронини обаче се нахвърлиха бясно върху врага и избухна ожесточена ръкопашна схватка. За момента нападението отново бе овладяно.

– Кажете му да плува, за бога!

– Няма да плува, той се готви да умре.

– Защо тогава не отиде там? – Блаторн посочи битката. – Защо не помогне на хората си? Щом ще мре да падне в бой, като мъж!

Марико не сваляше поглед от брега, облеганата на младото момиче.

– Защото има опасност да го пленят. Ако заплува, пак може да го пленят и тогава врагът ще го изкара на показ пред простолудието, ще го опозори, ще прави е него страшни неща. Един самурай не може да допусна да го хванат жив. Няма нищо по-позорно от това да те плени врагът – затова съпругът ми постъпва като истински мъж, както е длъжен да постъпи един самурай. Какво е животът за самурая? Нищо. Само страдание. Негово право и дълг е да умре с чест, пред свидетели.

– Ама че глупаво разхищение на човешки живот – промърмори Блаторн.

– Имайте търпение с нас, Анджин-сан.

– За какво да имам търпение? За още лъжи? Защо не ми се доверявате? Не съм ли заслужил? Защо ме излъгахте? Престорихте се на припаднала и това е бил сигналът! Нали така? Аз ви попитах, а вие ме излъгахте!

– Беше ми наредено... заповедта беше такава – за да ви предпазим от всякаква опасност. Разбира се, че ви имам доверие.

– Излъгахте ме – настоя той, съзнавайки, че не е прав, но вече нищо не го интересуваше. Тяхното възмутително незачитане на живота го отвращаваше и той мечтаеше за сън и спокойствие. Стомахът му копнееше за европейска храна, за алкохол, умираше от желание да се качи на собствения си кораб и да бъде обкръжен от себеподобни. – Вие сте животни – изрече той на английски, макар че знаеше колко не е прав, и се отдръпна настрана.

– Какво каза той, Марико-сан – попита другата жена, като едва съдържаше неприязънта си. Тя беше с половин глава по-висока от Марико, с по-едър кокал, квадратно лице и малки, остри зъби. Казваше се Усаги Фуджико, беше деветнадесетгодишна и се падаше племенница на Марико.

Марико и предаде разговора с англичанина.

– Какъв ужасен човек! Що за обноси! Отвратително! Как можете да понасяте присъствието му?

– Защото той спаси честта на господаря. Ако не беше неговото безстрашие, убедена съм, че Торанага-сама щеше да бъде пленен, както и всички ние.

Двете жени потрепераха при тази мисъл.

– Да ни пазят боговете от такъв позор. – Фуджико погледна към Блаторн, облегнат на парапета горе на палубата, вперил поглед в брега. Огледа го с изучаващ поглед. – Прилича на златокоса маймуна със сини очи – можеш да плашиш децата с него. Нали е страшен? – Фуджико потрепера отново, изхвърли го от мисълта си и пак се загледа към Бунтаро. – Завиждам на съпруга ви.

– Да – тъжно се съгласи Марико. – Жалко, че няма секундант да му помогне.

Според обичая втори самурай винаги помагаше на извършващия сепуку, като заставаше непосредствено зад коленичилиия мъж, готов да го обезглави с един – единствен удар с меч, преди агонията му да стане непоносима и по този начин да се посрами във върховния миг на живота си. Малко мъже са в състояние да умрат непосрамени, ако нямат секунданти.

– Карма – обади се пак Фуджико.

– Да. Мъчно ми е за него. Най-много се боеше именно от това – да няма секундант.

– Ние имаме по-голям късмет от мъжете. – Жените самураи забиваха ножовете си в гърлата и затова няха нужда от помощ.

– Така е – съгласи се Марико.

Вятърът донесе до слуха им бойни викове и отвлече вниманието им. Отбраната на вълнолома отново бе пробита. Малка групичка от ронини се притече на помощ откъм север. Между тях имаше и конници. На атаката отново бе даден отпор, никой не молеше и не даваше пощада, нападателите бяха отблъснати и Торанага спечели още няколко ценни минути.

За какво печелите това време – горчиво се питаше Блаторн. Той

вече е в безопасност в морето. Всички ви предаде.

Тъпанът отново задумка монотонно. Греблата се врязаха във вълните, отзад се появи бяла разпенена следа. От стените на крепостта все още проблясваха сигнални огньовете. Градът почти се бе разбудил.

Основните сили на Сивите се нахвърлиха върху вълнолома. Блаторн погледна пак към Бунтаро.

– Нещастни глупако – произнесе той на английски. – Нещастни, жалък глупако!

После се обърна кръгом и слезе на главната палуба към носа да следи за появата на плитчини. Никой освен Фуджико и капитана не забеляза, че е напуснал кварталека.

Гребците дисциплинирано замахваха с веслата и корабът започна да се придвижва напред. Морето беше спокойно, вятърът попътен. Блаторн с удоволствие напълни дробовете си със солен въздух. В следващия момент забеляза, че изходът на пристанището, на около половин левга разстояние, бе препречен от рибарски лодки, на които обаче се виждаха само самураи.

– Капан – произнесе той на глас, защото нещо му подсказа, че това са врагове.

Всички на кораба извикаха ужасени като един човек. Блаторн също погледна назад към битката. Сивите спокойно разчистваха вълнолома от противника, а няколко от тях се бяха запътили, без да бързат, към кея, за да са справят с Бунтаро. Четирима Кафяви конници обаче препускаха в галоп откъм север през утъпканата площадка с пети, запасен кон, завързан за водача. Той се изкачи заедно с конете по каменните стъпала на кея към Бунтаро, докато останалите трима препречиха пътя на Сивите, Бунтаро също се бе огледал, но остана на колене и когато самураят се изравни с него, той му махна с ръка да си върви и вдигна късата сабя с две ръце, с насочено към корема острие. В този миг Торанага сви ръце около устата си като фуния и изкрещя:

– Бунтаро-сан! Тръгнете с тях! Опитайте се да избягате!

Викът му прелетя над вълните и Бунтаро ясно чу. Той се поколеба, поразен, все още с насочен нож. Викът се чу отново, настоятелен и заповеден.

Бунтаро с усилие се откъсна от смъртта и хладнокръвно размисли за живота и бягството, което му нареждаха. Рискът беше голям. По-добре да си умра тук, реши той. Нима Торанага не разбира? Тук поне те чака достойна смърт. Там – почти сигурно пленяване. Къде да бягам? До Йедо има триста ли. Сигурно ще ме хванат.

Усети сила в ръцете си, видя стоманеното нетрепващо острие на ко-съм от оголения си корем и закопня за освобождаващата агония на смъртта. Тя най-сетне щеше да го отърве от всички срамове – срама, че баща му коленичи пред знамето на Торанага, когато трябваше да запазят вярност към Яемон, наследника на тайко, както се бяха заклели, срама, задето бе убил толкова много хора, служили честно на тайко срещу узурпатора Торанага, срама от съпругата му Марико и единствения му син, завинаги опозорени – тя заради баща си, чудовищния убиец Акечи Джинсай, а синът заради майка си, и срамът, че заради тях и неговото име бе завинаги осквернено.

Колко хиляди агонии трябва да изтърпя заради нея?

Душата му плачеше за забрава. Тя бе толкова близо и тъй достойна. Следващият му живот щеше да е по-добър – не беше възможно да е по-лош.

Въпреки всичко той остави сабята и се подчини – хвърли се в бездната на живота. Господарят му бе заповядал да продължи да страда и бе решил да му откаже спокойствието. Какво друго му остава на самурая, освен да се подчини?

Той скочи, хвърли се върху седлото, заби пети в хълбоците на коня и се понесе, следван от втория конник. Още няколко конни ронини изскочиха от нощта да бранят отстъплението им и съсякоха първите Сиви, изпречили се на пътя им. После и те изчезнаха а няколко Сиви конници се впуснаха да ги преследват.

Всички на кораба започнаха да се смеят.

От радост Торанага удряше с юмрук по перилата, а Ябу и самураите се превиваха от смях. Дори Марико се смееше.

– Един човек се спаси, а останалите – извика Блакторн побеснял. – Огледайте брега – там има най-малко триста трупа, може би дори четиристотин! Погледнете ги, за бога!

Но гласът му се изгуби сред всеобщия смях. Наблюдателят на носа извика тревожно. Смахът секна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Торанага попита спокойно:

– Можем ли да си пробием път през тях, капитане? Той бе вперил поглед в отрупаните на около петстотин метра от галерата рибарски лодки и в изкушаващото разстояние помежду им.

– Не, господарю.

– Нямаме избор – намеси се Ябу. – Друг избор няма!

Той изгледа ядосано скупчените на брега и кея Сиви, които чакаха изхода от сблъсъка, и до слуха му достигаха подигравателните им възглasi.

Торанага и Ябу бяха застанали на носа. Тъпанът мълчеше и галерата леко се поклащаше на вълните. Всички напрегнато очакваха решението. Беше ясно, че са попаднали в клопка. На брега ги чакаше беда, напред – също беда, да изчакат – пак беда. Примката се затягаше и накрая съяха да ги пипнат. Ако се наложеше, Ишидо можеше да чака с дни.

Ябу кипеше от гняв. Ако веднага бяхме загребала към изхода на пристанището, вече да сме в безопасност. А ние само си изгубихме времето с Бунтаро, ядосваше се той. Торанага е започнал да изкуфява. Ишидо ще помисли, че съм го предал. Нищо не мога да направя – освен да се опитаме да си пробием път с бой, но дори при това положение ще трябва да се бия на страната на Торанага, срещу Ишидо. Нищо не мога да направя. Освен да предложи на Ишидо главата на Торанага. Това ще ме направи регент и ще ми донесе Кванто, а след още шест месеца, като обуча самураите да стрелят с мускети, какво ми пречи да стана председател на Съвета на регентите? А защо не и най-голямата награда? Да премахна Ишидо и да стана главнокомандуващ армиите на наследника, главен регент и комендант на крепостта Осака, да контролирам легендарните съкровища, съхранявани в главната кула, да имам власт над цялата империя, докато Яемон е малолетен, а след това да съм втори по власт след него. Защо не?

Или пък най-голямата от всички награди – шогун. Премахна ли Яемон, ставам шогун.

И всичко това, като отсека една – единствена глава и ако боговете са благосклонни към мен!

На Ябу му се подкосиха коленете и копнежите му се извисиха нагоре, нависоко. Толкова лесно мога да осъществя всичко това, само дето няма начин да се измъкна, след като му взема главата – поне засега.

– Готови за атака – нареди Торанага.

Докато Ябу раздаваше команди и самураите се готвеха, Торанага прехвърли вниманието си върху варварина, застанал все така на носа, където го свари тревогата, облегнат на главната мачта.

Ах, да можех да го разбирам, мислеше Торанага. Ту е безумно смел, ту безкрайно слаб. Ту безценен, ту безполезен. Ту убива, ту го е страх. Ту е послушен, ту опасен. Едновременно и мъж, и жена. Кълбо от

противоречия и не можеш да предскажеш какво ще направи в следващия момент.

Торанага внимателно го беше следил по време на бягството от крепостта и по време на внезапното нападение, както и след това. Чу разказа на Марико и капитана за поведението му по време на боя на кораба. Беше свидетел на необяснимия му гняв преди няколко минути, а когато не се върнаха за Бунтаро, видя с крайчеца на околото си опънатото му от омраза лице, чу виковете му и накрая, когато трябваше да се смее, той взе, че се ядоса.

А защо да не се смее, когато врагът е надхитрен? Защо да не се смеят, за да се освободят от трагичното усещане, когато карма причинява нелепата смърт на едно хубаво момиче? Та нали само чрез смеха се съединяваме с боговете и това ни помага да понасяме живота и да превъзмогнем ужаса, безсмислието и страданията тук, на земята? Както например тази вечер, като наблюдавахме как онези смели мъже срещнаха съдбата си на този бряг, в тази нежна нощ, чрез карма, предопределена преди хиляди съществувания, а може би само преди едно – единствено.

Та нали само смехът ни позволява да се чувствуваме хора!

Защо лоцманът не може да разбере, че и той е в ръцете на своята карма, така както и аз, и всички ние тук, и дори Исус Христос – защото, ако се вникне малко в истината, неговата карма е причината той да умре опозорен като най-обикновен престъпник на онзи хълм, за който говореше варварският свещеник.

Всичко е карма.

Какво варварство – да заковеш човека с гвоздеи към парче дърво и да го чакаш да умре! Те са по-лоши дори от китайците, на които мъченията доставят удоволствие.

– Попитайте го, Ябу-сан – нареди Торанага.

– Моля?

– Попитайте го какво да правим. Имам предвид лоцмана. Нали ще водим морски бой? Казахте, че е истински гений в открито море. Нека го докаже.

Устата на Ябу бе свита в стегната, жестока цепка. Торанага усети неговия страх и това му достави удоволствие.

– Марико-сан – излая Ябу. – Попитайте лоцмана как можем да се измъкнем – как да си пробием път през тези лодки?

Марико послушно се приближи до парапета, все така подкрепяна от момичето.

– Благодаря, Фуджико-сан, вече съм добре. Фуджико я пусна и взе

да наблюдава Блаторн с отвращение.

– Той каза „с оръдия“, Ябу-сан – върна се Марико.

– Кажете му, че трябва да измисли нещо по-добро, ако държи на главата си.

– Трябва да сме търпеливи е него, Ябу-сан – намеси се Торанага. – Марико-сан, кажете му учтиво: „За съжаление ние нямаме оръдия. Няма ли друг начин да си пробием път? По суша е невъзможно.“ Преведете точния му отговор. Съвсем точно.

Марико изпълни заповедта.

– Съжалявам, господарю, но той каза „не“. Само „не“. При това неучтиво.

Торанага повдигна пояса си и се почеса под ризницата.

– Ами тогава – добродушно продължи той – щом Анджин-сан казва оръдия, а той е специалист, значи оръдия. Капитане, иди там. – Късият му дебел пръст посочи заповедно португалската фрегата. – Пригответе хората, Ябу-сан. Ако южните варвари откажат да ми заемат оръдията си, ще трябва да ги вземете насила, така ли е?

– С огромно удоволствие – тихо промърмори Ябу.

– Вие сте прав, той наистина е гений.

– Но начина го открихте вие, Торанага-сама.

– Лесно е да намериш начин, като ти дадат отговор на въпроса. Какъв е начинът за превземането на крепостта Осака, съюзнико?

– Няма такъв. В това отношение тайко беше безпогрешен.

– Да. А какъв е начинът да се справиш с предателството?

– Позорна смърт, разбира се. Но не разбирам защо ми задавате такъв въпрос.

– Просто ми мина през ума... съюзнико. – Торанага пак погледна към Блаторн. – Да, умен е. Много ми трябва умни мъже. Марико-сан, ще ми отстъпят ли варварите оръдията си?

– Разбира се, защо не?

И през ум не би и минала друга мисъл. Все още се тревожеше за Бунтаро. Колко по-добре щеше да е, ако го бяха оставили да си умре на брега. Защо да се рискува честта му? Тя се питаше защо ли Торанага заповяда на съпруга и в последния момент да се спасява по суша. Със същата лекота можеше да му нареди да доплува до кораба. Много по-безопасно щеше да е, а и време имаше достатъчно. Можеше да нареди това още щом Бунтаро стигна до края на кея. Защо изчака? Нещо вътре в нея и подсказа, че господарят им е имал специални причини да изчака и после да даде такава заповед.

– Ами ако откажат? Готова ли сте да убивате християни, Марикусан? – продължи Торанага. – Нали това, е най-невероятният им закон? Не убивай!

– Така е. Но за вас, господарю, с готовност ще отидем всички в ада – и аз, и съпругът ми, и моят син.

– Да. Вие сте истински самурай и аз никога няма да забравя, че грабнахте меча, за да ме защитите.

– Моля ви, не ми благодарете. Ако съм помогнала по някакъв незначителен начин, това е било мой дълг. Ако трябва да споменете някого с благодарност, нека това бъдат моят съпруг и моят син. Те са по-полезни за вас.

– В момента вие сте ми по-полезна. И можете да ми помогнете дори още повече.

– Само ми кажете по какъв начин, господарю. Ще го изпълня.

– Не мислете за чуждоземния си бог.

– Моля, господарю? – Лицето ѝ се вкамени.

– Не мислете за чуждоземния си бог. На прекалено много господари трябва да сте вярна.

– Искате да се откажа от вярата си? Да се откажа от християнството?

– Да, освен ако не сте в състояние да скътате този бог – където му е мястото – в дъното на душата си, а не на преден план.

– Моля да ме извините, господарю – започна тя о разтреперан глас – но моята религия не ми пречи да ви бъда вярна и предана. Вярата ми винаги е била моя лична работа – винаги! Нима съм ви разочаровала по някакъв начин?

– Засега не. Но и това може да стане.

– Кажете ми какво да направя, за да ви угодя.

– Християните могат да станат мои врагове, така ли е?

– Вашите врагове са и мои, господарю.

– Свещениците в момента са срещу мен. Може да заповядат на всички християни да ми обявят война.

– Това е невъзможно, господарю. Те са мирни хора.

– А ако продължат да ми се противопоставят? Ако християните ми обявят война?

– Никога не се съмнявайте в моята вярност – никога!

– Този Анджин-сан може да говори истината и вашите свещеници да се окажат лъжци.

– Има добри и лоши свещеници, господарю. Но моят господар сте

вие.

– Добре, Марико-сан. Ще приема думите ви. Заповядвам ви да се сприятелите с този варварин, да научите всичко, каквото той знае, да ми докладвате всяка негова дума, да се научите да мислите като него, да не „изповядвате“ нищо от това, което правите, да се отнасяте към всички свещеници с подозрение, да ми докладвате всичко, което ви кажат или попитат. Ако помежду всичко това намерите място за вашия бог – добре, ако ли не – толкова по-зле.

Марико отметна кичурче коса от очите си.

– Мога да правя всичко това, господарю, и пак да си остана християнка. Кълна ви се.

– Добре. Закълнете се в християнския бог.

– Кълна се в бога.

– Добре. – Торанага се обърна и извика: – Фуджико-сан!

– Да, господарю?

– Имате ли прислужнички със себе си?

– Да, две.

– Дайте едната на Марико-сан, а другата изпратете да донесе чай.

– Има и саке, ако желаете.

– Чай. А вие, Ябу-сан, чай ли предпочитате или саке?

– Чай, ако обичате.

– За Анджин-сан донесете саке.

Снопче светлина се отрази в златното кръстче, което висеше на врата на Марико. Тя видя, че Торанага се е загледал в него.

– Може би не желаете да го нося, господарю? Да го изхвърля ли?

– Не. Нека ви напомня за дадената клетва.

Всички впериха очи във фрегатата. Торанага усети нечий поглед и се обърна. Видя изопнатото лице, сините очи и го лъхна омразата – впрочем не, не омраза, а подозрение. Как смее този варварин да изпитва подозрение към мен?

– Попитайте Анджин-сан: защо не каза просто, че на варварския кораб е пълно с оръдия? Защо не каза просто да ги накарам да ме придружат извън пристанището?

Марико преведе.

– Той каза... – Тя се поколеба за миг, после продължи в скоропоговорка. – Моля да ме извините, но той каза: „За него е полезно сам да си поблъска главата.“

Торанага се засмя.

– Благодаря му за неговата глава. Беше ми от голяма полза.

Надявам се да остане на раменете му. Кажете му, че сега вече сме квит.

– Той каза: „Не, не сме квит, Торанага-сама. Но ми върнете кораба заедно с екипажа и аз ще прочистя морето. От всички врагове.“

– Марико-сан, как смятате – дали нямаше предвид и мен, освен испанските и южните варвари?

Въпросът беше зададен с шеговит тон. Вятърът отново разроши кошите и и няколко кичура паднаха върху очите ѝ. Тя ги оправи с уморен жест.

– Извинете ме, но не знам. Може би да, може би не. Желаете ли да го попитам? Моля да ме извините, но той е... много особен. Страхувам се, че изобщо не го разбирам.

– Имаме достатъчно време. Да. След време той всичко ще ни разкаже за себе си.

Блакторн забеляза как фрегатата без много шум издърпа въжетата, които я привързваха към кея, веднага щом Сивите, които я охраняваха, се втурнаха към враговете си. Видя как спусна на вода голямата си лодка, която я изведе от мястото и на кея навътре в пристанището. И сега се поклащаше на няколкостотин метра от кея, спуснала от носа лека котва, обърнала към брега широката си страна. Това беше обичайна маневра на всички европейски кораби в чужди или враждебни пристанища, когато ги заплашваше опасност откъм брега. Освен това не се съмняваше, че макар на палубата да не се забелязваше никаква суетня и движение, всички оръдия на кораба са вече готови, мускетите насочени, снарядите и барутът са приготвени в изобилие, сабите са подръка, а горе на вантите се спотайват въоръжени моряци. Зорки очи претърсват всички посоки на компаса. Галерата е привлякла вниманието им в момента, в който започна да променя курса си. Двете шестдесеткилограмови оръдия на кърмата, обърнати към тях, сигурно вече са насочени за стрелба. Португалските артилеристи бяха най-добрите в света след английските.

И сигурно вече знаят за Торанага, продължи да разсъждава той, защото са хитри и са разпитали носачите или Сивите какъв е този шум. Или проклетите от бога езуити, които са осведомени за всичко, са им съобщили за бягството на Торанага и за мен.

Усещаше как космите на врата му настръхват. Един изстрел от кое да е оръдие и отиваме по дяволите. Ако сме още живи, това е само защото Торанага е на кораба. Благодаря ти, боже, за Торанага.

– Моят господар пита какво правите обикновено, когато искате да се приближите към военен кораб – обади се Марико.

– Ако имаме оръдие, даваме салют. Ако не, сигнализираме с

флагчета и искаме разрешение да се приближим.

– Господарят пита: а ако нямаме флагчета? Макар все още да бяха отвън обсега на оръдейните изстрели, Блаторн имаше чувството, че вече са вдигнати във въздуха въпреки затворените отвърстия пред дулата на оръдията. Фрегатата имаше по осем топа от двете страни на главната палуба, два на носа и два на кърмата. „Еразъм“ може да се справи с нея, каза а той, в това няма съмнение – при условие, че екипажът е добър. С удоволствие бих я взел. Я ела на себе си, стига си се унасял в мечти – не си на „Еразъм“, а на тази трътлеста галера и португалският кораб е единствената ни надежда. Бихме били в безопасност под прикритието на оръдията му. Благодарни на бога за присъствието на Торанага.

– Кажете на капитана да вдигне на главната мачта знамето на Торанага. Това е достатъчно. Така ги известяваме официално кой е на кораба, макар че, бас лоя – вече знаят.

Знамето беше вдигнато на бърза ръка. Всички на галерата сякаш въздъхнаха облекчено. Блаторн забеляза промяната. Дори той се почувствува по-добре под това знаме.

– Господарят пита как ще им съобщим все пак, че искаме да се приближим.

– Кажете му, че без сигнални флагчета имаме два избора – да чакаме извън обсега на оръдията и да изпратим малка делегация с лодка или да се приближим направо на разстояние, от което да можем да разговаряме директно.

– Господарят пита вие кой начин препоръчвате.

– Направо да се приближим. Нямаме причини да бъдем предпазливи. Нали Торанага е на кораба. Той е най-важният даймио в империята. Разбира се, че ще ни помогнат и... Исусе Христе!

– Сеньор?

Но той не отговори и тя преведе бързо, след което изслуша следващия въпрос на Торанага.

– Господарят пита какво ще направи фрегатата. Защо млъкнахте?

– Сетих се изведнъж, че той вече е във война с Ишидо, нали? Така че фрегатата може да не е склонна да му помага.

– Разбира се, че ще му помогнат.

– Не. От кого имат по-голяма изгода португалците – от Торанага или Ишидо? Ако решат, че от Ишидо, ще ни хвърлят във въздуха, без да им мигне окото.

– Немислимо е португалците да стрелят по японски кораб – тихо промълви Марико.

– Ще стрелят, сеньора, вярвайте ми. И бас ловя, че няма да ни допуснат да се приближим. Аз не бих ви пуснал, ако бях лоцман на този кораб. Господи – възкликна той, загледан в брега.

Сивите, които им се подиграваха, напуснаха кея и сега се разпръскаха успоредно на брега. Рибарските лодки все така злонамерено запушваха изхода от пристанището.

– Кажете на Торанага, че има един – единствен начин да се измъкнем – ако извие буря. Тогава има надежда да издържим, докато за рибарските лодки надежда няма. По този начин бихме могли да се изплъзем от клопката.

Торанага попита нещо капитана, който надълго и нашироко започна да му отговаря. Накрая Марико попита:

– Господарят се интересува: мислите ли, че ще има буря?

– Носът ми подсказва, че ще има. Но чак след два-три дни. Можем ли да чакаме толкова дълго?

– Носът ви? Нима я подушвате?

– Не, сеньора. Просто има такъв израз.

Торанага се замисли, след което даде нарежданията си.

– Ще се приближим до фрегатата, Анджин-сан.

– Тогава му кажете да се насочи право към кърмата и. По този начин сме на най-неудобен прицел. Кажете му, че са коварни – много добре знам доколко могат – да бъдат коварни, ако са застрашени интересите им. По-лоши са от холандците в това отношение. Ако помогнат на Торанага да избяга, Ишидо ще излее яда си върху всички португалци – нещо, което те не биха рискували.

– Господарят казва, че скоро ще имаме отговор на това.

– Ние сме оголени, сеньора. Нямаме никакви шансове срещу техния оръдия. Ако са настроени враждебно или ако дори са просто неутрални – с нас е свършено.

– Моят господар казва, че е така, но ваш дълг е да ги настроите благосклонно.

– Как? Аз съм техен враг.

– Господарят казва, че и в мирно, и във военно време добрият враг може да е по-ценен от добрия съюзник. Вие знаете как разсъждават и ще измислите начин да ги склоните.

– Единственият сигурен начин е силата.

– Той казва: добре, съгласен съм. Кажете ми как да превзема кораба.

– Какво?

– Каза: добре, съгласен съм. Как ще превземем кораба, как ще го победим? Трябват ми техните оръдия. Извинете, Анджин-сан, не ви ли е ясно?

– И пак повтарям: ще го вдигна във въздуха – настоя Ферейра, капитанът на фрегатата.

– Не – възрази дел Аква, който наблюдаваше галерата откъм кварталдека.

– Артилерист, влезе ли в обсега на оръдието?

– Не, дон Ферейра – отговори главният артилерист. – Още не.

– Какви други, ако не враждебни намерения може да има, щом се приближава? Защо просто не бяга? Пътят е чист...

Фрегатата беше прекалено отдалечена от изхода на пристанището и никой на кея не виждаше струпалите се за нападение рибарски лодки.

– Ние нищо не губим, ваше високопреосвещение, а много печелим – продължи Ферейра. – Ще се престорим, че не сме разбрали, че Торанага се намира на борда. Помислили сме, че са бандити, водени от еретик пират, които са искали да ни нападнат. Не се безпокойте, веднъж да ни влязат в обсега на оръдието, лесно, ще можем да ги предизвикаме.

– Не – твърдо отсече дел Аква.

Отец Алвито се обърна към тях, облегнат на парапета:

– Галерата е издигнала знамето на Торанага, капитане.

– Фалшиво знаме – саркастично се ухили Ферейра. – От този номер по-стар няма. Не сме видели Торанага. Може и да не е на кораба.

– Не!

– В името на бога – една война ще бъде пагубна за нас! Ще забави тазгодишния Черен кораб, а може и изцяло да провали плаването му. Не мога да си позволя такова нещо. Няма да позволя на никой и нищо да ми попречи!

– Нашето финансово положение е по-тежко от вашето, капитане – озъби се дел Аква. – Ако тази година закъсаме е търговията, църквата ни ще банкрутира, ясно ли ви е? От три години не сме получили никакви субсидии от Гоа и Лисабон и провалът на миналогодишната печалба... Господи, дари ме с търпение! По-добре от вас знам какво сме заложили. Но отговорът е „не“!

Родригес едва се крепеше на стола си от болки. Кракът му, сложен в шина, почиваше върху мека табуретка, прикована здраво до компасната стойка.

– Капитанът е прав, ваше високопреосвещенство – намеси се той. – Защо се приближава, ако няма лоши намерения? Защо не бяга? Имаме прекрасна възможност да се справим с нея.

– Да, и освен това решението е от военен характер.

Алвито гневно се обърна към него:

– Не! Негово високопреосвещенство има решаващ глас по всички въпроси, капитане! Не бива да се опълчваме срещу Торанага? Трябва да му помогнем!

– Вие непрекъснато повтаряхте, че ако започне война, тя ще продължава вечно – обади се Родригес. – Сега нали е започнала? Видяхме, че започна. Това ще навреди на търговията. Ако Торанага загине, войната приключва и интересите ни ще останат ненакърнени. Съветвам ви – вдигнете галерата във въздуха!

– По този начин ще се отървем и от еретика – добави Ферейра, впил очи в Родригес. – Предотвратявате една война за прослава на господата и пращате един еретик на вечни мъки.

– Това ще бъде с нищо непредизвикана намеса във вътрешните им работи – отговори дел Аква, като избягваше да спомене истинската причина.

– Та ние непрекъснато им се месим! Езуитите са известни с това. Да не сме прости, дебелоглави селяни!

– Не съм казал такова нещо. Но докато аз съм тук, корабът няма да бъде потопен!

– Тогава ще ви помоля да слезете на брега.

– Колкото по-скоро умре този архиубиец, толкова по-добре, ваше високопреосвещенство – заяви Родригес. – Дали е той или Ишидо – каква разлика? И двамата са езичници и на нито един от тях не можем да имаме доверие. Капитанът е прав, друга такава възможност няма да ни падне. Помислете за Черния кораб!

Родригес щеше да бъде лоцман на Черния кораб и му се полагаше една петнадесета част от печалбата. Лоцманът на Черния кораб бе умрял от едра шарка преди три месеца в Макао, Родригес бе свален от кораба му „Санта Тереза“ и му бе поверен този нов пост, за огромна негова радост. Официалната версия беше едра шарка, напомни си той, но злите езици говореха, че предишният лоцман е бил убит с нож в гърба от някакъв ронин по време на пиянска свада в публичен дом. Но пък какъв шанс за мен, радваше се Родригес. И нищо няма да позволя да ми попречи!

– Поемам всичката отговорност – настояваше Ферейра. – Това е

решение, което само военните трябва да вземат. Ние сме въввлечени в местна война. Корабът ми е в опасност. – Той пак се обърна към главния артилерист: – Попаднаха ли вече в обсега?

– Това, дон Ферейра, зависи от вашето желание. – Главният артилерист духна свещта и тя започна да тлее и да хвърля искри. – Мога да отнеса носа на галерата или кърмата или да я разцепа по средата – както наредите. Но ако желаете да убия някого – някой конкретен човек – тогава трябва да ги изчакаме още да се приближат.

– Искам да убиеш Торанага и лоцмана.

– Имате предвид английския лоцман?

– Да.

– Някой трябва да ми посочи японца. А лоцмана сам ще разпозна, разбира се.

– Ако лоцманът трябва да загине, за да убием Торанага и да сложим край на войната, тогава съм съгласен, капитане – намеси се Родригес. – А иначе съм против – смятам, че трябва да пощадим живота му.

– Той е еретик и враг на нашата страна! Самото му присъствие е оскърбление за нас и досега ни е причинил повече неприятности от гнездо усойници.

– А аз вече ви казах, че англичанинът е преди всичко лоцман – при това един от най-добрите в света.

– Че защо лоцманите трябва да се ползват със специални привилегии? И то един еретик?

– Защото трябва, дявол да го вземе! Трябва да го използваме, както те ни използват. Да убием такъв източник на опит и знания, ще е излишно прахосничество! Без лоцмани империята не може да просъществува, няма да има нито търговия, нито нищо! Без мен, дявол да го вземе, няма Черен кораб, няма печалба, няма завръщане у дома и затова умението ми е от голямо значение!

Откъм върха за мачтата се дочу вик:

– Хей, вие долу на кварталдека! Галерата променя курса си!

Галерата, която се бе насочила право към тях, рязко промени посоката на движението са и зави няколко градуса вляво, към вътрешността на пристанището.

Родригес веднага се развика:

– Внимание! Вдигнете всички платна! Вдигайте котва!

Всички се втурнаха да изпълняват заповедите му.

– Какво става, Родригес?

– Не знам, капитане, но трябва незабавно да излезем в открито

море. Тази трътлеста кучка се опитва да застане откъм подветрената ни страна.

– Това няма никакво значение. Можем да ги потопим всеки момент, стига да пожелаем. Имаме да товарим още стока, а и отчетата трябва да се върнат в Осака.

– Да, но не мога да допусна никой вражески кораб да застане откъм подветрената ми страна. Тази кучка, галерата, не зависи от посоката на вятъра – тя дори може да плава срещу него. Може би ни заобикалят, за да ни нападнат откъм носа, където имаме само едно оръдие, и да ни вземат на абордаж.

Ферейра се изсмя презрително.

– Та ние имаме двадесет оръдия! А те нито едно! Как можете да си помислите, че тази долна езическа лодка ще се осмели да ни нападне? Да не сте мръднали нещо в главата?

– Да, капитане, и затова още я имам на раменете си. „Санта Тереза“ излиза в открито море!

Платната изплюяха на вятъра, изпгнаха се, дървените рейки заскърцаха. И двете вахти изскочиха на палубата, всички моряци бяха в бойна готовност. Фрегатата се заклати напред по вълните, но движението и беше много забавено.

– Хайде, кучко, по-бързо – подкани я Родригес.

– Готови сме, дон Ферейра – докладва главният артилерист. – Взел съм ги на прицел, но не мога да чакам дълго. Кой от тях е Торанага? Посочете ми го!

На галерата нямаше никакви светлини, никакви факли. Единствено то осветление беше от луната: Галерата все още бе обърната към кърмата на фрегатата, на стотина метра разстояние, но вече се извърташе ляво, по посока на далечния бряг, а веслата методично се потапяха във водата, без нито за миг да нарушат ритъма.

– Онзи ли е лоцманът! Високият, на квартердека?

– Да – отговори Родригес.

– Мануел и Пердито! Целете него и квартердека. – Най-близкото оръдие бързо бе насочено натам. – А Торанага кой е? Бързо! Кормчия! Два градуса надясно!

– Йес, два градуса надясно! Родригес нито за миг не забравяше пясъчното дъно и плитчините и не изпускаше вантите от очи. Беше готов всеки момент да поеме командуването от главния артилерист, който, както беше прието, командуваше за стрелба откъм кърмата.

– Ляво оръдие на главната палуба – крещеше артилеристът. – Щом

стреляме, веднага обръщаме срещу вятъра! Спуснете всички капаци на отворите и се гответе за залп откъм левия борд. – Артилеристите се подчиниха и веднага обрънаха очи към офицерите и свещениците на кварталдека. – За бога, дон Ферейра, кой от тях е Торанага?

– Кажете, отче, кой е? – попита Ферейра, който никога не беше виждал Торанага.

Родригес ясно различаваше Торанага на предната палуба, заобиколен от самураи, но не искаше той да го посочи. Нека отчетата свършат тази работа, каза си той. Хайде, отче, Юда няма да е сам! Защо трябва все ние да Ви вършим мръсната работа, макар че пет пари не давам за това езическо куче.

Но и двамата свещеници мълчаха.

– Бързо, кой е Торанага – напираше главният артилерист.

Родригес нетърпеливо посочи с пръст.

– Ей го там на носа – ниското дебело копеле, дето са го заобиколили останалите езичници.

– Виждам го, сеньор лоцман.

Артилеристите нанесоха последни поправки в прицела. Ферейра пое свещта от ръцете на помощника на главения артилерист.

– Еретика ли целите?

– Да, капитане, готови ли сте? Ще махна с ръка и това ще е сигналът.

– Добре.

– Не убивай – звънна гласът на дел Аква. Ферейра рязко се извърна към него.

– Те са езичници и еретици!

– Сред тях има и християни, но дори и да нямаше...

– Не му обръщайте внимание, момчета – озъби се Ферейра. – Щом сме готови, ще стреляме!

Дел Аква излезе напред и застана пред дулото на оръдието. С високия си ръст стърчеше над кварталдека и се извисяваше над въоръжените, готови за стрелба моряци. Ръката му почиваше върху разпятieto.

– Пак повтарям – не убивай!

– Та ние непрекъснато убиваме, отче – възрази Ферейра.

– Знам и се срамувам от това, и моля господата за прошка. – Дел Аква никога преди това не бе попадал на кварталдека на боен кораб с насочени оръдия и мускети, готови за смъртоносна стрелба. – Но докато съм тук, няма да убивате и няма да опростя убийства от засада!

– Ами ако ни нападнат? Ако се опитат да вземат кораба на

абордаж?

– Ще моля господата да ни помогне срещу тях.

– Каква е тогава разликата – сега или по-късно?

Дел Аква не отговори. Не убивай, мислеше той. Торанага ни обеща всичко, а Ишидо – нищо.

– Какво решавате, капитане? Сега е моментът – извика главният артилерист. – Сега!

Ферейра обърна гръб на свещениците, хвърли свещта и се приближи до перилата.

– Пригответе се да отблъснете атаката – извика той. – Ако се приближат без разрешение на петдесет метра разстояние, заповядам да вдигнете кораба във въздуха, независимо какво ще кажат свещениците!

Родригес също беше бесен и също се усещаше безпомощен пред свещениците. Не убивай значи? Ами вие, в името на Христа – идеше му да извика. Какво ще кажете за кладите? Ами за Инквизицията? Ами за свещениците, които наляво и надясно раздават присъди „виновен“, „вещица“, „поклонник на сатаната“ или „еретик“? Я си спомнете за двете хиляди вещици, изгорени само в Португалия в годината, в която отплавах за Азия! А какво ще кажете за почти всяко село и град в Португалия, Испания и владенията, посетени от инквизиторите, или както те самите се наричат гордо „бичове божи“, и миризмата на изгорена плът, която оставят след себе си? Ах, господи Исусе Христе, пази ни от лицемери!

Той потисна омразата и отвращението си и съсредоточи вниманието си върху галерата. Различи Блакторн и си каза: ах, англичанино, приятно ми е да те видя застанал там, стиснал уверено кормилото, висок и надменен. Страхувах се, че отдавна са ти видели сметката. Радвам се, че си се отървал, но все пак ми е приятно, че нямаш нито едно оръдие на кораба, защото в такъв случай щях да те вдигна във въздуха и изобщо нямаше да слушам отчетата.

– Хей, „Санта Тереза“!

– Кажете, англичанино!

– Ти ли си, Родригес?

– Аз съм!

– Как е кракът ти?

– Мамка ти!

Родригес с удоволствие се вслуша във веселия смях, който достигна до него през водата, която ги разделяше.

Близко половин час маневрираха корабите, дебнеха се, лавираха

според вятъра, приближаваха се, отдръпваха се, като галерата през цялото време се опитваше да застане Откъм подветрената страна и да постави фрегата на натясно, да я притисне между брега и себе си, а фрегатата от своя страна правеше всичко възможно, за да се измъкне и да си отвори изход от пристанището за в случай на нужда. Нито единият кораб обаче, нито другият успя да заеме изгодна позиция и именно по време на тази игра на котка и мишка от фрегата съзряха рибарските лодки, заприщили изхода от пристанището, и едва тогава си дадоха сметка какво означава тяхното присъствие.

– Ето защо идва при нас! За закрила!

– Значи още повече трябва да го потопим, щом е попаднал в клопка. Ишидо ще ни бъде признателен цял живот – заяви Ферейра.

Но дел Аква беше непреклонен.

– Торанага е прекалено важна личност. Настоявам първо да разговаряме с него. За потопяване винаги има време. Той е без нито едно оръдие на кораба си, а дори аз знам, че само оръдието може да се сражава с оръдие.

Така че Родригес позволи на галерата да се доближи на допустимо разстояние. И двата кораба се намираха в средата на пристанището, на безопасно разстояние както от рибарските лодки, така и един от друг. Фрегатата потръпваше от напъните на вятъра, готова всеки миг да отплава, а галерата дрейфуваше с прибрани весла, обърната с широката си страна към фрегатата, на разстояние, от което да могат да се чуват, тъй като Родригес ги допусна до такава близост чак когато всички весла бяха прибрани и галерата обърна широката си, най-уязвима страна към дулата на неговите оръдия. Същевременно обаче португалецът се подготвяше за следващите ходове. Слава богу, мислеше си той, че имаме топове, а тези копелета нямат. Англичанинът е прекалено хитър. От друга страна, приятно е противникът ти да е професионалист – по-безопасно е. Няма начин да извърши някаква безразсъдна, глупава грешка и някой да пострада без нужда.

– Разрешаваш ли да се качим на кораба ти?

– Кой, англичанино?

– Торанага сама, преводачката и телохранителите му.

Ферейра тихо се обади:

– Никакви телохранители.

Алвито също се намеси:

– Трябва да има охрана, това е въпрос на престиж.

– Не ме интересува неговият престиж. Никаква охрана.

– И на мен не ми се иска да имам самураи на кораба – подкрепи го Родригес.

– Какво ще кажете само за петима – попита Алвито. – Само лични-те му телохранители. Вие поне разбирате какъв е проблемът, Родригес.

Родригес се замисли за миг, после кимна.

– Петима може, капитане. И ние ще отделим веднага петима моряци за ваши „лични телохранители“, всеки един с чифт пишови. Отче, уточнете подробностите. Нека светият отец да уреди срещата, капитане, той знае най-добре. Хайде, отче, но ни дръжте в течение.

Алвито се приближи до перилата и извика:

– Нищо няма да спечелите с тези лъжи! Пригответе душите си за ада – вие и вашите бандити! Имате десет минути на разположение, след което капитанът ще ви хвърли във въздуха и ви чакат вечни мъки!

– За бога, ние сме издигнали знамето на Торанага!

– Фалшив флаг, пирате!

Ферейра направи крачка напред.

– Какво ви прихвана, отче?

– Имайте търпение, капитане. Това е общоприета форма. В противен случай Торанага ще се обиди смъртно, че не сме уважили флага му – което е самата истина. Все пак той е Торанага, а не някой обикновен даймио. Бих искал да ви напомня, че лично той разполага с повече войски, отколкото кралят на Испания.

Вягърът стенеше в платната, рейките нервно потракваха. В следващия миг запалиха факлите на кварталдека и сега вече Торанага се виждаше съвсем ясно. Гласът му също достигна до фрегатата:

– Цуку-сан! Как смееете да бягате от моята галера! Тук пирати няма – пиратите са в онези рибарски лодки при изхода на пристанището! Желязата незабавно да се приближа!

Алвито се престори на ужасно учуден и извика на японски:

– Ах, Торанага-сама, много се извиняваме, и представа си няхахме! Бяхме убедени, че е някакъв номер. Сивите ни казаха, че ронини превзели насила галерата, и ние решихме, че бандити, водени от пирата англичанин, плават под лъжливо знаме. Идвам веднага!

– Не, аз ще дойда още сега!

– Много ви моля, Торанага-сама, позволете ми да дойда и да ви придружа. Моят господар, Делегатът посетител, също се намира тук, както и капитан Ферейра. Те настояват лично да ви се извинят и да изкупят вината си. Много ви молим да приемете нашите извинения. – Алвито премина на португалски и се провикна към боцмана: – Спуснете

голямата лодка. – После отново премина на японски. – Веднага ще спуснат голямата лодка, господарю!

Родригес се вслушваше в лепкавия, подмазвачески глас на Алвито и си мислеше колко трудно се оправя човек с японците в сравнение с китайците. Китайците разбираха изкуството на преговорите, компромисите, отстъпките и изгодата. А японците признаваха само своята гордост и щом тя биваше накърнена, всеки, а не само самураите, плащаше със смърт за обидата. Хайде де, привършвайте, искаше му се да извика.

– Капитане, аз веднага ще тръгна с лодката – обърна се Алвито към Ферейра. – Ваше високопреосвещенство, ако дойдете и вие, това много ще допринесе за помирието.

– Съгласен съм.

– Не е ли опасно? – усъмни се Ферейра. – Може да ви използват и двамата като заложници.

– В случай че подушите предателство, заповядам ви, в името на бога, да унищожите този кораб и всички на него, независимо дали и ние сме между тях – нареди дел Аква, слезе от кварталдека на главната палуба и мина покрай оръдията, като полюляваше величествено полите на робата си. При трапа се спря, обърна се и прекръсти с един общ жест присъстващите. После слезе в лодката.

Боцманът даде знак на моряците да гребат. Всички до един бяха вържени е шишови, а под седалката си боцманът беше скътал дори буренце с барут, със стърчащ от него фитил.

Ферейра се надвеси над перилата и тихо повика:

– Ваше високопреосвещенство, доведете и еретика със себе си.

– Какво? Какво казахте?

На дел Аква му правеше удоволствие да разиграва капитана, чиято наглост го бе засегнала смъртно. Той, разбира се, отдавна беше решил да вземе Блакторн със себе си и освен това чуваше великолепно. Ама че глупак, каза си отецът.

– Доведете еретика – извика отново Ферейра.

От кварталдека Родригес чу приглушено „да, капитане“ и си помисли: каква ли мръсотия е замислил Ферейра?

Той се размърда едва – едва на стола си. Лицето му беше бяло, без капка кръв. Болката в крака го глождеше непрестанно и му струваше големи усилия да се прикрива. Костите зарастаха добре и, слава богу, раната беше чиста. Но счупването си е счупване и дори най-лекото полюляване на кораба му причиняваше болка. Той отпи глътка грог от старата си морска манерка, закачена на една кука за компасната стойка.

Ферейра не го изпускаше от очи.

– Боли ли кракът?

– Нищо ми няма.

Грогът притъпяваше болката.

– Ще можете ли да издържите оттук до Макао?

– Да. Мога и да се сражавам през целия път. И да се завърна следващото лято. Нали това имате предвид?

– Да, лоцмане, това имам предвид. – Устните на Ферейра отново се бяха разтегли в зловна, подигравателна усмивчица. – Трябва ми здрав лоцман.

– Аз съм здрав. Кракът ми зараства добре. – Родригес се отърси от болката. – Англичанинът няма да дойде тук доброволно. Аз например не бих дошъл, ако бях на негово място.

– Залагам сто златни монети, че грешите.

– Това е повече от годишния ми приход.

– Разплащането ще стане в Лисабон, от печалбата от Черния кораб.

– Готово. Нищо не може да го накара доброволно да се качи на нашия кораб. Спечелих сто златни монети.

– По-скоро ги загубихте. Забравяте, че езуитите много повече от мен искат да го доведат тук.

– Че за какво име?

Ферейра го изгледа изпитателно, но не отговори. Устните му бяха изкривени в същата зловна усмивчица. После, опитвайки се да хване Родригес на въдицата, добави:

– Ще изпроводя Торанага извън пристанището, ако ми даде еретика.

– Радвам се, че съм ваш съдружник и съм ви нужен – на вас и на Черния кораб. За нищо на света не бих искал да съм ви враг.

– И аз се радвам, че най-сетне се разбрахме, лоцмане. Най-сетне.

– Необходимо ми е да ме придружите извън пристанището. И то незабавно. – Торанага разговаряше с дел Аква чрез Алвито, а Мариико стоеше до него заедно с Ябу и също слушаше.

Торанага беше застанал на задната палуба, а дел Аква и Алвито стояха по-ниско, на главната палуба, но въпреки това очите им бяха почти на едно ниво. – Или ако предпочитате, корабът ви може да разчисти рибарските лодки от изхода на пристанището.

– Моля да ме извините, но това би било с нищо непредизвикано

враждебно действие, което вие не бихте... не бихте могли да препоръчате на фрегатата, Торанага-сама. – Дел Аква се обръщаше директно към него и както винаги изпитваше странно чувство, когато слушаше как Алвито превежда едновременно с неговите думи. – Това е невъзможно – това е открито военно действие.

– Тогава какво предлагате?

– Нека отидем първо на фрегатата. Ще се посъветваме с капитана. Той ще намери изход от положението, щом вече знаем какъв е вашият проблем. Все пак той е военен, а ние не сме.

– Доведете го тук.

– По-бързо ще стане, ако вие отидете там, господарю. Освен голямата чест, която ще ни окажете.

Торанага знаеше, че свещеникът е прав. Няколко минути преди това видяха как още няколко лодки, пълни със стрелци и лъкове, се отделиха от южния бряг и макар засега галерата да бе все още в безопасност, на всички им беше ясно, че до един час изходът на пристанището ще кипи от враждебни действия.

Освен това знаеше, че няма друг избор.

– Извинете, господарю – беше му обяснил преди това Анджин-сан, докато двата кораба се дебнеха – и маневрираха напразно – не е възможно да се приближим до фрегатата. Родригес е прекалено хитър. Не мога да му попреча да избяга, ако вятърът продължи да духа в тази посока, нито мога да го хвана натясно – освен ако не направи някаква грешка. Ще трябва Да преговаряме.

– А ще направи ли грешка? Ще се задържи ли вятърът – попита той чрез Марико.

А тя отвърна:

– Анджин-сан казва, че умният никога не залага на вятъра, освен ако не е в открито море. А тук сме в пристанище и наблизо има планини, които причиняват вихрушки и въздушни течения. Родригес няма да сбърка.

Торанага внимателно следеше как двамата лоцмани се състезават кой от тях е по-умел и му стана ясно – извън всякакво съмнение – че и двамата са големи майстори. И още нещо му стана ясно: че нито той, нито земите му, нито империята дори ще бъдат някога в безопасност, ако не притежават модерни варварски кораби и ако чрез тях не започне да контролира и техните води. И тази мисъл силно го разтърси.

– Как обаче ще преговарям с тях! Какъв повод могат да измислят, за да се държат така враждебно с мен? Мой дълг е сега да ги унищожа,

задето така нараниха честта ми.

Тогава Анджин-сан му обясни номера с фалшивите знамена, как корабите го използвали, за да се приближат до врага или да го избягат, и Торанага изпита невероятно облекчение, че е намерил приемлив начин да разреши проблема, без да наруши достойнството си.

И ето че Алвито казваше сега:

– Струва ми се, господарю, че трябва незабавно да потеглим.

– Добре – съгласи се Торанага. – Ябу-сан, поемете командването на кораба. Марико-сан, предайте на Анджин-сан да остане на кварталдека и да държи кормилото, а вие елате с мен.

– Да, господарю.

Големината на лодката ясно подсказа на Торанага, че може да вземе със себе си най-много петима телохранители. Но и това бе предвидено, и планът им беше много прост; ако не успее да убеди фрегатата да им помогне, тогава щяха да убият капитана, лоцмана и свещениците да се барикадират в някоя каюта, а в същото време галерата щеше да нападне фрегатата откъм носа, както предложи Анджин-сан, и заедно да се опитат да я щурмуват. Или щяха да успеят, или не, но, така или иначе, разрешението щеше да е бързо.

– Планът е добър, Ябу-сан – кимна той одобрително.

– Моля да ми разрешите да отида да преговарям вместо вас.

– Няма да се съгласят.

– Добре, но щом се измъкнем от капана, изгонете всички варвари от империята. По този начин ще спечелите на своя страна повече даймио, отколкото ще изгубите.

– Ще си помисля – каза Торанага, макар да знаеше, че това са глупости, че Оноши и Кияма, двамата даймио християни, трябваше на всяка цена да са на негова страна и по този начин да спечели и останалите даймио християни, иначе беше загубен: Защо Ябу настоява да отиде на фрегатата? Какво ли предателство е замислил, ако отникъде не дойде помощ?

– Господарю – чу той гласа на Алвито, който превеждаше думите на дел Аква – мога ли да помоля Анджин-сан да ни придружи?

– Защо?

– Може би ще му бъде приятно да поздрави колегата си, анджин Родригес. Той е със счупен крак и не може да дойде. Родригес много иска да го види и да му благодари още веднъж, задето е спасил живота му.

Торанага не можа да измисли никаква причина, поради която Анджин-сан да не може да отиде на фрегатата. Англичанинът се

намираше под негова закрила и следователно беше неуязвим.

– Ако желае, може да дойде. Мариико-сан, придружете Цуку-сан.

Мариико се поклони. Задължението и беше да слуша и да внимава всичко казано да се превежда правилно, без пропуски. Чувствуваше се по-добре, прическата и лицето и отново бяха безупречни, чистото кимонно бе взето на заем от Фуджико, а лявата и ръка бе стегната в спретнатата превръзка. Оказа се, че един от помощник-капитаните бил учил за лекар и той много сръчно проми раната. Нямаше прерязани сухожилия и самата рана беше чиста.

Една баня би и се отразила много добре, но на галерата нямаше такова удобство.

Двамата с отчето се върнаха на кварталдека. Алвито забеляза ножа в пояса на Блаторн и кройката на замърсеното му кимонно. Доколко ли е успял да спечели доверието на Торанага – запита се той.

– Добра среща, капитан-лоцман Блаторн.

– Дано изгниете в ада, отче – добродушно му отвърна Блаторн.

– Нищо чудно да се срещнем там, Анджин-сан. Нищо чудно. Торанага каза, че можете да дойдете с нас на фрегатата.

– Това заповед ли е?

– Каза „ако желаете“.

– Не желая.

– Родригес иска да ви благодари още веднъж и да се види с вас.

– Предайте му моите поздравии и му кажете, че и с него ще се срещнем в ада. Или тук.

– Кракът му не му позволява да се движи.

– Как е той?

– Заздравява. Благодарение на вас и с божията помощ, ако е угодно богу, след няколко седмици ще може да ходи, макар че ще куца до края на живота си.

– Предайте му, че му желая скорошно оздравяване. Не си губете времето, отче, вървете си.

– Родригес много иска да ви види. На масата вече има сервиран грог, добре угоен печен петел с пресни зеленчуци и сос, топъл хляб, залят с горещо масло. Жалко ще е да се прахоса такава храна, лоцмане.

– Какво?

– Пресен хляб със златиста коричка, пресен сухар, масло и телешки бут. Пресни портокали от Гоа и дори цял галон вино от Мадейра, а ако предпочитате, има и бренди. И бира. Забравих ли да спомена угоения петел от Макао? Горещ и сочен. Капитанът е епикуреец.

– Дано господ ви запрати в ада!

– Ще го направи, ако му е угодно. Говоря ви само за съществуващи неща.

– Какво значи епикуреец – попита Марико.

– Това е човек, който обича добрата храна и сяда зад богато наредена маса, сеньора Мария – обясни Алвито и използва името, дадено й при покръстването. Бе, забелязал внезапната промяна в изражението на Блаторн. Усещаше как слюнчените жлези на англичанина започват да действуват, как стомахът му болезнено се свива. Когато видя угощението, сервирано тази вечер в капитанската каюта, с лъскавите сребърни прибори и подноси, кожените столове, уханието на току – що изпечен хляб, масло и вкусни ястия, самият той усети как краката му се подкосяват от глад, а при това не беше нито прегладнял, нито пък японската кухня му беше непривична.

Колко е лесно да хванеш някого на въдицата, каза си той. Трябва само да знаеш каква стръв да закачиш на кукичката.

– Довиждане, капитан-лоцмане.

Алвито се обърна и заслиза по стълбите. Блаторн го последва.

– Какво има, англичанино – попита Родригес.

– Първо, къде е храната? След това ще си поприказваме. Първо обещаната храна.

– Моля да ме последвате – каза Алвито.

– Къде ще го водите, отче?

– В капитанската каюта, разбира се. Ще може да се храни, докато Торанага разговаря с капитана.

– Не, ще яде в моята каюта.

– По-лесно е да отиде там, където е храната.

– Боцмане! Погрижи се веднага да нахранят лоцмана! Дай му в моята каюта всичко, от което има нужда, всичко, каквото има на масата. Какво предпочиташ, англичанино – грог, вино или бира?

– Първо бира, после грог.

– Погрижи се, боцмане. Заведи го долу. И още нещо, Песаро – дай му от моя шкаф дрехи, ботуши и всичко необходимо. И стой при него до второ нареждане.

Блаторн последва Песаро, без да каже нито дума. Боцманът беше едър, плещест мъж. Алвито се запъти обратно към дел Аква и Торанага, които разговаряха чрез Марико недалеч от трапа, но Родригес го спря.

– Един момент, отче. Какво му казахте?
– Само че желаете да го видите и че на кораба си имаме храна.
– Казахте ли, че аз предлагам храната?
– Не, Родригес, не съм казвал такова нещо. Но не бихте ли предложили храна на гладен колега лоцман?

– Това нещастно копеле не е гладно, а направо умира от глад. Ако в това състояние го оставите да се наяде, ще се натъпче като прегладнял вълк и ще заповръща като пияна курва. А ние не бихме желали някой от нашата раса, макар и еретик, да яде като свиня и да повръща пред Торанага, нали, отче? Не пред това мръсно копеле – особено като го знаем колко е побъркан на тема чистота.

– Трябва да премахнете нечистите думи от езика си, сине мой – прица го Алвито. – Те ще ви изпратят в ада. Съветвам ви да кажете хиляда „Аве Мария“ и да постите два дни. Само хляб и вода. Покаяние пред бога, за да си спомняте за неговата милост.

– Благодаря, отче, ще послушам съвета ви. С удоволствие. А ако можех да коленича, щях да целуна разпятието ви. Да, отче, един жалък грешник ви благодари за вашето велико търпение. Трябва наистина да внимавам какво говоря.

Ферейра се провикна откъм стълбата:

– Родригес, ще слезете ли?

– Ще остана на палубата, докато тази кучка, галерата, е тук, капитане. Ако ви потрябвам, знаете къде да ме намерите. – Алвито се запъти към останалите, а Родригес чак сега забеляза Марико: – Момент, отче. Коя е жената?

– Дона Мария Тода. Една от преводачките на Торанага.

Родригес подсвирна беззвучно.

– Добра ли е?

– Много.

– Не е трябвало да я пускате на кораба. Тода ли казахте? Да не е някоя от наложниците на стария Хиромациу?

– Не, снаха му е.

– Не е трябвало да я допускате на кораба. – Родригес повика е пръст един от моряците. – Всички да имат предвид, че жената говори португалски.

– Да, сеньор.

Морякът хукна да изпълнява нареждането му и Родригес пак се обърна към Алвито. Свещеникът ни най-малко не бе впечатлен от непокрития му гняв.

– Дона Мария говори и латински – при това също така добре. Нещо друго, лоцмане?

– Не, благодаря. Време е да започна моите „Аве Марии“.

– Да, време е.

Свещеникът го прекръсти и се отдалечи. Родригес се изплю, кормчията видя, намръщи се и побърза да се прекръсти.

– Иди се разпъни на мачтата – изсъска Родригес.

– Извинете, капитан-лоцмане. Но винаги ставам много нервен, когато светият отец е наблизко. Нищо лошо не съм си помислил.

Последните песъчинки се изсипаха през гърлото на пясъчния часовник и младежът го обърна.

– Щом ти свърши смяната, слез долу, вземи кофа с вода и четка и почисти каютата ми. Ще кажеш на боцмана да доведе англичанина тук при мен, а ти ще започнеш да чистиш каютата. И като казвам да я чистиш, знаеш какво имам предвид – иначе ще си направя презрамки от червата ти. А докато миеш, да казваш „Аве Мария“ за спасението на проклетата си душа!

– Да, сеньор лоцман – промълви едва чуто младият моряк.

Родригес беше маниак на тема чистота и в каютата му всичко трябваше да е изрядно, независимо какво време бушуваше навън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– Трябва да има някакъв изход, капитане – търпеливо повтори дел Аква.

– Нима желаете открити военни действия срещу една приятелска страна?

– Не, разбира се.

На всички в капитанската каюта им беше ясно, че са попаднали в една и съща клопка. Един враждебен акт открито ги поставяше на страната на Торанага, срещу Ишидо, което никак не им се искаше, в случай че Ишидо се окажеше крайният победител. В момента той контролираше Осака, столицата Киото и повечето от регентите. Освен това чрез Оноши и Кияма контролираше и по-голямата част от южния остров Кюшу, пристанището Нагасаки – главен търговски център – а по този начин и цялата търговия, включително и тазгодишния Черен кораб.

Торанага попита чрез Алвито:

– Какво толкова трудно има? Искам само да разгоните пиратите от

изхода на пристанището.

Беше му неудобно на почетното място зад голямата маса – висок стол с твърда облегалка. До него седеше Алвито, отсреща – капитанът, до капитана – дел Аква. Мариико стоеше зад гърба на Торанага, а самураите телохранители чакаха до вратата, с лице към въоръжените моряци. На европейците им беше ясно, че макар Алвито да превеждаше Всичко казано в стаята, Мариико присъствуваше, за да не би да се каже нещо против интересите на господаря и и всичко да бъде преведено точно.

Дел Аква се наведе напред.

– Дали не бихте могли, господарю, да изпратите вестonosци при Ишидо-сама? Може би въпросът ще се разреши чрез преговори. Бихме могли да предложим нашия кораб на неутрална територия за водене на разговорите. По този начин бихте могли да се споразумеете за войната.

Торанага се изсмя презрително.

– Каква война? Та ние е Ишидо не сме в състояние на война!

– Но, господарю, аз видях с очите си битката на брега!

– Не ставайте наивен! Кой беше убит! Няколко жалки ронини! Кой кого нападна? Биха се само ронини, бандити и заблудени фанатици.

– Ами засадата? Разбрахме, че Кафявите са се били със Сивите.

– Бандити нападнаха всички ни – и Кафяви, и Сиви. Моите хора се биха, за да ме защищават. А при подобни нощни схватки често стават недоразумения. Ако Кафяви са убили няколко Сиви и обратното, значи е станала грешка, за която много съжаляваме. Какво значение имат няколко самураи за двама ни? Никакво! Не, ние не сме в състояние на война.

Торанага прочете недоверието по лицата им и добави:

– Кажете им, Цуку-сан, че в Япония войните се водят от армии. Тези жалки засади и покушения са само опипване на почвата и ако се провалят – все едно, че не ги е имало. Войната не е започнала днес, а със смъртта на тайко или по-скоро когато умря, без да остави пълнолетен син да го наследи. А може би и още по-рано, когато бе убит Города, главният регент. А днешните стълкновения са без никакво значение. Никой от вас не може да разбере страната ни, нито политиката ни! Не сте в състояние. Разбира се, че Ишидо се опитва да ме убие. Както и много други даймио. Опитвах се в миналото, ще се опитват и в бъдеще. Кияма и Оноши са ту приятели, ту врагове. Вярно, че ако падна убит, нещата много ще се опростят за Ишидо, истинския враг, но само временно. В момента съм попаднал в капан, но ако, той успее, надмощието му ще е много краткотрайно. А ако успея да избягам, все едно, че

никога не е имало клопка. Но разберете всички, и то добре, че смъртта ми няма да премахне причината за войната, нито ще предотврати следващите конфликти. Конфликти няма да има само след смъртта на Ишидо. Така че в момента няма никаква открита война. – Той се размърда в стола си, отворен от вонята в каютата, чийто източник бяха тлъстите храни и неумитите тела. – Имаме обаче неотложен проблем. Трябват ни вашите оръдия. И то още сега. В изхода на пристанището ме причакват пирати. Споменах и преди, Цуку-сан, че в най-скоро време всеки ще трябва да избира на чия страна да застане. Затова ви питам – на чия страна сте вие, вашият ръководител и цялата християнска църква? С мен ли са твоите португалски приятели или срещу мен?

– Можете да сте сигурен, Торанага-сама, че ние ще поддържаме вашите интереси – отвърна дел Аква.

– Добре. Тогава веднага ликвидирайте пиратите.

– Това ще е военен акт, от който нямаме никаква полза. Може би ще се споразумеем за някаква сделка, а – намеси се Ферейра.

Алвито не преведе думите му а дипломатично ги преиначи.

– Капитанът казва, че ние просто се опитваме да не се месим във вътрешните ви работи, Торанага-сама. Ние сме търговци.

– Много се извинявам, господарю, но това не са точните думи – обърна се Марико към Торанага на японски. – Не беше казано така.

Алвито въздъхна.

– Аз, просто разместих някои от думите му, господарю. Капитанът не е запознат с формите на учтивостта, тъй като е чужденец. Той изобщо не познава Япония.

– Но вие я познавате, нали Цуку-сан – стрелна го Торанага.

– Опитвам се, господарю.

– Какво всъщност каза той?

Алвито преведе думите му. След кратко мълчание Торанага продължи:

– Анджин-сан ми каза, че португалците много се интересуват от търговия и докато търгуват, губят и обноски, и чувство за хумор. Разбирам и приемам обяснението ви, Цуку-сан. Но отсега нататък ще ви моля да превеждате точно всичко казано.

– Да, господарю.

– Предайте на капитана, че щом се разреши конфликтът, аз ще разширя търговията. Защото съм благоразположен към нея. А Ишидо не е.

Дел Аква следеше разменените фрази и се надяваше, че Алвито е успял да прикрие глупостта на Ферейра.

– Ние не сме политици, господарю, а религиозни служители, представители на вярата и вярващите. Но ние наистина поддържаме вашите интереси.

– Съгласен съм. Мислех си... – Алвито спря да превежда думите на Торанага и лицето му светна. За миг изключи от японския език.

– Извинете ме, ваше високопреосвещенство, но Торанага-сама каза: „Мислех си да ви помоля да построите в Йедо голям храм, в знак на моето доверие във вашите интереси.“

Години наред, още от времето, когато Торанага стана владетел на Осемте провинции, дел Аква правеше всичко възможно да се домогне до такава отстъпка. И действително, да получи подобно разрешение за строителство в третия по големина град в империята, беше голяма придобивка.

Делегатът посетител разбра, че е настъпил моментът да решат въпроса с оръдията.

– Благодарете му, Цуку-сан – използва той условния израз, с който се бяха разбрали предварително с Алвито, че ще следват курса на собствените си интереси – и му предайте, че ние винаги ще се стараем да му бъдем в услуга. Ах, да, попитайте го още какво точно е имал предвид относно катедралата – добави той заради Ферейра.

– Позволете ми, Торанага-сама, да говоря направо – започна Алвито. – Моят господар ви благодари и заявява, че това, за което го помолихте по-рано, е може би възможно. Той винаги ще се старае да ви помага.

– Старая се е абстрактна, незадоволителна дума.

– Така е, господарю. – Алвито хвърли един поглед към телохранителите, които, разбира се, подслушваха, без да си дават вид. – Но си спомням, че по-рано ми казахте: понякога е по-умно да се изразяваш абстрактно.

Торанага веднага разбра, махна с ръка и освободи хората си.

– Чакайте ме отвън.

Те се подчиниха неохотно. Алвито се обърна към Ферейра.

– Нямаме повече нужда от вашата охрана, капитане.

Щом самураите напуснаха каютата, Ферейра също освободи моряците си и погледна към Марико. В пояса му имаше затъкнати два пищова, а в ботуша си криеше трети.

Торанага отново разбра, замисли се за миг, кимна едва-едва и каза, без да се извръща:

– Марико-сан, вземете един от моите пазачи и идете да намерите

Анджин-сан. Останете с него, докато ви повикам.

– Да, господарю.

Вратата се затвори след нея. Четиримата останаха сами. Пръв се обади Ферейра:

– Какво е неговото предложение? Какво ни предлага?

– Имайте търпение, капитане – отвърна дел Аква, като барабанеше с пръсти по разпятието си и се молеше за успех.

– Торанага-сама – започна Алвито – моят господар казва, че ще се опитаме да изпълним всичко, което искате от нас. В срок от четиридесет дни. Ще ви извести по частен път как вървят преговорите. С ваше разрешение, аз ще служа за куриер.

– А ако не успее?

– Няма да е, защото не се е постарал, защото не се е опитал да ги убеди или защото не е обмислил добре нещата. Дава честната си дума.

– Кълне ли се в християнския бог.

– Да.

– Добре. Бих искал да имам всичко това черно на бяло. И подпечатано с личния му печат.

– Понякога деликатните съглашения не бива да се поверяват на хартията, господарю.

– Искате да кажете, че ако аз не дам писмено обещание, и той няма да даде?

– Просто си спомних вашите думи, че честта на самурая е по-важна от парче хартия. Делегатът посетител дава своята дума пред лицето на господата бог – честната си дума като един самурай. Вашата честна дума е напълно достатъчна за него. Мисля си, че ще се огорчи, ако не му окажете доверие. Желаете ли да го помоля за подпис?

След дълги размишления Торанага отстъпи:

– Добре. Честната му дума пред лицето на бог Исус, неговия бог. Съгласен ли е?

– Давам ви я от негово име. Той се закле в светия кръст да направи всичко, което е по силите му.

– И вие ли, Цуку-сан?

– И аз се кълна в господата и в светия кръст, че ще направя всичко възможно да убедя Оноши-сама и Кияма-сама да станат ваши съюзници.

– В замяна ще изпълня обещанието си. На четиридесет и първия ден можете да положите първия камък на най-големия християнски храм в империята.

– Можете ли още сега да определите мястото за тази цел, господарю?

– Веднага щом пристигна в Йедо. А сега какво ще правим с пиратите в рибарските лодки? Нали веднага ще ги разгоните?

– Ако имахте оръдие, бихте ли сторили това, господарю?

– Разбира се, Цуку-сан.

– Извинявам се, че трябваше да се изразявам тъй заобиколно, но бяхме принудени да съставим предварителен план. Оръдията не са наши. Моля ви да почакате малко. – Алвито се обърна към дел Аква: – Относно катедралата всичко е уредено, ваше високопреосвещенство. – После добави към Ферейра първите думи, за които също тъй предварително се бяха споразумели с дел Аква. – Добре, че не го потопихте, капитане. Торанага-сама моли да отнесете в Гоа с Черния кораб десет хиляди златни дуката, за да ги вложите в индийския златен пазар. Ние с удоволствие ще посредничим в сделката чрез нашите обичайни канали. Торанага-сама ви обещава половината от печалбата. – Алвито и дел Аква бяха стигнали до заключението, че след шест месеца, когато Черният кораб щеше да се връща обратно, Торанага или ще си е възвърнал поста на председател на регентите и като такъв ще бъде предоволен да разреши тази тъй доходна сделка, или ще е мъртъв. – Лесно ще приберете в джоба си четири хиляди дуката чиста печалба. При това без никакъв риск.

– В замяна на какво? Това е повече от годишната субсидия, която кралят на Испания предоставя на цялото езуитско братство в Азия. Какво се иска от мен в замяна?

– Торанага-сама казва, че пирати му пречат да излезе от пристанището. Той най-добре знае, че става дума именно за пирати.

Ферейра отговори с небрежен тон, който и тримата знаеха, че е предназначен за Торанага:

– Не ви съветвам да залагате на този човек. Неговият враг държи всички козове в ръцете си. Християнските крале до един са срещу него. Или поне двамата най-важни – чух ги със собствените си уши. Те ми казаха, че този тук е истинският враг. Вярвам на тях, а не на това копеле.

– Убеден съм, че Торанага-сама знае по-добре от нас кой е пират и кой не е – невъзмутимо повтори дел Аква, който знаеше какъв е изходът от положението, така както и Алвито го знаеше. – Предполагам, че нямате нищо против Торанага-сама сам да се разправи с пиратите?

– Не, разбира се.

– Имате достатъчно запасни оръдия – продължи Делегатът

посетител. – Защо не му продадете няколко? Та вие постоянно продавате оръжие. Четири оръдия ще му стигнат. Лесно ще ги прехвърлим с голямата лодка, ще му продадем и достатъчно барут и снаряди. И въпросът е решен.

Ферейра въздъхна.

– Оръдията, ваше високопреосвещенство, не могат да свършат никаква работа на галерата. Няма нито къде да ги поставят, нито въжета, нито подпори. Не биха могли да ги използват, дори ако имаха артилеристи, а те нямат.

И двамата свещеници зяпнаха поразени.

– Не могат да стрелят с тях?!

– По никакъв начин.

– Но, дон Ферейра, не биха ли могли да приспособят...

– Трябва да се направят големи преустройства, за да монтират оръдията. Нужна е цяла седмица.

– *Нан дока?* – попита подозрително Торанага, който разбра, че нещо не е в ред, колкото и да се опитваха да го скрият.

– Торанага пита какво има – преведе Алвито. Дел Аква разбра, че времето им е привършило.

– Капитане, моля ви да помогнете, моля ви! Открито ви моля. Ще спечелим за вярата огромни отстъпки от Торанага. Имайте ми доверие. Трябва по някакъв начин да му помогнете да се измъкне от пристанището. Моля ви от името на църквата. Само катедралата е огромна отстъпка! Моля ви!

Ферейра не допусна възторгът му от тази победа да надделее и да се издаде. Той дори накара гласа си да прозвучи тържествено:

– Щом ме молите да помогна в името на църквата, ваше високопреосвещенство, разбира се, че ще изпълня молбата ви. Ще го измъкна от капана. Но в замяна искам да бъда капитан на Черния кораб и догодина, независимо дали тазгодишният е успешен.

– Но това е личен дар от краля на Испания! Нямам властта да обещавам такава неща.

– Освен това: приемам предложението да превозя златото му, но искам да ми дадете гаранция, че няма да имам никакви спънки от страна на вицекраля на Гоа или от някой друг относно златото, или кой да е от Черните кораби.

– Вие се съмнявате в моята дума и в църквата?

– Това е чисто и просто делова сделка между вас, мен и тази маймуна.

- Той не е маймуна, капитане, запомнете го добре.
- Освен това: петнадесет процента от тазгодишната печалба, а на десет.
- Невъзможно!
- Освен това: за да няма недоразумения, ваше високопреосвещенство, ще ми дадете честната си дума, че нито вие, нито подчинените ви свещеници ще ме заплашват някога с отлъчване от църквата, освен ако не извърша някакво светотатство – а нищо от онова, което върша, не може да се нарече светотатство. И още нещо – закълнете се също в бога, че вие и светите отци активно ще ми съдействувате и ще помагате за въпросните два Черни кораба.
- И още какво, капитане? Това сигурно не е всичко?
- И последно: искам еретика.

Застанала на прага на каютата, Мариико гледеше търкалящия се на пода Блаторн. Той беше в безсъзнание и си беше изповръщал червата. Боцманът стоеше облегнат на леглото и се хилеше, оголил жълтите си изпочупени зъби.

– Отровен ли е или пиян? – попита тя Тотоми Кана, самурая, който я придружи, и безуспешно се опитваше да не вдишва вонята на храна, повърната, грозния моряк и вечната смрад на трюмна вода, просмукала целия кораб. – Изглежда, че е бил отровен, не мислите ли?

– Възможно е, Мариико-сан. Вижте само тази гадост. – Самураят махна с отвращение към масата. Тя цялата бе отрупана с дървени паници, съдържащи оглозгани останки от печен полусуров говежди бут, половин петел на шиш, резени хляб, сирене, разлята бира, масло, съдинка със залоен сос за месото, половин бутилка бренди.

И двамата не бяха виждали в живота си готвено месо.

– Какво искате? – попита боцманът. – Не пускам никакви маймуни тук, ясно ли е? Никакви маймуни-сан в тази стая. – Той махна на самурая да си върви. – Вън! Изчезвай! – После пак се загледа в Мариико. – Как се казваш? Име, а?

– Какво пита, Мариико-сан – обади се самураят. Мариико свали смаяния си поглед от масата и прехвърли вниманието си върху боцмана.

– Извинете, сеньор, не ви разбрах. Какво казахте?

– Ъ? – Долната челюст на боцмана увисна. Беше дебел, с близко разположени очички и огромни уши, а косата му беше сплетена в насмолена миша опашка. От шията му висеше кръст, а в пояса си имаше

затъкнати пищови – Ъ? Говориш португалски? Японка да говори португалски? Кой те е научил да приказваш цивилизовано?

– Светият отец ме научи.

– Проклет да съм! Богородице, не бях чувал цвете-сан да приказва цивилизовано!

Блакторн отново взе да повръща, след което направи безуспешен опит да се надигне от пода.

– Можете ли... бихте ли могли, моля, да сложите лоцмана да легне там – посочи тя леглото.

– Да. Ако маймуната ми помогне.

– Кой? Извинете, не ви разбрах. Кой да ви помогне?

– Онзи! Японецът.

Думите достигнаха до нея и трябваше да напругне цялото си самообладание, за да запази спокойствие. После се обърна към самурая:

– Кана-сан, бихте ли помогнали на този варварин? Трябва да сложите Анджин-сан да легне.

– С удоволствие. Тода-сама.

Двамата вдигнаха Блакторн и го отпуснаха на леглото. Той усеща-ше главата си като олово и беззвучно мърдаше устни.

– Трябва да бъде измит – каза Марико на японски, все още като за-маяна от думата, с която боцманът нарече Кана.

– Да – неговият все още невярващ поглед се върна върху масата. – Нима те наистина ядат тези неща?

Боцманът проследи погледите им. Изведнъж се пресегна към маса-та, откъсна кълката на петела и я предложи на Марико:

– Ти гладна? Ето, малка Цвете-сан, това хубаво. Съвсем пресен – истински скопен петел от Макао.

Марико поклати глава.

Сивото лице на боцмана разцъфна в усмивка. Той топна кълката в тлъстия сос и я поднесе към носа й.

– Със сос е още по-вкусно. Ей, ама хубаво е да може човек да се разбира като хората! Не ми се е случвало досега. Хайде, ще ти влее сили за каквото трябва. Скопен петел от Макао, казвам ти!

– Не, не, благодаря. Яденето на месо... е забранено. То е нарушение на будистките и шинтоистките закони.

– Е, поне в Нагасаки не е така – засмя се боцманът. – Японците там добре си хапват месце, стига да им падне, а и с грог се наливат. Ти си християнка, нали? Хайде, малка дона, опитай. Преди да си опитала, откъде знаеш, че не е вкусно?

– Не, благодаря.

– Човек не може да живее без месо. Месото е истинска храна. То дава сили. На – предложи той кълката на Кана. – Ти искаш?

Самураят поклати глава. На него също му се повдигаше.

– *Ийе*.

Боцманът сви рамене и небрежно хвърли месото обратно върху масата.

– Щом *ийе*, значи *ийе*. Какво ти е на ръката? Да не са те ранили по време на сражението?

– Да, но съвсем леко.

Марико размърда ръка, за да му докаже – и преглътна острата болка.

– Горкичкото! За какво си дошла, дона сеньорита?

– Да видя Ан... лоцмана. Изпрати ме Торанага-сама. Той пиан ли е?

– Да, а освен това му прилоша и от храната. Нещастното копеле яде като невидяло, а на всичкото отгоре изгълта половин шише на един дъх. Тия англичани са все една стока – не издържат на грога и изобщо не ги бива. – Очите му подробно я опипаха. – Не съм виждал толкова дребно цвете, пък и не съм разговарял с японка на цивилизован език.

– Всички японски жени и самураи ли наричате маймуни?

Морякът се изсмя.

– Е, това ми се изплъзна от езика. Така наричаме сводниците и курвите в Нагасаки. Не съм искал да те обидя. Не съм разговарял с цивилизована сеньорита, а и не съм подозирал, че може да има такива, кълна се в бога!

– Както и аз, сеньор. Не съм разговаряла преди с цивилизован португалец, освен със светия отец. Маймуните са животни, нали?

– Така е. – Той ѝ показа изпотрошените си зъби. – Говориш като истинска дама. Да, не съм искал да те обидя, дона сеньорита.

Блакторн започна да бълнува нещо. Тя веднага отиде при него и леко го побутна.

– Анджин-сан! Анджин-сан!

– Да. – Той отвори очи. – Здравейте... Извинете... аз... – Болката обаче го притисна, стаята се залюля пред очите му и той пак се отпусна назад.

– Моля ви, сеньор, изпратете да повикат някакъв прислужник. Някой трябва да го измие.

– Имаме роби, но не са за тази работа, дона сеньорита. Оставете го англичанина – какво е малко повърнато за един еретик?

– Нямате прислужници? – Тя беше поразена.

– Имаме роби – черни копелета, но са много мързеливи, не бих доверил на някого от тях да го измие – добави той с крива усмивка.

Марико разбра, че няма никакъв избор. Анджин-сан всеки момент можеше да потрябва на господаря и и неин дълг беше да му го заведе.

– Тогава имам нужда от малко вода, за да го измия.

– На стълбата има кофа. На долната палуба.

– Моля ви, сеньор, да ми я донесете.

– Прати него!

Боцманът посочи с палец самурая.

– Не! Моля вие да ми я донесете. Веднага!

Боцманът погледна отново към Блакторн.

– Ти негова държанка?

– Какво?

– На англичанина ли си държанка?

– Какво е държанка, сеньор?

– Жена. Любовница. Любовница ли си му? Държанка?

– Не, сеньор, не съм му държанка.

– Тогава негова? На май... на самурая? Или може би на краля, дето се качи сега на кораба? Тора не знам си кой? Да не си някоя от неговите?

– Не.

– Тогава на някой друг от тия тук, на кораба?

Тя поклати глава.

– Моля, донесете ми вода.

Боцманът кимна и излезе.

– Не съм виждал по-грозен и по-смадлив човек – обади се Кана. – Какво говореше?

– Попита ме дали не съм наложница на лоцмана.

Самураят се запъти към вратата.

– Кана-сан!

– Искам правото да отмъстя от името на вашия съпруг за това оскърбление! Още сега! Как може да допусне, че ще живеете с някакъв си варварин!

– Кана-сан, моля ви, затворете вратата!

– Та вие сте Тода, Марико-сан! Как смее да ви оскърбява! Трябва да се отмъсти за такава обида!

– Ще отмъстите, Кана-сан, благодаря ви. Давам ви правото. Но ние сме тук по заповед на Торанага-сама. Не би било правилно да сторите

това, докато той не ви разреши.

Кана неохотно затвори вратата.

– Съгласен съм. Но ви моля официално да помолите Торанага-сама, преди да тръгнем оттук, да му отсека главата.

– Да. Благодаря ви за вашата загриженост за моята чест. – Какво ли би направил Кана, ако знаеше за всичко казано, питаше се тя ужасена. Или Торанага-сама? Или Хиромацу? Или съпругът ми? Маймуни! Ах, света Богородице, дай ми сили да се съдържам и да мога да разсъждавам хладнокръвно. И за да поуспокои разярения Кана, тя промени темата. – Анджин-сан има такъв безпомощен вид. Като някакво бебе. Изглежда, че на варварите не им понася виното. Както и на някои от нашите мъже.

– Да, но не е от виното. Не може да е от него. Сигурно е от храната.

Блакторн се размърда неспокойно, съзнанието му безсилно се опитваше да се възвърне.

– На кораба нямат прислуга, Кана-сан, затова ще трябва аз да свърша работата, като че ли съм жена на Анджин-сан.

Тя започна да разсъблича Блакторн, доста неумело, заради болната си ръка.

– Аз ще ви помогна. – Кана беше много сръчен. – Колко пъти съм събличал баща си, когато сакетото го събаряше на леглото.

– За мъжете е полезно да се напиват от време на време. Това ги освобождава от злите духове.

– Да, но на другия ден баща ми се чувствуваше ужасно.

– И мъжът ми се чувствува зле след това. По цели дни. – След кратко мълчание Кана додаде:

– Дано Буда помогне на мъжа ви да избяга.

– Да. – Марико огледа каютата. – Не разбирам как могат да живеят в такава кочина. И най-бедните японци живеят по-добре. Щях да припадна от вонята в онази каюта.

– Отвратително! За пръв път се качвам на варварски кораб.

– А аз за пръв път съм изобщо на кораб.

Вратата се отвори и боцманът постави кофата на пода.

Голотата на Блакторн го шокира, той рязко издърпа едно одеяло изпод леглото и го покри.

– Ще настине и ще умре! Да не говорим, че е срамота да се върши такова нещо с един мъж – дори с него!

– Какво?

– Нищо. Как се казваш, дона сеньорита? – Очичките му блеснаха.

Тя не отговори. Избута одеялото настрани, изми старателно

Блакторн, доволна, че върши нещо, защото каютата я потискаше, както и смрадливото присъствие на боцмана. За какво ли говорят в съседната каюта, запита се тя. Дали господарят е в безопасност?

След като го изми, сви на топка кимоното и изцапаната набедрена превръзка.

– Има ли начин това да бъде изпрано, сеньор?

– Ъ?

– Това трябва веднага да се изпере, Бихте ли повикали някой роб?

– Нали ти казах, че са мързеливи черни копелета! Цяла седмица ще протакат тази работа. Я по-добре ги изхвърли, дона сеньорита, не си струва труда. Нашият капитан-лоцман Родригес заръча да го облечем в свестни дрехи. – Той отвори шкафа. – Каза да му дам оттук всичко необходимо...

– Не знам как да го облека в такива дрехи.

– Трябват му риза, панталони, предно парче за панталоните, ботуши и връхна дреха.

Боцманът извади всички тези вещи и ги показа на Марико. С помощта на самурая тя започна да облича Блакторн, които все още беше в полусъзнание.

– Това как се слага – посочи тя тригълното торбесто предно парче за панталоните, от което висяха връзки.

– Богородице, ами това се слага отпред, ей така – смутено посочи боцманът собственото си парче.

Тя го огледа изучаващо, от което той се развълнува. После нагласи парчето, доколкото можа, и заедно със самурая препъгнаха задните връзки между краката му и ги вързаха отпред на кръста.

– По-смешно облекло не съм виждала – промърмори тя.

– И сигурно е крайно неудобно – съгласи се Кана. – Дали и свещениците им носят такива неща под робите си, Марико-сан?

– Не знам. Правилно ли е облечен сега Анджин-сан, сеньор? – попита тя, като отмахна кичур коса от очите си.

– Да. Остават само ботушите. Ето ги, но няма защо да се бърза. – Боцманът се приближи до нея и тя едва не се задави от непоносимата воня. Той сниши глас, обърна гръб на самурая. – Какво ще кажеш да свършим набързо оная работа?

– Какво?

– Ами ти, сеньорита, ми допадаш. Какво ще кажеш? В съседната каюта има празно легло. Изпрати приятеля си да се качи горе. Англичанинът още поне един час няма да дойде на себе си. Ще си платя колкото

винаги плащам.

– Моля?

– Ще спечелиш медна монета – а ако ми харесаш, може дори три, пък аз на теб положително много ще ти харесам. Какво ще кажеш?

Самураят прочете ужаса на лицето ѝ.

– Какво има, Марико-сан?

Марико се отдръпна от боцмана, далеч от леглото.

– Той... той каза...

Кана моментално измъкна меча си, но срещу него вече бяха насочени дулата на два пищова със спуснати ударници. Това обаче не го стресна и той понечи да се хвърли напред.

– Спрете, Кана-сан – извика задъхано Марико. – Торанага-сама забрани без негова заповед да нападаме когото и да било.

– Хайде, маймуно, давай, лайно такова! Ей, ти! Кажи на тази маймуна да си прибира меча или ще остане без глава, преди да е успял да прдгне!

Марико беше на една крачка от боцмана. Дясната ѝ ръка бе пхнната в пояса и стискаше дръжката на камата. Но навреме се опомни и извади ръката си.

– Кана-сан, приберете меча си. Моля ви! Трябва да се подчиним на Торанага-сама. Трябва!

С върховно усилие на волята Кана я послуша.

– Май ще взема да те пратя в пъкъла, маймуно!

– Моля да го извините, сеньор, както и мен. – Марико се помъчи гласът ѝ да прозвучи учтиво. – Станала е грешка. Греш...

– Това маймунско копеле ме заплаши с меч! Никаква грешка не беше!

– Моля да го извините, сеньор, много съжалявам.

Боцманът облиза устни.

– Ще забравя всичко, ако се държиш добре а мен, малко цвете. Хайде, ела в съседната каюта, а на тази май... на този му кажи да стои тук. Тогава ще забравя станалото.

– Как... как ви е името, сеньор?

– Песаро. Мануел Песаро. Защо?

– Нищо. Моля да ни извините за недоразумението, сеньор Песаро.

– Хайде, в съседната каюта – веднага!

– Какво става? Какво... – Блаторн не знаеше дали кошмарът му продължава, или е вече буден, но усети надвисналата опасност. – Какво става дявол да го вземе?

– Този миризлив японец ми извади меч!

– Стана грешка – грешка. Анджин-сан – додаде Марико. – Аз... се извиних на сеньор Песаро.

– Марико? Марико-сан, вие ли сте?

– Хай, Анджин-сан. *Хонто. Хонто.*

Тя се приближи. Пишовите на боцмана нито за миг не се откъснаха от Кана. Тя трябваше да се допре до него, за да мине, но още по-голямо усилие ѝ струваше да се сдържи и да не го намуска с ножа си. В този момент вратата се отвори и младият кормчия нахълта с кофа с вода. Той се опули при вида на пишовите и хукна да бяга.

– Къде е Родригес? – попита Блаторн, като се опитваше да събере мислите си.

– Горе, където е мястото на един свестен лоцман – обади се боцманът със стържещ глас. – Този японец ми извади меч, кълна се в бога!

– Помогнете ми да се кача на палубата.

Блаторн се хвана за двата ръба на леглото и се опита да стане. Марико го подхвана за ръката, но не можа да го помръдне.

Боцманът махна с пишова си към Кана.

– Кажи му да помогне! И също му кажи, че ако има господ на небето, ще се залюлее от мачтата преди залез слънце.

Сантяго, първият помощник-капитан, отдръпна ухото си от тайната дупка в стената на капитанската каюта, а последните думи на дел Аква – „Значи се разбрахме“ – все още звъняха в главата му. Той безшумно се плъзна по пода на неосветената каюта, измъкна се в коридора и тихо притвори вратата. Беше висок, жилест мъж, с набраздено от много преживелици лице. Косата му беше сплетена на плитка, намазана с катран. Облеклото му беше спретнато и като повечето моряци ходеше бос. Той хукна нагоре по стълбата, прекоси на бегом главната палуба и се изкачи на кварталдека, където Родригес разговаряше с Марико. Извини се на двамата, наклони се към Родригес и зашепна забързано в ухото му каквото беше чул, каквото го бяха пратили да чуе – тихо, за да не достигне нищо до слуха на останалите.

Блаторн бе седнал на палубата, облегнат на перилата, подпрял глава на сгънатите си колене. Марико седеше с лице към Родригес с изправен гръб, както седяха японците, а намръщеният Кана се беше настанил до нея. Палубите и марсът горе гъмжаха от въоръжени моряци, други двама стояха на кормилото. Корабът все така сочеше с носа си посоката

на вятъра, въздухът беше чист, облаците се бяха сгъстили и дъждът всеки момент можеше да се изсипе. На стотина метра се поклащаше галерата, обърната с широката си страна към фрегатата, безпомощна под дулата на нейните оръдия. Веслата бяха прибрани, с изключение на две от всяка страна, които я задържаха на едно място: иначе лекото течение би я отнесло встрани. Рибарските лодки дебнеха недалеч с враждебно настроените си самураи стрелци, но засега не нападаха.

Марико наблюдаваше Родригес и помощник-капитана. Не можеше да чуе думите му, но дори и да можеше, възпитанието ѝ щеше да я накара да закрие уши: в хартиените домове никакъв личен живот и никакво усамотение не биха били възможни, ако не бяха възпитанието и деликатността на самите хора. А без усамотение не би имало цивилизован живот – затова всички японци се учеха и да чуват, и да не чуват. За всеобщото благо.

Когато се качиха на палубата с Блаторн, Родригес изслуша обясненията на боцмана и задъханите ѝ думи, че грешката била нейна, че не била разбрала добре боцмана и затова Кана извадил мечта си, да защити честта ѝ. Боцманът я слушаше ухилен, а пищовите му бяха все така насочени в гърба на самурая.

– Че аз само я попитах дали не е любовница на англичанина, щом като си позволява да го съблича, да го мие и да пъха срамните му работи в предното парче на панталоните.

– Прибери си пищовите, боцмане!

– Този е много опасен, казвам ви! Вържете го!

– Аз ще го следя. Иди на носа!

– Тази маймуна да ме е убила досега, ако не бях реагирал бързо! Обесете го на мачтата! Ние в Нагасаки така бихме направили.

– Не сме в Нагасаки! Върви на носа! Веднага!

Когато боцманът се отдалечи, Родригес попита:

– Какво точно ви каза той, сеньора? Какви бяха думите му?

– Каза... нищо, сеньор, моля ви.

– Извинявам се за наглостта на този човек – пред вас и пред самурая. Моля ви да предадете на самурая моите извинения и да го помолите за прошка. И освен това ви моля най-официално да забравите оскърбленията, нанесени ви от боцмана. Нито на вашия, нито на моя господар ще им хареса, ако на кораба се случат неприятности. Обещавам ви, че в подходящ момент ще се разправа с него, както аз си знам.

Тя започна да увещава Кана да забрави случилото се и най-накрая той отстъпи.

– Кана-сан казва: добре, съгласен е, но ако срещне боцман Песаро на брега, ще му отсече главата.

– Така може. Добре. *Домо аригато, Кана-сан* – усмихна се Родригес. – *И домо аригато гозиемашита, Марико-сан.*

– Вие говорите японски?

– А не, една-две думи само. Имам жена в Нагасаки.

– О! Отдавна ли сте в Япония?

– Това е второто ми плаване от Лисабон. Общо в тези води съм прекарал седем години – тук и в пътувания до Макао и Гоа. – После добави: – Не му обръщайте внимание – той ета. Но нали Буда е казал, че ета имат право на живот? И жена ми говори португалски, но далеч не толкова добре. Вие сте християнка, нали?

– Да.

– И жена ми е покръстена. Баща ѝ е самурай, макар и незначителен. Негов господар е Кияма-сама.

– Трябва да е щастлива, че има такъв съпруг – учтиво каза Марико, но си помисли поразена: как е възможно една японка да живее с варварин? И въпреки вроденото си възпитание не можа да се стърпи и попита: – А съпругата ви яде ли месо? Като онова в каютата?

– Не – засмя се Родригес и белите му, здрави зъби блеснаха в тъмнината. – А когато към си у дома, в Нагасаки, и аз не ям месо. Месо ям на кораба и в Европа. Такъв е нашият обичай. А хиляда години преди появата на Буда и вие сте яли месо. Това е било преди Буда да посочи Дао – Пътя – всички са яли месо. Дори тук, сеньора, дори тук, в Япония. Сега, разбира се, някои от нас разбират кое е хубаво, нали така?

Марико се замисли, преди да попита:

– А всички португалци ли ни наричат маймуни? Зад гърба ни, разбира се.

Родригес заопипва обичата на ухото си.

– А вие не ни ли наричате варвари? Ние сме цивилизовани, сеньора, поне така смятаме. В Индия, родината на Буда, вас, японците, ви наричат „източни дяволи“ и не ви пускат в страната си, ако сте въоръжени. А вие от своя страна наричате индийците „черньовци“ и „нечовеци“. А китайците как ви наричат? Ами вие тях? А корейците? Не им ли викате „чесъноядци“?

– Но не мисля, че Торанага-сама или Хиромаци-сама ще се зарадват, ако научат. Нито пък бащата на вашата съпруга.

– Благословеният Исус е казал: „Преди да махнеш саждата от моето око, махни пращинката от своето.“

Тя се беше замислила над тези думи, когато първият помощник-капитан трескаво зашепна нещо на португалеца лоцман. Така си е – присмиваме се над другите народи. Но пък ние сме жители на Страната на боговете и следователно сме техни избраници. Единствено ние от всички народи сме под закрилата на божествен император. Значи сме ненадминати и стоим над всички останали. Ами като си и християнка, и японка? Не знам. Ах, Богородице, помогни ми да разбере. Този лоцман Родригес е също толкова непонятен, колкото и английският лоцман. Защо те двамата са тъй различни? Дали не се дължи на професията им? Това, което вършат, е невероятно. Как е възможно да плават около света и да кръстосват моретата със същата лекота, с която ние ходим по сушата? Дали съпругата на Родригес няма да знае отговора на тези въпроси? Бих искала да се срещна с нея и да си поговорим.

Помощникът зашепна още по-тихо.

– Какво каза?

От устата на Родригес се изтръгна неволна ругатня и въпреки възпитанието си Мариго се опита за чуе за какво става дума. Но не разбра повторените от помощника думи. После и двамата погледнаха към Блаторн и тя усети загрижеността им.

– И какво друго казаха, Сантяго? – попита Родригес предпазливо, притеснен от присъствието на Мариго.

Помощникът прошепна нещо, като прикриваше устата си с длан.

– Колко още ще стоят долу?

– Вече се черпеха за сключеното споразумение.

– Мръсници. – Родригес сграбчи помощника за ризата. – Нито дума за това, чуваш ли? Пред никого! Заклевам те в живота ти!

– Нямаше защо да ми го казваш, лоцмане!

– Винаги има защо. – Родригес погледна към Блаторн. – Събуди го!

Помощникът грубо разтърси англичанина.

– Кво, кво става?

– Удари го!

Сантяго го цапардоса.

– Исусе, ще те...

Блаторн се изправи с пламнало лице, но се олюля и падна.

– Дявол да те вземе, англичанино, събуди се!

Разяреният Родригес махна с ръка на двамата кормчии.

– Хвърлете го във водата.

– Ъ?

– Веднага, чувате ли!

Докато те бързаха да изпълнят заповедта му, Марико изплашено възкликна:

– Лоцман Родригес, не бива...

Но преди тя или Канада успеят да се намесят, двамата моряци го бяха вече метнали през перилата. Той прелетя шестте метра до водата, плюсна се по корем в облак от пръски и изчезна под водата. Миг след това изплува, нагълтал вода, плюещ и задавен, и започна да маха с ръце, докато леденостудената вода проясняваше съзнанието му.

Родригес мъчително се надигна от стола си.

– Ох, господи! Я ми подайте ръка!

Единият от кормчиите се притича на помощ на първия помощник, който го бе хванал под мишниците и му помагаше да се изправи.

– Внимавай, непохватно животно! Кракът ми!

Заведоха го до борда. Блаторн все така кашляше и плюеше вода, но бе успял да доплува до кораба и гръмко ругаеше онези, които го бяха хвърлили в морето.

– Два градуса надясно – нареди Родригес. Корабът послушно се отдалечи от Блаторн. Португалецът се развика към него:

– Я да се махаш от кораба ми. – После се обърна към помощника и му нареди: – Вземи голямата лодка, качи англичанина и го откарай на галерата. Веднага! Кажу му... – Той понижи глас.

Марико въздъхна облекчено, като видя, че Блаторн не се дави.

– Лоцмане! Анджин-сан е под личното покровителство на Торанага-сама! Настоявам незабавно да го приберете на кораба!

– Извинете ме за момент, Марико-сан. – И Родригес продължи да шепне нещо на Сантяго, който кимна с глава и забърза нанякъде. – Извинете ме още веднъж, Марико-сан, *гомен кудасай*, но е много спешно. Трябваше да поразмърдам англичанина. Знаем, че плува добре. Трябва да е нашрек и да действа много бързо!

– Защо?

– Ние сме приятели с него. Не ви ли е казал?

– Каза ми. Освен това ми каза, че Англия и Португалия са в състояние на война. Както и Испания.

– Да, но лоцманите стоят над всякакви войни.

– На кого служите тогава?

– На националното знаме.

– Това не включва ли и вашия крал?

– И да, и не, сеньора. Дължах на англичанина един живот. –

Родригес следеше с поглед лодката. – Успокой люлеенето... Сега я обърни към вятъра – нареди той на кормчията.

– Да, сеньор.

Той зачака, като изчисляваше наум силата и посоката на вятъра, преценяваше плитчините, отдалечеността от брега. Главният гребец гръмко му съобщи каква е дълбочината...

– Извинете, сеньора, какво казахте?

Той се обърна за миг към нея и отново провери наум положението на кораба спрямо лодката. Марико също не откъсваше поглед от нея. Моряците бяха издърпали Блакторн вътре и гребяха с всички сили към галерата; гребяха седнали, а не прави и наблягаха силно върху веслата. Бяха се отдалечили и тя вече не различаваше лицата им. Анджин-сан и мъжът до него – онзи, на когото Родригес пошепна нещо – вече не се виждаха ясно.

– Какво му казахте, сеньор?

– На кого?

– На господина, когото изпратихте да прибере Анджин-сан.

– Просто му заръчах да пожелае на англичанина добро здраве и по-пътен вятър – отговори той безизразно и уклончиво.

Тя преведе на Кана казаното.

Родригес се успокои чак когато видя, че лодката са доближи до галерата.

– Слава тебе, майко божия...

По стълбата на палубата се изкачиха капитанът и езуитите, следвани от Торанага и неговите телохранители.

– Родригес! Спуснете голямата лодка! Отчетата се прибират на брега – заповяда Ферейра.

– А след това?

– След това – в открито море. Заминаваме за Йедо.

– Как така за Йедо? Нали сме се запътили за Макао? – На лицето на Родригес се изписа чиста невинност.

– Първо ще откараме Торанага в Йедо.

– Ами? А галерата?

– Тя остава, а ако успее да си пробие път с бой, толкова по-добре.

Родригес се направи на още по-изненадан и погледна към галерата, после към Марико. В очите ѝ прочете горчиво обвинение.

– Мацу – тихо ѝ прошепна той.

– Какво? – учуди се отец Алвито. – Търпение ли? Защо търпение, Родригес?

– Казах си молитвата, отче, и обясних на госпожата, че по този начин се уча на търпение.

Ферейра гледаше изненадано към галерата.

– Какво прави там нашата лодка?

– Върнах еретика.

– Какво сте направили...

– Пратих англичанина обратно на галерата. Какво толкова се учудвате, капитане? Той ме оскърби и аз хвърлих нахалното копеле във водата. Мислех, че ще се удави, но се оказа, че знае да плува, затова изпратих помощника да го прибере и да го качи обратно на кораба му. Разбрах, че се намира под личната закрила на Торанага. Защо питате?

– Върнете го обратно тук!

– Това значи да изпратя въоръжен отряд, капитане. Това ли искате? Той ни ругаше и сипеше по нас огън и жупел, така че доброволно няма да се даде.

– Искам го обратно тук!

– Какво толкова има? Нали току що казахте, че галерата остава или ако може – сама да си пробие път с бой? Така че англичанинът от всяко положение е загазил здравата. Толкова по-добре. Пък и на кого е потърбал? Сигурен съм, че отчетата не желаят да го виждат. Нали отче?

Дел Аква замълча. Както и Алвито. Това нарушаваше плана, измислен от Ферейра и приет от тях и Торанага: свещениците да се приберат незабавно на брега и да се опитат да успокоят Ишидо, Кияма и Оноши с твърдението, че повярвали на разказа на Торанага за пиратите и понятие си нямали за неговото „бягство“ от крепостта. Междувременно фрегата-та трябваше да се насочи към изхода на пристанището, а галерата, ако може, сама да се оправя с рибарските лодки. Ако нападнеше фрегатата, щяха да стрелят с оръдията и това щеше да реши въпроса.

– Но лодките няма защо да ни нападнат – уверяваше Ферейра. – Те ще тръгнат да гонят галерата. Вашата задача, високопреосвещенство, е да убедите Ишидо, че сме нямали друг избор. В края на краищата Торанага е председател на регентите. И накрая, еретикът остава тук.

Никой от свещениците не попита защо. Пък и Ферейра не седна да им обяснява.

Делегатът посетител стисна успокояващо ръката на капитана и обърна гръб на галерата.

– Може да е за добро, че еретикът е там – каза той, като си мислеше: неведоми са наистина пътищата господни.

Но на Ферейра му идеше да изкрещи: не! Искам да го видя как се

дави! Човек зад борда призори – никаква следа, никакви свидетели, никакви пречки. Торанага нямаше да се досети за нищо – нещастен случай, ако попитат него, Ферейра. Това беше съдбата, която англичанинът заслужаваше. Защото капитанът знаеше, че лоцманите изпитват див ужас при мисълта за смърт в морето.

– *Нан джа?* – попита Торанага.

Отец Алвито му обясни, че лоцманът се намира на галерата и как се е озовал там. Торанага погледна въпросително към Марико, която кимна и потвърди думите на Родригес.

Торанага се приближи до борда и се взря в тъмнината. Откъм север спускаха още рибарски лодки, които бързаха да се присъединят към останалите. Знаеше, че Анджин-сан представляваше политическа пречка на пътя му и по този начин боговете му изпращаха лесен начин да се отърве от него – ако желаше. Но дали ми се иска – попита се той. Християнските свещеници без съмнение ще останат много доволни, ако Анджин-сан изчезне от лицето на земята. Същото се отнася за Оноши и Кияма, които толкова се бояха от него, че един от тях или може би и двамата организираха покушението върху живота му. Защо е този страх?

Карма е причината за това, че Анджин-сан е на галерата, а не тук, в безопасност. Значи ще потъне заедно е кораба, Ябу и останалите, заедно с пушките – и това е също карма. Пушките мога да си позволя да загубя. Ябу също. Но Анджин-сан?

И него.

Защото ми остават в запас още осем такива странни варвари. Може би техните знания, взети заедно, ще се равняват или ще надвишават уменията на един-единствен човек. Важното сега е да се прибера в Йедо възможно най-бързо и да се подготвя за войната, която е неизбежна. Кияма и Оноши – дали ще ме подкрепят? Може да ме подкрепят, а може и да излязат срещу мен. А парче земя и няколко обещания са нищо, ако след четиридесет дни на моя страна преминат всички християни.

– Всичко е карма, Цуку-сан, нали?

– Да, господарю. – Алвито хвърли доволен поглед към капитана. – Торанага-сама казва, че нищо не можа да се направи. Такава е божията воля.

– Нима?

Внезапно откъм галерата се разнесоха ударите на тъпана. Веслата се забиха с мощен замах във водата.

– Какво прави този човек, дявол да го вземе – изрева Ферейра.

И докато те наблюдаваха как галерата се отдалечава от кораба, флагът на Торанага се спусна, трептящ, от главната мачта.

– Изглежда, съобщава на всички проклетите лодки в пристанището, че Торанага вече не е на кораба – забеляза Родригес.

– Какво ще прави сега?

– Не знам.

– Така ли? – вдигна вежди Ферейра.

– Така. Но на негово място бих се запътил право в открито море и бих зарязал фрегатата да се оправя както може – или поне бих опитал. Англичанинът ясно даде да се разбере, че трябва да насочат вниманието си към нас. Какво ще правим?

– Заповядано ви е да тръгвате към Йедо.

На Ферейра му се искаше да добави: и ако се врежеш в галерата, толкова по-добре. Но се въздържа, защото Марико ги слушаше.

Свещениците с облекчение се качиха в лодката и слязоха на брега.

– Вдигнете всички платна – развика се Родригес. Кракът му пулсираше от болка. – Юг-югозапад! Всички на работа!

– Сеньора, обяснете на Торанага-сама, че за него ще е по-добре да слезе долу. Там е безопасно – каза Ферейра.

– Той ви благодари, но предпочита да остане тук.

Ферейра сви рамене и се приближи до ръба на кварталдека.

– Насочете всички оръдия! Заредете! Готови за стрелба!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

– *Исоги* – крещеше Блакторн и подканяше барабанчика да засили темпото. Не откъсваше очи от фрегатата, която се приближаваше с опънати платна, и се опитваше да отгадае следващото ѝ действие. Запита се дали е преценил правилно, защото пространството вътре в пристанището беше много затворено, скалите бяха наблизко и само няколко метра ги разделяха от гибелта или успеха. Вятърът принуждаваше фрегатата да маневрира и да са съобразява с неговата посока и сила – за да стигне изхода на пристанището, докато галерата се подчиняваше единствено на собствената си воля. Затова пък фрегатата беше по-лекоподвижна. А при последната си маневра Родригес ясно му даде да разбере, че за галерата е по-добре да се пази, когато на „Санта Тереза“ ѝ трябва свободно пространство.

Ябу пак му дърдореше нещо, но той не му обръщаше внимание.

– Не разбирам – *уакаримасен, Ябу-сан*. Чуйте сега – Торанага-сама ми каза: *Анджин-сан, ичи-бан има!* Сега аз съм главен капитан-сан. *Уакаримасу ка, Ябу-сан?*

Той показа на японца капитан какъв курс да държи по компаса, но онзи замаха красноречиво към фрегатата, която бързо ги настигаше на петдесетина метра отзад и отново им препречваше пътя.

– Дръж този курс, за бога – изрева Блаторн. Свежият вятър вледеняваше мокрите му дрехи, но студът го караше да мисли по-ясно. Вгледа се в небето. Луната не се закриваше от облаци, а вятърът беше попътен. Поне от тази посока не ни очакват опасности, каза си той. Боже, не закривай луната, докато не се измъкнем!

– Ей, капитане – извика той на английски, защото нямаше никакво значение на какъв език се обръща към японца. И без това нямаше кой да преведе. – Изпрати някой за саке! *Саке! Уакаримасу ка?*

– *Хай, Анджин-сан!*

Един от моряците веднага хукна да изпълни нареждането. Както тичаше, погледна през рамо, изплашен от близостта на огромната фрегатата и скоростта, с която се носеше към тях. Блаторн не промени курса си, опитвайки се да я принуди да завие, преди да е завзела всичкото пространство и да се е обърнала по посока на вятъра. Но тя нито за миг не се поколеба, а продължи да се носи към тях. Той извъртя галерата в последната минута и когато носът на другия кораб почти се беше забил в задната им палуба, чу командата на Родригес:

– Пълен наляво! Пусни стакселите! Пълен напред. – След това към него, на испански: – Оближи задника на дявола, англичанино!

– Майка ти е свършила това преди мен, Родригес!

Миг след това фрегатата обърна срещу вятъра и се понесе към отдалечаващия се бряг, където отново трябваше да обърне, да се нагласи по вятъра, да направи още една маневра, преди да се извърти за последен път и да поеме към изхода на пристанището.

За миг корабите бяха тъй близо един до друг, че той можеше да протегне ръка и да докосне другия лоцман, Торанага, Марико и капитана, който се олюляваше на кварталдека. В следващия миг фрегатата вече се бе отдалечила и те се поклащаха в браздата, оставена от нея.

– *Исоги, исоги*, за бога!

Гребците удвоиха сили, а Блаторн заповяда със знаци на резервите да седнат зад веслата. Трябваше да стигнат изхода на пристанището преди фрегатата, иначе бяха загубени.

Галерата гълташе разстоянието. Но и фрегатата не се даваше. Тя се

обърна като балерина в дъното на пристанището и той забеляза, че Родригес бе опънал и марселите, и брамселите.

– Ама че умно копеле е този португалец!

Сакето пристигна, а младата жена, която бе помагала на Марико, го пое от ръцете на моряка и внимателно му го подаде. Тя безстрашно бе останала на палубата, макар че очевидно не беше в стихията си. Ръцете ѝ бяха силни, косата грижливо вчесана, кимоното – явно скъпо, ушито с вкус, много чисто. Галерата се заклати рязко, жената политна и изтърва чашата. Нито един мускул на лицето ѝ не трепна, но той забеляза червената на срама, която го заля.

– Не се безпокой – успокой я Блакторн. – Няма значение. *Намае ка?*

– *Усаги Фуджико, Анджин-сан.*

– Значи Фуджико сан. Подай ми шишето. *Додзо.*

Той протегна ръка и отпи направо от гърлото на бутилката, На едри глътки, Нетърпелив да усети топлината на виното в тялото си. После съсредоточи вниманието си върху новия курс, заобиколи плитчината, за която го бе предупредил Сантяго по заповед на Родригес. Свери отново посоката спрямо бреговата линия, която беше най-сигурен ориентир, и допи топлото вино, като разсеяно се запита защо винаги го поднасяха топло и в малки количества.

Умът му се бе прояснил вече и той се усещаше достатъчно силен, стига да беше предпазлив. Ала много добре си даваше сметка, че тялото му не криеше никакви резерви, също както и на кораба вече нямаше резервни гребци.

– *Саке, додзо, Фуджико-сан* – подаде ѝ той шишето и забрави за нея.

Фрегатата изпълни отлично маневрата по посока на вятъра и мина на стотина метра пред тях, забързана към брега. Вятърът донесе до слуха му неприлични ругатни, но той не си направи труда да отговори – пестеше енергията си.

– *Исоги, за бога! Изоставаме!*

Възбудата от надпреварата и от съзнанието, че отново командува сам – повече по силата на волята си, отколкото всъщност имаше право – се прибавяше към рядкото удоволствие, че Ябу се намира под негова власт, и това го караше да ликува.

– Ако нямаше и аз да потъна заедно с кораба, бих го фраснал в скалите само за да те погледам как се давиш, фъшкия такава! Заради добрия стар Питерзоон!

Да, но нали Ябу спаси Родригес, когато ти не можеше? Нали той те отърва от бандитите по време на нападението? И тази нощ отново се прояви като храбрец. Фъшкия е, вярно, но безстрашна фъшкия и това е самата истина.

Отново му подадоха шишето със саке.

– *Домо.*

Фрегатата се бе наклонила грациозно на една страна, обърната срещу вятъра, и тази гледка му достави истинско удоволствие.

– И аз дори не бих се справил по-добре – каза той на вятъра. – Но ако бях неин капитан, бих минал през лодките направо в открито море и никога не бих се върнал тук. Все ще намеря начин да я откарам у дома. Оставям Япония на японците и на тези проклетите португалци, чумата да ги тръшне дано. – Ябу и капитанът го зяпаха учудени. – Макар че още ми е рано. Първо трябва да се оправя с Черния кораб и да нагрябам малко плячка. Пък и отмъщението къде го оставям, нали, Ябу-сан?

– *На де у ка, Анджин-сан? Нан джа?*

– *Ичи-бан!* Един път е – отвърна той и махна по посока на фрегатата. Пресуши шишето и Фуджико го пое от ръцете му.

– *Саке, Анджин-сан?*

– *Домо, ийе.*

Двата кораба се бяха приближили до струпаните рибарски лодки. Галерата се бе насочила право към прохода, оставен умишлено за минаване, а фрегатата бе направила последната си маневра и сега се обръщаше към изхода на пристанището. Вятърът се усили, тъй като излязоха от завета, а откритото море беше само на километър разстояние. Силните пориви издуха платната на фрегатата и те заплюсяха като оръдейни изстрели, а водата на носа и в браздата, оставена зад нея, бурно се запени.

Окъпаните в пот, изтощени гребци бяха забавили темпото. Един от тях припадна, след малко го последва Друг. Петдесетината самураи ронини се приготвиха за бой. Стрелците в рибарските лодки от двете страни на тесния проход пред тях опъваха тетиви. На повечето лодки мъждукаха мангали и на Блаторн му стана ясно, че стрелите ще бъдат огнени.

Беше се подготвил за боя както можеше. За Ябу вече нямаше съмнение, че ще трябва да се бият. Той също видя мангалите и прозря опасността от запалителните стрели. Блаторн издигна около кормилото защитни дървени прегради, натроши сандъците, извади мускетите и накара онези моряци, които можеха, да ги зареждат с барут и сачми. Изкачи на кварталдека няколко буренца с барут и приготви фитилите им.

Когато помощник капитанът Сантяго му помагаше да се качи в лодката, той му обясни, че Родригес го бутнал във водата за негово добро.

– Защо? – учуди се Блаторн.

– Моят лоцман заръча да ви кажа, че го е направил, за да изтрезнеете, сеньор.

– Защо?

– Защото, сеньор лоцман, на „Санта Тереза“ ви заплашва опасност, голяма опасност.

– Каква опасност?

– Поръча да ви кажа, че трябва оттук нататък да си пробивате път с бой, стига да можете. Но той ще ви помогне.

– Защо?

– В името на светата Дева, сеньор, затворете еретичната си уста и ме изслушайте. Нямам много време.

И Сантяго му разказа за плитчините, ориентирите, изхода през оставения проход и плана, съставен от Родригес.

– Моят лоцман пита също дали сте добър стрелец.

– Не особено – излъга той.

– И накрая поръча да ви кажа: нека бог ви помага.

– И аз му желая същото – и на теб.

– Ако питате мен – бих ви пратил в пъкъла.

– Върви по дяволите!

Блаторн приготви фитилите за в случай, че оръдията започнат да гърмят, планът се провали или се окаже фалшив, а също и за да се предпази от всякакви враждебни действия. Дори такова едно малко буренце, ако му се запали фитилът и се пусне да плава до фрегатата, може да я потопа с не по-малък успех от едновременния залп на седемдесет оръдия. Няма значение колко е голяма бурето, стига да я изтърбуши, каза си той.

– *Исоги*, мамка ви! – изкрещя той и пое кормилото, изпълнен с благодарност към Родригес и ярката луна.

На самия изход пристанището се стесняваше приблизително до четиристотин метра. Водата беше дълбока, а от морето стърчеше скалистият нос.

Стаените в очакване рибарски лодки бяха оставили стотина метра за минаване.

„Санта Тереза“ се носеше стремително, издула платна от най-долното до най-горното, и бързо ги настигаше. Блаторн се придържаше

към средата на прохода и махна на Ябу да се готви. На ронините бе заповядано да клекнат ниско долу, така че да не се виждат, и да чакат сигнал от Блаторн. Тогава до един, било с мечове или мускети, отдясно или отляво, в зависимост от случая, трябваше да се подчинят на Ябу. На японския капитан бе обяснено, че гребците трябва да се подчиняват на ритъма на тъпана, а онзи, който го биеше, да не откъсва поглед от Анджин-сан. Корабът се командуваше единствено от Анджин-сан.

Фрегатата беше на петдесетина метра зад галерата, също по средата на прохода, насочена право към тях, и не оставяше никакво съмнение, че претендира тя да заеме централното място в пристанището.

Ферейра прошепна задъхано в ухото на Родригес:

– Забийте се в него!

Погледът му беше вперен в Марико, застанала на десетина крачки от тях заедно с Торанага.

– Не смея – заради Торанага и момичето.

– Сеньора – провикна се Ферейра. – Слезте долу заедно с господаря си! На долната палуба е по-безопасно.

Марико преведе думите му на Торанага, който се замисли за секунда и се запъти към стълбите.

– Господ да ми е на помощ – възкликна главният артилерист. – Умирам от желание да дам един залп и да потопя нещо, каквото и да е. Цяла година измина, откак не сме потапяли никого – нито дори някой проклет пират!

– Вярно. Тия маймуни заслужават да ги поизкъпем.

Горе на кварталдека Ферейра отново настоя:

– Забийте се в него, Родригес!

– Защо да убиваме врага, когато другите ще свършат това вместо нас?

– О, Богородице! Вие сте по-лош от някой свещеник! Във вените ви вода ли тече или какво?

– Вярно, кръвта ми не е на убиец – също на испански отвърна Родригес. – За разлика от вас, нали? А може би и испанска кръв имате, а?

– Абе вие ще го натараните ли? – премина Ферейра пак на на португалски и усети как го обзема жаждата да убива.

– Ако продължава да се движи по моя път, ще го направя.

– О, Богородице! Дано тогава не се помръдне оттам!

– Какво бяхте намислили да правите с англичанина? Защо се вбесихте, като разбрахте, че не е на кораба?

– Вие, Родригес, нито ми харесвате, нито ви имам доверие. На два

пъти заехте страната на еретика, или поне така ми се стори, и се опълчихте срещу мен – по-точно срещу нас. Ако в цяла Азия имаше поне един свестен лоцман, щях да ви зарежа и да отплавам с Черния си кораб.

– И ще потънете. От вас лъха на смърт и аз единствен мога да ви спася.

Ферейра се прекръсти суеверно.

– Исусе Христе, какъв език имате! Как можете да говорите така!

– Майка ми беше циганка – седмо дете на седмо дете, какъвто съм и аз.

– Лъжете!

Родригес се усмихна.

– Ех, господарю мой, капитане, може и да лъжа.

Той сви ръце около устата си и се провикна:

– Готови. – После се обърна към кормчията: – Дръж същия курс и ако тази шкембеста кучка, галерата, не се отмести, потопаи я!

Блакторн стискаше кормилото с такава сила, че ръцете го заболяха. Барабанчицът ритмично отмерваше темпото на гребците, които със сетни усилия местеха веслата.

Ето че фрегатата беше само на двадесет метра зад тях, после на петнадесет, десет... Чак тогава Блакторн рязко завъртя руля наляво. Фрегатата почти забърса галерата, наклони се към нея и в следващия момент двете вече се плъзгаха една до друга. Блакторн силно завъртя надясно, за да застане успоредно на другия кораб. Деляха ги едва десетина метра. И така, борд до борд, те се приготвиха да се врежат в прохода между враждебните лодки.

– Гребете, гребете, копелета – развика се Блакторн, защото искаше да задържи кораба си успоредно на фрегатата – само по този начин бяха на сигурно място, закриляни от нейното огромно тяло и платна. Няколкото изстрела, последвани от облак Огнени стрели, не им причиниха никакви щети. Някои по погрешка се забиха в долните платна на фрегатата и те пламнаха.

Самураите в лодките, които командуваха военната операция, прекратиха всякакви враждебни действия, ужасени от станалото. Никой досега не бе нападал кораб на южните варвари. Та нали само те пренасят коприната, която прави поносими лятната жегата и зимния студ, а пролетта и есента превръща в радостни празници! Нали са защитени от

императорски укази! Да не стане така, че подпалването на техен кораб да ги разяри, те да си отплават и никога вече да не се завърнат?

Затова командирите заповядаха на хората си да не стрелят, докато галерата на Торанага се движи под закрилата на фрегатата, защото никой не смееше да рискува да стане причина Черните кораби да спрат да пътуват без изрично нареждане от генерал Ишидо. Те си отдъхнаха облекчено едва когато моряците потушиха пламъците.

Щом стрелите спряха, Блаторн също си отдъхна. Както и Родригес. Планът им бе изпълнен. Португалецът се бе досетил, че единственият шанс за галерата бе да се прикрие зад неговия кораб.

– Моят лоцман обаче каза да сте готов за някакъв – неочакван обр, англичанино – бе добавил Сантяго.

– Бутнете го това копеле – изсъска Ферейра. – Дявол да ви вземе, заповядвам ви да го бутнете и натикате при маймуните!

– Пет градуса наляво – послушно извика Родригес.

– Пет градуса наляво – повтори кормчията. Блаторн чу командата и на часа завъртя кормилото.

На пет градуса вляво. Оставаше само да се моли на господата. Ако Родригес задържеше прекалено дълго този курс, щяха да се врежат в рибарските лодки и тогава бяха загубени. Ако пък забави темпото на тъпаната, вражеските лодки щяха да го унищожат, независимо дали вярвах, или не, че Торанага е на кораба. Единственото спасение бе да се задържи успоредно на фрегатата.

– Пет градуса надясно – нареди Родригес точно навреме. И на него не му се искаше да рискува още огнени стрели – прекалено много барут имаше в трюмовете на фрегатата.

– Хайде, стари своднико – промърмори той на вятъра. – Задухай както трябва и ни измъкни оттук!

Блаторн също бе върнал галерата на пет градуса вдясно и сега препускаше успоредно на другия кораб; десните весла почти докосваха фрегатата, докато левите малко оставаше да опрат в рибарските лодки. Най-сетне капитанът, барабанчикът и гребците разбраха какво става и налегнаха с всички сили върху веслата. Ябу изкрещя някаква команда, ронините оставиха лъковете и хукнаха да помагат на гребците. Самият Ябу също седна зад едно весло.

Рамо до рамо. Оставаха само стотина метра.

Тогава от някои рибарски лодки наскачаха Сиви, по-безстрашни от останалите, насочиха се към галерата и започнаха да мятат куки, за да се закачат за нея. Носът на галерата обаче се връза в тях, куките паднаха

във водата, преди да достигнат кораба, и самураите се издавиха. А гребците нито за миг не нарушиха ритъма си.

– Дайте по-наляво!

– Не смея, капитане. Торанага не е глупак. Ето, вижте, пред нас са рифове, опасно е.

Ферейра съзря острите зъбери недалеч от последната лодка.

– Господи, избутайте го натам!

– Два градуса наляво!

Отново и фрегатата, и Блаторн свърнаха вляво. И – двата кораба целеха отрупаните лодки. Блаторн също забеляза скалите. Още една лодка потъна, последвана от залп стрели, които се забиха в борда. Той продължи да държи същия курс, докато можеше, след което изрева: „Пет градуса вдясно!“ – за да предупреди Родригес, в чак тогава завъртя кормилото.

Родригес взе предпазни мерки, но този път не върна кораба изцяло на предишния курс, така че се появи непредвидена в плана опасност от сблъскване.

– Хайде, давай, копеле такова – изкрещя Родригес, възбуден от гонитбата и ужаса, който изпитваше. – Дай да си премерим силите!

Блаторн трябваше за част от секундата да избира между скалите и фрегатата. Благослови наум гребците, които не напускаха поста си, целия екипаж и всички останали, които със съзнателната си дисциплина му даваха тази възможност да избира. И направи своя избор. Завъртя още вдясно, измъкна пищова си и се прицели.

– Дай път, за бога – изрева той и дръпна спусъка.

Изстрелът изсвистя над кварталдека на фрегатата, някъде между Родригес и капитана.

Ферейра приклепна, а Родригес се намръщи. Ах ти, англичанино, кучи сине! Късмет ли имах, ти ли стреляш много добре, или наистина целеше в мен?

Съзря втория пищов в ръката на Блаторн и погледна Торанага. Но веднага забрави за японеца – реши, че за момента не е важен.

Благословена майко божия, как да постъпя? Да се придържам ли към плана, или да го променя? Не е ли по-добре да убия англичанина? За доброто на всички ни? Каж ми, дай ми някакъв знак!

Сам си отговаряй, Родригес, мисли за безсмъртната си душа. Мъж ли си или какво?

Тогава чуй: други еретици ще плъзнат като въшки на мястото на този англичанин, независимо дали ще го убиеш, или ще го оставиш жив.

Дължиш му един живот, пък и не обичаш да убиваш – най-малко лоцмани.

– Дай вдясно – нареди той на кормчията и отстъпи.

– Моят господар пита защо за малко не се блъснахте в галерата.

– Това беше само игра, сеньора, игра, която играем ние, лоцманите.

За да си изпитаме нервите един на друг.

– А пистолетният изстрел?

– И той бе част от играта – да се изпитат моите нерви. Скалите бяха съвсем наблизко и аз, изглежда прекалено бях притиснал англичанина. Ние с него сме приятели, нали разбирате?

– Моят господар казва, че тези игри са глупави.

– Моля да ме извините пред него. Важното е, че галерата е в безопасност и аз много се радвам. *Хонто*.

– Предварително ли бяхте уговорили с Анджин-сан този начин на бягство?

– Просто той се оказа много умен, с отлични рефлексии. Луната му освети пътя и морето се отнесе благосклонно. Никой не сгреша. Но не разбрах защо лодките не го нападаха. Такава очевидно е била волята божия.

– Нима? – обади се Ферейра, без да се обърне, като се взираше в галерата зад тях.

Пристанището бе останало далеч назад и те браздяха морето по главния път за Осака, в пълна безопасност, следвани на няколко възела разстояние от галерата. И двата кораба не бързаха. Повечето весла на галерата бяха прибрани, гребците възстановяваха силите си.

Родригес не обърна внимание на Ферейра. Мислите му бяха погълнати от Торанага. Добре, че застанахме на негова страна, мислеше си той. По време на надлъгването с Блаторн внимателно бе наблюдавал японца, доволен от предоставената му рядка възможност. Торанага не изпускаше нищо от погледа си – нито артилеристите, нито оръдията, нито платната, и задаваше чрез Марико безброй въпроси, за да задоволи ненаситното си любопитство. Това за какво е? Как зареждате оръдията? Колко барут слагате? Как стреляте с тях? Тези въжета за какво са?

– Моят господар казва, че това сигурно е карма. Нали знаете какво е карма, сеньор?

– Да.

– Той ви благодари, за гдето му позволихте да използва кораба. А

сега вече ще се върне на своя.

– Какво – рязко се извърна Ферейра. – Ние ще стигнем в Йедо много преди галерата. Торанага-сама е добре дошъл на нашия кораб.

– Моят господар казва, че вече няма смисъл да се безпокоите. Ще се прехвърли на своя кораб.

– Много го моля да остане. Неговата компания ни е безкрайно приятна.

– Торанага-сама ви благодари, но желае незабавно да се прехвърли на своя кораб.

– Добре тогава. Правете каквото иска, Родригес. Дайте им знак и спуснете лодката. – Ферейра беше разочарован. Искаше му се да види Йедо и да опознае по-добре Торанага – още повече, че бъдещето им сега бе тясно свързано с него. Не бе повярвал на думите на японеца за начина да се избегне войната. Въвлякохме се в нея на страната на тази маймуна и ще се бием срещу Ишидо, няма как. Макар че тази работа хич не ми харесва. – Много съжалявам за компанията на Торанага-сама – поклони се той учтиво.

Торанага също му се поклони и каза нещо.

– Господарят ви благодари – преведе Марико и добави към Родригес: – Торанага-сама казва, че като се завърнете с Черния кораб, ще ви възнагради за всичко, което направихте за галерата.

– Нищо не съм направил. Изпълних дълга си. Извинете ме, задето не ставам от стола си, но нали разбирате, кракът ми – отвърна Родригес с поклон. – Бог да ви закриля, сеньора.

– Благодаря, капитан-лоцмане. Желая ви същото.

Докато слизаше внимателно зад Торанага, тя забеляза, че лодката – се командува от боцмана Песаро, и цялата настръхна. С усилие на волята се пребори с отвращението си и благодари наум на Торанага, задето реши да напусне този смрадлив кораб.

– Попътен вятър и успешно плаване – извика подире им Ферейра. Махна им с ръка, те отвърнаха на поздрава му и лодката потегли.

– Свободен си, щом лодката се върне и галерата изчезне от погледа ни – нареди той на главния артилерист.

После се качи на кварталдека и застана пред Родригес.

– Един ден ще съжалите, че не го унищожихте.

– Всичко е в божиите ръце. Англичанинът е „свестен“ лоцман, ако се абстрахирате от религията му, капитане.

– И за това съм мислил.

– И какво решихте?

– Колкото по-скоро стигнем Макао, толкова по-добре. Напънете се, Родригес, да пристигнем възможно най-бързо.

И Ферейра слезе долу. Кракът на Родригес пулсираше болезнено. Той отпи от манерката с грога. Да върви по дяволите Ферейра, но моля те, господи, не преди да сме стигнали Лисабон.

Вятърът леко промени посоката си и облак затули луната. Замириса на дъжд и зората изпъстри нощното небе. Той съсредоточи цялото си внимание върху кораба, платната и посоката. Напълно задоволен, обърна поглед към лодката и чак накрая към галерата.

Отпи още глътка ром, доволен, че планът му мина тъй добре. Дори и pistolетният изстрел, който сложи точка на въпросите. Усети задоволство от решението, което бе взел.

Само аз можех да го реша и аз го реших.

– Макар че, англичанино, капитанът е прав – добави той с тъга. – Ти ще внесеш ереста в този райски кът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Анджин-сан?

– *Хай* – стресна се Блакторн от дълбокия си сън.

– Нося храна. И чай.

За миг не можа да се ориентира къде се намира. После разпозна каютата си на галерата. Сноп слънчеви лъчи пронизваше мрака. Усети се отпочинал. Ударите на тъпана не се чуваха и дори в бездънния му сън шестото чувство му бе подсказало, че котвата е спусната и корабът е на сигурно място, до брега, в спокойни води.

Подносът бе в ръцете на някаква прислужничка. До нея стоеше Марико. Ръката ѝ не бе превързана. Койката, в която лежеше Блакторн, беше на лоцмана – същата, в която спа по време на плаването с Родригес от Анджи до Осака и вече я усещаше също тъй удобна и позната, както и собствената си койка на „Еразъм“. Ех, „Еразъм“! Какво ли не би дал да се качи отново на него, да види екипажа си!

Той се протегна с удоволствие и отпи от чашата чай, която Марико му подаде.

– Благодаря. Много е ароматен. Как е ръката ви?

– Много по-добре, благодаря. – Марико я сви, после пак я опъна, за да му покаже колко е добре. – Костта не беше засегната.

– Изглеждате по-свежа, Марико-сан.

– Да, вече съм добре.

Когато тя се завърна на кораба заедно с Торанага, беше на ръба на припадъка.

– Останете горе на чист въздух, ще ви мине по-бързо – посъветва я англичанинът.

– Господарят пита – защо стреляхте с пистолета?

– Това е една игра, само между лоцмани.

– Господарят ви поздравява за майсторството, което проявихте.

– Имахме голям късмет. Добре, че нямаше облаци. И целият екипаж беше чудесен. Марико-сан, бихте ли попитали капитан-сан дали познава тези води? Съжалявам много, но предайте на Торанага-сама, че няма да мога да издържа повече буден. В краен случай ще трябва да поспрем за малко. Имам нужда от сън.

Смътно си спомни, че Торанага му каза да слезе да спи, защото капитанът можел и сам да се справи – щели да плават покрай брега, а не в открито море.

Блакторн се протегна още веднъж и отвори кръглото прозорче. На около двеста метра се виждаше скалистият бряг.

– Къде се намираме?

– До брега на провинция Тотоми. Торанага-сама пожела да поплува и да даде на гребците време да отпочинат. Утре пристигаме в Анджино.

– В рибарското село? Не е възможно! Наближава обяд, а призори бяхме още съвсем близо до Осака. Не е възможно.

– А, това беше вчера, Анджин-сан. Вие спяхте два дни и една нощ. Торанага-сама нареди да ви оставят да се наспите. А сега смята, че ако поплувате, най-добре ще се ободрите. След като закусите.

Закуската представляваше две купички ориз и опечена почти до овъгляване риба, залята с тъмен, едновременно солено-горчив и сладниково-кисел сос, който, както тя му обясни, се правел от ферментирани соеви зърна.

– Благодаря, с удоволствие ще поплувам. Почти тридесет и шест часа значи? Нищо чудно, че се чувствавам като нов. – Той пое подноса от ръцете на прислужницата и усети вълчи глад. Но не започна веднага да се храни. – От какво се страхува тази жена?

– Не се страхува, Анджин-сан. Малко е нервна. Моля да я извините, но никога досега не е виждала чужденец толкова отблизо.

– Кажете й, че при пълнолуние на нас, варварите, ни поникват рога и от устите си бълваме огън като дракони.

Марико се засмя.

– Не мога да ѝ кажа такова нещо. – Тя посочи масата. – Тук има прах за миене на зъби, четка, вода и чисти кърпи. – После добави на латински: – Много се радвам, че сте тъй добре. Това, което казаха за вас, когато вървахме от крепостта за пристанището, излезе напълно вярно – вие сте много храбър.

Очите им се срещнаха и двамата замълчаха. Тя се поклони учтиво. Прислужницата също. Вратата се затвори след тях.

Не мисли за нея, заповяда си той. Мисли за Торанага и Анджино. Защо спираме утре в селото? За да свалим Ябу? Много му здраве!

В Анджино пак ще се срещна с Оми. Какво да правя е него?

Защо не помоля Торанага да ми подари главата му? Дължи ми едва-две услуги. Или да поискам да се бия с него? Но как? С пищови или с мечове? С мечове нямам никакъв шанс, а с пищови е равносилно на убийство. Най-добре кротко да изчакам. Може в най-скоро време да ми се предостави удобен случай да отмъстя и на двамата. Нали се ползувам с благоволенieto на Торанага! Имай търпение. Помисли какво е най-разумно да поискаш от него. Скоро ще бъдем в Йедо, така че няма време. Какво да поискаш от Торанага?

Блакторн се хранеше с клечките, както го бяха учили в затвора – повдигна купичката до устата си, а с клечките избутваше лепкавия ориз от ръба на съдинката право в устата си. С рибата се справяше по-трудно. Все още не беше достатъчно сръчен, затова пусна в действие пръстите си, доволен, че е сам в каютата, защото храненето с пръсти пред Мариико, Торанага и кой да е японец би се сметнало за неуважение.

Скоро купичките бяха празни, а той усещаше същия вълчи глад.

Откъде да намеря още храна – запита се той на глас. Господи, Исусе Христе, какво не бих дал за малко топъл хляб, пържени яйца, масло и сирене...

Повечето моряци на палубата бяха голи. Някои се бършеха с кърпи, други се печеха на слънцето, трети скачаха в морето. Непосредствено до кораба моряците и самураите плуваха във водата, гмуркаха се и се забавляваха като малки деца.

– *Конничи уа, Анджин-сан.*

– *Конничи уа, Торанага-сама.*

Торанага се изкачваше чисто гол по стълбата, спусната долу във водата.

– *Соната уа ойогитамо ка?* – попита той и махна към морето.

– *Хай, Торанага-сама, домо* – отговори Блакторн, като предположи, че го канят да се присъедини към къпещите се.

Торанага обаче посочи отново морето и извика Марико да превежда. Тя слезе от задната палуба с алено чадърче в ръка, но бяло домашно кимоно.

– Торанага-сама казва, че имате отпочинал вид, Анджин-сан. Водата много освежава. Той ви кани да поплувате.

Торанага се беше облегал безгрижно на парапета и си бършеше ушите с малка хавлиена кърпа. В лявото му ухо, изглежда, беше влязла вода, защото заподскача на един крак с наведена глава. Беше мускулист и в много добра форма, ако не се смяташе шкембето. Блакторн се чувствуваше неудобно пред Марико, но въпреки това започна да се съблича, докато остана съвсем гол.

– Торанага-сама пита дали всички англичани са така космати. Толкова ли са им светли космите?

– Само някои.

– Нашите мъже нямат косми по гърдите и ръцете. Или имат съвсем малко. Казва, че телосложението ви е много добро.

– Неговото също. Моля да му благодарите от мое име.

Блакторн се запъти към стълбата, като усещаше върху себе си погледа ѝ, както и погледите на Фуджико, клекнала на задната палуба с жълто чадърче в ръка, и младата прислужница до нея, която също не откъсваше очи от него. И тъй като му беше невъзможно гол да запази достойнство, слизайки по многобройните стълби чак до водата, той се хвърли през парапета в бледосиньото море. Гмурна се добре и студената вода неимоверно го освежи. Песъчливото дъно се виждаше на около шест метра дълбочина, наоколо се поклашаха водорасли, а множеството дребни рибки си плуваха, без ни най-малко да се смущават от плувците. Близко до дъното спря да рита с крака и си поигра малко с рибите, после излезе на повърхността и заплува към брега на пръв поглед мързеливо, но всъщност постигаше голяма скорост – както го бе учил Олбан Карадок.

Заливчето беше пусто: множество скали, осеян с дребни камъчета бряг, но никакъв признак на живот. Планините се извисяваха стръмно нагоре към яносиньото безкрайно небе.

Той се изтегна на една скала, за да изсъхне на слънцето. Четирима самураи го бяха придружили и сега го пазеха от почетно разстояние. Усмихнаха се и му махнаха. Когато заплува обратно, те веднага го последваха. Торанага все така го наблюдаваше.

Качи се на палубата, но от дрехите му нямаше и следа. Фуджико, Марико и двете им прислужнички бяха все още там. Една от

прислужничките се поклони и му подаде една смешно малка кърпа, с която той започна да се бърше, като свенливо обърна гръб на жените.

Заповядвам ти да не се срамуваш, каза си той. Нали не се чувствуващ неудобно, когато си гол в заключена стая с Фелисити? Срам те е само когато има други жени – когато тя е наблизо. Защо? Те не обърщат внимание на голотата и много добре правят. Намираш се в Япония. Дръж се като тях. Дръж се като крал.

– Торанага-сама казва, че плувате много добре. Бихте ли го научили да плува по същия начин?

– С удоволствие.

Той си наложи да се обърне и също като Торанага да се облегне небрежно на парапета. Марико му се усмихваше и му се видя много красива.

– Как се гмурнахте в морето! Не сме виждали подобно нещо. Ние просто скачаме. Искате да го научите.

– Сега ли?

– Да, ако обичате.

– Може – или поне ще се опитам да го науча.

Втората прислужничка му подаде памучно кимоно и той с облекчение го навлече и завърза пояса. Сега вече се поотпусна и започна да обяснява как става гмуркането, как трябва да прибере глава между ръцете, да подскочи, да се хвърли встрани, но да се пази от падане по корем.

– За начало най-добре да започне от долното стъпало и да се пусне с главата надолу, без да се засилва и без да скача. Ние така учим децата.

Торанага слушаше внимателно и задаваше въпроси, а накрая заяви:

– Добре. Мисля, че разбрах.

Той се запъти към най-горното стъпало и преди Блаторн да каже „гък“, вече се бе хвърлил надолу с главата от пет метра височина. Плъосването по корем беше ужасно. Никой не се засмя. Торанага се качи на палубата, като плюеше вода, и отново опита. Пак се плъосна по корем. Няколко самураи се присъединиха към него, но също така безуспешно.

– Не е лесно – успокояваше го Блаторн. – Много време ми трябваше, за да се науча. Починете си и утре пак ще опитаме.

– Торанага-сама казва: утре си е за утре, а днес ще се науча да се гмуркам.

Блаторн захвърли кимоно и им показа още веднъж. Самураите се опитаха да му подражават. Пак безуспешно, както и Торанага. Шест пъти.

След още едно показно скачане Блаторн се качи на палубата и съзря сред самураите голата Марико, която също се готвеше за гмуркане. Тялото ѝ беше изящно, а малкото кръстче на врата ѝ подчертаваше голотата. Той ѝ показа как да се наведе и да падне в морето и я хвана през кръста, за да може да се обърне правилно и да потопи първо главата си.

Торанага също опита от по-ниско и сполучи по-добре. Марико направи втори опит, но допирът до кожата ѝ възбуди Блаторн и той се престори, че залита и пада в морето. Поплува малко настрана от останалите, докато студената вода го охлади, след което изтича горе по стълбите и им показа гмуркане „като труп“, което реши, че е по-лесно. Разбра колко е важно за Торанага да успее.

– Но трябва да държите тялото си съвсем сковано, хай? Като меч.

И той скочи във водата. Гмуркането му беше безупречно, затова отплува настрана и зачака.

Няколко самураи веднага изскочиха напред, но Торанага им махна да останат по местата си. Гърдите и коремът му бяха силно зачервени от плюсоването по корем. Той вдигна сковано ръце, с изпънат гръб, и се метна във водата, както му показва Блаторн. Главата му се вряза а повърхността и краката му се отметнаха назад, но все пак това беше гмуркане – първото успешно гмуркане, и когато се показа, бе посрещнат с бурни овации. Хвърли се отново, още по-добре. Примерът му беше последван незабавно от самураите – кой успешно, кой не. Марико също се приготви.

Блаторн се вгледа в малките ѝ, стегнати гърди, в тънкото ѝ кръстче, плоския корем и стройните крака. Тя прехапа устни до болка, когато вдигна ръце над главата си, но се изпъна като стрела и безстрашно се хвърли с главата надолу. Тялото ѝ разпори повърхността почти без никакви пръски. Освен Блаторн почти никой не ѝ обърна внимание.

– Bravo, много добре беше – похвали я той, като ѝ подаде ръка. – Но за днес стига, може да се отвори раната.

– Да, благодаря, Анджин-сан. – Тя едва стигаше до рамото му – дребна и много доволна от себе си. – Докато падах надолу с главата и трябваше да се държа изправена, и главното да овладее страха си, имах изключително усещане. Направо изключително.

Тя се изкачи по стълбата, облече кимоното, което прислужницата ѝ подаде, избърса внимателно лицето си и слезе долу.

Господи, каква жена – помисли си Блаторн.

По залез слънце Торанага изпрати да доведат англичанина. Беше седнал на задната палуба върху чисти рогозки, а до него в малък мангал горяха благовонни дърва, които ароматизираха въздуха и пъдеха комарите. Кимоното му беше чисто, изгладено, а огромните колосани рамене на връхната дреха му придаваха внушителен вид. Ябу също носеше официалните си дрехи, както и Марико. До нея бе седнала Фуджико. Двадесет самураи безмълвно клечаха наоколо и охраняваха господарите си. В специални стойки горяха факли и галерата спокойно се поклащаше в залива.

– Саке, Анджин-сан?

– Благодаря, Торанага-сама.

Блакторн се поклонил и поел от Фуджико малката чашка, после я вдигнал като за наздравница и я изпразнил в гърлото си. Жената веднага я напълнила отново. Блакторн се бе облякъл в униформено кафяво кимоно, в което се чувствуваше по-удобно и свободно, отколкото в собствените си дрехи.

– Торанага-сама казва, че тази нощ ще останем тук. Утре пристигаме в Анджино. Той би искал да му разкажете още за вашата страна и изобщо за света.

– Разбира се. Какво би искал да чуе? Ноштите са прекрасни, нали?

Блакторн се настани удобно, но през цялото време усещаше нейната женственост. Дори прекалено. Странна работа, когато е облечена, ме вълнува дори повече, отколкото когато беше гола.

– Много е приятна. Но скоро ще стане влажно. Лятото не е особено приятен сезон. – Тя преведе на Торанага казаното. – Господарят казва, че Йедо се намира в блатиста местност. През цялото лято гъмжи от комари, но пролетта и есента са чудно хубави – раждането и умираването на годината са най-прекрасните времена.

– В Англия климатът е умерен. Приблизително веднъж на седем години имаме тежки зими. Същото се отнася и за лятото, а глад имаме средно на шест години веднъж, макар че понякога се случва да има две последователни гладни години.

– И при нас има глад. Гладът е лошо нещо. Как е сега у вас?

– За последните десет години три пъти няхахме реколтата – лятото се случваше без слънце и зърното не узряваше. Но такава е волята божия. Сега Англия е силна и процъфтява. Хората ни са трудолюбиви. Сами си правим дрехите и оръжието – дори произвеждаме повечето от вълнените дрехи за цяла Европа. От Франция купуваме малко коприна, но качеството ѝ е лошо и само богатите могат да си я позволят.

Блакторн реши да не им разказва за чумните епидемии и за бунтовете и въстанията, предизвикани от заграждането на общинските земи. Нито за преселването на селяните в градовете. Вместо това им зарзправя за добри крале и кралици, за способни военачалници, мъдри парламенти и успешни войни.

– Торанага-сама желае да изясни някои неща. Значи твърдите, че само морската ви мощ ви пази от Испания и Португалия.

– Да, само тя. Свободни сме, защото владеем водите си. И вие сте островна страна като нас. Щом не сте господари на собствените си морета, не се ли чувствувате беззащитни пред външния враг?

– Господарят е съгласен с вас.

– А, значи са ви нападали?

Блакторн забеляза как Торанага леко се намръщи, когато тя преведе думите му, и си напомни да се въздържа от въпроси.

Когато заговори отново, тонът ѝ беше по-суров.

– Торанага-сама нареди да отговоря на въпроса ви, Анджин-сан. Да, вече два пъти са ни нападали. Преди повече от триста години – през 1274 година по вашето летоброене – Кублай хан, който тъкмо бил превзел Китай и Корея, нахлува в земите ни, тъй като сме отказали да се подчиним на властта му. Няколко хиляди монголци връхлитат върху остров Кюшу, но самураите успяват да се справят с тях. Седем години по-късно ни нападат отново. Този път пристигат с близо хиляди китайски и корейски кораби и двестахилядна войска – монголци, китайци и корейци – главно кавалерия. В цялата история на Китай не е събирана такава войска. Били сме безпомощни пред такъв многоброен враг. Слизат на брега при залива Хаката в Кюшу, но преди да успеят да разгънат редиците си, Великият вятър, тайфунът, започва да духа откъм юг и унищожава флотата им. Останалите на брега били избити. Това бил камикадзе – Божественият вятър, Анджин-сан – каза тя с твърда увереност. – Камикадзе, изпратен от боговете да защити тази божествена земя от чуждия нашественик. Монголците не се завръщат повече и осемдесет години по-късно династията, та им бива ликвидирана в Китай – добави тя, доволна. – Боговете са ни закриляли от тях. И винаги ще ни пазят. В края на краищата тази земя е тяхна.

Блакторн се замисли за огромния брой кораби и войска, нападнали Япония. На техния фон Испанската армада направо се губеше.

– И на нас ни помогна бурята, сеньора – също тъй сериозно каза той. – Много хора вярват, че тя също е била изпратена от бога – защото много приличаше на чудо. Кой знае, може да е вярно. – Той се загледа в

мангала – едно от дръвцата се разсипа в искри и пламъците затанцуваха в падащия мрак. – Монголците за малко да превземат и Европа – добави той и разказа за ордите на Чингис хан, дядото на Кублай, които стигнали до Виена, преди нашествието им да бъде спряно. Разказа и за осеяния с трупове обратен път. – Хората вярвали тогава, че Чингис хан и войските му са били изпратени от бога да ги накажат за големите им грехове.

– Господарят казва, че той е бил просто един варварин, но великолепен военачалник.

– Да. Но въпреки всичко ние, англичаните, сме благодарни на съдбата, че сме островна страна. Благодаряваме господата за това – и за Ламанша. Както и нашата флота. Учуден съм, че и вие нямате голяма флота, като се има предвид колко е близо Китай, колко е силен и че сте в състояние на война. – Не се ли боите от ново нападение?

Марико не отговори, а само преведе казаното на Торанага. Той се обърна към Ябу, който кимна и много сериозно му отговори. Двамата си казаха още нещо. Марико също отговори на някакъв въпрос, зададен от Торанага, и чак тогава се обърна към Блаторн:

– Колко кораба са необходими, за да контролирате водите си, Анджин-сан?

– Не знам със сигурност, но не по-малко от сто и петдесет военни кораба...

– Моят господар пита: по колко кораба на година строи вашата кралица?

– От двадесет до тридесет – най-бързите и най-добрите в света. Но корабите обикновено се строят от частни групи търговци, които после ги продават на короната.

– С печалба?

Блаторн си спомни за отношението на самураите към печалбата и парите.

– Кралицата щедро ги възнаграждава с повече, отколкото са им стрували, с цел да насърчи търсенето на още по-добри решения и стилове в корабостроенето. Без кралското благоволение това не би било възможно. Моят кораб „Еразъм“ например е последен модел, строен в Холандия по английски проект.

– Можете ли да постройте такъв кораб тук, у нас?

– Мога, ако имам на разположение дърводелци, преводачи, необходимите материали и много време. Първо трябва да построя един по-малък кораб. Никога не съм строил самостоятелно, така че ще трябва да

опитам един-два пъти. Разбира се – добави той, като едва сдържаше вълнението си, защото в главата му веднага се родиха хиляди планове – ако Торанага-сама желае да притежава кораб или кораби, може да уредим някаква сделка. Защо да не поръчаме няколко кораба в Англия? Можем да му ги предоставим оборудвани и въоръжени, както той желае.

Марико преведе думите му и интересът на Торанага видимо се засили. Както и на Ябу.

– Той пита, дали е възможно да бъдат обучени наши моряци за тези кораби?

– Разбира се, но за всичко трябва време. Можем да направим така, че наши учители – или може би един само е достатъчен да остане в тукашните води за една година и да състави програма на обучението. Така че след няколко години ще имате собствени морски сили. На съвременно равнище. Няма да имат равни на себе си.

Марико дълго време им говоря. А Торанага и Ябу й задаваха подобни въпроси.

– Ябу-сан пита, наистина ли няма да имат равни на себе си?

– Да. По-добри ще са и от испанците, и от португалците.

Настъпи мълчание. Торанага очевидно беше с поразен от тази идея, макар че се опитваше да го прикрие.

– Моят господар пита, сигурен ли сте, че това може да се уреди.

– Да.

– Колко време ви трябва?

– Две години, за да се прибера в Англия. Две години, за да построя кораба или корабите. Две, за да се върна. Половината цена ще трябва да се плати предварително, а останалото при получаването на корабите.

Торанага замислено се наведе напред и подхвърли в мангала още няколко парчета благовонно дърво. Всички го гледаха, без да откъснат от него поглед, и чакаха. После той дълго разговаря с Ябу. Марико не преведе казаното, а и Блаторн беше достатъчно умен, за да не задава въпроси, макар че би дал мило и драго, за да участва в разговора. Започна да ги разглежда един по един, дори и младата Фуджико, която също слушаше внимателно, но нищо не му стана ясно от изразите на лицата им. Знаеше, че идеята е чудесна, че може да спечели огромни пари и да осигури завръщането си в Англия.

– Анджин-сан, по колко кораба можете да ни изпратите от Англия?

– Най-добре е по пет кораба наведнъж. Поне един ще бъде унищожен по време на буря или от испанците – те няма да се спрат пред нищо,

за да ви попречат да създадете военна флота. В срок от десет години Торанага-сама ще може да притежава от петнадесет до двадесет кораба. – Той я изчака да преведе и продължи: – С първата флотилия могат да пристигнат опитни дърводелци, корабни конструктори, артилеристи, моряци и капитани. За десет-петнадесет години Англия може да достави на Торанага-сама около тридесет модерни кораба, които са напълно достатъчни, за да контролирате водите си. А междувременно, ако желаете, можете да започнете строежа на ваши собствени кораби. Ние ще ви... – За малко да каже „продадем“, но се поправи. – Нашата кралица е удоволствие ще ви помогне да си построите ваша собствена флота, а ако желаете, ще обучим екипажите ви и ще снабдим корабите е всичко необходимо.

Да, точно така, мислеше той въодушевен, докато и последните подробности от плана се изясняваха в главата му. Ще обучим и капитаните, и дори един адмирал, а кралицата ще предложи да сключите договор за взаимно ненападение – и за ваше, и за наше добро. Това ще е част от споразумението. Тогава, приятелю Торанага, заедно ще прогоним испанските и португалските копелета от тези води и ще ги контролираме завинаги. Това може да се окаже най-големият търговски договор, сключван някога между две държави, ликуваше той вътрешно. А когато англо-японската флота започне да прочиства тукашните морета, ние, англичаните, ще сложим ръка върху японо-китайската търговия с коприна. А това ще носи милиони годишно!

Ако направя този удар, може дори да обърна колелото на историята. Богатствата и почестите не могат да се опишат с прости думи. Ще установя своя династия – това е най-доброто, което може да постигне един човек, и си заслужава да опита, дори и да не успее.

– Моят господар много съжалява, че не говорите японски.

– Да, но съм убеден, че превеждате безупречно.

– Той не го казва като упрек към мен, Анджин-сан, а само като забележка. И е прав. Щеше да е по-добре, ако можеше да разговаря с вас направо, като мен.

– Нямате ли някакви речници, Мариико-сан? Португалско-японски или латинско-японски? Ако Торанага-сама е в състояние да ми намери учебници и учители, ще се опитам да науча езика ви.

– Нямаме такива книги.

– Езуитите нали имат! Вие самата ми го казахте.

– Ах, да!

Тя се обърна към Торанага и Блаторн видя как и двамата се

оживиха и лицата им се огряха от усмивки.

– Господарят казва, че ще ви помогне, Анджин-сан. Торанага нареди на Фуджико да налее на Блакторн и Ябу още саке. Той самият пиеше само чай, както и Марико. Блакторн не можа да се сдържи и попита:

– Какво отговори той на предложението ми? Какво мисли?

– По-добре имайте търпение, Анджин-сан. Ще ви даде отговор, когато му дойде времето.

– Попитайте го сега, моля ви.

Марико неохотно се обърна към Торанага:

– Много моля да ме извините, господарю, но Анджин-ван пита с безкрайна почитителност какво мислите за неговия план. Той най-учтиво и коленопреклонно моли да му отговорите.

– Ще отговоря, когато му дойде времето.

– Господарят каза, че ще обмисли вашия план най-внимателно. Моли ви да имате търпение.

– *Домо, Торанага-сама.*

– Сега отивам да си легна – заключи Торанага. – Призори тръгваме.

И той стана. Всички го последваха освен Блакторн, който остана сам с нощта.

При първите проблясъци на зората Торанага пусна четири от поченските гълъби, изпратени на кораба заедно с основния багаж още когато го подготвяха за плаването. Птиците направиха един-два кръга и се разделиха – две полетяха към Осака и две към Йедо. Шифрованото послание до Кирицубо нареждаше да предаде на Хиромаци, че трябва да опитат да си тръгнат от крепостта с добро, и то незабавно. Ако им попречат, веднага да се барикадират. В момента, в който разбият вратата, да подпалят тази част от крепостта и да си направят сепуку.

Шифрованото послание до сина му Судара в Йедо гласеше, че е избягал и е в безопасност, и му нареждаше да продължава тайната подготовка за война.

– Вдигайте котва, капитане.

– Да, господарю.

По пладне отминаха залива, разделящ провинциите Тотоми и Идзу, и се запътиха към носа Ито – най-южната точка на полуостров Идзу. Вятърът беше попътен, вълнението умерено и единственото платно помагаше на кораба да увеличи скоростта си.

Изведнъж, недалеч от брега, когато се намираха в дълбокия проход

между сушата и някакви малки скалисти островчета и завиваха на север, откъм брега се разнесе зловещо бучене.

Гребците спряха да движат веслата.

– Какво става, дявол да го вземе? – Блаторн не откъсваше поглед от брега.

В следващия миг огромна цепнатина проряза скалите, милиони тонове скална маса се отрониха със страхотен тътен и се сринаха в морето. Водите закипяха. Малка вълна настигна галерата и я отмина. Скалният порой престана. Отново се чу същото бучене, този път по-дълбоко и по-ръмжащо, но и по-далечно. От скалите се отрониха още камъни. Всички се послушваха напрегнато и очакваха нещо, вперили очи в надвисналите над морето скали. Чуваха се само чайките, морето и вятърът. После Торанага махна на барабанчика, който веднага заудря ритъма. Веслата се впиха във водата. Животът на кораба се нормализира.

– Какво беше това? – не се стърпя Блаторн.

– Просто земетресение – озадачи се Марико от въпроса му. – Вие нямате ли земетресения?

– Не, никога. За пръв път виждам такова нещо.

– О, ние често имаме. Това беше съвсем незначително. И центърът му беше някъде далече, може би в морето. Или пък е било съвсем ограничено. Имашме късмет, че трусът беше сравнително слаб.

– Стори ми се, че цялата земя се тресеше. Мога да се закълна, че я видях как. Чувал съм за земетресения. В Светите места и в земите на отоманите понякога се случвало. Исусе! – Сърцето му още биеше като обезумяло. – Кълна се, че цялата земя се разтресе!

– Разбира се, че се разтресе, Анджин-сан. Трусовете идват на вълни – понякога от страни, друг път от долу на горе, случва се и по няколко един след друг. Или пък малък, последван чак след един ден от голям. Няма никаква закономерност. Най-страшното, което аз лично съм преживяла, беше преди шест години близо до Осака, през третия ден от месеца на падащите листа. Къщата се срути върху нас. Аз и синът ми се отървахме без наранявания и можахме сами да се изровим от развалините. Цяла седмица продължиха трусовете, един от друг по-силни. Новият замък на тайко във Фуджими бе разрушен до основи. Стотици хиляди загинаха от самото земетресение и от последвалите го пожари. И това именно е най-голямата заплаха за нас, Анджин-сан – пожарите, които ви-винаги следват земетресенията. Нашите градове и села загиват много лесно. Понякога се случва центърът на земетресението да е навътре в морето и казват, че това причинявало Големите вълни. Те са високи от

три до шест метра. Винаги връхлитат неочаквано, без никаква закономерност, по всяко време на годината. Изведнъж от морето се появява Голяма вълна и помита брега. По цели градове изчезват, така. Преди няколко години половината Йедо бе унищожено по този начин.

– Но няма това е нещо естествено? Всяка година ли се повтаря.

– Да. Всяка година в тази Божествена земя имаме трусове и пожари. Големи вълни и чудовищни бури – тайфуни. Природата е доста сурова към нас. – Очите ѝ се навлажниха. – Може би затова така обичаме живота, Анджин-сан. Както виждате, нямаме друг изход. Смъртта е неотделима част от нашето море и земя. Знайте, Анджин-сан, че това е земя на сълзите и нашето наследство е смъртта.

КНИГА ТРЕТА

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

– Сигурен ли си, че всичко е готово, Мура?

– Да, Оми-сан, сигурен съм. Изпълнихме точно заповедта ти – и тази на Игураши-сан.

– Внимавай всичко да бъде както трябва, иначе до довечера селото ще има нов кмет – кисело предупреди Игураши, главният помощник на Ябу. Очите му се бяха налели с кръв от безсъние. Беше пристигнал предния ден от Йедо с първия отряд самураи и носеше специални нареждания.

Мура не каза нищо, само кимна почтително, с вперени в земята очи.

Стояха на брега, недалеч от кея, пред редиците коленичили, безмълвни, почтителни и също тъй изтощени селяни: всички до един, мъже, жени и деца, с изключение само на онези, които не можеха да се надигнат от леглата си, очакваха пристигането на галерата. До един бяха издокарани в най-хубавите си дрехи. Бяха се изкъпали, а селото бе изменено и безупречно чисто, сякаш на другия ден беше Нова година – тогава по стар обичай цялата империя се почистваше. Рибарските лодки бяха грижливо строени в редици, мрежите сгънати, въжетата навити. Дори брегът около залива бе почистен с гребла.

– Всичко ще бъде както трябва, Игураши-сан – увери го Оми. И той цяла седмица почти не беше мигнал – откак пристигна заповедта на Ябу през Осака с един от пощенските гълъби на Торанага. Той незабавно мобилизира селото и всички работоспособни мъже в радиус от двадесет ли да подготвят Анджиرو за пристигането на самураите и Ябу. А преди малко Игураши прошепна на ухото му голямата тайна: че великият даймио Торанага се намира на същата галера заедно с чичо му – успял да се измъкне от капана на Ишидо, така че Оми беше още по-доволен за изхарчените пари. – Нямайте основания да се безпокоите, Игураши-сан. Нося пълна отговорност.

– Да, така е. – Игураши презрително махна на Оми и добави тихо. – Вие отговаряте. Но едно ще ви кажа – не сте виждали господаря, когато нещо не е в ред. Ако само сме забравили нещо или тази паплач не е свършила работата както трябва, до залез слънце господарят ще

превърне цялата област в купчинка тор.

И е тези думи Игураши се присъедини към хората си.

Последните отряди самураи пристигнаха същата сутрин от Миши-ма, столицата на Ябу. И те бяха строени в стегнати редици на брега, на площада и в подножието на планината, с развети знамена и проблясващи на слънцето копия. Три хиляди самураи – елитната армия на Ябу – и петстотин души конница.

Оми не се страхуваше. Всичко беше изпълнил както трябва, лично провери как е свършена работата. Ако нещо се окажеше не наред – всичко е карма. Но нямаше какво да не е наред, възбудено си повтори той. Подготовката му струваше петстотин коку – повече от годишния му доход, преди Ябу да го повиши. Сумата го беше стреснала, но Мидори жена му, настоя да не се стискат, защото парите са нищо в сравнение с честта, която им оказва Ябу-сама.

– А щом и Торанага-сама пристига – кой знае какви възможности могат да се открият пред вас – прошепна тя.

Колко е права, гордо си помисли Оми.

Направи още една проверка на брега и площада. Всичко беше безупречно. Мидори и майка му чакаха под навеса, построен за посрещането на Ябу и неговия гостенин Торанага. Оми не пропусна да забележи, че майка му пак говореше нещо и съжали жена си за постоянните заяждания, на които бе подложена. Оправи въображаема гънка на идеално изгладеното си кимono, опипа още веднъж мечовете си и вперил поглед в морето.

– Слушай, Мура-сан – обади се шепнешком рибарят Уо. Той беше един от петимата старейшини, коленичили заедно с Мура пред всички останали. – Толкова ме е страх, че не бих могъл да се изпикая.

– Ами тогава недей, стари приятелю – потисна Мура неволната си усмивка.

Уо беше широкоплещест мъж-канара, с огромни ръце, счупен нос и вечно болезнена гримаса.

– Няма. Но не мога да не се изпърдя.

Уо беше прочут с шегите и закачките си, с безстрашието си и с гръмките си пръдни. Миналата година на състезанието по надпърдяване със съседното село той стана шампион на шампионите и донесе много слава на Анджирос.

– По-добре недей – изкиска се Хару – дребен, съсухрен рибар. – Някой от тези лайнари ще вземе да ти завиди.

– Заповядвам ви да престанете да наричате самураите така, докато в

селото ни има дори един – изсъска Мура. Господи, мислеше той уморено. Дано не сме забравили нещо. Погледна към подножието на планината, към бамбуковата ограда около временната крепост, издигната от тях със светкавична бързина и толкова усилия. Триста души копаха, строиха и пренасяха. Другата къща, която построиха, беше по-лесна. Тя се намираше на възвишението недалеч от дома на Оми и се виждаше оттук – по-малка от тази на Оми, но с керемиден покрив, набързо оформена градина и малка баня до нея. Предполагам, че Оми ще се нанесе в нея и ще отстъпи своята на Ябу-сама, реши наум Мура.

Той хвърли още един поглед към носа, откъдето всеки момент се очакваше да се зададе галерата. Скоро Ябу щеше да стъпи на брега и те всички щяха да са в ръцете на боговете, на всички ками, на бога отца, благословения му син и благословената майка божия.

Ах, пресвета Дево, закрилий ни! Нали не искам прекалено много, като те моля да държиш под око това именно селце – Анджино? Само за няколко дни. Имаме нужда от специална закрила от нашия законен господар. Ще ти запаля петдесет свещи и ще възпитам синовете си в Правата вяра, обеща кметът.

Днес Мура беше доволен от факта, че е християнин. Можеше да моли за застъпничество единствения бог, което беше допълнително покровителство за селото. Беше се покръстил на младини, тъй като тогавашният му господар прие християнството и незабавно заповяда на всичките си васали да последват примера му. И когато преди двадесет години господарят му падна убит в бой на страната на Торанага срещу тайко, Мура запази вярата си в знак на почит към паметта му. Добрият войн има само един господар, мислеше си той. Само един истински господар.

Кръглоликият Нинджин с изпъкналите зъби беше особено възбуден от присъствието на толкова много самураи.

– Извинявай, Мура-сан, но онова, което направи, е изключително опасно – ужасно е! Лекият трус тази сутрин беше предупреждение от боговете. Много сгреша, Мура-сан.

– Станалото – станало, Нинджин. Забрави го.

– Как да забравя? Нали е в мазето ми и аз...

– В мазето ти е само една част – намеси се Уо, този път вече без умивка. – И при мен има доста.

– Никъде нищо няма! Няма, приятели, и туйто – предупредително изрече Мура. По негова заповед от комендантството на самураите през последните няколко дни задигнаха тридесет коку ориз, които сега бяха

разпръснати из селото заедно с други провизии и оборудване, включително и оръжие.

– Не биваше да посягаме на оръжието – изстена Уо. – За ориза – как да е, но оръжието...

– Войната е неизбежна.

– Нарушаваме закона, като притежаваме оръжие – настоя Нинджин. Мура изсумтя.

– Този закон е нов, няма и дванадесет години. А преди него можехме да носим всякакво оръжие и не бяхме закрепостени към селото. Можехме да се движим свободно където си пожелаем и да бъдем каквито ни се иска: войници, рибари, търговци, дори самураи – знаеш, че говоря самата истина.

– Да, но сега нещата изцяло се промениха, Мура-сан, промениха се! Тайко заповяда да се променят.

– Скоро всичко ще се върне по старому. И пак ще воюваме.

– Но нека изчакаме – примоли се Нинджин. – Моля те! Сега-засега е забранено от закона. Ако законът се промени – значи карма. Но тайко изрично нареди: никакво оръжие! Никакво. Под страх от незабавна смърт.

– Отворете ви очите бе, хора! Тайко е мъртъв. И вярвайте какво ви казвам – на Оми-сан ще му потрябват опитни воини, а повечето от нас доста са повоювали, така ли е? Според сезона – ловяхме риба или воювахме, така ли беше?

– Така беше, Мура сан – неохотно се съгласи все още изплашеният Уо. – Преди тайко не бяхме закрепостени.

– Ще ни хванат, ще видите че ще ни хванат – разплака се тогава Нинджин. – И няма да има милост – ще ни сварят, както свариха варварина.

– Затваряй си устата за варварина.

– Не се карайте, приятели – намеси се Мура. – Втори подобен случай обаче няма да ни се предостави. Изпратен ни е от бога. Или боговете. Трябва да се запасим с всеки нож, стрела, копие, меч, мускет, щит и лък, които можем да докопаем. Самураите ще си помислят, че други самураи са им задигнали оръжието – та нали тези лайнари довтасаха от цялата провинция! А кой самурай има доверие на друг самурай? Трябва да си възвърнем правото да воюваме. Баща ми е убит в бой, както и неговият баща и дядо му. Нинджин, в колко битки си се сражавал? Десетки, нали? А ти, Уо? Колко? Двадесет? Тридесет?

– Повече. Нали служих при тайко, проклета да е паметта му. Но

преди да стане тайко, беше истински мъж. Това е самата истина. После коренно се промени. Нинджин, не забравяй, че Мура-сан е кмет. Да не забравяме, че и баща му беше кмет. Щом кметът казва оръжие, значи оръжие.

Сега, коленичил под палещите лъчи на слънцето, Мура отново бе уверен в правилността на постъпката си, в неизбежността на войната, която ще продължи безспир и светът ще стане такъв, какъвто си беше. Селото ще остане както и лодките, и някои селяни. Защото всички – селяни, даймио, самураи, дори и ета, трябва да ядат, а рибата бе в морето. Така че войниците селяни от време на време ще си вземат отпуск, както едно време, и ще потеглят с лодките си навътре в морето.

– Вижте – обади се Уо, и неволно посочи с пръст наред настъпилата тишина.

Галерата завиваше откъм носа.

Фуджико бе коленичила почтително пред Торанага наред капитанската каюта, която му бе предоставена по време на плаването. Бяха сами.

– Моля ви, господарю, свалете тази присъда от главата ми.

– Това не е присъда, а заповед.

– Аз ще я изпълня, разбира се. Но не мога...

– Не можете – пламна Торанага. – Как смеете да спорите с мен! Нареждам ви да станете наложница на лоцмана, а вие имате наглостта да спорите с мен!

– От все сърце моля за прошка, господарю – побърза да се извини момичето. – Не исках думите ми да прозвучат като възражение. Исках само да кажа, че не мога да изпълня заповедта ви по начина, по който очаквате от мен. Моля да ме разберете, господарю, но не ми е възможно да бъда щастлива или да се преструвам на такава. – Тя се поклони ниско, до самия футон. – Коленопреклонно ви умолявам да ми позволите да извърша сепуку.

– Казах вече, че не одобрявам безсмислената смърт. Имате с какво да ми бъдете полезна!

– Моля ви, господарю, искам да умра. Умолявам ви. Нека се присъединя към съпруга си и сина си.

Гласът на Торанага я шибна, заглушавайки шума на галерата:

– Вече ви отказах тази чест! Все още не сте я заслужили. И ако слушах досега невъзпитаната ви реч, сторих го само заради дядо ви, защото

Хиромаци-сан е моят най-стар приятел. Престанете веднага с тези глупости! Престанете да се държите като проста селянка!

– Умолявам ви да ми позволите да си отрежа косите и да се оттегля в някой манастир...

– Не, вече ви заповядах какво да правите. Подчинявайте се!

– Да се подчиня – повтори тя със сведен надолу поглед, с вкаменено лице. – Доколкото разбрах, заповедта ви беше да замина за Йедо.

– Заповедта гласеше да се качите на този кораб. Забравяте положението си, забравяте чия наследница сте, забравяте задълженията си. Най-вече задълженията си. Отвращавате ме! Вървете и се гответе!

– Искам да умра. Моля ви, нека се присъединя към тях.

– Съпругът ви се е родил самурай по погрешка. Беше изроден и детето му неминуемо щеше да е същото. Този глупак за малко не ме погуби! Значи искате да се присъедините към тях? Що за глупости! Забранявам ви да извършите сепуку! Хайде, махайте се!

Но тя не помръдна.

– Изглежда, че най-добре ще направя да ви изпратя при ета. В някое от техните семейства. Това може би ще ви припомни какво значат добри обноски и към кого имате задължения.

Тя потрепера от отвращение, но въпреки това изсъска предизвикателно:

– Те поне са японци!

– А аз съм ваш законен господар! И вие сте длъжна безпрекословно да изпълнявате всичките ми заповеди!

Фуджико се поколеба. После сви рамене.

– Да, господарю. Извинявам се за лошите си обноски. – Постави длани на футона и ниско се поклони, а гласът ѝ прозвуча с искрено разкаяние. Ала дълбоко в душата си не бе убедена и двамата много добре знаеха как възнамерява да постъпи. – Много се извинявам, господарю, че ви обезпокоих и разстроих вашата хармония, че се държах неприлично. Вие сте напълно прав.

Тя се изправи и се запъти с тихи стъпки към вратата.

– Ако изпълня молбата ви, ще изпълните ли както трябва всичко, което ще ви поискам в замяна – обади се Торанага.

Момичето спря и бавно се обърна.

– Колко време ще продължи това, господарю? Осмелявам се да попитам, колко дълго ще бъда наложница на варварина?

– Една година.

Тя се извърна и посегна към дръжката на вратата.

– Половин година – побърза да се поправи Торанага. Ръката ѝ замръзна във въздуха. Разтреперана, тя облегна глава на вратата.

– Да. Благодаря ви много, господарю. Благодаря ви.

Торанага стана и се приближи до вратата. Тя я разтвори пред него и пак я затвори, когато той излезе. Чак тогава по бузите ѝ започнаха да се стичат безмълвни сълзи.

Тя беше самурай.

Торанага се изкачи на палубата, безкрайно доволен от себе си. Бе постигнал целта си с минимални усилия. Ако беше притиснал жената още малко, нямаше да му се подчини и щеше да си отнеме живота без разрешение. А сега ще прави всичко, което е по силите ѝ. Беше много важно да пристъпи към задълженията си на законна наложница на лоцмана, доволна, поне външно, а шест месеца бяха предостатъчни. Колко е по-лесно да се оправи човек с жените в сравнение с мъжете, мислеше си той доволен. Толкова са по-лесни в някои отношения. В следващия миг забеляза струпаните на брега на залива самураи на Ябу и чувството му за самодоволство се изпари.

– Добре дошъл в Идзу, Торанага-сама – обърна се към него Ябу. – Заповядах на някои от моите хора да се явят тук и да ви придружават.

– Добре сте направили.

До пристана оставаха още около двеста метра и той вече ясно различаваше Оми, Игураши, рогозките и издигнатия навес.

– Всичко е както говорихме в Осака – продължи Ябу. – Но защо да не останете да ми погостувате няколко дни? Това ще е голяма чест за мен и това време може да се окаже много полезно. Ще имате възможността да огледате онези двеста и петдесет души, които съм избрал за мускетния батальон, и да се запознаете с техния командир.

– Много бих се радвал, но трябва възможно най-бързо да се прибера в Йедо, Ябу-сан.

– Само два-три дни. Моля ви! Няколко безгрижни дни ще ви се отразят прекрасно. Вашето здраве е от голямо значение за мен, както и за всичките ви останали съюзници. Малко почивка, добра храна и ловуване.

Торанага отчаяно се опитваше да се измъкне от клопката. Немислимо беше да остане тук само с петдесет души охрана. Това означаваше изцяло да е във властта на Ябу, което беше по-зле от положението му в Осака. Там поне знаеше какво може да очаква от Ишидо и се

подчиняваше на някакви правила. А Ябу? Той е изменник до мозъка на костите си. Същинска акула, а е акулите шега не бива, напомни си той. Освен това не трябва да навлизаш в техни води и да им доверяваш живота си. Много добре знаеше, че сделката, сключена с Ябу в Осака, нямаше да струва и пукната пара от момента, в който Ябу реши, че ще получи повече облаги от Ишидо. А ако успее да поднесе на Ишидо главата на Торанага върху дървен поднос, незабавно ще получи много повече, отколкото Торанага изобщо можеше да му предложи.

Да го убия или да слеза на брега? Друг избор няма.

– Много сте любезен, но трябва да продължа за Йедо.

Не съм и допускар, че Ябу ще има достатъчно време да свика тук такава войска. Да не е разгадал шифъра ни...

– Моля ви, разрешете ми да настоявам, Торанага-сама. Тук наоколо гъмжи от дивеч. Имам соколи и добри тренъори. Един хубав лов след заточението в Осака ще ви се отрази много добре.

– Да, няма да е зле днес да полоувам малко. Съжالياвам, че оставих там соколите си.

– Нали не са загубени. Хиромацу-сан сигурно ще ги вземе със себе си в Йедо.

– Заповядах му да ги пусне на свобода веднага щом разбере, че сме се спасили. До пристигането си в Йедо щяха вече да са забравили на какво съм ги учил и щяха да са напълно безполезни. Това е едно от неизменните ми правила: ловувам само с лично дресирани соколи и не им позволявам да имат друг господар. Така те вършат само моите грешки.

– Чудесно правило. С удоволствие бих чул и останалите. Може би ще ми ги кажете по време на вечерята?

Тази акула ми е необходима, горчиво си помисли Торанага. Ще избързам, ако го убия още сега.

Хвърлиха към брега две въжета и галерата бе здраво завързана. Въжетата се изпъваха от тежестта на кораба, който леко се поклащаше на вълните. Прибраха веслата, спуснаха стълбата и Ябу се появи на първото стъпало.

В същия миг самураите изкрещяха като един бойния си вик „Касиги! Касиги!“ и от дружния им рев чайките с писък се стрелнаха в небето. После редиците пак тъй дружно и стройно се поклониха.

Ябу също им се поклати и се обърна към Торанага е широк гостоприемнен жест.

– Да слезем на брега.

Торанага погледна към строените самураи, към прострениите в

прахта селяни и се запита: нима тук ми е писано да умра от меч, както предказа астрологът? Първата част от предсказанието вече се сбъдна: името ми бе изписано по стените на Осака.

Но той отхвърли тази мисъл. Застана на първото стъпало и извика гръмко и властно към петдесетте самураи, облечени като него в кафяви униформени кимона:

– Останете всички тук. Капитане, гответе се за незабавно потегляне! Марико-сан, вие оставате в Анджино за три дни. Слезте още сега на брега заедно с лоцмана и Фуджико-сан и ме чакайте на площада. – После се обърна с лице към брега и за голямо учудване на Ябу усили още повече гласа си. – А сега, Ябу-сан, ще направя преглед на войските ви.

Мина покрай него и затрополи по стълбата със самоувереното високомерие на врял и кипял в битките военачалник, какъвто всъщност беше. Никой военачалник не бе спечелил повече битки и не бе по-изкусен от него освен тайко, а той беше мъртъв. Никой военачалник не бе участвувал в повече сражения, не бе проявявал повече търпение, не бе загубил толкова малко жива сила... И никой не го бе побеждавал.

Щом го разпознаха, по брега премина вълна на учудване. Прегледът беше съвършено неочакван. Името му минаваше от уста на уста и силата на шепота и страхопочитанието му доставиха удоволствие. Усещаше, че Ябу го следва, но не се обърна.

– А, Игураши-сан – каза той с любезност, каквато не изпитваше. – Приятно ми е да ви видя. Хайде с мен, заедно ще направим преглед на вашите хора.

– Да, господарю.

– А вие трябва да сте Касиги Оми-сан. Баща ви ми е стар боен другар. Вие също елате.

– Да, господарю – отвърна Оми и се наду от честта, която му бе оказана. – Благодаря.

Торанага наложи бърза крачка. Взе ги със себе си, за да им попречи да се наговорят с Ябу, и знаеше, че животът му зависеше от това дали щеше да съумее да задържи инициативата в свои ръце.

– Не се ли бихте на наша страна при Одавара, Игураши-сан? – попита той, макар да знаеше, че самураят именно там бе загубил окоето си.

– Да, господарю. Имах честта. Бях с Ябу-сан и се бихме на лявото крило на тайко.

– Значи сте били на почетно място – там боят беше най-ожесточен. Има много неща, за които трябва да благодаря на вас и на вашия

господар.

– Ние сразихме врага, господарю. Просто изпълнихме дълга си.

Игураши мразеше Торанага, но въпреки това му стана приятно, че заслугите му се помнеха и ценяха.

Приблжиха се до първия полк. Торанага повиши глас.

– Да, вие и хората от Идзу много ми помогнахте. Може би, ако не бяхте вие, нямаше да спечеля Кванто. Как мислите, Ябу-сама – понита той и неочаквано спря, назовавайки Ябу публично с това почтително обръщение, като по този начин му оказваше още по-голяма чест. Ласкателството свари Ябу неподготвен. Знаеше, че има право да очаква всичко това, но не и от Торанага, пък и никога не бе възнамерявал да допусне такъв официален преглед...

– Възможно е, но се съмнявам. Тайко нареди да се изтрие родът Бепу от лицето на земята и той бе изтрит.

Това стана преди десет години, когато само изключително силният и дивен род Бепу, под предводителството на Бепу Гендзаемон, се противопостави на обединените сили на генерал Накамура, бъдещия тайко, и Торанага. Бепу бяха последното значително препятствие по пътя към пълната победа на Накамура над цялата империя. От векове родът владееше Осемте провинции – Кванто. Укрепеният им град Одавара бе опасан от петдесет хиляди воители, които охраняваха планинския проход към невероятно богатите оризови долини. Единадесет месеца продължи обсадата. Последната наложница на Накамура, благородната Очиба, прекрасна, едва осемнадесетгодишна, бе пристигнала при мъжа си на бойното поле заедно със сина си – още бебе – на ръце. Накамура даваше мило и драго за това свое първородно дете. Заедно с Очиба пристигна и помладата ѝ сестра Генджико, която Накамура предложи на Торанага за жена.

– Господарю, за мен ще бъде голяма чест да свържем нашите два рода, но вместо аз да се женя за Генджико-сан, както предлагате, нека се ожени за нея моят син и наследник Судара.

Няколко дни му трябваше на Торанага да убеди Накамура, но накрая успя. Когато съобщиха на Очиба за взетото решение, тя незабавно възрази...

– Приемете хилядите ми извинения, господарю, но не съм съгласна с този брак.

Накамура се засмя:

– Аз също. Судара е само десетгодишен, а Генджико е на тринадесет. Но въпреки това те вече са сгодени и ще се оженият на неговия

петнадесети рожден ден.

– Но, господарю, Торанага-сама вече ви е зет. Това не е ли достатъчно като родствена връзка? Трябват ви по-близки връзки с родовете Фуджимото и Такашима, дори с императорския дворец.

– Всички в двореца са фъшкии, пионки в чужди ръце – заяви Накамура с грубия си, селски маниер. – Слушай ме, О-чан. Торанага има седемдесет хиляди самураи. Като смажем Бепу, ще получи Кванто и ще свика под своите знамена още повече войници. Синът ми ще има нужда от водачи като Йоши Торанага, както и аз имам нужда от такива като него. А един ден синът ми ще има нужда и от Йоши Судара. Най-добре е той да стане негов чичо. Сестра ти е сгодена за него, но той ще остане да живее с нас няколко години, нали, Торанага-сама?

– Да, господарю – незабавно се съгласи Торанага, като по този начин предаде своя син и наследник като заложник.

– Добре. Но първо вие и Судара ще се закълнете във вечна вярност на сина ми.

Както и стана. Но през десетия месец на обсадата първородният син на Накамура умря – от треска, лоша кръв или зли ками.

– Дано боговете прокълнат Одавара и Торанага – беснееше Очиба. – Торанага е виновен, задето сме тук – защото иска да получи Кванто. Той е виновен за смъртта на сина ни. Той е истинският ви враг. Искане и ние с вас да умрем. Убийте го или го накарайте да поведе боя и да плати с живота си за смъртта на нашия син. Искам мъст...

И така Торанага поведе атаката. Превзе крепостта Одавара, като минира стените и нападна фронтално. След това скосеният от мъка Накамура изпепели града. С падането на Одавара и избиването на целия род Бепу империята се покори и Накамура стана пръв куампаку, а след това и тайко. Но при Одавара загинаха много самураи.

Прекалено много, мислеше Торанага сега, на брега на Анджино, като наблюдаваше Ябу.

– Жалко, че тайко е мъртъв, нали?

– Да.

– Моят зет беше велик пълководец. И велик учител. И аз като него не забравям никога кой ми е приятел. Или враг.

– Скоро Ямон-сама ще стане пълководец. Неговият дух е духът на тайко. Тора... – Но преди Ябу да успее да предотврати прегледа, Торанага го започна и той можеше само да го следва.

Торанага мина покрай редиците, като излъчваше-дружелюбие, спираше от време на време пред някой самурай, разпознаваше някои от тях,

а очите му непрестанно шареха по лицата, докато си напрягаше паметта да си спомни някое име. Той притежаваше онова рядко качество в някои пълководци, които по време на преглед карат всеки войник да почувствува, макар и за миг, че генералът е погледнал именно него, че е поговорил само с него. Торанага бе роден за такава работа и я вършеше за кой ли път в живота си – подчиняваше волята на другите на силата на собствената си воля.

До края на прегледа Ябу, Игураши и Оми бяха капнали от умора, но не и Торанага. И преди Ябу да успее да каже „гък“, той се изкачи с бързи крачки на едно малко възвишение и застана там – над всички, сам.

– Самураи на Идзу, васали на моя приятел и съюзник Касиги Ябу-сама – провикна се той гръмогласно. – За мен е чест да бъда тук. За мен е чест да срещна част от силата на Идзу, част от силите на моя велик съюзник. Чуйте, самураи: тъмни облаци се сгъстват над нашата империя и застрашават мира, завоюван от тайко. Трябва да защитим даровете, получени от тайко, от посегателството на някои високопоставени личности. Всеки самурай трябва да е готов! Всеки меч – наточен! Заедно ще се бием да защитим неговата воля. И ще победим! Богове на Япония, малки и големи, дайте ни своето благоволение! Унищожете без милост онези, които се противопоставят на заповедите на тайко!

Той вдигна ръце, изкрещя бойния им вик „Касиги!“ и невероятно – поклони се на войските и задържа поклоната си.

Всички го гледаха, без да вярват на очите си. В следващия миг мощно „Торанага!“ раздра въздуха, после още веднъж и още веднъж. И самураите му се поклониха в отговор.

Дори Ябу се поклони, покорен от силата на момента.

Ала преди още да успее да вдигне глава, Торанага с бързи крачки се спусна от възвишението.

– Вървете с него, Оми-сан – нареди Ябу. Щеше да загуби престиж, ако го видеха да подтичва след Торанага.

– Да, господарю.

Когато Оми тръгна, Ябу каза на Игураши:

– Какви са новините от Йедо!

– Юрико-сан, вашата съпруга, каза да ви предадем преди всичко, че в цяло Кванто се наблюдава мощна мобилизация. На повърхността няма нищо, но отвътре всичко кипи. Според нея Торанага се готви за война. Вероятно ще нападне внезапно може би самата крепост Осака.

– А Ишидо?

– Преди да потеглим, още нищо не се усещаше. Но оттогава има пет дни. Нито дума не се чу за бягството на Торанага. Едва вчера научих от посланието, което вашата съпруга изпрати по гълъб.

– Значи Дзукимото вече е уредил пощенска служба?

– Да, господарю.

– Добре.

– Съобщението гласеше:

„Торанага е успял да избяга от Осака заедно с нашия господар и пристига с галера. Подгответе посрещането му в Анджино.“

Реших, че ще е най-разумно да запазя тайната и я споделих само с Оми-сан, но всичко е готово.

– Как?

– Заповядах в цяло Идзу да започнат военни учения. До три дни всички пътища и проходи, конто водят насам, ще бъдат блокирани, ако това сте имали предвид. На север плава фалшива пиратска флота, готова да нападне всеки непридружен кораб по всяко време на денонощието, стига да пожелаете. Построихме също така жилища за вас и вашия гост, независимо колко е висок рангът му, ако и това сте имали предвид.

– Добре. Друго? Други новини?

Игураши неохотно предаде новините, чиито последствия не му бяха много ясни.

– Тук сме се подготвили за всичко. Но тази сутрин от Осака пристигна шифровано съобщение, че Торанага е подал оставката си от Съвета на регентите.

– Не може да бъде! Защо го е направил?

– Не знам. Нищо не разбирам. Но трябва да е вярно, господарю. До сега от този източник не сме получавали погрешни сведения.

– Садзуко-сан ли – предпазливо назова Ябу най-младата наложница на Торанага, чиято прислужница беше негова шпионка.

Игураши кимна.

– Да. Но не разбирам какво значи това. Сега регентите ще го обвинят в държавна измяна, нали? Ще поискат смъртта му. Да си подаде оставката е истинска лудост.

– Ишидо, изглежда, го е принудил. Но как? Нямахме и намек за такъв слух. Торанага никога не би подал оставка по собствена воля. Ти си прав, само един луд би постъпил така. Ако го е направил, значи е загубен. Трябва да е лъжлив слух.

Объркан, Ябу се спусна от възвишението и се загледа в Торанага, който прекосяваше площада, за да се присъедини към Марико и варварина. Фуджико стоеше недалеч от двамата. Марико тръгна редом с Торанага, а другите останаха на площада. Торанага говореше нещо – бързо и припряно. И Ябу видя, че ѝ подава малък свитък. Какво ли съдържа – попита се той. Какъв ли номер е замислила тази хитра лисица? Така му се искаше жена му да е тук и да му помогне с мъдрите си съвети.

На пристана Торанага спря. Не се качи на кораба, където щеше да е защитен от своите хора. Знаеше, че крайното решение трябва да се вземе тук, на брега. Бягството му беше изключено. Нищо не бе решено още. Ябу и Игураши се бяха запътили към него. Зле изиграната съдржаност на Ябу му подсказа много неща.

– Е, Ябу-сан?

– Нали ще Останете няколко дни, Торанага-сама?

– По-добре да потегля незабавно.

Ябу нареди на всички да се отдръпнат, за да не могат да чуват. След миг двамата бяха сами на брега.

– Получих обезпокоителни вести от Осака. Били сте си подали оставката от Съвета на регентите.

– Да, така е.

– Но това е самоубийство, вие провалихте делото ви, всички свои васали, съюзници и приятели! Погребахте Идзу и ме погубихте!

– Да, ако Съветът на регентите реши, може да ви отнеме именията и живота.

– Кълна се в боговете, във всички мъртви, живи или още неродени. – Ябу едва се съдржаше. – Извинете лошите ми обноски, но вашата постъпка... Много се извинявам. – Нищо нямаше да постигне, ако дадеше воля на чувствата си, което беше неприлично и срамно. – Да, при това положение по-добре е да останете тук, Торанага-сама.

– Предпочитам веднага да отплавам.

– Тук или в Йедо – няма никакво значение. Заповедта на регентите ще пристигне всеки момент. Предполагам, че ще пожелаете незабавно да извършите сепуку. С достойнство. На спокойствие. За мен ще бъде голяма чест да ви бъда секундант.

– Благодаря. Но никаква законна заповед не е пристигнала още и главата ми ще остане на раменете ми.

– Какво значение имат ден или два? Заповедта неизбежно ще пристигне. Ще подготвя всичко, и то безупречно. Можете да разчитате на мен.

– Благодаря. Разбирам много добре защо ви трябва моята глава.

– И моята собствена е в опасност. Ако изпратя вашата на Ишидо или я отсека и го помоля за прошка, може би ще го убедя, но силно се съмнявам.

– Аз на ваше място може би също щях да поискам главата ви. За жалост моята няма да ви помогне ни най-малко.

– Склонен съм да се съглася. Но си заслужава да опитам. – Ябу се изплю злобно в прахта. – Заслужавам да умра, задето бях толкова глупав, че се поставих във властта на онзи кретен.

– Ишидо няма да се поколебае нито за миг да ви вземе главата. Но преди това ще вземе Идзу. Да, Идзу е загубен, ако той е на власт.

– Не ме дразнете. Знам какво ще се случи.

– Не ви дразня, приятелю – Торанага се наслаждаваше на малодушието на Ябу. – Просто ви казах, че ако Ишидо е на власт, и вие, и Идзу сте загубени, защото роднината му Икава Джикию отдавна е хвърлил око на провинцията ви, така ли е? Само че, Ябу-сан, Ишидо не е на власт. Поне засега.

И той му разказа, като на приятел, защо е подал оставка.

– Значи Съветът е безсилен? – Ябу не можеше да повярва.

– Няма никакъв съвет. И не може да има, докато отново не станат петима. – Торанага се усмихна. – Помислете сам, Ябу-сан. Сега съм посилен от всякога. Ишидо е неутрализиран – както впрочем и Джикию. Имате на разположение колкото време си пожелаете, за да обучите стрелците си, Суруга и Тотоми са ваши. Както и главата на Джикию. След няколко месеца ще я видите забучена на кол сред главите на целия му род и тържествено ще влезете във владение на новите си имения. – Той рязко се извърна и се провикна: – Игураши-сан!

И петстотин души чуха командата му. Игураши хукна към него, но преди да направи и три крачки, Торанага извика:

– Доведете петдесет души почетен караул! Веднага! Не смееше да даде на Ябу и миг да размисли, за да не прозре огромната празнина в доводите му: щом Ишидо е с вързани ръце и няма никаква власт, тогава главата на Торанага, поднесена на тепсия, ще бъде от още по-голямо значение за него, а оттам и за Ябу. Или още по-добре, ако овържат Торанага като най-обикновен престъпник и го доставят жив пред вратите на крепостта Осака – това би обезсмъртило Ябу и би му връчило ключовете за Кванто. Докато почетният караул се строяваше пред него, Торанага изрече високо:

– В чест на този голям ден, Ябу-сама, ви моля да приемете това в

знак на моето приятелство.

И той свали дългия си меч и го подаде с две ръце на Ябу.

Ябу пое меча като замаян. Той нямаше цена. Беше кован от най-известния майстор и се предаваше в рода Миновара от баща на син, от поколение на поколение. Беше прочут в цялата страна. Торанага го имаше от петнадесет години. Подари му го Накамура пред всички благородници и важни даймио в империята, с изключение на Бепу Гендзаемон, в знак на благодарност за един тайно сключен договор.

Това стана скоро след битката при Нагакуде, много преди появата на Очиба. Торанага тъкмо бе победил генерал Накамура – бъдещия тайко, когато онзи беше само едно парвеню без официална власт и титла, което се домогваше до абсолютната власт. Но вместо да събере огромна войска и да помете Торанага, както правеше обикновено, Накамура реши да преговаря. Той предложи на Торанага да сключат договор за дружба и съюзничество и да вземе сестра му по баща за своя жена, за да скрепят договора. Това, че въпросната жена бе на средна възраст и вече бе омъжена, не притесни нито за миг кой да е от двамата. Торанага прие. Съпругът на жената, който беше васал на Накамура, веднага я върна на брат й, отправяйки благодарности към боговете, че поканата да се разведе с нея не бе съпроводена от покана да извърши и сепуку. Торанага незабавно се ожени за нея с всичката церемониалност и тържественост, на които бе способен, и още същия ден сключи таен договор за дружба с безкрайно силния род Бепу – откритите врагове на Накамура, по него време владетели на Кванто, което опираше в незащитения гръб на Торанага.

Торанага хвърли предизвикателството и зачака неизбежното нападение от страна на Накамура. Но такова не последва. Вместо това, за голямо учудване на всички, Накамура изпрати своята почитана и обожавала майка като заложница в лагера на Торанага под предлог, че отивала да посети заварената си дъщеря, новата съпруга на Торанага, Това обаче не променяше статута й на заложница. Веднага след това Накамура покани Торанага на голямото събиране на всички даймио, организирано от него в Осака. Торанага дълго и напрегнато размишлява. След това прие поканата, но посъветва съюзника си Бепу Гендзаемон да не отиват и двамата. Следващата му стъпка бе да изпрати тайно шестдесет хиляди самураи в Осака, като предпазна мярка срещу очакваното предателство на Накамура, и остави най-големия си син Нобору да бди над жена му и нейната майка. Нобору моментално струпа под стрехите на къщата, в която живееха, сухи като прахан съчки и направо им заяви, че ако с

баща му се случи нещо, той ще ги запали, без да му мигне окото.

Торанага се усмихна при спомена за онези събития. Нощта, когато го очакваха да пристигне в Осака, Накамура както винаги постъпи най-непредвидено – посети го тайно, сам и невъоръжен.

– Добре дошъл, Накамура-сама.

– Добре заварил, Торанага-сан. Чуйте ме: в прекалено много битки сме се били, прекалено много тайни владеем, прекалено дълго сме пикали в едно гърне, за да си пикаем един на друг по краката.

– Така е – предпазливо се съгласи Торанага.

– Тогава чуйте: само косъм ме дели от спечелването на империята, За да получа пълна власт, се нуждая от уважението на древните родове, на наследствените владетели на провинции, на настоящите наследници на Фуджимото, Такашима и Миновара. Веднъж като взема властта, могат да вървят по дяволите и хич не ме интересува.

– Имате моето уважение и винаги сте го имали.

Дребното човече с лице на маймуна се изсмя гръмогласно.

– Вие честно спечелихте при Нагакуде. Не познавам по-добър военачалник от вас, нито по-голям даймио в цялата империя. Но време е да спрем да се надлъгваме. Искам утре да ми се поклоните пред всички даймио като мой васал. Искам вие, Йоши Торанага-но-Миновара, доброволно да се обявите за мой васал. Пред всички. И не с половин уста, а учтиво, почтително, с уважение. Ако вие станете мой васал, останалите ще си изпотрошат краката да паднат в прахта пред мен с подбити опашки. А онези, които не го сторят – то ще си е за тяхна сметка.

– Това ще ви направи господар на цяла Япония, нали?

– Да. Първият в историята. И то благодарение на вас. Признавам, че не мога да го направя без вашата помощ. Но чуйте: ако го направите, ще бъдете вторият след мен. Ще имате всички почести, за които можете да се сетите. Има достатъчно и за двама ни.

– Сигурен ли сте?

– Да. Първо ще завоеваме Япония. После Корея. След това Китай. Казах на Города, че искам всичко това и ще го имам. Тогава ще ви дам Япония, която ще е провинция на моя Китай.

– Но сега, Накамура-сама, сега ви трябва моето подчинение. И съм във вашата власт, нали? Силите ви са далеч по-многобройни, а войските на Бепу ме заплашват откъм гърба.

– Скоро ще се разправя с тях – заяви селянинът военачалник. – Тази мърша най-презрително отказа поканата ми да се яви утре тук – върнаха ми свитъка, нацъккан от кокошки. Искате ли земите им? Цялото

Кванто?

– От никого нищо не искам.

– Лъжете – най-мило произнесе Накамура. – Слушайте, Торанага-сан, аз приближавам петдесетте. Никоя от жените ми не е родила досега. Сокове имам в изобилие – винаги съм преливал от тях, и през живота си съм спал със сто или двеста жени, какви ли не, на всякаква възраст, по всеки възможен начин, но нито една от тях не е родила – нито дори мъртво дете. Имам всичко, но не и синове, и никога няма да имам. Такава е моята карма. А вие имате четирима живи синове и кой знае колко дъщери. На четиридесет и три години сте и можете да заченете още поне десетина синове, без да ви мигне окото, и това си е ваша карма. Освен това сте от рода Миновара и това също е карма. Искате ли да осиновя един от синовете ви и да го направя свой наследник?

– Сега ли?

– В най-скоро време. Да кажем, след три години. Досега не се бях замислял за наследник, по нещата се промениха. Покойният ни господар Города има глупостта да се остави да го убият. – Така че страната е моя... може да стане моя. Какво ще кажете?

– Ще направите ли съглашението ни официално, и то публично, след две години?

– Да. След две години. Можете да ми имате доверие – интересите ни съвпадат. Значи се разбрахме: след две години публично. А двамата с вас ще решим кой от синовете ви ще стане мой наследник. По този начин делим всичко по равно. Бъдещето принадлежи на общата ни династия без никакви пречки и това е за благото на двама ни. Плячката ще бъде огромна. Първо Кванто, какво ще кажете?

– Може би Бепу Гендзаемон ще се подчини, ако аз ви се подчиня?

– Не мога да допусна това, Тора-сан. Вие копнеете за земите им.

– За нищо не копнея. Накамура се засмя весело.

– Вярно е. Но не бива. Провинциите Кванто са достойни за вас. Скрити са зад стени от планини и много лесно се отбраняват. Ако имате и делтата, ще притежавате най-богатите оризища в империята. Гърбът ви ще е обърнат към морето и приходите ви ще се равняват на два милиона коку. Но не правете Камакура своя столица, нито Одавара.

– Камакура винаги е била столица на Кванто.

– Защо не копнеете за Камакура, Тора-сан? Та нали е нея от шестстотин години се намира свещеният храм на камите – покровители на вашия род? А Хачиман, ками на войната, е богът покровител на рода Миновара. Вашият праотец е бил достатъчно мъдър, за да избере за свое

божество ками на войната.

– За нищо не копнея, нищо не боготворя. Светилището си е просто светилище, а ками на войната не може да се затвори в никакъв храм.

– Радвам се, че не копнеете за нищо, Тора-сан, защото няма да останете разочарован. В това отношение си приличаме. Но Камакура не е подходяща столица за вас. Към нея водят седем прохода и много трудно се отбранява. Освен това не е на морето. Така че не ви съветвам Камакура. Най-умно ще постъпите, ако построите столицата си на безопасно място, отвъд планините. Ще ви трябва пристанище. Видях преди време едно – Йедо се казва. Сега е рибарско село, но вие бързо ще го превърнете в голям град. Лесно се отбранява и е много подходящо за водене на търговия. А вие си падате по търговията. Както впрочем и аз. Това е добре. Значи ви трябва пристанище. Що се отнася до Одавара, ще я изтрием от лицето на земята за всеобщо назидание.

– Никак няма да е лесно.

– Да, но какъв прекрасен урок ще дадем на всички даймио, не мислите ли?

– Много скъпо ще излезе превземането на града с шумр.

Отново се разнесе същият предизвикателен смях.

– Да, ако се опитате сам, без моя помощ. Аз трябва да премина през вашите земи, за да стигна дотам – нали сте предната линия на рода Бепу? Ако се съюзите, ще успявате да ме отблъсквате година-две, ако не и три. Но в края на краищата пак ще надвия. Да, не се съмнявайте. Защо си прахосвате времето с тях? До един са обречени на гибел – с изключение на зет ви, стига да пожелаете. Знам, че сте сключили с тях съюзническо споразумение, но то не струва и шепа фъшкии. Така че какъв е отговорът ви? Плячката ще е огромна. Първо, провинциите Кванто са ваши, след което аз вземам цяла Япония. Корея лесно ще падне. После Китай – трудно, но не и невъзможно. Знам, че един селянин не може да стане шогун, но „нашият“ син ще може, а нищо чудно да възседне и китайския трон на драконите, или ако не той, то неговият син. Тук разговорът ни свършва. Какъв е вашият отговор, Йоши Торанага-но-Миновара? Ставате ли мой васал? На нищо друго не държа.

– Дайте да препикаем споразумението – предложи направо Торанага, тъй като бе спечелил всичко, на което се надяваше и което бе намислил.

На другия ден, пред изуменото множество непреклонни даймио, той смирено предложи меча си, земите си, честта и наследството си на това парвеню – селянина военачалник. И помоли за честта да му бъде

позволено да служи завинаги на Накамура и неговия род. И той – Йоши Торанага-но-Миновара – покорно склони глава чак в прахта. Бъдещият тайко се показва щедър – прие земите му и веднага му подари провинциите Кванто за вечно владение – веднага щом ги завоюват, и обяви тотална война на Бепу за оскърбленията, нанесени на императора. Освен това подари на Торанага и меч си, който бе получил неотдавна от императорската съкровищница. Той бе изработен преди много векове от най-големия майстор на мечове Мийоши-го и бе принадлежал на най-великия воин в историята на страната – Миновара Йошитомо – първия шогун от рода Миновара.

Торанага си припомни онзи паметен ден. И други дни си припомни – как скоро след това Очиба роди син и как – невероятно – след като първият син на тайко умря, така удобно за него, Торанага, скоро след това се роди вторият му син – Яемон. Така че целият план се провали. Карма.

Ябу стискаше със страхопочитание в двете си ръце меч на праотците на Торанага.

– Наистина ли е толкова остър, колкото се говори?

– Да.

– Оказвате ми голяма чест. Ще пазя, вашия дар като зеницата на окоето си.

Ябу се поклонил: стана му ясно, че този подарък го прави втори човек след Торанага, стига да излезе победител.

Торанага отвърна на поклона му и тръгна към трапа, както си беше невъоръжен. Трябваше да мобилизира всичката сила на волята си, за да прикрие, че е бесен от яд, и да не допусне краката му да се подкосят. Започна да се моли алчността на Ябу да го държи в плен поне още няколко минути.

– Потеглай – изреди той, щом стъпи на палубата, обърна се към брега и весело махна с ръка.

Някой наруши мълчанието, като извика името му, което веднага бе подето от останалите. Всички изразяваха шумно одобрението си за голямата чест, оказана на техния господар. Добронамерени ръце помогнаха да избутат кораба от пристана. Гребците дружно задвижиха весла. Галерата започна да набира скорост.

– Капитане, бързо към Йедо!

– Да, господарю.

Торанага погледна назад. Погледът му обхвана целия бряг и напрегнато затърси откъде може да дойде опасността. Ябу стоеше до кея,

все още запленил от меча. Марико и Фуджико чакаха до навеса заедно с другите жени. Анджин-сан бе застанал на другия край на площада, където му бе наредено да чака – скован, извисяващ се над всички и очевидно вбесен. Погледите им се срещнаха. Торанага се усмихна и му махна с ръка.

Блакторн също му махна в отговор – но много хладно и това ужасно развесели Торанага.

Блакторн мрачно се приближи до кея.

– Кога ще се върне, Марико-сан?

– Не знам, Анджин-сан.

– А ние как ще стигнем до Йедо?

– Ние оставаме тук. Или поне аз оставам за три дни. След това ми е заповядано да се явя там.

– По море?

– По суша.

– А аз...

– Вие оставате тук.

– Защо?

– Нали изразихте интерес към изучаването на нашия език? Освен това за вас тук има работа.

– Каква работа?

– Съжалявам, но не знам. Ябу-сан ще ви обясни. Господарят ме остави тук за три дни да превеждам.

Сърцето на Блакторн се изпълни с опасения. Пишовите бяха затъкнати в колана му, но нямаше нито ножове, нито барут. Всичко остана в каютата на галерата.

– Защо не ме предупредихте, че оставаме? Само ми казахте да слеза на брега.

– Аз също не знаех, че оставаме. Торанага-сама ме извести преди малко тук, на площада.

– А защо сам не ми го каза?

– Не знам.

– Нали щях да ходя в Йедо? Там е екипажът ми. И корабът. Какво ще стане с тях?

– Той каза само, че оставате тук.

– За колко време?

– Не знам, Анджин-сан. Може би Ябу-сан знае. Моля ви, имайте търпение.

Торанага още се забелязваше на палубата, впил поглед в брега.

– Имам чувството, че той през цялото време е знаел, че ще остана тук.

Марико не отговори. Колко глупаво е да произнасяш на глас онова, което мислиш, каза си тя. И как умно, невероятно умно се измъкна Торанага-сама от този капан.

Фуджико и двете прислужници стояха недалеч от нея и търпеливо чакаха под навеса заедно с майката и съпругата на Оми, с които се бе запознала набързо. Марико погледна през главите им към галерата, която бе набрала скорост. Всеки момент вече трябва да започна, каза си тя. О, пресвета Богородице, дай ми сили, помоли се тя и съсредоточи вниманието си върху Ябу.

– Така ли е? Вярно ли говоря? – питаше Блаторн.

– Какво? Ах, извинете ме, Анджин-сан, но не знам. Мога само едно да ви кажа: Торанага-сама е много мъдър. Няма по-умен от него. Каквито и да са били съображенията му, бъдете сигурен, че е прав. – Тя се взря в сините му очи и напрегнатото му лице и разбра, че Блаторн изобщо нямаше представа какво се бе разиграло на брега. – Бъдете търпелив, Анджин-сан, няма от какво да се боите. Вие сте негов васал, той се отнася благосклонно към вас и се намирате под негова...

– Не се боя, Марико-сан. Просто ми омръзна да ме местят по дъската като някаква пионка. И не съм ничий васал.

– Подчинен по-добра дума ли е? Как се нарича изобщо човекът, който работи за друг или е в нечия власт. – Тя млъкна, забелязала как лицето на Ябу се наля е кръв.

– Пушките! Пушките останаха в галерата – изкрещя той.

Марико разбра, че моментът е настъпил. Веднага се приближи до него, докато той се обръщаше да заповяда нещо на Игураши.

– Моля да ми простите, Ябу-сан – побърза да предотврати тя виковете му – но не се безпокойте за пушките. Торанага-сама ме помоли да ви предам неговите извинения, защото много бързал за Йедо, където го чака спешна работа във ваш общ интерес. Каза, че незабавно ще върне галерата заедно с пушките, допълнително количество барут и двеста и петдесет души, които сте поискали от него. Ще бъдат тук след пет или шест дни.

– Какво?

Марико повтори думите си търпеливо и учтиво, както я бе инструктирал Торанага. Когато Ябу най-сетне проумя, тя извади от ръкава си пергаментовия свитък.

– Моят господар ви моли да прочетете това. Отнася се за Анджин-

сан.

И тя официално му връчи посланието.

Но Ябу не го пое. Очите му се върнаха към галерата. Тя се бе отдалечила на значително разстояние и се движеше вече с голяма скорост. Беше извън досега му Но какво значение има, успокояваше се той, като се опитваше да превъзмогне тревогата си. Нали ще си получа скоро пушките, нали излязох здрав и читав от клопката на Ишидо, нали получих любимия меч на Торанага, а в най-скоро време всички даймио ще научат за новия ми пост в източните армии – втори след Торанага! Торанага все още се виждаше на палубата. Ябу му махна, Торанага също му махна в отговор и в следващия миг се прибра от кварталдека.

Ябу пое свитъка и прехвърли мислите си върху настоящия момент. Върху Анджин-сан.

Блакторн ги наблюдаваше от тридесети на крачки разстояние и усети как се наежва под изпитателния поглед на Ябу. Чу напевния глас на Марико, но той не го успокои. Ръката му скришом стисна дръжката на пищова.

– Анджин-сан – повика го Марико. – Елате, моля-ви, тук.

Блакторн се приближи, а Ябу вдигна поглед от пергаментата и му кимна приятелски. Прочете посланието, върна го на Марико и каза нещо, колкото на нея, толкова и на него, а Марико почтително подаде на Блакторн пергаментата. Той го взе и разглежда непонятните йероглифи.

– Ябу-сан ви приветства с добре дошъл в Анджино. Това писмо е с печата на Торанага-сама Анджин-сан. Трябва да го пазите. Той ви оказва голяма чест. Прави ви хатамото. Това ще рече специален васал, който спада към най-приближените му. Ще се радвате на абсолютната му закрила. Ябу-сан, разбира се, зачита тези ваши права. По-късно ще ви обясня привилегиите, свързани с този пост. Освен всичко друго Торанага-сама ви отпуска доход от двадесет коку на месец. Това прави около...

Ябу я прекъсна, като махна с широк жест към Блакторн и селото и заговори нещо надълго и нашироко.

– Ябу-сан повтаря още веднъж, че сте добре дошъл – преведе Марико. – Надява се, че ще останете доволен. Ще бъде направено всичко, за да прекарате най-приятно. Ще ви бъде отделена къща. Ще имате учители. Моли ви да научите японски колкото се може по-бързо. Довечера ще ви зададе някои въпроси и ще ви разкаже за една специална задача.

– Бихте ли го попитали каква задача?

– Мога ли да си позволя да ви посъветвам да имате търпение,

Анджин-сан? Уверявам ви, че моментът не е подходящ.

– Е, добре тогава.

– *Уакаримасу ка, Анджин-сан?* – попита Ябу. – Разбрахте ли?

– *Хай, Ябу-сан. Домо.*

Ябу нареди на Игураши да освободи войниците и се запъти към селяните, които през цялото време лежеха проснати по лице върху пясъка.

Застана над тях в топлия пролетен следобед и замахна с меча на Торанага. Думите му ги зашибаха като камшик. Посочи с меча към Блакторн, изкрещя им нещо и млъкна внезапно. Селяните потрепериха. Мура се поклонил, повтори няколко пъти хай, хай, обърна се, попита нещо с селяните си и всички погледнаха към Блакторн.

– *Уакаримасу ка* – извика Мура и всички в хор отговориха хай, а гласовете им се сляха с плисъка на вълните.

– Какво става – недоумяваше Блакторн, но Мура изкрещя кейрей! и селяните отново се поклониха ниско първо на Ябу, после на Блакторн.

– Какво става, Марико-сан?

– Ябу-сан им каза, че вие сте негов почетен гост в селото. Че сте също така много почетен вас... подчинен на Торанага-сама. Че се намирате тук главно за да научите езика. Той оказва на селото честта да ги наговори с отговорността да ви обучат. Селото ще отговаря за това, Анджин-сан. Всеки един от тях е длъжен да ви помага. Ако за шест месеца не научите както трябва японски, той ще изгори селото, а преди това ще разпъне на кръст всеки мъж, жена и дете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Денят умираше, сенките се удължиха, морето придоби червеникав оттенък. Подухваше свеж ветрец.

Блакторн вървеше по пътеката от селото към къщата, която Марико му посочи и му обясни, че е негова. Тя искаше да го придружи, но той и благодари и отказа. Мина покрай коленичилите селяни и се насочи към хълма. Искаше да остане сам, да поразмисли.

Мисленето доста го затрудни. Нищо не разбираше. Бе потопил главата си в морето с надеждата да си проясни ума, но и това не бе помогнало. Накрая се отказа и започна да се разхожда безцелно по брега, покрай кея, през площада, през селото и се запъти към къщата – където щеше да живее отсега нататък и където – чак сега си спомни – по рано нямаше никаква постройка. Високо на отсрещния хълм се бе разпростряла

втора голяма къща с от части керемиден и отчасти сламен покрив, с висока бамбукова ограда и многобройна охрана пред обкованата с желязо порта.

Из селото се шляеха самураи или разговаряха на групички; повечето се бяха оттеглили с маршова стъпка в стройни редици след командирите си в лагера отвъд хълма. Блаторн поздравяваше разсеяно онези, които срещаше по пътя си, и те любезно отвърщаха на поздрава му. Не се мяркаше никакъв селянин.

Спря пред портата. По трегерите и вратата имаше изписали йероглифи, а самата врата бе издялана като изящна решетка е цел едновременно да скрие и покаже градината и двора.

Преди още да посегне към дръжката, вратата се отвори и на прага застана изплашен до смърт старец, който му се поклони и му направи път да мине.

– *Конбануа, Анджин-сан* – потрепера гласът му жално.

– *Конбануа. Чуй, старче, въ, о намае ка?*

– *Намае уаташи уа, Анджин-сан? А, уаташи уа Уеки-я... Уеки-я* – повтори старецът името си с неопишуемо облекчение.

Блаторн също го повтори няколко пъти, за да го запомни, като прибави към него „сан“, но старецът енергично заклати глава.

– *Ийе гомен насай! Ийе „сан“, Анджин-сан, Уеки-я!*

– Е добре, Уеки-я – съгласи се Блаторн и се запита защо да не е „сан“ като всички останали. После му махна с ръка, че е свободен, и старецът забързано изчезна.

– Трябва да внимавам повече, да не ги вкарам в бяла – произнесе той на глас.

На верандата през отворената врата се появи изплашена прислужница и ниско му се поклони.

– *Конбануа, Анджин-сан.*

– *Конбануа* – отговори той. Смътно си спомни, че я бе виждал на кораба. И на нея й махна с ръка, че е свободна.

Чу се шумоленето на коприна и от къщата се появи Фуджико. След нея излезе и Марико.

– Приятна ли беше разходката, Анджин-сан?

– Да, Марико-сан – отговори той разсеяно, като почти не забелязваше нея, Фуджико, къщата и градината.

– Желаете ли чай? Или може би саке? Или да вземете една баня? Водата е топла. – Марико се засмя притеснено, разтревожена от погледа му. – Помещението на банята не е напълно завършено, но се надяваме

да ви свърши добра работа.

– Първо малко саке, ако обичате, Марико-сан.

Марико каза нещо на Фуджико и тя изчезна в къщата. Прислужницата безмълвно нареди три възглавнички и пак излезе. Марико грациозно се настани върху едната.

– Седнете, Анджин-сан. Сигурно сте изморен.

– Благодаря.

Той седна на стъпалата на верандата, без да си сваля сандалите. Фуджико донесе две шишета саке и чаена чаша, както ѝ бе казала Марико, а не миниатюрна порцеланова чашка, с каквато би трябвало да се пие саке.

– Нека му дадем повече саке наведнъж – беше казала Марико. – Най-добре би било направо да го напием, но Ябу-сан иска да разговаря довечера с него. Банята и сакетото може да го отпуснат.

Блакторн изгълта подадената чаша топло вино, без да усети вкуса му. После още една и още една.

Те го бяха наблюдавали преди малко през откренатата врата как се изкачва по хълма.

– Какво му е? – разтревожено попита Фуджико.

– Много се разстрои от думите на Ябу-сан относно селото.

– Че какво го засяга това? За него опасност няма. Изобщо не става дума за неговия живот.

– Варварите са много различни от нас, Фуджико-сан. Анджин-сан например смята, че и селяните са хора като всички останали, като самураите, а някои дори може да са по-добри и от самураите.

Фуджико нервно се засмя.

– Какви глупости, нали? Как може селяните да са равни на самураите?

Марико не отговори. Тя продължаваше да наблюдава Анджин-сан.

– Горкичкият – прошепна тя.

– Горкото село. – Фуджико сви презрително горната си устна. – Излишно прахосване на селяни и рибари Касиги Ябу-сан е глупак! Как може един варварин да научи езика ни за половин година! На варварина Цуку-сан колко години му трябваха? Май повече от двадесет? А той е единственият, който може горе-долу да говори японски.

– Не, не е единственият, макар че най-добре го владее. За тях наистина е много трудно. Но Анджин-сан е умен и Торанага-сама каза, че ако половин година живее отделно от варварите, яде като нас, пие чай, всеки ден се къпе и води живот на японец, може да заприлича на нас.

Фуджико го наблюдаваше със сковано лице.

– Само го погледнете, Марико-сан! Колко е грозен! Чудовищен и чужд. Странно е, като си помисля, че аз, която ненавиждам варварите, съм обвързана с него и щом прекрачи този праг, той става мой пълновластен господар.

– Много е безстрашен, Фуджико. Спаси живота на Торанага-сама и той много го цени.

– Знам, и това трябва да ме накара да го мразя по-малко, но не мога. Въпреки всичко ще напрегна сили и ще се опитам да го направя като нас. Моля се на Буда да ми помогне.

На Марико страшно ѝ се искаше да попита племенницата си на какво се дължеше тази внезапна промяна в държането ѝ. Защо си готова да служиш на Анджин-сан и да се подчиняваш безпрекословно на Торанага-сама? Та нали едва тази сутрин категорично отказваше да се подчиниш, кълнеше се, че ще се самоубиеш без разрешение или ще убиеш варварина, докато спи? Какво ти е казал господарят, че така коренно се промени, Фуджико?

Но Марико знаеше, че не може да попита. Торанага не ѝ се бе доверил. И Фуджико нямаше да ѝ каже. Момичето беше прекалено добре обучено от майка си, сестрата на Бунтаро, която пък бе обучена от баща си Хиромацу.

Дали Хиромацу-сама ще успее да се измъкне от крепостта Осака, питаше се тя, защото много обичаше стария генерал – своя свекър. Ами Кири-сан и Садзуко? Къде ли е сега Бунтаро, моят съпруг? Къде ли са го пленили? Имал ли е време да умре?

Марико гледаше как Фуджико сипва последните капки от шишето. И тази чаша бе изпита като предишните, с безизразно лице.

– *Додзо, саке* – продума Блаторн. Донесоха още саке. И то бе изпито.

– *Додзо. Саке.*

– Марико-сан – разтревожи се Фуджико. – Господарят ми не бива да пие повече, ще се напие. Попитайте го дали не желае сега да се изкъпе. Ще изпратя да повикат Суво.

Марико го попита, но той заяви, че ще се изкъпе по-късно, Фуджико търпеливо поръча да донесат още саке, а Марико добави:

– Донесете и печена риба.

Новото шише бе изпито със същата безмълвна, решителност. Храната не го изкуши, макар да прие едно парченце след любезните увещания на Марико. Но не го изяде.

Донесоха още вино и още две шишета бяха пресушени.

– Моля ви да поднесете на Анджин-сан моите извинения, но в къщата няма повече sake – каза Фуджико. – Предайте му, че много се извинявам за това. Ще изпратя прислужницата в селото за още.

– Добре. Той пи достатъчно, макар че изобщо не му личи. Защо не ни оставите малко насаме, Фуджико? Сега е моментът да му направя предложение за вас.

Фуджико се поклони на Блаторн и излезе – доволна, че според обичая всички важни въпроси се обсъждаха винаги от трети лица, без присъствието на заинтересованите. По този начин и двете страни запазваха достойнството си.

Марико обясни за виното.

– След колко време ще донесат още?

– Много скоро. Може би ще искате сега да се изкъпете. Ще се погрижа да ви донесат сакето веднага щом пристигне.

– Торанага спомена ли нещо за моя план, преди да си замине? За морската флота?

– Не. Съжалявам, но нищо не каза.

Марико го наблюдаваше внимателно, за да забележи някакви признаци на напиване, но за голяма нейна изненада такива нямаше – ни най-лекото изчервяване, никаква забавена или завалена реч. Всеки японец, погълнал такова количество вино, щеше вече да е мъртвопиян.

– Изглежда, виното не ви харесва, Анджин сан?

– Не, много е слабо. Изобщо не може да ми подейства.

– Забрава ли търсите?

– Не, отговор.

– Ще направим всичко възможно, за да ви помогнем.

– Трябват ми учебници, хартия и пера за писане.

– От утре ще ви ги набавим.

– Не, Марико-сан. Още тази вечер. Искам веднага да започна.

– Торанага-сама обеща да ви изпрати един учебник... как се казваше? Граматика и книга с думи от светите отци.

– След колко време?

– Не знам. Аз ще остана тук три дни. Ако мога да ви бъда от полза.

– И Фуджико-сан също ще ви помага. – Тя се усмихна, доволна заради него. – Щастлива съм да ви уведомя, че ви я дават за наложница и тя ще...

– Какво?

– Торанага-сама я попита дали е съгласна да бъде Ваша наложница

и тя каза, че за нея това е чест, и се съгласи. Тя ще...

– Да, но аз не съм се съгласил.

– Моля? Не ви разбирам.

– Не я искам. Нито за наложница, нито да се навърта около мен.

Много е грозна.

Марико не вярваше на ушите си.

– Но какво общо има това с въпроса за наложницата?

– Кажете ѝ да си върви.

– Но, Анджин-сан, не можете да откажете. Това ще е ужасно оскърбление за Торанага-сама, за нея, за всички... Какво лошо ви е сторила? Усаги Фуджико се съг...

– Сега вие ме изслушайте! – Думите на Блаторн проехтяха над врандата и цялата къща. – Искам да ей върви!

Марико веднага се съгласи:

– Да, Анджин-сан, много се извинявам, прав сте да се сърдите.

Но...

– Не се сърдя – поправи я той с ледено студен тон. – Не можете ли най-сетне... не можете ли да разберете, че не издържам повече да се отнасят с мен като с марионетка? Не я искам тази жена – искам си кораба заедно с екипажа, и туйто! Нямам намерение да стоя тук половин година и до гуша ми дойде от вашите обичаи. Отвратително е, че някой може да заплаши цяло село със смърт, ако аз не науча японски, а системата с наложниците е по-страшна и от робството! За мен е ужасна обида, че уреждате подобни въпроси, без дори да ме попитате!

Сега пък какво му стана – безпомощно се питаше Марико. И какво общо има грозотата с наложницата? Пък и не е вярно, че Фуджико е грозна. Как е възможно до такава степен нищо да не разбира? После си спомни наставленията на Торанага: „Марико-сан, вие лично отговаряте, първо, Ябу-сан да не попречи на заминаването ми, и второ изцяло отговаряте за това, Анджин-сан послушно да се настани в Анджино.“ – „Ще се старая, доколкото мога, господарю. Но се боя че изобщо не го разбирам.“ – „Отнасяйте се с него като със сокол. Това е ключът към варварите. Аз опитомявам един сокол за два дни, а на вас ви давам три.“

Тя се извърна от Блаторн и напрегна ума си да намери някакъв изход. Той действително прилича на сокол, когато е ядосан, каза си Марико. Същата пронизваща – безсмислена ярост, а когато не е ядосан, гледа по същия високомерен начин, без да мига, със същата самовглъбеност и също като сокола може във всеки момент да се нахвърли злобно отгоре ти.

– Напълно съм съгласна с вас. По един ужасен начин ви бе натрапена чужда воля. Имате пълно право да се сърдите – опита се тя да го успокои. – Разбира се, че Торанага-сама трябваше първо да ви попита, макар че не разбира вашите обичаи. На него обаче и през ум не му е минало такова нещо – че може да протестира. Той просто се опита да ви окаже чест като на любим самурай. Направи ви хатамото, което е почти равнозначно на роднина, Анджин-сан. В Осемте провинции Кванто има най-много хиляда хатамото. А колкото до Фуджико-сан, тя само се опита да ви помогне. Сред нас, Анджин-сан, Усаги Фуджико... сред нас би се сметнало за голяма чест да предложат на някого именно нея за наложница.

– Защо?

– Защото е от древно потекло, с изключително добро възпитание и образование. Баща ѝ и дядо ѝ са даймио. Разбира се, тя е самурай, и разбира се – добави Марико тактично – ще ѝ окажете голяма чест, ако я приемете. А тя много се нуждае от дом и нов живот.

– Защо?

– Наскоро овдовя. А е само деветнадесетгодишна. Горкото момиче изгуби съпруг и син и е изпълнено с разкаяние. Да стане ваша официална наложница, ще означава за нея нов живот.

– Какво стана с мъжа и детето ѝ?

Марико се поколеба, разстроена от невъзпитаната прямота на въпроса му. Но вече достатъчно добре го познаваше и разбра, че според неговите обичаи това не означаваше липса на обноски.

– Бяха умъртвени, Анджин-сан. А докато сте тук, ще имате нужда някой да се грижи за дома ви. Фуджико-сан ще...

– Защо бяха умъртвени?

– Съпругът ѝ за малко не стана причина за смъртта на Торанага-сама. Моля ви, съг...

– И Торанага заповяда да ги убият?

– Да. И правилно постъпи. Попитайте и нея – тя ще ви каже същото, Анджин-сан.

– Колко голям беше синът ѝ?

– На няколко месена.

– Торанага е умъртвил едно бебе за нещо, извършено от баща му?

– Да. Такъв е нашият обичай. Моля ви да имате търпение. В някои отношения не сме свободни. Обичаите ни са много различни от вашите. Според закона ние принадлежим на господаря си. Според закона бащата е собственик на живота на своите деца, на съпругата, наложниците и

слугите си. А неговият живот принадлежи на господаря му. Такъв е обичаят.

– Значи бащата може да убие когото си иска в дома си?

– Да.

– Значи сте народ от убийци?

– Не, не сме.

– Но законите ви гледат благосклонно на убийството. Мислех, че сте християнка.

– Християнка съм, Анджин-сан.

– А Божиите заповеди?

– Не мога да ви обясня добре. Аз съм християнка, но съм и самурай, и японка – в това няма никакво противоречие. Поне за мен. Моля ви, проявявайте търпение и към мен, и към всички нас. Много ви моля.

– Вие бихте ли умъртвили децата си, ако Торанага Ви заповяда?

– Да. Аз имам само един син, но мисля, че бих го убила. Ще бъде мой дълг да го направя. Такъв е законът – ако съпругът ми е съгласен.

– Дано господ ви прости! На всички ви.

– Господ разбира, Анджин-сан. Дано направи така, че и вие да разберете. Съжалявам, но очевидно не мога да ви обясня всичко както трябва. Извинете ме. – Тя го следеше мълчаливо с поглед, объркана от думите му. После пак се обади. – Аз също не ви разбирам, Анджин-сан. Нищо не ми е ясно. Вашите обичаи ме объркват. Но ако и двамата сме търпеливи, ще научим каквото трябва. За Фуджико-сан например. Като официална ваша наложница тя ще се грижи за дома ви, ще надзирава слугите. Ще се грижи за всички ваши нужди. Трябва ви някой, който да върши всичко това. Тя ще прави така, че всичко да ви е наред. Не е необходимо да спите с нея, ако това ви безпокои – щом не я намирате за привлекателна. Не сте длъжен дори да бъдете учтив с нея, макар че тя го заслужава. Ще ви служи вярно, ще изпълнява всичките ви желания...

– И мога да се отнасям с нея, както намеря за добре?

– Да.

– Ако искам, ще спя с нея, ако не искам – няма?

– Разбира се. Тя ще намери друга жена, която ви харесва, да задоволява нуждите на тялото ви, а ако не желаете, няма да ви се меси.

– Мога ли да се отнасям с нея като към прислужничка? Като към робиня?

– Да. Но тя заслужава повече.

– А мога ли да я изпъдя?

– Ако ви оскърби – да.

– И какво ще стане тогава с нея?

– Ще се завърне опозорена в дома на родителите си, които може да я приемат обратно, а може и да не я приемат. Но човек като Фуджико-сан ще предпочете да се самоубие пред такъв срам. Тя обаче... Трябва да знаете, че истинските самураи нямат право да се самоубият без позволенията на господаря си. Някои го правят, разбира се, но това означава, че не са изпълнили дълга си и не са достойни да се смятат за самураи. Аз не бих се самоубила, независимо от понесения срам, без разрешението на моя съпруг. А Торанага-сама ѝ забрани да сложи край на живота си. Ако я изпъдите, ще стане парий.

– Но защо? Защо няма да я приеме семейството ѝ?

Марико въздъхна.

– Съжалявам, Анджин-сан, но ако я изпъдите, позорът ѝ ще е толкова голям, че никой няма да я приеме.

– Ще бъде значи омърсена! Заради близостта си с един варварин?

– О, не, Анджин-сан. Само защото не е изпълнила дълга си към вас.

– И Марико побърза да добави: – Сега е ваша наложница – Торанага-сама ѝ нареди и тя прие. Вие сте господар в този дом.

– Господар?

– Да, вярвайте ми. Имате своите привилегии. А като хатамото сте направо благословен. И заможен. Торанага-сама ви отпуска доход от двадесет коку на месец. За тази сума един самурай служи цяла година на господаря си със своя живот и издържа още двама самураи – храни ги, въоръжава ги и поддържа конете им, а освен това и семействата им. А вие нямате такива задължения. Моля ви да се отнасяте с Фуджико-сан като с човек, Анджин-сан. Умолявам ви да се изпълните с християнско милосърдие. Тя е добра жена. Простете грозотата ѝ. Ще ви бъде достойна наложница.

– Няма ли си свой дом?

– Има. Това е нейният дом – Марико едва се сдържаше. – Моля ви да я приемете поне формално. Тя може много да ви помогне в ученето на езика. А ако предпочитате, мислете за нея като за предмет. Като за този дървен дирек или паравана, или камък в градината – както желаете, само ѝ позволете да остане. Ако пък не я искате за наложница, бъдете милостив – първо я приемете, а след това като господар на дома я убийте по закона.

– Това ли е единственият отговор, който имате за всичко – смърт!

– Не, Анджин-сан. Но животът и смъртта са едно и също нещо. А и кой знае – може би ще направите по-голяма услуга на Фуджико, като ѝ

отнемете живота. Вече имате това законно право. То е ваше. А ако предпочитате да я превърнете в парий – също е ваше право.

– Отново съм хванат натясно. Каквото и да направя, все ще умре. А ако не науча езика ви, цяло едно село ще загине. Не правя ли каквото искате от мен, все някой невинен умира. Не виждам изход.

– Изходът е лесен, Анджин-сан. Умрете. Не сте длъжен да понасяте непоносимото.

– Самоубийството е безумие! И смъртен грях. Нали сте християнка!

– Да, вече ви казах. Но за вас, Анджин-сан, има много начини да посрещнете достойно смъртта, без да се самоубивате. Подиграхте се на съпруга ми, задето не искаше да умре в бой. Нашият обичай не е такъв, но вашият, изглежда, е. Имате пистолет, убийте Ябу-сан. Нали го смятате за чудовище? Само се опитайте да го убие – и ще попаднете в рая или ада.

Той изгледа спокойните черти на лицето ѝ с омраза, която обаче не му пречеше да съзре нейната прелест.

– Да умреш така безпричинно, е слабост. Или глупост – това е поточната дума.

– Нали сте християнин. Значи вярвате в младенеца Христос, в бога и в рая. Смъртта не бива да ви плаши. Колкото до думата „безпричинно“ – само вие можете да прецените дали си заслужава, или не. Може за вас причината да е достатъчно уважителна, за да умрете.

– Аз съм в ръцете ви и вие много добре го знаете. Както впрочем и аз.

Марико се пресегна и го докосна леко, със съчувствие.

– Забравете за селото, Анджин-сан. Хиляди неща могат да се случат преди изтичането на тези шест месеца. Голяма вълна или земетресение могат да го пометат или вие да получите кораба си и да отплавате, или Ябу-сан да умре, или всички ние – кой знае? Оставете божиите работи бог да ги решава. Всичко е карма. Днес сте тук и по никакъв начин не можете да промените това. Днес сте жив, почитан и ощастливен с богатство. Погледнете този залез – не е ли красив? Той съществува. А утрешният ден не съществува. Има само сега. Моля ви, погледнете. Толкова е красив и никога няма да се повтори, никога – този залез е единствен, за всички времена. Отдайте му се, слейте се с природата и не мислете за карма – вашата, моята или на селото.

Той се почувствува омаян от ведрото ѝ спокойствие, успокоен от думите ѝ. Погледна на запад. Широки алено-червени ивици раздириха небето.

Блакторн наблюдава слънцето, докато съвсем се изгуби.

– Бих предпочел вие да ми станете наложница.

– Аз принадлежа на Бунтаро-сан и докато е жив, не мога да мисля или да говоря за неща, които бих могла да мисля или говоря.

Карма, помисли си Блакторн.

Приемам ли аз карма? Моята? Или нейната? Или може би тяхната?

А нощта е прекрасна.

Тя също, но принадлежи на друг.

Да, прекрасна е. И колко е мъдра: оставете божиите работи на бога, карма – на карма. Пристигна тук неканен и това е самата истина. Но си тук. И си в тяхната власт.

Какъв е обаче отговорът на всичко това?

Отговорът ще дойде сам.

Чуха се стъпки. Няколко факли се приближаваха към къщата, нагоре по хълма. Двадесет самураи, начело с Оми.

– Много съжалявам, Анджин-сан, но Оми-сан ви заповядва да му предадете пищовите си.

– Кажете му да върви по дяволите.

– Не мога, Анджин-сан. Не смея.

Блакторн държеше ръката си свободно върху дръжката на пищова, но не изпускате Оми от погледа си. Нарочно не стана от стъпалата на верандата. Десетина самураи бяха влезли с Оми в градината и стояха зад него, а останалите чакаха до носилката. В момента, в който Оми нахълта неканен в двора, Фуджико се появи отвътре и застана преbledняла на верандата зад гърба на Блакторн.

– Торанага-сама никога не е имал нищо против пищовите ми и от няколко дни се движа въоръжен в негова компания, както и в тази на Ябу-сан.

Марико нервно обясни:

– Така е, Анджин-сан, но ви моля да разберете, че думите на Оми-сан са истина. Според нашите обичаи не може да се влиза с оръжие при никой даймио. Няма от какво да се стра... Няма защо да се безпокоите, Ябу-сан е ваш приятел. Вие сте негов гост.

– Предайте на Оми-сан, че няма да му дам пищовите си.

Тя не преведе думите му и той не издържа, рязко заклати глава и отсече:

– *Ийе, Оми-сан, уакаримасу ка? Ийе!*

Лицето на Оми се изпъна и той изрева някаква заповед. Двама от самураите направиха крачка напред, но Блаторн рязко измъкна пищовите. Самураите се заковаха на място. И двете дула сочеха право в главата на Оми.

– *Ийе* – повтори Блаторн, после каза на Марико. – Да им нареди веднага да отстъпят назад, иначе стрелям!

Тя побърза този път да преведе думите му, но никой не се помръдна. Блаторн бавно се изправи на крака, без да изпуска нито за секунда Оми от прицел. Японецът обаче дори не трепна и не откъсваше поглед от гъвкавите му като на котка движения.

– Моля ви, Анджин-сан, това, което вършите, е много опасно. Трябва да се явите при Ябу-сан, а не можете да влезете при него въоръжен. Вие сте хатамото и сте под специална закрила, освен това сте гост на Ябу-сан.

– Кажете на Оми-сан, че ако той или някой от неговите хора се приближат на повече от десет крачки, ще стрелям право в главите им.

– Оми-сан ви казва най-учтиво: „За последен път ви заповядвам да ми предадете пищовите. Веднага!“

– *Ийе!*

– Защо не ги оставите тук, Анджин-сан? Няма от какво да се боите. Никой не ще ги докосне...

– За глупак ли ме имате?

– Тогава ги дайте на Фуджико-сан.

– Тя какво може да направи? Той ще ѝ ги отнеме – всеки може да ѝ ги отнеме. И тогава оставам беззащитен.

Гласът на Марико стана остър:

– Защо не слушате какво ви говоря! Фуджико-сан е ваша наложница! Ако ѝ заповядате, ще защитава пищовите е цената на живота си. Това е неин дълг. За последен път ви казвам, че Тода-но-Усаги Фуджико е самурай!

Блаторн бе съсредоточил вниманието си върху Оми и почти не чуваше какво му говори Марико.

– Кажете на Оми-сан, че не обичам да ми заповядват. Аз съм гост на Торанага-сама и на Ябу-сан. Гостите се молят, а не им се заповядва. Освен това не се влиза без покана в ничия къща!

Марико преведе казаното и Оми я изслуша с безизразно лице. После изляя нещо все така, без да откъсва очи от непомръдващите дула.

– Той каза: „Аз – Касиги Оми, бих ви помолил да ми предадете пищовите и да дойдете с мен, защото Касиги Ябу-сама заповядва да се

явите при него. Но Касиги Ябу-сама ми заповяда да ви заповядам да ми предадете пищовите си. Много съжалявам, Анджин-сан, но за последен път ви заповядвам – дайте ми оръжието си!“

Сърцето на Блаторн се сви. Разбра, че ще го нападнат, и се ядоса страшно на собствената си глупост. Ала настъпва един момент, когато на човек му идва до гуша да понася какво ли не, вади нож или пищов и глупавото самолюбие става причина за проливане на невинна кръв. Да, в повечето случаи е глупаво. Но-ако ще умра, Оми ще падне преди мен, бог ми е свидетел!

Усети се безкрайно силен и същевременно замаян. И чак тогава думите на Марико прозвучаха в ушите му: „Фуджико е самурай и ваша наложница.“ Умът му заработи.

– Един момент, Марико-сан. Преведете моля ви, на Фуджико-сан: „Ще ви дам пищовите си и ви заповядвам да ги пазите. Никой освен мен да не ги докосне!“ Преведете точно думите ми.

Марико изпълни молбата му и той чу зад гърба си тихото хай на Фуджико.

– *Уакаримасу ка, Фуджико-сан* – попита той, без да се обърне.

– *Уакаримасу, Анджин-сан* – прозвуча гласът и слабо, притеснено.

– Марико-сан, кажете на Оми-сан, че сега вече ще тръгна с него. Съжалявам за недоразумението. Да, много съжалявам за станалото недоразумение.

Блаторн отстъпи назад и чак тогава се обърна. Фуджико пое пищовите, а по челото ѝ блеснаха капчици пот. После той се обърна към Оми и се помоли на бога да е постъпил правилно.

– Тръгваме ли?

Оми каза нещо на Фуджико и протегна ръка. Тя заклати глава. Чу се кратка заповед и двама самураи тръгнаха към нея. В същия миг тя пъкна единия пищов в широкия пояс на кимоното си, а другия хвана с две ръце и го насочи към Оми. Спусъкът леко се дръпна назад и освободи ударника.

– *Угоку на! Додзо!* – изрече тя.

Самураите се подчиниха и не направиха нито крачка повече.

Оми заговори бързо и сърдито, тя го изслуша и след това му отговори с учтив и тих глас, но пищовът не трепна.

– *Ийе, гомен насай, Оми-сан.* Не, много съжалявам, Оми-сан.

Блаторн изчака да види какао ще стане.

Единият самурай леко помръдна. Спусъкът застрашително се отпусна, подчинен на пръста ѝ, а ръката ѝ не трепна.

– Угоку на! – чу се отново заповедта ѝ.

Никой от присъстващите не се усъмни, че тя ще натисне спусъка докрай. Оми изрече нещо кратко, адресирано към нея и хората му. Те отстъпиха назад. Тя сведе дулото, но пищовът бе все така готов за стрелба.

– Какво каза той – попита Блаторн.

– Че ще докладва за случая на Ябу сан.

– Добре. Кажете му, че и аз ще сторя същото. – Той се обърна към Фуджико: – Дома, Фуджико-сан. – След това изръмжа заповедно към Марико, както бе чувал Торанага и Ябу да разговарят с жени. – Хайде, Марико-сан! *Икамашо!* – И се запъти към портата.

– Анджин-сан! – повика го Фуджико.

– *Хай?* – спря се той.

Фуджико му се поклони и каза нещо на Марико, която разтвори очи от учудване и ѝ отговори, после поговори с Оми, който също кимна в знак на съгласие – беше вбесен, ала се владееше добре.

– Какво става?

– Моля ви, Анджин-сан, имайте търпение. Фуджико извика нещо и от вътрешността на къщата ѝ отговориха. Миг след това на верандата излезе една прислужница с два меча в ръце. Самурайски мечове.

Фуджико ги пое и ги предложи на Блаторн с най-почтителен поклон.

– Вашата наложница казва, че един хатамото трябва винаги да носи двата си самурайски меча. Нещо повече – това е негов дълг. Смята, че ще е неправилно да се явите при Ябу-сан без мечове. Би било крайно неучтиво. Пита дали имате нещо против да използвате тези, колкото и да са недостойни за вас, докато купите ваши собствени.

Блаторн я изгледа с недоумение, после прехвърли поглед върху Фуджико и пак погледна Марико.

– Значи ли това, че съм самурай? Че Торанага-сама ме е направил самурай?

– Не знам, Анджин-сан. Но досега не е имало хатамото, който да не е бил самурай. Никога. – Марико се обърна и попита нещо Оми. Той нетърпеливо заклати глава и неохотно отговори нещо. – Оми-сан също не знае. Но хатамото имат специална привилегия да носят мечовете си през цялото време, дори в присъствието на Торанага-сама. Това е тяхно задължение, защото се ползват с пълно доверие като телохранители. Освен това само един хатамото има право на незабавна аудиенция с господаря.

Блакторн пое късия меч и го затъкна в пояса си, а след него и другия, дългия – който служеше само за убиване. Затъкна ги по същия начин, по който Оми носеше своите. Така въоръжен, той се почувствува по-уверен.

– *Аригато годзиемашита, Фуджико-сан* – тихо промълви той.

Тя сведе поглед и нещо му отговори.

– Фуджико-сан моли да ѝ позволите да спомене най-покорно, че тъй като трябва правилно и бързо да научите езика, достатъчно е да кажете само „домо“ – така един мъж благодари на жена. „Аригато“, придружено от „годзиемашита“, е прекалена учтивост и се използва само от жени.

– *Хай, домо. Уакаримасу Фуджико-сан.* – И той за пръв път я погледна право в очите. Забеляза капчиците пот по челото ѝ, тясното лице и дребните ѝ, остри зъби. – Моля ви да предадете на моята наложница, че в този случай не намирам „аригато годзиемашита“ за прекалена вежливост към нея.

Ябу отново погледна мечовете. Блакторн седеше с кръстосани крака на възглавничката точно пред него, на почетното място. От едната му страна се бе настанила Марико, от другата – Игураши. Намираха се е главната зала на крепостта.

Оми свърши да докладва. Ябу сви рамене.

– Зле сте се справили с положението, племеннико. Разбира се, че е дълг на всяка наложница да защитава своя господар и неговата собственост. И той вече има, естествено, правото да носи мечове. Да, много зле сте се справили. Ясно ви дадох да разберете, че Анджин-сан е мой почетен гост. Извинете му се.

Оми тутакси стана, коленичи пред Блакторн и се поклони.

– Извинявам се за грешката, която направих, Анджин-сан.

Чу думите на Марико, че варваринът приема извинението. Поклони се отново, спокойно се върна на мястото си и седна. Но отвътре не беше никак спокоен. Една-единствена мисъл изгаряше съзнанието му – да убие Ябу.

Бе намислил да извърши немислимото: да убие законния си господар и глава на рода.

Ала не защото го накараха да се извини публично на варварина. Тук Ябу беше прав. Оми самият съзнаваше, че се бе справил неоправдано зле със задачата и макар Ябу да му бе дал глупавото нареждане да

прибере още тази вечер пищовите, той знаеше, че щеше да е много недобре да ги оставят е къщата и по-късно да ги откраднат или обезвредят.

Анджин-сан също постъпи абсолютно правилно, като ги повери на наложницата си, а и тя постъпи както трябва. Нямаше никакво съмнение, че щеше да натисне спусъка, и то, без да отклони дулото от прицела си. За никого не беше тайна, че Усаги Фуджико търсеше смъртта, както не беше тайна – причината за това. Оми знаеше и нещо друго – че ако тази сутрин не бе взел решение да убие Ябу, щеше да направи крачката към смъртта си и тогава неговите самураи на всяка цена щяха да й отнемат пищовите. Щеше да умре благородно, както и тя – и тогава поколения наред хората щяха да предават от уста на уста този трагичен разказ. Щяха да съчиняват песни и балади за тях, а може би дори и цяла пиеса за театър „Но“, вдъхновени и трагични – как върната наложница и достойният самурай загинали при изпълнение на своя дълг заради невяротния варварин, пристигнал от източните морета.

Не, решението на Оми нямаше нищо общо с това публично извинение, макар че несправедливостта се наслаждаваше върху омразата, която го бе обладала. Основната причина бе, че тази сутрин Ябу публично оскърби майка му и съпругата му пред селяните, като ги накара да чакат цели часове на този пек като най-обикновени селянки, след което ги освободи, без дори да ги поздрави, също като най-обикновени селянки.

– Няма значение, сине, неговата привилегия е да постъпи по този начин – успокояваше го майка му.

– Той е наш законен господар – потвърди Мидори, жена му, а по бузите й се стичаха сълзи на срам. – Моля ви да го извините.

– Дори не ви покани да го поздравите с „добре дошли“ в крепостта – продължи да беснее Оми. – И то на обяда, който вие двете изцяло уредихте – само сакето и храната струват едно коку!

– Това е наш дълг, сине, да правим всичко, каквото Ябу-сама пожелае.

– А, заповедта му относно моя баща?

– Още не е заповед, а само слухове.

– Съобщението от баща ми гласи, че Ябу ще му нареди или да си обръсне главата и да стане монах, или да си разпори корема. Съпругата на Ябу се е хвалила с това в тесен кръг.

– Това е било прошепнато на баща ти от шпионин. Невинаги може да им се има доверие обаче. Много съжалявам, но баща ти, сине, невинаги е мъдър.

– А какво ще стане с вас, майко, ако се окаже, че не е слух?

– Каквото и да се случи, всичко е карма. Карма се приема безропотно.

– Не, тези оскърбления са непоносими.

– Моля те, сине, да ги приемеш.

– Аз връчих на Ябу ключа за кораба, за Анджин-сан и новите варвари, показах му как да се измъкне от клопката на Торанага. Моята помощ му донесе огромен престиж. Символичният подарък – мечът – го направи втори след Торанага в източните армии. А какво получихме в отплата? Само долни обиди.

– Приеми своята карма.

– Трябва, съпруже, много ви моля, слушайте господарката – вашата майка.

– Не мога да живея с този срам. Трябва да си отмъстя, след което ще се самоубия и ще изтрия позора.

– За последен път те моля, синко, приеми своята карма.

– Моята карма е да убия Ябу.

– Е, добре тогава. Ти си мъж. Имаш правото да решаваш. Кое то ще бъде, ще бъде. Но убийството на Ябу само по себе си е нищо. Трябва да обмислим подробен план. Необходимо е да премахнем и сина му, и Игураши. Най-вече Игураши. Тогава баща ти ще поведе рода, което е негово право.

– Как ще постигнем това, майко?

– Двамата с теб ще съставим плана. И моля те, имай търпение. После ще се посъветваме с баща ти. Мидори, дори ти можеш да дадеш някакъв съвет, само че се постарай да не е безполезен.

– А Торанага-сама? Та той подари на Ябу своя меч.

– Мисля, че единственото, което Торанага-сама иска, е Идзу да бъде силна васална провинция. А не съюзническа. И той като тайко не иска съюзници. Имам чувството, че дори ги ненавижда. А като васали на Торанага родът ни ще процъфти. Или като васали на Ишидо. Кой ще направи избора? И как да извършим убийствата?

И Оми си спомни радостта, която го бе обхванала, щом взеха окончателното решение.

И сега пак усети същата радост. Но на лицето му не трепна нито един мускул. Специално подбрани и докарани от Мишима прислужнички поднасяха чай и саке. Той следеше изпод вежди Ябу, Анджин-сан, Марико и Игураши. Всички чакаха Ябу да започне.

Стаята беше просторна и проветрива. В нея имаше достатъчно място за тридесет самурая да се хранят, да пият саке и да разговарят. В

крепостта имаше много други помещения и кухни за телохранителите и прислугата, както и градина. Макар да бяха временни и направени набързо, постройките бяха солидни и отлично изпълнени за времето, с което бе разполагал Оми, и лесно отбраняеми. Фактът, че бе платил за всичко от личните си доходи, ни най-малко не го караше да се замисли. Това бе негов дълг.

Хвърли поглед през отворената врата. Предният двор гъмжеше от войници на пост. Имаше и конюшня. Предпазен ров обграждаше крепостта. Оградата бе направена от огромни бамбукови дървета, здраво завързани едно за друго. Керемиденият покрив се крепеше на грамадни централни подпори. Стените представляваха плъзгащи се паравани, покрити с восъчна хартия, както обикновено се правеше. Дъските на пода бяха наредени върху добре утъпканата пръст и покрити с рогозки.

По заповед на Ябу Оми бе претърсил четири села за материали за този строеж и за другата къща, а Игураши докара първокачествени рогозки и други неща, които не можеха да се набавят в селото.

Оми се гордеше с работата си, както и с лагера за три хиляди самураи на платото отвъд хълма и охраняваните пътища, които водеха към селото и брега. Сега Анджиरो беше заключено в обръч и непристъпно от сушата. А откъм морето щяха навреме да получат сведения за всякакви вражески кораби и господарят щеше да има достатъчно време да вземе мерки и да се спаси.

Само че си нямам господар. На кого ще служа сега, питаше се Оми. На Икава Джикю? Или направо на Торанага? А ще ми даде ли той в замяна онова, което искам? Или може би Ишидо? Но до Ишидо много трудно се стига. Като си помисля обаче колко неща мога да му съобщя...

Рано следобед Ябу повика Игураши, Оми и четиримата си главни офицери и им съобщи тайния си план за обучението на петстотин въоръжени с пушки самураи. Игураши се назначаваше за командир, а Оми – за предводител на една от стотните. Съставиха план как да разпределят хората на Торанага в отрядите, след като пристигнат, и как да бъдат обезвредени, ако се окажат предатели.

Оми предложи да обучат тайно на другия край на полуострова още три отряда по сто самураи като резерва, в случай че Торанага предприеме някакъв подъл ход.

– А кой ще командува хората на Торанага? Кого ще изпрати той като заместник-командир – попита Игураши.

– Това няма никакво значение – отвърна Ябу. – Аз ще съм този,

който ще назначи петимата му помощници, а те ще имат задачата да му прережат гърлото, ако се наложи. Паролата, която ще послужи като сигнал за убийството както на заместник-командира, изпратен от Торанага, така и на всички останали негови хора, ще бъде „Сливово дърво“. Утре, Игураши-сан, ще избереш тези петима души. Аз лично ще ги одобря и засега никой от тях не бива да знае плана ми за мускетния батальон.

Сега Оми наблюдаваше Ябу и предвкушаше възторга си от отмянението. Нямаше нищо по-лесно от това да убие Ябу, но убийството му трябваше да се съгласува. Само в такъв случай баща му и по-големият му брат щяха да оглавят рода и Идзу.

Ябу пристъпи направо към въпроса.

– Марико-сан, кажете, моля ви, на Анджин-сан, че искам утре да започне да обучава моите хора да стрелят като варвари. Осен това искам да науча всичко за начина, по който варварите водят война.

– Много се извинявам, Ябу-сан, но пушките ще пристигнат чак след пет-шест дни – напомни му тя.

– Моите хора имат достатъчно като за начало. Искам да започне още утре.

Марико преведе.

– Какво желае да научи за войната?

– Каза: всичко.

– А именно?

Марико попита Ябу.

– Ябу-сан се интересува дали сте участвали в битки на суша.

– Да, в Холандия и във Франция.

– Ябу-сан казва – чудесно. Иска да научи каква е стратегията на европейците, как се водят битките по вашите земи. Най-подробно.

Блакторн се замисли.

– Предайте на Ябу-сан, че мога да обуча колкото хора желае и знам точно какво го интересува.

От отец Доминго бе узнал много неща за начина, по който воюват японците. Монахът беше голям специалист по въпроса, който жизнено го интересуваше. „В края на краищата, сеньор, тези знания са от основно значение. Всеки духовен пастир трябва да знае как да охранява пастирското си. Та нали нашите славни конквистадори са благословеното оръжие на светата църква! Нали бях с тях на предната линия в боевете за Новия свят и Филипините и съм ги изучавал повече от двадесет години? Познавам войната, сеньор. Знам я. Мой дълг беше – по божията воля – да я познавам. Може би господ ви е изпратил при мен да ви предам

знанията си, в случай че умра. Моето паство тук в затвора ме научи как воюват японците. Сега знам как се бият войските им и как можем да ги победим. Или как те могат да ни победят. Помнете, сеньор-това, което ще ви разкажа, е тайна, и ви заклевам в безсмъртната ви душа – никога не съчетавайте японската ожесточеност с модерните оръжия и методи. Защото тогава ще бъдат непобедими на суша.“

Блакторн се предаде в божиите ръце. И започна.

– Кажете на Ябу-сан, че мога да му бъда от голяма полза. Както и на Торанага-сама. Мога да направя армиите им непобедими.

– Ябу-сан казва, че ако сведенията ви се окажат полезни, Анджин-сан, той ще увеличи възнаграждението ви от двадесет коку на месец, които ви отпуска Торанага-сама, на четиридесет още след първия месец.

– Благодаря. Но ако направя всичко това, в отплата искам една услуга: да отмени заповедта си за селото и да ми върне кораба и екипажа след пет месеца.

– Но, Анджин-сан – стресна се Марико – вие не можете да се пазарите с него като търговец!

– Моля ви да го попитате. Моля го най-смирено. Като почетен гост и признателен бъдещ васал.

Ябу се намръщи и дълго говори нещо.

– Ябу-сан казва, че селото не е от никакво значение. Юздите на селяните трябва винаги да се държат здраво, а те да усещат огън под петите си, за да свършат някаква работа. Не се безпокойте за тях. Що се отнася до кораба, той е в ръцете на Торанага-сама. Ябу-сан е убеден, че скоро ще си го получите обратно. Моли ме да предам вашето искане на Торанага-сама веднага щом пристигна в Йедо. Ще го сторя незабавно, Анджин-сан.

– Моля да ме извините пред Ябу-сан, но отново го моля да отмени заповедта си. Още тази вечер.

– Но той току-що отказа, Анджин-сан! Да повторите молбата си, ще бъде крайно невъзпитано.

– Да, разбирам. Но въпреки това го помолете отново. За мен това е от голямо значение.

– Казва да имате търпение. Не се грижете за селяните.

Блакторн кимна. После реши.

– Благодаря. Разбирам. Благодарете, моля, на Ябу-сан, но му кажете, че не мога да живея с този срам.

Марико пребледня.

– Какъв срам?

– Не мога да живея със срама, че селото ще тежи на съвестта ми. Аз съм опозорен. Не мога да го понеса. Това противоречи на християнската ми вяра. Трябва незабавно да се самоубия.

– Да се самоубиете?

– Да. Така реших.

Ябу ги прекъсна.

– *Нан джа, Марико-сан?*

Тя преведе със запъване думите на Блаторн. Ябу ѝ зададе няколко въпроса, на които тя отговори, и накрая той каза:

– Ако не бях видял как реагирахте, Марико-сан, щях да помисля, че се шегува. Защо се изплашихте така? Кое ви накара да мислите, че говори сериозно?

– Не знам, господарю. Изглежда много... не знам... Оми-сан?

– Самоубийството противоречи на християнството, господарю. Те не се самоубиват като нас. Като самураите.

– Марико-сан, вие сте християнка. Вярно ли е това?

– Да, господарю. Самоубийството е смъртен грях и противоречи на Божиите заповеди.

– Игураши-сан? Ти как смяташ?

– Хитрува. Той не е християнин. Спомнете си първия ден – какво направи с кръста на свещеника? И какво позволи на Оми-сан да направи с него, за да спаси момчето?

Ябу се усмихна при спомена за онзи ден и последвалата го нощ.

– Така е, съгласен съм. Той не е християнин, Марико-сан.

– Извинете, но не ви разбирам, господарю. Какво е станало със свещеника?

Ябу ѝ разказа и тя широко разтвори очи, поразена.

– Осквернил е светото разпятие...

– И хвърли парчетата в праха – добави Игураши. – Казвам ви, господарю, иска да ви изиграе. Щом тази история със селяните го позори, как тогава може да живее с позора, който му нанесе Оми-сан, като се изпика отгоре му?

– Моля? Извинете, господарю, но пак не разбирам за какво говорите – обади се Марико.

– Разкажете – нареди Ябу на Оми.

Тя се отвори от постъпката му, но лицето ѝ остана съвършено безизразно.

– И след това Анджин-сан стана кротък като агънце, Марико-сан – заключи Оми. – И винаги ще е кротък, стига да няма оръжие.

Ябу отпи още саке.

– Кажете му, Марико-сан: самоубийството не е варварски обичай. Той е в разрез с християнския бог. Как може да се самоубие?

Ябу следеше внимателно Блаторн, докато Марико му превеждаше и той отговаряше.

– Анджин-сан се извинява най-покорно, но казва: обичай или не, бог или не, срамът е прекалено голям и не-поносим за него, така че той не може да живее повече. Казва... че се намира в Япония, сега е хатамото и има право да живее според нашите закони. – Ръцете й трепереха. – Така ми отговори, Ябу-сан. Имал право да живее според нашите обичаи и закони.

– Варварите нямат никакви права.

– Торанага-сама го направи хатамото. Това му дава никакви права, нали?

Лек ветрец разклати восьчната хартия на вратата.

– А как ще се самоубие, а? Попитайте го.

Блаторн извади късия – остър като бръснач меч и внимателно го положи върху рогозките с острието към себе си.

– Хитрува! – настоя Игураши. – Къде се е чуло и видяло варварите да постъпват като цивилизовани хора?

Ябу се намръщи, а от възбуда сърцето му заудря по-бавно.

– Той е храбър, Игураши-сан. В това сам се убедих. И е много особен. Но чак пък толкова... – Ябу изнемогваше от желание да види как варваринът ще пристъпи към самоубийството си, да преживее заедно с него агонията на смъртта. С огромно усилие на волята си овладя надигащата се вълна на личното си удоволствие. – Какво ще ме посъветвате, Оми-сан? – попита той с пресъхнало гърло.

– Вие казахте на селяните, господарю, че ще ги унищожите, ако Анджин-сан не научи езика задоволително. Съветвам ви да направите малка отстъпка. Кажете му, че каквото и да научи за тези шест месеца, ще се сметне за задоволително, но в замяна да се закълне в своя бог, че няма да спомене нито дума за това на някои селянин.

– Да, но нали не е християнин. Как ще го обвърже такава клетва?

– Мисля, че е нещо като християнин, господарю. Той е против Черните раса и това е много важно. Смятам, че е достатъчно да се закълне в своя бог. Освен това да се закълне, че ще се посвети изцяло на учението и на вашата служба. Умен е и за пет месеца много ще научи. По този начин вие спасявате престижа си и той неговия, ако има такъв. Нищо не губите, само печелите. А което е най-важно, печелите верността му, и то

доброволно.

– Мислите ли, че ще се самоубие?

– Да.

– Вие, Марико-сан?

– Не знам, Ябу-сан. Съжалявам, но не мога да ви дам никакъв съвет. Преди няколко часа щях да кажа, че никога няма да се самоубие. Сега обаче не съм сигурна. Откак Оми-сан пристигна в къщата му, той изключително много се промени.

– Игураши-сан?

– Ако сега отстъпите и всичко се окаже измама, ще използва същия номер още неведнъж и ще ви се качи на главата. Хитър е като ками – сами се убедихме колко е хитър. Един ден все ще трябва да му откажете. Съветвам ви да го направите още сега – сигурен съм, че хитрува.

Оми се наведе напред и поклати глава.

– Извинете ме, господарю, но ще повтора още веднъж: ако му откажете, рискувате да загубите много. Ако е измама – а нищо чудно да е така – тогава като горд човек ще се изпълни с омраза от допълнителното унижение и няма да ви предаде знанията си всеотдайно, а вие имате голяма нужда от това. Помоли ви като хатамото, на което има право. Твърди, че желае да живее според нашите закони, и то доброволно. Не мислите ли, че това е огромна крачка напред? Чудесно е и за вас, и за него. Съветвам ви да бъдете предпазлив. Използвайте го възможно най-добре.

– Така и възнамерявам да направя – отвърна Ябу е надебелен глас.

Игураши се намеси:

– Съгласен съм, че е много ценен и че имаме нужда от неговите знания. Но трябва да го държим здраво в ръцете си – вие сам неведнъж сте повтаряли това, Оми-сан. Той е един варварин и нищо повече. Знаем, че е хатамото и от днес нататък има право да носи двата меча. Но това не го прави самурай. Не е самурай и никога няма да бъде.

Марико знаеше, че от всички тях тя най-добре би трябвало да разбира Анджин-сан. Но не беше така. В един момент го разбираше, в следващия пак й ставаше непонятен. В един момент го харесваше, в следващия го мразеше. Защо?

Блакторн гледаше безизразно в далечината. Но по челото му избиха бисерни капчици пот. Дали е от страх – попита се Ябу. От страх, че ще отида докрай и ще разбере дали ме мамии? А дали ме мамии?

– Марико-сан?

– Да, господарю?

– Кажете му... – Устата на Ябу внезапно пресъхна и той усети болка в гърдите си. – Кажете на Анджин-сан, че решението ми за селото остава непроменено.

– Извинете ме, господарю, но ви моля да се вслушате в съвета на Оми-сан.

Ябу не я погледна – той не откъсваше поглед от Блаторн. Вената на челото му пулсираше.

– Щом Анджин-сан твърди, че вече е взел решение – така да бъде. Нека видим дали е варварин или хатамото.

– Анджин-сан... – Гласът на Марико едва се чуваше. – Ябу-сан отказва да промени решението си. Много съжалявам.

Блаторн чу думите й, но те не го развълнуваха. Почувствува някакво вътрешно спокойствие, каквото не познаваше, и по-силно усещане към живота от всеки друг път.

Докато чакаше отговора, той нито ги гледаше, нито ги слушаше. Решението му беше твърдо. Остави всичко в божиите ръце. Затвори се в собствения си свят и непрекъснато чуваше едни и същи думи – онези, които му бяха подсказали ключа към живота тук и които сигурно му бяха изпратени свише чрез Марико: „Има един много лесен изход – да умрете. За да оцелеете тук, трябва да живеете според нашите обичаи...“

– ...Отказва да промени решението си.

Значи сега ще трябва да умре.

Би трябвало да ме е страх. А не изпитвам нищо такова.

Защо?

Не знам. Знам само, че в един миг твърдо реших – единственият начин да живея тук като мъж е да спазвам техните обичаи, да се излагам на смърт, да умра – може би и да умра; знам, че не ме е страх от смъртта. „Животът и смъртта са едно и също нещо... Оставете карма на карма.“

Не се боя да умра.

Отвъд вратата се чу нежното ромолене на дъжда. Той сведе поглед към меча.

Добре си поживях, помисли си Блаторн. После погледна към Ябу.

– *Уакаримасу* – каза ясно и макар да знаеше, че устните му са произнесли тази дума, имаше чувството, че е изговорена от някой друг.

Никой не помръдна.

Наблюдаваше дясната си ръка, която вдигна меча от пода. После и лявата хвана здраво дръжката. Острието, насочено право към сърцето му, не трепваше, чуваше се само звукът на неговия живот, който

набираше сили и се извиси толкова оглушително, че той не можеше повече да издържа. Душата му крещеше за вечна тишина.

Този именно крясък отприщи рефлексите му. Ръцете му безпогрешно забиха острието право в целта.

Оми беше готов да му попречи, но не бе подготвен за внезапността и силата на удара. Лявата му ръка се вкопчи в острието, докато дясната хвана дръжката; остра болка го прониза и от лявата му ръка бликна кръв. Той се напъна с всички сили да даде отпор на удара, но усети, че губи. Тогава се намеси и Игураши и двамата заедно спряха меча. Тънка струйка кръв се стичаше от гърдите на Блаторн – там, където се бе забило острието.

Марико и Ябу не бяха помръднали.

– Кажете му, че каквото и да научи, ще е достатъчно – обърна се Ябу към Марико. – Наредете му – не, помолете го да се закълне, както каза Оми-сан. Всичко, както посъветва Оми-сан.

Блаторн бавно се завърна от смъртта. Погледът му се втрени в тях и в меча – много отдалече, без да разбира. В следващия миг стихията на живота връхлетя отгоре му, но той не можа да схване значението ѝ, защото се мислеше за мъртъв.

– Анджин-сан? Анджин-сан?

Устните ѝ се движеха – той ги видя и чу думите, но всичките му сетива бяха съсредоточени върху дъжда и лекия повей на вятъра.

Жив съм, учудено си каза той. Жив съм и това отвън е истински дъжд. И вятърът е истински – северен. Онова там е истински мангал с истинска жарави и ако вдигна чашата, вътре ще има истинско вино, с истински вкус. Не съм мъртъв! Жив съм!

Останалите мълчаха и чакаха търпеливо в знак на внимание към проявената от него храброст. Никой в Япония не бе видял онова, на което станаха свидетели. Всеки се питаше: какво ли ще направи сега Анджин-сан? Ще съумее ли да се покаже на висотата на момента, или силата на духа му ще го изостави? Как бих постъпил на негово място?

Един прислужник мълчаливо и безшумно започна да превързва ръката на Оми, за да спре бликналата кръв. Тишината беше пълна. От време на време Марико произнасяше едва чуто името му, докато останалите отпиваха чай или саке, но много нарядко, опивайки се от очакването, съзерцанието, спомена за станалото.

За Блаторн това състояние на не-живот сякаш нямаше край.

Изведнъж очите му прогледнаха. Ушите му прочуха.

– Анджин-сан?

– *Хай?* – отвърна той през най-голямата умора, която бе усещал в живота си.

Марико предаде съвета на Оми от името на Ябу. Повтори всичко няколко пъти, за да е сигурна, че е разбрал.

Блакторн събра последните останки от силите си и вкуси сладостта на победата.

– Моята дума е достатъчна, така както и неговата. Но въпреки това ще се закълна в бога, както той иска. Да. Както и Ябу-сан ще се закълне в своя бог, че ще съблюдава споразумението ни.

– Ябу-сан се заклева в Буда.

Блакторн също се закле. После прие чашка чай. Никога не бе му се струвал тъй вкусен. Чашата му се видя много тежка и не можеше да я задържи дълго в ръката си.

– Какъв приятен дъжд – обади се той, загледан и капките и учуден от необичайната яснота, с която виждаше.

– Да – тихо се съгласи тя. Знаеше, че усещанията му са от естество, недостижимо за човек, който не е тръгвал по собствена воля към смъртта си и който не се е завръщал оттам по чудо, по силата на неznайна карма. – Защо не си починете, Анджин-сан? Ябу-сан ви благодари и казва, че утре ще продължите разговора. Сега трябва Да си починете.

– Да, благодаря.

– Мислите ли, че ще можете да станете?

– Да, ще мога.

– Ябу-сан пита, дали не желаете носилка? Блакторн обмисли предложението. Накрая реши, че един самурай би вървял – поне би се опитал да върви.

– Не, благодаря – отказа той, макар че безкрайно му се искаше да легне, да го носят, да затвори очи и моментално да потъне в сън. Същевременно съзнаваше, че ще се бои да заспи, за да не би да го споходи сънят на смъртта, да не би мечът да се окаже не там, на рогозката, а все още вътре в него. И той да се озове в пъкьла.

Бавно взе в ръце късия меч и го заразглежда, наслаждавайки се на това истинско докосване. После го постави в ножницата, а всяко движение му отнемаше цяла вечност.

– Извинете, че съм толкова бавен – промърмори той.

– Не бива да се извинявате, Анджин-сан. Тази нощ вие се родихте отново – гордо му съобщи Марико, изпълнена с достойнство заради

него. – Малко са онези, на които е отредено да се завърнат. Не се извинявайте. Ние знаем каква твърдост е необходима. Много мъже след това нямат сили дори да се изправят на крака. Да ви помогна ли?

– Не, благодаря.

– Нищо срамно няма в това да ви помогнат. За мен ще бъде чест.

– Благодаря! Но предпочитам да опитам сам.

Обаче не можа да се изправи от първия път. Опря се на длани, за да коленичи, и изчака да си отдъхне, за да събере сили. Залитна и за малко да падне, но се задържа.

Ябу му се поклони. Също и Марико, Оми и Игураши.

Блакторн направи няколко крачки като пиян, хвана се за стълба и остана за мит така, неподвижен. После опита отново. Залиташе, но въпреки това вървеше. Сам. Като истински мъж. Едната му ръка стискаше дълъг меч, а главата му бе вдигната високо.

Ябу въздъхна и отпи голяма глътка саке. Когато бе в състояние да говори, каза на Марико:

– Моля ви, идете с него. Погрижете се да стигне благополучно до дома си.

– Да, господарю.

След като тя излезе, той се нахвърли върху Игураши:

– Ах ти, фъшкия такава!

Игураши веднага сведе глава до пода в знак на разкаяние.

– Измама значи! Твоята глупост щеше да ми струва едно безценно съкровище!

– Да, господарю, прав сте. Моля да ми разрешите незабавно да сложа край на живота си.

– Малко ще ти е! Иди да живееш, в конюшната, докато не те повикам! Ще спиш с конете! Защото с нищо не си по-умен от тях!

– Да, господарю. Много се извинявам.

– Махай се! Оми-сан става командир на мускетния батальон. Махай се!

Свещите затрепкаха. Една от прислужничките разсипа капчица саке върху лакираната масичка пред Ябу и той звучно я наруга. Всички до една започнаха да се извиняват. Той им позволи да го успокоят и прие да му налеят още вино.

– Хитрост било! Ама че глупак! Обграден съм от глупаци!

Оми мълчеше, но отвътре ликуваше.

– Вие обаче, Оми-сан, не сте глупак. Вашите съвети са ценни. От днес удвоявам възнаграждението ви. Шест хиляди коку. От другата година. Вземете тридесет ли около Анджино за свои земи.

Оми се поклони до рогозката. Ябу си заслужава смъртта, презрително си мислеше той. Толкова е лесен.

– Не съм заслужил нищо, господарю. Изпълних само дълга си.

– Да, но един господар трябва да възнагражда верността и добре изпълнения дълг. – Тази вечер Ябу носеше меча Йошитомо. Допирът до него му доставяше неопишимо удоволствие. – Судзу – повика той една от прислужничките. – Изпрати ми Дзукимото!

– След колко време ще започне войната?

– Тази година. Може би след шест месеца, а може и по-рано. Може би Марико-сан ще може да остане повече от три дни, за да ви предпазва.

– Как така?

– Тя е устата на Анджин-сан. След половин месец с нейна помощ той ще може да обучи двадесет души, които после ще обучат още сто, а те – останалите. И тогава няма да има значение дали е жив или мъртъв.

– А защо трябва да е мъртъв?

– Ще имате още подобни сблъсъци с Анджин-сан, господарю. А кой знае какъв ще бъде изходът от тях? Може би ще поискате да умре. – И двамата, както впрочем и Марико, и Игураши, знаеха, че всякаква клетва в боговете, дадена от Ябу, нямаше никаква реална стойност, и той, разбира се, нямаше ни най-малко намерение да изпълни каквото и да било свое обещание. – Може да ви се поиска да упражните натиск върху него. Но щом получите знанията му, за какво ви е тялото му?

– За нищо.

– Трябва да изучите военната стратегия на варварина, при това много бързо. Торанага-сама може да изпрати да го повикат и затова тази жена ви трябва за по-дълго време. Половин месец ви стига, за да изстискате от него всичко – още повече, че сега той ви има доверие. Ще трябва да правите различни опити с него, да нагаждате техните методи към нашите. Да, ще ви трябва най-малко половин месец.

– А Торанага-сама?

– Ще се съгласи, ако му изложите правилно искането си. Няма начин да не се съгласи. Пушките са и негови, и ваши. А нейното присъствие тук ще се окаже полезно и в други отношения.

– Така е – съгласи се Ябу със задоволство, защото и на него му бе минавало през ума да я задържи като заложница. Още на кораба си го бе помислил, когато се чудеше дали да не предложи на Ишидо главата на

Торанага. – Тога Марико трябва, разбира се, да бъде добре охранявана. Ще бъде много неприятно, ако попадне в злонамерени ръце.

– Да. И освен това тя може да се окаже средство, е което да държите в ръце Бунтаро, Хиромацу, целия им род и дори Торанага.

– Съчинете писмо, което ще изпратим в Йедо.

Оми небрежно подхвърли:

– Майка ми получи днес новини от Йедо. Помоли да ви предам, че Генджико-сан е подарила на Торанага първия му внук.

Ябу веднага наостри уши. Внук на Торанага? Дали чрез това дете няма да може да контролира Торанага? Внукът осигурява на Торанага продължение на династията му. Как да се докопам до бебето като заложник?

– А Очиба? Очиба-сама?

– Тръгнала си е от Йедо заедно е целия си антураж. Още преди три дни. Вече трябва да е в безопасност на територията на Ишидо-сама.

Ябу се замисли за Очиба и сестра ѝ, Генджико. Колко бяха различни! Очиба – жизнена, хитра, неуморна, най-желаната жена в империята и майка на наследника. Генджико, по-малката сестра, беше кротка, замислена, е грозно лице и пословична жестокост, наследена от майка и, сестрата на Города. Двете сестри се обичаха, но Очиба ненавиждаше Торанага и цялото му потомство, докато Генджико мразеше тайко и сина му Ямон. Дали тайко наистина беше баща на детето на Очиба, зададе си Ябу въпроса, който всички даймио от години си задаваха тайно.

Какво не бих дал да получа отговор на този въпрос! Какво не бих дал да имам тази жена!

– Сега, когато Очиба-сама вече не е заложница в Йедо – това може да е и за добро, и за по-лошо, не е ли така? – замислено каза Ябу.

– За добро е, само за добро. Сега вече Ишидо и Торанага няма да се бавят и ще започнат в най-скоро време. – Оми умишлено пропусна да каже „сама“ след двете имена – Марико-сан трябва да остане за ваша лична безопасност.

– Погрижете се за това. Напишете писмото и го изпратете на Торанага.

Судзу, прислужницата, почука дискретно и отвори вратата. Влезе Дзукимото.

– Господарю?

– Къде са подаръците, които наредих да докарате за Оми-сан от Мишима?

– Всички са в склада. Ето списъка. Двата коня може да избере сам

от конюшната. Или искате аз да го сторя?

– Не. Оми-сан ще си ги избере утре.

Ябу зачете прилежно съставения списък:

„Двадесет кимона – второ качество – два меча, доспехи – на старо, поправени, но в добро състояние – два коня, оръжие за сто самураи – по един меч, шлем, нагръдник, лък, двадесет стрели и копие – първо качество. – На обща стойност четиристотин двадесет и шест коку. Също и камъкът, наречен «Камък на очакването» – цена: безценен.“

– Ах, да – добродушно си спомни Ябу онази нощ. – Това е камъкът, който открих в Кюшу. Доколкото си спомням, вие имяхте намерение да го преименувате на „Очакващия варварин“?

– Да, господарю, ако нямате нищо против. Но ще ми окажете ли утре честта да изберете лично мястото му в градината? Боя се, че няма достойно място за него.

– Утре ще реша. Да...

Ябу остави мислите си да се зареят към камъка, далечните дни, прекарани с неговия господар тайко, и накрая към Нощта на писъците. Обзе го тъга. Колко е кратък, тъжен и жесток животът! Огледа Судзу. Момичето колебливо му се усмихна – овално лице, стройно и крехко тяло; както и другите две прислужници. И трите бяха докарани в носилки от къщата му в Мишима. Тази нощ бяха боси, кимоната им бяха от най-фина коприна, кожата им – млечно бяла. Интересно, помисли си той, момчетата могат да бъдат тъй грациозни и в много отношения по-женствени и чувствени от момичетата. После забеляза Дзукимото.

– Какво чакаш? Махай се!

– Да, господарю. Поръчахте да ви напомня за данъците.

Дзукимото надигна с пъшкане огромното си потно туловище и доволен се затътри към вратата.

– Оми-сан, веднага удвоете всички данъци.

– Да, господарю.

– Проклети селяни! Нищо не работят! До един са ленивци. Аз охранявам пътищата от бандити, моретата от пирати, управлявам ги мъдро, а те какво? По цял ден се наливат с чай и sake и се тъпчат с ориз! Крайно време е да осъзнаят задълженията си!

– Така е, господарю – съгласи се Оми. После Ябу се върна на въпроса, който го бе занимавал през цялата вечер.

– Анджин-сан ме изуми. Но не и вас, както ми се стори.

– О, не, аз също се изумих. Дори повече от вас. Но вие постъпихте много мъдро, като го принудихте да се реши на такава постъпка.

– Смятате ли, че Игураши беше прав?

– Само се възхитих от мъдростта ви. Все някога трябваше да му откажете. Според мен постъпихте умно, като го сторихте още тази вечер.

– Помислих, че ще отиде докрай и ще се самоубие. Да. Радвам се, че бяхте готов да се намесите. Разчитах на това. Като за варварин Анджин-сан е изключителен човек, нали? Жалко, че все пак е варварин и е толкова наивен.

– Да.

Ябу се прозя. Прие от Судзу чашка саке.

– Та значи казвате, половин месец? Марико-сан трябва да остане тук поне толкова, Оми-сан. След това ще реша какво да правя с тях двамата. Скоро ще трябва да му дам още един хубав урок. – Той се засмя и гнилите му зъби лъснаха. – Щом той ни дава да разберем, значи и ние трябва да го научим на туй-онуй. Погрижете се за това. Да, съгласен съм с вас, че дните на варварина са преброени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Дванадесет дни по-късно от Осака пристигна вестonosец, придружен от десет самураи. Конете им бяха с пяна на уста, по-скоро мъртви, отколкото живи. Знамената на копията им развяваха йероглифа на все-силния Съвет на регентите. Денят беше зноен, облачен и влажен.

Куриерът беше слаб, но як самурай от висш ранг – един от главите офицери на Ишидо. Казваше се Небара Джодзен и беше известен със своята жестокост. – Сивото му униформено кимоно се беше изпокъсало, цялото бе опръскано с кал, а от умора очите му се бяха налели с кръв. Отказа както да яде, така и да пие нещо, и доста неучтиво поиска незабавна среща с Ябу.

– Извинете външния ми вид, Ябу сан, но задачата ми е много спешна и не търпи отлагане. Моля за извинение. Моят господар пита: първо, защо обучавате войници на Торанага заедно с вашите и, второ, защо тренират с толкова много пушки?

Ябу се бе изчервил от грубостта му, но се съдържа, защото съзнаваше, че на Джодзен му е било специално наредено как да се държи и че тази липса на обноски говори за неблагоприятен превес на силите.

Освен това много се разстрои при мисълта, че сред хората му са проникнали чужди шпиони.

– Добре сте дошли, Джодзен-сан. Можете да успокоите господаря си, че неговите интереси винаги са ми били присърце – отговори той с учтивост, която не заблуди никого от присъстващите.

Намираха се на верандата на крепостта. Оми седеше непосредствено зад Ябу. Игураши, на когото преди няколко дни бяха простили, се намираше по-близо до Джодзен. Всички бяха заобиколени от приближени телохранители.

– Какво друго каза господарят ви?

– Той ще се зарадва, като чуе колко присърце вземате неговите интереси. А сега относно пушките и ученията – моят господар би искал да знае защо Нага, синът на Торанага, е заместник-командир. Заместник-командир на какво? Кое е толкова важно, че синът на Торанага се намира тук лично, пита най-учтиво генерал Ишидо. Това го интересува. Всичко, което се прави от неговите съюзници, го интересува. Защо например, както изглежда, ученията се ръководят от варварина? За какво се обучават? Да, Ябу-сама, и това също го интересува. – Джодзен намести по-удобно мечовете си, доволен, че гърбът му е защитен от неговите собствени хора. – И още нещо: Съветът на регентите ще се срещне отново през първия ден на новата луна. След двадесет дни. Официално сте поканен в Осака да дадете отново клетва за вяност. Стомахът на Ябу се пообърна.

– Разбрах, че Торанага-сама е подал оставка.

– Така е, Ябу-сан, вярно е. Ито Терудзуми-сама ще го замести. Моят господар ще стане новият председател на регентите.

Паника обзе Ябу, Торанага му бе казал, че четиримата никога няма да постигнат съгласие кой да бъде пети, Ито Терудзуми беше дребен даймио на провинция Негато в западната част на Хоншу, но родът му беше древен, по произход Фуджимото, затова можеше да бъде приет за регент, макар да бе некадърен, женствен и марионетка в чужди ръце.

– За мен е чест, че съм поканен – опита се Ябу да спечели време.

– Моят господар си помисли, че сигурно ще пожелаете да тръгнете веднага. Тогава ще успеете да пристигнете в Осака за срещата. Заповяда да ви предам, че са поканени всички даймио в империята. Сега, по същото това време, си получават поканите. Така всички ще имат възможност да пристигнат навреме – на двадесет и първия ден. Негово императорско величество, император Го-Ниджо, позволи в чест на срещата да се устрои тържествена изложба на цветя.

И Джодзен подаде свитъка с поканата.

– Но това е печатът на Съвета на регентите!

– Моят господар изпраща поканите сега с пълното съзнание, че като верен васал на покойния тайко и верен васал на ЯEMON, неговия син, наследник и бъдещ пълноправен управител на империята, щом навърши пълнолетие, вие ще разберете, че новият Съвет ще одобри, разбира се, действията му.

– За мен действително ще бъде голяма привилегия да присъствавам на официалната среща. – Ябу едва смогваше да овладява израза на лице-то си.

– Добре. – Джодзен извади втори свитък, отвори го и го подаде. – Това е копие от писмото, с което Ито-сама се назначава за регент, одобрено и подписано от останалите регенти – господарите Ишидо, Кияма, Оноши и Сугияма.

Джодзен не си направи труда да прикрие ликуващия си израз, защото много добре знаеше, че по този начин капанът за Торанага и всичките му съюзници се затваряше и че същевременно писмото правеше неуязвими и него самия, и хората му.

Ябу пое писмото. Пръстите му потрепериха. Достоверността му не подлежеше на никакво съмнение. Беше подписано дори от Йодокото-сама, съпругата на тайко, която потвърждаваше, че документът е верен, подписано в нейно присъствие, и е един от шестте екземпляра, разпратени из цялата империя, а този именно екземпляр бе предназначен за владетелите на Ивари, Микава, Суруга, Идзу и Кванто. Датата беше от преди единадесет дни.

– Владетелите на Ивари, Микава, Суруга и Тотоми вече приеха. Ето печатите им. Вие сте предпоследен в моя списък. Последен е Торанага-сама.

– Моля ви да благодарите от мое име на господаря си и да му предадете, че с нетърпение очаквам да го поздравя и да му честитя – отвърна Ябу.

– Добре. Ще искам да ми потвърдите същото и в писмена форма. Може още сега.

– Довечера, Джодзен-сан. След като се навечеряме.

– Много добре. А сега ще отидем да погледаме как вървят военните учения.

– Днес няма да има учения. Всички са на поход. – В момента, в който Джодзен и придружаващите го самураи навлязоха на територията на Идзу, Ябу веднага беше уведомен за това и незабавно нареди на хората

си да прекратят стрелбата и да продължат ученията безшумно на доста голямо разстояние от Анджино. – Утре можете да ме придружите – по обед, ако ви е удобно.

Дждожен погледна към небето. Денят преваляше.

– Добре. И без това много ми се спи. Но привечер Ще дойда пак, с ваше позволение. Тогава вие, вашият командир Оми-сан и заместникът му Нага-сан ще ми разкажете, в интерес на моя господар, за ученията, пушките и всичко. Както и за варварина.

– Той... ах, да... разбира се. – Ябу махна на Игураши. – Настани както подобава нашия почетен гост и хората му.

– Благодаря, но няма нужда – бързо възрази Дждожен. – Голата земя е рогозка за самурая, седлото е неговата възглавница. Само бих се изкпал, ако обичате. Каква влага! Ще разположа бивака си горе на билото с ваше позволение, разбира се.

– Както желаете.

Дждожен се поклони сковано и излезе, заобиколен от своите самураи. Всички бяха въоръжени до зъби. Отвън двама пазеха конете.

Щом се изгубиха от поглед, лицето на Ябу се изкриви от ярост.

– Кой ме е издал? Кой? Кой е шпионинът?

Не по-малко пребледнял, Игураши махна на стражата да се отдръпне, за да не слуша разговора.

– Предателството е станало в Йедо, господарю. Няма Друг начин. Нашите хора са сигурни до един!

– Ох ко! – Ябу само дето не си късаше дрехите. – Предаден съм! Ние сме изолирани! Идзу и Кванто са изолирани! Ишидо спечели! Спечели!

– До двадесет дни още не може да се говори за победа – побърза да се намеси Оми. – Изпратете незабавно някой при Торанага-сама. Съобщете му за...

– Глупак! – изсъска Ябу. – Торанага не може да не знае вече. Той има петдесет пъти повече шпиони от мен. Оставил ме е да се напъхам в капана!

– Не съм на същото мнение, господарю – без никакъв страх възрази Оми. – Ивари, Микава, Тотем и Суруга са все негови врагове. И врагове на всичките му съюзници. Никога няма да го предупредят, така че нищо чудно още да не знае. Съобщете му и предложете...

– Ама вие не чухте ли какво каза Дждожен? – разкрещя се Ябу. – И четиримата регенти са се съгласили да назначат Ито, така че Съветът пак е законен и ще се събере след двадесет дни!

– Отговорът на това е много прост, господарю. Предложете на Торанага да се погрижи незабавно за убийството на Ито Терудзуми или на друг някой от регентите.

Долната челюст на Ябу увисна.

– Какво?!

– А ако не желаете, изпратете мен – аз да опитам. Или Игураши-сан, Ако Ито умре, Ишидо пак остава безпомощен.

– Вие полудяхте ли, какво? – безпомощно питаше Ябу. – Разбирате ли смисъла на това, което ток у-що предложихте?

– Много ви моля, господарю, изслушайте ме търпеливо. Анджин-сан ви даде безценни знания. Повече от всичко, за което сме мечтали. Торанага също е уведомен от вашите доклади, както и от личните донесения на Нага-сан. Ако спечелим достатъчно време, нашите петстотин пушки и останалите триста ще ни осигурят абсолютен превес във всяка битка – но само един-единствен път. Когато врагът – независимо кой е той – види как използвате своите хора и огнестрелното оръжие, той веднага ще си вземе бележка. Но първата битка – ако е тази, която трябва – ще донесе на Торанага крайната победа...

– Ишидо не се нуждае от битки. След двадесет дни ще получи мандата си от императора.

– Ишидо е селянин. Той е син на селянин, лъжец и на всичко отгоре изоставя другарите си в разгара на битката и бяга да си спасява кожата.

Ябу зяпна Оми и по лицето му избиха петна.

– Вие – чувате ли се какво говорите?

– Точно така постъпи в Корея. Нали бях там. Видях със собствени-те си очи, и баща ми също видя. Ишидо ни заряза да се оправяме сами с Бунтаро-сан и да си проправяме път с бой. Той е селянин и предател – куче на тайко, това поне е сигурно. На селянин по можеш да имаш доверие. А Торанага е един Миновара. На него човек може да му се довери. Съветвам ви да действувате само в интерес на Торанага.

Ябу клатеше глава и не можеше да повярва на ушите си.

– Оглушали ли сте? Не чухте ли какво каза Небара Джодзен? Ишидо е спечелил. След двадесет дни Съветът отново ще е на власт.

– Може би.

– Дори ако Ито... Как ще го направите? Не е възможно.

– Мога поне да опитам, но няма да успея. Никой не може за такъв кратък срок. Двадесет дни. Само Торанага. – Оми прекрасно съзнаваше, че е напъхал главата си в устата на дракона. – Моля ви да обмислите това предложение.

Ябу избърса потното си лице с две ръце. Тялото му също бе плувнало в пот.

– Щом като поканите са разпратени, ако Съветът се събере и аз не присъствавам, всички сме мъртви – и аз, и целият ни род, включително и вие. Трябват ни най-малко два месеца, за да обуча батальона си, Дори и да бяха вече обучени, двамата с Торанага не можем да спечелим срещу всички останали. Не сте прав – ще трябва да взема страната на Ишидо.

– Още десет – не, четиринадесет дни ви остават, преди да е нужно да потеглите за Осака, ако пътувате бързо. Съобщете на Торанага за Небара Джодзен. По този начин ще спасите Идзу и рода Касиги. Умолявам ви – Ишидо ще ви предаде и ще ви изяде с кокалчетата. Не забравяйте, че Икава Джикю е негов роднина.

– А какво ще правим с Джодзен – възкликна Игураши. – Ами пушките? А великата стратегия? Той иска да му разкажем всичко още тази нощ.

– Разкажете му. Най-подробно. Та той е само един слуга. – Оми усети, че започва да надделява. Знаеше, че е поставил всичко на карта, но трябваше на всяка цена да не допусне Ябу да се присъедини към Ишидо, и да провали шансовете му. – Разкрийте му плановете си.

Игураши разпалено се противопостави на подобна идея.

– В момента, в който Джодзен разбере какво става, той ще изпрати човек да съобщи на Ишидо. Новината е такава, че това е неминуемо. Ишидо ще ни открадне плановете и тогава сме загубени.

– Ще проследим пратеника и ще го убием.

Ябу пламна.

– Писмото бе подписано от най-високопоставените сановници в тази страна! Те до един са под закрилата на регентите! Трябва да сте поудели, за да предлагате такова нещо! Това убийство ще ме постави извън законите, ще ме превърне в парий!

Оми поклати глава и увереността не напусна нито за миг лицето му.

– Според мен Йодоко-сама и останалите са били заблудени, включително и негово императорско величество, от предателя Ишидо. Трябва да укрим пушките, господарю, трябва да спрем всеки куриер до...

– Млък! Това, което ме съветвате, е безумие!

Сми се поклони дълбоко, докато Ябу го шибаше о думите си. Но веднага след това вдигна очи и каза най-спокойно:

– Тогава ви моля да ми разрешите да извърша сепуку, господарю.

Ала преди това ми позволете да довърша мисълта си. Дългът ми към вас ще остане неизпълнен, ако не направя всичко възможно да ви защитя. Моля за тази последна услуга, като ваш верен васал.

– Добре, говорете!

– Сега не съществува никакъв Съвет на регентите и следователно този невъзпитан Джодзен, който ви оскърби, и неговите хора не се намират под ничия законна закрила, освен ако вие не уважите един незаконен документ поради вашата... – Оми за малко да каже „слабост“, но навреме се усети. – Поради изпадане в заблуда като всички останали. Съветът не съществува. Те не могат да „заповядват“ каквото и да било на когото и да било. След като се свика – друг въпрос, тогава сте длъжен да се подчинявате. Но сега – колко даймио ще се подчинят, преди да получат законни заповеди? Само съюзниците на Ишидо. Та нали управителите на Ивари, Микава, Тотоми и Суруга са негови роднини и открити съюзници! Документът определено означава война – това е така, но ви моля вие да диктувате условията ѝ, а не Ишидо. Отнесете се към тази заповед с презрението, което заслужава. Торанага, за разлика от Ишидо, досега не е побеждаван в бой. Той не участва в пагубното нападение срещу Корея, организирано от тайко. А Ишидо взе участие. Торанага подкрепя корабите и търговията. А Ишидо е против тях. Торанага ще иска варваринът да му построи флота – нали и вие така го посъветвахте? А Ишидо няма. Ишидо ще затвори вратите на империята, докато Торанага ще ги разтвори широко. Ако спечели, Ишидо ще подари на Икава Джикю вашата наследствена провинция Идзу, а Торанага в случай на победа ще ви даде провинцията на Джикю. Нали сте негов главен съюзник! Подари ви собствения си меч! Повери ви контрола над всички пушки. А пушките гарантират победа – ако нападението се извърши изневиделица. А какво ще ви даде селянинът Ишидо в отплата? Изпраща ви един ронин, лишен от всякакви обноси, да ви посрами в собствената ви провинция! Повтарям – Торанага Миновара е единственият ви избор. Трябва да застанете на негова страна.

Той се поклони и смирено зачака. Ябу погледна към Игураши.

– Е, какво ще кажеш?

– Съгласен съм с Оми-сан, господарю. – Лицето на Игураши не криеше силното му безпокойство. – Що се отнася до убийството на вестоносеца – смятам, че е опасно, и след това връщане назад няма. А Джодзен сто на сто ще изпрати утре един или двама. Освен ако не изчезнат безследно убити от бандити... – Той млъкна по средата на изречението. – Пощенски гълъби! Видях кафези на товарните коне на Джодзен!

- Още тази нощ трябва да ги отровим – обади се Оми.
- Как? Нали ще бъдат охранявани?
- Не знам. Но трябва да ги премахнем или осакатим преди залез слънце.
- Игураши, изпрати хора да следят Джодзен – нареди Ябу. – Разбери дали днес ще изпрати гълъб.
- Предлагам също така да изпратите всички соколи и соколари на изток – бързо добави Оми.
- Ще заподозре предателство ако всичките му птици бъдат уловени във въздуха – възрази Игураши.
- Трябва да ги спрем – сви рамене Оми.
- Игураши погледна Ябу, който кимна примирено.
- Прави каквото казва.
- Игураши се върна и се обърна направо към Оми:
- Оми-сан, току-що ми хрумна нещо. Много от нещата които казахте за Джикию и Ишидо, са верни. Но щом съветвате да направим така, че пратениците да „изчезнат“, тогава защо изобщо да се занимаваме с Джодзен? Защо да му казваме каквото и да било? Защо да не ги избием до един сега?
- Наистина, защо не? Освен ако Ябу-сама не желае да се позабавлява. Съгласен съм с вашия план, Игураши-сан, по-добър е.
- И двамата впериха погледи в Ябу.
- Как да опазя пушките в тайна? – попита той.
- Убийте Джодзен и хората му – отвърна Оми.
- Друг начин няма ли?
- И двамата му съветници поклатиха глави.
- Може би ще успее да се спазаря с Ишидо. – Ябу беше потресен и се опитваше да намери някакъв изход от клопката. – Прави сте, че нямаме време. Имам на разположение десет най-много четиринадесет дни. Но как да се справя с Джодзен и същевременно да си оставя време за действие?
- Ще постъпите мъдро ако се престорите, че ще отидете в Осака – каза Оми. – Но нищо лошо няма ако веднага осведомите Торанага. Наш гълъб ще стигне Йедо преди смрачаване. С нищо няма да си навредите.
- Може да съобщите на Торанага за пристигането на Джодзен и за събранието на Съвета след двадесет дни. Колкото за другото – убийството на Ито – прекалено е опасно да се пише черно на бяло, дори ако... Прекалено опасно е – додаде Игураши.
- Съгласен съм. Нито дума за Ито. Торанага би трябвало сам да се

досети. Такава постъпка е очевидна в края на краищата.

– Да, господарю. Оми чакаше в настъпилата тишина, а умът му трескаво търсеше изход от създалото се положение. Ябу не откъсваше поглед от него, но това не го плашеше. Съветът му беше напълно основателен и той го предлагаше с единствената цел да предпази рода, семейството си и Ябу, настоящия водач на рода. Фактът, че бе решил да премахне Ябу и да смени главата на рода, не му пречеше да дава разумни съвети. И бе готов да умре. Ако Ябу се окажеше толкова глупав, че да не приеме очевидната истина, съдържаща се в неговата идея, скоро нямаше да има изобщо никакъв род и никакво водачество. Карма.

Ябу се наведе. Все още не можеше да вземе решение.

– Има ли начин да премахна Джодзен и хората му, без да се изложя на опасност и същевременно десет дни да не се обвързвам с нищо?

– Нага. По някакъв начин сложете Нага в капана като примамка – простичко отговори Оми.

На смрачаване Блаторн и Марико се изкачиха към неговата къща, придружени от още ездачи. Тя яздеше по мъжки, облечена в свободни панталони с препасано в кръста наметало. Беше с ръкавици и широкопола шапка, която да я предпазва от слънцето. Дори селянките се стараеха да пазят лицата и ръцете си от слънчевите лъчи. От незапомнени времена се знаеше, че колкото по-тъмна е кожата, толкова по-долен е произходът на човека. Бялата кожа се ценеше много.

Служителите поеха юздите и отведоха конете. Блаторн освободи придружителите си на поносим японски и поздрави Фуджико, която както винаги го чакаше гордо на верандата.

– Мога ли да ви поднеса чай, Анджин-сан? – почтително се обърна тя към него също както винаги и също както винаги той отказа.

– Първо ще се изкъпя. После саке и нещо за хапване. – И както винаги отвърна на поклона ѝ с поклон и прекоси коридора, за да излезе в задния двор, в градината. Витата пътечка го отведе в оградената с плет и измазана с кал баня. Един прислужник пое дрехите му. Той влезе вътре гол и седна на скамейката. Друг прислужник започна да го трие и сапунисва, а накрая го обля с вода, за да отмие пияната и мръсотията. Чак тогава, свършено чист, той се потопи постепенно – защото водата беше гореща – в огромната желязна вана и се излегна блажено.

– Исусе Христе, каква благодат – въздъхна той облекчено и се отдаде на горещината, която прониза мускулите му и започна да ги отпуска.

Очите му бяха затворени, а от лицето му се стичаше обилна пот.

Чу отварянето на вратата и гласа на Суво:

– Добър ден, господарю – последван от порой японски думи, които не разбра. Тази вечер обаче беше прекалено изморен, за да разговаря със стария масажист. А банята, както Марико му бе обяснявала неведнъж, „не е само за почитване на кожата. Тя е дар от боговете или от бога – божествено удоволствие, на което трябва да се отдаваме и към което трябва да се отнасяме като към такова“.

– Приказки не, Суво. Днес иска мисли.

– Да, господарю. Извинявам се, но правилно е да се каже „днес искам да мисля“.

– Днес искам да мисля – послушно повтори Блаторн на правилен японски, като се опитваше да запомни невероятните звуци, доволен, че го поправят, но прекалено уморен.

– Къде са речникът и граматиката? – беше първият му въпрос към Марико тази сутрин. – Ябу-сан пратил ли е още едно запитване?

– Да. Но имайте търпение, Анджин-сан. Скоро ще пристигнат.

– Бяха ми обещани по галерата заедно е войските. А не ги получих. Войските и пушките пристигнаха, а книгите никакви ги няма. Добре поне, че вие сте тук. Иначе щеше да ми е съвсем невъзможно да се оправям.

– Щеше дави е трудно, но не и невъзможно, Анджин-сан.

– Как се казва: „Не така! Трябва да тичате заедно, да спрете едновременно, да се прицелите и да стреляте заедно.“

– С кого говорите, Анджин-сан?

Той отново усети как в него се надига вълната на отчаянието.

– Всичко е толкова трудно, Марико-сан.

– Не, Анджин-сан. Японският език е много лесен в сравнение с други езици. Няма предлози, няма определителни и неопределителни членове, няма спрягане на глаголите, нито инфинитивна форма. Всички глаголи са правилни, завършват на „масу“ и ако желаете, можете да изразите всичко, като говорите само в сегашно време. За да изразите въпрос, само добавяте едно „ка?“ в края на изречението. За отрицателната форма просто променяте „масу“ на „масен“. Какво по-лесно? „Юкимасу“ значи отивам, отиваш, отива, отиваме, отивате и отиват плюс бъдеще и минало време. Съществителните не се променят в множествено число. „Пума“ значи съпруга или съпруги. Много е просто.

– Добре, но как ще изразя разликата между „аз отивам“ – *юкимасу* – и „те отиват“ – пак *юкимасу*?

– Само с интонацията, Анджин-сан, с промяната на тона. Чуйте – юкимасу – юкимасу.

– И двете ми прозвучаха съвършено еднакво.

– Ах, Анджин-сан, това е само защото мислите на своя език. За да разберете японския език, за да вникнете в него, трябва да започнете да мислите на японски. Не забравяйте, че на вшият език е езикът на Безкрая. Всичко е много просто. Само трябва да промените схващането си за света. Японският означаване на ново изкуство, откъсване от света... Толкова е просто.

– Всичко това са пълни дивотии – каза той на английски и веднага се почувствува по-добре.

– Моля, какво казахте?

– Нищо, нищо. Но това, което говорите, е напълно безсмислено.

– Научете се да пишете йероглифите – посъветва го Марико.

– Не мога. Много време ще ми отнеме. Пък и те нищо не ми говорят.

– Вижте, Анджин-сан. Те са опростени картини. Китайците са много умен народ. Ние сме взели тяхната писменост преди хиляда години. Вижте например този йероглиф, който означава „прасе“.

– Изобщо не прилича на прасе.

– Някога обаче е приличал. Нека ви покажа. Ето.

Добавете към йероглифа „прасе“ знака за покрив и какво се получава.

– Прасе с покрив.

– Но какво може да значи този нов йероглиф?

– Не знам.

– Къща. В стари времена китайците са смятали, че в дома непременно трябва да има прасе. Те не са будисти и ядат месо, затова за тях – за селяните – прасето е означавало богатство и оттам – благоденстваещ дом. Така се появява този йероглиф.

– Как го произнасяте?

– Зависи дали сте китаец или японец.

– Ох ко!

– Именно ох ко – засмя се тя. – Ето още един йероглиф. Знакът за прасе, покрив и жена. Ако под покрива има две прасета, думата означава „задоволство“. А ако под покрива има две жени, тогава означава „раздор“.

– Така си е.

– Разбира се, китайците в много отношения са глупави и техните

жени не са възпитани като нашите. Във вашия дом например цари ли раздор?

Сега, на дванадесетия ден от прераждането си, Блаторн отново се замисли над думите ѝ. Не, раздор нямаше. Но не беше и дом. Фуджико беше просто доверена домоуправителка и довечера, когато влезе в спалнята му, футоните ще бъдат подредени и тя търпеливо ще е коленичила до тях с напълно безизразно лице. Ще бъде облечена в спалното си кимоно, което се отличаваше от другите по мекотата на плата и по колана, който беше лек и свободен, а не широк и колосан пояс като през деня.

– Благодаря ви – ще каже той. – Лека нощ.

Тя ще му се поклони и безмълвно ще отиде в стаята си в другия край на коридора, до тази на Марико. А той ще се пъхне под копринената мрежа против комари. Никога преди не беше виждал такива мрежи. После ще се излегне доволно по гръб и през нощта, докато комарите бръмчат извън мрежата, той ще се замисли за Черния кораб и огромното му значение за Япония.

Без португалците няма търговия с Китай. Няма коприна за дрехи, нито за мрежи. А той вече усещаше голямото им значение поради повишената влажност на въздуха.

Ако се размърда през нощта, някоя прислужница веднага ще открехне вратата и ще го попита дали не желае нещо. Веднъж се получи недоразумение. Той ѝ махна да си върви и излезе в градината, седна на стъпалата и се загледа в луната. Само след няколко минути Фуджико се появи сънена, поразчорлена и мълчаливо седна зад него.

– Да ви донеса ли нещо, господарю?

– Не, благодаря. Идете да си легнете.

Тя каза още нещо, но той не я разбра. Отново ѝ махна с ръка да си върви и тя се обърна към прислужницата, която не се отделяше от нея като сянка, и рязко ѝ нареди нещо. Скоро след това се появи и Марико.

– Добре ли сте, Анджин-сан?

– Да. Не разбирам защо така се разтревожихте всички. Просто съзерцавам луната. Не можах да заспя. Реших да подишам малко чист въздух.

Фуджико каза нещо със запъване, неспокойна, засегната от раздразнения му тон.

– Казва, че сте ѝ наредили да отиде да спи. Иска просто да знаете, че съпруга или наложница не може да спи, когато нейният господар е буден. Само това, Анджин-сан.

– Тогава ще трябва да промени обичая. Аз често не спя нощем. И си

стоя самичък. Навик ми е от мореплаването – на суша спя много леко.

– Да, Анджин-сан.

Марико обясни думите му и двете жени се прибраха, но Блаторн знаеше, че Фуджико не заспа и никога нямаше да заспи, докато той е буден. Винаги беше будна и го чакаше, по което и време да се прибере въкъщи. Имаше нощи, когато той излизаше да се разходи по брега. И макар изрично да настояваше да го оставят сам, знаеше, че го следят внимателно от разстояние. Не защото се бояха да не избяга, а защото според техните обичаи важните личности трябваше да бъдат винаги придружавани. А в Анджио той беше много важна личност.

След време се примири с постоянното ѝ присъствие. Както го бе посъветвала Марико: „Мислете за нея като за камък, параван или стена. Неин дълг е да ви служи.“ Но с Марико беше по-различно.

Радваше се, че тя остана. Без нея нямаше да е в състояние да започне ученията, камо ли да обясни сложните стратегии. Благослови наум нея, отец Доминго, Олбан Карадок и всичките си учители.

Никога не съм мислил, че ще мога да оползотворя опита си от битките, мислеше си той. Веднъж, когато корабът му превоз наше английска вълна за Антверпен, градът бе нападат от испанците и всички до един отидоха да се бият на барикадите и дигите. Подлата атака бе отбита, испанската пехота – победена. Тогава за пръв път видя как Вилхелм, херцог Орански, използваше полковете си като пешки на шахматна дъска. Те атакуваха, оттегляха се уж в паника, за да се прегрупират, отново нападаха, а пушките им стреляха едновременно, с оглушителни залпове, от които на хората им се свиваха стомасите, пробиваха фронта на непобедимите, както се наричаха сами себе си испанците, оставяха ги да умират и да крещят неистово, а мирисът на барут, кръв, урина, коне и конски изпражнения опиваше хората, обземаше ги дива, безумна страст да убиват и това им придаваше двадесеторна сила.

– Иусе, какво великолепно усещане е да си победител – произнесе той на глас във ваната.

– Моля, господарю – попита Суво.

– Нищо – отвърна той на японски. – Аз говоря – аз само мисли на глас.

– Разбирам, господарю. Да. Извинявам се. Блаторн отново се отдаде на мислите си. Марико. Да, тя се оказа изключително ценна.

След онази нощ, когато той почти се самоуби, те не си казаха нищо. Какво можеха да си кажат?

Радвам се, че имам толкова много работа, помисли си той. Нямам

време да размишлявам, освен няколкото минути във ваната. За нищо не ми стига времето. Беше се зарекъл да хвърли всичките си сили в ученията и предаването на собствените си знания, а не в ученето на езика, а същевременно страшно искаше да го научи, мъчеше се, трябваше да го научи, за да изпълни поетото пред Ябу обещание. А просто нямаше кога. Щом станеше време за лягане, винаги беше изтощен и изстискан, заспиваше на часа, за да бъде на крак по изгрев слънце, яхнал коня и препускащ към платото. Цяла сутрин тренировки, после оскъден обяд, който никога не го засищаше и никога не включваше месо. След това прекарваше всеки следобед до падането на нощта – а понякога и до късно през нощта – с Ябу, Оми, Игураши, Нага, Дзукимото и няколко други офицери в разговори за военно дело, отговаряше на техни въпроси. Как се водят битките. Как постъпват варварите и как – японците. По суша и по море. И винаги думите му се записваха от писари. Всичко.

Понякога бяха само двамата с Ябу.

Ала Марико присъствуваше неизменно, част от него, говореща от негово име. И от името на Ябу. Сега тя се държеше с него по друг начин – той не беше вече непознат чужденец.

Имаше дни, когато писарите четяха водените от тях бележки и педантично проверяваха дали са записали вярно, проверяваха отново и поправяха – докато най-после след дванадесет дни или стотина часа изтощителни обяснения започна да се оформя наръчник по военно дело. Точен. И смъртоносен.

Смъртоносен за кого? Не за нас, англичаните и холандците, които ще дойдем мирно и само като търговци. Смъртоносен за враговете на Ябу и Торанага, за нашите португалски и испански врагове, ако един ден се опитат да завоюват Япония. Както постъпиха навсякъде. Първо пристигат свещениците. След тях конквистадорите.

Тук обаче няма да стане така, доволен си мислеше той. Никога вече. Наръчникът е смъртоносно оръжие и гаранция за това. Няма да успеят, ако японците имат на разположение няколко години да усвоят тези знания.

– Анджин-сан?

– *Хай, Марико-сан?*

Тя му се кланяше.

– *Ябу-сама уа киден но гошусеки с кон-я хихуйо то сену осерареру, Анджин-сан.*

Той бавно превеждаше наум думите ѝ. „Ябу-сама не настоява за вашето присъствие тази вечер.“

– *Ичи-бан. Домо* – блажено отвърна той. – Добре, благодаря.

– *Гомен насай, Анджин-сан, анатау...*

– Да, Марико-сан – прекъсна я той. Горещата вода бе отнела всичките му сили. – Знам, че трябваше да го кажете по друг начин, но не съм в състояние да говоря повече японски поне тази вечер. Чувствам се като ученик, когото са пуснали в коледна ваканция. Давате ли си сметка, че това са първите ми свободни часове, откак съм пристигнал?

– Да – усмихна се тя кисело. – А давате ли си сметки вие, сеньор капитан-лоцман Блаторн, че това са първите ми свободни часове, откак аз съм пристигнала?

Той се засмя. Беше облечена в плътна памучна хавлия, леко завързана на кръста, а главата ѝ бе омотана с кърпа, за да предпази прическата си. Всяка вечер, когато започваше неговият масаж, тя влизаше да се къпе – понякога сама, а понякога с Фуджико.

– Хайде, ваш ред е – надигна се той.

– Не, моля ви. Не искам да нарушавам спокойствието ви.

– Тогава и вие се присъединете към мен. Чудно е.

– Благодаря. Нямам търпение да отмия от себе си потта и праха.

Тя свали робата си и седна на миниатюрната скамейка. Прислужникът започнала я сапунисва, а Суво чакаше търпеливо до масата за масаж.

– Вярно, че е като коледна ваканция – усмихна се тя блажено.

Когато Блаторн я видя за пръв път гола в деня, когато плуваха заедно, голотата ѝ го поразя. А сега вече сама по себе си не го впечатли физически. Животът по японски маниер в японска къща, където стените бяха хартиени, а стаите се използваша за всякакви цели, го бе поставял нееднократно в положение да я вижда разсъблечена или само частично облечена. Беше я виждал до ри как се облекчава.

– Но, Анджин-сан, какво по-естествено може да има от това? Телата са естествени, както и разликите между мъжа и жената.

– Да, но... ъъ... ние сме възпитани по друг начин.

– Сега обаче сте тук и нашите обичаи са и ваши, нормалното за нас е нормално и за вас.

Оказа се нормално да уринираш или ходиш по голяма нужда на открито, когато наблизко няма тоалетна, като само повдигнеш кимоното си и клекнеш или останеш прав, в зависимост от случая, а другите най-учтиво те чакат, без да гледат към теб. В подобни случаи много рядко се използваша паравани за уединяване. А и за какво да се уединяват? Скоро след това някой от селяните ще прибере изпражненията и ще ги

размие във вода, за да натори нивата си. Човешките изпражнения и урина бяха единствените източници на тор в империята. Конете и воловете бяха малобройни, а други животински източници изобщо липсваха. Така че всички човешки отпадъци се събираха и после ги продаваха на селяните.

А след като сте виждали и високопоставени, и нискостоящи да се облекчават клечащи или стоящи, много малко неща могат да ви смутят.

– Нали, Анджин-сан?

– Така е.

– Добре – остана тя доволна. – Скоро ще проядете сурова риба и пресни водорасли и ще станете истински хатамото.

Прислужникът я обля с вода. Вече напълно измита, тя влезе при него във ваната и седна в отсрещния край. Въздъхна от удоволствие, а малкото кръстче се поклащаше между гърдите ѝ.

– Как го правите – заинтересува се той.

– Кое?

– Ами това бързо потапяне – водата е направо вряла.

– Не знам, Анджин-сан, но днес ги помолих да нагреят повече водата – иначе за вас Фуджико внимава винаги да е – според нас хладка.

– Да пукна, ако това е хладко!

– Моля?

– Нищо, нищо.

От топлината им се придряма и те се отпуснаха за известно време, без да разговарят. Сетне тя попита:

– Какво бихте искали да правите довечера, Анджин-сан?

– Ако бяхме в Лондон, щях... – Блаторн млъкна. Няма да мисля за тях, каза си той. Нито за Лондон. Вече не съществуват. Съществува само това тук.

– Какво щяхте да правите? – Тя го наблюдаваше поразена от промяната в него.

– Щях да отида на театър – овладя се той. – Имате ли театър?

– О, да, Анджин-сан. Ние много обичаме да гледаме пиеси. Тайко обичаше да играе, за да забавлява гостите си. И Торанага-сама също. Имаме, разбира се, и много гастролиращи трупи за простолюдието. Но нашите пиеси, доколкото ми е известно, се различават от вашите. Тук актьорите и актрисите си слагат маски. Наричаме театъра си „Но“. В пиесите има музика, танци и са много тъжни, трагични, на историческа тематика. Имаме и комедии. Ако бяхме в Лондон, комедия ли щяхме да гледаме или религиозна пиеса?

– Не, щяхме да отидем в театър „Глобус“ да гледаме нещо от един драматург, който се казва Шекспир. Харесва ми повече от Бен Джонсън или Марлоу. Може би щяхме да гледаме „Укротяване на опърничавата“ или „Сън в лятна нощ“, или „Ромео и Жулиета“. Водих жена си на „Ромео и Жулиета“ и на нея много ѝ хареса.

Той ѝ разказа набързо съдържанието на пиесата и то силно я озадачи.

– Тук е немислимо едно момиче да не се подчини на волята на баща си. Но колко е тъжно. И за момичето, и за момчето. Значи е била само тринадесетгодишна? Толкова рано ли се омъжват у вас жените?

– Не, обикновено на петнадесет или шестнадесет години. Жена ми например беше седемнадесетгодишна, когато се оженихме. А вие на колко години се омъжихте?

– Бях само петнадесетгодишна, Анджин-сан. – Челото ѝ помръкна, но той не го забеляза. – А след пиесата къде бихме отишли?

– Някъде на ресторант. Или в „Скарата на Стоун“ на Фетър Лейн, или в „Чеширското сирене“ на Флийт Стрийт. Това са ханове с добра кухня.

– И какво ще ядем?

– По-добре да не си спомням – лениво се усмихна той и прехвърли мислите си върху настоящето. – Вече не помня. Сега сме тук и тук ще се храним, а аз обичам сурова риба и карма си е карма. – Той се потопи още по-надълбоко във ваната. – Харесва ми думата „карма“. И идеята, която се крие зад нея. Вие много ми помогнахте, Марико-сан.

– За мен е удоволствие да направя нещо за вас. – Марико се отпусна в топлата вода. – Фуджико ви е приготвила специална вечеря.

– Така ли?

– Купи – мисля, че се казва фазан. Голяма птица. Един от соколари-те я хвана.

– Фазан? Наистина ли? *Хонто*.

– *Хонто*. Фуджико ги помоли да го хванат. А мен помоли да ви кажа.

– И как го готвят?

– Един от войниците е виждал как го приготвят португалците ѝ разказа на Фуджико-сан. Тя ви моли да бъдете търпелив, ако не е пригответен както трябва.

– Да, но как го готви – как го приготвят готвачите – поправи се той, защото готвенето, както и чистенето се извършваха изключително само от прислугата.

– Казаха й, че първо скубете перата, а след това... чистите вътрешностите. – На Марико й се повдигна, но тя се овладя. – След това или се реже на малки парчета и се пържи в мазнина, или се пече със сол и подправки. – Тя сбърчи нос. – А понякога намазвали птицата о кал и я слагали върху жар да се пече. Ние нямаме пещи, Анджин-сан. Затова фазанът ще бъде пържен. Надявам се да ви хареса.

– Убеден съм, че ще е много вкусно – отвърна той, сигурен, че едва ли ще може да се яде.

Тя се засмя.

– Понякога сте толкова прозрачен, Анджин-сан.

– Вие не разбирате значението на храната – усмихна се той въпреки всичко. – Ала сте права. Не бива да мисля за ядене. Но не мога да контролирам глада си.

– Скоро и това ще умееете да правите. Ще се научите дори да пиете чай от празна чаша.

– Какво!

– Тук не е мястото да ви обяснявам, Анджин-сан, нито е моментът. За целта трябва да сте много бодър и да внимавате. Ще го направим по време на някой тих залез или по изгрев слънце. Един ден ще ви покажа, защото заслужавате. Много е приятно тук, нали? Банята е действително дар божи.

Отвъд стената се чуваше как слугите добавят дърва към огъня. Той изтърпя нарасналата горещина, докато можеше, след което с помощта на Суво излезе от ваната и се отпусна задъхан върху дебелия хавлиен кърпа. Пръстите на стареца започнаха да го опипват. На Блакторн му идваше да крещи от удоволствие.

– Ох, че е хубаво!

– Само за няколко дни така се променихте, Анджин-сан.

– Нима?

– Да, много – от прераждането ви на сам.

Опита се да си припомни първата нощ, но почти нищо не се бе запазило в паметта му. Дотърпил се бе криво-ляво дотук на собствените си крака, а Фуджико и слугите му помогнаха да си легне. Спа, без да сънува нищо, събуди се призори и отиде да поплува. После, докато съхнеше на слънцето, благодари на бога за силата и на Марико за идеята. На връщане по целия път поздравяваше селяните и тайно се радваше, че вече са свободни от проклятието на Ябу, като него самия.

Когато Марико пристигна, помоли я да извикат Мура.

– Марико-сан, прадайте, моля ви, следното на Мура-сан: и вие, и аз

имаме общ проблем и заедно ще го решим. Искам да започна занятия в селското училище, заедно с децата.

– Но те нямат училище, Анджин-сан.

– Как така? Никакво?

– Не. Мура-сан казва, че на няколко ли отгук има манастир и монасите могат да ви научат да четете и пишете, ако желаете. А тукашните деца трябва да знаят за рибата, морето, да плетат мрежи, да сеят и прибират реколтата. За друго не им остава време – учат само писане и четене. И както винаги родителите сами учат децата си.

– Тогава как ще уча, когато вие си отидете?

– Торанага-сама ще изпрати учебници.

– Учебниците не са достатъчни.

– Всичко ще бъде както трябва, Анджин-сан.

– Да. Може би. Но кажете на кмета, че когато сгреша, всички до един, включително и децата, трябва да ме поправят. Заповядам!

– Той ви благодари, Анджин-сан.

– Някой тук не говори ли португалски?

– Той казва, че не.

– Никой – в цялата околност?

– *Ийе, Анджин-сан.*

– Марико-сан, трябва ми някой говорещ португалски, след като си отидете.

– Ще предам на Ябу-сан молбата ви.

– Мура-сан, вие...

– Той моли да не го наричате „сан“ – нито кой да е от селяните, защото стоят по-ниско от вас, Не е правилно да казвате „сан“ на някой по-нискостоящ.

Първия ден Фуджико също му се поклони до земята.

– Фуджико-сан ви желае добре дошъл във вашия дом, Анджин-сан. Казва, че сте й оказали голяма чест и моли за прошка, задето на кораба не се е държала с вас как го трябва. За нея е голяма чест да бъде ваша наложница и глава на дома ви. Пита дали ще задържите мечовете, което би й доставило огромно удоволствие. Те са принадлежали на баща й, който е мъртъв. Не ги е дала на съпруга си, защото е имал свои собствени.

– Благодарете й от мое име и й кажете, че за мен е чест да я имам за наложница.

Марико също му се поклони официално.

– Започвате нов живот, Анджин-сан. Гледаме на вас с други очи.

Наш обичай е да се държим понякога строго официално и го вършим съвсем сериозно. Вие ми отворихте очите. По-рано бяхте за мен само един варварин. Извинете моята глупост. Това, което направихте, доказва, че сте самурай. Сега сте самурай. Извинете лошите ми обноски от преди.

Почувствува се много висок. Но фактът, че за малко не причини собствената си смърт, го промени много и той си даде сметка, че белегът ще му остане за цял живот – повече от всички останали случаи, когато е бил на косъм от смъртта.

Дали не си разчитал на Оми – питаше се той. Дали не си разчитал, че Оми ще предотврати удара? Дали не му даде ясно да разбере? Не знам. Знам само, че съм доволен, задето се оказа готов да предотврати удара – искрено си отговори Блаторн. Още един живот си отиде.

– Това беше деветият ми, последен живот – каза той на глас. Пръстите на Суво веднага спряха да се движат.

– Какво? – попита Марико. – Какво казахте, Анджин-сан?

– Нищо – смути се той.

– Да не ви причиних болка, господарю – разтревожи се Суво.

– Не, не.

Суво добави нещо, но той не го разбра.

– Сега иска да масажира гърба ви – преведе Марико. Блаторн се обърна по корем, повтори наум японските думи и моментално ги забрави. Парата не му пречеше да я вижда. Тя дишаше дълбоко с отменати на зад глава, а кожата ѝ бе порозовяла.

Как понася тази горещина – недоумяваше той. Навик от детските години друго обяснение не виждам.

Пръстите на Суво го отпуснаха и той задряма. За какво се бе замислил? За деветия си живот, последния си живот, и се бе уплашил при спомена за поверието. Но тук, в тази страна на боговете, е глупаво да бъдеш суеверен. Нещата са съвсем различни и винаги ще бъде така. И днес като всякога. Утре много неща могат да се случат. Но днес ще спазваш техните правила. Ще ги спазваш!

Прислужницата внесе покрития съд. Държеше го високо над глава-та си, както беше обичаят, за да не оскверни храната с дъха си. Коленичи, задъхана от желание да угоди, и внимателно го постави на масичката пред Блаторн. На всяка масичка имаше купички, клечки за хранене, чаши за саке, салфетки и малък, подреден с много вкус букет цветя.

Срещу него седяха Фуджико и Марико. Косите им бяха украсени с цвeта и сребърни гребени. Кимоното на Фуджико беше на светлозелени риби на бял фон, а поясът – златист. Кимоното на Марико беше в черно и червено с бродирани сребърни хризантеми, а поясът ѝ беше на червени и сребърни квадратчета. Както винаги и двете лъхаха на парфюм. В мангала горяха благовонни, за да отпъждат насекомите.

Блакторн отдавна се бе успокоил. Знаеше, че всяка проява на лошо настроение ще им развали вечерта. Щом могат да се ловят фазани, значи и друг път ще мога да си набавя, успокои се той. Имаше кон и пушка и можеше сам да ловува, стига да има време.

Фуджико се наклони напред и свали похлупака. Малките парченца месо изглеждаха кафяви и много апетитни. От аромата започнаха да му се отделят слюнки.

Бавно пое едно парченце с клечките, като му внушаваше да не падне, и го задъвка. Беше жилаво и изсушено, но толкова време не беше слагал месо в устата си, че му се стори най-вкусното нещо на света. Взе си още едно парче. Въздъхна от удоволствие.

– *Ичи-бан, ичи-бан*, кълна се в бога! Фуджико се изчерви от радост и му наля саке, за да скрие израза на лицето си. Марико си вееше с ветрило с формата на алено водно конче. Блакторн отпи от виното, изяде още едно парче месо, сипа още саке и церемониално подаде препълнената чашка на Фуджико. Тя отказа, както беше обичаят, но тази вечер той настоя и тя изпи виното до дъно, като леко се задави. Марико също отказа и също бе принудена да пие. Чак тогава той се нахвърли върху фазана, като се опитваше да се владее доколкото можеше. Марико и Фуджико почти не се докоснаха до миниатюрните си порции риба и зеленчуци. Това не го безпокоеше, защото знаеше вече, че жените се хранеха преди или след него, за да могат да съсредоточат вниманието си само върху своя господар.

Изяде целия фазан, три купички ориз и започна да сърба шумно сакето, което също беше израз на добри обноски. За първи път от месеци насам се почувствува сит, По време на яденето бе пресушил шест шишета от топлото вино, а Марико и Фуджико по едно. Бяха се зачервили, кикотеха се и се намираха в стадия на глупостта. Марико се засмя и постави ръка пред устата си.

– Защо не мога да пия саке като вас, Анджин-сан? Вие го пиете най-добре – не съм виждала друг като вас. Ловя бас, че сте най-добрият в цяло Идзу. Бих могла да спечеля много пари, ако заложа на вас.

– Мислех, че самураите не одобряват комара.

– О, така е. Те не са търговци, нито селяни. Но не всички са силни, както би трябвало, и много от тях – как се казва – залагат пари като южните вар... като португалците.

– А жените залагат ли?

– О, да! Много. Но винаги в компания на други дами, и то малки суми, като внимават мъжете им да не научат за това.

Тя весело преведе думите си на Фуджико, която бе по-зачервена и от нея.

– Вашата наложница пита дали англичаните залагат. Обичате ли да залагате?

– Това е наш национален спорт – любим начин да си прекарваме свободното време.

И той им разказа за надбягванията с коне, играта на кегли, борбата на кучета с бик, преследване на дивеч с кучета, надбягвания на хрътки, лов със соколи, боулинг на открито, новооткритите акционерни дружества, за каперството, стрелбата, мятане на стрели по мишени, лотарии, бокс, карти, борба, зарове, дама, домино и панаирите, където можеш да залагаш на цифри върху колелото на съдбата.

– Фуджико пита, остава ли ви тогава време да живеете, да воювате и да спите с жени?

– За това винаги има време.

Очите им се срещнаха за миг, но той не прочете нищо в погледа ѝ – само доволство и прекалено много вино.

Марико го помоли да изпее на Фуджико песента си и той я изпя, а те го поздравиха и казаха, че тона била най-хубавата песен, която изобщо били чували.

– Още саке?

– О, Анджин-сан, не бива вие да наливате, това е женско задължение. Нали ви казах?

– Да. Бихте ли приели още, *додзо*?

– По-добре да се въздържа. Мисля, че няма да мога да се изправа на крака.

Марико започна да си вее енергично и няколкото косъмчета, изпълзнали се от безупречната ѝ прическа, започнаха да пърхат около ушите ѝ.

– Какви красиви уши имате – не се стърпя той.

– Вие също. Ние с Фуджико-сан намираме, че и носят ви е много правилен, достоен за един даймио.

Той се засмя и им се поклони дълбоко, по японски. Те също му се

поклониха. Кимоното на Марико леко се разтвори при това и откри ръба на аленото ѝ долно кимоно и набъбналите ѝ малки гърди, което силно го развълнува.

– Още саке, Анджин-сан?

Той протегна чашата си с твърда ръка, а тя му сипа без да откъсва поглед от чашата, като връхчето на езика ѝ докосваше леко устните – толкова се бе съсредоточила.

Фуджико неохотно прие още една чашка, макар да каза, че вече не усеща краката си. Тази вечер се бе отърсила от тихата си меланхолия и изглеждаше като младо момиче, каквото всъщност беше. Блаторн с учудване забеляза, че съвсем не беше толкова грозна, колкото я мислеше.

Главата на Джодзен се замая. Не от сакето, а от невероятната военна стратегия, която Ябу, Оми и Игураши му описаха най-открито. Само Нага, заместник-командирът и син на най-големия враг, мълчеше и през цялата вечер се държа студено, надменно, без да прегъне гръб, с типичния голям нос на рода Торанага на напрегнатото си лице.

– Изумително, Ябу-сама – не се сдържа Джодзен. – Сега си обяснявам защо пазите всичко в такава тайна. И моят господар също ще разбере. Мъдро, много мъдро. А вие, Нага-сан, мълчахте през цялото време. Бих искал да чуя вашето мнение. Как ви харесва тази нова раздвиженост на войските – тази нова стратегия?

– Баща ми смята, че трябва да се имат предвид всички начини за водене на война, Джодзен-сан.

– А вашето собствено мнение?

– Изпратен съм тук само да се подчинявам, да наблюдавам, да слушам, да се уча, да изпробвам. А не да изказвам мнения.

– Разбира се. Но като заместник-командир – бих добавил като един прочут заместник-командир – смятате ли експеримента за удачен?

– На този въпрос могат да отговорят Ябу-сама или Оми-сан. Или баща ми.

– Но нали Ябу-сама каза, че тази вечер всеки може да говори открито. Какво има за криене? Ние сме приятели. Знаменитият син на знаменит баща би трябвало да има мнение.

Очите на Нага се свиха от присмеха, но той не отговори.

– Всеки може да говори открито, Нага-сан – добави и Ябу. – Какво мислите?

– Мисля, че като се използва изненадата, тази идея може да доведе до спечелването на една схватка или може би на цяла битка. Ала само при условие, че налице е елементът изненада. А след това? – Гласът на Нага беше леденостуден. – След това всички страни ще се възползват от същата стратегия и огромен брой хора ще умрат съвсем излишно, избити без чест от самураи, които дори няма да знаят кого убиват. Съмнявам се, че като се стигне дотам, баща ми ще разреши използването на тази стратегия в истинска битка.

– Казал ли е такова нещо? – остро попита Ябу, без да обръща внимание на присъствието на Джодзен.

– Не, Ябу-сама. Изказвам, разбира се, само собственото си мнение.

– Значи не одобрявате мускетния полк? Значи ви отвращава? – попита Ябу начумерено.

Нага го изгледа с безизразните си змийски очи.

– Щом искате мнението ми, най-почтително ви отговарям – да, отвращава ме. Нашите предци винаги са знаели кого убиват или кои ги побеждава. Такъв е бушидо, нашият обичай, обичаят на война, на истинския самурай. По-добрият побеждава. А сега? Как ще докажеш на своя господар доблестта си? Как ще те възнагради за нея? Да стреляш с куршуми, може да е безстрашно, но е също така и глупаво. Къде остава доблестта? Пушките са в разрез с нашия самурайски кодекс. Така се бият варите и селяните. Давате ли си сметка, че мръсните селяни и търговци, дори и ета могат да се бият по този начин. – Джодзен се засмя, но Нага продължи още по-застрашително. – Няколко селяни фанатици могат да избият колкото си искат самураи, стига да имат пушки. Могат да убият дори някой от нас, дори Ишидо-сама, който се стреми да заеме мястото на баща ми.

Джодзен настръхна:

– Ишидо-сама не желае земите на баща ви. Единственото му желание е да запази империята за нейния законен наследник.

– Моят баща не представлява заплаха нито за Яемон-сама, нито за империята.

– Разбира се, но вие говорехте за селяни. Тайко беше селянин по произход. Моят господар Ишидо е бил селянин. Аз също бях селянин. Иронин!

Нага не желаше да влиза в пререкания. Знаеше, че не може да се сравнява с Джодзен, чието умение да борави с мечове и бойна брадва беше прочуто в цялата страна.

– Не съм искал да обиждам господаря ви, вас или когото ида било,

Дждзен-сан. Искам само да кажа, че ние, самураите, трябва да внимаваме селяните никога да нямат пушки – в противен случай никой от нас няма да е – безопасност.

– Търговците и селяните никога няма да ни създадат неприятности.

– Съгласен съм – намеси се Ябу. – Съгласен съм и с част от това, което казвате вие, Нага-сан. Но пушките са съвременно оръжие. Скоро всички битки ще се водят с огнестрелно оръжие. Вярно е, че ще бъдат безславни. Но такава е съвременната война. Ала и при нея ще бъде както винаги – ще побеждават само най-безстрашните самураи.

– Извинявам се, но грешите, Ябу-сама. Какво каза проклетият варварин, кое е основното в тяхната военна стратегия? Той не крие, че всичките им армии се набират от наемни войници. Наемници! Те нямат никакво чувство за дълг към своя господар. Войниците се бият за пари и плячка, за да изнасилват и тъпчат търбусите си. Нали каза, че армиите им се състоят от селяни? Ето какво са донесли пушките на техния свят. И нас ни чака същото. Ако имах власт, още тази вечер щях да отсека главата на варварина и завинаги да забравя всички пушки.

– И вашият баща ли мисли така? – побърза да попита Дждзен.

– Баща ми не казва какво мисли нито на мен, нито на кой да е друг, и вие много добре го знаете. Не говоря от името на баща си – поначало от негово име не говори никой – ядоса се Нага, че изобщо се остави да го въвлекат в разговор. – Изпратен съм тук да се подчинявам, да слушам и много-много да не приказвам. Извинявам се, задето говорих. Нямах да започна, ако не бяхте настояли. Извинявам се, ако съм ви засегнал, или вас, Ябу-сама, или вас, Оми-сан.

– Няма за какво да се извинявате. Попитах ви за вашето мнение – успокой го Ябу. – Защо трябва да се обиждаме? Това е обсъждане, нали така? Спор между водачи. Значи бихте забранили пушките?

– Да, и мисля, че ще постъпите мъдро, ако държите под око всеки човек във владенията си.

– На селяните са забранени всякакви оръжия. Моите селяни и изобщо хората ми са под много строг контрол.

Дждзен се усмихна лицемерно на стройния младеж, когото ненавиждаше.

– Интересни идеи имате, Нага-сан. Но за селяните грешите. Те са само снабдители на самураите. Не са по-опасни от купчинка тор.

– За момента – поправи го Нага, който вече се владееше е голямо усилие на своята воля и гордост. – Именно затова бих забранил още сега всички пушки. Прав сте, Ябу-сан, че новите времена изискват нови

методи. Но имайки предвид думите на този Анджин-сан, този варварин, бих отишъл много по-далеч от сегашните закони. Бих издал укази, според които всеки не самурай, заловен с пушка или търгуващ с пушки, губи веднага живота си, както и на целия си род – на всички поколения. Освен това бих забранил на варварите да ги носят и да ги внасят и стрината. Да, ако имах власт – която нито търся, нито някога ще се домогвам до нея – бих изгонил всички варвари от страната, с изключение на няколко свещеници и едно търговско пристанище, което бих оградил с високи стени и бих охранявал с надеждни самурай. И последно, бих умъртвил веднага този Анджин-сан с неговите пагубни идеи, за да не се разпространят гнусните му знания. Той е равносилен на заразна болест.

– Ех, Нага-сан – обади се Джодзен. – Колко е хубаво човек да е млад. Знаете, ли, моят господар е на същото мнение за варварите. Колко пъти съм го чувал да казва: „Дръжте ги настрана, изгонете ги, изритайте ги в Нагасаки и ги дръжте затворени там.“ Значи бихте убили Анджин-сан? Интересно. И моят господар мрази този варварин. Но на него... – Той млъкна. – Ах, да, хрумна ми нещо хубаво за пушките. Мога ли да докладвам на моя господар идеята ви за нови укази?

– Разбира се. – Нага се поуспокои, след като изговори всичко, което му се бе насъбрало още от първия ден.

– Споделяли ли сте мнението си с Торанага-сама? – заинтересува се Ябу.

– Торанага-сама никога не е искал моето мнение. Надявам се един ден да ме удостои с тази чест, така както направихте вие – незабавно отговори Нага с най-чистосърдечен израз на лицето си, като се надяваше никой да не прозрے в лъжата.

– Тъй като това е свободна дискусия, господарю, ще се осмеля и аз да изразя мнението си, че този варварин е истинско съкровище – обади се Оми. – Смятам, че трябва да се учим от него. Длъжни сме да научим всичко за пушките и бойните кораби, защото той много добре ги познава. Трябва да научаваме всичко, което знаят, веднага щом го научат, и още отсега някои от нас трябва да започнат да се учат да мислят като тях, за да можем в най-скоро време да ги изпреварим.

– Че какво толкова знаят те, Оми-сан? – уверено попита Нага. – Ах, да, за пушките и корабите. Какво друго обаче? Как могат да ни навредят? Че сред тях няма ни един самурай! Този Анджин открито признава, че кралете им са убийци и религиозни фанатици. Ние сме милиони, а те са една шепа хора. Та ние с голи ръце можем да ги издушим!

– Този Анджин-сан ми отвори очите за много неща, Нага-сан.

Открих, че нашата земя и Китай не са целият свят, а само една малка част от него. Отначало смятах варварина за интересна и забавна вещ, но сега вече съм на друго мнение. Благодаря на боговете, заедо ни го изпратиха. Убеден съм, че ни е спасил, и знам колко много неща мога да науча от него. Та той вече ни даде власт над южните варвари и Китай!

– Какво?

– Тайко не успя, защото, изправени човек срещу човек, стрела срещу стрела, те са по-многобройни от нас. Но с пушки и знанията на варварина можем да превземем Пекин.

– С предателството на варварина ли, Оми-сан?

– С неговите знания, Нага-сан, а който вземе Пекин, фактически владее цял Китай. Трябва да свикнем да не се срамуваме да се учим от който и да е.

– А аз казвам, че нищо не ни трябва отвън!

– Без да искам да ви засегна, Нага-сан, ще възразя, че трябва с всякакви средства да отбраняваме тази наша божествена страна. За нас е върховен дълг да пазим уникалното си божествено положение на земята. Та нали само Япония е земя на боговете! Единствено нашият император е от божествен произход. Съгласен съм, че на варварина трябва да му се затвори устата. Но не чрез смърт, а чрез пълна изолация тук, в Анджиро, докато не научим всичко, което знае.

Джодзен се почеса.

– Ще съобщя на господаря си за вашите възгледи. Съгласен съм, че трябва да изолираме варварина. Както и с факта, че ученията трябва незабавно да се прекратят.

Ябу извади от ръкава си свитък пергамент.

– Ето пълен доклад от Ишидо-сама за провеждания експеримент. Когато той пожелае да сложим край на ученията, ние, разбира се, ще се подчиним.

Джодзен прие свитъка.

– А Торанага-сама? Той на какво мнение е?

Погледна към Нага, който премълча, загледан в пергамента.

– Ще имате възможност да го попитате лично за мнението му – отвърна Ябу. – И до него съм написал подробен доклад. Предполагам, че още утре ще потеглите за Йедо? Или може би бихте искали да присъствувате на ученията? Но бързам да ви предупредя, че хората все още нямат достатъчно опит.

– Бих искал да видя едно „нападение“.

– Оми-сан, уредете този въпрос. Вие ще ръководите атаката.

– Да, господарю.

Дждожен се обърна към помощника си и му подаде свитъка.

– Занеси това на Ишидо-сама, Масумото. Тръгни веднага.

– Да, Дждожен-сан.

– Дайте му телохранители, които да го изпратят до границата, и отпочинали коне – обърна се Ябу към Игураши.

Игураши тръгна заедно със самурая. Дждожен се протегна и се прозя.

– Моля да ме извините, но през последните няколко дни съм яздил твърде много. Трябва да ви благодаря за тази изключителна вечер, Ябу-сама. Идеите ви са с голямо бъдеще. Също и вашите, Оми-сан, и вашите, Нага-сан. Ще ви похваля пред Торанага-сама и пред господаря си. А сега, ако ме извините, много съм уморен, а и Осака е далеч.

– Разбира се – съгласи се Ябу. – Как беше в Осака?

– Много добре. Спомняте ли си онези бандити, които ви нападнаха по суша и море?

– Разбира се.

– Отсякохме четиристотин и петдесет глави през същата нощ. Много от тях бяха облечени в униформата на Торанага-сама.

– Ронините нямат никакво чувство за чест. Никакво.

– Някои имат – жегна се Дждожен от оскърблението. Никога не го напускаше срамът, че някога е бил ронин. – Имаше и в сиви униформи. Нито един не се измъкна. До един умряха.

– А Бунтаро-сан?

– Не. Той... – Дждожен замълча. Това „не“ му се изплъзна неволно, но след като вече го бе изрекъл, не съжали. – Не знаем със сигурност – никой не е донесъл главата му. Нищо ли не сте чули за него?

– Нищо – отговори Нага.

– Може да е пленен. А може да са го нарязали на парчета и да са ги разпръснали. Моят господар би искал да узнае съдбата му, ако имате известия. Сега в Осака всичко е наред. Готвим се за събранието. Ще има богати празненства в чест на новата ера и, разбира се, в чест на всички даймио.

– А Тода Хиромацу-сама? – учтиво се поинтересува Нага.

– Стариат Железен юмрук е здрав и як както винаги.

– Там ли е още?

– Не. Тръгна с хората на баща ви няколко дни преди мен.

– А домочадието на баща ми?

– Чух, че Кирицубо-сан и Садзуко-сан са помолили да останат при

моя господар. Лекарят посъветвал Садзуко-сан да си почине един месен – по здравословни причини, нали знаете. Смята, че пътуването няма да се отрази добре на детето, което очаква. – И добави към Ябу: – Тя нали падна онази нощ, когато потеглихте?

– Да.

– Надявам се, че няма нищо сериозно – разтревожи се Нага.

– Не, Нага-сан, няма – отговори Джодзен, все така загледан в Ябу. – Съобщихте ли на Торанага-сама за моето пристигане.

– Разбира се.

– Добре.

– Новините, които ни донесохте, много ще го заинтересуват.

– Да, видях един пощенски гълъб да кръжи над къщата и после се насочи на север.

– О да, сега имам пощенска служба – доволен каза Ябу, но не добави, че гълъбът на Джодзен бе забелязан и свален от соколите близо до планината, а съобщението разшифровано:

„В Анджиросъм. Всичко е истина. Ябу, Нага, Оми и варваринът са тук.“

– С ваше разрешение, утре след „нападението“ ще потегля. Нали ще ни дадете отпочинали коне? Не бива да карам Торанага-сама да чака. С нетърпение очаквам срещата си с него. Както и моят господар в Осака. Надявам се, че ще го придружите, Нага-сан.

– Заповядано ми е да стоя тук и тук ще остана. Нага държеше погледа си сведен, но отвътре изгаряше от потисната ярост.

Джодзен слана и придружен от телохранителите си, се заизкачва по хълма към лагера си. Пренареди охраната и заповяда на хората си да спят. Самият той влезе под ниския навес, построен от самураите му, за да го предпази от приближаващия дъжд. На светлината на свещ, под мрежата за комари, отново написа предишното съобщение на тънка оризова хартия и добави:

„Петстотинте пушки са смъртоносно оръжие. Планират масови нападения с изненада – пълен доклад вече изпратен по Масумото.“

Постави датата и изгаси свещта. В тъмното се измъкна изпод мрежата, извади един от гълъбите от кафеза и постави посланието в малкото калъфче, прикрепено към крака му. След това внимателно, да не го

забележи някой, се промъкна до един от хората си и му подаде птицата.

– Занеси го в храсталака – прошепни топ. – Скрий го някъде, където ще може спокойно да дочака изгрева. Занеси го колкото можеш подалеч. Внимавай много, на около гъмжи от шпиони. Ако те пипнат, кажи им, че съм те изпратил на пост, но преди това побързай да скриеш гълъба.

Човекът се измъкна безшумно като хлебарка.

Доволен от себе си, Джодзен погледна надолу към селото. В крепостта светеше, както и на отсрещния хълм, където беше къщата на Оми. В къщата под неговата, където живееше варваринът, също се виждаха светлини.

Това пале Нага е прав, помисли си Джодзен и замахна да отпъди един комар. Варваринът е по-страшен от чума.

– Лека нощ, Фуджико-сан.

– Лека нощ, Анджин-сан.

Вратата се затвори след нея. Блаторн свали кимоното си, после на бедрената превръзка, облече по-лекото кимоно, е което спеше, пхна се под мрежата и се опъна по гръб.

Духна свещта. Веднага го обви дълбок мрак. Къщата бе утихнала. Тънките щори бяха пуснати и през тях се процеждаше шумът на прибоя. Луната се криеше зад облаци.

От виното и смеха му се бе доспало, настроението му се приповдигна и той се заслуша в плисъка на вълните, усети как се носи по тях, почувствува, че мислите му се замъгляват. От време на време отдолу, откъм селото, се дочуваше кучешки лай. Трябва да си взема едно куче, реши той и си спомни териера, който имаше у дома. Дали е още жив? Името му беше Грог, но синът му Тюдор го наричаше Ог-Ог.

Ах, Тюдор, момчето ми! Откога не съм те виждал...

Как ми се иска сега да съм при теб – или поне да ти изпратя едно писмо. Чакай да помисля... Как бих започнал?

Скъпи мои, това е първото писмо, което мога да ви изпратя, откак пристигнахме в Япония. Нещата се оправиха и вече се научих да живея според техните нрави. Храната е ужасна, но тази вечер изядох цял фазан и в най-скоро време ще ми върнат кораба. Откъде да започна? Живея в тази странна страна като феодален господар. Имам къща, кон, осем души прислуга, икономка, собствен бръснар и преводач. Избръснат съм гладко и всеки ден се бръсна – техните стоманени бръснари сигурно са

най-добрите в света. Плащат ми пребогато – колкото да изхраня двеста и петдесет японски семейства за цяла година. В Англия това ще се равнява почти на хиляда златни гвинеи годишно. Десет пъти повече, отколкото получавах от холандската компания...

Вратата започна да се плъзга встрани. Ръката му се стрелна към пицова под възглавницата и се приготви. В следващия миг обаче чу шумолението на коприна и лекото ухание на парфюм.

– Анджин-сан? – разнесе се шепот, изпълнен е обещания.

– *Хай?* – взираше се той в мрака.

Стъпките се приближиха. Чу звука от коленичене, невидима ръка дръпна мрежата встрани, тя влезе и я спусна отново след себе си. Взе ръката му и я опря първо на гърдите си, после на устните си.

– Марико-сан?

Пръстите ѝ моментално се пресегнаха в тъмнината и докоснаха устните му, за да мълчи. Той кимна, разбрал големия риск, на който се излагаха. Хвана тънката ѝ китка и я притисна до устните си. Другата му ръка потърси в безпрогледната тъмнина лицето ѝ и го погали. Целуна един по един пръстите на ръката ѝ. Косата ѝ се спускаше до кръста. Ръцете му усещаха прекрасната коприна, под която нямаше друга дреха.

Вкуси сладкия-аромат на устните ѝ. Езикът му докосна зъбите ѝ и се разходи по изящните малки уши. Ръката ѝ разхлаби пояса на кимоното му и то се плъзна надолу, както и нейното. Дъхът ѝ замря. Долепи се до него, стуши се в прегръдките му, дръпна с ръка завивката и ги зави и двамата през глава. Тогава започна да го гали – с ръце и устни, с повече нежност и умение, отколкото бе познавал в живота си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Блакторн се събуди призори. Сам. В първия момент реши, че е сънувал, но парфюмът още витаеше над него и разбра, че не е било сън.

Някой тихо почука.

– *Хай?*

– *Охайо, Анджин-сан, гомен насай.*

Прислужницата дръпна вратата и направи път на Фуджико да мине. Тя носеше поднос с чай, купичка оризова каша и оризови сладкиши.

– *Охайо, Фуджико-сан, домо* – благодари и той. Тя винаги лично му носеше първата храна за деня, отдръпваше мрежата и го чакаше да закуси, докато прислужницата му приготвяше чисто кимоно, чорапи

тави и набедрена превръзка.

Той сърбаше чая и се питаше дали Фуджико знае за снощи. Лицето ѝ беше непроницаемо.

– *Икага десу ка?* Как сте? – попита Блаторн.

– *Окагасама де генки десу, Анджин-сан, аната уа?* Много добре, Анджин-сан, а вие?

Прислужницата извади чисто бельо и дрехи от скрина, който беше умело прикрит и се сливаше с останалите вещи в облепената с хартия стая, след което ги остави насаме.

– *Аната уа йоку немута ка?* Добре ли спяхте?

– *Хай, Анджин-сан, аригато годзиемашиита* – усмихна се тя и долепи ръка до главата си, с което имитира болка и показа с мимика колко била пиана и колко непробудно спала. – *Аната уа?*

– *Уаташи уа йоку немуру.* Спах много добре.

– *Уаташи уа йоку немута, Анджин-сан* – поправи го тя.

– *Домо. Уаташи уа йоку немута.*

– *Хай. Тайхеньой.* Добре. Много добре.

Откъм коридора се дочу гласът на Марико:

– Фуджико-сан?

– *Хай, Марико-сан?*

Фуджико се приближи до вратата и я откряхна. Той не видя Марико и не разбра какво си казаха.

Дано никой не е разбрал. Дано остане тайна само между нас двамата. Може би щеше да е по-добре, ако наистина бе само сън.

Започна да се облича. Фуджико се върна и коленичи да му обуе чорапите.

– *Марико-сан? Нан джа?*

– *Нане мо, Анджин-сан* – отвърна тя. – Нищо важно.

После се приближи до таконама – нишата с висящия над нея пергамент с йероглифи и красиво подредени цветя, където винаги стояха мечовете му, и му ги подаде. Той ги затъкна в пояса си. Вече не се чувствуваше смешен с тях, макар да му се искаше да ги носи незабелязано.

Беше му обяснила, че са били подарени на баща ѝ преди осем години след кървав бой в Северна Корея, по време на първото нашествие. Японските армии победоносно помели империята и си пробивали път на север. Но когато наближили река Ялу, китайските орди нахлули неочаквано през границата, присъединили се към корейците и унищожили японските войски благодарение на невероятното си числено

превъзходство. Бащата на Фуджико бил в ариергарда, който прикривал отстъплението към планините северно от Сеул, където се обърнали отново и се били, докато сразили противника. Тази война и следващата се оказали най-скъпо струващите военни операции, предприемани изобщо някога. Когато тайко починал миналата година, Торанага незабавно заповядал от името на Съвета на регентите остатъците от армиите да се завърнат у дома, за голямо облекчение на повечето даймио, които ненавиждали корейската авантюра.

Блакторн излезе на верандата. Обу си сандалите и кимна на прислужниците, наредили се в стройна редица да му се поклонят, както беше обичаят.

Денят беше мрачен и топъл. Небето бе забулено в облаци и откъм морето духаше влажен вятър. Плочите, поставени за стъпване върху ситния чакъл, с който бе покрита пътеката, бяха влажни от падналия през нощта дъжд.

Отвъд портата го чакаха конете и десетте самураи, които винаги го придружаваха. И Марико.

Вече бе яхнала коня си, облечена в светложълто наметало над нежно-зелени копринени панталони. Лицето ѝ се криеше зад воалетката на широкопола шапка, придържана от жълти панделки, а на ръцете си имаше ръкавици. Дъждобранчето също бе приготвено отстриани на седлото.

– *Охайо* – поздрави я той официално. – *Охайо, Марико-сан.*

– *Охайо, Анджин-сан. Икага десу ка?*

– *Окагесама де генки десу. Аната уа?*

Тя се усмихна.

– *Йой, аригато годзиемашита.*

С нищо не показва, че между тях нещо се бе изменило. Но той и не очакваше да получи някакъв знак – поне не пред чужди хора, защото знаеше колко е опасно. Парфюмът ѝ го обгърна и му се прииска да я целуне, тук, пред всички.

– *Икимашо* – заповяда той, метна се на седлото и махна на предния самурай да тръгва. Подкара коня си бавно и Марико го последва със същото темпо. Щом изостанаха от останалите, той се отпусна малко.

– Марико!

– *Хай?*

– Хубава сте и много ви обичам – каза той на латински.

– Благодаря, но снощното вино ме кара да се чувствавам не дотам красива, а любов е християнско понятие.

– Хубава сте и сте християнка, а виното не може да навреди на красотата ви.

– Благодаря за красивата лъжа, Анджин-сан.

– Не, аз трябва да ви благодаря.

– Нима? Защо?

– Не питайте защо. Искрено ви благодаря.

– Щом виното и месото ви направиха така топъл, добър и галантен, трябва да кажа на наложницата ви да обърне небето и земята наопаки, но да ви ги набавя всяка вечер.

– Да, бих искал всичко да бъде като снощи.

– Имате необичайно щастлив вид днес. Това е чудесно. Но защо? Защо наистина?

– Заради вас. Знаете защо.

– Нищо не знам, Анджин-сан.

– Нищо ли? – закачи я той.

– Нищо.

Той беше поразен. Бяха съвсем сами, в безопасност.

– Защо моето „нищо“ изтри усмивката от лицето ви?

– Ама че съм глупав! Забравих, че трябва да бъдем крайно предпазливи. Но така ми се прииска да говорим за това, и то само защото сме съвсем сами. И, честно казано, исках да ви кажа още много неща.

– Говорите много загадъчно. Не ви разбирам.

Той отново се озадачи.

– Значи не искате да говорим за това? Изобщо?

– За кое, Анджин-сан?

– Тогаво какво се случи снощи?

– Снощи минах покрай вратата ви, докато моята прислужница Кой беше с вас.

– Какво!

– Двете с вашата наложница решихме да ви направим по този начин един приятен подарък. Тя ви достави удоволствие, нали?

Блакторн се опита да се съвземе. Прислужницата на Марико беше дребна като нея и по-млада, но далеч не така хубава. Вярно, че беше съвършено тъмно и главата му бе замаяна от виното, но не можеше да бъде прислужницата.

– Не е възможно – каза той на португалски.

– Кое не е възможно, сеньор? – попита тя на същия език.

Той побърза да премине отново на латински, защото придружителите им не бяха много далеч, а вятърът духаше към тях.

– Моля ви, не си правете такива шегички. Никои не ни чува. А и аз все пак мога да различа с кого съм и чий е парфюмът.

– Мислите, че съм била аз? О, не, Анджин-сан. За мен би било чест, но това е невъзможно... дори да искам – не, Анджин-сан. Не съм била аз а Кой, прислужницата ми. Бих била поласкана, но принадлежа на друг, макар и да е мъртъв.

– Да, ама не беше прислужницата ви – преглътна той яда си. – Но нека бъде както вие искате.

– Тя беше, Анджин-сан – опита се да го успокои Марико. – Сложихме ѝ от моя парфюм и ѝ казахме – нито дума, само ще го докосваш. За миг не сме допускали че ще я вземете за мен. Не го направихме, за да ви измамим, а за ваше собствено удобство, защото знаем, че обсъждането на въпроси, свързани с правенето на любов, все още ви притеснява. – Тя го гледаше с невинни кръгли очи. – Нали ви беше приятно? Защото вие на нея сте ѝ доставили голямо удоволствие.

– Не ми е приятно да се правят шегички по повод важни въпроси!

– Към важните въпроси винаги се отнасяме като към такива. Но прислужница с мъж в нощта не е нищо важно.

– За мен вие сте от голямо значение.

– Много ви благодаря. Същото мога да кажа и за себе си, що се отнася до вас. Но прислужница с мъж в нощта е нещо съвсем лично и няма никакво значение. Нощта е дар от нея за него, а понякога и обратното. Нищо повече.

– Никога ли?

– Само понякога. Но тази лична история не заслужава значението, което ѝ придавате.

– Никога?

– Само когато мъжът и жената се съединяват против закона. В тази страна.

Той придърпа коня, най-сетне разбрал причината за нейното упорито отричане.

– Извинете ме. Вие сте права, аз много сгреших. Не биваше изобщо да повдигам този въпрос. Извинете.

– Но за какво се извинявате? За какво? Кажете ми, Анджин-сан, момичето имаше ли кръстче на врата?

– Не.

– Ето, виждате ли! Аз никога не си го свалям. Никога!

– Да, но едно кръстче винаги може да се свали – без да се замисли, изрече той на португалски. – Това нищо не доказва. И то може да се

вземе на заем, като парфюма.

– Кажете ми нещо последно: видяхте ли момичето? Видяхте ли го наистина?

– Разбира се! Хайде да забравим, че изобщо съм...

– Нощта беше много тъмна, а луната се криеше зад облаци. Кажете ми истината, Анджин-сан, моля ви. Видяхте ли я наистина?

Разбира се, че я видях, възмутено си каза той. Я помисли пак, дявол да го вземе. Нямаше начин да я видиш. Пък и главата ти беше замаяна. Като нищо може да е бяла прислужницата, но ти реши, че е Марико, защото ти се искаше да е тя и само нея виждаше в съзнанието си, убеден, че и тя иска същото. Ех, че си глупак! Ужасен глупак!

– Всъщност не. Честно казано, трябва да ви се извиня. Как да се извиня?

– Няма защо да се извинявате, Анджин-сан – спокойно отвърна тя. – Нееднократно съм ви казвала, че мъжете никога не се извиняват, дори когато не са прави. А вие имате право. – Погледът ѝ стана закачлив. – Прислужницата ми няма нужда от извинения.

– Благодаря – засмя се той. – Така не се чувствавам чак толкова голям глупак.

– Когато се засмеете, годините бягат от вас. Засменият Анджин-сан отново се превръща в младо момче.

– Баща ми казваше, че съм се родил стар.

– Наистина ли?

– Той така смяташе.

– Какъв човек беше?

– Чудесен. Притежател на кораби и капитан. Испанците го убиха в един град, който се казва Антверпен, когато подложиха града на сеч. Изгориха кораба му. Бях шестгодишен, но си го спомням като едър, висок, добродушен човек със златно-руса коса. По-големият ми брат, Артур, беше едва осемгодишен. – Много нещо е минало през главите ни, Марико-сан.

– Защо? Моля ви, разкажете ми. Моля ви.

– Нищо особено. Всичките ни пари бяха вложени в този кораб и като го загубихме... Скоро след това умря сестра ми. От глад. През 71-ва година имахме глад и чума.

– И ние понякога имаме чумни епидемии. И едра шарка. Колко голямо беше семейството ви?

– Трима души – с готовност заразпраща той, за да отвлече вниманието си от другата болка. – Уилия, сестра ми, почина на девет години.

Артър – той е следващият по възраст – искаше да стане художник, скулптор, но трябваше да постъпи чирак при един каменоделец, за да ни издържа. Убиха го по време на битката с Армадата. Беше двадесет и пет годишен, нещастният глупак, и взе, че се записа на един кораб, без да има необходимата подготовка. Отиде си на вятъра. Аз съм последният от рода Блаторн. Жената и дъщерята на Артър живеят сега при жена ми. Майка ми е още жива – също и баба Джейкоуба – тя е на седемдесет и пет и е здрава като английски дъб, макар че е ирландка. Поне бяха живи, когато ги оставих преди две години.

Сърцето му отново се присви. Ще мисля за тях, като потегля за към къщи, нареди си той. Дотогава няма да мисля.

– Утре ще имаме буря – продължи той, загледан в морето. – Силна буря. Но след три дни времето ще се оправи.

– Сега е сезонът на бурите. Времето е все облачно и постоянно вали. А когато дъждовете спрат става много влажно. След това започват тайфуните.

Как ми се иска да съм пак в морето, въздъхна той. Бил ли съм изобщо някога в открито море? Кое е истина – Марико или прислужницата?

– Вие рядко се смеете, Анджин-сан.

– Прекалено дълго съм бил в открито море. Моряците са винаги сериозни. Научени сме да дебнем морето. Дебнем го и чакаме да ни се случи най-лошото. Ако за миг само отклоним вниманието си от него, то ще сграбчи кораба и ще го направи на трески.

– Боя се от морето.

– Аз също. Един стар рибар ми каза веднъж: „Човек който не се бои от морето, е осъден да се удави, защото ще излезе в него, когато не трябва. А ние, които се страхуваме от него, ще се давим само от време на време.“ – Той я погледна. – Марико-сан?

– Да?

– Преди малко ме убедихте, че... да кажем, че се убедих. Но сега пак се съмнявам. Кое е истината? *Хонто*? Трябва да знам.

– Ушите са, за да чувате с тях. Разбира се, че беше прислужницата.

– А мога ли да поискам и друг път да дойде при мен?

– Разбира се. Но един мъдър човек не би поискал пак.

– Защото може да се разочарова?

– Вероятно.

– За мен е трудно да имам прислужницата и да я загубя, да не казвам нищо...

– Лягането е жена е удоволствие. За тялото. Няма за какво да се

говори.

– Но как да кажа на една прислужница, че е прекрасна? Че я обичам? Че ми е доставила върховно удоволствие?

– Не е прилично да „обичате“ една прислужница по този начин. Не в тази страна, Анджин-сан. Страстта не е дори за съпруга или наложница. – Очите ѝ се присвиха. – Тя е само за куртизанка като Кику-сан, която е красива и го заслужава.

– Къде мога да намеря това момиче?

– В селото. За мен би било чест да ви посреднича.

– Господи, изглежда, говорите съвсем сериозно!

– Разбира се. На мъжа са му необходими всякакви страсти. Тази дама е достойна за романтична любов – ако можете да си я позволите.

– Какво значи това?

– Тя е много скъпа.

– Но любовта не се купува. Такива жени нищо не струват. Любовта няма цена.

Тя се усмихна.

– Лягането с жена винаги има цена. Винаги. Не непременно в пари, Анджин-сан, но мъжът винаги плаща за това по един или друг начин. Ние наричаме истинската любов „дълг“ и тя е от една душа за друга, затова не се нуждае от такова изразяване – физическо изразяване, с изключение може би на подарък като смъртта.

– Грешите. Защо не мога да ви покажа света такъв, какъвто е!

– Познавам света такъв, какъвто е и какъвто винаги ще бъде. Искате ли пак тази презряна слугиня?

– Да, много добре знаете.

Марико весело се засмя.

– Тогава ще ви я изпратя. По залез слънце. Двете е Фуджико ще я доведем.

– Дявол да го вземе – като нищо ще го направите! И той се присъедини към нейния смях.

– Ах, Анджин-сан, приятно е да ви гледа човек как се смеете. Откак сте в Анджино, много се променихте. Много.

– Не чак толкова. Но снощи сънувах един сън. И този сън беше самото съвършенство.

– Бог е съвършенство. Понякога съвършенство е един залез или изгряването на луната, или първият минзухар.

– Изобщо не ви разбирам.

Тя вдигна воалетката от лицето си и го погледна в очите.

– Веднъж един друг мъж ми каза: „Изобщо не ви разбирам“, а моят съпруг отговори: „Извинете, господарю, но никой мъж не я разбира. Баща ѝ не я разбира, боговете не я разбират, нито нейният варварски бог, дори майка ѝ не я разбира.“

– За Торанага ли става дума? Торанага-сама?

– Не, Анджин-сан, за тайко. Торанага-сама ме разбира. Той разбира всичко и всички.

– Дори мен?

– И вас много добре ви разбира.

– Много сте сигурна.

– Да, много.

– Той ли ще спечели войната?

– Да.

– И аз съм негов любим васал?

– Да.

– Ще иска ли флота?

– Да.

– А кога ще си получа кораба?

– Няма да го получите.

– Защо?

Сериозността ѝ се стопи.

– Защото ще получите „прислужницата“ си в Анджино и толкова много ще се търкаляте в леглото, че няма да ви останат сили да отплавате дори на четири крака, дори ако тя ви моли да се качите на кораба и ако Торанага-сама ви нареди да си вървите и да ни оставите на мира!

– Виждате ли каква сте! Както си говорите сериозно, и изведнъж започвате да се шегувате.

– Това е, за да ви изясня някои неща, Анджин-сан. Но преди да ни напуснете, трябва да се срещнете с Кики-сан. Тя е достойна за силна страст. Толкова е красива и надарена! За нея трябва да сте нещо изключително.

– Изкушавате ме да приема предизвикателството.

– Някого не предизвиквам. Но ако сте готов да бъдете самурай, а не... чужденец, ако сте готов да се отнасяте към правенето на любов като към такова – тогава за мен ще е чест да ви посреднича.

– Какво значи това?

– Когато сте в добро настроение, когато сте готов за много специални забавления, помолете наложницата си да ме повика.

– Защо Фуджико-сан?

– Защото е неин дълг да се погрижи за удоволствията ви. Наш обичай е да опростяваме нещата. Възхищаваме се от простотата и затова и мъжете, и жените могат да приемат правенето на любов за това което е: важна страна от живота, без съмнение, но между мъжа и жената има други, много по-важни неща. Например смиреност, уважение, дълг. Дори тази ваша „любов“. Фуджико ви „обича“.

– Не е вярно.

– Би дала живота си за вас. Какво друго може да даде?

Той свали погледа си от нея и се загледа в морето. Вятърът се бе усилил и вълните около брега имаха бели гребени. После пак се обърна към нея.

– Значи двамата с вас няма какво да си кажем?

– Не. Това е най-мъдро.

– А ако не съм съгласен?

– Трябва да сте съгласен. Вие сте тук. Тук е вашият дом.

Атакуващите петстотин самураи препуснаха в галоп в подножието на хълма без никакъв ред, надолу към каменистата долина, където двете хиляди защитници ги чакаха в стегнати редици. Всеки конник бе метнал през рамо по един мускет и бе препасал пояс с куршуми, кремъци и барут. Като на повечето самураи дрехите им бяха пъстроцветна безредица от кимона и дрипи, но оръжието винаги беше най-хубавото, което можеха да си позволят. Единствено Торанага и Ишидо, който гледаше да не остане назад, настояваха войските им да носят униформи и да са спретнато облечени. Всички останали даймио смятаха тази екстравагантност във външния вид за глупаво прахосване на средства и излишно нововъведение. Дори Блакторн бе съгласен с това. Европейските армии никога не носеха униформи – кой крал можеше да си позволи подобен разкош, освен за личната си охрана?

Беше застанал на едно възвишение заедно с Ябу, помощниците му, Джодзен, неговите хора и Марико. Това бе първата цялостна репетиция за атака. Чакаше напрегнат. Ябу беше необичайно стегнат, а Оми и Нага бяха станали крайно изнервени, та чак избухливи. Най-вече Нага.

– Какво им става? – попита Блакторн Марико.

– Може би искат да се представят добре пред господаря си и неговия гостенин.

– И той ли е даймио?

– Не, но е важна личност, един от военачалниците на Ишидо. Ще

бъде добре, ако днес всичко мине както трябва.

– Трябваше да ме известят, че ще има такава репетиция.

– И какво щяхте да постигнете? Направили сте всичко, каквото можете.

Така е, мислеше си Благторн, като наблюдаваше атакуващите. Но още никак не са готови. Ябу, пък и останалите не може да не знаят това. Ако се случи нещо неприятно, всичко е карма, каза си накрая успокоително и намери утеха в тази мисъл.

Нападателяте набираха скорост, а отбранителите чакаха строени под знамената на своите водачи, подвикваха подигравателно към „врага“, както биха правили в редовен бой, строени в свободни редици по трима-четирима в дълбочина. Скоро атакуващите ще слязат от конете на разстояние извън обсега на стрелите, а след това най-доблестните воини от двете страни войнствено ще се втурнат напред, за да си хвърлят ръкавица, ще си обявят един на друг родословното дърво и ще изтъкнат своето превъзходство, придружавайки всичко това с най-открити обиди. Ще се разгорят единични схватки, чийто брой постепенно ще нараства, докато най-накрая някой от командуващите ще обяви обща атака и тогава всеки започва да се бие за себе си. Обикновено по-многобройните побеждаваха, след което влизаха в действие резервите и мелето се възобновяваше, докато не се пречупеше духът на някоя от страните и към няколкото страхливци, започнали да отстъпват, не се присъединяваха останалите – тогава започваше поголовна сеч. Предателството не беше изключено. Случваше се цели полкове да преминат на страната на противника по заповед на командира си и там ги приветстваха като съюзници – винаги с добре дошли, но никога с доверие. Понякога победените командири бягаха, за да прегрупират силите си и отново да се върнат на полесражението. Друг път оставаха да се бият до смърт или най-церемониално си правеха сепуку. Рядко попадаха в плен. Някои предлагаха услугите си на победителя. В едни случаи ги приемаха, но най-често им отказваха. Участиа на победения беше смърт – бърза за смелия и позорна за страхливеца. Такъв беше историческият модел на всички боеве в тази страна, дори на великите битки. Войниците бяха като навсякъде, но тукашните бяха по-настървени, по-многобройни, по-готови да умрат за господарите си, отколкото къде да е по света. Грохът на копитата отекваше в долината.

– Къде е водачът на атакуващите? Къде е Оми-сан? – питаше Джодзен.

– Някъде сред хората си, имайте търпение – отговори Ябу.

– Но къде му е знамето? Защо не е облечен в бойни доспехи с пера? Къде е знамето на командира? Приличат на шайка недостойни бандити!

– Имайте търпение. На всички командири е заповядано да бъдат по възможност по-незабележими. Вече ви обясних. И не забравяйте, че битката е уж в разгара си и това тук е част от целия бой, с резерви и...

– А къде са им мечовете? – не издържа пак Джодзен. – Никой от тях не носи мечове! Самураи без мечове! Нали ще ги изколят!

– Имайте търпение!

Нападателят слизаха от конете си. Първите отбранители се насочиха напред да докажат доблестта си. Срещу тях тръгна същия брой противници. Изведнъж разпокъсаните редици на атакуващите се стегнаха в пет дисциплинирани фаланги, всяка от по четири редици по двадесет и пет души – три напред и две на четиридесет крачки зад тях, като резерва. И нападнаха врага като един. Строени, заковаха рязко по команда и първата редица изстреля оглушителен залп. Письци, предсмъртни викове. Джодзен и хората му инстинктивно приклекнаха, след което с ужас наблюдаваха как първата редица коленичи и започна да зарежда оръжието си, докато втората стреля над главите им, след това третата, четвъртата. – При всеки залп все по-голям брой бранители падаха по-косени и долината се изпълни с викове, писъци и хаос.

– Избивате собствените си хора – опитваше се Джодзен да надвика оглушителния шум.

– Патроните са халосни, не са истински. Те се преструват, но я си представете, че боят е истински, с истински патрони! Гледайте!

Бранещите се „съвзеха“ от първоначалния шок. Прегрупираха се и устремно се хвърлиха във фронтална атака. Но дотогава първите редици бяха заредили и по команда отправиха още един залп от клекнало положение, после втората редица стреля права и моментално клекна да зарежда, последвана от третата и четвъртата, и макар много от мускетарите да зареждаха бавно и редиците да загубиха първоначалната си стройност, не беше никак трудно да си представи човек каква поголовна смърт можеха да нанесат добре обучени воители. Контраатаката замря, хората се разпръснаха и отбранителите се оттеглиха уж объркани назад към хълма на наблюдателите. Земята бе осеяна с „трупове“.

Джодзен и самураите му бяха потресени.

– Тези пушки ще пробият всяка линия!

– Чакайте, това още не е краят на боя.

Отбранителите отново се прегрупираха, командирите им започнаха гръмка да ги насърчават за победа, включиха резервите и заповядаха

последна всеобща атака. Самураите се втурнаха надолу по хълма, надаващи ужасяващите си бойни викове, напред към противника.

– Този път вече ще ги пометат – обади се Джодзен, повлиян като всички останали от реализма на престорената битка.

И той се оказа прав. Фалангите не удържаха на устрема, разсипаха се и побягнаха, гонени от бойните викове на истинските самураи, въоръжени с мечове и копия, а Джодзен и хората му присъединиха своите презрителни викове към понеслите се смъртоносни полкове. Мускетарите бягаха като чешъноядци, изминаха сто, двеста, триста крачки и изведнъж, по команда, фалангите се прегрупираха, но този път под формата на буквата „Л“. И отново се раздадоха оглушителните залпове. Атакуващите забавиха победния си ход. После спряха, но пушките не замлъкнаха. Накрая и те спряха да стрелят. Играта свърши. Ала всички горе на възвишението знаеха, че в действителност тези две хиляди души биха били избити.

В настъпилата тишина отбранители и атакуващи започнаха да се съвземат. „Труповете“ се надигнаха, събираха оръжието си. Смях и пшкране. Някои накуцваха. Имаше и тежко ранени.

– Поздравявам ви, Ябу-сама – искрено каза Джодзен. – Сега разбирам какво сте имали предвид.

– Стрелбата не беше едновременна – изръмжа Ябу, макар да беше много доволен. – Още месеци им трябва да се научат.

Джодзен поклати глава.

– И сега не бих ги нападнал. Особено ако стрелят с истински муници. Някоя армия няма да им устои редиците не могат да останат стегнати. А след това – изсипете обикновени войски и ще ги насвиете от краищата като стар пергамент. – И той благодари на ками че е имал благоразумието да присъства поне на една атака. – Ужасно беше. За миг си помислих, че е истински бой.

– Заповядано им беше да се бият като в действителност. А сега, ако желаете, може да направите преглед на мускетарите.

– Благодаря. Това е голяма чест.

Защитниците се бяха запътили към лагера си от другата страна на хълма. Петстотинте мускетари чакаха долу при пътеката, която се изкачваше нагоре и после слизаше пак към селото. Бяха се строили начело с Оми и Нага, и двамата отново въоръжени с мечовете си.

– Ябу-сама?

– Да, Анджин-сан?

– Добре, нали?

– Да, добре.

– Благодаря, Ябу-сама. Аз доволен.

Марико го поправи, без да се замисли.

– Доволен съм.

– Извинете. Доволен съм.

Дждозен отведе Ябу настрана.

– Всичко това идея на Анджин-сан ли е?

– Не – излъга Ябу. – Но варварите се сражават по този начин. Той просто обучава хората на зареждане и стрелба.

– А защо не последвате съвета на Нага-сан? Вече сте изстискали знанията му. Защо да рискувате да се разпространят? Той е чувава зараза. Много е опасен, Ябу-сама. Нага-сан е прав – и селяните могат да себият по този начин. И то с лекота. Отървете се от него още сега.

– Ако Ишидо-сама желае да получи главата му, трябва само да я поиска.

– Аз я искам! Още сега. – Той отново стана рязък. – Говоря от негово име.

– Ще обмисля искането ви, Дждозен-сан.

– И също така от негово име настоявам веднага да отнемете всички пушки на тази войска.

Ябу се намръщи и прехвърли вниманието си върху ротите. Те се приближаваха към хълма в прави, дисциплинирани редици, които изглеждаха донякъде смешни, защото такъв ред не беше нещо обичайно. Заковаха на петдесет стъпки разстояние. Оми и Нага се приближиха сами и отдадоха чест.

– За първо упражнение не беше лошо – каза Ябу.

– Благодаря, господарю – отвърна Оми. Той леко накуцваше, а лицето му беше изцапано, цялото в синини и барутни петна.

– По време на една истинска битка войниците ви нали носят мечове Ябу-сама? – заинтересува се Дждозен. – Самураят трябва да носи оръжието си – в края на краищата мунициипите ще свършат.

– Мечовете само ще им пречат, като нападнат и се оттеглят. Разбира се, ще ги носят както винаги, за да поддържат изненадата, но ще ги захвърлят още преди първата атака.

– В една истинска битка самураят винаги има нужда от меч. И въпреки всичко съм доволен, че никога няма да използвате тези специални части, нито... – Дждозен за малко да добави „нито тази мръсна подла тактика“, но навреме се овладя. – Или всички ще трябва да се откажем от мечовете си.

– Може и така да стане, Джодзен-сан, ако има война.

– Ще се откажете от своята сабя, Мура-сама? Или дори от подаръка на Торанага?

– Да, за да спечеля боя. Но само за това.

– Ако мускетът заяде или барутът се навлажни, може да ви се наложи да тичате много бързо, за да си спасите главата. – И Джодзен се засмя на собствената си шега. Но Ябу остана сериозен.

– Оми-сан! Покажете му – нареди той.

Оми веднага изкрещя команда, войниците измъкнаха къси щикове от ножниците, висящи почти незабелязани отзад на коланите им, и с едно движение ги наместиха върху дулата на мускетите.

– В атака!

И самураите незабавно се хвърлиха в атака с бойния си вик: „Касигии!“

Гората от оголена стомана закова на няколко крачки от тях. Джодзен и самураите му се смееха нервно, смутени от неочакваната ярост на войниците.

– Много добре – похвали ги накрая той. Посегна се и докосна един щик. Беше остър като бръснач. – Може и да сте прав, Ябу-сама. Дано никога не се налага да ги използвате в бой.

– Оми-сан – провикна се Ябу. – Стройте ги! Джодзен-сан ще им направи преглед. След това обратно в лагера. Марико-сан, Анджин-сан – след мен.

И той тръгна надолу през редиците, следван от помощниците си, Блаторн и Марико.

– Стройте се до пътеката! Щикове на място!

Половината се подчиниха веднага, обърнаха се кръгом и отново заслизаха по хълма. Нага и неговите двеста и петдесет самураи останаха по местата ей, а щикове им все така заплашително стърчаха от пушките им.

Джодзен настръхна.

– Какво става?

– Намирам оскърбленията, които ми нанесохте, за непоносими – злобно изсъска Нага.

– Това са глупости! Не съм ви обиждал – нито вас, нито кой да е друг. Щикове ви са предизвикателство срещу поста ми! Ябу-сама!

Ябу се обърна от другия край на воинските редици.

– Нага-сан, какво значи това?

– Не мога да простя на този човек обидите, които нанесе на баща

ми... и на мен.

– Той е под специална закрила! Не можете да го докоснете! Намира се под закрилата на регентите!

– Моля за извинение, Ябу-сама, но този въпрос засяга само Джодзен-сан и мен.

– Не! Вие сте предоставен на моите заповеди. Заповядвам ви да наредите на хората си да се приберат веднага в лагера!

Никой не помръдна. Закапа дъжд.

– Моля за извинение, Ябу-сама, много моля да ми простите, но това е между нас двамата и каквото и да се случи, аз ви освобождавам от отговорност за моите действия и за действията на моите войници.

Зад гърба на Нага един от хората на Джодзен измъкна сабята си и се хвърли към незащитения му врат. Залп от двадесет мускета му отнесе главата, след което двадесетте коленичиха и започнаха да зареждат. Втората редица зае изходно положение.

– Кой е разрешил истински муниции – изрева Ябу.

– Аз, Йоши Нага-но-Торанага!

– Нага-сан! Заповядвам ви да оставите на мира Небара Джодзен и неговите хора! Веднага се приберете в лагера си, докато докладвам на Торанага-сама за вашето неподчинение!

– Разбира се, че ще го осведомите, и карма си е карма. Преди това обаче, много съжалявам, Ябу-сама но този човек трябва да умре. До един ще умрат. Още сега.

– Аз съм под закрилата на регентите – изпищя Джодзен. – Нищо няма да спечелите, като ме убие!

– Ще си възвърна достойнството. Ще платите за подигравките си по адрес на баща ми и по мой адрес. Впрочем, така или иначе, ще умрете. Достатъчно ясно ви дадох да разберете това още снощи. А сега видяхте и боя. Не мога да рискувам Ишидо да научи за това. – Той махна към бойното поле. – За този ужас.

– Той вече знае. – Джодзен благослови предвидливостта си, проявена предишната нощ. – Вече знае! Призори му изпратих тайно послание с гълъб. Нищо не печелите, като ме убие, Нага-сан!

Нага махна към един от хората си, възрастен самурай, който излезе напред и хвърли удушения гълъб в краката на Джодзен. Гълъбът бе последван от отсечената глава на самурая Масумото, изпратен предния ден от Джодзен да отнесе свитъка. Очите му все още бяха отворени, устните – оголили зъбите в гримаса на омраза. Главата се търколи, премина през редиците и спря до един голям камък.

Джодзен изстена. Нага и хората му започнаха да се смеят. Дори Ябу се усмихна. Още един от хората на Джодзен се нахвърли върху Нага, двадесет мускета го надупчиха на решето и стоящият до него самурай, който не бе помръднал, също се строполи смъртно ранен.

Смехът секна.

– Да заповядам ли на хората си да атакуват, господарю – обади се Оми. Колко лесно се оказа да внуши на Нага какво да прави!

Ябу избърса дъждовните капки от лицето си.

– Не, нищо няма да постигнем. Джодзен-сан и хората му са вече мъртви, каквото и да направя. Такава е неговата карма, а Нага-сан си има своята. Нага-сан – провикна се той. – За последен път ви заповядвам да ги пуснете да си вървят!

– Моля да ме извините, но съм принуден да ви откажа.

– Добре тогава. Като свършите, елате да докладвате.

– Да. Трябва да присъствува официален свидетел, Ябу-сама. От името на Торанага-сама и Ишидо-сама.

– Останете, Оми-сан. Ще подпишете смъртното свидетелство и ще го пригответе за изпращане. Аз ще го заверя, Нага-сан.

Нага посочи към Блаторн.

– Нека и варваринът остане като свидетел. Той е отговорен за тяхната смърт, затова нека присъствува.

– Анджин-сан, идете при Нага-сан. Разбирате ли...

– Да, Ябу-сама, разбирам, но защо, моля?

– Ще бъдете свидетел.

– Съжалявам, не разбирам.

– Марико-сан, обяснете му какво значи „свидетел“ – че трябва да присъствува на каквото и да се случи, а след това ме последвайте в крепостта.

Прикривайки задоволството си, Ябу се обърна и тръгна.

– Ябу-сама! Моля ви? Ябууусамааа! – крещеше Джодзен.

Когато всичко свърши, Блаторн се прибра у дома. В къщата цареше тишина, селото бе обито в дъждовна пелена. Банята не го пречисти. Сакето не можа да премахне горчивия вкус от устата му. Благовонията не пропъдиха смрадта от ноздрите му.

По-късно Ябу изпрати да го повикат. Обсъдиха най-подробно атаката, минута по минута. Присъствуваха Оми, Нага и Марико. Нага както винаги се държеше хладно, само слушаше, много рядко се обаждаше,

все още заместник-командир. Никой от тях не бе впечатлен от случилото се.

Работиха до късно след залез слънце. Ябу нареди да ускорят темпото на ученията, веднага да сформират батальон от още петстотин души и още толкова след седмица.

Блакторн се прибра сам у дома, вечеря сам и през цялото време не му даваше мира едно страшно откритие: те нямаха чувство за грях, нито имаха съвест – дори Мариико.

През нощта не можа да заспи. Излезе от къщата, а вятърът го дърпаше назад. Поривите му бяха разпенили вълните. Силен повей запрати някаква отломка срещу близката къща. Кучетата виеха към небето и се ровеха в отпадъците. Покритите с оризова слама покриви мърдаха като живи. Щорите се удряха една в друга и хората като безмълвни духове се опитваха да ги затворят и залостят. Приливът беше много висок. Всички рибарски лодки бяха изкарани от водата на безопасно разстояние, много по-навътре на брега от друг път. Всичко беше приковано с летви.

Обиколи брега и се върна обратно в къщата, поднасян от силния напор на вятъра. По пътя не срещна никого. Валеше и скоро се измокри до кости.

Фуджико го чакаше пред верандата, разтърсвана от вятъра, който се опитваше да отнесе газовата лампа. Всички бяха будни. Слугите пренасяха ценните вещи до ниската кирпичена постройка и каменния навес зад градината. Бурята още не беше застрашителна. Една от керемидите се разхлаби, вятърът се промъкна под стряхата и покривът се разтърси. Керемидата падна и се разби с трясък. Слугите бързаха – едни приготвяха кофи свода, други се опитваха да поправят покрива. Старият градинар Уеки-я, подпомаган от няколко дечица, привързваше нежните фиданки към бамбукови пръчки.

Следващият порив разтърси цялата къща.

– Мариико-сан, ще се събори!

Тя нищо не каза. Вятърът я дереше с ноктите си и очите на двете жени сълязяха. Той погледна към селото. По въздуха се носеха отломъци, после вятърът се промъкна под една цепнатина в хартиената стена на някаква къща и за миг цялата стена изчезна – остана да стърчи само дървеният ѝ скелет. Отсрещната стена също не издържа и цялата къща рухна.

Блакторн безпомощно се обърна назад – стената на собствената му стая литна във въздуха и изчезна, след нея и отсрещната. Още секунда, и всички стени вече висяха на парцали. Къщата стана като прозрачна.

Подпорите на керемидения покрив обаче издържаха и той не помръдна. Из въздуха хвърчаха постели, фенери и рогозки, гонени от прислугата.

Бурята отнесе всички стени на селските къщи, а някои от къщите все едно, че изобщо не ги беше имало. Зле наранени хора нямаше. Призори всичко утихна и селяните започнаха отново да строят домовете си.

До пладне стените на къщата на Блаторн бяха готови и половината село също бе възстановено. Леките дъсчени стени не изискваха много труд – само върви и дървени щифтове за свързването им, които хората умело издялкваха. Керемидените и сламените покриви се възстановяваха по-трудно, но той видя как жителите на селото си помагала – усмихнати, чевръсти, очевидно много опитни. Мура се шураше напред-назад по улиците, даваше съвети, наставления, вадеше душите на хората, надзираваше работата им. Качи се и горе при тях да види как вървят работите.

– Мура, вие направихте... – Блаторн си търсеше думите. – Направихте всичко, изглежда, лесно.

– Благодаря, Анджин-сан. Благодаря. Имахте късмет обаче, че не избухнаха пожари.

– Вие често пожари?

– Много се извинявам – „Често ли имате пожари?“

– Често ли имате пожари – послушно повтори Блаторн.

– Да. Но наредих селото да е подготвено. Подготвено – разбирате ли?

– Да.

– Като налетят тези бури...

Мура изведнъж замръзна, с поглед, вперен някъде зад гърба на Блаторн. После се поклони ниско.

Оми се приближаваше с пъргавата си, леко пружинираща походка и погледът му обгръщаше приятелски Блаторн, като че ли Мура не съществуваше.

– Добро утро, Анджин-сан.

– Добро утро, Оми-сан. Добре ли е вашата къща?

– Да, благодаря. – Той погледна Мура и строго занарежда: – Хората да излязат на риболов или на работа в полето. И жените също. Ябу-сама си иска данъците. Да не искате да ме посрамите пред него с мързела си?

– Не, Оми-сама! Моля да ме извините. Веднага ще се погрижа за това.

– Нямахте защо аз да ти казвам какво трябва да се прави. Следващия път няма да си хабя приказките!

– Извинявам се за глупостта си.

И Мура хукна надолу.

– Днес изглеждате добре – обърна се Оми към Блаторн. – Имаште ли неприятности през нощта.

– Днес съм добре, благодаря. А вие?

Оми изрече нещо дълго, но Блаторн почти нищо не схвана, а от всичко, което Оми наговори на Мура, разбра само една-две откъслечни думи.

– Много се извинявам, но не разбирам.

– Хареса ли ви? Как ви хареса вчера? Атаката? Престорената битка?

– А, разбрах. Да, мисля, добре.

– А свидетелствуването?

– Моля?

– Дето бяхте свидетел. Ронинът Джодзен и хората му. – Оми със смях имитира нападение с щик. – Бяхте свидетел на тяхната смърт. Смърт! Разбирате ли?

– А, да. Истина, Оми-сан, аз не обича убиване.

– Карма, Анджин-сан.

– Карма. Днес учения?

– Да. Но Ябу-сама иска само да говори. По-късно. Разбирате ли, Анджин-сан? Само говори, по-късно – търпеливо повтори Оми.

– Само говори. Разбирам.

– Започвате добре да говорите езика ни. Да, много добре.

– Благодаря. Трудно. Малко време.

– Да, но сте способен и упорит човек. Това е важното. Време ще ви дадем, Анджин-сан, не се безпокойте – аз ще ви помогна. – На Оми му стана ясно, че повечето от думите му отпият на вятъра, но това нямаше значение – важно беше Анджин-сан да схване основното. – Искам бъда ваш приятел – добави той и попита много членоразделно: – Разбирате ли?

– Приятел? Разбирам „приятел“.

Оми посочи себе си, после него.

– Искам да бъда ваш приятел.

– А, благодаря. За мен чест.

Оми се усмихна отново, поклони се като равен на равен и си тръгна.

– Да станем приятели? – промърмори Блаторн. – Да не би да е забравил? Аз не съм.

– Ах, Анджин-сан – дотърча Фуджико. – Желаете ли да закусите? Скоро Ябу-сама ще изпрати да ви повикат.

– Не, благодаря. Много разрушено – посочи той къщата.

– Извинете, много съжалявам, но трябва да кажете: „Много ли беше разрушена къщата?“

– Много ли беше разрушена къщата?

– Не много, Анджин-сан.

– Добре. Не ранени?

– Извинете ме, много съжалявам, но правилно е да се каже: „Никой ли не е наранен?“

– Благодаря. Никой ли не е наранен?

– Не, Анджин-сан, никой.

На Блаторн обаче му дойде до гуша да го поправят на всяка дума и сложи край на разговора със заповед:

– Аз съм глад! Храна!

– Да, разбира се, веднага. Много се извинявам, трябва да кажете: „Гладен съм.“ Човек изпитва глад, но е гладен.

Тя изчака той да го произнесе правилно и влезе в къщата.

Блаторн приседна на верандата и се загледа в стария градинар Уеки-я, който почистваше градината от обрулените листа. Из селото се виждаха жени и деца, заети с ремонта на къщите си, и лодки, които излизаха в открито море. Вятърът бе утихнал вече и останалите селяни се бяха запътили към нивите. Интересно какви данъци плащат, почуди се той. Не бих искал да съм селянин в тази страна. Пък и не само тук – навсякъде.

Отначало се бе разстроил при вида на разрушеното село.

– Подобна буря не би засегнала изобщо английските къщи – обясни той на Марико. – Съгласен съм, че беше силна, но защо не строите от камъни и тухли?

– Заради земетръсите, Анджин-сан. Всяка каменна постройка ще се разцепи на две и ще се срути, а хората в нея ще останат погребани под развалините. А така, както са построени нашите къщи, почти не се дават жертви. Ще видите колко бързо ще възстановят всичко.

– Да, но имате пожари. А когато налетят Големите ветрове – тайфуните, какво става?

– Тогава става много лошо.

И тя му обясни за тайфуните, че духат от юни до септември, понякога и по-рано, друг път по-късно. И за другите природни бедствия.

Няколко дни преди това изживяха още един трус, но много лек.

Чайникът падна от мангала и го обърна. За щастие въглените бяха загадени. Една от къщите в селото се запали, но пожарът не се разпространи. Блаторн не беше наблюдавал такава умела борба с огъня. А иначе селяните почти не обърнаха внимание на случката, посмяха се и продължиха да си живеят както си знаеха.

– Защо се смеят?

– Ние смятаме, че е много невъзпитано и срамно да се дава израз на силни чувства, особено страх, затова прикриваме всичко с усмивка или смях. Разбира се, всички се боим, но никога не бива да го показваме.

Някои се издават, мислеше си Блаторн.

Небара Джодзен показа страха си. Умря недостойно, разплакан от страх, молещ за милост, а убийството му беше бавно и жестоко. Пуснаха го да бяга, след което го мушкаха с щиковете наред всеобщ смях, после пак го принудиха да бяга и му прерязаха сухожилията. Позволиха му да пълзи и бавно го изкормиха, докато той крещеше неистово, а кръвта му, примесена със слюз, изтичаше. Така го оставиха да умре.

След това Нага прехвърли вниманието си върху останалите самураи. Моментално трима от тях коленичиха, оголиха коремите си и поставиха късите саби пред себе си, готови за ритуалното сепуку. Трима от другарите им застанаха зад тях като секунданти и измъкнаха дългите си мечове с двете дръжки от ножниците, необезпокоявани от Нага и хората му. В момента, в който коленичилите самураи посегнаха към късите си мечове, вратовете им се оголиха и протегнаха, а трите меча изсвистяха и ги обезглавиха с един-единствен удар. Зъбите на падналите глави изтракаха, след което настъпи покой. Мухите не закъсняха.

После други двама коленичиха, а последният застана зад тях. Първият бе обезглавен като другарите си, щом посегна за късия меч. Но вторият каза:

– Аз, Хирасаки Кенко, знам как трябва да умра – как трябва да умре един самурай. – Беше строен младеж, напарфюмиран и почти красив, с бледа кожа, намазана с благовонни масла коса, много спретнат и издокаран. Той вдигна меча си благоговейно и уви донякъде острието в пояса си, за да го улови по-добре. – Протестирам срещу смъртта на Джодзен-сан и хората му – твърдо заяви той, кланяйки се на Нага. Погледна за последен път небето и се усмихна насърчително на секунданта си. – *Сайонара, Тадео*. Сбогом.

И заби късия като нож меч дълбоко в лявата страна на стомаха си. После го разпра целия, с две ръце, извади ножа и пак го заби дълбоко, този път над слабините, като рязко го дръпна нагоре. Накълцаните му

вътрешност се изсипаха в скута му и докато грозно изкривеното му лице агонизираше, секундантът му сложи край на всичко с един силен удар.

Нага лично вдигна главата за оплетената коса, избърса я от праха и затвори очите. След това нареди на хората си да я измият, увият и изпратят на Ишидо а всички почести, е подробен разказ за доблестта на Хирасаки Кенко.

Последният самурай коленичи. Нямаше кой да му асистира. Беше съвсем младо момче. Пръстите му трепереха и страхът го изяждаше отвътре. Два пъти изпълни своя дълг към другарите си, два пъти нанесе чисти, достойни удари, като им спести изпитанието на болката и срама от страха. Изчака най-скъпия си другар да умре като самурай, да се принесе сам в жертва сред изпълнената е гордост тишина и го обезглави е ненадминато умение. Никога преди не беше убивал.

Очите му се впиха в собствения му меч. Оголи стомаха ей и се замоли да има доблестта на своя любим приятел. Сълзите му напиха, но той напрегна цялата си воля и на лицето му се появи замръзнала, усмихнатата гримаса. Размота пояса си и уви донякъде острието. И тогава, понеже младежът така добре бе изпълнил своя дълг, Нага махна е ръка на помощника си. Самураят се приближи, поклони се и се представи официално:

– Осараги Нампо, капитан на Торанага-сама, девети легион. За мен ще бъде чест да ви послужа за секундант.

– Икомо Тадео, първи офицер, васал на Ишидо-сама – отвърна младежът. – Благодаря. За мен е чест да ви приема за свой секундант.

Смъртта му беше бърза, безболезнена и доблестна.

Събраха главите. Изведнъж Джодзен отново се върна е писък към живота и е трескави ръце безпомощно се опита да събере вътрешностите си.

Оставиха го на кучетата, довтасали от селото.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В часа на коня – единадесет часа сутринта, десет дни след смъртта на Джодзен и всичките му самураи, три галери, претъпкани е войници, се показаха иззад полуострова при Анджино. Торанага слезе на брега. До него крачеше Бунтаро.

– Първо искам да видя учението с атаката, Ябу-сан, с първоначалните петстотин души. Веднага – нареди той.

– Не може ли да го отложим за утре, за да имам време да се подготвя – дружелюбно помоли Ябу, ала отвътре кипеше от ярост заради внезапното пристигане на Торанага и го хвана яд на шпионите му, за гдето не го бяха предупредили. Едва успяха да слязат на брега с почетната стража. – Сигурно сте изморен...

– Благодаря, не съм уморен – рязко го прекъсна Торанага. – И без „защитници“, сложни декори, писъци и престорена смърт – нямам нужда от всичко това. Не забравяйте, стари приятелю, че съм участвувал в достатъчно пиеси „Но“ и сам съм поставил не една, така че имам развито въображение и мога да го използвам. Не съм селянин ронин. Заповядайте, моля, веднага да започнат.

Стояха на брега до кея. Торанага бе обграден от елитната си стража и самураите продължаваха да се изсипват от закотвената галера. Още хиляда, тежко въоръжени, бяха натъпкани в другите две галери, които чакаха недалеч от брега. Денят беше топъл, безоблачен, вълнението – съвсем леко, а хоризонтът бе обвит в мараня.

– Игураши, погрижи се за това.

Ябу едва успя да сдържи гнева си. Откак преди единадесет дни изпрати в Йедо първото си съобщение за пристигането на Джодзен, оттам се получиха само няколко лаконични известия, и то от собствената му шпионска мрежи, а от Торанага – нищо, освен безсистемни и нищо значещи отговори на все по-настойчивите му сигнали, което го караше да беснее от яд:

„Поразен от новините за моя син. Моля, чакайте по-нататъшни указания.“

Четири дни по-късно:

„Отговорните за смъртта на Джодзен ще бъдат наказани. Да останат на постове си, но все така под арест, докато се посъветвам с Ишидо-сама.“

И вчера – най-сразяващото послание:

„Днес получих официалната покана от новия Съвет на регентите да присъствувам в Осака на церемониалната изложба на цветя. Когато възнамерявате да потеглите? Съобщете ми незабавно.“

– Това не може да означава, че Торанага заминава – объркано се

чудеше Ябу.

– Принуждава ви да вземете решение – обади се Игураши. – Каквото и да отговорите, все сте в капана.

– И аз така мисля – додаде Оми.

– Защо не получаваме новини от Йедо? Какво става там с нашите шпиони?

– Имам чувството, че Торанага знае всичко, което става в цяло Кванто – каза Оми. – Може би му е известно и кои са шпионите ни.

– Днес е вече пети ден, господарю – напомни му Игураши. – Всичко е готово за заминаването ви. Искате ли да тръгнете?

Сега на брега Ябу благослови своя кама пазител, който го убеди да послуша съвета на Оми да остане до последния възможен ден.

– Що се отнася до посланието ви, Торанага-сама, което пристигна вчера – нали не заминавате за Осака?

– А вие?

– Аз съм ви признал за свой водач. Естествено е да чакам вашето решение.

– За мен е лесно да взема решение, Ябу-сама, но за вас е много трудно – регентите несъмнено ще ви накълцат на парчета за убийството на Джодзен и хората му. Ишидо е силно разгневен – и с пълно право.

– Не съм го извършил аз, Торанага-сама. Убийството на Джодзен, макар и заслужено, бе извършено въпреки изричните ми заповеди.

– Но добре ви дойде, че Нага-сан ви свърши тази работа, нали? Иначе сам трябваше да се заемете с нея. За сина ми ще поговорим покъсно, а сега да тръгваме – ще разговаряме, докато се изкачваме към мястото на ученията. Да не губим време. – И Торанага тръгна с характерната си бърза крачка, следван плътно от охраната си. – Да, дилемата ви, стари приятелю, е много голяма. Ако отидете, губите главата си, Идзу и, разбира се, целият род Касиги ще свърши на площадката за екзекуции. Ако останете, Съветът ще ви заповяда да се самоубиете. – Той му хвърли кос поглед. – Може би трябва да постъпите както намекнахте последния път, като бях в Анджино. С удоволствие ще ви послужи като секундант. Възможно е главата ви да смекчи настроението на Ишидо, като се срещнем.

– Главата ми няма никаква стойност за Ишидо.

– Не съм съгласен с вас.

В този момент ги настигна Бунтаро.

– Извинете, господарю, къде ще заповяда да разположа хората?

– На платото. Установете там постоянния ви лагер. С мен в

крепостта остават двеста души охрана. Щом се разпоредите, върнете се пак при мен. Искам да присъствувате на ученията.

И Бунтаро забърза назад.

– Постоянен лагер? Тук ли оставате?

– Не, само хората ми. Ако атаката се окаже толкова внушителна, колкото ми докладваха, ще сформираме девет батальона от по петстотин души.

– Какво?

– Да. Доведох ви с мен още хиляда специално подбрани самураи. Също и предостатъчно барут и куршуми. Останалото ще пристигне през седмицата с още хиляда души.

– Ще имаме девет батальона?

– Да. Ще образуват един полк. Бунтаро ще поеме командването на полка.

– Може би по-добре аз да се заема с това. Той ще...

– О, вие забравяте, че след няколко дни се събира Съветът. Как ще командувате полка, ако заминете за Осака? Не сте ли готов за пътуването?

Ябу помълча известно време.

– Ние сме съюзници. Разбрахме се, че вие сте водачът, и препикахме съгласението. Аз съм се придържал към него и продължавам да го спазвам. Сега е мой ред да попитам – какви са вашите планове? Ще воюваме ли, или не?

– Никой не ми е обявил война. Поне засега.

Ябу умираше от желание да измъкне от ножницата мечата си Йошито и да разплиска кръвта на Торанага в калта – веднъж и завинаги, пък каквото ще да става. Усещаше дъха на охраната в непосредствена близост до себе си, но вече не го бе грижа.

– Съветът не означава ли и вашата смърт? Вие сам казахте. Щом се съберат, ще трябва да им се подчините.

– Разбира се...

Торанага махна на охраната си да се отдръпне малко назад и се облегна удобно на мечата си, разтворил широко късите си, яки крака.

– Тогава какво решавате? Какво предлагате?

– Първо да видя една атака.

– А след това?

– Ще отида на лов.

– А в Осака ще ходите ли?

– Разбира се.

– Кога?

– Когато ми е удобно.

– Искате да кажете, че когато е удобно на Ишидо ли?

– Искам да кажа, когато на мен ми е удобно.

– Ще ни изолират. Не можем да се бием с цяла Япония дори с полк като нашия, пък и не е възможно да го обучим за десет дни.

– Така е.

– Тогава?

– Какво точно стана о Джодзен и Нага-сан?

Ябу му разказа всичко, като пропусна само факта, че Нага бе ловко подведен от Оми.

– А моят варварин? Как се държи Анджин-сан?

– Добре, много добре.

Ябу му разказа за опита за сепуку първата вечер я как умело го бе склонил да постигнат взаимно съгласие.

– Умно – бавно изрече Торанага. – Никога не бих допуснал, че ще се опита да извърши сепуку. Интересно.

– Имахме голям късмет, че Оми-сан е бил нашрек.

– Да.

Ябу нетърпеливо чакаше да чуе още нещо, но Торанага мълчеше.

– Онази новина, дето ви я изпратих – че Ито-сама ще стане регент – не издържа накрая Ябу. – Знаехте ли я вече?

Торанага не му отговори веднага.

– Бях дочул нещо. Ито-сама е най-подходящият избор за Ишидо. Нещастният глупак винаги си е паднал по почестите. Голяма двойка ще бъдат.

– Но неговият глас ще ви унищожи, независимо какъв е.

– Да, ако Съветът се събере.

– А, значи наистина имате нещо предвид?

– Винаги имам нещо предвид, дори няколко неща – не сте ли разбрали вече? Но вие какво възнамерявате да правите, съюзнико? Ако ще тръгвате – тръгвайте. Ако ще останете, останете. Избирайте.

И той продължи напред.

Марико подаде на Торанага свитък с гъсто изписани йероглифи.

– Това ли е всичко? – попита той.

– Да, господарю. – Тя се чувствуваше зле в заддушната каюта и не й беше приятно, че отново е на галерата, дори когато бе закотвена в

пристанището. – Много от нещата във военния наричник се повтарят, но аз водих бележки всяка нощ и записвах всичко по реда на случилото се или поне така се опитвах. Това е по-скоро дневник на казаното и станалото, откак ни напуснахте.

– Добре. Чел ли го е някой?

– Поне аз не знам такова нещо. – Тя започна да си вее с ветрилото. – Наложницата и прислугата на Анджин-сан са ме виждали да го пиша, но аз го държах заключен.

– Какви са вашите изводи?

Марико се поколеба. Огледа каютата и кръглото прозорче.

– На кораба са само мои хора, а тук долу сме сами.

– Да, господарю. За момент си спомних думите на Анджин-сан, че на кораба тайни няма. Много се извинявам. – Тя се замисли за миг, после уверено продължи. – Полкът на мускетарите ще спечели една-единствена битка. Варварите могат да ни разбият, ако стоварят оръдия на брега. Трябва ви и варварска флота. Досега знанията на Анджин-сан се оказаха от огромно значение за нас – до такава степен, че трябва да се запазят в пълна тайна – само за вашите уши. Ако попаднат във вражески ръце, ще се окажат смъртоносни за вас.

– Кой ги владее в момента?

– Ябу-сан знае много, но Оми-сан знае попече от него – той има най-силно развита интуиция. Също Игураши-сан, Нага-сан и войските – войниците, разбира се познават стратегията, но не и тънкостите, и съвсем не владеят политическите и общите познания на Анджин-сан. Най-много знам аз. Записала съм всичко, което е казал, питал или коментирал, господарю. Най-старателно. Той, разбира се, не ни е съобщил само някои неща, по познанията му са обширни, а паметта му е почти безупречна. Ако проявите търпение, ще може да ви даде пълна картина за света, обичаите, опасностите. – Ако говори истината.

– А говори ли я?

– Според мен – да.

– Какво е мнението ви за Ябу?

– Ябу-сан е жесток човек, без задръжки. Не запита нищо освен собствените си интереси. Дълг, вяност, традиции – всичко това са за него празни думи. В мислите му се долавят проблисъци на голяма хитрост, дори остър ум. Еднакво е опасен и като съюзник, и като враг.

– Дотук изтъкнахме само положителните му черти. Кои са недостатъците му?

– Лош управител. Селяните му биха въстанали, ако имаха оръжие.

– Защо?

– Данъците са непоносими. В пълен разрез със закона. Взема седемдесет и пет части на всеки сто от ориза, рибата и цялата продукция. Наложил е данъци върху глава, земя, лодка – всяка продажба, всяка бъчонка саке, всичко в Идзу се облага е данъци.

– Може би ще е добре да наема или него, или управителя му за Кванто. Впрочем какво върши тук, си е негова работа. Селяните няма как да се доберат до оръжие, така че безпокойствата са излишни. Можем да използваме опита му, ако стане нужда.

– Но, господарю, законната граница е шестдесет части!

– Беше. Тайко нареди така, а той е мъртъв. Какво друго ще ми кажете за Ябу?

– Храни се оскъдно, здравето му на пръв поглед е добро, но Суво, масажистът, мисли, че бъбреците му не са в ред. Има освен това странни наклонности.

– Какви?

Тя му разказа за Нощта на писъците.

– От кого научихте за това?

– От Суво. Също и от съпругата и майката на Оми.

– И бащата на Ябу е имал обичая да вари враговете си. Загуба на време. Но мога да разбере нуждата му да го прави от време на време за разтоварване. А племенникът му Оми?

– Много е хитър. Много умен. Изцяло предан на чичо си. Изключително способен, полезен васал.

– Семейството му?

– Майка му – е доста строга със съпругата му Мидори. Съпругата му е самурай – добра и силна. Всички са верни васали на Ябу-сан. В момента Оми-сан няма наложници, макар че Кику, най-известната куртизанка в Идзу, му е почти като наложница. Ако можеше да откупи договора ѝ, мисля, че би я взел в дома си.

– Би ли ми помогнал срещу Ябу, ако поискам това от него?

Тя се замисли. После поклати глава.

– Не, господарю. Едва ли. Според мен той е верен васал на чичо си.

– Нага?

– По-добър самурай от него няма. Веднага прозря каква опасност представляват за вас Джодзен и хората му и задържа положението в безизходица, докато не се посъветва с вас. Макар че ненавижда мускетния батальон, води най-старателно ученията и дава всичко от себе си, за да ги обучи изрядно.

– А според мен е глупак – оставил се е Ябу да го изиграе.

Марико оправи някаква невидима гънка в кимоното ей и премълча. Торанага си вееше с ветрилото.

– Как е Анджин-сан?

Тя очакваше въпроса, но когато ѝ го зададох, всички умни забележки, които имаше намерение да поднесе, изчезнаха от главата ѝ.

– Е?

– Трябва да съдите за него по ръкописа, който ви дадох, господарю. В някои отношения е невъзможно да го възприеме човек. Разбира се, образованието му и общата му култура се различават коренно от нашите. Много е сложен и за нас – за мен е невъзможно да го разбере. Беше много открит с мен, но се промени много от нощта, когато се опита да направи сепуку. Стана потаен.

Тя му разправи какво бе казал и направил през онази Нощ Оми и за обещанията на Ябу.

– Казвате, че Оми го спря, а не Ябу?

– Да.

– И Ябу след това последва съвета на Оми?

– Точно така, господарю.

– Значи Оми му е главният съветник. Интересно. Но Анджин-сан, разбира се, не очаква от Ябу да съдържи обещанието си?

– Напротив, абсолютно му вярва.

Торанага се засмя.

– Ама че детинщина!

– За жалост християнската „съвест“ е дълбоко загнездена в него. Няма да може да избегне своята карма, част от която е пълната му зависимост от омразата му към убийството, както той се изразява, на „невинни хора“. Дори – смъртта на Джодзен му направи потресаващо впечатление. Много нощи след това не спа и по цели дни не разговаряше с никого.

– Тази „съвест“ отнася ли се за всички варвари?

– Не, макар че би трябвало да важи за всички християни.

– Ще я изгуби ли някога?

– Не мисля. Но ако я изгуби, ще бъде безпомощен като дете.

– Наложницата му?

Тя му разказа всичко.

– Добре. – Доволен бе от избора си на Фуджико и че планът му бе потръгнал така добре. – Много добре. Чудесно се е справила с пищовите. Как са навиците му?

– Предимно нормални, като се изключи някаква изумителна стеснителност относно всичко, засягащо правенето на любов, и странно нежелание да обсъжда въпроси, свързани с най-обикновените човешки функции. – Описа също необичайната му нужда от усамотяване, отвратителния му вкус към храните. – В повечето останали отношения е внимателен, разумен, наблюдателен, способен ученик, много любопитен, що се отнася до нас и обичаите ни. Всичко съм описала в доклада си, но съвсем накратко. Обясних му нашия начин на живот, история, тайко и проблемите, които разяждат империята в настоящия момент.

– А и за наследника ли?

– Да, господарю. Не биваше ли?

– Не, правилно сте постъпили. Наредено ви беше да го просветите.

Докъде стигна с японския?

– Задоволително, като се имат предвид обстоятелствата. След време ще говори доста Добре. Надарен ученик е, господарю.

– А правенето на любов?

– Една от прислужничките – незабавно отговори тя.

– Той ли я избра?

– Не, наложницата му я изпрати.

– Е, и?

– Доколкото разбрах, и двете страни са останали доволни.

– Значи не ѝ е било трудно?

– Не, господарю.

– А съразмерен ли е?

– Момичето каза: „О, много, да.“ Използува израза „Силно надарен“.

– Отлично. Поне в това отношение кармата му е добра. Това е проблемът на повечето мъже – на Ябу например, също и на Кияма. – Той прехвърли поглед върху ръкописа и затвори рязко ветрилото си. – А вие, Марико-сан? За себе си какво ще кажете?

– Добре съм, господарю, благодаря. Много се радвам, че изглежда те така добре. Мога ли да ви поздравя е раждането на вашия внук?

– Да, благодаря. Много съм доволен. Момчето е добре оформено и има здрав вид.

– А Генджико-сан?

– Здрава както винаги – изгрухтя Торанага, сви устни и се замисли. – Може би ще ми препоръчате някоя дойка. – Обичайно беше синовете на важни самураи да имат дойки, за да могат съпругите им да се грижат само за тях и домовете им, докато дойката поемаше изцяло грижите по

детето, за да израсне то силно и да бъде достойно за родителите си. – Боя се, че ще ни е много трудно да се спрем на подходяща жена. Генджико-сан не е от най-лесните господарки, както сигурно ви е известно.

– Убедена съм, че ще намерите подходяща жена, господарю. Аз също ще помисля – отговори Марико, която знаеше прекрасно, че би било глупаво да дава какъвто и да било съвет, защото още не се беше родила жената, която да може да задоволи едновременно и Торанага, и снаха му.

– Благодаря ви, Марико-сан. Но за себе си какво ще кажете?

– Благодаря, господарю, добре съм.

– Как е християнската ви съвест?

– Не съм имала конфликти, господарю. Никакви. Изпълнила съм всичко, както бихте желали. Вярвайте ми.

– Идвали ли са тук свещеници?

– Не, господарю.

– Имате ли нужда от свещеник?

– Добре ще е да се изповядам, да взема причастие и да получа благословия. Да, да си призная, много бих искала да се изповядам и да получа благословия.

Торанага я изглежда вторачено. Очите ѝ бяха искрени.

– Добре сте се справили, Марико-сан. Моля ви да продължите в същия дух.

– Да, господарю, благодаря. Още нещо. – Анджин-сан има голяма нужда от граматика и речник.

– Изпратил съм човек при Цуку-сан да ги вземе. – Тя се намръщи. – Мислите, че няма да ги даде ли?

– Ще се подчини, разбира се. Но може би не с бързината, която ви е угодна.

– Скоро ще разбере – заплашително изрече Торанага. – Остават му само тринадесет дни.

Марико се стресна, но нищо не разбра.

– Моля, господарю?

– Тринадесет. Ах, да. – небрежно додаде той, замаскирайки неволното си недоглеждане. – Като бяхме на португалския кораб, той ме помоли да му разреша да посети Йедо. Съгласих се при условие, че това стане в близките четиринадесет дни. Останаха тринадесет. Нали онзи бонза, пророкът – как му беше името? – Моисей, останал четиринадесет дни в планината Да събира заповедите на „бога“, издялани върху камък?

– Да, господарю.

– Вярвате ли, че това наистина се е случило?

– Да. Но не разбирам нито как е станало, нито защо.

– Обсъждането на тези „божи“ работи е загуба на време, както ми изглежда.

– Ако търсите факти, тогава е така.

– А докато чакахте речника, не се ли опитахте да съставите подобен?

– Да, Торанага-сама. Боя се обаче, че не е много сполучлив. За жалост разполагах с много малко време, толкова проблеми възникнаха. Тук, навсякъде – натъртено завърши тя.

Той кимна в знак на съгласие, съзнавайки, че тя би дала мило и драго, за да може да му зададе някои въпроси: за новия Съвет, за назначаването на Ито, за присъдата над Нага, дали войната е неизбежна.

– Имаме щастие, че съпругът ви отново е при нас. Ветрилото й замря.

– Не мислех, че ще успее да избяга. Изобщо не допусках. Всеки ден съм казвала по една молитва и съм кадила тамян за вечна му памет. – Сутринта Бунтаро й разправи как друг отряд войници на Торанага прикрил бягството му от брега и той се добрал безпрепятствено до края на града. Там го чакали петдесет негови хора с отпочинали коне, всички предрешени като бандити, бързо стигнали до планините по малко известни пътеки и потеглили направо към Йедо. На два пъти преследвачите му го настигали, но не били достатъчно многобройни, за да го хванат, и той успявал с бой да си пробие път. Веднъж попаднал в засада и загубил почти всичките си хора – останали му само четирима, но отново се измъкнал и се скрил навътре в горите. Пътувал само нощем, а през деня спял. Хранели се с горски плодове, пиели вода от реките, откъждали от отдалечени къщи по малко ориз и отново в галоп, а преследвачите им били все по петите. Двадесет дни му трябвали, за да се добере до Йедо. Само двама от хората му останали живи. – Истинско чудо наистина. Мислех, че са ме обладали ками, като го съзрях редом с вас на брега.

– Умен е. Силен и умен.

– Мога ли да ви попитам какви новини имате за Хиромаци-сан, господарю? Също и за Кирицубо-сан и Садзукосан?

Торанага уклончиво разказа как! Хиромаци се завърнал в Йедо в деня, преди той самият да потегли насам, а дамите му решили да останат в Осака. Причината за забавянето била здравословното състояние на Садзукосан. Нямахме защо да съобщава подробности. И двамата много

добре знаеха, че това е просто общоприета формула и че генерал Ишидо никога не би допуснал да му се изплъзнат две такива Ценни заложнички, след като бе изгървал Торанага.

– *Шигата га най* – завърши той. – *Карма*. Нищо не може да се направи.

– Да.

Той взе ръкописа.

– А сега ще прочета това. Благодаря ви, Мариико-сан. Много добре сте се справили. Моля ви призори да доведете Анджин-сан в крепостта.

– Торанага-сама, тъй като моят господар е вече тук, Трябва...

– Съпругът ви вече даде съгласието си, докато съм тук, да продължите да ми служите като преводач. Така че и през следващите дни задълженията ви към Анджин-сан ще бъдат на преден план.

– Но, Торанага-сама, трябва да уредя дом за своя господар. Ще му трябват слуги и къща.

– За момента това ще е загуба на време, пари и усилия. Ще остане заедно е войските или ако предпочита, да отиде да живее в къщата на Анджин-сан. Както желае. – Той забеляза, че тя пламна от недоволство. – *Нан джа?*

– Моето място е до моя господар. Да му служа.

– Мястото ви е където аз искам да бъдете.

– Да, разбира се, моля да ме извините.

– Разбира се.

Тя излезе, а той внимателно прочете свитъка. Също и военния наръчник. После отново се върна към някои места в ръкописа. Прибра и двата документа на сигурно място, постави пазачи пред каютата и се качи на палубата.

Разсъмваше се. Денят обещавахе да бъде топъл и облачен. Отложи срещата с Анджин-сан, която бе насрочил, и отиде на кон до платото, придружен от сто самураи. Там взе със себе си соколарите и три сокола и ловува в радиус от двадесет ли. До обед хвана три фазана, два големи горски бекаса, един заек и връзка пьдпъдъци. Единият фазан и заека изпрати на Анджин-сан, останалото взе със себе си в крепостта. Някои от самураите му не бяха будисти и той се отнасяше снизходително към навиците им в храненето. Самият той хапна студен ориз с пастет от риба и мариновани водорасли е джиджифил. След това се сви на пода и заспа.

Късно следобед Блаторн весело си подсвиркваше в кухнята. Около

него се суетяха главният готвач, готвачът на зеленчуци, готвачът на риба и помощниците им – до един усмихнати, но вътрешно ужасени, че господарят им се намира в кухнята заедно с господарката и защото тя им бе съобщила, че той ще им окаже честта да им покаже как се готви по негов вкус. А най-вече ги ужасяваше заекът.

Блакторн вече бе окачил фазана под стряхата на складовото помещение с наставлението никой – никои! – да не го докосва.

– Добре ли разбраха, Фуджико-сан? Никои пипа – само аз – с прес-торена сериозност повтори той.

– О, да, Анджин-сан. Разбрах. Много се извинявам, но правилно е да се каже: „Никои да не пипа освен мен.“

– А сега – обърна се той към всички – демонстрация на финото изкуство да се готви. Урок първи.

– *Додзо гомен насай?* Извинете, моля – не разбра Фуджико.

– *Миру.* Гледайте.

Отново се почувствува млад – едно от първите задължения в детството му се състоеше в това да се почиства дивечът, защото двамата с брат си браконьерствуваха при огромен риск в именията около Чатъм. Избра един дълъг, извит накрая нож. Готвачът на суши¹¹ пребледня. Това бе любимият му нож, със специално наточен ръб, за да бъдат резените риба винаги безупречни. Всичките му подчинени знаеха това и затаиха дъх. Усмивките им станаха, още по-широки, за да прикрият притеснението, което изпитваха заради него, а той също се ухили до уши, за да не издаде срама си.

Блакторн разпори корема на заека и внимателно извади целия стомах с вътрешностите. На една от младичките прислужнички й призля и тя безмълвно изтича навън. Фуджико реши да я глоби една месечна заплата, а същевременно страшно й се прииска и тя да беше селянка с да може да избяга, без да се посрами.

Те гледаха потресени как той отрязва Долната част от краката, после започна да бута двата предни крака обратно в кожата, като по този начин я отделяше от месото. Същото Направи и със задните крака – умело ги препъхна през коремния процеп, след като бяха оголени, и с рязко, сръчно движение съблече кожата през главата, сякаш беше старо зимно палто. Постави почти одраното животно на масата за рязане и го обезглави, като остави главата с изцъклените трогателни очи да виси за кожата. Отново я обърна с косъма навън и всички в кухнята въздъхнаха

11. Японско ястие от сурова риба. – Б. пр.

с облекчение. Той обаче не чу въздишката, тъй като съсредоточено разрязваше месото на порции. Още една прислужница напусна незабелязано кухнята.

– А сега ми трябва тенджерата – погледна ги той с най-сърдечна усмивка.

Никой не му отговори. Само го следяха със същите замръзнали усмивки. Тогава той съзря в ъгъла голям железен казан. Беше изрядно чист. Вдигна го с окървавените си ръце, напълни го с вода от дървената бъчва и го закачи над огнището, издълбано в пръстения под и заградено с камъни. После хвърли вътре парчетата месо.

– А сега малко зеленчуци и подправки.

– *Додзо?* – попита с пресъхнало гърло Фуджико. И тъй като не знаеше как да обясни на японски какво му трябва, огледа кухнята и откри в една плетена кошница няколко моркова и корени, приличащи на ряпа. Изчисти ги, нарязва ги, прибави ги към супата, сложи сол и наля от тъмния соев сос.

– Трябват ми още лук, чесън и вино.

– *Додзо?* – все така безпомощно питаше Фуджико.

– *Котаба ширимадзен.* Не знам думите. Тя не го поправи, само взе една лъжица и му я подаде. Той поклати глава.

– *Саке.*

Помощник-готвачът се оживи и му подаде малка дървена бъчонка.

– *Домо.*

Блакторн сипа една чаша и за всеки случай добави още една. Много му се искаше да надигне бъчонката и да отпие направо от нея, но знаеше, че беше невъзпитано, а още повече да го пие студено, в кухнята, без нужната церемониалност.

– Ах, Исусе, какво не бих дал за една бира!

– *Додзо годзиемашията, Анджин-сан?*

– *Котаба ширимадзен,* но вареното ще стане божествено. *Ичи бан, нее* – посочи той кипящия казан.

– *Хай* – съгласи се учтиво тя, без да е убедена.

– *Окуру цукай аригато Торанага-сама.* Изпратете човек да благодари на Торанага-сама.

Никой не поправи японския му.

– *Хай.*

Щом той излезе, Фуджико хукна към тоалетната – малка къщичка в чудесен стил, построена отделно от входа на градината. Не можеше да съдържи повече гаденето.

– Не ви ли е добре, господарке – обезпокои се личната и прислужница Нигацу. Тя беше на средна възраст, кръгла като топка и се бе грижила за Фуджико през целия ѝ живот.

– Върви си. Но преди това ми донеси чай. Не, недей – за това ще трябва да влезеш в кухнята. Ох, ох!

– Чай има и тук, господарке. Сетихме се, че може да поискате, и възварихме един чайник на друг мангал.

– Колко си досетлива – ощипа Фуджико ласкаво кръглата ѝ буза. Втора прислужница се завтече да ѝ вее с ветрило. Тя си избърса устата с книжна салфетка и с облекчение приседна на възглавниците върху верандата. – Сега вече съм по-добре.

Свежият въздух, прохладната сянка, топлото следобедно слънце, пръхашите пеперуди, морето далече долу – спокойно и проблясващо – всичко я караше да се чувства по-добре.

– Какво става господарке? Не смеем дори да надникнем в кухнята.

– Няма нищо. Господарят... той... нищо, нищо. Навиците му са малко особени, но такава е нашата карма.

Тя погледна встрани – главният готвач се задаваше с раболепен вид през градината и сърцето ѝ се сви. Той се поклонил официално – стегнат, дребен човечец с големи крака и много изпъкнали зъби. Още преди да е отворил уста, Фуджико се усмихна напрегнато и нареди:

– Поръчай в селото нови ножове, ново котле за варене на ориз, дъска за рязане и бъчви за вода – всичко, каквото смяташ за необходимо. А тези, които господарят употреби сега, ги отдели настрана за негово лично ползуване. Ще му отделите също така специално място в кухнята, а ако трябва, ще построите дори отделна кухня, където да може да си готви, ако желае. Докато се научите.

– Благодаря, Фуджико-сан. Много се извинявам, че ви прекъсвам, съжалявам много и моля за прошка, но познавам един чудесен готвач от съседното село. Не е будист и дори е бил в Корея с войските, така че знае да... как се... как да готви по вкуса на господаря. Много по-добре от мен.

– Когато ми потрябва друг готвач, ще те уведомя. Щом видя, че не се справяш или нещо хитруваш, ще ти го кажа. А дотогава оставаш главен готвач. Прие тази служба за срок от шест месеца.

– Да, господарке – отвърна готвачът с външно достойнство, но отвътре трепереше, защото с господарка като Фуджико-но-Анджин шега не биваше. – Моля да ме извините, но бях нает да готвя. Горд съм да бъда готвач. Но не съм приел да бъда – касапин. Касапите са ета. Разбира

се, не можем да допуснем един ета тук, но този готвач, за когото ви казах, не е будист като мен, като баща ми, неговия баща и неговия преди това, господарке, а те никога... никога... Моля ви, този нов готвач ще...

– Ще готвиш, както си готвил досега. Намирам кухнята ти за великолепна, достойна за един майстор-готвач от Йедо. Дори изпратих една от рецептите ти в Осака, на Кирицубо-сан.

– О, благодаря. Това е голяма чест за мен. Коя именно, господарке?

– За пресните змиорки с медуза, скариди и мъничко соев сос. Много добре ги приготвяш. Отлично. По-добре сготвени не съм яла никъде.

– Благодаря ви, господарке – топеше се той от удоволствие.

– Разбира се, супите ти не са дотам добри.

– Ах, много се извинявам.

– Но този въпрос ще обсъдим двамата с теб друг път. Благодаря, готвачо – опита се тя да го отпъди, но дребното човече упорито не се помръдна.

– Ах, господарке, много се извинявам, но ох ко, най-почтително... ако господарят... когато господарят...

– Когато господарят ти нареди да сготвиш, да заколиш или нещо друго, ще се втурваш презглава да изпълняваш заповедите му. На минутата! Като един верен слуга. Но тъй като сигурно ще ти отнеме много време, докато се научиш, уреди временно с този готвач да идва през редките дни, когато господарят може да поиска сготвено по негов маниер.

Честта на готвача бе спасена и той се усмихна и поклони.

– Благодаря. Моля да ми простите, задето помолих да ми изясните някои неща.

– Разбира се, на този заместник-готвач ще плащаш от собствената си заплата.

Когато останаха насаме с Нигацу, прислужницата се закиска в шепичка.

– Ах, господарке, мога ли да похваля мъдрия начин, по който удържахте пълна победа? Главният готвач щеше да получи удар, като разбра, че ще трябва да плаща.

– Благодаря, дойке.

До ноздрите ѝ достигна мирисът на врящия заек. Ами ако ме помоли да ям и аз от него, помисли си тя и пак ѝ призля. А дори ида не ме помоли, пак ще трябва аз да го поднеса. Как да направя така, чеда не ми се догади? Няма да допускаш такова нещо, заповяда си тя. Такава е твоята карма. Трябва да си била нещо ужасно в предишния си живот. Да.

Но сега всичко се оправи. Остават ти само пет месеца и шест дни. И не мисли за това, а само за господаря си, който е храбър, силен мъж, макар и с отвратителни навици в храненето...

При портата се чу конски тропот. Бунтаро слезе от коня си и махна на придружаващите го самураи да си вървят. После, ограден само от личната си охрана, прекоси градината – мръсен и потен. Беше нарамил огромния си лък, а зад гърба му стърчеше колчанът със стрелите. Фуджико и прислужничката, които го ненавиждаха, му се поклониха сърдечно. Вуйчото на Фуджико беше известен с необузданите си изблици на ярост – тогава започваше да ругае всички подред и да търси кавга с кого да е. Най-чести жертви бяха слугите и жените му.

– Заповядайте, вуйчо. Колко мило от ваша страна, че ни посещавате толкова скоро след пристигането си – любезно го приветствува Фуджико.

– А, Фуджико-сан. Как... Що за воня е това?

– Господарят готви дивеч, изпратен от Торанага-сама. Показва на недостойните ми слуги как трябва да се готви.

– Щом желае да готви, предполагам, че това си е негова работа, макар че... – Бунтаро сбръчка нос с отвращение. – Да, един господар може да прави в къщата си всичко, позволено от закона, стига да не безпокои съседите си.

Подобна миризма можеше да послужи като повод за оплакване и човек понякога си навличаше големи неприятности, ако обезпокояваше съседите си. Нискостоящите никога не тревожеха висшестоящите. Иначе падаха глави. Затова навсякъде самураите гледаха да поддържат добросъседски отношения с други самураи, по възможност от същия ранг, селяните – със селяни, търговците си имаха свои улици, а ета живееха изолирани от всички. Непосредствен съсед в случая беше Оми. Той е по-висшестоящ, сепна се Фуджико.

– Искрено се надявам никой да не е обезпокоен – разтревожено каза тя на Бунтаро и се запита какви ли нови злини е замислил. – Желаете ли да видите господаря? – понечи тя да стане, но Бунтаро я спря.

– Не, не се безпокойте, моля ви, ще почакам – официално отвърна той и сърцето ѝ се сви. Бунтаро беше известен с лошите си обноски и учтивост от негова страна означаваше опасност. – Извинявам се, че пристигам така ненадейно, без да изпратя човек да поиска среща – продължи той. – Торанага-сама ми каза, че Анджин-сан може би ще ми разреши да използвам неговата баня и да отседна в къщата му. Не за постоянно, а само да преспивам тук от време на време. Бихте ли го

попитали по-късно дали ще ми даде позволение?

– Разбира се – отвърна тя все така в рамките на етикета и й призля при мисълта, че Бунтаро ще живее в къщата й. – Убедена съм, че той ще се почувствува поласкан, вуйчо. Мога ли да ви предложа чай или саке, докато чакате?

– Благодаря. Саке, ако обичате.

Нигацу бързо постави възглавничка на терасата и хукна за саке, макар че умираше от желание да остане.

Бунтаро връчи на охраната си лъка и колчана, събу мръсните си сандали и затропа по стълбите към верандата. Измъкна мечата си за убиване от пояса, седна с кръстосани крака и го постави на коленете си.

– Как е съпругата ми? С Анджин-сан ли е?

– Не, Бунтаро-сама, много съжалявам, но й е заповядано да се яви в крепостта, където...

– Заповядано? От кого? От Касиги Ябу?

– О, не, от Торанага-сама, господарю, още щом се върна от лов днес следобед.

– А, значи от Торанага-сама. Бунтаро се поуспокои и намръщено погледна през залива към крепостта. Знамето на Торанага се развяваше там до това на Ябу.

– Желаете ли да изпратя някой да я повика?

Той поклати глава.

– Имам достатъчно време за нея. – После въздъхна и погледна племенничката си, дъщеря на най-малката му сестра. – Имам голям късмет, че жена ми е тъй образована и свършена, нали?

– Да, господарю. Тя беше от голяма полза като преводачка на знанията на Анджин-сан.

Бунтаро се загледа пак в крепостта, после започна да души въздуха, тъй като вятърът отново довя мириса на вареното.

– Имам чувството, че съм в Нагасаки или Корея. Там постоянно готвят месо – или го варят, или го пекат. Корейците са животни, същински човекоядци. Вонята на чесън прониква дори в дрехите и косите им.

– Трябва да е било ужасно.

– А, войната не беше лоша. Лесно можехме да спечелим и да си пробием път до Китай. Щяхме да цивилизоваме и двете страни. – Бунтаро пламна от гняв и гласът му започна да стърже като пила. – Но не спечелихме. Загубихме и се върнахме посрамени, защото ни предадоха. Предадоха ни високопоставени мръсници.

– Да, това е много тъжно а вие сте прав. Напълно сте прав,

Бунтаро-сама – опита се тя да го успокои и лъжата ѝ се удаде съвсем лесно, макар много добре да знаеше, че никоя страна не може да цивилизова Китай, защото си беше цивилизован от най-древни времена.

Но вената на челото му пулсираше и той говореше повече на себе си:

– Но ще си платят. До един! Мръсни предатели! Трябва само да изчакаш търпеливо до брега на реката, за да заплават покрай теб трупове-те на враговете ти, така ли е? А аз ще чакам и много скоро ще се изплюя върху главите им. Обещал съм си го. – Той я погледна. – Мразя предателите и прелюбодейките! И лъжците!

– Да, съгласна съм. Напълно сте прав, Бунтаро-сама – изстинала от ужас промълви тя, защото знаеше, че жестокостта му нямаше граници. Едва шестнадесетгодишен, Бунтаро екскутира собствената си майка – една от по-незначителните наложници на Хиромаци – защото я заподозрял, че не била вярна на баща му, докато Хиромаци се биеше на война за диктатора Города. Години по-късно уби собствения си първороден син от първата си жена за предполагаеми оскърбления, а нея самата върна на родителите ѝ и тя се самоуби, тъй като не можа да понесе този срам. Вършеше ужасни неща с наложниците си и Марико. – И с бащата на Фуджико се бе скарал жестоко – обвини го, че се бил проявил в Корея като страхливец, злепостави го пред тайко, който му заповяда веднага да си обръсне главата и да стане монах. Той умря наскоро след това, изяден от собствения си позор.

На Фуджико ѝ потрябва цялата сила на волята ѝ, за да запази спокойствие.

– Почувствавахме се много горди, като разбрахме, че сте избягали от врага.

Пристигна сакето. Бунтаро започна шумно да сърба. След като изтече отреденото от етикета време, Фуджико стана.

– Моля да ме извините за момент.

Отиде в кухнята да предупреди Блаторн, да му поиска разрешение Бунтаро да се настани в къщата, да каже на него и на слугите какво да правят.

– Но защо тук? – раздразни се Блаторн. – Защо живее тук? Необходимо?

Фуджико се извини и се опита да му обясни, че разбира на Бунтаро не можеше да му бъде отказано.

Блаторн намусено продължи да готви, а тя се върна при вуйчо си с разтуптяно сърце.

– Моят господар каза, че за него е чест да останете тук. Неговият дом е ваш дом.

– Какво е да си наложница на варварин?

– Предполагам, че е ужасно. Но Анджин-сан е хатамото и следователно самурай. Затова смятам, че да съм негова наложница е същото, както с други мъже. Не съм била досега ничия наложница, предпочитам да съм съпруга. Анджин-сан е като останалите мъже, макар че, признавам, някои от навиците му са много особени.

– Кой би допуснал, че жена от нашия род ще стане наложница на варварин, пък бил той и хатамото.

– Нямах избор. Просто се подчиних на Торанага-сама и на дядо – главата на нашия род. Дълг на жената е да се подчинява.

– Да. – Бунтаро привърши чашата със sake и я напълни отново. – Много е важно за жената да бъде покорна и да се подчинява. Марико-сан е много послушна, нали?

– Да, господарю. – Тя се вгледа в грозното му като на маймуна лице. – Тя ви носи само чест. Без нея, вашата съпруга, Торанага-сама никога не би получил знанията на Анджин-сан.

Той се усмихна накриво.

– Чух, че сте заплашили Оми-сан с пищови.

– Дотогава не бях докосвала пищов. Не знаех дали са заредени. Но щях да натисна спусъците.

Бунтаро се засмя.

– И Оми-сан е помислил същото.

Тя отново му напълни чашата.

– Така и не разбрах защо Оми-сан не направи никакъв опит да ми ги отнеме. Неговият господар му беше наредил да ги вземе, а той не ги взе.

– Аз щях да ги взема.

– Да, вуйчо, знам. Моля да ме извините, но щях да дръпна спусъците.

– Да, но нямаше да ме улучите.

– Вероятно. Но оттогава вече се научих да стрелям.

– Той ли ви научи?

– Не, един от офицерите на Нага-сан.

– Защо?

– Баща ми никога не би позволил негова дъщеря да се научи да борави със сабя или копие. Той смяташе предполагам, много мъдро – че трябва да усвоявам умения, които повече подобават на една жена. Ала

понякога се налага жената да защити своя господар и неговия дом, а пищовът е подходящо оръжие за жена – много подходящо. Не изисква физическа сила и човек бързо се учи да стреля. Така че сега може би ще бъда от по-голяма полза за своя господар, защото със сигурност ще продупча главата на всеки, който застрашава него или честта на дома му.

Бунтаро си пресуши чашата.

– Бях много горд, когато чух как сте се противопоставили на Оми-сан. Правилно сте постъпили. И Хиромацу-сан се гордее с вас.

– Благодаря, вуйчо. Аз само изпълнявах дълга си. – Тя се поклони официално. – Моят господар пита дали сега ще му окажете честта да разговаряте с него, ако ви е угодно.

Той отвърна също тъй церемониално:

– Моля да му благодарите, но ще може ли преди това да се изкъпя? Ако му е угодно, ще се срещнем, след като се върне съпругата ми.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Блакторн чакаше в градината, облечен в униформено кафяво кимон, подарък от Торанага, със сабите и пояса и зареден пищов, скрит също в пояса. От притеснените, набързо дадени обяснения на Фуджико, а по-късно и от слугите разбра, че трябва да приеме Бунтаро официално, защото бил важен военачалник, хатамото и пръв гост в къщата му. Затова веднага се изкъпа, преоблече се и чакаше на уреченото място.

Беше се видял за малко е Бунтаро още вчера, когато пристигна. През целия ден Бунтаро беше зает с Торанага и Ябу, заедно е Марико, и Блакторн бе оставен да организира незабавно демонстрацията на атаката е помощта на Оми и Нага.

Марико се прибра късно. Разказа му накратко за бягството на мъжа си, как е бил преследван от хората на Ишидо, как им се изплъзнал и накрая се промъкнал през вражеските провинции, за да стигне до Кванто.

– Било е изключително трудно, но очевидно не и невъзможно, Анджин-сан. Моят съпруг е много силен и храбър.

– А сега какво ще стане? Ще си тръгнете ли?

– Торанага-сама нареди всичко да остане както преди. Нищо да не се променя.

– Вие се променихте, Марико-сан. Веселите искрици изчезнаха от очите ви.

– Не, Анджин-сан. Така ви се струва. Просто ми олекна, че е жив,

защото бях сигурна, че е загинал.

– Да, но това ви промени.

– Разбира се. Благодаря на бога, че моят господар не е бил пленен, че е оживял да се подчини на заповедите на Торанага-сама. А сега, ако ме извините, Анджин сан, много съм изморена. Простете, но съм много, много изморена.

– Нещо да ви помогна?

– С какво можете да ми помогнете, Анджин-сан? Освен да споделим нашето щастие. Всъщност нищо не се е променило. Нищо не е свършило, защото нищо не е започвало. Всичко е като преди. Съпругът ми е жив.

А не съжалявам ли, че не е мъртъв? – питаше се Блаторн сега в градината. Не. Тогава защо е скритият пищов? Да не би да си изпълнен с чувство на вина? Не. Нищо не е започнало, каза тя. Така ли мислиш? Не е ли започнало? Не. Мислеше, че си с нея. Това не е ли същото, както ако си бил с нея?

От къщата се зададе Марико. Приличаше на миниатюрна порцеланова статуетка, вървяща на половин крачка зад Бунтаро, както беше редно. В сравнение с нея мечешката му фигура изглеждаше още по-непохватна и груба. Придружаваха ги Фуджико и прислужничките.

Той се поклони.

– *Йокосо йоде кудасарета, Бунтаро-сан.* Добре дошли в къщата ми.

Всички се поклониха. Бунтаро и Марико седнаха на възглавничките срещу него. Нигацу и прислужничката Кой започнаха да сервират чай и саке. Бунтаро пиеше саке и Блаторн последва примера му.

– *Домо, Анджин-сан. Икага десу ка?* Благодаря, как сте?

– *Иой. Икага десу ка?* Добре, а вие?

– *Иой. Кова джодзуни шабереру йони ната на.* Добре. Започват добре да говорите японски.

Но скоро Блаторн изгърва нишката на разговора, защото Бунтаро заваляше думите, говореше небрежно и забързано.

– Съжалявам, Марико-сан, но не разбрах какви каза.

– Моят съпруг ви благодари, задето се опитахме да го спасите. С греблото, не помните ли? Когато бяхме в Осака.

– *А со десу. Домо.* Кажете му, моля ви, че все още съм на мнение, че тогава трябваше да се върнем на брега. Имаше време. Момичето загина напразно.

– Той казва, че това е карма.

– Излишна смърт – настоя Блаторн и съжали за грубостта си. Забеляза, че тя не преведе думите му.

– Моят съпруг казва, че стратегията на атаката е великолепна.

– *Домо*. Радвам се, че е успял да избяга здрав и читав и че ще командуваш полка. И е, разбира се, добре дошъл да живее в къщата ми.

– *Домо, Анджин-сан*. Бунтаро-сама казва: да, планът за нападение то е много добър, но той самият винаги ще носи лъка и мечовете си. Може да убие когото и да било от много по-голямо разстояние с безупречна точност и по-бързо от един мускет.

– Утре, ако желае, ще стреляме един срещу друг и ще видим.

– Ще загубите, Анджин-сан, много съжалявам. Позволявам си да ви предупредя да не опитвате нищо такова.

Блаторн видя как очичките на Бунтаро бързо се прехвърлят ту върху Марико, ту върху него.

– Благодаря, Марико-сан, кажете му, че бих искал да го видя как стреля.

– Той пита знаете ли да стреляте с лък.

– Да, но не съм добър стрелец. У нас лъковете се смятат за старомодни. Само арбалетите още се използват. Обучен съм за морски живот, а в морето използваме оръдия, мускети и къси саби. Понякога също и запалителни стрели, но само за вражески платноходи, и то на близко разстояние.

– Той пита как се използват, как ги правите тези огнени стрели? Различни ли са от нашите – от онези, които използваха срещу галерата в Осака?

Блаторн започна да обяснява и отново последваха отегчителни прекъсвания и любознателни въпроси. Той беше свикнал с невероятното любопитство на японците относно всеки аспект на военното дело, но му беше крайно изморително да разговаря чрез преводач. Макар че Марико беше чудесна преводачка, казаното от нея рядко биваше съвсем точно. Тя скъсяваше дългите отговори, леко променяше – естествено – смисъла на казаното и по този начин се получаваха дори недоразумения. Затова се налагаше да повтаря на вятъра някои обяснения.

Ала Блаторн си даваше много ясна сметка, че без нея нямаше да има никаква стойност. Само знанията ме спасяват от ямата, повтаряше си той. Но засега не ме е грижа, защото имам много неща да им кажа и битка да печеля. Истинска битка. А дотогава съм в безопасност. Имам и флота да строя. След това у дома. В безопасност.

Видя мечовете на Бунтаро и на охраната му и усети своите, както и

топлината на смазаният пищов, и отново осъзна, че в тази страна никога нямаше да бъде в безопасност. Нито той, нито кой да е друг, нито дори Торанага.

– Анджин-сан, Бунтаро-сама пита: ако ви изпрати утре хора, можете ли да им покажете как се правят огнени стрели?

– Откъде катран?

– Не знам.

Марико го разпита откъде обикновено се взема катран, как изглежда, на какво мирише, с какво евентуално може да се замени.

После дълго време обяснява на Бунтаро. Фуджико през цялото време мълчеше, ала обиграните ѝ очи и уши не изпусаха нищо. Прислужниците се подчиняваха безропотно на леките движения на ветрилото ѝ, с които им даваше да разберат коя чаша да допълнят и кога са празни шишетата със саке.

– Моят съпруг казва, че ще обсъди въпроса с Торанага-сама. Може би в Кванто има катран. Но тук не сме чували за него. Ако пък няма катран, имаме гъсти масла – например китова мас, която може евентуално да се използва вместо него. Пита дали използвате военни ракети като китайците.

– Да, но не ги ценим много, освен при обсада. Турците ги използваха при нападението си срещу рицарите на Свети Йоан в Малта. Основното им предназначение е да причиняват пожари и да предизвикват паника.

– Той моли да му разкажете подробно за това нападение.

– Беше преди четиридесет години, в най-голямата... – Блаторн млъкна и умът му трескаво заработи. Това бе най-важната обсада в историята на Европа. Шестдесет хиляди турци мюсюлмани, елитът на Отоманската империя, се изправиха срещу няколко хиляди малтийци, укрепил се в огромната си крепост Свети Елмо на малкото островче в Средиземно море. Рицарите издържаха успешно на шестмесечната обсада и – невероятно! – принудиха противника да се оттегли посрамен. Тази победа спаси цялото Средиземноморие от безчинствата на неверническите орди.

Блаторн изведнъж осъзна, че тази битка му дава в ръцете ключа за крепостта Осака: как да я обсади, как да я разруши, как да разбие портите ѝ и как да я победи.

– Да, сеньор?

– Това стана преди четиридесет години в най-голямото вътрешно море на Европа, Марико-сан. Казва се Средиземно море. Беше просто

обсада като всички обсади и не си заслужава да говорим за нея – излъга той. Споменът, който го осени, беше безценен и не можеше да го поднесе просто така и в никой случай сега – моментът никак не беше подходящ. Марико нееднократно му беше разказвали, че крепостта Осака стои неумолимо между Торанага и победата. Блаторн разбра, че ако реши проблеми е Осака, това може да се окаже неговият паспорт за излизване от империята с всички богатства, каквито могат да потрябват на човек за един живот.

Забеляза, че Марико е обезпокоена.

– Има ли нещо, сеньора?

– Нищо, сеньор.

Тя преведе думите му, но на него му стана ясно – разбрала е, че той крие нещо. Миризмата на заешкото задушено отвлече вниманието му.

– Фуджико-сан?

– Хай, Анджин-сан?

– *Шокуджи уа мадака? Куаку уа... садзо куфуко де оро, нее?* Кога ще вечеряме? Гостите може би са гладни?

– *А, гамен насай, хи га курете кара ни иташимасу.*

Тя посочи към слънцето и Блаторн разбра, че е казала „след залез слънце“. Той кимна и изръмжа, което на японски минаваше за учтиво „благодаря, разбрах“.

Марико пак се обърна към него:

– Моят съпруг би искал да му разкажете за някоя битка, в която сте участвували.

– Те всички са описани във военния наръчник, Марико-сан.

– Казва, че го е изчел с голям интерес, но там нямало никакви подробности. През следващите дни би искал да научи всичко за вашите битки. А сега, ако обичате разкажете за някоя от тях...

– До една са във военния наръчник. Може би утре, Марико-сан.

Искаше му се да остане сам и да обмисли поразителното си хрумване за крепостта Осака и онази битка, пък и му омръзна да говори, да го разпитват и най-вече много беше изгладнял.

– Моля ви, Анджин-сан, разкажете отново, само веднъж, за моя съпруг. Моля ви.

Той долови умолителните нотки в гласа ѝ и се смили.

– Разбира се. Как мислите, за коя да му разкажа?

– За тази в Холандия.

– Добре.

И той започна да разказва за онзи бой, дето приличаше на всички

останали боеве, в които хората умират най-вече поради грешките и некадърността на командващите офицери.

– Моят съпруг казва, че тук не е така, Анджин-сан. Тук командващите офицери трябва да са много способни. В противен случай загиват много бързо.

– Разбира се, моите критики се отнасят само за европейските военачалници.

– Бунтаро-сама обещава да ви разкаже в близките дни за нашите воини и военачалници, особено за тайко. В отговор на вашата информация – уклончиво каза тя.

– *Домо* – благодари Благторн, усещайки как погледът на Бунтаро се впива в него като свредел. Какво ли всъщност искаш от мен, кучи сине?

Вечерята се оказа пълен провал. За всички.

Още като излязоха от градината и се запътиха към верандата, където щеше да бъде сервирано, се случиха някои лоши знамения.

– Извинете, Анджин-сан, но какво е това? – посочи Марико. – Ей там. Моят съпруг пита какво е това.

– Къде? А, това ли? Фазан – обясни Благторн. Торанага-сама ми го изпрати заедно със заека. Ще вечеряме с него по английски – или поне аз имам такива намерения, макар че би стигнал за всички.

– Благодаря, но... ние, моят съпруг и аз, не ядем месо. Защо е провесен така фазанът? В тази горещина... не бива ли да го свалите от там и да го сготвите?

– Така се приготвя фазан. Първо се окачва, за да узрее месото.

– Как? Така? Извинете, Анджин-сан – притесни се тя – много се извинявам, но той бързо ще се развали. Все още е с перушината и не е... почистен.

– Месото на фазаните е много сухо, Марико-сан, затова се окачва да виси няколко дни и дори седмици в зависимост от температурата. След това се чисти и готви.

– И вие... го оставяте така на открито? Да гние? Като...

– *Нан джа*? – нетърпеливо попита Бунтаро.

Тя започна да му обяснява с извинителен тон и той пое дълбоко въздух, стана, огледа фазана и го побутна с пръст. Няколко мухи се разхвърчаха с бръмчене и отново кацнаха върху птицата. Фуджико колебливо каза нещо на Бунтаро и той пламна.

– Наложницата ви казва, че сте заповядали никой освен вас да не се

докосва до него.

– Да. Вие не окачвате ли дивеча? Тук не всички са будисти.

– Не, Анджин-сан, мисля, че никой не окачва фазаните по този начин.

– Някои смятат, че фазанът трябва да виси за перата на опашката си, докато те окапят, но това са врели-некипели – продължи Блаторн. – Правилното окачване е за шията – тогава соковете се запазват. Други го окачват за врата и го държат, докато падне, но аз лично не обичам месото да узрее чак до такава степен. Едно време ние...

Той млъкна, защото тя леко бе позеленяла.

– *Нан десу ка, Марико-сан?* Какво ви стана – обезпокои се Фуджико.

Марико им обясни. Те се засмяха нервно, а Марико-сана и избърса с отмамели ръце запотеното си чело.

– Ще ме извините ли за момент, Анджин-сан?

И вашата храна е не по-малко особена, искаше му се да възрази. Какво ще кажете за вчерашната сурова сепия – бяла, лигава, безвкусна, жилава и сервирана само с няколко капки соев сос? Или за кълцаните пипала на октопод, пак сурови, с гарнитура от студен ориз и водорасли? Ами суровата медуза с жълтокафяво варено торфу – ферментирало мляко от соя, дето прилича на повърнато от куче? Ах, да, разбира се, много елегантно поднесено в крехка и красива купичка, но това не му пречеше да прилича на повърнато. Да, дявол да го вземе, на човек може направо да му прилошее!

Най-сетне се изкачиха на верандата и след обичайните безкрайни поклони и учтиви разговори за най-обикновени неща, чай и саке, храната започна да пристига. Малки подноси с бульон от риба, ориз и сурова риба – както винаги. И накрая неговото задушено.

Той повдигна похлупака на гърнето. Парата се издигна нагоре и златистите кръгчета мазнина затанцуваха по врящата повърхност. Гъстата супа, от която устата му се изпълни със слюнки, лъхаше на вкусни сокове и вътре плуваха късове крехко месо. Той гордо предложи на всички да опитат, но те поклатиха глави и го помолиха да започне да се храни.

– *Домо* – благодари той.

Добрите маниери изискваха да сърба шумно супата направо от малката лакирана купичка, а всичко твърдо в нея да яде с клечки. В гърнето имаше черпак и като се напрягаше да прикрие глада си, той напълни купичката и започна да се храни. И тогава видя очите им.

Те го следяха като омагьосани, без да могат да откъснат от него погледите си, изпълнени с погнуса, която неуспешно се опитваха да прикрият. Апетитът му секна. Опита се да не ги забелязва, но не можа. Червата му куркаха от глад. Скри раздражението си, захлупи гърнето и изръмжа, че не било сготвено по негов вкус. После заповяда на Нигацу да го отнесе.

– Фуджико пита тогава да го изхвърлят ли? – обади се Марико с надежда в гласа.

– Да.

Фуджико Бунтаро въздъхнаха облекчено.

– Искате ли още ориз? – предложи Фуджико.

– Не, благодаря.

Марико започна да си вее о ветрилото, усмихна му се насърчително и напълни отново чашката със саке. Но гневът на Блаторн не се беше уталожил и той взе твърдото решение за в бъдеще да лови дивеча открито, но да си го готви насаме в планината и да се храни също насаме, далеч от всякакви будисти. И да вървят по дяволите! Щом Торанага може да ловува, значи и аз ще мога. Кога ли ще го видя? Колко ще чакам?

– По дяволите и чакането, и Торанага – произнесе той на глас на английски и му олекна.

– Какво, Анджин-сан? – попита Марико на португалски.

– Нищо. Питам се кога ли ще видя Торанага-сама.

– Не ми каза. Предполагам, че много скоро.

Бунтаро шумно сърбаше саке и супа, както го изискваше доброто възпитание. Този постоянен шум обаче започна да действа на нервите на Блаторн. Марико оживено говореше на съпруга си, който ръмжеше, почти без да й обръща внимание. Тя самата не се хранеше и Блаторн още повече се раздражи, като гледаше как те двете с Фуджико ухахват Бунтаро, и се ядоса, че самият той трябваше да се примири с този нежелан гостенин.

– Кажете на Бунтаро-сама, че в моята страна домакинът вдига наздравица в чест на своя уважаван гост. – И той вдигна чашата си с крива усмивка. – Желая му дълъг живот и щастие.

Бунтаро изслуша обясненията на Марико, кимна в знак на съгласие, вдигна и той чашата си, усмихна се със затворена уста и я пресуши.

– Наздраве! – продължи Блаторн със следващата чаша.

И отново, и отново.

– Наздраве!

Но този път Бунтаро не пи. Остави пълната си чаша и погледна

англичанина с малките си очички. После повика някого отвън. Вратата незабавно се плъзна настрана и неотлъчният му телохранител се поклони и му подаде огромния лък и колчана. Бунтаро ги взе и каза нещо бързо и яростно.

– Моят съпруг... моят съпруг казва, че сте пожелали да го видите как стреля, Анджин-сан. Той смята, че утре е твърде далеч и сегашният момент е най-подходящ. Портата на вашата къща, Анджин-сан... Той пита кой стълб избирате.

– Не разбирам – обърка се Блаторн. Портата се намираще на не по-малко от четиридесет стъпки разстояние отвъд градината и беше напълно скрита от стената вдясно.

– Левия или десния стълб? Моля ви да изберете. Гласът ѝ беше тревожно настоятелен.

Предупреден от тона ѝ, той погледна към Бунтаро, който сякаш не се интересуваше какво става около него, все едно, че тях ги нямаше – като някакъв набит, грозен горски дух, вперил поглед в далечината.

– Левия – каза той, без да може да откъсне поглед от японца.

– *Хидари* – преведе тя.

Бунтаро незабавно измъкна стрела от колчана и както си седеше, нагласи лъка, вдигна го на нивото на очите си, опъна тетивата и изстреля стрелата с ярост и същевременно с някаква артистична лекота. Стрелата бръмна покрай лицето на Марико, засегна кичур от косата ѝ и пробиха хартиената стена. Преди още да е изчезнала първата стрела, последва я още една и още една, като всяка следваща минаваше на сантиметър от Марико, която не помръдна – спокойна, коленичила както преди.

Четвърта стрела и накрая последната. Тишината се изпълни с ехото на вибриращата тетива. Бунтаро въздъхна, бавно дойде на себе си и постави лъка на коленете си. Марико и Фуджико шумно поеа въздух между зъбите си, усмигнаха се, поклониха се и похвалиха Бунтаро, който само кимна и леко се поклони. После всички погледнаха Блаторн. Той знаеше, че е бил свидетел на нещо почти свръхестествено: всички стрели бяха минали през една и съща дупка в стената.

Бунтаро връчи отново лъка си на своя телохранител и пое малката чашка със саке. Загледа я за момент, вдигна я за здравица, пресуши я и каза нещо с дрезгав глас – отново предишният брутален Бунтаро.

– Моят съпруг най-учтиво ви моли да отидете да проверите.

Блаторн се замисли за миг, опитвайки се да успокои сърцето си.

– Няма нужда. Не се съмнявам, че е улучил целта.

– Той казва, че би искал сам да се уверите.

– Уверен съм.

– Моля ви, Анджин-сан, това ще го поласкае.

– Не искам да го лаская.

– Да, но мога ли много тихо да се присъединя към молбата му?

Той отново прочете познатия умолителен израз в очите ѝ.

– Как да кажа: беше истинско удоволствие да ви наблюдавам?

Тя му каза, той повтори думите и се поклони. Бунтаро небрежно му върна поклона.

– Помолете го да дойде с мен и заедно да видим къде са попаднали стрелите.

– Той казва, че предпочита вие сам да видите. Не иска да дойде, Анджин-сан.

– Защо?

– Ако попадението му е точно, сеньор, можете да се уверите и сам. Ако ли не – това също е само за вашите очи. По този начин никой от вас двамата няма да се почувствува неловко.

– Ами ако не е улучил?

– Улучил е. Но според нашите разбираня точността на попадение при такива невъзможни обстоятелства не е от значение – важна е грацията на стрелеца, благородството на движенията му, силата, която демонстрира, като стреля седнал, и безразличието му дали е спечелил, или загубил.

Стрелите бяха на сантиметър една от друга, в средата на левия стълб. Блаторн погледна назад към къщата – на четиридесет крачки от това място се забелязваше малката дупчица в книжната стена – като светулка в тъмнината.

Такава точност е невъзможна, мислеше той поразен. От мястото, където седеше Бунтаро, не можеше да се види нито градината, нито портата, пък и нощта беше непрогледно черна. Блаторн се върна обратно при стълба и вдигна високо фенера. Опита се с една ръка да изскубне някоя от стрелите, но железните наконечници се бяха забили много надълбоко. Можеше да пречупи дървеното стъбло, но не му се искаше.

Телохраниелят го наблюдаваше през цялото време. Блаторн се поколеба. Човекът дотича да му помогне, но той поклати глава.

– *Ийе, домо!*

И се върна при останалите в къщата.

– Марико-сан, моля ви да кажете на моята наложница, че бих искал стрелите да останат завинаги забити в стълба. До една. За да ми напомнят за един истински майстор стрелец. Не съм виждал подобно

попадение.

– Благодаря, Анджин-сан.

Тя преведе думите му на Бунтаро и той също благодари за комплимента.

– Саке – заповяда Блаторн.

Пиха още. Бунтаро вече сърбаше спокойно виното и се остави на алкохола. Блаторн го наблюдаваше скришом, но след малко вниманието му се отклони и той пак започна да се чуди как е възможно да се изстрелят пет стрели с такава нечовешка точност. Невъзможно е, мислеше той, а го видях със собствените си очи. Какво ли правят Винк, Бакус и останалите? Торанага му беше казал, че екипажът се установил в Йедо, недалеч от „Еразъм“. Иисусе, как ми се иска да ги видя и да се кача отново на кораба!

Погледна към Марико, която говореше нещо на мъжа си. Бунтаро я слушаше и изведнъж Блаторн с учудване видя как лицето на самурая се сбърчи от омраза. И преди да успее да отклони погледа си, Бунтаро го погледна.

– *Нан десу ка?*

Въпросът прозвуча почти като обвинение.

– *Нани мо, Бунтаро-сан.* Нищо.

Блаторн започна да предлага на всички саке, надявайки се по този начин да прикрие чувствата си. Жените отново приеха, но едва-едва се докосваха до чашите си. Бунтаро пиеше наведнъж и отвратителното му настроение вече явно си личеше. После отново дълго и сърдито говори нещо на Марико.

Блаторн не се съдържа.

– Какво му става? Какво казва?

– Много се извинявам, Анджин-сан. Съпругът ми ме разпитваше за вас, за вашата съпруга и наложници, за депата ви и какво се е случило, след като напуснахме Осака. Той... – Тя млъкна, очевидно промени решението си и добави с различен тон. – Много се интересува от вас и вашите възгледи.

– Аз също се интересувам от него и неговите възгледи, Марико-сан. Как сте се запознали с него? Кога се оженихте? Дали...

Но Бунтаро нетърпеливо го прекъсна с порой от думи.

Марико незабавно започна да му превежда. Бунтаро се пресегна, напълни две чаени чаши със саке, предложи едната на Блаторн и махна на жените също да пият.

– Моят съпруг казва, че понякога чашките за саке са прекалено

малки.

Марико напълни другите две чаши за чай със саке, започна да отпива внимателно от едната, а другата предложи на Фуджико. Последва втори, още по-враждебен порой от думи и усмивката на Марико се смрази на лицето ѝ, както и тази на Фуджико.

– *Ийе, додзо гомен насай, Бунтаро-сама* – примоли се Марико.

– *Има!* – заповяда съпругът ѝ.

Фуджико притеснено се опита да се намеси в разговора им, но Бунтаро ѝ затвори устата с един-единствен поглед.

– *Гомен насай* – шепнеше Марико. – *Додзо, гомен насай.*

– Какво каза той, Марико-сан?

Но тя сякаш не го чуваше.

– *Додзо, гомен насай, Бунтаро-сама, уаташи...*

Лицето на мъжа ѝ почервения от гняв.

– ИМА!

– Много съжалявам, Анджин-сан, но моят съпруг ми нареди да ви разкажа – да отговоря на въпросите ви – да разкажа за себе си. Помолих го да не обсъждаме семейните ни въпроси толкова късно през нощта, но той заповяда. Моля ви да имате търпение. – Тя отпи голяма глътка от чашата си. И още една. Тънките кичури коса – пуснати свободно около ушите ѝ, потрепваха при всяко движение на ветрилото на Фуджико. Тя пресуши чашата си и я постави върху масичката. – Моминското ми име е Акечи. Аз съм дъщеря на генерал Акечи Джинсай, убиеца. Моят баща предателски уби своя законен господар, диктатора Города.

– Господи, защо го е направил?

– Каквато и да е причината, Анджин-сан, тя не може да бъде уважителна. Баща ми извърши най-тежкото престъпление на този свят. Моята кръв е опетнена, както и кръвта на сина ми.

– Тогава защо? – Той замълча, но не се сдържа и реши да продължи: – Исках да кажа, че разбирам какво значи да убиеш законния си господар. Учудвам се, че са ви оставили жива.

– Моят съпруг ми оказа голяма чест...

Бунтаро отново я прекъсна злобно, тя се извини и преведе думите на Благторн. Бунтаро презрително ѝ махна да продължи.

– Моят съпруг ми оказа голяма чест, като само ме отпрати далеч – продължи тя със същия благ глас. – Аз го молих да ми разреши да извърша сепуку, но той ми отказа тази привилегия. Беше... Трябва първо да ви обясня, че сепуку е привилегия, която може да ми окаже или той, или Торанага-сама. Аз все още продължавам коленопреклонно да моля

за нея всяка година, на датата на предателството. Но с присъщата си мъдрост моят съпруг винаги ми отказва. – Усмивката ѝ беше прекрасна. – Моят съпруг ми оказва голяма чест всеки ден, всеки момент, Анджин-сан. Аз на негово място не бих могла дори да разговарям с такъв – опозорен човек.

– Значи затова... значи затова сте последна от своя род? – спомни си той думите ѝ за голямата беда, за която му бе споменала по време на бягството от крепостта Осака.

Марико преведе въпроса му на Бунтаро и отново се обърна към него:

– Хай, Анджин-сан. Но за тях това не беше беда. Накамура, генералът, който стана тайко, ги настигна в планините – баща ми и цялото му семейство. Накамура поведе тогава армиите на отмъщението и унищожи цялата войска на баща ми – двадесет хиляди души – до един. Баща ми и семейството му били в безизходица, но той имал време да им помогне на всички – на четиримата ми братя и трите ми сестри, на майка ми и двете си наложници. Чак тогава си направил сепуку. В това отношение и той, и те бяха самураи. Храбро коленичили пред него, един по един. А той им отсичал главите. Умряха достойно. И той също. Двамата братя на баща ми и чичо му бяха застанали на негова страна в предателството срещу законния си господар. Те също умряха достойно. Нито един Акечи не остана жив, за да изпита омразата и подигравката на врага, с изключение на мен – не, моля ви за извинение, Анджин-сан, греша – истинският враг бяха баща ми, неговите братя и чичо. От врага само аз останах жива – жив свидетел на подло предателство. Аз, Акечи Марико, останах жива, защото бях омъжена и следователно принадлежах към семейството на съпруга си. Тогава живеехме в Киото. Бях там, когато умря баща ми. Неговото предателство и бунт продължиха едва тринадесет дни, Анджин сан, но докато има хора на тези острови, името Акечи ще се споменава с погнуса.

– От колко време бяхте омъжена, когато се случи това?

– Два месеца и три дни.

– И едва петнадесетгодишна?

– Да. Моят съпруг ми оказа голяма чест, като не се разведе с мен и не ме изпъди, както би трябвало да направи. Само ме отпрати в едно село на север, в провинция Шонай. Там беше много студено, Анджин-сан, много.

– И колко време останахте там?

– Осем години. Города беше четиридесет и девет годишен, когато

извърши сепуку, за да не бъде заловен. Оттогава има близо шестнадесет години, Анджин-сан, и повечето от неговите наслед...

Бунтаро отново я прекъсна с език, който шибаше като камшик.

– Моля да ме извините, Анджин-сан, но моят съпруг правилно посочва, че е достатъчно да кажа, че съм дъщеря на предател, а дългите обяснения са излишни. Разбира се, някои пояснения са необходими – предпазливо добави тя. – Моля ви също да извините лошите обноски на съпруга ми и да помните какво ви бях казала за ушите, които чуват, и за осморната стена. Извинете ме, Анджин-сан, но ми е заповядано да си вървя. Вие не бива да си тръгвате преди него или преди да изгуби съзнание от препиване. Не се месете в нищо. – Тя се поклони на Фуджико. – *Додзо, гомен насай.*

– *До иташимашите.*

Марико се поклони на Бунтаро и излезе.

– Саке! – заповяда той и се ухили злобно. Фуджико му напълни чаената чаша.

– Наздраве! – додаде Блаторн, силно объркан. Повече от час вдига той наздравници, докато усети, че главата му се замая. Тогава обаче Бунтаро изведнъж изгуби съзнание и се просна сред съборените, изпотрошени чаени чаши. Вратата веднага се отвори и на прага се появиха телохранителят и Марико. Подпомогнати от слугите, те го вдигнаха и пренесоха в отсрещната стая – стаята на Марико. Подпомогната от прислужницата си Кой, тя започна да го разсъблича, а телохранителят затвори вратата и седна от външната и страна, с ръка върху дръжката на меча.

Фуджико чакаше, без да откъсва поглед от Блаторн. Прислужниците почистиха безпорядъка. Блаторн уморено прокара ръце през дългата си коса и завърза по-здравео панделката на плитката си. После излезе на верандата, следван от наложницата си.

Свежият въздух го ободри. Но не достатъчно. Той седна замислен на стъпалата и започна да вдишва вечерта. Фуджико коленичи до него.

– *Гомен насай, Анджин-сан* – прошепна тя и кимна с глава към къщата. – *Уакаримасу ка?* Разбрахте ли?

– *Уакаримасу, шигата га най.*

И я погали по главата, като видя нескрития и страх.

– *Аригато, аригато, Анджин-сан.*

– *Анатауа суимин има, Фуджико-сан* – състави той със запъване изречението. – Идете сега да спите.

– *Додзо, гомен насай, Анджин-сан, суимин, те* – махна тя към

неговата стая и го погледна умолително.

– *Ийе, уаташи ойоги има.* Не, ще отида да поплувам.

– *Хай, Анджин-сама.*

Тя послушно се обърна и извика нещо. Веднага дотичаха двама от слугите – силни млади момчета от селото, които се славеха като добри плувци. Блакторн не се възпротиви. Тази нощ знаеше, че това е безсмислено.

– Е, поне го приспах – успокояваше се той на глас, докато слизаше към морето, следван от двамата младежи, и усещаше мозъка си притъпен от алкохола. – Сега не може да й причини болка.

Блакторн плува около един час и се почувствува по-добре. Фуджико го чакаше на верандата с чайник пресен чай. Той изпи една чаша, легна и моментално заспа.

Събуди го гласът на Бунтаро, преливащ от злоба. Дясната му ръка автоматично стисна дръжката на заредения пищов, който държеше винаги под футона, а сърцето му заби лудешки от рязкото събуждане.

Бунтаро млъкна. Чу се гласът на Мариико, но Блакторн разбираше само откъслечни думи. Въпреки това долови молбата ѝ, призивът ѝ към разум – не раболепен, нито хленчещ, дори не и съзлив, а пак обагрен от обичайната ѝ кротка смиреност. Бунтаро отново я прекъсна грубо.

Блакторн се опита да не слуша. „Не се месете“ – беше го посъветвала тя и имаше право. Той нямаше никакви права над нея, а Бунтаро – всички. „Моля ви да бъдете предпазлив, Анджин-сан, и да помните какво ви казах за ушите, които чуват, и за осморната стена.“

Той послушно се изтегна пак в леглото. Усети кожата си охладена от потта и си наложи да мисли за думите ѝ.

– Разберете, Анджин-сан – каза тя една вечер, след като бяха пресушили последното от безброй последни шишета със саке и той се шегуваше за липсата на всякаква възможност за уединяване в японската къща – навсякъде щъкаха хора, стените бяха хартиени, отвсякъде любопитни уши и очи. – Тук трябва да се научите сам да създавате своето уединение. Нас от деца ни учат да се вглъбяваме в себе си, да спускаме непроницаеми стени и да живеем зад тях. Ако не можехме да постигнем това, без съмнение всички бихме полудели и бихме се избили едни други и самите себе си.

– Какви стени?

– О, ние се крием зад безкрайни лабиринти, Анджин-сан, от

церемонии, ритуали, обичаи, всякакви табута. – Дори езикът ни има нюанси, които не съществуват във вашите езици и които ни позволяват да избегнем учтиво всякакъв въпрос, на който не желаем да дадем отговор.

– Но как си затваряте ушите, Мариико-сан? Това е невъзможно.

– Много лесно се постига, трябва само да се тренирате. Разбира се, обучението започва още когато детето се учи да говори, така че то лесно става наша втора природа – иначе как бихме оцелели? Започвате, като пречиствате мисълта си от хората – поставяте се в друга плоскост. Много полезно упражнение е наблюдаването на залеза, също и слушането на дъждовните капки – забелязали ли сте, Анджин-сан, колко различно звучи всеки дъжд? Ако наистина слушате, тогава настоящето изчезва. Други полезни упражнения са например да слушате как падат листенцата на цветята или как растат камъните. Разбира се, предполага се, че вие виждате не материални неща, а само знаци, послания до вашата хара – сърцевината ви – които ви напомнят за преходността на живота и ви помагат да постигнете уа – вътрешна хармония, абсолютна хармония, която е най-желаното нещо в живота на японца, в японското изкуство, във всяко едно. – Тя се засмя. – Виждате ли какво прави от мен сакето. – Езикето ѝ съблазнително докосна горната и устна. – Ще ви прошепна една тайна: не се оставяйте да ви заблудят нашите усмивки, мили обноски, церемониални поклони, любезност и всякакви знаци на внимание. Скрити зад тях, ние сме може би на хиляди ли от вас, на безопасно разстояние, съвсем сами. Ето какво търсим – забрава. Една от най-старите ни поеми, която се съдържа в „Коджико“ – първата японска история, написана преди близо хиляда години, ще ви разясни може би моите думи:

Осем облака се вдигат,
за да скрият влюбените.
Осморната стена на провинция Идзумо
огражда тези осем облака.
О, колко е прекрасна
тази осморна стена!

Ние сигурно бихме полудели, ако тя не съществуваше. Сигурно.

Спомни си за осморната стена, каза си той, докато продължаваше да чува злобното съскане на Бунтаро. Та аз нищо не знам за нея. Нито пък за него. Мисли за мускетния полк или за дома, за Фелисити, как ще се върнеш на кораба, за Бакус или Торанага, или Оми-сан. Какво ми е мнението за Оми? Да търся ли отмъщение? Иска да ми стане приятел и

след случката с пишовите е мил и любезен и...

Силната плесница звънна в ушите му. Отново гласът на Марико и втора плесница. Блаторн вече беше на крака, отворил вратата. Телохранителят в коридора го погледна със зли очи, застанал пред стаята – на Марико, с вече изваден меч...

Блаторн тъкмо се готвеше да се нахвърли върху него, когато вратата в края на коридора се отвори и оттам излезе Фуджико, с разпуснати над нощното й кимоно коси. Очевидно звукът на раздрания плат и последвалият удар ни най-малко не я бяха смутили. Тя застана между Блаторн и самурая, поклони се учтиво и на двамата, хвана Блаторн за ръка и му направи знак да се прибере обратно в стаята си. Самураят напрегнато следеше всяко негово движение. Блаторн имаше само един пишов, при това с един-единствен куршум, и предпочете да се оттегли. Фуджико го последва и затвори вратата след себе си. Чак тогава даде израз на уплахата си, заклати глава, предупредително докосна с пръст устните си и отново поклати глава, а очите й го гледаха с няма молба.

– *Гомен насай, уакаримасу ка?* – едва прошепна тя.

Но неговото внимание беше съсредоточено върху съседната книжна стена, която с такава лекота можеше да пробие. Тя също погледна стената, застана пред нея, седна и му направи знак и той да седне.

Ала Блаторн не беше в състояние да се отпусне. Стоеше прав, готов да се хвърли и да ги погуби всички, подтикван от последвалото в този момент изохкване и нов удар.

– *Ийе!* – Фуджико цяла се тресеше от ужас, но той и махна да не му пречи – *Ийе, ийе!* – продължи да го моли тя.

– *Има!*

Тогава Фуджико скочи на крака, направи му знак да чака и се спусна безшумно към мечовете му, положени грижливо пред таконата – малката почетна ниша. С разтреперани ръце взе дългия меч, извади го от ножницата и се приготви да го последва през стената. В този миг се чу още един удар и порой от яростни думи. Вратата към коридора рязко се разтвори и Бунтаро затрополи тежко на някъде, следван от телохранителя си. За миг в къщата настъпи тишина, след което се чу затръшването на градинската врата.

Блаторн тръгна към вратата. Фуджико се стрелна да му препречи пътя, но той я отмахна с един жест и отвори.

Марико беше все още на колене в ъгъла на съседната стая, с рана на бузата, разрошени коси, разкъсано на парчета кимоно, а по бедрата и гърба й личаха следи от тежки удари. Той се втурна към нея да я вдигне

на ръце, но тя му извика.

– Вървете си, моля ви, Анджин-сан!

От ъгълчето на устата ѝ се стичаше кръв.

– Господи, как ви е...

– Помолих ви да не се месите! Моля ви да си вървите – повтори тя със спокоен глас, който контрастираше силно с яростта в погледа ѝ. После видя Фуджико, застана на вратата и и каза нещо. Фуджико послушно го хвана за ръката и го изведе, но той се отскубна от нея.

– Недейте! *Ийе!* Вашето присъствие тук ме унижава и ме лишава от спокойствие и утеха. Вие ме правите за смях и срам! Вървете си!

– Но аз искам да ви помогна, не разбирате ли?

– А вие защо не разберете? Нямае никакво право да се месите. Това е лична свада между двама съпрузи.

– Това не му дава правото да ви бие...

– Защо не слушате, като ви говоря, Анджин-сан? Ако желае, може да ме пребие до смърт. Има това право и много бих искала да го направи – да, да ме убие! Тогава няма да понасям повече позора си! Мислите ли, че ми е лесно да живея във вечен срам? Не чухте ли какво ви казах? Аз съм дъщеря на Акечи Джинсай!

– Вие нямате никаква вина за това. Нищо не сте сторили!

– Имам вина и съм дъщеря на баща си. – Марико не би казала нищо повече, но вдигна поглед нагоре, видя колко той страда за нея, колко е угрижен, колко я обича и понеже знаеше как държи на истината, позволи си да се разкрие за миг. – Тази нощ вината беше моя, Анджин сан. Ако плача, както той иска, ако го моля за прошка, както той иска, ако треперя от него, ако се вцепенявам от страх и му се умилквам, както той иска, ако се преструвам на ужасена и послушно разтварям крака, както той иска, ако върша, всички женски задължения, които са моя съпружеска съдба, тогава той ще е като дете в ръцете ми. Но аз не желая.

– Защо?

– Защото това е моето отмъщение. Така му се отплащам, задето ме остави жива след предателството, задето ме отпрати за осем години и през цялото това време ме остави жива. Задето ми заповяда да се върна и да живея. – Тя седна с болезнена гримаса и заоправя разпокъсаното си кимоно. – Никога вече няма да му се отдам. Едно време го правех по собствена воля, макар че го мразя от мига, в който го видях за първи път.

– Тогава защо се омъжихте за него? Нали сама ми казахте, че жените имат право да отказват и не се женят против желанието си?

– Направих го, за да угодя на Города и на баща си. Бях съвсем млада и не познавах още Города, но ако желаете да чуете истината, той беше най-жестокият, най-омразният човек, който някога се е раждал. Той принуди баща ми да поеме пътя на предателството. Това е самата истина. Города! – Тя сякаш изплю това име. – Ако не беше той, сега щяхме да сме живи и почитани. Моля се на господата да е попаднал в ада. – Тя едва-едва се раздвижи, като се опитваше да контролира болката в хълбока си. – Между моя съпруг и мен съществува само омраза – това е нашата карма. А колко ще му е лесно да ми позволи да се приютя в моята малка смърт!

– Но защо не ви освободи? Защо не се разведе с вас? Или дори да ви позволи това, което така желаете?

– Защото е мъж.

Силна болка се стрелна през тялото и тя се намръщи. Блаторн коленичи и я взе в ръцете си. Тя го отблъсна опитвайки се да овладее положението. Фуджико стоически наблюдаваше, все така застанала до вратата.

– Нищо ми няма, Анджин-сан. Моля ви, оставете ме сама. Не бива. Трябва да сте много предпазлив.

– Не се боя от мъжа ви.

Тя уморено оправи кичур коса и вдигна поглед към него. Защо не го оставя да срещне своята карма? – питаше се тя. Нали не е от нашия свят! С каква лекота ще го убие Бунтаро! Ако е все още жив, това е само благодарение на личната закрила на Торанага. Ябу, Оми, Нага, Бунтаро – всеки един от тях много лесно може да бъде предизвикан да го убие. Откак е пристигнал, ни е причинил само неприятности. Както и неговите знания. Нага е прав: Анджин-сан може да унищожи нашия свят, ако ние не го унищожим преди това. Ами ако Бунтаро научи? Или Торанага? За онова...

– Да не сте полудели – попита я тогава Фуджико.

– Не.

– Тогава защо искате да заемете мястото на прислужницата?

– Заради сакето и за да се позабавлявам, Фуджико-сан, пък и от любовитство – излъга тя и скри истинската причина: той я възбуждаше, тя го искаше, никога не бе имала любовник. Ако не станеше тази нощ, никога вече нямаше да има такава възможност, а трябваше да бъде Анджин-сан и никой друг.

За това отиде при него и се пренесе в неznайни измерения, а когато вчерта пристигна галерата, Фуджико я попита насаме:

- Шяхте ли да отидете, ако знаете, че Бунтаро е жив?
- Не, разбира се – излъга тя.
- Но сега, предполагам, че ще кажете на съпруга си? За Анджин-сан?
- Защо да му казвам?
- Помислих си, че такова е всъщност намерението ви. Ако му го кажете в подходящ момент, яростта му ще избухне неудържимо и ще имате щастието да сте мъртва, преди още да е разбрал какво върши.
- Не, Фуджико-сан, той никога няма да ме убие. За съжаление. Ще ме изпрати при ета, ако има достатъчно уважителен повод и ако успее да получи разрешение от Торанага-сама, но никога няма да ме убие.
- Прелюбодейство с Анджин-сан няма ли да е достатъчен повод?
- Да, разбира се.
- И какво ще стане със сина ви?
- Ще наследи моя позор, ако бъда опозорена.
- Моля ви да ми кажете, ако някога усетите, че Бунтаро-сама подозира какво се е случило. Докато съм наложница на Анджин-сан, мой дълг е да го закрилям.
- Да, Фуджико, така е, помисли си тогава Марико. И това би ти дало достатъчно уважителен повод да отмъстиш открито на човека, който погуби баща ти – нещо, към което отчаяно се домогваш. Но баща ти наистина беше страхливец, много съжалявам, бедна ми Фуджико. Ако Хиромацу не е бил там, баща ти сега щеше да е жив, а Бунтаро – мъртъв, защото омразата към Бунтаро далеч превишава презрението към баща ти. Дори мечовете, които ти така цениш, не са били поднесени на баща ти за военни заслуги, а са били купени от ранен самурай. Аз никога няма да ти разкрия това, но все пак такава е истината.
- Не се боя от него – повтори Блаторн.
- Знам – каза тя и потъна в болката си. – Но много ви моля, страхувайте се заради мен.
- Блаторн се запъти към вратата.

Бунтаро го чакаше на стотина крачки от къщата, наред пътеката, която водеше надолу към селото – нисък, набит, смъртоносен. Телохранителят му стоеше до него. Утрото беше мрачно. В плитчините вече се мяркаха рибарски лодки, а морето беше гладко като тепсия.

Блаторн видя отпуснатия в ръката му лък, мечовете му и мечовете на телохранителя. Бунтаро се олюляваше леко и това му вдъхна

надежда, че няма да го улучи, защото пътеката беше гола и той нямаше къде да се скрие. Но нищо не го интересуваше; дръпна предпазителя на двата пищова и се втурна към противника си.

По дяволите всички прикрития, мярна се през мъглата на кръвожадната му ярост, като същевременно си даваше сметка, че това, което върши, е безумие, че няма никакви шансове да оцелее срещу двама самураи и далекобойния лък, че няма никакво право да се меси. И тогава, докато Бунтаро беше все още извън обсега на пищова, двамата ниско му се поклониха. Блаторн се закова, разбрал, че има някакъв капан. Огледа се, но наоколо нямаше никой. Като насън видя как Бунтаро тежко се отпуска на колене, слага лъка си настрана, поставя длани в прахта и му се кланя най-ниско – както селяните се кланят на своите господари. Телохраниелят му се поклони по същия начин.

Блаторн ги гледаше като замаян. Когато се увери, че очите му не го лъжат, приближи се бавно със зареден, но не насочен пищов, готов за някаква предателска клопка. Спря на изстрел разстояние. Бунтаро не помръдна. Обичаят изискваше и той да коленичи и да отвърне на поздрава, защото бяха равни или почти равни, но не можеше да проумее на какво дължи тази невероятна почителност в една ситуация, при която неминуемо би се проляла кръв.

– Ставай, кучи сине – провикна се той и се приготви да дръпне и двата спусъка.

Но Бунтаро нито каза, нито направи нещо. Остана със сведена глава, с ръце в прахта. Гърбът на кимоното му беше мокър от пот.

– *Нан джа?*

Блаторн умишлено попита „какво има“ с най-непочтителния израз с надеждата да предизвика Бунтаро да стане и да започне пръв, защото не би могъл да го застреля така, със сведена в прахта глава. В следващия миг осъзна колко е невъзпитано от негова страна да стои прав, докато те се кланят, и че това „нан джа“ е нетърпима и напълно излишна обида. И той коленичи, хванал здраво пищовите, долепи длани до земята и им върна поклona. После седна на петите си.

– *Хай?* – насили се той да попита учтиво.

Бунтаро веднага започна да мърка раболепно. Извиняваше се. За какво и защо, Блаторн не разбра. Долавяше само някои от думите и неколкократно повтаряне на „саке“, но нямаше никакво съмнение – Бунтаро смирено молеше за прошка. Говореше, без да млъква, а когато спря, отново сведе глава ниско в прахта.

Заслепяващата ярост вече бе напуснала Блаторн.

– *Шигата га най* – дрезгаво промърмори той думите, които означаваха „нищо не може да се направи“ или „какво сте можели да направите?“, но се питаше дали това извинение не е някакъв ритуал преди нападение. – *Шигата га най. Хакири уакарану га шинпай сурукотова най.* Нищо не може да се направи. Не разбирам какво точно казахте, но не се безпокойте.

Бунтаро вдигна поглед и седна на петите си.

– *Аригато, аригато, Анджин сама. Домо, гомен насай.*

– *Шигата га най* – повтаряше Блаторн и щом му стана ясно, че извинението е истинско, започна да отправя благодарности към господата за появилата се като по чудо възможност да предотврати дуела. Знаеше, че няма никакви права, че се държа като луд и че единствената възможност да излезе от кризата с Бунтаро е да действа по правилата. Коего означаваше Торанага.

Но защо ми се извинява? – трескаво се питаше той. Мисли! Научи се да мислиш като тях! И тогава отговорът блесна като светкавица. Сигурно защото съм хатамото и той, моят гостенин, е нарушил моето уа, хармонията на моя дом. Бурният скандал със съпругата му в моя дом ме е оскърбил, което означава, че е сгрешил, че няма право да постъпи така и е длъжен да ми се извини, независимо дали е искрен, или не. Един самурай е длъжен да се извини на друг самурай, както и един гостенин – на домакина...

Чакай! Не забравяй също, че според техните обичаи на мъжете е позволено да се напиват до припадък, от тях дори се очаква от време на време да бъдат пияни и тогава – в границите на разумното, разбира се – не отговарят за постъпките си. Не губят престиж дори ако се напият като свине. Спомни си колко спокойно се отнесоха Марико и Торанага към твоето безпаметно напиване на кораба. Беше им забавно, но не се отвратиха, както ние бихме се отвратили. Пък и не е ли изцяло твоя вината? Нали ти даде тон на това пиянство? Нали ти искаше да го предизвикаш?

– Да – отговори си той на глас.

– *Нан десу ка, Анджин-сан?* – попита веднага Бунтаро с кръвясали очи.

– *Нани мо. Уаташи но кашиму десу.* Нищо. Грешката беше моя.

Бунтаро заклати глава – не, грешката била само негова и той отново се поклонил и извинил.

– Саке – приключи разговора Блаторн и сви рамене. – *Шигата га най. Саке!*

Бунтаро се поклони и отново му благодари. Блаторн му върна поклоната и стана, следван от двамата японци, които още веднъж му се поклониха. Той отново им върна поклоната.

Най-накрая Бунтаро се обърна, залитайки. Блаторн изчака да се отдалечат и се запита дали онзи бе толкова пиян, колкото се правеше.

Когато се върна, Фуджико го чакаше на верандата – отново предишната учтива, усмихната Фуджико. Какво ли всъщност си мислиш? – запита се той, като я поздравяваше и тя любезно му отвърна на поздрава.

Вратата на стаята на Марико беше затворена и прислужницата й стоеше до нея като на пост.

– Марико-сан?

– Да, Анджин-сан?

Той почака, но вратата не се отвори.

– Как сте?

– Благодаря, добре. – Тя се изкашля и продължи с тихия си, малко немощен глас. – Фуджико съобщи вече на Ябу-сан и Торанага-сама, че днес не съм разположена и няма да съм в състояние да превеждам.

– Трябва да ви види лекар.

– Благодаря, но Суво ми стига, изпратих вече да го повикат.

– Вижте, аз разбирам малко от медицина. Да не би да кашляте кръв?

– Не, подхлъзнах се и леко си нараних бузата. Уверявам ви, че нищо ми няма.

Той почака малко и додаде:

– Бунтаро ми се извини.

– Да, знам, Фуджико е наблюдавала всичко откъм портата. Най-смилано ви благодаря, че сте приели извинението му. Благодаря ви, Анджин-сан. Толкова съжалявам за нарушеното ви спокойствие. Непростимо е, че вашата хармония... приемете и моите извинения. Не трябваше да се забравям и да давам воля на езика си. Беше много невъзпитано от моя страна. Моля да ме извините. Аз единствено съм виновна за кавгата. Моля да приемете и моите извинения.

– За това, че ви набиха?

– За това, че не съумях да се подчиня на съпруга си, че не съумях да му осигуря спокоен сън, че обезпокоих него и домакина си. Също и за думите си.

– Сигурна ли сте, че с нищо не мога да ви помогна?

– Да, Анджин-сан, благодаря. Само днес ще съм така.

Но Блакторн не я видя цели осем дни.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

– Поканих те на лов, Нага-сан, а не да слушам още веднъж какво мислиш по въпроса! – сонна се Торанага.

– Моля ви за последен път, татко – прекратете ученията, забранете пушките, убийте варварина, обявете експеримента за неуспешен и сложете край на тези безобразия.

– И аз за последен път ти казвам – не, не и не! – Покритата с качулка соколица, кацнала върху ръкавицата на Торанага, се размърда неспокойно от заплахата, прозвучала в гласа на господаря ѝ, и – нещо неприлично за нея – започна раздражено да съска. Бяха навлезли в гъстите шубраци, където викачите и охраната не можеха да ги чуят. Денят беше зноен, влажен и мрачен.

Нага вирна брадичка нагоре.

– Добре тогава. Все пак мой дълг е да ви напомня, че тук ви дебне опасност, и да ви помоля най-учтиво за последен път още днес да напуснете Анджино.

– Не! Също за последен път!

– Тогава ми отсечете главата!

– Тя и без това е моя!

– Отсечете я днес, още сега и сложете край на живота ми, щом не желаете да се вслушате в съветите ми.

– Научи се на търпение, пале такова!

– Как да имам търпение, като ви гледам как се погубвате? Мой дълг е да ви го кажа. Стоите тук, ловувате и си прахосвате времето, докато враговете ви кроят планове как да ви погубят. Утре е срещата на регентите. Четири пети от всички даймио в Япония или са пристигнали вече в Осака, или пътуват натам. Вие сте единственият важен даймио, който е отказал да се яви. Ще ви лишат от всички права и тогава нищо няма да е в състояние да ви помогне. В този момент трябва най-малкото да сте си у дома, в Йедо, ограден от войските си. А тук сте като гол. Ние не можем да ви защитим. Не сме повече от хиляда души, а на всичкото отгоре Ябу-сан мобилизира цяло Идзу. В радиус от двадесет ли не по-малко от осем хиляди души са вдигнати на бойна нога и други шест хиляди са разположени край границите. Много добре знаете какво докладваха шпионите ни – на север ви причаква флотата му и ще ви потопи, ако се

опитате да бягате с галерата. Не виждате ли, че сте негов пленник? Само един пощенски гълъб да пристигне от Ишидо, и Ябу ще ви унищожи, без да му мигне окото. Откъде знаете, че двамата с Ишидо не са ви подготвили някаква предателска клопка?

– Убеден съм, че проучва тази възможност. Аз на негово място не бих се поколебал. А ти?

– Никога!

– Затова скоро ще си мъртъв, и то напълно заслужено, но с теб заедно ще загине и цялото ти семейство, целият ти род, както и васалите ти – а това вече е абсолютно непостижимо. Ти си един опърничав глупак! Не мислиш, не слушаш какво ти говоря, от нищо не си вземаш поука, като малко дете си въобразяваш, че всички проблеми се решават с меч в ръка. Единствената причина, поради която още не съм ти взел главата или не те оставям да сложиш край на безсмисления си живот, е че си млад, защото едно време мислех, че криеш в себе си някакви заложби, защото грешките ти не са злонамерени, не си коварен и си ми беззаветно предан. Но ако в най-скоро време не се научиш на търпение и самодисциплина, ще ти отнема самурайския статут и ще те превърна – теб и всичките ти поколения – в селяни. – Торанага удари с дясната си ръка по седлото и соколицата рязко и нервно изкрещя. – Разбра ли?

– Нага беше поразен. За пръв път в живота си виждаше Торанага да крещи разярен и да губи самообладание. Дори не бе чувал такова нещо да се е случвало с него. Често го беше гълчал, но винаги справедливо. Нага знаеше, че често вършеше грешки, ала баща му винаги извърташе нещата така, че да не изглежда глупав в собствените си очи. Например, когато му доказа как е попаднал в клопката на Оми – или Ябу – относно Джодзен, трябваше със сила да го спрат да не се втурне веднага да убие и двамата. Торанага обаче заповяда на личната си охрана да го обливат със студена вода, докато отново започна да мисли разумно и после спокойно му обясни, че той, Нага, всъщност бил оказал неocenима услуга на баща си, като премахнал голямата заплаха за него в лицето на Джодзен.

– Разбира се, щеше да е по-добре, ако си беше дал сметка, че те подвеждат ти да им свършиш мръсната работа. Имай търпение, синко, с търпение всичко се постига – посъветва го Торанага. – Скоро ти ще си този, който ще ги подвежда. Но това, което си направил, е от голяма полза. Научи се обаче да разгадаваш мислите на хората, за да бъдеш полезен и на себе си, и на своя господар. Трябват ми водачи, фанатици си

имам достатъчно.

Баща му винаги е бил разумен, всичко му прощаваше, а ето че днес... Нага скочи от коня си и покорно коленичи.

– Моля да ме извините, татко. Не съм искал да ви разсърдя. Стана така само защото много се безпокоя за вашата безопасност. Извинете, че наруших хармонията...

– Дръж си езика! – изрева Торанага с такава сила, че конят му се подплаши и затанцува. Той с всички сили го притисна между коленете си и заопъва юздите с дясната си ръка, но конят не се успокои. Изгубила равновесие, соколицата се разбесня – заподскача върху ръката му с диво пърхане на крилете, закрепя пронизително „хек-ек-ек-ек!“, подлудена от непривичното поведение на стопанина си и от нежеланата възбуда около себе си.

– Няма нищо, красавицата ми, няма нищо – отчаяно се опитваше да я успокои Торанага и да овладее в същото време коня, докато Нага се мъчеше да хване коня за главата. Той улови юздите му и успя в последния момент да го удържи да не хукне напосоки. Соколицата пищеше пронизително. Накрая неохотно се отпусна отново върху ръката на Торанага, укротена от ремъците, с които бе завързана за ръкавицата му. Крилете и обаче продължаваха нервно да потрепват и миниатюрните звънчета на краката и остро подрънкваха.

– Хек-ек-ек екккк! – изкрепя тя за последен път.

– Недей, хубавице, всичко е наред – успокояваше я Торанага с все още изкривено от ярост лице. После се обърна към Нага и му изсъска, като се опитваше да прикрие яда си, за да не го усети соколицата: – Ако заради теб си е загубила формата, мисли му...

В този момент един от викачите предупредително се провикна. Торанага незабавно свали качулката от главата на птицата, остави я за миг да се приспособи към окръжаващата я среда и я пусна.

Беше дългокрила соколица-скитник и се казваше Тецу-ко – Стоманената дама. Издигна се рязко в небето и започна да се рее на шестстотин стъпки над Торанага в очакване да подгонят плячката ѝ, забравила предишното си нервно състояние. Стрелна се за миг надолу и забеляза кучетата в шубрака, както и подплашеното ято фазани, които се засуетиха насам-натам и диво пърхаха с криле. Соколицата набеляза жертвата си, замря над нея с прибрани криле и безмилостно се гмурна надолу, а ноктите и вече бяха готови за атака.

Стрелна се надолу, но старият фазан, два пъти по-голям от нея, се изплъзна настрани и панически се впусна към шубраците на около

двеста крачки разстояние. Тецу-ко се съвзе, разтвори криле и стремително го подгони. После отново набра височина, застина вертикално над фазана и падна като камък надолу, ала пак не улучи. Торанага възбудено я окуражаваше с виковете си, предупреждаваше я за опасностите, забравил напълно за Нага. Размахал трескаво криле, фазанът все така се мъчеше да се добере до шубраците. Тецу-ко отново се зарея във висините, замря и разпори въздуха в стремглавия си полет. Но вече беше късно. Хитрият фазан изчезна. Нехаеща за собствената си безопасност, соколицата се втурна към шубраците, заудря се в листа и клони, обладана от свирепото желание да открие жертвата си, но бързо се съвзе и се стрелна отново към открито небе, като надаваше разярени писъци.

В същия миг кучетата подплашиха ято пѣдпѣдъци, които се развърчаха в паника, но се придържаха близо до земята, където бе по-безопасно, стрелкаха се напред – назад и коварно следваха контурите на терена. Тецу-ко си набеляза един, сви криле и падна като камък отгоре му. Този път попадението и беше безупречно точно. Силен замах, и задните и нокти пречупиха врата на пѣдпѣдка. Той тупна на земята сред облак перушина. Но вместо да последва жертвата си надолу или да я пресрещне още веднѣж във въздуха и заедно да се приземят, соколицата с писък се издигна в небето, все по-високо и по-високо.

Разтревоженият Торанага извади примамката – малка мъртва птичка, завързана за тънка връвчица, и я завъртя над главата си. Но Тецу-ко не се съблазни да се върне обратно при него. Превърна се в малка точка и Торанага разбра, че я е изгубил, че птицата е решила да се върне на свобода, да убива по собствена воля, а не по негова, да се храни, когато е гладна, а не когато на него му скимне, да лети с ветровете или според настроението си – без господар и завинаги свободна.

Торанага я следеше с поглед – не тъжен, но някак си самотен. Тя беше диво същество и той, като всички соколари, знаеше много добре, че само временно е неин земен господар. Беше се изкачил сам до гнездото ѝ в планините Хаконе и я беше взел оттам като голишарче, бе я обучил, дресирал, грижил се бе за нея, бе и дал първата плячка. А ето че сега почти не я виждаше вече как кръжи там, високо, гордо яхнала топлияте течения, и му се прииска, със свито сърце и той да е там, в небесата, далеч от земните несгоди.

В този момент старият фазан безгрижно излезе от шубраците, за да продължи да си кълве. Тецу-ко замря и падна като чук – миниатюрно, целеустремено оръдие на смъртта, а ноктите и бяха вече готови да нанесат светкавично решаващия удар.

Фазанът умря мигновено сред облак перушина, но соколицата не го пусна, издигна се с него и отново се спусна на земята, а крилето и режеха остро въздуха и я задържаха като спирачка в най-последния момент. Чак тогава прибра криле, кацна върху плякката си, заби нокти в нея и започна да я кълве, преди да я разкъса и изяде. Но Торанага я изпревари и пришпори коня си да стигне по-бързо до птиците. Соколицата замря, тъй като вниманието и бе отвлечено. Жестоките и кафяви очи с жълти ципи го наблюдаваха как слиза от коня и тя се заслуша в гукация му, успокояващ глас, който щедро хвалеше майсторството и храбростта ѝ. После, понеже беше гладна, а той беше онзи, който и даваше храна, а също така, защото коленичи внимателно и търпеливо до нея, без резки движения, тя му позволи да се приближи.

Торанага започна тихичко да я ласкае. Извади ловджийския си нож, разцепи главата па фазана и я поднесе на Тецу-ко да изпие мозъка. Докато птицата се наслаждаваше на този деликатес, получен по негова воля, той отрязва главата на фазана и соколицата леко кацна на свития му юмрук, където бе свикнала да се храни.

Торанага не преставаше да я ласкае и щом тя приключи с вкусния мозък, започна да я гали и да и прави щедри комплименти. Тецу-ко за съска от удоволствие, щастлива, че отново е върху юмрука му, където можеше да се храни, защото, откак я бе взел от родното гнездо, този юмрук бе единственото място, където и се разрешаваше да яде, а храната и се даваше само лично от Торанага. И тя започна да чисти перата си, готова да нанесе следващата смърт.

Като награда за прекрасния ѝ полет Торанага реши да я нахрани обилно и повече да не ловува с нея за този ден. Даде ѝ малката птичка, която предварително бе оскубал и почистил специално за нея. И докато тя още се хранеше, той ѝ нахлузи качулката, което не и попречи доволно да продължи обяда си. Когато свърши и от ново се зае с почистването на перата си, той вдигна фазана, хвърли го в торбата и кимна на соколяря си, който чакаше настрани заедно с викачите. Възбудени, те обсъдиха славния лов и преброиха улова: заек, връзка пьдпъдци и фазана. Торанага освободи соколяря и викачите и им нареди да се приберат в лагера заедно със соколите. Телохранилите му го чакаха по-надолу.

Чак сега прехвърли пялото си внимание върху Нага.

– Е?

Синът му коленичи до коня и се поклони.

– Вие, сте напълно прав, господарю – всичко, което казахте за мен, беше справедливо. Извинявам се за обидата, която ви нанесох.

– А не се ли извиняваш, задето ми даде лош съвет?

– Аз... моля да ме прикрепите към някой, който би ме научил... за да не повтарям грешката си. Не искам никога вече да ви давам лоши съвети – никога.

– Добре тогава. Всеки ден ще прекарваш по няколко часа в разговор с Анджин-сан и ще научиш онова, което той знае. Той ще бъде един от учителите ти.

– Той?

– Да. Това може би ще те научи на известна самодисциплина. И ако успееш да се справиш с дървото, което имаш вместо глава, и се научиш да слушаш какво ти се говори, ще разбереш много полезни неща. Може би ще научиш дори неща, които ще бъдат от полза и за мен. – Нага начумерено гледаше земята. – Искам да усвоиш всичко, свързано с пушки, оръдия и военна стратегия. Ще станеш моят главен военен специалист. Да. И държа да бъдеш много добър специалист. – Нага не пророни нито дума. – И освен това искам да се сприятелиш с него.

– Как, господарю?

– Ами защо сам не помислиш как? Защо не си напругнеш малко ума и да измислиш някакъв начин?

– Ще опитам. Кълна се, че ще направя всичко, каквото зависи от мен.

– Искам не само да се постараяш. Заповядвам ти да успееш. Използвай знанията си за „християнското милосърдие“. Вече би трябвало да знаеш достатъчно по този въпрос.

Нага се озъби недоволено.

– Такова нещо не е възможно да се усвои, макар че много се старах. Кълна ви се. Всичко, което чух от Цуку-сан, бяха глупости – догма, от която ми се доповръща. Християнството не е за самураи, а за селяни. Не убивай, не вземай повече от една жена и хиляди подобни глупости! Тогава ви се подчиних, както ще се подчиня и сега – винаги съм ви се подчинявал. Но защо не ме оставите да върша онова, на което съм способен? Ще стана и християнин, ако настоявате, но не съм в състояние да повярвам... това са такива безсмислици и... Извинявам се за думите си. Ще се сприятеля с Анджин-сан, обещавам.

– Добре. И помни – той струва двадесет пъти колкото собственото си тегло в сурова коприна и знае повече, отколкото ти ще научиш, ако ще да живееш и двадесет живота.

Нага се съдржа и покорно кимна в знак на съгласие.

– Добре. Ти ще поведеш двата батальона, Оми-сан другите два, а

Бунтаро ще командува резервния.

– А останалите четири, господарю?

– За тях нямаме пушки. Това беше само номер, колкото да заблудя Ябу – подхвърли Торанага на сина си една мръвчица поверителни сведения.

– Не ви разбирам, господарю.

– Просто предлог, за да докарам още хиляда души. Утре пристигат, а с две хиляди души мога при нужда да се справя с Анджино и да се спася.

– Но Ябу-сан пак ще може... – Нага преглътна забележката си, разбрал, че отново бе на път да направи погрешно умозаключение. – Защо съм толкова глупав? – огорчено попита той. – Защо не виждам нещата като вас или като Судара-сан? Толкова искам да ви помогна, да ви бъда полезен. А не постоянно да ви дразня.

– Тогава се научи на търпение, сине, научи се да бъдеш сдържан. Твоят час ще удари в най-скоро време.

– Какво значи това господарю?

Но на Торанага му омръзнаха търпеливите обяснения.

– Сега ще поспя – каза той и погледна нагоре към небето.

Нага моментално свали седлото, постла одеялото и пригответи самурайско легло върху земята. Торанага му благодари и го изчака да постави часови наоколо. Когато се убеди, че всичко е както трябва и е в пълна безопасност, отпусна се на земята и затвори очи. Не искаше да спи, а само да размисли. Знаеше какъв лош признак беше неговият гняв. Имаше късмет, каза си той, че стана само пред Нага, който и без това нищо не разбира. Но ако бе избухнал пред Оми и Ябу, те веднага щяха да се сетят, че не си на себе си от тревоги. А това лесно може да ги подтикне към предателство. Да, голям късмет има този път. Добре, че Тецу-ко ти помага в такива случаи. Ако не беше тя, може би щеше да се изтървеш пред другите, да им покажеш гнева си, а това би било лудост.

Какъв красив полет! Учи се от нея – трябва и към Нага да се отнасяш като към сокол. Единственият проблем с Нага е, че бе пуснат да лети в неподходящ момент. Неговата стихия е битката и внезапната смърт и добре, че скоро ще има възможност да се прояви.

Безпокойството му отново се възвърна. Какво ли става в Осака? Не прецених добре кой даймио ще приеме и кой ще отхвърли поканата. Защо нямам новини? Дали не съм предаден? Толкова много опасности ме дебнат отвсякъде...

Ами Анджин-сан? И той също е ястреб. Но все още не е навикнал

на юмука ми, както твърдят Ябу и Марико. На каква ли плячка ще се спусне? На Черния кораб, Родригес-анджин и грозния, високомерен капитан, който няма да остане дълго още на този свят, както и всички свещеници с черни раса и всички смрадливи космати свещеници, всички португалци, испанци и турци – макар че не ги знам що за хора са, – и поклонници на исляма, които и да са, но да не забравям също Оми, Ябу, Бунтаро, Ишидо и себе си.

Торанага се обърна на другата си страна, за по-удобно, и се усмихна. Анджин-сан обаче не е дългокрил сокол, който се хваща на примамка и когото можеш да пускаш спокойно да кръжи над теб и да ти лови посочената плячка. Той е повече като късокрилите соколи, които литват направо от юмука и убиват всичко, което се движи – ястреб-кокошкар, който се хвърля върху яребица или заек, три пъти по-тежък от него самия, върху плъхове, котки, кучета, горски бекаси, скорци и врали. Настига ги с фантастична скорост и ги убива на място с един – единствен удар на острите си нокти. Този ястреб ненавижда качулката и не я приема, а само седи върху китката ти, високомерен, опасен, самодоволен, безжалостен, жълтоок, прекрасен другар или опасен враг в зависимост от настроението му в момента.

Да, Анджин-сан е късокрил сокол. На каква плячка да го насъскам? Оми? Още е рано. Ябу? И за него е рано. Бунтаро? Защо Анджин-сан се е нахвърлил върху него с пишеви в ръце? Заради Марико, разбира се. Дали са спали заедно? Възможности за това са имали предостатъчно. Според мен – да. Как се изрази тя първия ден? „Много надарен.“ Това е добре. Нищо лошо няма в това да спят заедно – нали Бунтаро го смятахме за загинал, – стига тайната да не излезе никога на бял свят. А Анджин-сан прояви голяма глупост – да рискува себе си заради чужда жена. Та нали наоколо има хиляди други – свободни, ничии, също толкова миловидни, дребни или едри, от добро потекло – изобщо всякакви. Държал се е като глупав, ревнив варварин. Я си спомни за Родригес-сан! Той пък се бил на дуел и убил друг един варварин, както е обичаят им, и то защо – за да вземе дъщерята на един дребен самурай, за която се оженил в Нагасаки! А тайко не го наказва за това убийство, макар че толкова го съветвах, защото жертвата била само някакъв си варварин, а не от нашите. Глупаво е да има два вида закони – едни за нас, други за тях. Законът трябва да е само един!

Не, няма да насъскам Анджин-сан срещу Бунтаро – този глупак ми е необходим. Но независимо дали онези двамата са спали заедно, или не, надявам се подобна мисъл никога да не мине през ума на Бунтаро.

Тогава ще се наложи незабавно да го убия, защото няма сила, която да го удържи да не убие Анджин-сан и Марико, а те са ми много по-необходими от самия него. Дали да не го премахна още сега?

Торанага изпрати да му доведат Бунтаро веднага щом изтрезнее.

– Как смееете да поставяте интересите си над моите? Колко време Марико-сан няма да е в състояние да ми превежда?

– Лекарят каза само няколко дни, господарю. Много се извинявам за причинените неприятности.

– Аз ясно ви дадох да разберете, че ще ползувам услугите и още двадесет дни. Не помните ли?

– Да, помня, много се извинявам.

– Щом ви е ядосала, няколко плесника по задника, и толкова. Това е полезно за всяка жена от време на време, но повече е простачина. Вие най-себично излагате на опасност ученията и сте се държали като тъп селянин. Без нея как ще разговарям с Анджин-сан, а?

– Знам, господарю, и много съжалявам. За пръв път и вдигнах ръка. Но тя... понякога ме изважда от кожата до такава степен, че... сякаш ослепявам и оглушавам.

– Тогава защо не се разведете? Защо не я отпратите? Или я убийте, или и заповядайте да си пререже гърлото, но след като повече не ми е нужна.

– Не, мога, господарю, не мога – изстена Бунтаро. – Тя... от момента, в който я видях за пръв път, съм я желал... В началото, като се оженихме, Марико беше мечтата на всеки мъж. Мислех, че съм благословен от боговете – спомняте си, че всички даймио в империята я искаха. Тогава... когато онова се случи... аз я отпратих, за да я предпазя от сянката на подлото убийство, преструвах се на отвратен от нея заради собствената и безопасност, а когато след години тайко ми нареди да я върна, тя ме привличаше с още по-голяма сила. Истината е, че очаквах да ми бъде признателна, взех я, както мъж взема жена, без да се интересувам от разните дреболии, дето така допадат на жените, като стихчета и цветя... Беше ми все тъй предана, но студена като лед и постоянно ме молеше да я убия. – Бунтаро изпадна в трескаво състояние. – Не мога да я убия, нито да и заповядам да се самоубие. Тя оскверни сина ми и ме кара да презирам останалите жени, но не мога да се освободя от нея. Аз... опитах се да бъда мил с нея, но ледът не се топи и това ме влудява. Когато се върнах от Корея и научих, че приела тази идиотска християнска вяра, ми беше забавно, защото, какво означава някаква си там глупава религия? Мислех да я подразня малко на тази тема, но преди да съм се

усетил какво върша, вече бях допрял ножа до гърлото и и се кълнях, че ще го прережа, ако не се откаже от християнството. И, разбира се, тя вече в никой случай не можеше да се откаже – кой самурай ще направи нещо под заплаха? Само ме погледна с тези нейни очи и ми каза: „Хайде, убийте ме! Заколете ме, господарю.“ Каза: „Ето, аз сама ще държа ръката ви. Моля се на господата да ми изтече кръвта.“ И не я заклех. Само я взех. Но затова пък отрязвах косите и ушите на дамите и, дето я бяха насърчили да се покръсти, и ги прогоних от крепостта. Същото сторих и с дойката и. Отрязвах и носа на старата вещица. И тогава Мари-ко заяви, че... понеже съм наказал дамите и, ако се приближа непоканен до леглото и, незабавно ще извърши сепуку... независимо от дълга си към вас, семейството си, дори... въпреки заповедите на християнския и бог. – По бузите му се стичаха сълзи на ярост, но той не ги забелязваше. – А аз не мога да я убия, колкото и да ми се иска. Не мога да убия дъщерята на Акечи Джинсай, колкото и да заслужава...

Торанага го остави да се наприказва, докато Бунтаро остана без сили. Тогава го отпрати, като му нареди да не се доближава до Мари-ко, докато не е решил какво да прави и с двамата. Изпрати личния си лекар да я прегледа. Докладът му беше благоприятен – силно натъртена, но без вътрешни кръвоизливи.

За своя собствена безопасност, тъй като очакваше всеки момент да стане жертва на предателство, а времето течеше, Торанага реши да попитисне всички. Заповяда на Мари-ко да отседне в къщата на Оми и да си почива, без да се вижда изобщо с Анджин-сан. А на другия ден го повика и него, престори се на ядосан, макар че почти нищо не можеха да си кажат, и рязко го отпрати да си върви. Засилиха темпото на ученията, накара войските да направят няколко тежки похода. Нареди на Нага да вземе и Анджин-сан и да го съсипе от ходене. Но Нага не можа да го съсипе. Тогава той самият опита. Повече батальона на единадесет часов преход през планините. Анджин-сан не изоставаше – вярно, че не вървеше с най-предните редици, но въпреки това вървеше. Като се прибраха обратно в Анджи-ро, той се обърна към Торанага на невъзможния си, едва разбираем японски: „Торанага-сама, аз върви може. Аз пушки учи може. Много съжалявам, но невъзможно двете същото време.“

Сега, като си спомняше, легнал под облачното небе в очакване на дъжда, Торанага се усмихна, затоплен от мисълта как ще дреси-ра Анджин-сан да лети направо от юмука му. Късокрил сокол, точно така. И Мари-ко не е по-малко своенравна, също тъй умна, но много по-изтън-чена и притежава една безпощадност, която онзи никога няма да познае.

Тя е по-скоро сокол – скитник, като Тецу-ко. От най-добрите. Защо, интересно, при соколите женската винаги е по-едра, по-бърза и по-силна от мъжкия, винаги по-добра от него?

До един са соколи – и тя, и Бунтаро, и Ябу, и Оми, и Фуджико, и Очиба, и Нага, и всичките ми синове, дъщери, жени и васали, всичките ми врагове – или соколи, или плячка за соколи.

Трябва да накарам Нага да излети нависоко и да се зарее над плячката си. Кой да бъде плячката? Оми или Ябу?

– И така, Ябу-сан, какво решихте? – попита го той на втория ден.

– Няма да отида в Осака, ако вие не отидете, господарю. Обявих мобилизация в цяло Идзу.

– Ишидо ще ви обяви извън закона.

– Преди това ще го стори с вас, а падне ли Кванто, ще падне и Идзу. Аз сключих с вас тържествено споразумение. На ваша страна съм. Касиги винаги спазват сключените споразумения.

– И аз съм поласкан да ви имам за съюзник – излъга той, без да му мигне окото, доволен, че Ябу отново постъпи както на него му се искаше.

На другия ден Ябу събра войските, помоли го да направи преглед и тогава, там – пред всичките си хора, коленичи официално и предложи да му стане васал.

– Принавате ме за свой официален господар! – не повярва на ушите си Торанага.

– Да. И цялото население на Идзу. И моля ви също така, господарю, да приемете този подарък в знак на синовна преданост. – И все така коленичил, Ябу му протегна своя меч Мурасамата. – Този меч уби вашия дядо.

– Не е възможно!

Тогава Ябу му разправи за меча, как стигнал до него, и че съвсем наскоро научил историята му. Повика и Суво. Старецът разказа на какво е бил свидетел като дете.

– Вярно е, господарю – гордо настоя той. – Никой не е видял бащата на Отаба да чуши меча или да го хвърля в морето. И се заклевам в надеждата си да се преродя като самурай, че служих на вашия дядо, Чикитада-сама. Служих му вярно до деня на неговата смърт. И присъствах на нея, кълна се.

Торанага прие меча. Той сякаш потрепера злонамерено в ръката му. Винаги се бе присмивал на легендата, че някои мечове притежават собствена кръвожадност, че изпитвали необходимост да изскочат от

ножницата си, за да се напият с кръв. Но сега повярва.

Потрепери при спомена за онзи ден. Защо така ни мразят мечовете Мурасама? Един от тях уби дядо ми. Друг за малко да ми отсече ръката, когато бях на шест години, и така и не можахме да си обясним как стана това – наоколо нямаше жива душа, но дясната ми ръка въпреки това бе разсечена и за малко да ми изтече кръвта. Трети обезглави първородния ми син.

– Господарю – продължи тогава Ябу, – такъв зъл меч не бива да живее. Нека го отнеса навътре в морето и го удавя, за да не може да засрашава вече никога вас или потомците ви.

– Да... да... – промърмори той, доволен от предложението на Ябу. – Още сега го направете.

И чак когато мечът се загуби от погледа му там, в най-дълбокото, пред очите на неговите хора, сърцето му отново заби нормално. Благодарни на Ябу, заповяда на бъдат намалени данъците на шестдесет части за селяните и четиридесет за господарите им и му даде Идзу за лично владение. Всъщност всичко си остана като преди, само дето цялата власт в Идзу премина в ръцете на Торанага и ако пожелаеше, можеше да я упражни.

Той се обърна още веднъж, защото дясната му ръка бе изтръпнала, пак се настани удобно, упоен от близостта на земята, която както винаги му вдъхваше сили.

Мечът изчезна и никога вече няма да го видиш отново. Това е добро, но помни какво ти каза онзи ясновидец – старият китаец: че от меч ще умреш. Чий меч обаче и дали от моята собствена ръка или от чужда?

Когато му дойде времето, ще разбере, каза си той, без да изпита никакъв страх. А сега спи. Карма си е карма. Стани част от Дзен. Спомни си, както си в плен покой, че Абсолютното – Дао – съществува вътре в теб и между теб и него не стои нито свещеник, нито култ, догма, книга, поверие, учение или учител. Знай, че разликата между доброто и злото е вътре в теб, а между вътрешното и външното, живота и смъртта няма същностна разлика. Навлез там, където няма страх от смъртта, няма надежда за задробен живот, където си свободен от житейските несгоди и от нуждата за спасение. Ти самият си Дао. Още сега стани скала, в която вълните на живота ще се удрят напразно...

Слаб вик извади Торанага От състоянието му на самовглъбяване и той скочи на крака. Нага сочеше възбудено на запад. Всички очи следяха ръката му.

Пощенският гълъб летеше по права линия от запад към Анджино.

Кацна пърхаш на едно отдалечено дърво, за да си почине за момент, след което отново хвъркна точно когато закапа дъждът.

Далеч на запад, откъдето идваше, беше Осака.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Гълъбарят държеше птицата грижовно, но здраво, докато Торанага изхлузваше прогизналите си дрехи. Бе препускал в галоп в най-силния порой. Нага и останалите самураи нетърпеливо се трупаха до малката врата, без да обръщат внимание на дъжда, който се лееше като водопад от небето и барабанеше по керемидения покрив.

Торанага грижливо си избърса ръцете. Гълъбарят му подаде птицата. Към двете и крачета беше завързано по едно миниатюрно сребърно цилиндърче. Обикновено цилиндърчето беше само едно. Торанага се съсредоточи, за да преодолее нервното потръпване на пръстите си. Развърза цилиндърчетата и ги отнесе на светло до прозореча, за да огледа миниатюрните печати. Позна тайния шифър на Кири. Нага и останалите напрегнато следяха всяко негово движение. Но лицето му не издаваше нищо.

Торанага не счупи печатите веднага, макар да бе премалял от желанието. Търпеливо изчака да му донесат сухо кимоно. Един от слугите разтвори над главата му огромен чадър от навосъчена хартия и той се запъти към личните си покои в крепостта, където го чакаше супа и горещ чай. Започна да ги сърба, заслушан в дъжда. Когато се почувствува напълно спокоен, постави охрана и се прибра във вътрешната стая. И там, сам-самичък, счупи печатите. Хартията на четирите листа беше тънка като паяжина, йероглифите – ситни, а посланието – дълго и шифровано. Разшифроването му отне доста време. След като приключи, прочете писмото, после още два пъти. След което застави ума си да се рее на свобода.

Падна нощта. Дъждът спря. О, Буда, нека реколтата бъде добра. По това време на годината оризищата се наводняваха и по цялата страна селяните засяваха бледозелените стръкчета във воднистата, без никакви плевели почва, а след четири-пет месеца, в зависимост от времето, прибираха реколтата. И по цялата земя бедни и богати, от ета до императора, слуги и самураи – всички се молеха количеството дъжд да бъде точно такова, каквото е необходимо, влажността на почвата да бъде точно толкова, колкото бе най-подходящо. И всеки мъж, жена и дете брояха

дните, останали до прибирането на реколтата.

А тази година ни трябва богат урожай, мислеше Торанага.

– Нага, Нага-сан!

Синът му дотича веднага.

– Да, татко?

– Веднага след изгрев слънце ми доведи горе на платото Ябу-сан и главните му съветници. Също и Бунтаро и тримата главни офицери. И Марико-сан. Доведи ги при зори на платото. Марико-сан да поднесе чай. Да. А Анджин-сан да ме чака при лагера. Да ни обгражда охрана на двеста стъпки разстояние.

– Да, татко. – Нага се обърна, готов да хукне да изпълнява заповедта, но не се стърпя и изтърси: – Война ли е? Кажете ми, война ли е?

Тъй като Торанага бе заинтересован из крепостта да обикаля оптимистичен вестоносец, той не сгълча сина си за тази проява на недисциплинираност и нахалство.

– Да. Но условията ще диктувам аз!

Нага затвори вратата и хукна. Торанага знаеше, че макар лицето на сина му и държането му да бяха външно спокойни, нищо не бе в състояние да прикрие възбудата в походката му и пламъка в очите му. Така че слуховете и контра-слуховете щяха да облетят Анджино, да плъзнат по цяло Идзу и отвън него като добре поддържан огън.

– Няма връщане назад – произнесе той на глас към цветята, подредени с вкус в нишата таконама, а пламъкът на свещта приятно препъваше.

Ето какво пишеше Кири:

„Господарю, моля се на Буда да сте добре и в безопасност. Това е последният пощенски гълъб и затова моля Буда да го отведе при вас. Останалите бяха убити от предатели, които запалиха снощи кафеза, а този се спаси само защото беше болен и го бях взела при себе си да го лекувам.

Вчера сутринта Сугияма-сама внезапно си подаде оставката от Съвета на регентите, както се бяхте споразумели. Но преди да успее да избяга, бе заловен в покрайнините на Осака от ронините на Ишидо. За нещастие част от семейството му също е била заловена заедно с него. Разбрах, че е бил предаден от свой човек. Говори се, че Ишидо е предложил следното споразумение, ако забави оставката си, докато се състои Съветът на регентите(утре), така че да успеят законно да ви обявят извън закона. Ишидо му

гарантира, че в отплата Съветът ще му даде най-официално осемте провинции Кванто, а в знак на доверие Ишидо незабавно щял да освободи цялото му семейство. Сугияма отказал да ви предаде. Тогава Ишидо заповядал на ета да го убедят. Започнали да измъчват пред очите му първо децата, а после наложницата му, но той въпреки това не се отказал от вас. Всички умрели в големи мъки. Неговата смърт, последната, била наистина много мъчителна.

Разбира се, свидетели за това долно предателство няма, всичко е само слухове, но аз им вярвам. Ишидо, разбира се, обяви, че нищо не знаел за убийствата, нямал пръст в тази работа и се закле, че ще открие «убийците». Отначало твърдеше, че Сугияма всъщност не си бил подавал оставката и следователно Съветът можел да бъде свикан. Тогава аз разпратих копия от оставката му до другите регенти – Кияма, Ито и Оноши, още едно копие изпратих открито на Ишидо, а други четири пуснах сред всички даймио. (Колко умно от ваша страна, Тора-чан, че предвидихте необходимостта от допълнителни екземпляри.) Така че от вчера, както вие двамата – със Сугияма бяхте запланували, Съветът не съществува законно – в това отношение успяхте.

Добри новини: Могами-сама се е измъкнал благополучно от града заедно с цялото си семейство и всичките си самураи. Сега открито се е обявил за ваш съюзник, така че най-отдалеченият ви северен фланг е осигурен. Маеда, Кукушима, Асано, Икеда и Окудиара също са се измъкнали снощи от Осака и са в безопасност – както и християнинът Ода-сан.

Лоши новини: семействата на Маеда, Икеда и Ода, както и на още десетина важни даймио, не са могли да се измъкнат и сега са заложници тук, в Осака, както и тези на петдесетина по-дребни необвързани даймио.

Лоша новина е също, че вашият природен брат Дзатаки, господар на Шинано, открито се е обявил на страната на наследника Яемон и против вас. Обвинил ви е, че заедно със Сугияма сте кроили планове да разтурите Съвета на регентите, като предизвикате бъркотия. Така, че североизточните ви граници са застрашени, а Дзатаки и други шестдесет хиляди фанатици открито ще излязат срещу вас.

Лоша новина е също, че почти всички даймио са приели «поканата» на императора.

Лоша новина е, че доста от вашите приятели и съюзници са огорчени, че не сте им дали да разберат по някакъв начин предва-рително каква стратегия ще предприемете, за да могат да си подготвят оттеглянето. Вашият стар приятел, великият Шимадзу, е измежду тях. Днес следобед дочух, че открито поискал всички даймио да коленичат още сега пред малкия Яемон по заповед на императора.

Лоша новина е, че Очиба плете великолепно обмислени мре-жи, обещава наляво и надясно владения, титли и най-различни привилегии на все още необвързаните даймио. Много жалко, Тора-чан, че тя не е на ваша страна, защото е много достоен враг. Единствено Йодоко-сама призовава към молитви и спокойствие, но никой не я слуша, а Очиба се опитва да ускори войната, защо-то усеща, че сте слаб и изолиран. Много жалко, господарю, но вие наистина сте изолиран и, боя се, предаден.

Най-лошото е, че сега регентите християни Кияма и Оноши открито са се съюзили и яростно ви се противопоставят. Тази за-ран обявиха, че съжаляват за «позорното бягство» на Сугияма, за-щото това негово действие предизвикало хаос в империята и че «трябва да бъдем силни за благото на страната. Регентите носят върховна отговорност. Трябва да сме готови да унищожим с об-щи усилия всеки даймио или група от даймио, опитали се да престъпят волята на тайко или законното му онаследяване». (Оз-начава ли това, че възнамеряват да се съберат като Съвет от чети-рима регенти?) Един от шпионите ни християни сред чернодреш-ниците подшушна, че преди пет дни Цуку-сан е напуснал тайно Осака, но не знаем дали се е насочил към Йедо или Нагасаки, къ-дето очакват Черния кораб. Знаете ли, че тази година той ще тръгне много рано? След около месец, не повече.

Господарю, винаги съм се колебала да ви давам необмислени съвети, основани на слухове, клюки, шпиони или женска интуи-ция(виждате ли, Тора-чан, че съм се поучила от вас?), но няма ни-какво време и може би няма да ми се предостави друга възмож-ност да се свържа с вас: първо, прекалено много семейства са тук в клопката. Ишидо няма в никакъв случай да ги освободи(както никога няма да ни пусне и нас). Тези заложенници представляват голяма опасност за вас. Малко са онези даймио като Сугияма – толкова твърди и с такова чувство за дълг. Боя се, че заради се-мействата си повечето, макар и неохотно, ще преминат на

страната на Ишидо. Второ, мисля, че Маеда ще ви предаде, както вероятно и Асано. По моите пресмятания от всички двеста шестдесет и четири даймио в страната само двадесет и четири ще ви последват със сигурност, други петдесет евентуално. А това е крайно недостатъчно. Кияма и Оноши ще привлекат всички или почти всички даймио християни и според мен няма да се присъединят към вас на този етап. Мори-сан, най-богатият и влиятелен от всички, е ваш личен враг както винаги и ще оплете в мрежите си Асано, Кобаякава и вероятно Ода. Щом природеният ви брат Дзатаки е срещу вас, положението ви е много несигурно. Съветвам ви да обявите «Алено небе» и незабавно да се насочите към Киото. Това е единственият ви шанс.

Що се отнася до Садзуко и мен, ние сме добре и не се оплакваме от нищо. Детето расте и ако неговата карма е да се роди, така и ще стане. Тук, в нашето крило на крепостта, сме в безопасност. Портата ни е добре залостена, подвижната решетка е спусната. Нашите самураи са предани на вас и делото ви и ако нашата карма е да напуснем този свят, ще го сторим спокойно. Вашата Садзуко много, много тъгува за вас. Що се отнася до мен, Торачан, копнея да ви видя, да се посмеем заедно, да се порадвам на усмивката ви. Ако умра, ще съжалявам единствено за това, че няма да мога да върша повече тези неща, няма да мога да ви служа. Ако съществува отвъден живот, ако бог или Буда, или ками съществуват, обещавам да ги склоня по някакъв начин да бъдат на ваша страна... макар че преди това ще се опитам да ги убедя да ме направят слабичка, млада и апетитна за вас, без да ме лишават от удоволствието да си похапвам. Ах, колко божествено би било, ако можех да ям и същевременно да съм вечно млада и слаба!

Изпращам ви смеха си. Дано Буда ви пази.“

Торанага им прочете писмото без онези пасажи, където пишеше за Кири и Садзуко. Когато млъкна, всички го изгледаха и после се спогледаха с невярващи очи – не само поради съдържанието му, но и защото той така открито им се доверяваше.

Бяха насядали върху рогозки, разположени в полукръг около него наред платото, без охрана, далеч от всякакви чужди уши. Бунтаро, Ябу, Игураши, Оми, Нага, офицерите и Марико. Охраната беше чак на двеста крачки от тях.

– Имам нужда от съвет – започна Торанага. – Моите съветници са в

Йедо, а работата е спешна и не търпя отлагане. Така че ще заемете местата им. Какво според вас ще стане и какво да правя, Ябу-сан?

– Преди всичко, господарю, какво означава „Алено небе“?

– Това е шифровано название на бойния ми план, който ще се използва само в краен случай – внезапно нападение срещу Киото с всичките ми войски, като се уповавам на бързата им подвижност и изненадата, с която ще бъде нанесен ударът, с цел да спася столицата от враждебните сили, които са я обкръжили, и да изтръгна императора от гнусните лапи на онези, които са го подвели, начело с Ишидо. Щом Синът на небето бъде в безопасност, ще го помоля да анулира мандата, даден от настоящия съвет, съставен от предатели или поне предимно от предатели, и да ми даде нов мандат да образувам друг съвет, който ще постави интересите на империята и наследника над личните амбиции. Ще поведе от осемдесет до сто хиляди души, ще оставя земите си незащитени, фланговете си оголени, оттеглянето си неподсигурено. – Торанага видя изумените им погледи. Не спомена нищо за елитните си самураи, разположени тайно в най-важните крепости и в повечето провинции – нещо, което му бе отнело дълги години, – които трябваше да въстанат едновременно и да създадат хаос и бъркотия – жизнено необходими за успеха на този план.

Ябу не се съдържа:

– Но при това положение ще трябва да си пробивате път с бой, стъпка по стъпка! Икава Джикю държи пътя Токайдо на сто ли разстояние! А останалата му част се контролира от крепостите на Ишидо!

– Да. Но аз възнамерявам да се насоча на северозапад, покрай пътя Кошу-кайдо, оттам да атакувам Киото и да стоя настрана от крайбрежието.

Всички заклатиха едновременно глави и заговориха вкупом, но Ябу ги надвика:

– Но, господарю, в писмото се казва, че вашият роднина Дзатакисан е преминал вече на страната на врага. Значи и северният път ви е отрязан! Провинцията му е разположена направо на Кошу-кайдо. Ще трябва да водите боеве по цялото протежение на Шинано, а там са главно планини, и то труднопроходими, пък и хората му са фанатично предани. Ако ви пипнат, ще ви наскат на парчета.

– Това е единственият път, други възможности нямам. Съгласен съм, че по крайбрежието враговете ми са многобройни.

Ябу погледна към Оми и страшно му се прииска да можеше първо да се посъветва с него. Беше вбесен и от писмото, и от цялата бъркотия

в Осака, и от това, че трябваше да говори пръв, а най-вече от васалния си статут, който прие по настояване на Оми.

– Това е единствената ви възможност, Ябу-сама – убеждаваше го племенникът му. – Единственият начин да се измъкнете от клопката на Торанага и да си оставите място за маневри...

Игураши го бе прекъснал гневно:

– По-добре още днес да се нахвърлим върху Торанага, докато хората му са още малобройни. Да го убием и да занесем главата му на Ишидо – още има време!

– Не, по-добре да изчакаме, да проявим търпение...

– Ами ако Торанага заповяда на нашия господар да му предаде Идзу? – бе изкрещял Игураши. – Като феодален господар Торанага ще има правото да поиска такова нещо от васала си.

– Няма да го направи. Ябу-сан му е необходим повече от всякога, защото Идзу закриля южния му фланг. Той не може да си позволи един раздор с него. Господарят му е нужен за...

– Ами ако изпъди господаря?

– Ще въстанем. Ще го убием, ако е още тук, и ще се бием срещу войските, които евентуално ще изпрати срещу нас. Но никога няма да го направи, толкова ли не виждате! Като негов васал, Торанага ще трябва да го защитава...

Ябу ги бе оставил да спорят, докато накрая проумя мъдростта на Оми.

– Добре. Съгласен съм. И ще му предложи мечата си Мурасама като връх на тази гениална сделка – бе потрил той доволно ръце, възхитен от хитроумието на плана. – Точно така, гениална. А неговият меч Йошито-мо изцяло ще ми замести липсата му. Напълно сте прав, Оми-сан, че сега съм му полезен повече от когато и да било. Нямам друг избор. От сега, нататък съм напълно обвързан с Торанага. Като негов васал.

– До момента, в който избухне война – бе натъртил Оми.

– Разбира се. Разбира се, че до избухването на война. Тогава, ако реша, мога да премина на противниковата страна или да направя нещо друго – възможности колкото щещ. Все пак сте прав, Оми-сан.

От Оми по-добър съветник досега не съм имал, помисли си той. Но и по-опасен също. Достатъчно е умен, за да заграби Идзу след смъртта ми. Но какво значение има? Все едно, че вече сме мъртви.

– Всички пътища са ви затворени – каза той на Торанага. – Изолацията ви е пълна.

– Какви са алтернативите? – попита Торанага.

– Извинете, господарю – намеси се Оми, – но колко време е необходимо, за да се подготви нападението?

– То вече е готово.

– Идзу също е готово, господарю – додаде Ябу. – Вашите сто и моите шестнадесет хиляди плюс мускетния батальон – това не е ли достатъчно?

– Не. „Алено небе“ е план само за в краен случай. Всичко се залага на едно – единствено нападение.

– Ще трябва да рискувате – веднага щом дъждовете престанат и сме в състояние да потеглим – настоя Ябу. – Друг избор нямате. Ишидо незабавно ще сформира нов Съвет, защото мандатът е все още валиден. Всеки момент ще ви обвинят в държавна измяна – днес, утре или вдругиден. Защо да чакате да ви разкъсат? Чуйте – може би мускетния батальон ще успее да си пробие път през планините. Нека бъде „Алено небе“! Ще хвърлим всички сили до последния човек в една – единствена атака. Такъв е моралният кодекс на война – достоен за самурая. Ще пометем Дзатаки с нашите пушки, но дори и да не успеем – какво значение има? Подвигът ни ще живее и пребъде през вековете!

– Да, но ще спечелим – сигурен съм в това – намеси се и Нага.

Някои от капитаните закимаха с глави в знак на съгласие, доволни, че войната най-сетне е неизбежна, Оми премълча.

Торанага бе втренчил поглед в Бунтаро.

– Е?

– Господарю, моля да ме извините и да не искате от мен съвет. Аз и хората ми ще правим каквото наредите. Това е единственият ми дълг. Мнението ми е без никаква стойност, защото ще правя каквото вие решите.

– При други условия бих приел подобен отговор, но не и днес.

– Тогава война. Ябу-сан е прав. Да тръгнем към Киото! Днес, утре или щом спре дъждът. „Алено небе“! Омръзна ми да чакам.

– Оми-сан?

– Ябу-сан е прав, господарю. Ишидо ще престъпи волята на тайко и ще сформира в най-скоро време нов Съвет, който ще получи мандат от императора. Враговете ви ще злорадствуват и повечето от приятелите ви ще се разколебаят и сигурно ще ви предадат. А новият Съвет незабавно ще ви обвини в държавна измяна. И тогава...

– Тогава значи „Алено небе“? – прекъсна го Ябу.

– Ако Торанага-сама заповяда, така и ще стане. Но според мен обвинението в държавна измяна ще бъде невалидно. Спокойно можете да

не мислите за него.

– Защо?

Вниманието на Торанага бе съсредоточено изцяло върху Оми.

– Аз съм напълно съгласен с вашето мнение, господарю. Ишидо е злодей. И всички даймио, които са се съгласили да му служат, са като него. Истинските мъже знаят какво представлява Ишидо и също така добре знаят, че императорът е бил измамен. – Оми предпазливо нагази в тресавището, което всеки момент можеше да го погълне. – Според мен той е направил голяма грешка, като е убил Сугияма-сама. Тези подли убийства ще накарат всички даймио да очакват от него нови предателства и малко са онези, освен най-приближените му, които ще зачетат запоедите на неговия „Съвет“. Така че сте в безопасност. Поне засега.

– За колко време?

– Дъждовете ще продължат горе-долу още два месеца. Щом спрат, Ишидо ще изпрати Икава Джикю и Дзатаки срещу вас, и двамата едновременно, за да ви хванат натясно, а главните му армии ще се присъединят към техните при пътя Токайдо. Междувременно, докато трае дъждовният сезон, всеки даймио, който има зъб на друг даймио, ще подкрепи Ишидо на думи, докато той направи първата стъпка, след което според мен ще забравят за него, ще започнат да си отмъщават взаимно и да грабят територии както им падне. Империята ще се разпокъса, както беше преди тайко. Но вие двамата с Ябу-сама, господарю, за щастие имате достатъчно сили да защитите проходите, водещи към Кванто и Идзу, и да отбиете първия удар. Според мен Ишидо няма да може да предприеме второ нападение или поне няма да е мащабно. Щом той и съюзниците му изтощят силите си, вие с Ябу-сама предпазливо ще изскочите иззад планините и постепенно ще завладеете империята.

– И кога ще стане това?

– През живота на вашите деца.

– Значи препоръчвате отбранителна стратегия? – презрително попита Ябу.

– Според мен двамата сте в безопасност зад планините. Изчакайте, Торанага-сама. Изчакайте да се сдобие с повече съюзници. Проходите ще са във ваши ръце – лесно ще ги защитите. Генерал Ишидо е зъл, но не е толкова глупав да хвърли всичките си сили в една – единствена битка. Ще си седи начумерен вътре в Осака. Затова на първо време не бива да пускаме в действие мускетния батальон. Трябва да засилим охраната и да запазим в пълна тайна това наше оръжие, в пълна бойна готовност, докато излезете из зад планините – но мисля, че засега изобщо

не бива да се използва. – Оми усещаше върху себе си многобройните погледи; поклони се на Торанага. – Простете, че говорих толкова дълго, господарю.

Торанага го проучваше с очи, после ги прехвърли върху сина си. Забеляза нарасналата му възбуда и реши, че сега е моментът да го насочи към плячката.

– Нага-сан?

– Оми-сан е прав – незабавно отговори младежът с тържествуващ вид. – В повечето отношения. Но аз бих ви посъветвал през тези два месеца да привлечете нови съюзници, за да изолирате колкото се може Ишидо, след което да нападнете без предупреждение – „Алено небе“.

– Значи не си съгласен с мнението на Оми-сан за продължителна война?

– Не. Но нали това... – Нага млъкна.

– Продължавай, Нага-сан, говори, без да се смущаваш.

Ала Нага стоеше, прехапал език и пребледнял.

– Заповядвам ти да продължиш!

– Помислих си, господарю, че... – отново се запъна той, но после думите рухнаха като порой: – Не е ли това великата възможност да станете шогун? Ако успеете да превземете Киото и да получите мандат, защо ви е изобщо да съставяте съвет? Защо да не поискате от императора да ви направи шогун? Това ще е най-доброто и за вас, и за империята. – Нага се опитваше да прикрие страха в гласа си, защото думите му означаваха предателство към Яефон, а повечето от присъстващите самураи – най-вече Ябу, Оми, Игураши и Бунтаро – бяха открити негови поддръжници. – Според мен трябва да станете шогун! – И той се обърна предизвикателно към останалите: – Ако тази възможност се изпусне... Вие сте прав, Оми-сан, по отношение на продължителната война, но според мен нашият господар трябва да вземе властта, за да може да я предаде. Продължителната война ще разори страната, отново ще я разпокъса на хиляди парчета. Кой иска подобно нещо? Торанага-сама трябва да стане шогун. За да се предаде империята на Яефон, на нашия господар Яефон, да я управлява, тя трябва първо да се подsigури. Втора такава възможност няма да има. – Той изговори последните думи по-тихо и седна сковано, изплашен от дързостта си, но доволен, че най-сетне изрече публично онова, за което постоянно мислеше.

Торанага въздъхна.

– Никога не съм се домогвал до шогуната, колко пъти трябва да повтарям това? Изцяло подкрепям племенника си Яефон и уважавам

безпрекословно волята на тайко. – И той ги изгледа един по един. Най-накрая погледът му се спря на Нага. Момчето смръщи вежди. Но Торанага му заговори мило, подхвърляйки му отново примамката. – Твоето усърдие и младост те оправдават. За жалост много по-зрели и мъдри от теб мъже също мислят, че имам – такава амбиция. А не е вярно. Има един-единствен начин да се сложи край на тези глупости – да се даде властта на Яемон-сама. Което и възнамерявам да направя.

– Да, татко. Благодаря ви, благодаря – заповтаря Нага отчаян.

Торанага прехвърли погледа си върху Игураши.

– Вие какво ще ме посъветвате?

Едноокият самурай се почеса.

– Аз съм само войник и не ме бива за съветник. Но не бих ви посъветвал да обявите „Алено небе“, освен ако не воюваме при условията, изброени от Оми-сан. Преди години се бих в Шинано. Местността е много лоша, при това Дзатаки беше на наша страна. Но не бих искал да воювам пак в Шинано и още по-малко, ако Дзатаки е срещу нас. А щом подозирате и Маеда – как можете изобщо да мислите за бой, след като има вероятност най-големият ви съюзник да ви предаде? Ишидо ще изпрати срещу вас двеста – триста хиляди души и пак ще му останат сто да бранят Осака. Дори и с пушките пак нямаме достатъчно хора за нападение. Но затова пак зад планините, с пушките, можете да се задържите завинаги, ако всичко стане така, както каза Оми-сан. Ориз ще имате достатъчно – Кванто осигурява половината ориз в империята. Или най-малко една трета. А ние можем да ви изпращаме колкото искате риба. И така ще бъдете в безопасност. Нека Ишидо и онзи злодей Джикю тръгнат срещу вас, ако всичко стане, както каза Оми-сан – ако враговете в най-скоро време се нахвърлят един срещу друг. Ако ли не – гответе „Алено небе“. Човек само веднъж в живота си умира за своя господар.

– Никой иска ли да добави нещо? – попита Торанага. Никой не се обади. – Марико-сан?

– Не ми е мястото да говоря тук, господарю. Убедена съм, че всичко, което можеше да се каже, беше казано. Но ще ми позволите ли да попитам от името на всички ваши съветници тук – какво според вас ще стане?

Торанага грижливо подбираше думите си.

– Според мен ще стане както предвиди Оми-сан. С едно изключение. Съветът няма да е безсилен. Той ще се напъне да упражни достатъчно влияние, за да успее да събере непобедима сдружена сила. И щом спрат дъждовете, тази сила ще бъде хвърлена срещу Кванто,

заобикаляйки Идзу. Първо ще лапнат Кванто, а след него ще дойде ред на Идзу. А всички даймио ще се нахвърлят един срещу друг едва след моята смърт.

– Защо, господарю? – осмели се да попита Оми.

– Защото враговете ми са премного, защото съм господар на Кванто, защото съм воювал повече от четиридесет години и не съм загубил нито една битка. Те до един се боят от мен. Твърдо съм убеден, че лешоядите първо ще се съюзят, за да ме унищожат, а след това ще започнат да се избиват помежду си. Ала първо ще се опитат да свършат с мен, ако могат. Знайте добре всички, че аз съм единствената заплаха за Яемон, макар че всъщност не съм никаква заплаха. Такава е иронията на положението. Всички мислят, че се домогвам до шогуната. А не е вярно. Това ще е още една напълно излишна война. Мълчанието бе нарушено от Нага:

– Тогава, какво ще правите, господарю?

– Ъ?

– Какво ще правите?

– Очевидното. „Алено небе“.

– Но нали казахте, че ще ни смажат?

– Да – ако им дам време. Но аз няма да им го дам. Тръгваме веднага.

– Ами... дъждовете?

– Просто ще пристигнем в Киото мокри до кости, запотени и смърдящи. Изненада, бърза подвижност, дързост и правилен избор на момента – така се печелят битки. Ябу-сан беше прав. Пушките ще ни пробият път през планините.

Четири часа обсъждаха различни планове и доколко е възможно да се осъществи мащабна война през дъждовния период – нечувана досега стратегия. След това Торанага ги отпрати и остави при себе си само Марико, а на Нага заповяда да доведе Анджин-сан. Проследи ги с поглед, докато се отдалечаваха. Всички се въодушевиха, поне външно, след вземането на окончателното решение, най-вече Нага и Бунтаро. Само Оми беше резервиран, замислен и неубеден. Игураши не влизаше в сметките, защото Торанага с право смяташе, че старият войник ще прави каквото му нареди Ябу, а Ябу също не влизаше в сметките – той беше само една пионка, вярно, склонна към предателство, но пионка. Оми е единственият, който заслужава внимание, мислеше той. Интересно дали е проумял

какво всъщност възнамерявам да правя.

– Марику-сан, разберете тактично колко би струвал договорот на куртизанката.

– На Кику-сан ли? – премигна тя.

– Да.

– Сега ли, господарю, веднага?

– Може и довечера. – Той я погледна добродушно. – Не казвам, че става дума непременно за мен. Може би за някой от моите офицери.

– Допускам, че цената ще зависи именно от това, господарю – за кого се отнася.

– И аз така предполагам. Но все пак се споразумейте. Момичето, разбира се, има право да откаже, след като и се съобщи името на самурая, но обяснете на собственичката, на мама-сан, че не очаквам момичето да е дотолкова зле възпитано, че да не се довери на избора, който аз ще направя за нея. Също така кажете на собственичката, че Кику е дама първа степен в Мишима, а не в Йедо, Осака или Киото – добави Торанага все така добродушно. – Така че ще плащам по цените на Мишима, а не на Йедо, Осака или Киото.

– Разбира се, господарю.

Торанага размърда рамене, за да пооблекчи болките си, и размести мечовете си.

– Да ви поразтрия ли, господарю? Или предпочитате да изпратя да повикат Суво?

– Не, благодаря, ще го повикам по-късно. – Той стана, облекчи се с огромно удоволствие и пак седна. Беше облечен в късо, леко кимоно на сини шарки и най-обикновени сламени сандали. Синьото му ветрило беше украсено с неговия герб.

Слънцето се спускаше, а по небето се трупаха дъждовни облаци.

– Какво велико нещо е животът – усмихна се той щастливо. – Имам чувството, че чувам как дъждът чака да се роди.

– Да – тихо се съгласи тя.

Торанага се замисли за момент, след което произнесе току – що, съчинените от него стихове:

Небето,
опърлено от слънцето,
рони
плодородни сълзи.

Марико послушно раздвижи мозъка си, за да му отвърне в стихотворна форма и да се включи в тази тъй популярна сред самураите игра. Трябваше да извърти думите, от които бе съставено неговото стихотворение, за да ги приспособи към своето. Минута по-късно тя произнесе.

А гората,
ранена от вятъра,
рони
мъртви листа.

– Много добре казано! Много добре! – похвали я Торанага, огледа я доволен и му стана приятно от онова, което видя. Марико беше облечена в бледозелено кимоно с бамбукова шарка и тъмозелен пояс и се бранеше от слънцето с оранжево чадърче. То хвърляше великолепни отблясъци върху лъскавата и синьо-черна коса, вдигната високо горе под широкополата и шапка. Спомни си носталгично как всички те – дори самият диктатор Города – я искаха, когато тя бе едва тринадесетгодишна и баща и, Акечи Джинсай, я представи за пръв път, нея, своята най-голяма дъщеря, в двореца на Города. И как Накамура, бъдещият тайко, умоляваше Города да му я даде, а той само се изсмя, нарече го пред всички „разгонена маймуна“ и го посъветва: „Гледай да печелиш битки, селянино, а не благородни дами.“ Акечи Джинсай също се подигра открито на Накамура, който му беше съперник за благоволенieto на Города – това бе основната причина, поради която Накамура с такова удоволствие го унищожил по-късно. Това бе също така причината, поради която Накамура с удоволствие тормозеше години наред Бунтаро, комуто бе дадено момичето, за да се скрепи съюзът между Города и Тода Хиромаци. Интересно, запита се Торанага игриво, интересно дали, ако Бунтаро беше мъртъв, тя щеше да се съгласи да ми стане наложница? Торанага винаги бе предпочитал опитни жени, вдовици или разведени, но никога да не са прекалено хубави, нито от много добро потекло, така че да не му създават неприятности и да му бъдат вечно признателни.

Той се усмихна. Никога не бих я попитал, защото тя е всичко, което не искам в една моя наложница, с изключение на възрастта.

– Господарю?

– Мислех си за вашето стихотворение, Марико-сан – още по-добродушно поясни той и добави:

Защо е тъй мразовито?

Та ние очакваме лятото
и идването на
прекрасната есен.

Тя сякаш бе готова с отговора си:

Ако думите ми бяха
паднали листа,
какъв прекрасен огън
би лумнал от стиховете ми.

Торанага се засмя и се поклони с шеговитата смиреност. – Признавам се за победен, Марико-сан. Какво ще искате в отплата? Ветрило? Или кърпа за глава?

– Благодаря, господарю. Каквото вие решите.

– Десет хиляди коку годишно за сина ви.

– О, господарю, не съм заслужила такава чест.

– Вие победихте. Победата и добре изпълненият дълг трябва да се възнаграждават. На колко години стана Саруджи?

– Скоро ще навърши петнадесет.

– Ах, да – сетих се. Нали го сгодихте наскоро за една от внучките на Кияма-сама?

– Да, господарю. Това стана през единадесетия месец на миналата година – месеца на Белия мраз. В момента се намира в Осака при Кияма-сама.

– Добре. Значи – десет хиляди коку годишно от днес нататък. Ще изпратя пълномощното с утрешната поща. А сега стига стихове, нека чуя вашето мнение.

– Според мен, господарю, ние всички сме в безопасност под вашето крило, както и страната е в безопасност във вашите ръце.

– Питам ви сериозно.

– Говоря сериозно, господарю. Благодаря ви за благоволенieto, което проявихте към моя син. Вярвам, че каквото и да направите, все ще е най-разумното. В името на пресветата... да, кълна се в Девата, че вярвам в това, което говоря.

– Добре. И все пак настоявам да чуя мнението ви. Тя му отговори незабавно, по най-безгрижен начин, като равна на равен:

– Първо, трябва да привлечете тайно Дзатаки-сама обратно на своя страна. Предполагам, че или знаете вече как да го сторите, или по-

вероятно имате тайно съглашение с природения си брат, и това загадъчно „предателство“ е било замислено именно от вас, за да залъжете Ишидо и да го объркате. Второ, вие никога няма да нападнете пръв. Никога не сте го правили, винаги сте призовавали към търпение и нападате само ако сте сигурен в победата си. Така че това открито обявяване на „Алено небе“ е само ход, за да заблудите всички. Трето, изборът на момента: според мен трябва да се престорите, че ще осъществите „Алено небе“, но не бива да го правите. Това ще обърка Ишидо, защото шпионите му и тук, и в Йедо ще доложат за намеренията ви и той ще започне да разкарва войските си насам – натам като ято яребици в това отвратително време, за да се готви за една заплаха, която никога няма да се осъществи. А вие междувременно ще използвате следващите два месеца, за да привлечете нови съюзници за подривна дейност срещу съюзниците на Ишидо и да се опитате да разбийте коалицията му – нещо, което на всяка цена трябва да направите. И, разбира се, трябва по някакъв начин да подлъжете Ишидо да излезе от крепостта Осака. В случай че не успеете, той ще бъде победителят или най-малкото няма да спечелите шогуната. Вие...

– По този въпрос вече се изказах съвсем недвусмислено – сръза я Торанага, на когото изведнъж престана да му бъде забавно.

Но Марико продължи безгрижно и доволно:

– Днес ще изрека на глас всички тайни, господарю – заради заложниците. Те са нож в сърцето ви.

– Какво общо имат заложниците?

– Моля ви да бъдете търпелив с мен и да ме изслушате. Може би няма да имам друга възможност да разговарям с вас по начина, който Анджин-сан нарича „открит английски маниер“ – вие никога не сте сам, както сте в момента. Моля да ме извините за моята невъзпитаност. – Марико напрегна ума си и за голямо негово учудване продължи да говори като с равен. – Моето категорично мнение е, че Нага-сан има право. Трябва да станете шогун, за да изпълните дълга си към империята и рода Миновара.

– Как смееете да говорите такива неща!

Марико обаче запази същото ведро спокойствие, а яростта му сякаш ни най-малко не я засягаше.

– Съветвам ви да се ожените за Очиба-сама. Докато Яемон стане пълнолетен, има още осем години – а това е цяла вечност. Кой може да каже какво ще се случи след осем месеца, камо ли след осем години!

– Цялото ви семейство може да бъде изтрито от лицето на земята

само за осем дни!

– Така е, господарю, но това няма никакво отношение към вас, вашия дълг и империята. Нага-сан има право. Трябва да вземете властта, за да раздавате власт. – И тя добави задъхана, с престорена сериозност: – Сега ли да извърши сепуку преданата ви слугиня или може и по-късно? – И се направи, че припада.

Торанага се опули при тази невиджана дързост, но в следващия миг вече се превиваше от смях, заудрял с юмруци по земята. Когато най-сетне беше в състояние да говори, той произнесе задъхано:

– Никога няма да се науча да ви разбирам, Марико-сан.

– О, не, господарю, много добре ме разбирате – избърса тя потта от челото си. – Много мило, че позволихте на преданата ви васалка да ви размее, че изслушахте исканията и, че изобщо я изслушахте. Простете нахалството ми, много ви моля.

– А защо трябва да ви простя, а? – усмихна се Торанага, на когото вече му беше минало.

– Заради заложниците – простичко отвърна тя.

– Да, заложниците... – Той отново стана сериозен.

– Трябва да замина за Осака.

– Да – съгласи се той. – Знам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Придружен от Нага, Блаторн се влачеше унило надолу по хълма към двете фигури, разположили се върху рогозки в центъра на кръга, очертан от телохранителите. Зад самураите започваше подножието на планината, извисила се към облачното небе. Денят беше душен. Главата го болеше от притесненията, изживени през изминалите няколко дни, от тревога за Марико и от това, че се налагаше да говори само на японски. Сега я разпозна и настроението му донякъде се пооправи.

Колко пъти беше ходил до къщата на Оми да пита за здравето ѝ. Часовите винаги го отпращаха – учтиво, но твърдо. Оми му каза като на *томодаши* – приятел, че нищо и няма.

– Не се притеснявайте, Анджин-сан. Разбирате ли?

– Да – отговори той, но единственото, което разбираше, бе, че не може да я види.

След това Торанага изпрати да го повикат и той толкова много неща имаше да му каже, а речникът му бе тъй беден, че не успя да

постигне нищо и само го раздразни. Фуджико на няколко пъти ходи да види Марико. И всеки път, като се върнеше оттам, му казваше, че Марико е добре, и добавяше неизбежното: *Шинпай суруна, Анджин-сан, уакаримасу?* Не се безпокойте, нали разбирате?

А с Бунтаро се държеше, като че ли нищо не се беше случило. Когато пътищата им се кръстосаха през деня, най-учтиво се поздравяваха. Като се изключеше ползуването на банята от време на време, Бунтаро се държеше с него като всички останали самураи в Анджино – нито дружечно, нито враждебно.

Ученията продължаваха с ускорени темпове от зори до смрачаване. Той трябваше да потиска раздразнението си от това, колко трудно му беше да ги обучава без преводач и сам да учи езика. С падането на нощта се чувствуваше като пребит. Разгорещен, запотен, прогизнал от дъжда. И самотен. Никога не се беше чувствувал толкова самотен, не бе долавял така ясно колко му е чужд този враждебен свят.

А преди три дни започна и най-страшното. Денят беше безкрайно дълъг и влажен. По залез слънце пристигна уморен в къщата си и с някакво шесто чувство долови, че тя е пропита от тревога. Фуджико го поздрави нервно.

– *Нан десу ка?*

Тя му отговори нещо дълго, с тих глас и сведени надолу очи.

– *Уакаримасен.* Не разбирам. *Нан десу ка?* – повтори той нетърпеливо, защото умората го правеше раздразнителен.

Тогава тя го повика с жест да я последва в градината и посочи към стряхата. Покривът му се видя здрав, нямаше опасност да се срути. Последваха още думи и знаци и най-накрая той се досети, че тя всъщност му сочи мястото, където бе закачил фазана.

– О, съвсем забравих за него. *Уаташи...* – започна той, но не можа да си спомни как трябва да го каже на японски и сви уморено рамене. – *Уакаримасу.* *Нан десу киджи ка?* Разбирам. Какво е станало с фазана?

От прозорците и зад вратите надничаха вцепенени от ужас слуги. Тя отново започна да обяснява. Той се съсредоточи, но не можа да схване смисъла на думите ѝ.

– *Уакаримасен, Фуджико-сан.* Не разбирам.

Фуджико пое дълбоко въздух, след това с треперливи жестове изигра пантомима – как някой сваля фазана, отнася го и го заравя.

– *А! Уакаримасу, Фуджико-сан, уакаримасу.* Много ли се беше вмирирал? – И понеже не знаеше японската дума за „воня“, стисна нос си и изимитира погнуся.

– *Хай, хай, Анджин-сан, додзо, гомен насай, гомен насай.* – И тя показа с жестове как цял облак от мухи се е носел и бръмчал около фазана.

– *А, со десу! Уакаримасу.* – Едно време щеше да и се извини и ако знаеше думите, да каже: съжалявам, че съм ви причинил неудобство. Но сега само сви рамене, повече за да ги облекчи от болките, и промърмори: – *Шигата га най.*

Мечтаеше само да се потопи блажено в топлата вода и да се отдаде па масажа – единствените удоволствия, които правеха живота му поносим.

– Ще мина и без него – каза той на английски и се обърна. – Ако си бях тук през деня, щях да забележа. Но карай да върви!

– *Додзо, Анджин-сан?*

– *Шигата га най* – повтори той по-високо.

– *А со десу, аригато годзиемашита* – благодари тя.

– *Таре тору десу ка? Кой го свали?*

– Уеки-я.

– А, старият мошеник! – добродушно се усмихна той. Добрият стар беззъб градинар, който с любов се грижеше за всяко растение и правеше градината му приказно красива. – *Йой. Моте куру Уеки-я.* Добре, повикайте го.

Фуджико само поклати глава. Лицето и стана тебеширено-бяло.

– *Уеки-я шинда десу, шинда десу* – прошепна тя едва-едва.

– *Уеки-я га шиндато? Донойони? Дошите? Дошите шинганода?* Умрял? Как? Защо? От какво умря?

Ръката и посочи мястото, където бе висял фазанът, и тя произнесе тихо безброй неразбрани думи. После изимитира един – единствен удар с меч.

– Господи, Исусе Христе! Убили сте горкия старец заради някакъв нещастен смрадлив фазан!

При тези думи слугите до един се втурнаха в градината и паднаха на колене пред него. Забиха глави в праха и замръзнаха така. Дори и децата на готвача.

– Какво става тук, дявол да го вземе? – развика се обезумял Блаторн.

Фуджико изчака стоически всички да се съберат и чак тогава и тя се отпусна на колене и се поклони – като самурай, а не като селянка.

– *Гомен насай, додзо гонен насай...*

– Майната ви на вас и вашето *гомен насай!* – започна той да ругае разярено. – Защо, дявол да го вземе, първо не ме попитахте? Защо?

Опита се да се съдржи, съзнавайки много добре, че в очите на прислугата имаше законното право да насече Фуджико и всички тях на парчета още сега, тук, в градината, задето са му причинили толкова ядове, пък и без никаква причина, и дори самият Торанага не би могъл да се намеси в личното му домакинство и начина, по който ръководеше дома си.

Забеляза едно от децата, разтреперано от ужас и паника.

– Господи Исусе, вдъхни ми сили... – Хвана се за стълба, за да не се олюлее. – Вие не сте виновни – задавено продължи той, без да усеща, че не говори на японски. – Тя е виновна за всичко! Тя! Кучка такава! Убийца!

Фуджико бавно вдигна очи. Видя насочения към нея пръст и омразата в очите му. Прошепна някаква заповед па личната си прислужничка Нигацу. Нигацу поклати глава и започна да я моли.

– Има! – заповяда тя отново. Прислужничката изчезна нанякъде забързана. След малко се върна с големия меч, а от очите и се стичаха сълзи. Фуджико пое меча и го подаде с две ръце на Блаторн. Каза нещо и макар той да не разбра думите, смисълът им беше ясен.

– Аз нося отговорност за всичко, моля ви да ми отнемете живота, задето съм ви разсърдила.

– *Иие!* – изкрещя той, грабна меча и го захвърли настрана. – Това няма да върне живота на Уеки-я!

Изведнъж осъзна какво е направил и какво върши в момента.

– Ох, Исусе Христе...

Остави ги. Качи се на хълма над селото, в малката горичка до храма, построен редом с огромното древно евкалиптово дърво, и заплака от отчаяние. Плачеше, защото един добър човек бе умрял без никаква нужда и защото най-сетне си бе дал сметка, че той именно е причината за тази смърт.

– Господи, прости ми! Аз съм виновен, а не Фуджико. Аз го убих. Аз заповядах никой освен мен да не се докосва до фазана. Аз я попитах дали всички са разбрали и ти каза „да“. Аз им заповядах с престорена сериозност да си опичат умовете. Но това вече е без значение. Заповедите ги дадох лично аз, при това много добре познавам законите и обичаите им. Старецът е нарушил идиотската ми заповед и какво друго е можело да направи Фуджико-сан? Аз единствен съм виновен.

След време не му останаха дори и сълзи. Нощта отдавна беше паднала. Прибра се у дома.

Фуджико го чакаше както винаги, но този път сама. Мечът лежеше

в скута ѝ.

– *Додзо, додзо, Анджин-сан.*

– *Ийе* – пое той меча, както трябваше да се поеме меч. – *Ийе, Фуджико-сан. Шигата га най, нее? Карма, нее?* – Той я докосна и жестът му означаваше извинение. Разбираше, че е понесла всички най-тежки последици от неговата глупост.

От очите и рукаха сълзи.

– *Аригато, аригато го... годзиемашита, Анджин-сан. Гомен насай...*

Сърцето му се сви от болка. Да, мислеше той, боли те за нея, но това не те извинява, нито заличава унижението и, нито... ще върне Уекия. Ти си виновен. Трябваше да имаш предвид всичко това.

– Анджин-сан! – обади се Нага.

– Да, Нага-сан? – измъкна се той с усилие от бездната на разкаянието и погледна младежа, който крачеше редом с него. – Извинете, не ви чух.

– Казах, че се надявам да станем приятели.

– Благодаря.

– Да. И може би вие... – Тук вече последва порой от неразбираеми за Блаторн думи.

– Моля?

– Учите, да? Разбирате ли „учите“? Ще ме учите ли за света?

– Ах, да, извинявам се. Какво да ви уча?

– За чужди земи. За света.

– А, разбирам сега. Да, опитам.

Вече бяха наближили охраната.

– Започнем утре, Анджин-сан.приятели, нали?

– Да, Нага-сан опитам.

– Добре – кимна Нага, много доволен. Когато наближиха самураите, той им заповяда да сторят път и махна на Блаторн да продължи сам. Той се подчини, но се почувствува много самотен в този кръг от телохранители.

– *Охайо, Торанага-сама. Охайо, Мариико-сан.*

– *Охайо, Анджин-сан. Додзо сугару. Добър ден. Седнете, моля.*

Мариико му се усмихна.

– *Охайо, Анджин-сан. Икага десу ка?*

– *Йой, домо* – отговори Блаторн, радостен, че я вижда. – Вашето присъствие ме изпълва с радост – добави той на латински.

– И аз се радвам да ви видя. Но някаква сянка се е спуснала над вас.

Защо?

– *Нан сока?* – не се стърпя Торанага.

Тя му преведе думите, които си размениха двамата о Блаторн. Торанага изсумтя тихо и каза нещо.

– Моят господар казва, че имате загрижен вид, Анджин-сан. И аз съм съгласна с него. Пита какво ви тревожи.

– Няма нищо. *Домо, Торанага-сама. Нане мо.* Няма нищо.

– *Нан джа?* – попита го направо Торанага. – *Нан джа?*

Тогава Блаторн послушно сподели:

– *Уеки-я. Хай, Уеки-я.*

– *А со десу.* – И Торанага дълго говори нещо на Марико.

– Моят господар казва, че няма защо да се безпокоите за стария градинар. Моли ме да ви предам, че работата с него е била уредена по най-официален начин. Старият Градинар напълно е разбирал какво върши.

– Да, но аз не разбирам.

– За вас наистина е трудно, изглежда, да проумеете, но ще се опитам да ви обясня. Фазанът се е разлагал от слънцето и е бил нападнат от мухите. Застрашено е било вашето здраве, както и здравето на наложницата ви и на всички в къщата. Освен това, много съжалявам, но е имало и оплаквания от страна на главния готвач на Оми-сан, както и от другите съседни. А едно от основните ни правила гласи, че човек не бива никога да нарушава уа, хармонията на другите хора. Аз съм ви говорила за това, не си ли спомняте? Така че е трябвало да предприемат нещо. Защото за нас разложеното месо и неговата миризма са нещо крайно отвратително. Много се извинявам, ала за нас няма по-неприятна миризма. Опитах се да ви го кажа, но... разбирате ли, това е нещо, от което ние едва ли не полудяваме. Вашият главен слуга...

– Но защо не са дошли веднага при мен? – прекъсна я Блаторн. – Този фазан не значеше нищо за мен.

– Какво биха могли да ви кажат? Вие сте издали категорична заповед. Глава сте на дома си. Те не познават обичаите ви, навиците ви и са решили проблема според нашите обичаи. – Тя прекъсна за момент обясненията си, за да преведе на Торанага думите на Блаторн. – Да не би да ви разстройвам? Да продължа ли? – обърна се тя пак към него.

– Да, моля ви, Марико-сан.

– Сигурен ли сте?

– Да.

– Тогава значи главният ви слуга, готвачът Малко зъбче, свикал

всички ваши слуги. Мура, кметът на селото, също е бил поканен официално да присъствува. На събранието решили, че не биха могли да помогнат селските ета да отнесат фазана. Това е трябвало да стори някой от слугите въпреки изричната ви заповед да не го докоснат. Вашата наложница е задължена да следи никой да не нарушава заповедите ви. Стариият градинар помолил да му позволят той да изнесе фазана. Напоследък много го болял стомахът и навеждането, за да плевти и сади растения, му било безкрайно мъчително, а и не можел да се справя с работата си така добре, както би искал. Третият помощник на готвача също предложил услугите си, като казал, че още е много млад и глупав и според него животът му не струва нищо в сравнение с такава важна задача. Най-накрая честта била оказана на стария градинар. Защото, Анджин-сан, това наистина е голяма чест. Всички му се поклонили най-тържествено, той също им се поклонил и доволен, отнесъл фазана да го зарови в земята, за голямо облекчение на всички. Когато се върнал, отишъл право при Фуджико-сан и и доложил какво е направил, как е нарушил заповедта ви. Тя му благодарила за отстраняването на голямата неприятност и му казала да почака. Тогава дойде при мен за съвет – какво да прави? Въпросът е бил решен най-официално и трябваше да приключи също тъй официално. Казах й, че не мога да я посъветвам нищо, Анджин-сан. Попитах Бунтаро-сан, но и той не знаеше как трябва да се постъпи. Нещата се усложняваха много заради вас, нали разбирате? Накрая той попита Торанага-сама, който лично прие наложницата ви. – Марики се обърна към Торанага и му обясни докъде е стигнала с разказа.

Торанага заговори бързо. Благторн ги наблюдаваше – миниатюрната жена, тъй прелестна и задълбочена в думите му, и едрия, непоклатим като скала мъж, с опънат над голямото шкембе пояс. Торанага не ръкомахаше, докато говореше, както повечето японци, а държеше ръцете си неподвижни, лявата подпряна на бедрото, докато дясната неизменно стискаше дръжката на меча.

– Хай, Торанага-сама, хай – съгласи се с нещо Марики и продължи официално: – Нашият господар ме моли да ви обясня, че ако бяхте японец, Анджин-сан, много съжалявам, но нямаше да има никакви проблеми. Стариият градинар щеше чисто и просто да отиде на гробищата да получи своето освобождение. Но, моля да ме извините, вие сте чужденец, макар че Торанага-сама ви направи хатамото – свой личен васал – и затова трябваше да се реши по официален път въпросът дали сте самурай, или не. Имам честта да ви уведомя, че той постанови – вие сте самурай и имате самурайски права. Така че всичко бе решено веднага и

по много лесен начин. Извършено е престъпление. Заповедите ви са били нарушени. Законът е безкомпромисен в това отношение. Няма две мнения по въпроса. – Тя беше много сериозна. – Но тъй като Торанага-сама знае за вашата чувствителност към убийството, за да ви спести болката, той лично нареди на един от самураите си да изпрати стария градинар във Великия безкрай.

– Но защо първо не ме попитаха? Този фазан не значеше нищо за мен!

– Фазанът няма нищо общо с цялата работа, Анджин-сан – търпеливо му заобяснява тя. – Вие сте глава на дома. Законът постановява: всеки член на дома ви е длъжен да ви се подчини. Старият Градинар умишлено е нарушил закона. Светът ще рухне в пълен хаос, ако се допусне някой да наруши безнаказано закона. Вашият...

Торанага я прекъсна и каза нещо. Тя го изслуша, отговори на няколко въпроса, след което той и махна с ръка да продължи.

– *Хай.* Торанага-сама желае да ви уверя, че той лично се е погрижил старият Градинар да получи бърза, безболезнена и почтена смърт, каквато е заслужавал. За целта дори е дал на самурая личния си меч, който е много остър. И трябва да ви кажа също, че старият градинар беше много горд, че в последните дни на живота си е могъл да окаже такава услуга на вашия дом, Анджин-сан, и че преди всичко е помогнал да се затвърди статутът ви на самурай. И най-вече се гордееше с честта, която му бе оказана. Защото не се стигна до услугите на палача. Торанага-сама държи да ви изясня много добре тази подробност.

– Благодаря, Марико-сан, благодаря ви, заедно така добре ми изяснихте всичко. – Блаторн се поклони ни Торанага по всички правила. – *Домо, Торанага-сама, домо аригато. Уакаримасу. Домо.*

Торанага също му се поклони усмихнато.

– *Иой, Анджин-сан. Шинпай сурү моноджанай, нее? Шигата га най, нее?* Добре. Повече не се безпокойте. Нищо не може да се направи, нали?

– *Нане мо.* Нищо – съгласи се Блаторн и му разказа как вървят ученията с мускетите, но смисълът на разговорът им сякаш не достигаше до съзнанието му. Мислите му се връщаха непрекъснато към обясненията на Марико. Той бе оскърбил Фуджико пред всички слуги, обидил беше всички тях, а Фуджико бе направила само онова, което бе длъжна да направи. Тя нямаше никаква вина. Никой не беше виновен освен него. Но нищо не мога да върна назад, мислеше той безпомощен. Нито Уеки-я, нито упреците си към нея и всички останали.

Как да живея с този срам?

Той седеше с кръстосани крака пред Торанага, с мечовете в пояса, а лекият морски ветрец подръпваше игриво кимоното му. С притъпено съзнание слушаше какво го питат, отговаряше както очакваха, но за него всичко бе загубило смисъл. Ще има война, каза тя. Кога, попита той. Много скоро, отговори тя, ще трябва още сега да тръгнете с мен, Анджин-сан, да ме придружите донякъде, защото заминавам за Осака, а вие за Йедо, където ще подготвите кораба си за войната. Ще пътуваме по суша.

В един момент настъпи мълчание.

А в следващия миг земята се разтресе.

Той имаше чувството, че белите му дробове ще се пръснат и всяка фибра на тялото му се скова от ужас. Опита се да се изправи на крака, но не можа и само забеляза с крайчеца на окоото си, че телохранителите бяха също тъй безпомощни. Торанага и Марико се бяха вкопчили отчаяно в земята с ръце и нозе. Клокочещият грохот сякаш извираше едновременно из недрата и на земята, и на небето. Той ги обгръщаше отвсякъде, все по-гръмовен и по-гръмовен, докато в един момент те усетиха, че ще им се пукнат тъпанчетата. Изпаднаха в плен на обезумялата природа. За миг настъпи затишие, но те си останаха все така зашеметени. Блаторн усети, че му се повдига, и мислено възнегодува, че това е земя, където всичко е твърдо и стабилно, а не море, където палубата се люлее непрестанно под краката ти. Изплю се, за да се освободи от лошия вкус в устата си, вкопчи ръце в разтрепераната земя и отново усети как му се повдига. На север, в планините, се сгромоляса лавина от камъни. Последвалият оглушителен грохот в долината се прибави към рева на земетръса. Някои от самураите бяха изчезнали, сякаш никога не ги е имало. Той с мъка застана на четири крака, последван от Торанага и Марико, и се чу да крещи неистово, макар че според него този рев не излизаше от човешко гърло.

Земята спря да се тресе. Отново стана твърда както винаги, както трябваше да бъде. Тялото му трепереше и той не можеше да го спре. Помъчи се да се овладее и да си поеме дъх.

Тогава земята отново зарева. Започна вторият трус. Той беше още по-мошен от първия. И изведнъж в края на платото земята се разтвори и зеещият ров запрепуска към тях с неправдоподобна бързина, мина на пет стъпки от онемялата тройка и продължи нагоре. Невяряващите му очи видяха как Торанага и Марико се заклатиха на ръба на пропастта, където миг преди това беше твърда почва. Като в някакъв кошмар

наблюдаваше как Торанага, който беше най-близо до цепнатината, се прекатури и чак тогава излезе от вцепенението си и се метна към него. С дясната си ръка се вкопчи в пояса му, докато земята се тресеше като обрулен лист. Пукнатината беше двадесет стъпки дълбока и десет широка и от нея се носеше студеният дъх на смъртта. Вътре се сипеше порой от камъни и пръст, който се опитваше да отнесе със себе си и него, и Торанага. Блаторн се бе вкопчил в пояса му, мъчеше се да го захване някак си по-здраво, да стъпи на нещо по-твърдо, крещеше на Торанага да се напъне, усещаше как ще го завлече и него. Все още замаян, Торанага заби пръстите на краката си в пръстта от вътрешната страна на цепнатината и със зъби и нокти, подпомогнат от Блаторн, се измъкна от нея. Засанали встрани, двамата си поеха тежко дъх.

В този миг всичко пак се затресе. Земята се разцепи. Този път и Марико изпищя. Започна отчаяно да се съпротивлява, ала новата зейнала пропаст я погълна. Блаторн запълзя натам като обезумял, ала трусовете не му позволяваха да запази равновесие. Стигна някак си до ръба и погледна надолу. Тя трепереше, захванала се за една странична издатина, а почвата под нея се люшкаташе и небето надничаше отгоре, сякаш се готвеше да ги захлупи. Новата пропаст беше тридесет стъпки дълбока и десет широка. Издатината започна застрашително да се рони. Той се остави на пръстта и камъните да го повлекат надолу, подхвана я и с последни усилия успя да я замъкне до един по-горен ръб. И двамата се опитаха да си възвърнат донякъде равновесието. Нов трус. Ръбът поддаде и с тях беше свършено. В този миг железната ръка на Торанага се вкопчи в пояса му и сложи края на тяхното спускане в ада.

– За бога... – изкрещя Блаторн. Ръцете му почти се отделиха от раменете, но той не я пускаше и същевременно се мъчеше да се закрепил с крака на земята. Торанага го дърпаше безпощадно, докато не го измъкна на по-горната тясна издатина. В този миг поясът му не издържа и се скъса. Секундата до следващия трус позволи на Блаторн да издърпа и нея до себе си. През цялото време отгоре им се сипеха пръст, камъни и дървета. Торанага изскочи горе на безопасно място и им извика да бързат. Пропастта изрева и започна да се затваря, а те двамата още бяха в челюстите и. Торанага вече не можеше да направи нищо. Ужасът придаде нечовешки сили на Блаторн и той съумя по някакъв начин да изтръгне Марико от зеещата паст и да я изтика нагоре. Торанага се вкопчи в ръката ѝ и я издърпа. Блаторн я последва на четири крака, но залитна и част от стената, по която пълзеше, се сринна, докато отсрещната изскърца и страхотно се запribлижава. Към дъното на пропастта полетяха

кал и отломки. За миг помисли, че това вече е крайт, но със сетно усилие, със зъби и нокти, подаде глава от гроба си. Легнал на тресящия се ръб, без капка сили да мръдне напред, той остана така, с крака в пукнатината, а дробовете му се задъхваха за глътка въздух. Пропастта се затваряше. И изведнъж спря – шест стъпки широка, осем дълбока.

Земята престана да клокочи. После престана да се тресе. Възцари се тишина.

Те зачакаха всичко да започне отново, все така безпомощни, застанали на четири крака. Блаторн се надигна. Потта се стичаше от него на ручейчета.

– *Ийе* – направи му Торанага знак да не става. Лицето му беше цялото в кал, а на слепоочието, където главата му се бе ударила в скалата, зееше жестока рана.

И тримата дишаха тежко, гърдите им се повдигаха и отпускаха, а в устата им горчеше. Телохранителите започнаха да идват на себе си и някои се втурнаха към Торанага.

– *Ийе!* – извика им той и на тях. – *Mame!* Чакайте!

Те се подчиниха и отново се отпускаха на ръце и крака. Чакането сякаш траеше векове. Изведнъж от най-близкото дърво с писък се отдели малка птичка и се извиси в небето. После още една. Блаторн тръсна глава, за да премахне потта от очите си. Погледът му се спря на изпачупените му нокти, вкопчили се в китка трева. Една мравка се размърда под пръстите му. Още една и още една. И се забързаха по мравешките си дела.

Все още изплашен, той седна на петите си.

– Кога ще стане безопасно?

Марико не му отговори. Тя гледаше като омагьосана цепнатината в земята. Той допълзя до нея.

– Добре ли сте?

– Да – отвърна тя задъхано. Лицето и беше цялото в кал, кимоното скъсано и мръсно, сандалите и едното чорапче липсваха. Чадърчето също го нямаше. Той и помогна да се отдалечи от ръба на пропастта. Тя все още беше замаяна.

– *Икага десу ка?*

Торанага не бе в състояние да отговори. Гърдите го боляха, ръцете и краката му бяха издрани до кръв. Той само посочи с ръка. Цепнатината, която за малко не ги погълна, сега беше тесен процеп и нищо повече. На север се увеличаваше до размерите на голяма урва, но въпреки това беше по-гясна и по-плитка от преди.

Блакторн сви рамене.

– Карма.

Торанага се оригна шумно, после се изхрачи, изплю се и пак се оригна. Това му пречисти гърлото и най-сетне от него излезе глас или по-точно порой от ругатни по адрес на урвата. Дебелите му пръсти заровиха яростно пръстта и макар Блакторн да не разбираше думите, смисълът им беше ясен: „Мътните да я вземат и кармата, и земетръса, и тази пропаст – отидоха ми хубавите мечове!“

Блакторн не се стърпя и започна да се смее неудържимо, подтикнат от облекчението, че е жив, и от съзнанието колко е безсмислено всичко на този свят. Миг по-късно и Торанага го последва, а подир малко веселието им зарази и Мариико.

Торанага стана. Коленете му трепереха. Но след минута, въодушевен от радостта, че е жив, започна да се подиграва с жестове на пропастта, да имитира себе си и поведението си по време на земетръса. После махна на Блакторн да се присъедини, към него, отиде до пукнатината и се опита да се изплюе в нея, обзет от нов пристъп на смях. Блакторн се подчини и двамата дружно се опитаха да плюят, но устните им бяха съвършено сухи. Съсредоточиха се, от което ги напуши още по-неудържим смях, и това съвсем им попречи да направят нещо. Най-сетне успяха и Блакторн се отпусна на земята, за да събере сили, опрян назад на двете си ръце. Като се посъвзе, каза на Мариико:

– Мариико-сан? Завинаги ли премина земетресението?

– Да, до следващия трус.

Тя продължаваше да чисти от себе си полепналата кал.

– Винаги ли е така?

– Не. Понякога е много слабо. Понякога следват нови трусове, а в други случаи – чак след ден – два. Понякога трусът е само един. Както се случи. Но когато започне отново, всичко е както преди. Карма...

Телохранителите ги наблюдаваха, без да помръднат от местата си, в очакване на заповед от Торанага. На север, където беше набързо скалпеният военен лагер, небето се осветяваше от заревото на голям пожар. Самураите едновременно гасяха огъня и разравяха лавината от канари, за да открият заровените си другари. На изток Ябу, Оми и Бунтаро стояха с телохранителите си до другия край на пукнатината, живи и здрави, ако не се смятаха някои леки драскотини, и също очакваха заповеди. Игураши бе изчезнал. Земята го бе погълнала.

Блакторн се отпусна. Само презрението му се бе стопило и сега се чувствуваше напълно спокоен и доволен от себе си. Изпълнен беше с

гордост и радост, че е самурай, че заминава за Йедо, при кораба си, че ще има война, после мислите му литнаха към черния кораб и отново се върнаха към самурайството му. Погледна към Торанага и му се прииска да му зададе безброй въпроси, но той също бе потънал в мисли и Блаторн знаеше колко ще е невъзпитано да го прекъсне. Време има предостатъчно, си каза той доволен и погледна Марико. Тя сега бе прехвърлила вниманието си върху лицето и косата си и той извърна поглед. Изпъна се в цял ръст и погледна нагоре към небето, а земята под него беше топла, приятна... И зачака търпеливо.

Пръв проговори Торанага, много сериозен:

– *Домо, Анджин-сан, нее? Домо.*

– *Додзо, Торанага-сама, нане мо. Хомбун нее?* Няма нищо, не си заслужава да говорим за това. Дълг.

И като не знаеше как точно да се изрази на японски, а му се искаше да бъде точен, помоли Марико:

– Обяснете ми вместо мен, Марико-сан – сега разбирам какво вие и Торанага-сама сте имали предвид под карма и колко е глупаво да се тревожи човек за настоящето. Толкова неща ми се изясниха. Не знам защо – може би защото никога не съм бил тъй ужасен. Това сигурно е пречистило ума ми и сега мисля по-ясно. Вече разбирам всичко за стария Градинар. Грешката е изцяло моя и искрено съжалявам, но беше само грешка, а не умишлено действие от моя страна. Но станалото – станало и аз нищо не мога да направя. Преди минута само щяхме да сме мъртви, така че всички тревоги и главоболия са били празна работа. Карма. Да, сега знам какво значи карма. Нали ме разбирате?

– Да. – И тя преведе думите му на Торанага. – Той казва: много добре, Анджин-сан. Карма е началото на познанието. След него идва търпението. А то е много важно. Силните хора са преди всичко търпеливи. Търпението означава да съдържаш склонността си към седем чувства: омраза, обожание, радост, тревога, яд, мъка и страх. Ако не се поддаваш на седемте, тогава си търпелив, ще постигнеш същността на нещата и хармония с вечността.

– Вие вярвате ли в това, Марико-сан?

– Да, много. Аз също се опитвам да бъде търпелива, но ми е трудно.

– Разбирам. Значи това е вашето уа, вашето „спокойствие“, така ли?

– Да.

– Кажете му, че искрено съм му благодарен за всичко, което е направил за стария градинар. Преди не беше от сърце. Кажете му го.

– Няма нужда Анджин-сан, той знаеше, че му благодарите само от

учтивост.

– Откъде знаеше?

– Нали ви казах, че е най-мъдрият човек на тази земя. – Блаторн се усмихна и тя възкликна: – Ето, пак заприличахте на малко момче! – И добави на латински: – Отново сте това, което сте, и по-добър от преди.

– А вие сте красива както винаги.

Очите и го погледнаха топло и тя отклони погледа си от Торанага. Блаторн забеляза предпазливостта и. Стана и се приближи до разцепената земя с меча на Фуджико в ръка. Той беше в ножницата си, макар и изкалян и издраскан. Но късият му меч беше изчезнал.

Той коленичи пред Торанага и му предложи меча си по начина, по който се предлага меч.

– *Додзо, Торанага-сама* – простичко каза той. – *Кара самурай ни самурай, нее?* Като от самурай за самурай.

– *Домо, Анджин-сан.* – Господарят на Кванто прие меча и го пхна в пояса си. После се усмихна, наведе се напред и тупна Блаторн по рамото. – *Домо, нее? Приятел, а?*

– *Домо.* – Блаторн погледна настрани и усмивката му се стопи. Над възвишението, където се намираще селото, се издигаше облак дим. Веднага помоли Торанага за разрешение да си тръгне, за да провери дали Фуджико е добре.

– Той казва: да, добре, Анджин-сан. Ще се срещнем с него при залез слънце в крепостта и ще вечеряме заедно. Има някои неща, които желеа да обсъди с вас.

Блаторн се върна в селото. То бе опустошено, пътят бе станал неузнаваем, земята бе направо изкорубена. Но лодките бяха непокътнати. Пожарите все още бушуваха и селяните разнасяха напред – назад кофи с вода и нисък. Зави зад ъгъла. Къщата на Оми се бе наклонила на една страна като пияна. От неговата стърчаха само обгорени руини.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Фуджико бе пострадала тежко. Прислужничката и Нигацу бе мъртва. Първият трус съборил централните стълбове на къщата и разпръснал въглените от огнището в кухнята. Фуджико и Нигацу били притиснати от пламнала греда и огънят превърнал Нигацу в жива факла. Слугите успели да измъкнат Фуджико. Загинало и едно от децата на готвача, но останалите слуги бяха само понатъртени, тук-там някой имаше изкълчен

крак или ръка. Всички открито изразиха радостта си, че Блаторн е жив и здрав.

Фуджико лежеше на случайно оцеляла рогозка недалеч от градинската ограда, която не бе пострадала нито от трусовете, нито от пожара. Беше почти в безсъзнание, но като видя, че Блаторн е здрав и читав, но бузите и потекоха радостни сълзи.

– Благодаря на Буда, че не сте ранен – едва промълви тя.

И както беше отмаляла, понечи да стане, но той и махна с ръка да лежи. Ръцете и гърбът и бяха много зле обгорени. Лекарят вече се грижеше за нея, превързваше я с натопени в чай и други билки бинтове. Блаторн прикри безпокойството си и изчака лекарят да свърши. После го повика настрана и го попита:

– *Фуджико-сан йой ка?* Ще бъде ли добре Фуджико-сан?

Лекарят сви рамене.

– *Хай.* – Устните му оголиха силно изпъкнали зъби. – Карма, нее?

– *Хай.* – Блаторн бе виждал толкова много обгорени моряци, че не можеше да не си даде сметка колко е сериозно всяко изгаряне – след няколко дни откритата рана почти винаги гангрениясваше и нищо не можеше да попречи на инфекцията да плъпне нагоре. – Не искам да умира.

– *Додзо?*

Той повтори думите си на японски, а лекарят поклати глава и го успокои, че дамата сигурно ще се оправя. Нали е млада и здрава?

– *Шигата га най* – завърши той и заповяда на слугините да поддържат превръзките влажни, даде на Блаторн билки за неговите рани, каза, че скоро пак ще дойде, и забърза нагоре към порутения дом на Оми.

Блаторн застана до непокътнатата порта, от която все така стърчаха стрелите на Бунтаро. Докосна разсеяно едната. Карма, че не е изгоряла, тъжно си помисли той.

Върна се при Фуджико и нареди на прислужниците да донесат чай. Помогна и да си пийне и я държа за ръката, докато заспа или поне приличаше на заспала. Слугите се опитваха да спасят от пожарещото какво-то можеха и работеха забързано, подпомогнати от няколко селяни. Защото знаеха, че всеки момент ще започне да вали. Четирима от слугите издигаха временен навес.

– *Додзо, Анджин-сан.* – Готвачът му поднесе чай, като се опитваше да прикрие мъката на лицето си. Момиченцето беше негова любимка.

– *Домо. Суимасен.* Много съжалявам.

– *Аригато, Анджин-сан. Карма, нее?*

Блаторн кимна, прие чая и се престори, че не забелязва болката и

гореста на готвача, за да не се засрами човекът. По-късно пристигна един самурай и съобщи, че Торанага наредил Блаторн и Фуджико да се преместят в крепостта, докато построят наново къщата им. Пристигнаха и две носилки. Блаторн грижливо намести Фуджико в едната и я изпрати, придружена от няколко прислужнички. Собствената си носилка освободи с думите, че ще тръгне след малко.

Заваля, но Блаторн сякаш не забелязваше дъжда. Седна на един камък в градината, която му бе доставяла толкова приятни мигове. А сега беше в пълен безпорядък. Малкото мостче бе пречупено, езерцето ед-ва личеше къде е било, а от поточето нямаше и следа.

– Нищо – произнесе той на глас. – Поне камъните останаха.

Уеки-я му беше обяснил, че градината се подрежда около камъни, че без тях е празна – само място, където се отглеждат растения.

Един от камъните беше наръбен и много обикновен, но Уеки-я така го беше поставил, че ако се загледаш в него дълго и напрегнато по залез слънце, жилките му започваха да излъчват червеникаво сияние, кристалите му – започваха да святкат и човек сякаш виждаше планински вериги, задрямали долини, дълбоки езера и далеч на зеленеещия хоризонт – спускащата се нощ. Блаторн докосна камъка.

– Наричам те Уеки-я.

Думите му доставиха удоволствие. Знаеше, че ако беше жив, старецът щеше да се почувствува много горд. А може би и сега е разбрал... Може би неговият ками е тук... Шинтоистите вярват, че след смъртта си се превръщат в ками.

– Какво е ками, Марико-сан? – попита я той веднъж.

– Ками не може да се обясни, Анджин-сан, то е като дух, но не е дух, като душа, но не е и душа. Може би нематериалното същество на човека и неодоушееният предмет. Знаете ли, че не само човекът се превръща в ками, след като умре, но също и дървото, камъкът и растение-то... Ние почитаме ками, но не ги боготворим. Те съществуват между небето и земята, посещават тази Божествена земя, после я напускат и вършат всичко това едновременно.

– А шинто? Какво е шинто?

– А, и то е необяснимо, много съжالياвам. Нещо като религия, но не е. Отначало дори е нямало име. Наричали сме го просто шинто – което означава Пътят на ками. Това е било преди хиляда години. Наричали сме го така, за да го отличаваме от Буцудо – Пътят на Буда. И макар да не може да се определи, шинто е духът на Япония и японците, въпреки че не съдържа нито теология, нито бог, нито вяра, нито система от

етични норми. То е нашето оправдание, че съществуваме. Шинто е природен култ от митове и легенди, в които дълбоко в себе си никои не вярва, но всеки почита чистосърдечно. Човек е шинтоист по същия начин, по който се ражда японец.

– И вие ли сте шинтоистка – и същевременно християнка?

– О, да, разбира се.

Блакторн докосна отново камъка.

– Моля те, ками на Уеки-я, моля те – остани в моята градина.

И след това, без да забелязва дъжда, впи очите си в камъка, за да се разходят по тучните ливади и спокойни езера и да си починат на зеления хоризонт, където се сгъстяваше тъмата.

Ушите му го върнаха в действителността. Вдигна поглед. Оми го наблюдаваше, клекнал търпеливо недалеч от него. Продължаваше да вали и японецът бе облечен в току-що изгладено кимоно под дъждобрана си от оризова слама и широкопола бамбукова шапка с конусовидна форма. Косата му беше мита наскоро.

– Карма, Анджин-сан – обади се той, като махна към димящите руини.

– *Хай. Икага десу ка?* – избърса Блакторн дъжда от лицето си.

– *Йой.* – Оми посочи с пръст къщата си. – *Уатакуши но юя хакаисарате имасен остукаи ни наримасен-ка?* Банята ми не е пострадала, желаете ли да я използвате?

– *А со десу? Домо. Оми-сан, хай, домо.*

Той го последва с облекчение и благодарност по виещата се пътека. В двора слуги и селяни, надзиравани зорко от Мура, усилено чукаха, режеха с триони, ковяха, ремонтираха къщата. Централните стълбове бяха вече на мястото си и покривът беше почти възстановен.

Със знаци, прости думи и много търпение Оми му обясни, че прислугата му успяла навреме да потуши пламъците. След ден – два къщата щяла да е като нова, каквато си е била, така че няма за какво да се безпокои. За вашата ще потрябва повече време, Анджин-сан, може би цяла седмица. Но не се тревожете, Фуджико-сан е прекрасна домакиня. Ще уреди бързо всички сметки с Мура и къщата ще стане по-хубава от преди. Чух, че е пострадала от огъня. Случва се понякога, но не се тревожете, нашите лекари са много опитни, особено що се отнася до изгаряния – това е лесно обяснимо, нали? Да. Анджин-сан, земетресението беше силно, но не чак кой знае колко. Оризищата почти не са засегнати и

което е най-важно, напоителната ни система, която е от жизнено значение за нас, не е пострадала. И лодките са цели, което е също много важно. Само сто петдесет и четири самураи са загинали от камъните, което не е никак много, нали? Чух, че сте измъкнали Торанага-сама от лапите на смъртта. Всички сме ви много благодарни, Анджин-сан. Много. Ако го бяхме изгубили... Торанага-сама приел меча ви – това е голяма чест. Да. Вашата карма е силна, добра и щедра. Да, много ви благодарим. Ще поговорим пак, като се изкъпете. Радвам се, че сте ми приятел. Оми извика слугите, отговарящи за банята.

– *Исоги!* Бързайте!

Те придружиха Блаторн до банята, построена в малка кленова горичка. До нея водеше чиста лъкатушеща пътечка. Обикновено тези пътечки бяха покрити. Помещението беше много по-луксозно от собствената му баня. Едната стена беше силно напукана, но селяните вече я доизмазваха. Покривът беше здрав, само тук-таме липсваха керемиди и през тях се процеждаше дъждът, но това не беше от съществено значение.

Блаторн се съблече и се отпусна върху миниатюрната скамейка. Веднага го насапунисаха и измиха, а дъждът си капеше отгоре. Чист, той влезе във вътрешното помещение и се потопи в изпускащата пара вана. И всичките му грижи изчезнаха заедно с парата.

Фуджико ще се оправи. Аз съм голям късметлия – истински късмет беше, че се оказах до Торанага и успях да го измъкна. Също и Марико. Добре, че и той беше там да ни изтегли.

Вълшебните пръсти на Суво го накараха както винаги да се почувствува като нов. По-късно масажистът превърза раните му, той си сложи чиста набедрена превръзка, чисто кимоно и чорапи таби, оставени специално за него, и излезе. Дъждът беше престанал.

В единия ъгъл на градината беше построен временен навес над издигнатата дъсчена платформа, застлана с чисти розозки. Имаше дори ваза с красиво наредени цветя и клонки. Там го очакваха Оми и беззъба старлица със злобно лице.

– Моля ви, Анджин-сан, заповядайте, седнете – покани го Оми.

– Благодаря, благодаря и за дрехите – отговори той на японски, макар и с леко запъване.

– Моля ви, няма защо да ми благодарите. Чай ли предпочитате или саке?

– Чай – отвърна Блаторн, като реши да запази главата си ясна за срещата с Торанага. – Благодаря.

– Това е майка ми – официално представи Оми старата жена с нескритото обожание в гласа.

Блакторн се поклони. Старицата се усмихна превзето и всмука учтиво въздух.

– Чест е за мен, Анджин-сан – каза тя.

– Честта е моя – автоматично повтори Блакторн официалната учтива фраза, на която го бе научила Мариико.

– Много съжаляваме, Анджин-сан, че къщата ви така пострада.

– *Шигата га най, нее? Карма, нее?*

– Да, карма. – Старицата отклони поглед и се озъби злобно. – Побързайте! Анджин-сан иска чая си горещ!

Момичето, което придружаваше прислужницата, появила се с таблата чай в ръце, накара дъха на Блакторн да секне. После си я спомни. Беше я видял с Оми онзи далечен ден, когато прекосяваше селото на път за галерата.

– Това е съпругата ми – лаконично я представи Оми.

– Имам честта – каза Блакторн, когато тя зае мястото си, коленичи и се поклони.

– Моля да простите непохватността й – обади се майката на Оми. – Достатъчно ли е топъл чаят?

– Благодаря, чудесен е.

Той не пропусна да забележи, че старата не използва името на момичето, както беше редно. Но това не го изненада, защото вече знаеше от Мариико за властващата роля на свекървата в японското общество.

– Слава богу, че в Европа не е същото – каза той тогава.

– Свекървата е безпогрешна в края на краищата, Анджин-сан, родителите на момчето избират съпругата, а кой баща ще направи този избор, без да се посъветва преди това със собствената си съпруга? Разбира се, снахата трябва да се подчинява, а синът да изпълнява безпрекословно желанията на родителите си.

– Винаги ли?

– Винаги.

– Ами ако синът все пак не се подчини?

– Това не е възможно. Всеки се подчинява на главата на дома. Най-главното задължение на сина е към родителите му. Синовете получават всичко от майките си – живот, храна, нежност, закрила. Майката цял живот крепи сина си. Така че негов дълг е да изпълнява всяко нейно желание. А снахата трябва само да се подчинява. Това е неин дълг.

– При нас нещата не стоят така.

– Много е трудно да бъдеш добра снаха, много. Единствената надежда, която те крепи, е да доживееш да имаш собствени синове, за да станеш и ти един ден свекърва.

– А вашата свекърва?

– О, тя е мъртва, Анджин-сан. Умряла е преди много години. Аз изобщо не я познавам. Хиромаци-сама е проявил присъщата си мъдрост, като не е взел втора съпруга.

– Бунтаро единствен син ли му е?

– Да. Съпругът ми има пет сестри, но няма братя. – Тя реши да се пошегува. – Всъщност ние станяхме роднини, Анджин-сан. Фуджико е племенница на съпруга ми. Какво ви стана?

– Изненадах се, че не сте ми го казали преди.

– Ами всички тези връзки са толкова сложни, Анджин-сан. – И Марико обясни, че Фуджико всъщност е била осиновена от Нумата Акинори, който се оженил за най-младата сестра на Бунтаро, а родният баща на Фуджико бил внук на диктатора Города от осмата му наложница. Фуджико била осиновена от Нумата още като бебе по заповед на тайко, който искал да установи по-близки връзки между наследниците на Хиромаци и Города.

– Какво?!

Марико се сепна, но после му обясни, че връзките в японските семейства много се усложнявали поради факта, че осиновяването било нещо много нормално и често срещано – семействата си разменяли синове и дъщери, хората се развеждали, женели се отново и така безкрай. При толкова много законни наложници и лекотата, с която се развежда човек – особено по заповед на феодалния си господар, – семейните връзки всъщност са безкрайно объркани.

– За да разплетете рода на Торанага-сама, ще са ви необходими сигурно пет дни, Анджин-сан. Помислете си само какви усложнения ви очакват: понастоящем той има седем живи законни наложници, които са му родили пет синове и три дъщери. Някои от наложниците са били вдовици, преди да ги вземе, и са имали деца от първите си бракове, някои от които са били осиновени от него, но други не са. В Япония не се пита дали някой е осиновен или роден син. Пък и какво значение има това? Унаследяването става единствено по личното желание и прищявка на главата на къщата, така че е без значение дали си осиновен, или не. Дори майката на Торанага се е развела с баща му. По-късно се омъжила и имала още трима синове и две дъщери от втория си съпруг, а сега всички те са женени. Най-големият и син от втория брак е Дзатаки,

владетелят на Шинано.

Блакторн съвсем се обърка. После каза:

– За нас разводът е немислим. Абсолютно изключен.

– И светите отци така казват. Много се извинявам, но това е ужасно неразумно. Винаги стават грешки, а и хората се променят, това си е карма, нали? Защо трябва тогава един мъж да търпи цял живот злобна жена или обратното – жена да търпи лош съпруг? Глупаво е да си обвързан за цял живот, независимо дали си мъж или жена, не мислите ли?

– Така е.

– В това отношение сме много мъдри, а светите отци не са. Това е една от основните причини, поради които тайко не прие християнството – тази глупост относно развода, както и шестата божия заповед – „не убивай“. Делегатът посетител изпрати прошение чак в Рим да разрешат на японците да заобиколят въпроса с развода. Но негово светейшество папата отказа с присъщата си мъдрост. Ако се беше съгласил, мисля, че тайко щеше да се покръсти и всички даймио щяха да последват примера му. Страната щеше сега да е обърната в Правата вяра. Що се отнася до шестата заповед, тя е без значение, защото и без това кой и обръща внимание? Най-малко християните. Такава малка отстъпка срещу толкова много, нали?

– Така е – съгласи се отново Блакторн. Какво разумно нещо е разводът и колко естествено се приема тук. Защо е смъртен грях у дома, защо така яростно му се противопоставя всеки свещеник в християнския свят, и то в името господне? – Какво представлява съпругата на Торанага? – продължи да разпитва той. Тя обикновено избягваше темата за Торанага и семейната му история, а за Блакторн беше от голямо значение да знае всичко.

През лицето на Мариико премина сянка.

– Тя е мъртва. Беше му втора съпруга и умря преди десет или единадесет години. Беше доведена сестра на тайко. На Торанага-сама никога не му е вървяло със съпругите, Анджин-сан.

– Защо?

– Ами втората беше стара, уморена и алчна – боготвореше златото, макар да се преструваше на безразлична – също като брат си, самия тайко. Ялова и злобна. Бракът им беше, разбира се, политическа сделка. Аз трябваше да бъда една от дамите ѝ за известно време. Нищо не можеше да я задоволи и никой юноша или мъж не бе в състояние да развърже възела на Златния и павилион.

– Какво?

– Нефритената и порта, Анджин-сан. Не ме ли разбирате? Нейното... онова.

– А, разбрах.

– Нито дори Торанага?

– Та той никога не се е докосвал до нея – възкликна тя смяна. След женитбата той нямаше какво да я прави... освен да и предостави крепост, придворни и ключовете от хазната си. Пък и за какво му е? Тя беше много стара, женена два пъти преди него, но брат и, тайко, всеки път я развеждал. Много неприятна жена беше и всички се почувствувахме дълбоко облекчени, когато замина за Великия безкрай, дори и брат й тайко. А снахите и всички наложници на Торанага от радост тайно кадиха тамян.

– А първата му жена?

– Тачибана-сама ли? И този му брак е бил политически. Торанага-сама бил осемнадесетгодишен тогава, а тя – петнадесетгодишна. Но когато пораснала, станала направо ужасна. Преди двадесет години Торанага я умъртви, защото откри, че тайно е крояла заговор да убие законния им господар – диктатора Города, когото ненавиждала. Баща ми често ми е казвал какъв късмет са имали всички те, че изобщо са си запазили главите – и той, и Торанага, и Накамура, и всички генерали, защото Города беше безмилостен, без капка жал и безкрайно подозрителен, при това най-вече към близките и приближените си. Тази жена е можела да ги погуби до един, без да са имали някаква вина. Заради този заговор единственият и син Нобунага трябваше да бъде също умъртвен, Анджин-сан. Помислете си колко е тъжно и ужасно това – беше любимият син на Торанага и негов официален наследник. Колко беше смел! Заслужено станал генерал и беше безкрайно верен на господаря си. Нямаше никаква вина, но заради нея и той бе злепоставен. Нямаше и деветнадесет години, когато Торанага му заповяда да извърши сепуку.

– Торанага е убил собствения си син и жена?

– Да, нареди им да се самоубият, но нямаше друг избор, Анджин-сан. Ако не го беше направил, Города с право щеше да помисли, че и той е замесен в кроежите, и щеше незабавно да му заповяда да си разпори корема. Да, Торанага има голям късмет, че избягна яростта на Города, и много мъдро постъпи, като й нареди веднага да си направи сепуку. След смъртта й нейната снаха и всички наложници на Торанага не бяха на себе си от радост. Синът и бил принуден от нея да отпрати най-позорно първата си жена при родителите и заради някакво мнимо провинение – и то след като му родила две деца. Момичето, естествено,

извършило сепуку... Споменавала ли съм, Анджин-сан, че дамите вършат сепуку, като си прерязват гърлата, а не стомасите като мъжете? Но тя била доволна, че умира, защото се отгървала от един живот, изпълнен само със сълзи, а втората му жена също се молеше да умре, защото животът и бе превърнат в истински ад от свекърва и...

Като наблюдаваше сега свекървата на Мидори – как чаят се стича по брадичката ѝ, – Блаторн си мислеше, че тази стара драка държи в ръцете си живота и смъртта, развода или позора на това приказно създание при условие, че съпругът ѝ – свекърът, главата на семейството, е съгласен. А каквото и да решат родителите, Оми безпрекословно ще им се подчини. Колко е ужасно всичко това, помисли си той.

Мидори беше съвсем младичка, грациозна, с овално личице и разкошна коса за разлика от свекърва си. Беше по-хубава от Марико, но без нейния вътрешен огън и сила, гъвкава като тръстика и крехка като паяжина.

– Къде остана храната? Анджин-сан сигурно е гладен! – заяде се отново дъртата.

– Много се извинявам – незабавно отвърна Мидори. – Донеси веднага храната! – нареди тя на прислужницата. – Бързай! Много се извинявам, Анджин-сан.

– Моля ви, не се извинявайте – каза и той и веднага осъзна, че сгреши. Добрите обноски изискваха да забелязва само свекървата, особено ако е с лошо реноме. – Много се извинявам, но не съм гладен. Вечеря днес трябва с Торанага-сама.

– *A co desu!* Чухме, че сте му спасили живота. Държим да ви кажем колко сме ви признателни ние, неговите васали – поклони се старата.

– Това дълг. Аз направих нищо.

– Много сте направили, Анджин-сан. Оми-сан и Ябу-сан много високо ценят постъпката ви, както и всички ние.

Блаторн забеляза погледа, който тя хвърли на сина си. Де да можех да проникна в мислите ти, дърта вещице. Дали не си също тъй зла като онази другата – Тачибана?

– Майко, много съм щастлив да имам Анджин-сан за приятел – обади се Оми.

– Всички сме щастливи – додаде тя.

– Аз съм най-щастлив от всички – отговори в същия дух Блаторн. – Аз щастлив има приятели като семейство на Касиги Оми-сан.

Ама че лъжем всички, мислеше той. Само че не знам вие защо лъжете. Моите лъжи са продиктувани от нуждата за самозащита и защото

такъв е обичаят. Но не съм забравил... Един момент. Я си помисли, не беше ли това просто карма? Нямахте ли и ти да постъпиш като него? Пък и колко отдавна беше всичко – в предишния ми живот. Сега вече е изгубило смисъла си.

Нагоре по възвишението се чу конски тропот. След малко се зададе група самураи начело с Нага, който слезе и закричи по градинската пътека. Всички селяни спряха работата си и се хвърлиха на колене. Той им махна с ръка да продължат.

– Много се извинявам, че нарушавам спокойствието ви, Оми-сан, но съм изпратен от Торанага-сама.

– Но моля ви, не ме безпокоите. Заповядайте, моля, при нас – отговори Оми. Мидори незабавно отстъпи на новодошлия възглавничката си и му се поклони ниско, до земята. – Чай ли предпочитате или sake?

– Нищо, благодаря много. Не съм жаден.

Оми настоя учтиво, както беше редно, и двамата преминаха през безкрайната церемония, без която не можеше, макар на всички да беше ясно колко много бързаше Нага.

– Как е Торанага-сама? – попита Оми.

– Много добре. Анджин-сан, вие ни направихте голяма услуга. Да, аз лично ви благодаря.

– Това е дълг, Нага-сан. Аз направих малко. Торанага-сама издърпа мен от... от земята също.

– Да, но след като вие сте го спасили. Много ви благодаря.

– Мога ли да направя нещо за Торанага-сама, Нага-сан? – попита Оми. Етикетът най-сетне му позволяваше да пристъпи към същността на въпроса.

– Той би искал да ви види след вечеря. Ще има събрание на всички офицери.

– Това е чест за мен.

– Анджин-сан, сега заповядайте с мен, ако обичате.

– Разбира се, за мен е чест.

Последваха още безброй поклони и поздрави и чак тогава Блаторн можа да яхне коня си и да се понесе заедно с останалите конници надолу по хълма. Когато стигнаха селския площад, Нага дръпна юздите на коня си.

– Анджин-сан!

– *Хай?*

– От цялото си сърце ви благодаря, защото сте спасили живота на Торанага-сама. Позволете ми да ви бъда приятел...

- Той добави още нещо, но Блакторн не го разбра.
- Много се извинявам, не разбрах. Карите иру?
 - А, извинявам се. *Карите иру* един човек *карите иру* на друг човек – като дълг. Разбирате ли „дълг“?
 - „Задължен съм“ – сети се Блакторн.
 - *А со десу! Уакаримасу.*
 - Добре. Казах само, че съм ви много задължен.
 - Това е мой дълг.
 - Да, но все пак дължа ви един живот.

– Торанага-сама казва, че всичият барут и снаряди са били върнати обратно на кораба ви, Анджин-сан, още тук, в Анджино, преди да потегли за Йедо. Той пита: колко време ви е необходимо, за да го подготвите за отплаване?

– Зависи от състоянието на кораба, дали са го ремонтирали, дали са поставили нова мачта и така нататък. Знае ли Торанага-сама какво е състоянието му?

– Той казва, че според него състоянието е добро, но не е моряк и не може да е сигурен. Не се е качвал на кораба, откак е бил изтеглен в Йедо – когато е наредил да се погрижат за него. Но ако предположим, че е годен за плаване, колко време ще е необходимо, за да го подготвите за война?

За миг сърцето на Блакторн спря да бие.

- С кого ще трябва да воювам, Марики-сан?
- Той от своя страна ви пита с кого бихте искали да воювате.
- С тазгодишния Черен кораб – незабавно отвърна Блакторн, като взе за секунда решението и се замоли отчаяно да е налучкал най-подходящия момент да представи на Торанага плана си, който плетеше тайно през последните няколко дни. Разчиташе на това, че след като бе спасил живота на Торанага същата тази сутрин, би трябвало отсега нататък да се ползува със специални привилегии, благодарение на които да превъзмогва всякакви спънки.

Марики се изненада.

- Какво?
- С Черния кораб. Кажете на Торанага-сама, че от него ми трябва да получа единствено позволително за каперство. Останалото да предостави на мен. С кораба и малко помощ... Товара ще делим наполовина – и коприната, и скъпоценностите.

Тя се засмя. Но не и Торанага.

– Моят... моят господар казва, че това би бил непростим враждебен акт към дружеска страна. Португалците са от голямо значение за Япония.

– Така е – засега. Но според мен те са колкото мои, толкова и негови врагове и ние, англичаните, можем да ви служим по-добре от тях, независимо по какъв начин. При това по-евтино.

– Той казва – може би. Но не вярва, че Китай ще пожелае да търгува с вас. Нито англичаните, нито холандците са силни в Азия, а ние имахме голяма нужда от коприна, и то от непрекъснати доставки.

– Прав е, разбира се. Но след година – две нещата ще се променят и тогава ще получи доказателства. Затова правя още едно предложение. Аз съм, така или иначе, в лоши отношения с португалците. От трите мили нататък водите са международни. Ако имам позволителното си за каперство, мога законно да взема кораба като плячка, да го откарам в което пристанище си искам и да го продам заедно с товара. Няма да е трудно, ако имам моя „Еразъм“ и екипажа си. След няколко седмици или месеца ще докарам Черния кораб и товара му в Йедо. Мога да го продам там, а половината от стойността му ще е за Торанага-сама – като пристанищна такса.

– Той казва, че не го засяга какво вършите вие и враговете ви в откритото море. Морето е на всички. Но тази земя е наша, тук важат нашите закони и те не могат да се нарушават.

– Така е – съгласи се Блаторн, който разбираше много добре каква опасна игра започва, но, от друга страна, интуицията му подсказваше, че моментът е подходящ и Торанага ще се хване на въдицата. Както и Марико. – Това беше само предложение. Нали ме попита с кого бих искал да воювам. Моля да ме извините, но понякога е добре да се правят планове за всяка евентуалност. А в това отношение смятам, че интересите на Торанага-сама съвпадат с моите.

Марико преведе. Торанага изпръхтя и каза нещо кратко и отсечено.

– Торанага-сама цени разумните предложения, Анджин-сан, като например това за флотата, но в момента говорите смешни неща. Дори интересите ви да съвпадат, а случаят не е такъв, как ще можете с девет души екипаж да нападнете такъв огромен кораб с близо хиляда души екипаж?

– Не бих и помислил. За целта трябва да набера нов екипаж, Марико-сан. Осемдесет или деветдесет души, опитни мореплаватели и артилеристи. Ще ги намеря в Нагасаки по португалските кораби. –

Блакторн се направи, че не е забелязал рязкото спиране на дъха ѝ и на ветрилото и. Ще бъдат французи, някой друг англичанин, ако имам късмет, немци и холандци. Повечето от тях те са главно изменници или принудени насила да се качат на корабите. Ще трябва да се добера безпрепятствено до Нагасаки и ще имам нужда от известна закрила, малко злато или сребро. Във вражеските флотилии винаги се намират моряци, готови да се продадат срещу заплащане в брой или дял от плячката.

– Моят господар казва, че командир, който се доверява на подобна папlach за каквото и да е нападение, трябва да е луд.

– Съгласен съм. Но без екипаж не мога да изляза в открито море.

– Той ви пита, дали е възможно да обучите самураи и наши моряци да станат добри артилеристи и мореплаватели?

– Мога, и то лесно, но трябва време, може би месеци. Със сигурност ще са подготвени за догодина. Но няма изгледи да са в състояние да тръгнат срещу тазгодишния Черен кораб.

– Торанага-сама казва: „Не възнамерявам да нападам Черния кораб на португалците нито тази, нито следващата година. Те не са ми врагове и аз не воювам с тях.“

– Знам. Но аз пък воювам. Моля да ме извините. Разбира се, сега само обсъждаме въпроса, но за да изляза изобщо в открито море и да бъда в услуга на Торанага-сама, ако такова е неговото желание, ще ми трябва екипаж.

Бяха се разположили в личните покои на Торанага, които гледаха към градината. Крепостта почти не бе засегната от земетресението. Нощта беше влажна и задушна, а кълбетата дим от благовонията, запалени, за да прогонят комарите, се виеха лениво нагоре.

– Господарят желае да знае – продължи Марико – дали сте в състояние да поемете кораба със сегашния ви екипаж, да отплавате за Нагасаки и да наемете необходимите ви моряци.

– Не. Много е опасно. Екипажът ми е толкова малоброен, че португалците съвсем лесно ще могат да ме пленят. По-добре ще е първо да наема хората и да ги докарам в Йедо. А щом събера пълен екипаж, никакъв враг не е в състояние да ме спипа в тези води.

– Той не мисли, че сте в състояние да плените Черния кораб само с деветдесет души екипаж.

– С „Еразъм“ мога да го настигна и да го потопя. Разбира се, Марико-сан, много добре съзнавам, че всичко това са само предположения, но ако получа разрешение да нападам врага си, ще потегля с прилива за Нагасаки веднага щом се съобщи с пълен екипаж. Ако Черният

кораб е вече в пристанището, ще вдигна бойния си флаг и ще блокирам изхода. Ще му позволя да приключи търговията си и щом вятърът стане благоприятен за отпътуването му, ще се престоря, че имам нужда от продоволствия, и ще му позволя да се измъкне от пристанището. Ще го спипам на няколко левги в открито море, защото „Еразъм“ е много побърз, а останалото оставям на оръдията си. Щом свали флага си, ще прехвърля на него мои хора и ще го докарам в Йедо. Товарът му няма да е по-малко от триста – четиристотин тона злато.

– А защо смятате, че капитанът на Черния кораб няма да му пробие дъното и да го потопи, след като го победите – още преди да се качите на кораба?

– Обикновено... – Блаторн щеше да каже: „Обикновено, ако капитанът е фанатик, екипажът се вдига в такъв момент на бунт, но досега не съм срещал толкова луд човек. В повечето случаи се постига споразумение – обещаваме им живота, даваме им малък дял от плячката и ги стоварваме в най-близкото пристанище. В дадения случай обаче имам работа с Родригес, така че ми е съвсем ясно как ще постъпи, защото го познавам.“ Но размисли и реши да не им разкрива целия си план. Нека ние варварите се оправяме по варварски, каза си той. – Обикновено победеният кораб се предава, Марико-сан – промени той първоначалните си думи. – Такъв е нашият обичай – един от обичаите ни при водене на морска война, целящ да не се дават излишни човешки жертви.

– Торанага-сама казва, Анджин-сан, много се извинявам, че това е позорен обичай. Ако той има кораби, за предаване и дума да не става. – Марико отпи от чая си и продължи: – Ами ако корабът още не е пристигнал в пристанището?

– Тогава ще преброя морските пътища наоколо и ще го хвана на няколко левги навътре, в международни води. Лесно ще се справя, защото ще бъде претоварен и потопен до краен предел във водата. Но тогава ще ми е по-трудно да го докарам в Йедо. Кога го очакват в пристанището?

– Моят господар не знае. Може би след около месец. Тази година се очаква по-рано от друг път.

Блаторн разбра, че е близо, много близо до желаната цел.

– В такъв случай ще блокирам пътя му и ще го превзема към края на сезона. – Тя преведе и на него му се стори, че за миг лицето на Торанага изрази леко разочарование. Затова се замисли, сякаш преценяваше различни възможности, и добави: – Ако бяхме в Европа, можех да прибягна и до друг начин: да го нападна през нощта и да го превзема със

сила. Важна е изненадата.

Ръката на Торанага стисна дръжката на меча.

– Нима ще се осмелите да воювате срещу вашите врагове на наша земя?

Блакторн усети как устните му пресъхват.

Не, разбира се, но ако той беше във война с португалците и желаше да им навреди, това би бил един от начините. Ако имах на разположение двеста – триста дисциплинирани войници, добър екипаж и „Еразъм“, много лесно бих се приближил до Черния кораб и взел на борда, а след това бих го извел в открито море. Аз сам щях да избира момента на неочакваното нападение – ако бяхме в Европа.

Настъпи дълго мълчание.

– Торанага-сама казва, че това не е Европа и той не е в състояние на война с португалците.

– Разбира се. Още нещо, Марико-сан: Нагасаки не се контролира от Торанага-сама, нали?

– Не, Анджин-сан. Пристанището и земите около него са собственост на Харима-сама.

– Но на практика, доколкото знам, езуитите контролират пристанището и цялата търговия, нали? – Блакторн забеляза колко не и се искаше да преведе тези негови думи и продължи да настъпва неумолимо: – Нали е *хонто*, Марико-сан? Нали освен това Харима-сама е католик? Както и повечето жители на Кюшу? Не значи ли това, че езуитите до голяма степен контролират целия остров?

– Християнството е религия. А земите са собственост на феодалните владетели, Анджин-сан – каза Марико от свое име.

– Разбрах обаче, че Нагасаки всъщност е португалска територия. Също така ми беше казано, че португалците го потвърждават с държането си. Нали бащата на Харима-сама е продал тези земи на езуитите?

Гласът на Марико се изостри:

– Да, но тайко ги взе обратно. Никой чужденец няма право да прилежава японски земи.

– Но тайко е разрешил указите му да не се изпълняват, така че днес там нищо не става без разрешението на езуитите. Нали те контролират корабите и търговията в Нагасаки? Нали те преговарят за всичко, свързано с търговията, вместо вас и действуват като посредници?

– Много добре сте осведомен за Нагасаки, Анджин-сан – натърти тя.

– Може би Торанага-сама трябва да отнеме от враговете си

контрола върху пристанището. Или...

– Те са ваши врагове, Анджин-сан, а не наши – хвана се тя най-сетне на въдицата. – Езуитите са...

– *Нан джа?*

Тя се извърна към Торанага, извини се и му обясни какви реплики са си разменили с Блаторн. Когато млъкна, той и каза нещо със суров тон – очевидно я порица. „Хай“, повтори тя няколко пъти и смирено се поклони.

По-рано Блаторн щеше да се извини, задето я бе хванал натясно, но сега и през ум не му мина. Тъй като бе постигнал целта си, само се засмя:

– *Хай, кавайи Цукуко-сама!* Да, прекрасна преводачко.

Марико се усмихна накриво, ядосана, задето бе позволила да я хванат в клопка. Умът и се бе раздвоил между чувството и за дълг към феодалния ѝ господар и това към религиозните ѝ наставници.

– *Йой, Анджин-сан* – обади се Торанага, отново любезен.

– *Марико-сан кавайи досу йори. Цуку-сан анамсу ка нори масен, нее?* Марико-сан е много по-хубава от стария Цуку-сан, пък и по-добре мирише, не мислите ли?

Торанага се засмя.

– *Хай.*

Марико се изчерви, наля чай по чашите и го погледна по-доброжелателно. После заговори Торанага, вече напълно сериозно.

– Господарят пита защо задавате толкова много въпроси и защо се интересувате от Харима-сама и Нагасаки.

– Единствено с цел да покажа, че пристанището Нагасаки всъщност се контролира от чужденци. От португалците. А нашите закони ми позволяват да нападна врага където и да е.

– Там не е където и да е, казва той. Това е Страната на боговете и подобно нападение е немислимо.

– Напълно съм съгласен. Но ако в някой момент Харима-сама или езуитите, които ръководят действията на португалците, се обърнат срещу вас, това ще е начинът, по който нашият господар ще може да се справи с тях.

– Торанага-сама казва, че нито той, нито кой да е друг даймио няма да допусне едни чужденци да нападнат други на японска земя, нито да убиват когото и да е от нашите хора. Враговете на императора са нещо съвсем различно. А що се отнася до набирането на войници и екипаж, това е много лесно за човек, който говори японски. В Кюшу е пълно с

вако.

– Какво е вако, Марико-сан?

– Ах, извинявам се, ние наричаме пиратите вако, Анджин-сан. Те имаха много свърталища на острова, но тайко почти ги унищожи. За жалост някои са оцелели. Вако векове наред тероризираха китайското крайбрежие. Китай затвори пристанищата си за нас главно заради тях. – Тя преведе на Торанага казаното дотук. Той отвърна нещо, този път по-натъртено. – Той казва, че никога няма да ви позволи да замислите или предприемете нападение по суша, макар че имате право да изпълнявате заповедите на своята кралица и да всявате ужас сред враговете си в откритото море. Но той повтаря – не навсякъде. Това е Земята на боговете. Трябва да имате търпение, както неведнъж ви е казал.

– Прав е. Ще се опитам да бъда търпелив като него. Искам само да се бия с враговете, защото те наистина са такива. И от все сърце вярвам, че са и негови врагове.

– Торанага-сама казва: португалците са го убеждавали, че сте негов враг, а Цуку-сан и Делегатът посетител са абсолютно убедени в това.

– Ако успее да пленя Черния кораб в открито море и да го докарам като законна плячка в Йедо, под английски флаг, ще ми бъде ли разрешено да го продам заедно със стоката му, както е нашият обичай?

– Торанага-сама казва, че зависи.

– Ако избухне война, ще мога ли да нападам враговете – враговете на Торанага-сама – както намеря за добре?

– Той казва, че това е дълг на всеки хатамото. Разбира се, хатамото се намира постоянно на негово разположение и изпълнява заповедите му. Моят господар иска да ви стане съвсем ясно, че в Япония нещата могат да се решават единствено по японски – по никакъв друг начин.

– Да, това ми е съвсем ясно. Най-почтително бих искал да изтъкна, че колкото по-добре съм запознат с проблемите му, толкова по-добре ще мога да му sluжа.

– Той казва, че дълг на всеки хатамото е винаги да бъде в услуга на господаря си. По-късно ще отговоря на всичките ви разумни въпроси.

– Благодаря. Мога ли да го попитам дали ще желае да притежава собствена флота? Както му предложих на галерата...

– Тон вече ви каза, че желае да има модерна флота, с екипажи от негови доверени хора. Кой даймио не би искал?

– Тогава му кажете: ако даде господ да пленим вражески кораб, ще го докарам в Йедо за ремонт и преустройство и за преброяване на пляката. След това ще прехвърля моята половина на „Еразъм“ и ще продам

Черния кораб обратно на португалците или ще го предложи на Торанага-сама като подарък. Мога и да го изгоря – както той пожелае. След това ще отплавам за дома. След година ще се завърна с четири военни кораба като подарък от английската кралица за Торанага-сама.

– Той пита дали вие ще спечелите нещо от всичко това.

– *Хонто* е, че и за мен ще остане доста нещо, Мариико-сан, след като нейно величество плати за корабите. Освен това бих искал да заведа някой от най-доверените му съветници като посланик при моята кралица. Един мирен договор между нашите две страни не може да не му бъде от полза.

– Торанага-сама казва, че това ще е прекалена щедрост от страна на вашата кралица. Той добавя, че ако по някакво чудо това наистина се случи и вие се завърнете с новите кораби, кой ще се заеме с обучението на моряците, самураите и капитаните, от които ще се сформират екипажите?

– Първоначално аз, ако няма нищо против. За мен това ще е голяма чест, а по-късно ще има и други.

– Той пита, какво значи „първоначално“?

– Две години.

Торанага се подсмехна.

– Господарят казва, че две години не стигат за „първоначално“. Но добавя, че всичко това, така или иначе, са само илюзии. Той не воюва с португалците, нито с Харима-сама и Нагасаки. Повтаря, че каквото вършите извън японски води със собствения си кораб и екипаж, е ваша лична карма. – Мариико изглеждаше разтревожена. – Извън нашите води вие сте чужденец, казва той, докато тук сте самурай.

– Да, така е. Знам много добре каква огромна чест ми оказва. Мога ли да попитам как един самурай взема нари на заем, Мариико-сан?

– От лихвар, Анджин-сан. Откъде другаде? От гнусен търговец лихвар. – Тя преведе думите му на Торанага. – За какво ви са пари?

– Има ли лихвари в Йедо?

– Да, разбира се, те са навсякъде. Във вашата страна не е ли също така? Попитайте наложницата си, може би тя знае как да ви помогне. Това влиза в задълженията ѝ.

– Утре ли казахте, че потегляме за Йедо?

– Да, утре.

– За жалост Фуджико-сан няма да е в състояние да тръгне с нас.

Мариико и Торанага си размениха някакви реплики.

– Торанага-сама казва, че ще я изпрати с галерата, и пита за какво

искате да вземете пари на заем.

– Ще ми трябва нов екипаж, Мариико-сан, за да мога изобщо да отплавам и да служа на Торанага-сама по какъвто начин пожелае. Това нали е разрешено?

– От Нагасаки ли ще наемете екипаж?

– Да.

– Ще ви даде отговор, като стигнете Йедо.

– *Домо, Торанага-сама.* Мариико-сан, къде ще отида, след като пристигна в Йедо? Ще имам ли придружител?

– О, не бива изобщо да се тревожите за подобни неща, Анджин-сан. Та вие сте хатамото на Торанага-сама!

Чу се почукване на вътрешната врата.

– Влезте.

Нага отвори и се поклони.

– Извинете, татко, но желяхте да ви съобщя, като се съберат всичките ви офицери.

– Благодаря, след малко идвам. – Торанага се замисли, след което дружелюбно махна на Блаторн. – Анджин-сан, вървете с Нага-сан. Той ще ви покаже вашите покои. Благодаря ви за споделеното мнение.

– Да, господарю, благодаря, защото ме слушали. Благодаря за ваши думи. Да, аз опитам много търпелив и безупречен.

– Благодаря, Анджин-сан. – Докато Блаторн се кланяше и излизаше след Нага, Торанага не откъсваше поглед от него. Щом останаха насаме с Мариико, веднага я попита: – Е, какво мислите?

– Две неща, господарю. Първо, омразата му към езуитите не знае граници и е дори по-голяма от омразата му към португалците, така че можете да го използвате срещу кои да е от тях, ако имате нужда. Знаем, че е храбър, така че ще успее във всяка морска атака. Второ, целта му все пак си остават парите. От всичко, което чух, си вадя заключение, че единственото средство, с което варварите постигат истинска власт, са парите. Те си купуват земите и общественото положение – дори кралицата им е търговка и „продава“ земи на своите даймио, а сигурно и купува кораби и земи. Не са кой знае колко по-различни от нас, господарю, освен в това отношение. А също така не разбират какво е власт и че войната е живот, а животът – смърт.

– Дали езуитите са ми врагове?

– Не мисля.

– А португалците?

– Според мен ги интересува повече печалбата, земята и

разпространяването на божиято слово.

– А християните врагове ли са ми?

– Не, господарю. Макар че някои от враговете ви може да са християни – католици и протестанти.

– А, значи смятате, че Анджин-сан ми е враг?

– Не, господарю, не. Според мен той ви почита дълбоко и след време ще ви стане истински васал.

– А какво ще кажете за нашите християни? Кои от тях са ми врагове?

– Харима, Кияма, Оноши и всички самураи, които се обръщат срещу вас.

Торанага се засмя.

– Да, но дали са във властта на свещениците, както намеква Анджин-сан?

– Не вярвам.

– Ще тръгнат ли тези тримата срещу мен?

– Не знам, господарю. В миналото бяха ту добре, ту зле настроени към вас. Но присъединят ли се към Ишидо, ще стане много лошо.

– Така е. Вие сте ценен съветник. Трудно ви е като католичка да бъдете приятелка с един враг и да изслушвате неговите идеи.

– Така е. Но честно казано, той беше прав. Аз не изпълнявах заповедите ви. Бях се поставила между неговите мисли и вас. Моля за извинение.

– В бъдеще ще ви бъде все така трудно. Дори може би повече.

– Да, господарю. Но добре е човек да познава и двете страни на медала. Повечето от нещата, които каза, се оказаха верни – например, че светът е поделен между испанци и португалци, че свещениците тайно пренасят оръжие – колкото и да е трудно да го повярва човек. Но аз не се боя за своята вяроност към вас – дори да не ми е лесно, винаги ще изпълнявам дълга си.

– Благодаря. Но Анджин-сан каза много интересни неща, нали? Интересни, но въпреки това си остават глупости. Благодаря ви още веднъж, Марико-сан, за ценните съвети. Да ви заповядам ли да се разведете с Бунтаро?

– Моля, господарю?

– Е?

Ах, свобода! – пропя душата и. О, света Богородице, какво щастие би било да съм свободна!

Помни коя си, Марико, помни коя си! И не забравяй, че „любов“ е

варварска дума!

Торанага мълчаливо я наблюдаваше. Комарите попадаха случайно в кълбата благовонен дим и мигновено се стрелваха далеч от тях, в безопасност. Да, каза си той отново, тя е сокол. Но срещу кого да я използвавам?

– Не, господарю – отвърна най-сетне Марико. – Благодаря, но няма нужда.

– Анджин-сан е много особен, нали? Главата му е пълна с мечти. Смешно е изобщо да се мисли за нападение срещу нашите приятели, португалците, и Черния кораб. Глупост е и онова, което каза за четирите или десетте кораба.

Марико се поколеба.

– Щом казва, че е възможно да се създаде флота, господарю, тогава аз му вярвам.

– Аз пък не! – възкликна пламенно Торанага. – Но сте права – с бойния си кораб той неутрализира другите. Много интересно и поучително. Прав е Оми-сан – засега варварите са ни необходими, за да се учим от тях. А за учене има много, особено от него, нали?

– Да.

– Време е да отворим империята, Марико-сан. Ишидо ще я затвори плътно, като мида. Ако отново стана председател на регентите, ще сключа договори с всички държави, стига да са приятелски настроени. Ще разпратя хора да се учат от тях, ще изпратя и посланици. Кралицата на Анджин-сан е добро начало. Може би при кралица трябва да изпратя жена посланик, стига да е достатъчно умна.

– Трябва да е много силна и много умна, господарю.

– Да, пътуването е опасно.

– Всички пътувания са опасни.

– Така е. – И Торанага превключи без предупреждение: – Ако Анджин-сан отплава с кораба си, натоварен със злато, дали ще се върне?

Тя дълго мълча, преди да отговори.

– Не знам.

Торанага реши да не настоява за момента.

– Благодаря, Марико-сан – освободи я той любезно. – Бих искал да присъствувате на събранието и да превеждате на Анджин-сан.

– Всичко ли, господарю?

– Да. И довечера, като отидете в Чаения дом, за да купите договора на Кику-сан, вземете го със себе си. Кажете на наложницата му да уреди каквото трябва. Трябва да го възнаградим, нали?

– Хай.

Когато тя стигна до вратата, той добави:

– Щом си уредя сметките с Ишидо, ще ви заповядам да се разведете.

Ръката и се прилепи плътно до паравана. Но тя само леко кимна в знак на съгласие. Без да се обърне. Вратата се затвори зад гърба и.

Торанага наблюдава известно време дима, след което стана, излезе в градината и клекна в тоалетната. След като свърши, използва тоалетната хартия и чу как слугата издърпа отдолу кутията и я смени с чиста. Комарите бръмчаха около главата му и той разсеяно се шляпна веднъж два пъти. Мислеше си за соколите и ястребите. Дори най-добрите правят грешки, както сгрешиха и Ишидо, и Кири, и Марико, и Оми, и дори Анджин-сан.

Сто и петдесетте офицери се бяха подредили в равни редици. Най-отпред седяха Ябу, Оми и Бунтаро. Марико бе седнала до Блакторн. Торанага влезе, придружен от личната си охрана, и се настани на поставената отделно възглавничка, с лице към останалите. Прие поклоните им, след което ги информира накратко за съдържанието на полученото писмо и им разказа – за пръв път официално – за бойния си план. Отново не продума нищо за тайните, грижливо подготвяни бунтове, нито че нападението ще бъде осъществено по северния, а не южния крайбрежен път. И сред всеобщо одобрение(защото всички бойци се зарадваха, че най-сетне се слага край на несигурното положение) им съобщи, че щом спрат дъждовете, той ще даде паролата „Алено небе“ и ще ги хвърли в атака.

– Междуременно очаквам Ишидо да свика незаконно нов Съвет на регентите и да бъде незаконно обвинен в държавна измяна. Очаквам да ми обяви война, което също е в разрез със закона. – Наведе се напред, с подпрян на бедрото ляв юмрук – дясната ръка стискаше дръжката на меча – типична за него поза. – Чуйте ме добре. Аз уважавам завещанието на тайко и признавам племенника си Яемон за куампаку и наследник на тайко. Не желая други земи. Не желая нови почести. Но нападнат ли ме предатели, ще се защитавам. Ако предателите измамят негово императорско величество и се опитат да заграбят цялата власт в страната, мой дълг е да защита императора и да се справя със злото. Така ли е?

Одобрителен рев отговори на последните му думи. Бойни викове „Касиги“ и „Торанага“ разцепиха въздуха и ехото ги замята из цялата

крепост.

– След пет дни мускетния полк ще е готов да потегли с галерите за Йедо начело с Тода Бунтаро-сан, а Касиги Оми-сан ще му бъде заместник. Касиги Ябу-сан, ще ви помоля да мобилизирате Идзу и да заповядайте на шест хиляди души да тръгнат към граничните проходи в случай, че предателят Икава Джикю тръгне на юг, за да пресече съобщителните ни линии. Щом спрат дъждовете, Ишидо ще нападне Кванто...

Оми, Ябу и Бунтаро мълчаливо се съгласиха с мъдрото решение на Торанага да не споменава нищо за следобедното си хрумване да нападне още през дъждовния период.

Това ще е истинска сензация, мислеше Оми и червата му закуркаха при мисълта за воюване в дъжда, след планините на Шинано.

– Пушките ще ни пробият път – въодушевено бе заявил Ябу следобеда.

– Да – съгласи се Оми, който нямаше доверие на подобен план, но не знаеше и какво да предложи вместо него. Истинска лудост е цялото това начинание, мислеше си той, колкото и да беше доволен, че го произведоха в чин заместник – командир. Не разбирам как е възможно Торанага да допуска, че имаме някакви шансове за успех по северния път.

Никакви шансове няма, повтори си той и почти престана да чува прочувствените наставления на Торанага, за да може да се съсредоточи отново върху плана за личното си отмъщение. Нападението срещу Шинано със сигурност ще ти даде хиляди възможности да изкараш Ябу на предна линия без риск за себе си. Всяка война ще ти бъде от полза при условие, че не я загубим...

Тогава чу думите на Торанага:

– Днес за малко не загинах. Анджин-сан ме измъкна от пропастта. За втори път, ако не за трети, спасява живота ми, който е нищо в сравнение с бъдещето на моя род, но кой може да каже със сигурност дали щях да оживея без негова помощ? И макар да е бушидо, макар васалите да не очакват възнаграждение за оказани услуги, дълг е на феодален господар от време на време да раздава благоволения. – И сред всеобщо одобрение добави: – Анджин-сан, седнете тук. И вие, Марикио-сан.

Оми завистливо наблюдаваше как огромният мъж се надигна и коленичи там, където му показва Торанага – до себе си, и нямаше човек в залата, на когото да не му се прииска той да е имал късмета да извърши стореното от варварина.

– Дарявам на Анджин-сан имение до рибарското село Йокохама, на юг от Йедо, на стойност две хиляди коку годишно, правото да набере

свита от двеста самураи, пълни самурайски права и хатамото на дома на Йоши Торанага-но-Чикитада-Миновара. Освен това получава десет коня, двадесет кимона, пълно бойно снаряжение за васалите си и ранга Главен адмирал и лоцман на Кванто. – Торанага изчака Мариико да преведе, след което повика: – Нага-сан!

Синът му послушно донесе увития в коприна пакет. Торанага го отвори. Вътре имаше два меча – един къс и един за убиване.

– След като забеляза, че земята погълна мечовете ми и аз останах невъоръжен, Анджин-сан отново слезе в пропастта и намери своя меч, за да ми го даде. Анджин-сан, аз ви давам в отплата тези два меча. Те са дело на големия майстор Йория. Помнете – мечовете са душата на самурая. Ако ги забрави или загуби – прошка за него няма.

Сред още по-гръмки аплодисменти и завист Блаторн прие мечовете, поклони се както трябва, затъкна ги в пояса си и отново се поклони.

– Благодаря, Торанага-сама. Оказвате ми голяма чест. Благодаря.

Той тръгна към мястото си, но Торанага му махна да остане до него.

– Не, седнете до мен, Анджин-сан.

И погледна войнствените, фанатични лица на офицерите си. Идеше му да извика: „Глупаци такива! Толкова ли не разбирате, че всяка война, в дъжда и след него, ще бъде пагубна за нас? Всяка война срещу Ишидо, Очиба и Яемон ще завърши с избиването на моите армии и на всички ви, с моята гибел и унищожаването на целия ми род. Не разбирате ли, че нямам друг избор, освен да чакам и да се надявам по някакъв начин Ишидо да се самоунищожи?“

Но вместо това той започна да ги вдъхновява още повече, защото най-важното беше да заблуди противника.

– Чуйте ме, самураи: скоро ще можете да докажете на дело своята храброст, лице срещу лице с врага, както дедите ви са доказвали своята. Аз ще унищожа предателя Ишидо и неговите привърженици. Първи по ред е Икава Джикю. Още отсега дарявам всичките му земи – и двете провинции Суруга и Тотоми, на стойност триста хиляди коку, на верния си васал Касиги Ябу-сан и заедно с Идзу ги обявявам за вечно владение на целия му род.

Гръмко одобрение. Ябу се зачерви от възторг. Оми също удряше с ръка по пода и крещеше въодушевено. Сега вече плячката му ставаше огромна, защото според обичая наследникът на Ябу получаваше всичките му земи. Как да го убие, без да дочака избухването на войната?

В следващия миг погледът му се спря на Анджин-сан, който също

скандираше весело. Защо пък той да не свърши мръсната ти работа? – попита се Оми и се засмя на глас на идиотската си мисъл. Бунтаро се наведе към него и го потупа по рамото, изтълкувал смеха му като радост за Ябу.

– Скоро и вие ще си получите заслуженото! – извика той над веселата врява. – И вие заслужавате признание. Идете и съветите ви са много ценни.

– Благодаря, Бунтаро-сан.

– Не се безпокойте – ще минем през планините.

– Да.

Бунтаро беше свиреп военачалник и Оми знаеше, че са добра двойка: Оми – смелият стратег, и Бунтаро – безстрашният нападател.

Ако някой изобщо може да ни прекара през планините, това е само той.

Последва още едно изригване на овации и Торанага заповяда да донесат саке, с което сложи край на официалната част на събранието.

Оми отпиваше от сакето си и наблюдаваше как Блаторн пресушава вече втора чаша. Кимоното му беше чисто, изгладено, мечовете – втъкнати по всички правила, а Марико продължаваше да му превежда. Много си се променил, Анджин-сан, от онзи пръв ден, доволен си помисли той. Много от чуждите ти идеи са все тъй дълбоко вкоренени в съзнанието ти, но вече си почти цивилизован...

– Какво ви е, Оми-сан?

– Нищо, нищо, Бунтаро-сан...

– Изглеждате, сякаш някой ета ви е докоснал по лицето.

– Ни най-малко! Тъкмо обратното. Току-що ми хрумна една идея. Пийте! Ей, Прасковен цвят, още саке – чашата на Бунтаро е празна!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

– Наредено ми е да попитам дали Кику-сан е свободна тази вечер.

– О, много съжалявам, Тога-сама, но не съм сигурна – с мазен глас отвърна мама-сан Гьоко, съдържателната на Чаения дом. – Мога ли да попитам дали почитаемият клиент желае Кику-сан за цялата вечер, само за няколко часа или може би за утре, ако е вече ангажирана?

Тя беше висока, стройна жена на петдесет и няколко години, с чудесна усмивка. Обаче прекаляваше със сакето и сърцето и доста се беше разхлопало, но затова пък носят и надушваше парата от петдесет ли.

Двете жени се намираха в стаята с големина осем рогозки, на японски татами, непосредствено до личните покои на Торанага. Беше отделена специално за Марико и гледаше към малката градина, оградена от първата вътрешна стена на крепостта. Отново валеше и капките блещукаха на трепкащата светлина.

– Това ще реши клиентът – любезно отвърна Марико. – Надявам се да се споразумеем сега в общи линии.

– Много съжалявам, бихте ли ме извинили, но в момента не знам дали е свободна. Тя е толкова търсена, Тода-сама. Сигурна съм, че ме разбирате.

– О, да, разбира се. Имаме голям късмет, че разполагаме с такава дама тук, в Анджино. – Марико наблегна на думата Анджино. Беше изпратила да повикат Гьоко, а не отиде сама при нея, както можеше да направи. И когато тя пристигна – достатъчно късно, за да си придаде нужната тежест, но не дотолкова, че да бъде неучтива, – Марико се зарадва на възможността да си премери силите с такъв достоен противник.

– Много ли пострада Чаеният дом? – учтиво попита тя.

– За щастие не, ако не се смята ценният порцелан и дрехите, макар че ще ми струва цяло състояние да ремонтирам покрива и да оправя градината. Бързите услуги струват твърде скъпо, не намирате ли?

– Да, много е неприятно. И в Йедо, и в Мишима, и дори в това селце.

– А колко е важно спокойното обкръжение, нали? Може би клиентът ще ни окаже честта да ни посети в Чаения дом? Или предпочита Кикю-сан да дойде тук, ако е свободна?

Марико сви устни и се замисли.

– Чаеният дом.

– *А со десу!*

Истинското име на мама-сан беше Хейки-ичи – Първа дъщеря на Зидаря на стени. Баща и, както и дядо и бяха майстори зидари на градински огради. Дълги години живя като куртизанка в Мишима, столицата на Идзу, където стигна до Втора класа. Но щастие то и се усмихна щедрите дарения на един постоянен клиент, съчетани с острия и делови нюх, и позволиха да събере необходимата сума да откупи договора си и да стане съдържателка на собствен Чаен дом, след като вече не беше търсена за прекрасното си тяло и пикантното си остроумие, с които я бяха дарили боговете. Нарече сама себе си Гьоко-сан – а „гьоко“ значи късмет. Като съвсем начинаеща четиринадесетгодишна куртизанка и бе дадено името Цукайко – Укротителка на змии. Собственичката и беше

обяснила, че това име ще предизвика весели асоциации у мъжете и по този начин успехът и е неминуем. Името щяло да възбужда смях сред клиентите, а смехът е от основно значение за техния залаят. И Гьоко никога не забрави тези думи.

– Саке, Гьоко-сан?

– Благодаря ви, да. Благодаря, Тода-сама.

Прислужницата и наля саке в чашата, след което Марико я освободи.

Започнаха да сърбат мълчаливо. След малко Марико напълни отново чашите.

– Какъв изящен порцелан! – възхити се Гьоко.

– О, нищо особено – възрази Марико. – Съжалявам, че се налага да го използвавам.

– Ако се окаже свободна, ще сметнете ли пет кобана за приемлива цена? – Кобанът беше златна монета от осемнадесет грама. Един кобан се равняваше на три коку ориз.

– Много съжалявам, изглежда, не съм се изразила достатъчно ясно. Не съм искала да купя Чаения дом в Мишима, а само услугите на въпросната дама за една вечер.

Гьоко се засмя.

– Ах, Тода-сама, репутацията ви е напълно заслужена. Но нека изтъкна все пак, че Кику-сан е дама от Първа класа. Гилдията я удостои с тази чест още миналата година.

– Така е, и аз съм убедена, че е заслужила напълно класата си. Но това е било в Мишима. А дори и в Киото... Но вие, разбира се, се шегувахте.

Гьоко преглътна ругатнята, която и беше на езика, И се усмихна лъчезарно.

– За съжаление ще се наложи да върнем парите на клиентите, които – сега си спомних – я ангажираха за тази вечер. Горкото дете – четири от кимоната и пострадаха, докато гасяхме пожара. Така че пет кобана не е неразумна цена.

– Разбира, се. Пет кобана са напълно разумна цена в Киото за една седмица развлечения с две дами от Първа класа. Но времената се промениха и човек трябва да има това предвид. Половин кобан. Желаете ли саке, Гьоко-сан?

– Благодаря, благодаря. Сакето е чудесно – прекрасно качество, прекрасно. Само една чашка още, ако обичате, а след това ще си тръгвам. Ако Кику-сан не е свободна, за вечерта, с удоволствие ще ви уредя

за някоя от другите дами – може би Акеко. Или предпочитате друг ден?

Марико не отговори веднага. Пет кобана бяха възмутително много – толкова струваше някоя знаменита куртизанка Първа класа в Йедо. За Кику половин кобан беше достатъчно. Марико беше добре запозната с цените на куртизанките, защото Бунтаро често прибягваше до услугите им и дори бе откупил договора на една от тях, а тя плащаше сметките, които – както беше редно – пристигаха при нея. Тя огледа с преценяващ поглед Гьоко. Жената спокойно, си сърбаше сакето и ръката и не трепереше.

– Би могло – каза най-сетне Марико, – но няма да стане – нито друга дама, нито друг ден. Не, ако не се разберем за днес, боя се, че утре е вече късно, много съжалявам. А що се отнася до друга дама... – Марико се усмихна и сви рамене.

Гьоко тъжно постави чашата си върху масичката.

– Да, и аз чух, че нашите славни самураи ни напускат. Колко жалко! Тук нощите са толкова приятни. В Мишима морският ветрец не достига никога до нас като тук. И на мен ще ми е мъчно да си тръгна.

– Може би един кобан. Ако това ви задоволява, бих искала да поговорим за цената на нейния договор.

– Договорът ли! – ахна Гьоко.

– Да. Саке?

– Да, благодаря. Договорът – нима договорът? Това е вече друга работа. Пет хиляди коку.

– Изключено!

– Да – съгласи се Гьоко, – но Кику-сан ми е като дъщеря. Всъщност тя наистина ми е дъщеря – по-добра от собствената. От шестгодишна я обучавам. Тя е най-съвършената дама в Света на върбите в цяло Идзу. Знам – в Йедо имате по-знаменити дами, по-остроумни, по-изискани, но това е само защото Кику-сан не е имала възможността да общува с подобро общество. Ала дори и сега тя няма равна на себе си в пеенето и свиренето на самисен. Кълна се във всички богове! Дайте й една година с подходящ покровител и добро обучение в Йедо и ще може да съперничи с коя да е куртизанка в империята. Пет хиляди коку е ниска цена за таква съкровище. – Пот изби по челото на мама-сан. – Ще ме извините, но и през ум не ми е минавало досега да продавам договора и. Та тя е едва осемнадесетгодишна! Направо е безупречна и е единствената дама от Първа класа, която съм имала щастието да притежавам в моя дом. Наистина не съм убедена, че ще се реша да продам договора и дори на споменатата цена. Не, трябва да помисля, много съжалявам. Какво ще

кажете да се върнем утре към този въпрос? Да загубя Кику-сан? Моята малка Кику-чан? – От очите и бликнаха сълзи и Марико си помисли: ако тези сълзи са искрени, тогава ти, Гьоко-сан, си направо една девица.

– Много съжалявам. *Шигата га най, нее?* – учтиво се обади Марико и я остави да се наплаче и настене, като непрекъснато и пълнеше чашата. Колко ли всъщност струва договортът? – питаше се тя. Петстотин коку би било повече от достатъчно. Зависи доколко я иска мъжът, заинтересован от сделката. Със сигурност не е господарят Торанага. За кого ли я откупува? За Оми? Много е вероятно. Но защо тогава нареди на Анджин-сан да дойде?

– Съгласен ли сте, Анджин-сан – попита го тя с нервен смях, като се опитваше да надвика пиянската глъчка на офицерите.

– Искате да кажете, че господарят Торанага е уредил жена за мен? Като част от възнаграждението ми?

– Да. Кику-сан. Не можете да откажете. На мен... ми е наредено да превеждам.

– Наредено?

– О, аз ще го направя с удоволствие, Анджин-сан. Но пак ви повтарям – не можете да откажете. Ще бъде ужасно неуважение след всички тези почести, които ви оказа. – Тя му се усмихна предизвикателно, ужасно горда и радостна за невероятната щедрост, проявена от Торанага. – Моля ви, никога не съм влизала в Чаен дом. Умирам от желание да надзърна вътре и да си поприказвам с истинска дама от Света на върбите.

– Какво?

– Така ги наричаме, защото са гъвкави и грациозни като върбови клонки. Понякога също използваме израза Плаващия свят, защото ги оприличаваме на водни лилии, плаващи по повърхността на езерото. Хайде, Анджин-сан, съгласете се най-сетне, моля ви.

– А какво ще каже Бунтаро-сан?

– О, той знае, че аз трябва да уредя това за вас. Господарят Торанага му каза. Всичко е напълно официално, разбира се. Заповядано ми е. Както и на вас. Моля ви. – И тя добави на латински, доволна, че никой друг в Анджино не знае този език: – Има още една причина, която ще ви съобщя по-късно.

– А, не, кажете ми сега.

– По-късно. Сега се съгласете, и то с удоволствие. Защото аз ви моля.

– Вие – как мога на вас да откажа?

– Но искам да се съгласите с удоволствие. Трябва да е с удоволствие. Обещайте.

– Обещавам, че ще направя каквото зависи от мен. Нищо повече не мога да обещая.

И тя го остави, за да уреди въпроса.

– Ах, как се разстройвам само при мисълта, че ще продам договора на моята красавица – вайкаше се Гьоко. – Да, благодаря ви, още малко саке и си тръгвам. – Тя пресуши чашката на един дъх и веднага я протегна за още. – Значи разбираме се за два кобана – ще направя отстъпка за една такава видна дама като вас.

– Един. А довечера ще поговорим още за договора. В Чаения дом. Съжалявам, че трябва да го решим така набързо, но нали разбирате, няма време... – Тя махна многозначително към голямата зала, откъдето се носеше гълчавата на офицерите. – Държавни въпроси... господарят Торанага... бъдещето на империята... нали разбирате, Гьоко-сан.

– Да, разбира се, Тода-сама, разбира се. – Гьоко се надигна. – Значи един и половина за тази вечер, нали? Добре, значи...

– Един.

– Ох ко, господарке! Половинката е просто символична и не си заслужава да спорим за нея! – изплака Гьоко, като благославяше боговете за хитростта си и едва успяваше да задържи на лицето си израза на непоносима мъка. Кобан и половина беше тройна цена. Но много повече от парите струваше първата покана от истински японски благородник – нещо, към което отдавна се домогваше и за което с радост би посъветвала куртизанката си да приеме и без пари. – Кълна се в боговете, Тода-сама, че се оставям на вашето великодушие. Кобан и половина. Помислете си за другите ми питомки, които трябва да обличам, обучавам и храня години наред. Те са далеч от безценното съвършенство на Кику, но въпреки това трябва да се грижа и за тях по същия начин.

– Един златен кобан – утре.

Гьоко вдигна порцелановото шише и наля две чашки. Едната предложи на Марико, а другата пресуши на един дъх и я напълни отново.

– Добре, един – задъхано се съгласи тя.

– Благодаря ви, много сте любезна и разумна. Да, времената са трудни. – Марико замислено отпи от виното си. – След малко ще присигнем с Анджин-сан в Чаения дом.

– Ъ? Какво казахте?

– Казах, че Анджин-сан и аз скоро ще тръгнем за Чаения дом. Аз ще му превеждам.

– Варваринът? – не повярва Кику на ушите си.

– Варваринът. Всеки момент ще бъде тук, освен ако не намерим начин да му попречим – и то заедно с нея, най-жестоката, най-алчната и коварна жена, която съм срещала в живота си, дано се прероди като куртизанка от Петнадесета класа.

Въпреки уплахата, си Кику не можа да съдържи звънкия си смях.

– Е, мама-сан, не се ядосвайте чак толкова. Тя е такава прелестна дама, пък и цял кобан – всъщност сделката ви е великолепна. Хайде, имаме предостатъчно време. Първо малко саке, за да ви олекне на сърцето. Ако, бързай като лястовичка!

Ако изчезна на минутата.

– Да, клиентът е Анджин-сан... – Гьоко отново се задави от яд.

Кику и вееше с ветрилото, докато малката Хана вееше на самата нея и протягаше благоуханни треви към носа и.

– А аз си мислех, че преговаря за Бунтаро-сама или за самия господар Торанага. Разбира се, като ми каза, че става дума за Анджин-сан, аз попитах защо преговорите не се водят от собствената му наложница Фуджико-сан, както е редно, но тя само ми отговори, че дамата била много зле от изгарянията, които получила по време на пожара, а на нея и било наредено лично от Торанага-сама да уреди въпроса за Анджин-сан.

– О! Ще имам щастието да служа на самия господар.

– Да, момичето ми, ако добре си изплетем мрежата. Но варваринът! Какво ще си помислят останалите ни клиенти? Какво ще кажат? Аз, разбира се, оставих въпроса открит – казах и, че не съм сигурна дали си свободна, така че все още можеш да откажеш, без да засегнеш никого.

– Че какво могат да кажат клиентите? Това е заповед на господаря Торанага. *Шигата га най, нее?* – опита се Кику да прикрие страха си.

– О, лесно можеш да откажеш, но трябва да побързаш, Кику-сан. Ох ко, трябваше да бъда по-далновидна, трябваше!

– Не се тревожете, Гьоко-сан. Всичко ще бъде наред, ще видите. Но трябва да обмислим нещата много добре. Поемаме голям риск.

– Да, голям.

– Съгласим ли се, връщане назад няма.

– Знам.

– Какво ще ме посъветвате?

– Не знам, Кику-чан. Чувствам се като в клопка на ками. Ти ще

вземеш решението.

Кику прецени ужасите. После претегли на кантара и добрите страни.

– Хайде да рискуваме и да го приемем. В края на краищата той е самурай, хатамото, любим васал на господаря Торанага. Не забравяйте думите на гадателя: чрез мен ще станете за цял живот богата и прочута. Моля се думите му да се сбъднат, за да мога да ви се отплатя за всичкото добро, което съм видяла от вас.

Гьоко я помилва по разкошната коса.

– Ах, дете мое, толкова си добричка, благодаря ти. Да, според мен постъпваш мъдро. Нека дойде. – Тя я пощипна ласкаво по бузата. – Винаги си ми била любимка. Но ако знаех, щях да поискам двойно за този варварски адмирал.

– Ние и без това вземаме двойно, мама-сан.

– Тогава тройно.

Кику я потупа по ръката.

– Не се тревожете – това е началото на вашата сполука.

– Да, и освен това Анджин-сан не е обикновен варварин, а самурай и хатамото. Тода-сама ми каза, че е получил имение на стойност две хиляди коку и господарят, Торанага го е направил адмирал на всичките си кораби. Освен това се къпе всеки ден като цивилизован човек и вече не смърди...

Ако пристигна задъхана и им сипа виното, без да разлее нито капка. Четири чашки бяха погълнати една след друга. Гьоко се почувствува по-добре.

– Довечера всичко трябва да е изрядно. Да. Щом е по заповед на господаря Торанага, така трябва да бъде. Нямахте да наредите лично, ако не е от значение за него самия, така ли е? Пък и Анджин-сан е нещо като даймио. Две хиляди коку годишно – в името на всички ками, това е огромна сполука за нас. Чуй ме, Кику-сан. – Тя се наклони към ухото ѝ, а Ако се наклони към нея с наострени уши. – Попитах Тода-сама дали е запозната с някои от чуждоземните им обичаи, приказки, танци или пози, щом говори езика им, или някои песни и инструменти, които Анджин-сан предпочита.

– Да, това би било от голяма полза, дори много – съгласи се Кику, все още изплашена, че прие. Сега съжаляваше, че не постъпи по-разумно и не отказа.

– А тя нищо не можа да ми каже! Говори езика им, а си няма представа как правят любов! Попитах я дали е разговаряла с него на тази тема

и тя ми отговори – да, но с плачевни резултати... – И Гьоко преразказа случката в крепостта Осака. – Можеш да си представиш в какво неудобно положение е изпаднала, горката.

– Е, поне едно нещо знаем със сигурност – да не му предлагаме момчета.

– А освен това сведения можем да получим само от една прислужница в дома му.

– Имаме ли време да изпратим да я повикат?

– Вече я посетих. От крепостта отидох право там. Дори една месечна заплата не можа да и развърже езика. Такава глупачка!

– Добре ли се е представила?

– Да, за една необучена любителка... Единственото, което можах да изкопча, беше, че господарят и бил мъжествен.

– Това не ни е от голяма полза.

– Така е. Предлагам да имаме всичко подръка, за всеки случай. Всичко.

– Да. Ще бъда много предпазлива. Много е важно всичко да бъде както трябва. Ще ми бъде трудно, ако не и дори невъзможно, да го забавлявам, щом не можем да разговаряме.

– Тода-сама каза, че ще ти превежда.

– Колко мило от нейна страна! Това много ще ми помогне, макар че не е същото...

– Така е. Още саке, Ако! Грациозно, детето ми, наливай с грация. Но ти си куртизанка Първа класа, Кику-сан. Така че ще трябва да се справиш. Варваринът адмирал е спасил днес живота на Торанага-сама и е седял до него. Цялото ни бъдеще е заложено на теб. Знам, че ще се справиш великолепно. Ако!

– Да, господарке?

– Погрижи се за постелите и за цветята... Не, цветята ще подреда лично аз. Къде е готвачката? – Тя потупа Кику по коляното. – Облечи си златното кимоно, а отдолу сложи зеленото. Тази вечер трябва да направим добро впечатление на Тода-сама.

И тя хукна да подрежда къщата. Всички дами, прислужници и чирачета започнаха радостно да се суетят, да разтребват, да помагат, горди от голямата чест, паднала се на техния дом.

Когато всичко беше готово и ангажиментите на останалите момичета променени, за да не пречат на тъй важната среща, Гьоко се прибра в стаята си и полегна, за да възстанови силите си. Още нищо не бе споменала пред Кику за предложението да откупят договора ѝ.

Ще изчакам, реши тя. Ако успея да получа исканата сума, тогава може би ще освободя прекрасната си Кику. Но не и преди да разбере кой я иска. Добре, че бях достатъчно предвидлива и дадох на Тода-сама ясно да разбере това условие. Защо ревеш, стара глупачке? Пак ли се напиха? Я си събери ума! – за какво ти е да бъдеш нещастна?

– Хана-чан!

– Да, мама-сан?

Детето изприпка при нея. Току-що бе навършило шест години и имаше хубави големи кафяви очи и дълга, прекрасна коса. Беше се издокарало в чисто ново алено кимоно. Гьоко го купи преди два дни чрез местната търговка на деца в Мура.

– Харесваш ли си новото име, детето ми?

– Много, много. Много съм поласкана, мама-сан.

Новото име означаваше „малко цвете“, както и Кику значеше „хризантема“ – името, което Гьоко и даде още първия ден.

– Сега аз ще ти бъда майка – каза и Гьоко мило, но твърдо, след като плати, колкото ѝ искаха, и я получи учудена, че грубоватата, закръглена Тамадзаки е могла, да роди такава потенциална красавица. След четири дни яростни пазарлъци тя плати един кобан за детето, докато навърши двадесет години – сума, достатъчна да изхрани семейството на Тамадзаки в продължение на две години. – Донеси ми чай, после гребена и няколко листенца ароматен чай, за да премахна дъха на саке от устата си.

– Да, мама-сан... – И тя хукна задъхана, изгаряща от желание да услужи, до се оплете на вратата в тънката като паяжина пола на Кику.

– Ооо, много се извинявам...

– Трябва да внимаваш, Хана-чан.

– Много се извинявам, много!

Хана-чан беше готова да заплаче.

– Защо си тъжна, Малко цвете? Хайде, успокой се – нежно я помилва Кику. – В този дом никога не бива да сме тъжни. Помни – това е Светът на върбите и сълзите са неуместни, дете, защото тогава какво полза от нас: Тъгата не се харесва. А наш дълг е да доставяме удоволствие и да бъдем винаги весели. Хайде тичай, детето ми, но леко, грациозно. – Кику се обърна и се представи на стопанката си с грейнала усмивка: – Харесвам ли ви така, господарке?

Блакторн я погледна и за малко не подсвирна.

– Боже моя!

– Това е Кику-сан – представя я официално Марико, възбудена от реакцията на Блаторн.

Момичето се бе появило в стаята, шумолейки с копринените си поли, поклони се и каза нещо, което Блаторн не разбра.

– Казва, че сте добре дошли и вашето посещение е чест за този дом.

– *Домо* – отговори той.

– *До уаташи машите. Саке, Анджин-сан?*

– *Хай, домо.*

Той не можеше да откъсне поглед от изящната и ръка, която безпогрешно напипа шишето, провери дали температурата на виното е каквато трябва да бъде, наля в чашата, която той протегна, както му беше показала Марико – и всичко с такава грация, че му се струваше почти невероятно.

– Обещавате ли да се държите като истински японец? – попита го Марико, като тръгнаха от крепостта – тя в носилка, а той пеша до нея, надолу по пътекката, която се виеше от хълма към селото и площада до самия бряг. Зад тях вървяха няколко души с факли. Придружаваше ги почетен ескорт от десетина самураи.

– Да, ще опитам. Какво трябва да правя?

– Нищо. Трябва само да помните, че тази нощ е за ваше лично удоволствие – нищо друго.

Днешният ден е най-щастливият в живота ми, мислеше той. А довчера... Какво довчера? Беше възбуден от неизвестността и твърдо реши да опита да бъде истински японец, да се наслаждава с пълна душа на всичко, което му се предостави, и да не се смуцава.

– Какво... такава... струва тази вечер? – беше попитал той.

– Един японец никога не би задал подобен въпрос, Анджин-сан – сгълча го тя. – Какво значение има това? Фуджико-сан се съгласи, че цената е много разумна.

Преди да тръгнат, той отиде да вади Фуджико. Лекарят току-що я беше прегледал, сменил бе превръзките ѝ и тъкмо и даваше да пие отвара от билки. Беше безкрайно горда от честта, оказана му от Торанага, от новото имение и разговаря с него безгрижно, без да се показва колко я боли, доволна, че той отива в Чаения дом. Марико, естествено, се бе посъветвала с нея и всичко беше уредено. Колко е добра Марико-сан! И колко съжалява, че не е могла тя сама да уреди всичко. Преди да излезе, той топло и стисна ръката. Тя му благодари и отново се извини, после го отпрати с думите, че се надява той да прекара чудесна вечер.

Гьоко и прислужниците ги очакваха до главната порта на Чаения дом и ги приветстваха най-церемониално.

– Това е Гьоко-сан, тукашната мама-сан – представи я Марико.

– Голяма чест, Анджин-сан, голяма чест е за нас.

– Мама-сан? Това „мама“ ли значи? Майка? На английски е същото, Марико-сан. Мама, майка.

– О, не, почти е същото, но мама-сан означава само приемна майка. Майка на японски е хаха-сан или оба-сан.

Гьоко се извини за малко и забърза нанякъде. Блаторн се усмихна на Марико. Тя беше като същинско дете, разглеждаше всичко с широко отворени, възхитени очи.

– Ах, Анджин-сан, винаги съм искала да видя какво представляват тези места отвътре. Мъжете са толкова щастливи! Нали е прекрасно? Всичко е тъй красиво, при това в едно такова забутано селце! Очевидно Гьоко-сан е преустроила цялата къща и е използвала услугите на големи майстори. Погледнете какво дърво и... ах, колко мило от ваша страна, че ми позволихте да дойда с вас. Друга възможност никога няма да ми се предостави... вижте цветята... как изящно са подредени... ох, погледнете градината...

Блаторн се чувствуваше щастлив и много го беше яд, че в стаята остана една прислужница, а вратата беше открената, защото тук, в Чаения дом, беше немислимо и дори смъртно опасно за Марико да остане сама с него в стаята.

– Толкова сте красива – каза ѝ той на латински.

– Вие също... – Лицето и сияеше. – Много се гордея с вас, адмирале. И Фуджико – тя беше толкова горда, че едва я сдържаше в леглото.

– Изгарянията и, изглежда, са доста тежки.

– Не се бойте. Лекарите ни са много опитни, а тя е млада, здрава и силна духом. Тази вечер не мислете за нищо. Никакви въпроси за Ишидо, Икава Джикю, никакви битки, пароли, имения и кораби. Тази вечер нищо не бива да ви тегне на душата – отдайте се на нейното възшебство.

– За мен вие сте възшебство.

Тя започна да си вее, наля вино, но не продума. Той я наблюдаваше, после и двамата се усмигнаха.

– Трябва да бъдем много предпазливи, защото не сме сами, а хорските езици са безпощадни. Но ако знаете колко съм щастлива за вас – проговори тя най-сетне.

– А каква беше другата причина? Нали казахте, че има две

причини, поради които искате да дойда тук тази вечер?

– Ах, да, другата причина... – Около него се носеше познато тежко благоухание. – Ние имаме един древен обичай, Анджин-сан. Когато някоя дама принадлежи на съпруга си, но изпитва чувства към друг мъж и желае да му подари нещо, което няма право да му даде, тя урежда някоя друга да заеме нейното място... като подарък... най-съвършената куртизанка, която може да си позволи.

– Казахте „когато някоя дама изпитва чувства към друг мъж“. Любов ли имате предвид?

– Да, но само тази нощ.

– Но защо тази нощ, Марико-сан, защо не по-рано?

– Тази нощ е вълшебна и ками вървят редом с нас. Аз ви желая.

В този момент на вратата се появи Кику и Блаторн подсвирна възхитено.

– Боже мой!

Кику го поздрави и му предложи саке.

– С какви думи да изразя, че дамата е изумително красива?

Марико му каза и той повтори след нея. Момичето весело зачурулика, прие комплимента и в отговор също му направи комплимент.

– Кику-сан пита, дали бихте искали да видите как ще пее и танцува за вас?

– Вие какво предпочитате?

– Дамата е тук за ваше удоволствие, не за мое.

– А вие? Не сте ли и вие тук за мое удоволствие?

– Да, донякъде... по един много личен начин.

– Тогава я помолете да попее.

Кику плесна леко с ръце и Ако донесе самисена. Беше продълговат инструмент, подобен на китара, но с три струни. Ако седна на пода и подаде на Кику плочицата от слонова кост.

– Тода-сама – започна Кику. – Моля ви да кажете на почетния гост, че ще изпея „Песента на морското конче“.

– Кику-сан, ще ми направите удоволствие, ако ме наричате тук, тази вечер, Марико-сан.

– Много сте мила с мен, господарке. Моля да ме извините, но в никакъв случай не бих могла да се държа непочтително.

– Моля ви.

– Ако това ще ви достави удоволствие, макар че... – Тя се усмихна прелестно. – Благодаря, Марико-сан.

И дръпна една струна. От момента, в който гостите преминаха през

портата и влязоха в нейния свят, всичките и възприятия се пренастроиха. Беше ги наблюдавала скришом, докато разговаряха с Гьоко-сан, и когато останаха сами, после се бе питала как би могла да му достави удоволствие и как да направи впечатление на Тода-сама.

Но не беше подготвена за онова, което не след дълго стана напълно очевидно: Анджиросан без съмнение желаше Тода-сама, макар че прикриваше чувствата си като един съвсем цивилизован човек. Само по себе си това не беше изненадващо, защото Тода-сама бе изключително красива и съвършена във всяко едно отношение, а и което беше най-важно, само тя можеше да разговаря с него. Онова, което я учуди, беше, че Тода-сама също го желаше, ако не и повече.

Варваринът самурай и дамата самурай, дъщеря на убиеца Акечи Джинсай, съпруга на Бунтаро-сама! Иии! Горкият човек, горката жена. Колко тъжно! Историята очевидно ще свърши трагично.

Кику усети сълзи в очите си при мисълта колко е тъжен животът, колко е несправедлив. Ах, как ми се иска да съм се родила самурай, а не дъщеря на селянин, за да мога да стана поне наложница на Оми-сан. Не временна играчка... С радост бих пожертвувала надеждата си за преграждане, за да получа този дар.

Скрий тъгата си. Доставяй удоволствие, това е твой дълг.

Пръстите и отново дръпнаха струните. Акордът бе изпълнен с меланхолия. Но изведнъж забеляза, че музиката и омагьосваше само Марико-сан, докато Анджин-сан я слушаше безучастно. Защо? Кику знаеше, че причината не можеше да бъде в нейното изпълнение, защото бе убедена, че е безупречно. Талант като нейния беше голяма рядкост.

Тя дръпна отново струните, още по-благозвучно, за да се увери в предположението си. Да, няма съмнение, притесни се тя, той не изпитва удоволствие. Остави акордът да заглъхне и започна да пее без акомпанимент. Гласът и се издигаше звънко, сменяше внезапно темпото – нещо, на което се бе учила години наред, за да го постига с такава лекота. Марико отново бе запленена, но не и той. Кику млъкна.

– Тази нощ не е за музика и песни – обяви тя, – а само за щастие. Марико-сан, как да кажа „моля да ме извините“ на неговия език?

– *Пер фавор.*

– *Пер фавор*, Анджин-сан, тази вечер само ще се смеем, кали?

– *Домо, Кику-сан. Хай.*

– Трудно е да забавляваш някого без думи, но не и невъзможно. А, сетих се.

Тя скочи и започна да изпълнява забавни пантомими – даймио,

носач, рибар, надут самурай, дори стар селянин, напълнил кошница, и толкова добре ги представяше всички, с толкова хумор, че Марико и Блаторн не след дълго се смееха от сърце и пляскаха с ръце. Тогава тя вдигна ръка. Палаво и закачливо имитира пикаещ мъж: как не може да улучи, как го върши през различните етапи на живота си – като малко дете, което се подмокря в леглото си и реве, после млад, забързан мъж, друг, който се стиска, трети, който е забравил какво е смятал да прави, и накрая немощен старец, който стене от радост, че още изобщо може да ходи по малка нужда.

Кику се поклони на аплодисментите им, отпи от чая си и избърса нежното си лице. Забеляза, че той свива рамене, сякаш са схванати, и веднага скочи: „О, пер фавор, сеньор“, коленичи зад него и започна да го разтрива.

Умелите и ръце бързо намериха онези места, от които щеше да изпита удоволствие.

– Ох, господи, това е... *хай*... точно там...

Тя изпълни молбата му.

– След малко ще се почувствувате съвсем добре. Това е от много седене на едно място, Анджин-сан.

– Така много добре, Кику-сан, вие правите Суво почти лош.

– А, благодаря. Марико-сан, раменете на Анджин-сан са толкова широки, не бихте ли ми помогнали? Вие разтривайте лявото рамо, а аз – дясното. Много съжалявам, но ръцете ми не са много силни.

Марико се остави да я убедят и изпълни молбата ѝ. Кику прикри усмивката си, като го усети как се стегна под пръстите на Марико, и се почувствува доволна от хрумването си. Ето че клиентът получаваше удоволствие благодарение на нейното умение и знания и тя вече можеше да се оправя с него.

– По-добре ли ви е така, Анджин-сан?

– Чудесно, благодаря.

– Много се радвам. Но Тода-сама е много по-сръчна от мен. – Кику усещаше взаимното им привличане, колкото и да го прикриваха. – А сега нещо за хапване.

Храната пристигна незабавно.

– Специално за вас, Анджин-сан – гордо обяви тя. В блюдото имаше малък фазан, нарязан на хапки и опечен на дървени въглища. Отгоре бе злят със сладникав соев сос. Тя му подаде едно парче.

– Ах, колко е вкусно! – не се сдържа той. Наистина беше много вкусно.

– Вие, Марико-сан?

– Благодаря.

Марико си взе едно парченце, но не го поднесе към устата си. Кику също пое ароматна мръвчица с клечките за ядене и я съдвка с удоволствие.

– Много е вкусно, нали?

– Много, Кику-сан, много.

– Моля ви, Анджин-сан, вземете си още. – Тя взе второ късче. – Вижте колко е много.

– Благодаря. Моля ви, как това... как... – посочи той гъстия червеникаво-кафяв сос.

– Кику казва, че това е захар и соев сос с малко джинджирил. Пита дали и вие имате захар и соя.

– Захар – да. От захарно цвекло. Но соя нямаме, Кику-сан.

– Че как живеете без соя? – учуди се Кику. После стана сериозна. – Кажете, моля ви, на Анджин-сан, че ние от хиляда години използваме захар. Будисткият монах Ганджин я донесъл от Китай. Всички хубави неща сме получили от Китай, Анджин-сан. Чая също. Преди петстотин години друг един будистки монах, Ейсай, донесъл няколко семена и ги засадил в провинция Чикудзен, откъдето съм родом. Той, същият, пренесъл и дзен-будизма.

Марико също така сериозно превеждаше. После Кику избухна в звънък смях.

– Много се извинявам, Марико-сан, но и двамата имате такъв тържествен вид! Аз само се преструвах на много сериозна – като че ли чаят е от някакво значение! Само за да ви забавлявам.

Те наблюдаваха как Блаторн привършва фазана.

– Много беше вкусно. Благодарете, моля ви, на Гьоко-сан.

– Тя ще бъде безкрайно поласкана. – Кику сипа още саке в чашите им. После, тъй като беше време, каза най-невинно: – Мога ли да ви попитам какво стана днес по време на земетресението? Чух, че Анджин-сан е спасил живота на господаря Торанага. За мен ще е чест да чуя всичко от първа ръка.

И тя доволна се облегна назад, за да се насладят Марико и Блаторн на разказа си, като само от време на време издаваше по някое „Ох!“ или „А после?“, наливаше саке, без да ги прекъсне нито веднъж – идеален слушател.

Когато свършиха, Кику се възхити от храбростта им и големия късмет на господаря Торанага. Поприказваха още малко, а след това

Блакторн се извини и тръгна след прислужницата, която трябваше да му покаже пътя.

Марико наруши мълчанието:

– Нали за пръв път опитахте месо, Кику-сан?

– Мой дълг е да правя всичко, което може да му достави удоволствие.

– Не съм подозирала дори, че една дама може да бъде толкова съвършена. Сега разбирам защо винаги трябва да има Плаващ свят, Свет на върбите и колко трябва да са щастливи мъжете. И също колко съм нескопосна.

– О, не бих искала да останете с такова впечатление, Марико-сан, аз съвсем не съм целяла това. Ние доставяме само краткотрайно удоволствие.

– Исках да кажа само колко много ви се възхищавам. Бих желала да ми станете сестра.

Кику се поклони.

– Не съм достойна за такава чест. – Двете усетиха топлина една към друга. – Това място е много потайно, на всички можете да имате доверие, отникъде не надзъртат любопитни очи. Стаята за удоволствия се намира наред градината и може да е много тъмна, ако човек пожелае. А мракът запазва тайните.

– Единственият начин да запазиш тайна е да я прошепнеш насаме в дълбок кладенец при пълнолуние – весело отвърна Марико, на която и трябваше време, за да се реши.

– Между две сестри няма нужда от кладенци. Освободих прислужницата си до утре. Стаята ми за удоволствия е много закътана.

– Вие ще бъдете там с него, сама.

– Аз винаги мога да съм сама. Винаги.

– Много сте мила, Кику-чан, много любезна.

– Тази нощ е вълшебна, нали? И толкова особена.

– Вълшебните нощи свършват много бързо, сестричке. Те са за децата. А аз вече пораснах.

– Кой знае какво може да се случи в една вълшебна нощ? Мракът скрива всичко.

Но Марико тъжно поклати глава и нежно я докосна.

– Да, но за него нощта ще бъдете вие. Кику не настоя.

– Значи съм подарък за Анджин-сан? – обади се тя след малко. – Не е ли пожелал да бъде с мен?

– Ако беше ви видял, сам щеше да ви пожелае. За него е голяма

чест, че го приехте. Сега съм убедена в това.

– Но той ме е виждал веднъж. Бях с Оми-сан и той мина покрай нас на път за кораба, когато заминаваше за Осака.

– О! Пък той ми каза, че видял Мидори-сан да разговаря с Оми-сан. Значи това сте били вие? До носилката?

– Да, на площада. Аз бях, Мариико сан, а не съпругата на Оми-сан. Той ме поздрави с *конничи уа*. Но, разбира се, оттогава мина много време и едва ли си спомня. Пък и как може да си спомня? Това беше в предишния живот.

– О, той много добре помни хубавото момиче със зеленото чадърче. Много пъти ми е разказвал за него. – Мариико я погледна изпитателно. – Всъщност, Кику-сан, вие лесно можете да бъдете взета за Мидори-сан в такъв един ден, скрита под чадърче.

Кику наля саке и Мариико отново бе запленена от несъзнателната и грация.

– Чадърчето ми беше с цвят на морска вълна – поясни тя, доволна, че тази подробност е била запомнена.

– А как изглеждаше тогава Анджин-сан? Сигурно е бил много различен от сега? Нощта на писъците трябва да е била ужасна.

– Да, ужасна беше. И той изглеждаше по-възрастен, лицето му беше изпито... Но вие станяхте много сериозна, сестричке. Ах, ако знаехте каква чест е за мен да ви наричам така. Тази нощ е само за удоволствие. Никаква сериозност, обещавате ли?

– Да, обещавам. Извинете ме.

– А сега стига толкова за практични неща. Искам да ви помоля за един съвет.

– Питайте ме за всичко – дружелюбно отвърна Мариико.

– По въпроса за правенето на любов – имат ли предпочитания мъжете от неговия народ към нещо по-специално, ако случайно знаете? Много съжалявам, че ви питам, но може би ще ме насочите...

Мариико едва успя да запази самообладание.

– Не, нищо не знам. Анджин-сан е много чувствителен на тази тема.

– А дали няма да можем да го попитаме по някакъв заобиколен начин?

– Струва ми се, че чужденците не бива да се питат направо. Във всеки случай това се отнася за Анджин-сан. Пък и... ъ... много се извинявам, но не съм запозната с... ъ... това, което имате предвид.

– А! – Кику веднага съобрази, че на жената и е неудобно да

разговаря на подобни теми, и продължи, все едно, че нищо не е попитала: – Анджин-сан е изумителен човек, жалко само, че е варварин.

Марико побърза да се съгласи с нея.

– Да, за варварин е изумителен човек.

Чуха приближаващите се стъпки на Блаторн. Кику го поздрави отново и сипа вино. Марико отпи от чашата си, доволна, че не е вече насаме с куртизанката, защото имаше чувството, че тя чете мислите ѝ.

Приказваха и се забавляваха, докато най-после Кику прецени, че моментът е подходящ, и ги попита дали не желаят да разгледат градината и стаята за удоволствия.

Излязоха в нощната градина. Дъждовните капки по листата блещукаха на светлината от факлите. Пътекката се виеше покрай малко езерце и ромолящ водопад. В дъното на пътеката, в малка бамбукова горичка, се гушеше самотна къщичка. Издигаше се напред грижливо поддържана моравя и четири стъпала водеха към верандата и. Всичко около двустайната къщичка и вътре в нея беше направено с много вкус и пари. Най-доброкачественото Дърво, най-изящната изработка, най-хубавите розозки, най-фини копринени възглавнички, най-изискани украшения в нишата таконама.

– Колко е хубаво тук, Кику-сан – не се съдържа Марико.

– Чаеният дом в Мишима е много по-красив, Марико-сан. Моля ви, Анджин-сан, настанете се удобно. *Пер фавор*, харесва ли ви тук?

– Да, чудесно е.

Кику забеляза, че още е очарован от вълшебната нощ и е под влиянието на сакето, но това не му пречеше да усеща близостта на Марико. Страхно се изкушаваше да стане, да влезе във вътрешната стая, а оттам да мине на верандата и да си отиде. Но съзнаваше много добре, че така ще наруши закона. Нещо повече – разбираше прекрасно, че подобна постъпка би била направо безотговорна, защото чувствуваше със сърцето си, че Марико е готова на всичко и изобщо няма да се замисли за последствията.

Не, реши тя, не бива да я тласкам към постъпка, която може да свърши трагично, каквото и значение да има за моето бъдеще. Предложих ѝ, а тя намери в себе си сили да откаже. Много умно от нейна страна. Дали са любовници? Не знам. Това си е тяхна карма.

Тя се наведе напред и се засмя заговорнически.

– Моля ви, Марико-сан, обяснете на Анджин-сан, че тук при мен има инструменти за удоволствие. Те имат ли си в тяхната страна?

– Казва, че нямали, Кику-сан. Съжالياва, но дори не бил чувал.

– О! Тогава ще му бъде ли интересно да ги разгледа? Те са в съседната стая и мога да ги донеса – наистина са крайно възбудителни.

– Бихте ли искали да ги видите, Анджин-сан? Тя казва, че са много особени. – Марико умишлено промени смисъла на думите, изречени от Кику.

– Защо не? – каза Блаторн, а гърлото му се сви и цялото му същество се наелектризира от осезателността на техните благовония и женственост. – Нима... нима използвате инструменти за възглавницата?

– Кику-сан казва – понякога, Анджин-сан. Казва, и то си е така, че японският обичай е да се продължава времетраенето на „Облаците и дъжда“, защото вярваме, че през този кратък миг ние простосмъртните се сливаме с боговете. – Марико не откъсваше поглед от него. – Затова е много важно този миг да продължи колкото се може по-дълго. Това си е почти наше задължение, *нее*?

– Така е.

– Да. Казва, че е много важно човек да се слее с боговете. Това е полезна вяра и не е никак трудно човек да я храни в душата си, не смятате ли? Чувството, когато Облакът Избухва, е тъй неземно и богообразно, нали? Затова всички средства, които спомагат да останем при боговете възможно най-дълго, са наш дълг, *нее*?

– Много сте права. Много.

– Желаете ли саке, Анджин-сан?

– Да, благодаря.

Тя си вееше.

– Всичко, свързано с Избухването на Облака или с Облаците и Дъжда, или както още го наричаме Огъня и Пороя, е много, много японско, Анджин-сан. Толкова е важно да бъдете японец, когато се отнася до въпросите на възглавницата, *нее*?

За нейно голямо облекчение той се усмихна широко и и се поклонил като придворен.

– Да. Много. Аз съм същински японец, Марико-сан. *Хонто!*

Кику се върна в стаята с кутия, облицована с коприна. Отвътре извади твърде внушителен по размери penis от слонова кост и друг, от по-мека материя, еластичен. Блаторн за пръв път виждаше такава особена материя. Кику небрежно ги постави до себе си, встрани.

– Тези са най-обикновени *харигата*, Анджин-сан – разсеяно промърмори Марико, без да откъсва лаком поглед от другите предмети в кутията.

– Не може да бъде – промълви Блаторн, тъй като нищо друго не

му хрумна. – Майко божия!

– Но това са най-обикновени *харигата*, Анджин-сан – настоя Мариико. – И вашите жени сигурно ги ползуват.

– Не, разбира се! Не използват нищо такова – смекчи набързо реакцията си, спомнил си, че трябва да запази чувството си за хумор.

Мариико не повярва. Преведе на Кику, която също се изненада. После Кику говори нещо надълго и нашироко, а Мариико кимаше в знак на съгласие.

– Кику-сан казва, че това е много странно, и аз съм принудена да се съглася с нея, Анджин-сан. У нас всяко момиче ги използва за най-обикновено облекчение, без изобщо да се замисли. Че как иначе ще запази едно момиче здравето си, след като и е забранен достъпът до места, които само мъжете могат да посещават. Сигурен ли сте, Анджин-сан? Нали не се шегувате с нас?

– Не, аз... ъъ... съм убеден, че нашите жени нямат такива... ъъ... неща. Това би било... Исусе, та това... ами не, ние... нямаме ги.

– Без тях животът е труден. Ние имаме една поговорка, че *харигата* е досущ като мъжа, само дето е за предпочитане, защото е също като най-добрите му части, без най-лошите. *Нее?* Освен това е за предпочитане, защото не всички мъже са... количествено не са надарени като *харигата*. Освен това са предани и верни, Анджин-сан, никога не им омръзваш като на мъжа. Освен това могат да са гладки, грапави... Анджин-сан, обещахте да запазите чувство за хумор!

– Права сте – усмихна се Блаторн. – Колко сте права! Моля да ми простите. – Той взе *харигата* в ръка и я разгледа отблизо, после подвирна почти беззвучно. Вдигна я високо. – Какво кавахте, Учителко-сан? Че може да е грапава?

– Да – весело продължи Мариико. – Може да е гладка или грапава, според предпочитанията, а което е много важно, издръжливостта им далеч надвишава мъжката и, никога не се изнаосва.

– Да, това е убедителен аргумент.

– Разбира се. Не забравяйте освен това, че не всяка жена има щастие да принадлежи на мъжествен съпруг. Без *харигата* да ѝ помага да се освобождава от най-ежедневни страсти и естествени нужди, жената не след дълго се отравя в собственото си тяло, а това води не след дълго до разбиване на хармонията, което е в ущърб и неин, и на околните. Жените не се ползуват със свободата на мъжете и напълно основателно, нее? Светът принадлежи на мъжете и с право, нее?

– Да – усмихна се той. – И не.

– Изпитвам искрено съжаление към вашите жени. Те не може да са различни от нашите. Когато се приберете у дома, Анджин-сан, ще трябва да ги поучите. Ах, да – кажете и на кралицата, тя ще разбере. Ние сме много разумни във всичко, което се отнася до възглавницата.

– Ще спомена на нейно величество. – Блаторн с престорена неохота остави харигата-та. – Кое е следващото?

Кику извади наниз от четири едри кръгли зърна бял нефрит, наредени на разстояние едно от друго върху яка копринена нишка. Марико се заслуша напрегнато в поясненията на Кику, а очите и ставаха все по-ококорени, ветрилото и пърхаше неудържимо, докато гледаше изумено зърната нефрит. Кику млъкна.

– *A co desu!* Е, Анджин-сан – започна да обяснява, – тези се наричат *кономи-шинджу* – бисери на удоволствието, и мотат да се използват и от госпожата, и от господина. Желаете ли саке, Анджин-сан?

– Да, благодаря.

– И така, могат да се използват и от госпожата, и от господина. Много, внимателно се поставят в задното отворстие и сетне, в мига на Облаците и Дъжда, се издърпват бавно, зърно по зърно.

– Какво?

– Да. – Марико постави наниза на възглавничката отпреде му. – Госпожата Кику казва също така, че много е важно доброто преценяване на момента и че също така трябва винаги да се използва... не знам какво му казвате вие... ах, да – винаги да се използва с мазен мехлем... за да не причинява неудобство, Анджин-сан. – Тя вдигна поглед към него и добави: – Госпожа Кику каза също, че Бисерите на Удоволствието са с различни размери и ако се използват правилно, могат да предизвикат у онзи, който ги употребява, съществено въздействие.

Той се изсмя гръмогласно и изрече на английски:

– Готов съм да заложа бъчва жълтици срещу свинско лайно, че си е точно така!

– Съжалявам, но не разбирам, Анджин-сан.

Той възвърна дар-словото си и обясни на португалски:

– Залагам планина от злато срещу трохичка, Марико-сан, че въздействието наистина е съществено. – Взе нефритените зърна и ги огледа, като подсвирна, без да се усети. – Бисери на удоволствието значи? – След малко ги остави. – Друго какво има в кутията?

Кику се зарадва, че начинанието и се ползуваше с успех. Следващото, което им демонстрира, беше *химцу-кава* – Тайна кожа.

– Това е пръстен на удоволствието, Анджин-сан. Мъжът го надява,

за да поддържа ерекцията, след като вече се е изпразнил. С негова помощ, казва Кику-сан, той може да достави удоволствие на жената, след като самият той е превалял планинския връх или желанието му е западнало. – Марико го погледна. – *Нее?*

– Точно така – усмихна и се Блакторн. – Да ме пази добрият господ и от двете – и от това да не съумея да доставя удоволствие. Помолете, моля, Кику-сан да ми купи три броя – за всеки случай.

Следващият предмет, който му демонстрираха, беше *хиро-гумби* – Броня за Изнурения – тънки изсушени стъбълца от някакво растение, които се накисват във вода и се увиват около Несравнимата Част, където набъбват и Я карат да изглежда по-надарена. Последваха най-разнообразни еликсири за възбуда и увеличаване на възбудата, както и мазила и мехлеми – за навлажняване, за подпухване, за подсилване.

– А няма ли нещо, което да запази завинаги силата на Несравнимия? – попита той с нарастващо веселие в гласа.

– О, не, Анджин-сан, това би било нередно. Кику наизвади още пръстени, които се надявали от мъжа – от слонова кост, еластични, копиринени, с възли или четина по тях, с панделки или всякакви приспособления и украшения от слонова кост, конски косьм, семена и дори миниатюрни звънчета.

– Кику-сан твърди, че почти всяко едно ще превърне в ненаситна развратница и най-свенливата жена.

О, господи, как бих искал да те видя като ненаситна развратница, мислеше той.

– Но те са само за мъжа, нали?

– Колкото е по-възбудена жената, толкова е по-силно удоволствието на мъжа, *нее*. Разбира се, доставянето на удоволствие на жената е и задължение на мъжа, а с помощта на някое от тези той ще може, ако за жалост е малък, слаб, стар или уморен, да я задоволи и да спаси честта си.

– Вие използвали ли сте ги, Марико-сан?

– Не, Анджин-сан. За пръв път ги виждам. Това са... съпругите не са за удоволствие, а за да раждат деца и да се грижат за дома и домакинството.

– Нима жените не очакват да им бъде доставено удоволствие?

– Не. Не е прието. Удоволствието е за Дамите от Света на Върбите. – Марико си вееше с ветрилото и обясняваше на Кику какво са си казали. – Тя казва, че и във вашия свят нещата вероятно са устроени по същия начин – дълг на мъжа е да доставя удоволствие на дамата, както и

тя на него.

– Моля да ѝ кажете, че за съжаление не е така, а точно обратното.

– Тя казва, че е много жалко. Още саке?

– Обяснете и – каза той, – че нас са ни учили да се срамуваме от тялото си, от правенето на любов, от голотата и... и какви ли не други глупости. И едва тук разбрах, че това са глупости. Сега, след като се цивилизовах, много неща ми станаха ясни.

Марико преведе. Той изпразни чашката си и Кику веднага я напълни, като придържаше дългия си ръкав с лявата ръка, за да не докосва ниската лакирана масичка.

– *Домо.*

– *До иташимашите, Анджин-сан.*

– Кику-сан казва, че за всички нас е чест, дето говорите тези неща, Анджин-сан. И аз съм съгласна с нея. Карате ме да се чувствам много горда. Днес в крепостта също много се гордеех с вас. Но не мога да повярвам, че нещата у вас са чак толкова зле, както ни разказвате.

– Дори по-зле. За вас е трудно да разберете, пък и аз не мога да го обясня както трябва, защото, ако не сте били там и сами не сте видели... Разбирате ли, всъщност...

Блакторн видя как те търпеливо го гледат и чакат да им обясни, пъстроцветни, изящни, толкова чисти, в почти голата спокойна стая, без излишни мебели. И в пълен контраст с всичко това си спомни за топлата, уютна смрад на английския му дом, където по пръстения под имаше разхвърляна слама, пушекът от откритото огнище се издигаше направо към дупката в тавана – в цялото село имаше само три от новите огнища с комини и те бяха в къщите на най-богатите. Две тесни спални и голяма, разхвърляна всекидневна, където се хранеха, живееха, готвеха, разговаряха. Влизаш вътре направо с моряшките ботуши, зиме и лете, без да обръщаш внимание на полепналите по тях кал и фъшкии, и сядаш на скамейката или стола до разхвърляната като стаята маса. Около теб се щурат четири кучета и две деца – синът му и дъщеричката на покойния му брат Артър, които се катерят, падат, стават, играят на прескочикобила, а Фелисити готви – дългата и пола мете сламата и калта, а сополивата прислужница подсмърча и се мотае из краката ти, докато в съседната стая, построена специално за нея, кашля Мери, вдовица на Артър, винаги на прага на смъртта, но все пак жива.

Фелисити. Милата Фелисити. Къпе се най-много веднъж в месеца, и то само лете, много скришом, в медения казан, но лицето, ръцете и краката си мие всеки ден. Неизменно навлечена през цялата година в

няколко ката тежко вълнено облекло, което не се пере с месеци, ако не и с години, смърди като всичко останало, и тя, възлясала като всички останали, чеше се като всички останали.

И какви ли не други идиотски суеверия и поверия – че чистотата може да те убие, че отворените прозорци могат да те убият, че водата може да те убие и да предизвика настинка или дори чума, че възките, бълхите и болестите са божие наказание за земни грехове.

Бълхи, мухи и всяка пролет нови рогозки, но затова пък задължително всеки ден на църква, в неделя дори два пъти, за да ти се набие в главата Словото господне. Нищо друго няма значение освен бог и вечното спасение.

Родени в грях, живеещи в срам, дяволско семе, обречено на адски мъки, молещо се за спасение и прошка... Фелисити бе тъй набожна и изпълнена със страх от всевишния и ужас от сатаната, тъй жадуваща за рая... След това се прибираха да обядват. Къс месо направо от шиша и ако някое парче падне на пода, ти го вдигаш, избърсваш го от полепналата мръсотия и го ядеш, освен ако кучетата не те изпреварят, но кокалите им хвърляш, така или иначе. Направо на пода. Остатъците от обяда се събарят от масата също направо на пода или се изхвърлят на пътя. Лягаш да спиш, както си бил облечен през деня, и се чешеш като сито, доволно псе – непрекъснато се чешеш. Остаряваш съвсем млад, погрозняваш съвсем млад, умираш съвсем млад. Фелисити. Сега е двадесет и девет годишна, побеляла, останали са и само няколко зъба, стара, сбръчкана и изсушена.

– Преди да и дойде времето, горката жена. Господи колко е излишно това! – възкликна той огорчено. – Колко жалко!

– *Нан десу ка, Анджин-сан?* – извикаха едновременно и двете жени и доброто им настроение се стопи.

– Извинете... аз само... вие сте тъй чисти, а ние тъй мръсни и като си помисля какво прахосничество е това, милиони хора... и аз също, целият ми живот... и само защото сме невежи. Господи Иисусе, какво прахосване! Свещениците са виновни – те са образовани и те ни учат, нали всички училища са техни, поучават ни – винаги в името господне, мръсотия в името господне... това е самата истина.

– Да, разбира се – опита се да го успокои Марико, трогната от болката му. – Не се тревожете сега за такива неща, Анджин-сан. Оставете грижите за утре...

Кику се усмихваше, но беше вбесена от себе си. Трябваше да бъдеш по-предпазлива, упрекуваше се тя. Ах, каква глупост! При това

Марико-сан те предупреди! Заради теб сега вечерта се провали и магията изчезна, изчезна, изчезна!

И наистина тежкият, почти осезаем еротизъм, който ги бе обвил, изчезна безвъзвратно. Може да е за добро, реши тя. Сега поне Марико-сан и Анджин-сан са спасени за още една нощ.

Горкият човек, горката жена. Колко тъжно! Тя ги наблюдаваше как си говорят и изведнъж усети, че смениха тона.

– Сега трябва да ви оставя – каза Марико.

– Да си тръгнем заедно.

– Много ви моля да останете. За вашата и за нейната чест. Както и за моята, Анджин-сан.

– Не искам този подарък. Искам вас.

– Аз съм ваша, Вярвайте ми. Моля ви да останете. Моля ви. И знайте – тази нощ съм ваша.

Той не настоя повече.

След като тя си отиде, Блаторн се излегна назад с ръце на тила и се загледа през прозореца в тъмната нощ. Дъждът трополеше по керемидите, вятърът ласкаво подухваше откъм морето.

Кику беше коленичила пред него, без да помръдва. Краката и бяха изтръпнали. Толкова и се искаше и тя да се изтегне, но не смееше да наруши настроението му дори с най-незабележимото движение. Не си изморена. Краката не те болят, убеждаваше се тя. Вслушай се в дъжда и си мисли за красиви неща. За Оми-сан, за Чаения дом в Мишима, за това, че си жива, че вчерашното земетресение е било просто едно най-обикновено земетресение, като всички останали. Мисли си за Торанага-сама и невероятно високата цена, която Гьоко-сан се е осмелила да поиска първоначално за твоя договор. Ясновидецът беше прав – ще имаш щастливата съдба да я направиш по-богата, отколкото тя самата е мечтала. Ако това излезе вярно, защо да не се окаже вярно и всичко останало? Че един ден ще се омъжиш за самурай и ще имаш син от него, ще доживееш до дълбока старост, богата и почитана, и че – чудо на чудесата! – сиът ти ще израсне също самурай, като останалите синове на съпруга ти.

И Кику потъна в розови блянове за своето невероятно, прекрасно бъдеще.

След малко Блаторн се протегна с удоволствие, обзет от приятна нега. Видя я и се усмихна.

– *Нан десу ка, Анджин-сан?*

Той поклати глава, стана и отвори вратата към съседната стая. Там нямаше прислужница, коленичила мълчаливо пред постелята. Двамата с Кику бяха сами в изцялата малка къщичка.

Той влезе в спалнята и започна да сваля кимоното си. Тя веднага се втурна да му помага. Той се съблече гол и се уви в нощното кимоно, което тя му подаде. После Кику отвори мрежата против комари и той легна. Тя също се преоблече. Блакторн я наблюдаваше как сваля широкия пояс и горното кимоно, после долното светлозелено, поръбено с алено кимоно, и накрая фустата. Сложи си нощно кимоно с цвят на праскова, свали перуката със сложната официална прическа и си пусна свободно косата. Тя беше гарвановочерна, мека и много дълга. После Кику коленичи извън мрежата за комари.

– *Додзо, Анджин-сан?*

– *Домо.*

– *Домо аригато годзиемашита* – прошепна тя.

След това се пхна под мрежата и легна до него. Свещите и петролните лампи хвърляха ярка светлина. Светлината го радваше, защото момичето до него беше красиво.

Неудържимото желание, което бе изпитвал, се изпари, макар да остана някаква тъпа болка. Не те желая, Кику-сан. Дори да беше Марико, пак щеше да е същото. Макар да си най-красивата жена, която съм срещал през живота си, по-хубава дори от Мидори-сан, която мислех за по-прекрасна от богиня, не те желая. Може би по-късно, но не сега, много съжалявам.

Тя протегна ръка и лекичко го докосна.

– *Додзо?*

– *Ийе* – усмихна се той и поклати глава. Хвана ръката и, после подпхна своята под рамото и. Тя послушно се сгуши до него, разбрала веднага настроението му. Парфюмът и се смеси с уханието на чаршафите и постелите. Колко е чисто всичко, колко невероятно чисто, отново си помисли той.

Какво беше казал Родригес? „Япония е земен рай, англичанино, ако знаеш как да го търсиш.“ Или: „Тук е истински рай, англичанино.“ – не си спомняше точно думите му. Знаеше само, че не беше там, зад моретата, където мислеше, че е. Не бе там.

Земният рай е тук.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Куриерът препускаше в галоп в тъмната нощ към спящото селце. Небето бе порозовяло от разпукващата се зора и лодките, които бяха излезли на нощен риболов из плитчините, тъкмо се завръщаха. Той бе яздил без отдых от Мишима, през планинските проходи, лошите пътища, бе сменял коне навсякъде, където му беше възможно.

Конят му зачатка по улиците на селото – безброй погледи вече го следяха скришом, – прекоси площада и се заизкачва към крепостта. Знамето му носеше герба на Торанага и той знаеше новата парола. Въпреки това на няколко пъти го спираха, четири пъти му искаха документите и чак тогава го допуснаха до началника на стражата.

– Спешна вест от Мишима Нага-сан, от Хиромацу-сама.

Нага грабна свитъка и се втурна вътре. Спря пред добре охраняваната врата и тихо повика:

– Татко!

– Да?

Нага дръпна вратата и зачака. Торанага прибра меч си в ножница-та. Един от пазачите донесе лампа.

Торанага се намести под мрежата и счупи печата. Преди две седмици бе наредил на Хиромацу да замине тайно с елитния му полк за Мишима – укрепения град на пътя Токайдо, охраняващ подстъпите към планините, откъдето се стигаше до градовете Атами и Одавара на източното крайбрежие на Идзу. Атами осигуряваше достъпа до Одавара на север, а Одавара бе ключът към защитата на цяло Кванто.

Ето какво пишеше Хиромацу:

„Господарю, вашият природен брат Дзатаки, господар на Шинано, пристигна днес от Осака с молба да дойде да ви види в Анджино. Пътува най-официално, придружен от сто самураи и носачи, под герба на «новия» Съвет на регентите. За съжаление сведенията, получени от Кирицубо-сан, излязоха верни. Дзатаки ви е предал и открито е преминал на страната на Ишидо. Тя само не е знаела, че сега Дзатаки е регент на мястото на Сугияма-сама. Показа ми официалното си назначение, подписано от Ишидо, Кияма, Оноши и Ито. Едва удържах хората си да не го наскат на парчета за наглостта му и се подчинявам на заповедите ви да пусна всеки пратеник на Ишидо. Искаше ми се сам да убия тази фъшкия. Заедно с него пътува и варварският свещеник Цуку-сан,

който пристигна по море от Нагасаки в пристанището Нумадзу. Поиска ми разрешение да ви посети и аз го изпратих заедно с Дзатаки. Придружават ги двеста души мои хора. Ще пристигнат в Анджино след два дни. Вие кога се прибирате в Йедо? Шпионите ни доложиха, че Джикию тайно е обявил мобилизация, а от Йедо получих новини, че северните даймио са готови да се присъединят към Ишидо, щом провинция Шинано на Дзатаки се е обявила срещу вас. Моля ви да напуснете незабавно Анджино – оттеглете се по море. Нека Дзатаки ви последва в Йедо, където можете да се справите с него както трябва.“

Торанага удари с юмрук по пода.

– Нага-сан, доведи веднага Бунтаро-сан, Ябу-сан и Оми-сан.

Те пристигнаха много бързо. Торанага им прочете писмото.

– Трябва да прекратим всички учения. Изпратете мускетния полк – всички до един, в планините. Точно сега не бива да допускаме врагът да подуши нещо.

– Моля да ме извините, господарю – започна Оми, – но помислете дали не е възможно да пресрещнем цялата делегация в планините. Например при Йокосе. Поканете Дзатаки-сан – той много внимателно подбара това „сан“ – да пие минерална вода в някой от близките извори, но срещата насрочете в Йокосе. И тогава, след като ви връчи посланието, той и хората му могат да потеглят обратно, придружени до границата от наши хора, или да бъдат избити – както предпочитате.

– Не познавам Йокосе.

– Много е красиво, почти в центъра на Идзу, господарю – важно и гордо се намеси Ябу. – Намира се отвъд планините, в една падина. На брега на река Кано. Кано тече на север и минава през Мишима и Нумадзу, както знаете, а Йокосе е на кръстопът – там се пресичат пътищата север-юг и изток-запад. Да, Йокосе е подходящо място за срещи, господарю. Наблизо се намират изворите Шудзенджи – много горещи и лековити, едни от най-добрите. Трябва да ги посетите, господарю. Според мен предложението на Оми-сан е добро.

– Лесно ли се отбранява?

– Да, господарю – побърза да отговори Оми. – Има мост, а планинските склонове наоколо са стръмни и евентуалните нападатели трябва да се бият по много криволичещ път. И двата прохода могат да се отбраняват от съвсем малък брой хора. Няма опасност от засада. Имаме повече от достатъчно самураи да ви отбраняваме и те могат да избият два пъти

повече врагове от собствения си брой. Ако се наложи.

– При всяко положение ще ги избием! – презрително додаде Бунтаро. – И по-добре там, отколкото тук. Позволете ми, господарю, да осигуря безопасността на избраното от вас място. Петстотин стрелци с лък, никакви мускетари – само конници. Като прибавим и хората, изпратени от баща ми, това е повече от достатъчно.

Торанага провери още веднъж датата на писмото.

– Кога ще стигнат кръстовището?

Ябу погледна към Оми за потвърждение.

– Може би тази вечер?

– Да. Но по-вероятно утре призори.

– Бунтаро-сан, тръгнете веднага – нареди Торанага. – Спрете ги при Йокосе, но ги задръжте на другия бряг на реката. Аз ще тръгна утре призори с още сто души. По пладне трябва да пристигнем, Ябу-сан, вие ще поемете засега командването на мускетния полк и ще ни пазите откъм гърба. Устройте засада на пътя за Хейкава – срещу линията на хоризонта, така че при нужда да можем да се оттеглим, като минем през вас.

Бунтаро стана да изпълнява заповедта, но спря, като чу разтревожения глас на Ябу:

– Защо очаквате предателство, господарю? Та те имат само сто души.

– И все пак очаквам. Дзатаки няма да рискува главата си, без да е скроил някакъв план, защото аз, разбира се, ще му я взема при първа възможност, и той много добре го знае. А ако него го няма, за да поведе лично фанатиците си, ние ще можем много по-лесно да преминаем планините му. Защо тогава рискува всичко? Защо?

– Възможно ли е да се отметне и отново да ви стане съюзник? – попита Оми.

Всички знаеха за дългогодишното съперничество между двамата братя. До скоро приятелско.

– Не и той. Никога не съм му имал доверие. Сега бихте ли му се доверили?

Всички поклатиха глави.

– Но все пак няма за какво да се тревожите, господарю – повтори Ябу, – Дзатаки е регент, това е така, но сега идва само като пратеник, нали?

Глупак, искаше да му изкрещи Торанага, толкова ли нищо не разбираш?

– Скоро ще разберем. Вървете, Бунтаро-сан.

– Да, господарю. Ще избира място за срещата, но вие не го допускате по-близо от десет крачки до себе си. Бихме се заедно с него в Корея и го знам колко светкавично действуват с мечовете си.

– Добре.

Бунтаро забързано излезе.

– Дали все пак не можем да изкушим Дзатаки да предаде Ишидо? – предложи Ябу. – Да му подхвърлим някаква стръв? На какво кълве? Планините на Шинано са достатъчно непроходими и без неговото предводителство.

– Ясно е на какво кълве – отвърна Торанага. – На Кванто. Това е, към което се домогва и към което винаги се е домогвал. Същото, към което се стремят всичките ми врагове. Дори самият Ишидо.

Никой не продума. Нямахме какво да кажат.

– Буда да ни е на помощ – тържествено заключи Торанага. – Край на мира, наложен от тайко. Започва войната.

С опитните си уши на морски вълк Блаторн долови нещо тревожно в приближаващия се конски тропот, което му вещаеше опасност. Веднага се разсъни, готов да напада или да се оттегля – изострени сетива. Тропотът отмина нагоре по хълма и постепенно заглъхна.

Той изчака. Нямахме придружаващи конници. Очевидно самотен пратеник. Откъде? Дали не е избухнала най-последно войната?

Вече разсъмваше. След малко небето изсветля и се отвори в рамката на прозорчето. Беше облачно, миришеше на дъжд, въздухът имаше лек солен привкус и слаб ветрец издуваше от време на време мрежата против комари. Някакъв комар бръмна отвън. Беше му приятно, че е защитен от него, че няма опасност да бъде нахапан. Наслаждавай се на безопасността и спокойствието, докато ги имаш, каза си той.

Кику спеше спокойно до него, свита на кравай като котенце. Косата и се бе разрошила от съня и затова му се стори още по-красива. Той безгрижно се отпусна в меките постели върху застлания с розозки под.

Много по-удобни са от нашенските легла и корабните койки. Но скоро ще се завърна на „Еразъм“. Скоро ще нападна Черния кораб и ще го пленя. Струва ми се, че Торанага е съгласен, макар че не ми го каза открито. Но съгласието му бе изразено по японски. Нещата в Япония могат да се решават само по японски. Да, започвам да вярвам, че е точно така.

Иска ми се да знам повече. Но нали той каза на Марику да ми превежда всичко и да ми разясни политическите му проблеми?

Поисках пари да наема нов екипаж. Нали ми даде две хиляди коку? Поисках триста самураи. Нали ми даде двеста – плюс нужната власт и обществено положение. Дали ще ми се подчиняват? Разбира се. Нали ме направи самурай и хатамото. Значи ще ме слушат до смърт, ще ги кача на „Еразъм“ и ще ги поведе в бой.

Как невероятно ми върви! Имам всичко, което искам. Освен Марику. Но всъщност и нея имам. Имам нейния вътрешен свят и любов. А снощи притежавах и тялото и – тази вълшебна нощ, която дори не съществуваше. Обичахме се, без да се любим. Толкова ли е голяма разликата?

Между нас с Кику не съществува любов, само едно разцъфнало желание. Колко ми беше хубаво! Надявам се и тя да е усетила същото. Опитах се да бъда истински японец и да изпълня дълга си, да и бъде така приятно, както беше и за мен.

Спомни си онова особено блаженство, каквото преди никога не бе изпитвал. По-късно, когато отново можеше да си поеме дъх, изведнъж се запревива от смях и тя прошепна: защо се смеете, а той отговори: не знам, може би защото ме правите тъй щастлив.

Никога не съм се смял в такъв момент. Смехът постави всичко на мястото му. Не обичам Кику – ценя я. Обичам Марику-сан безусловно, а Фуджико-сан уважавам и много харесвам.

Би ли се любил с Фуджико? Не, поне така ми се струва.

А не е ли това твой дълг? Щом приемаш привилегиите, които ти дава самурайството, и изискваш всички да се отнасят с теб като с такъв – каквото и да значи това, – трябва да поемеш и съответните отговорности и задължения. Това е справедливо и достойно. Твой дълг е да дариш Фуджико със син.

А Фелисити? Тя какво би казала?

Какво ще стане с Фуджико-сан, след като отплаваш? Ами с Марику? Ще се върнеш ли наистина отново тук, ще изоставиш ли рицарското звание и дори по-високите отличия, с които неминуемо ще те отрупат, ако се завърнеш натоварен със съкровища? Ще отплаваш ли още веднъж за Япония, ще навлезеш ли във вражески води, ще си пробиваш ли път през ужасите на Магелановия проток, ще се подложиш ли за още шестстотин деветдесет и осем дни на урагани, гигантски вълни, скорбут, моряшки бунтове, за да пристигнеш тук за втори път?

Решавай!

Той си спомни думите на Марико за различните кътчета на ума: „За да оцелеете, Анджин-сан, мислете като японец. Правете като нас – отдайте се на своята карма, без да се срамувате от това. Примирете се със силите, които са извън нашия контрол. Подредете всичко в отделните кътчета на ума си и се предайте на уа – хармонията в живота. Предайте се, Анджин-сан, карма си е карма.“

Да. Ще реша, като му дойде времето.

Първо да набера екипаж. След това да пленя Черния кораб. Чак тогава ще обиколя половината земно кълбо, за да се прибера в Англия. Там ще купя военните кораби и ще ги екипирам. Чак тогава ще реша. Карма си е карма.

Кику се размърда, после се зарови по-навътре в завивките и се сгуши по-плътно до него. Усети топлината и през копринените им кимона.

– Анджин-сан? – промърмори тя, все още сънена.

– *Хай?*

Не я разбуди. Достатъчно му беше да я подържи в прегръдките си и да се отпусне, завладян от спокойствието, подарено му от тази нощ. Но преди да се унесе в сън, благослови Марико, заедно го бе научила на това.

– Да, разбира се, Оми-сан – каза Гьоко. – Веднага ще повикам Анджин-сан. Моля да ме извините. Ела с мен, Ако. – Гьоко изпрати детето да донесе чай и се втурна към градината, като се питаше какви ли жизнено важни новини е донесъл галопиращият конник, защото и тя бе дочула неговия тропот. И защо ли днес Оми-сан е такъв особен? Студен, груб, опасен. Защо е дошъл сам да изпълни такава незначителна поръчка? Защо не е изпратил някой от самураите?

Кой може да знае? Оми е мъж. Можеш ли го разбра, особено самураите? Но нещо не е наред. Дали пратеникът е донесъл вестта за война? Сигурно. Щом е война, значи – война, а тя не вреди на нашата работа. Даймио и самураите както винаги ще имат нужда от развлечения, по време на война дори повече, а във военно време парите нищо не значат за тях. Добре, много добре.

Тя се усмихна сама на себе си. Спомняш ли си войната преди близо четиридесет години, когато ти, седемнадесет годишно момиче, беше перлата на Мишима? Помниш ли смеха, любенето и чудните нощи, които плавно се сливаха с деня? Помниш ли, че беше дори със самия Стар

плешивец, бащата на Ябу – приятен старец, който вареше престъпниците, както и синът му след него. Помниш ли колко усилия ти бяха нужни да го изтощиш – за разлика от сина му. Гьоко се закикоти. Веднъж ми гостува три дни, след което ми стана постоянен клиент за цяла година! Какви времена бяха – какъв мъж! Ах, какви времена бяха!

Война или мир, няма значение. *Шигата га най, нее?* Тя си бе вложила добре парите при лихвари и търговци на ориз – тук малко, там малко. Фабриката за саке в Одавара и Чаеният дом в Мишима процъфтяваха също, а ето че днес Торанага щеше да купи и договора на Кику!

Да, интересни времена се очертаваха, а и предишната нощ бе страшно интересна. Кику беше блестяща и избухването на Анджин-сан за малко не развали всичко. Но тя се справи много умело с положението, като истинска куртизанка. А като си отиде Тода-сама, всичко беше безупречно, нощта – блажена благодарение на Кику.

Ах, тези мъже и жени! Толкова са прозрачни. Особено мъжете. Същински деца. Суетни, капризни, непослушни, сприхави, податливи, ужасни – много рядко чудесни, но затова пък какво ли би представлявал този тъй тъжен свят без тяхната детинска наивност, изкупваща всичките им недостатъци и която наричат как ли не, но всъщност си остава точно това – наивност.

Гьоко се подсмихна и за хиляден път си зададе въпроса: какво щяхме да правим на този свят, ако не бяха мъжете?

И пак забърза, като стъпваше достатъчно шумно, за да оповести пристигането си. Изкачи излъсканите кедрови стъпала. А начинът, по който почука, бе практикуван безброй пъти.

– Анджин-сан, много се извинявам, но Торанага-сама е изпратил да ви повикат. Наредено ви е веднага да се явите в крепостта.

– Какво, какво казахте?

Тя повтори с по-прости думи.

– А, разбрах. Добре. Аз там бързо! – чу го тя да казва със смешното си произношение.

– Много моля да ме извините. Кику-сан?

– Да, мама-сан? – След миг вратата се отмести. Кику и се усмихна. Кимоното бе плътно прилепнало по нея, косата и – красиво разрошена. – Добро утро, мама-сан, приятни ли бяха сънищата ви?

– Да, благодаря. Много се извинявам, че те обезпокоих. Желаяш ли чай, Кику-сан?

– О! – Усмивката на Кику се стопи. Това бе паролата, която Гьоко използваше пред клиентите и с която съобщаваше на Кику, че най-

ценният от тях, Оми-сан, се намира в Чаения дом. В такива случаи Кику можеше да завърши набързо танца, песента или разказа си и да отиде при него, ако желаше. Кику спеше с много малко клиенти, макар че забавляваше доста голям брой, ако платяха за това. Но малцина можеха да си позволят лукса да бъдат изцяло обслужени от нея.

– Какво има? – тихо, но остро попита Гьоко.

– Нищо, мама-сан. – И тя се провикна весело: – Анджин-сан, извинете, желаете ли чай?

– Да, благодаря.

– Ей сега! – засуети се Гьоко. – Ако! Бързай, дете!

– Да, господарке. – Ако внесе поднос с чай и две чаши, наля и Гьоко ги остави, след като отново се извини, задето ги е обезпокоила.

Кику сама подаде на Блаторн чашата. Той жадно изпи чая, след което тя му помогна да се облече. Ако и подаде чисто кимоно. Кику беше безкрайно внимателна към него, но вътрешно я изгаряше мисълта, че след малко ще трябва да придружи Анджин-сан извън пътната врата и да му се поклони на сбогуване. Изискваха го добрите обноски. Нещо повече – това бе нейна привилегия и нейно задължение. Само на куртизанките от Първа класа се разрешаваше да престъпват прага на пътната врата и да отдават на клиента си подобна чест. Всички други оставаха в очертанията на двора. Немислимо бе да не завърши нощта, както се очакваше от нея. Би било страшна обида за гостенина, но въпреки това...

За пръв път в живота си Кику усети неохота да се поклони на сбогуване на госта си в присъствието на друг клиент.

Не мога – само не на Анджин-сан пред Оми-сан!

Защо? – запита се тя. Дали не е, защото Анджин-сан е варварин и те е срам, че всички ще научат – тази нощ си принадлежала на един варварин? Не, не е това. Цяло Анджиго вече знае, пък и мъжете са еднакви – вземи единия... А този е самурай, хатамото, адмирал на всички кораби на Торанага-сама! Не, не е това.

Тогава?

Защото през тази нощ открих, че се срамувам от онова, което Оми-сан му направи. Защото всички трябва да се срамуваме. Не биваше Оми-сан да постъпва така. Анджин-сан е жигосан завинаги и имах чувството, че усещам това през коприната на кимоното. Горя от срам за него – един прекрасен човек, който не заслужава онова, което му бе сторено.

Омърсена ли съм?

Не, разбира се, само ме е срам заради него. И се срамувам от Оми-

сан поради същото.

И тогава от дълбините на съзнанието и отново изплуваха думите на мама-сан: „Дете мое, остави мъжките работи на мъжете. Нашето оръжие е смехът – срещу тях, света, боговете и дори старостта.“

– Кику-сан?

– Да, Анджин-сан?

– Сега аз тръгвам.

– Да. Ще излезем заедно.

Той внимателно взе лицето и в грапавите си длани и нежно я целуна.

– Благодаря. Нямам достатъчно дума за благодаря.

– Аз съм тази, която трябва да ви благодаря, Анджин-сан. Разрешете ми да го направя. А сега да тръгваме.

Тя позволи на Ако да доприглади косата и, която пусна свободно, завърза пояса на новото си кимоно и излезе след него.

Вървеше рамо до рамо с Анджин-сан, което беше нейна привилегия, а не на няколко крачки зад него, както бяха задължени да вървят съпруги, наложници, дъщери и прислужници. За миг той я прегърна през рамо и на нея и стана неприятно, защото не се намираха насаме в стаята. И изведнъж я обзе кошмарното предчувствие, че ще я целуне пред всички – Марико бе споменала за този варварски обичай – на раздяла пред портата. О, Буда, не допускай подобно нещо, молеше тя, почти изгубила съзнание от уплаха.

Мечовете му бяха в приемната. Обичаят изискваше те да се охраняват извън стаята за удоволствия, за да се избягнат кръвопролитни скандали между клиенти и да не би някоя от дамите да сложи край на живота си. Защото не всички дами в Света на върбите бяха щастливи или имаха късмет.

Блакторн затъкна мечовете си в пояса на кимоното.

Кику му се поклонил на верандата, където той си обу сандалите, а Гьоко и останалите също се появили, за да му се поклонят като на почетен гост. От другата страна на пътната врата бяха селският площад и морето. На площада се мотаеха голям брой самураи, включително и Бунтаро. Кику не видя Оми, но знаеше, че е някъде там и зорко следи всичко с поглед.

Анджин-сан изглеждаше огромен като планина, а тя до него като изящна статуетка. Прекосиха двора. И двамата съзряха Оми в един и същи миг. Бе застанал до портата.

Блакторн се спря.

– Добро утро, Оми-сан – каза като на приятел се поклони като на приятел, без да подозира, че Оми и Кику бяха повече от приятели. Пък и откъде да знае. Никой не му беше казал, мислеше тя. Защо да му казват? И какво значение има това?

– Добро утро, Анджин-сан. – Гласът на Оми беше също дружелюбен, но от погледа и не се изплъзна фактът, че той се поклони само колкото изискваше учтивостта. После черните му очи се обърнаха към нея и тя му се поклони с грейнала усмивка.

– Добро утро, Оми-сан. Голяма чест е за този дом.

– Благодаря, Кику-сан. Благодаря.

Тя почувствува изпитателния му поглед върху себе си, но се направи, че не го забелязва, и очите ѝ, както беше редно, нито за миг не се откъснаха от земята. Гъоко, прислужниците и свободните куртизанки наблюдаваха от верандата.

– Аз отивам крепост – каза Блаторн. – Всичко добре?

– Да, Торанага-сама изпрати да ви повикам.

– Да.

Кику вдигна очи. Оми не откъсваше поглед от нея. Тя му дари най-приятната си усмивка и погледна Анджин-сан. Той напрегнато наблюдаваше Оми, но щом усети, че тя го гледа, веднага се обърна и се усмихна.

– Много съжалявам, Кику-сан, Оми-сан, трябва отивам сега.

Поклони се на Оми. Оми отвърна на поклона му. Излезе през портата. Тя го последва, затаила дъх. Всякакво движение замря на площада. В настъпилата тишина тя го видя да се обръща към нея и в един страшен миг и се стори, че ще я прегърне. Но за огромно нейно облекчение той само спря и закача, като всеки цивилизован човек.

Тя се поклони с всичката нежност, която можа да изстиска от себе си, усещайки как погледът на Оми се забива в нея като свредел.

– Благодаря, Анджин-сан – усмихна се тя само на него. Въздишка премина през целия площад. – Благодаря. – И добави задължителното: – Заповядайте пак при нас. Ще броя миговете до следващото ви посещение.

Той се поклони точно толкова безгрижно, колкото изискваше доброто възпитание, и си тръгна високомерно, като истински самурай. А тя, за да го възнагради за безупречното му държане и да накаже Оми за излишната хладност в поклона му, остана на мястото си и изпрати Анджин-сан с поглед, с което му оказва още по-голяма чест.

Изчака, докато най-послед почти се изгуби от погледа и. Той се

извърна в последния момент и погледна към нея. Махна и с ръка. Тя се поклони много ниско, като се разтапяше от вниманието на целия площад, насочено към тях двамата, но същевременно се преструваше, че не го забелязва. И чак когато той наистина изчезна, тя се прибра вътре. Горда и неизмеримо грациозна. Всеки мъжки поглед беше закован в нея, докато тя затваряше вратата, опиваше се от тази красота и завивдаше на Анджин-сан, който, изглежда, се бе проявил като истински мъж, щом тя така го изпрати.

– Колко сте красива – каза Оми.

– Как ми се иска да е така, Оми-сан – отвърна му тя с втората си похубост усмивка. – Желаете ли чай? Или нещо за хапване?

– Ако ми направите компания – да.

Гьоко се присъедини към тях с най-мазната си усмивка.

– Моля да ме извините за лошите обноски, Оми-сама. Моля ви да хапнете с нас. Закусили ли сте?

– Още не, но не съм гладен. – Той погледна към Кику. – А вие закусихте ли?

Гьоко ги прекъсна многословно:

– Разрешете ни да ви донесем нещо, което няма да е недостойно за вас, Оми-сама. Ще се присъедините ли към нас, след като се преоблечете, Кику-сан?

– Разбира се, моля да ме извините, Оми-сама, задето ви се показвам в такъв вид. Много се извинявам. – И момичето се затича, като се престори на щастливо – което не беше вярно. Ако я следваше по петите.

– Бих искал да бъда с нея тази вечер за вечеря и развлечения – кратко отрязва Оми.

– Разбира се, Оми-сама – поклони се ниско Гьоко, като знаеше много добре, че Кику няма да бъде свободна. – Голяма чест е за дома ми и за всички нас. Кику-сан има голям късмет, че и оказвате такова внимание.

– Три хиляди коку! – Торанага беше възмутен.

– Да, господарю – отговори Марико. Намираха се на личната му веранда в крепостта. Започна да вали, но дъждът не намали голямата жега. Марико се чувствуваше отпусната, много уморена и копнееше за хладната есен. – Съжالياвам, но по никакъв начин не можах да сваля цената. Преговаряхме до зори. Много съжالياвам, господарю, но вие ми

наредихте на всяка цена да се споразумея с нея още тази нощ.

– Но три хиляди, Мариико-сан! Това е изнудване. – Всъщност Торанага беше доволен, че се е появил нов проблем, който да му отвлече вниманието от налегналите го тревоги: фактът, че християнският свещеник Цуку-сан пътуваше заедно с регента парвеню Дзатаки, предвещаващо само неприятности. Беше обмислил всички пътища за измъкване, оттегляне и нападение и отговорът беше неизменен: ако Ишидо действа бързо, аз съм загубен.

Трябва ми време. Но как да го изкопча?

На мястото на Ишидо бих започнал незабавно, без да чакам края на дъждовете. Ще разположа хората си по същия начин, както направихме с тайко, за да разбием Бепу. Този план винаги ще печели – защото е безкрайно прост. Ишидо не може да е толкова глупав, че да не вижда: единственият начин да се защитава Кванто е, като се притежава Осака. Докато Осака е настроена враждебно, Кванто е в опасност. Тайко много добре го знаеше и именно затова ми подари тези осем провинции. Без Кияма, Оноши и варварските свещеници...

Торанага с усилие на волята пропъди мисълта за утрешния ден и се съсредоточи изцяло върху невъзможната сума пари.

– За три хиляди коку и дума не може да става.

– Съгласна съм, господарю, напълно сте прав. Според мен и петстотин е много, но тази Гьоко не пожела да свали цената. Макар че има една възможност...

– Каква?

– Тя помоли за честта да свали цената до две хиляди и петстотин коку, ако благоволите да я приемете насаме за една пръчка време.

– Една мама-сан ще се откаже доброволно от петстотин коку само за да разговаря с мен?

– Да, господарю.

– Защо? – подозрително попита той.

– Каза ми каква е причината, господарю, но смирено ме помоли да и разрешите сама да ви обясни всичко. Имам всички основания да вярвам, че предложението и ще ви се стори интересно. Пък и петстотин коку... не е малко спестяване. Много съжалявам, че не можах да се справя по-добре, макар че Кику-сан е дама Първа класа и напълно заслужава статута си. Знам, че не се справих с възложената ми задача.

– Така е – кисело се съгласи Торанага. – И хиляда коку щяха да са много. Това е Идзу, а не Киото.

– Напълно сте прав, господарю. Казах на жената, че цената е

направо възмутителна и неприемлива и че аз в никой случай не мога да я приема на своя глава, макар и да ми заповядахте да приключа сделката още снощи. Надявам се да ми простите неподчинението, но и казах, че преди да и дам окончателната си дума, трябва да се посъветвам с майката на Оми-сан, която е старша дама в селото.

Торанага се съживи и веднага забрави неприятностите си.

– Аха, значи сделката е уговорена, но не е окончателна?

– Да, господарю, докато не се посъветвам с Касиги-сама, не сте обвързан с нищо. Казах, че ще и отговоря днес по пладне. Моля да ми простите неподчинението.

– Трябваше да приключите сделката, както ви наредих – престори се на ядосан Торанага, макар да беше ужасно доволен от умната вратичка, която Марико му беше оставила отворена, за да даде положителен или отрицателен отговор, без да изгуби престиж. Би било немислимо той самият да се пазари за пари. Но ох ко, три хиляди коку... – Значи твърдите, че договоят на това момиче си струва ориза, необходим за изхранването на хиляда семейства в продължение на три години?

– Заслужава си всяко зрънце ориз, но за определен мъж.

Торанага я изгледа изпитателно.

– Нима? Я ми разкажете какво знаете за нея и всичко, което се случило там.

И Марико му разказа – като пропусна само чувствата си към Анджин-сан и дълбочината на неговите чувства към нея. Както и предложението, което и направи Кику.

– Добре, много добре – остана доволен Торанага. – Той трябва много да и е допаднал, щом още първия път е останала тъй дълго на портата.

Цяло Анджино бе очаквало този момент – момента на раздялата между варварина и дамата Първа класа.

– Трите коку се оказаха за него добре вложени. Славата му сега ще се носи навсякъде.

– Така е – отвърна Марико, много доволна от достойното представяне на Блаторн. – Тя е изумителна дама, господарю.

Торанага беше заинтригуван от увереността на Марико, че е сключила добра сделка. Все пак петстотин коку щяха да са достатъчни за договора. Повечето съдържателки на чайни домове не спечелваха толкова за цял живот работа, затова беше много озадачаващо, че Гьоко-сан бе готова да пожертвува с лека ръка такава сума...

– Значи си заслужава всяко зрънце ориз, казвате? Не мога да

повярвам.

– Зависи за кой мъж, господарю. Но съм убедена в това. Не мога само да преценя кой може да бъде този мъж.

Чу се почукване по вратата.

– Да?

– Анджин-сан чака при главната порта, господарю.

– Доведете го тук.

– Да, господарю.

Торанага започна да си вее с ветрилото. Беше наблюдавал скришом Марико и от погледа му не убягна радостта, която премина през лицето и. Той нарочно не я беше предупредил, че е изпратил да го повикат.

Какво да правя? Всичко, което включих в плановете си, все още е в сила. Сега обаче повече от всякога имам нужда от Бунтаро, Анджин-сан и Оми. И от Марико – много.

– Добро утро, Торанага-сама.

Торанага отвърна на поклона му и забеляза топлината, обляла Блаторн при вида на Марико. Последваха официални поздрави и отговори, след което нареди:

– Марико-сан, кажете му, че призори ще потегли заедно с мен. А вие продължавате за Осака.

Тя отново усети познатата хладна тръпка.

– Да, господарю.

– Аз отивам в Осака, Торанага-сама? – попита Блаторн.

– Не, Анджин-сан. Кажете му, Марико-сан, че аз заминавам за ден-два при минералните извори в Шудзенджи. Дотам ще ме придружите и двамата, откъдето вие продължавате за Осака, а той ще тръгне към границата и оттам за Йедо.

Следеше ги отблизо. Блаторн каза нещо забързано и напрегнато.

– Много съжалявам, Торанага-сама, но Анджин-сан най-покорно моли да му разрешите да ползува услугите ми за още два дни. Казва, моля да ме извините, че присъствието ми до него ще ускори въпроса с неговия кораб. След това, ако такава е волята ви, веднага ще вземе един от крайбрежните ви кораби и ще ме изпрати за Осака, а той самият ще продължи за Нагасаки. Предполага, че по този начин ще се спести много време.

– По въпроса за кораба не съм взел още окончателно решение. Нито по въпроса за екипажа. Може да не му се наложи да ходи в Нагасаки. Изяснете му много добре това. Още нищо не е решено. Но ще обмисля молбата му относно вас. Утре ще получите отговора ми. А сега можете

да вървите... Да, още нещо, Марико-сан. Кажете му, че ми трябва сплък на всичките му предци. Да го направи, а вие ще го преведете и ще потвърдите писмено достоверността му.

– Да, господарю. Веднага ли да свършим тази работа?

– Не, като пристигне в Йедо.

Марико преведе на Блаторн.

– За какво му е? – учуди се той.

Марико го изгледа поразена.

– Как за какво? Всеки самурай трябва да има записани официално всички раждания и всяка смърт в рода си, както и всички имения, които притежава, и земи, които е получил в награда. Как иначе ще може господарят му да държи всичко в пълен ред? Във вашата страна не е ли така? Тук законът задължава всички граждани да бъдат записани в обществените регистри, дори и ета: дати на раждане, смърт, женитби... Всяко селце, град и улица са задължително регистрирани. Иначе как ще знаем кой откъде е, какво му е потеклото?

– Ние не записваме такива неща. Невинаги. И неофициално. Значи всички са регистрирани? До един?

– О, да, дори и ета, Анджин-сан. Това е много важно, не мислите ли? По този начин никой не може да претендира, че е нещо, което не е. Престъпниците се залавят по-лесно, а мъже, жени и родители не могат да измамат никого при женитбите.

Блаторн отложи разсъжденията си по въпроса за по-късно и изигра още една карта, на която беше заложил и която, както се надяваше, щеше да доведе до гибелта на Черния кораб.

Марико го изслуша най-внимателно, зададе му един – два допълнителни въпроса и чак тогава преведе на Торанага:

– Господарю, Анджин-сан ви благодари за благоволенieto и множеството подаръци. Моли ви да му окажете чест, като изберете лично двестата васали, които му позволихте да има. Казва, че вашите указания в това отношение ще са безценни.

– Готов ли е да даде за тях хиляда коку? – запита веднага Торанага. Забеляза изненадата, изписана по лицата и на двамата. Радвам се, че все още си прозрачен, Анджин-сан, въпреки цялата лакировка на цивилизованото ти поведение, помисли си той. Ако играех комар, бих заложил, че идеята не е твоя – някой ти е подсказал да ми искаш подобни указания.

– *Хай* – отговори твърдо Блаторн.

– Добре – съгласи се той сухо. – Щом като Анджин-сан е толкова

шедър, приемам предложението му. Хиляда коку. В помощ на някои нуждаещи се самураи. Кажете му, че васалите му ще го чакат в Йедо. Ще се видим утре призори, Анджин-сан.

– Да, благодаря, Торанага-сама.

– Марико-сан, посъветвайте се още сега с Касиги-сан. След като вече сте се съгласили на тази сделка, предполагам, че тя също ще я одобри, колкото и да е неблагоприятна, макар да допускам, че ще пожелае да размисли до утре заран, защото сумата е наистина главозамайваща. Изпратете някой слуга да доведе тази Гьоко по залез слънце. А тя да води със себе си куртизанката. Кику-сан може да пее, докато разговаряме.

Торанага ги освободи, доволен, че е направил спестяване от хиляда и петстотин коку. Някои хора са тъй разточителни, помисли си той добродушно.

– Ще ми останат ли достатъчно, за да наема екипаж? – попита Блаторн.

– О, да, Анджин-сан. Но засега не ви е разрешил да заминете за Нагасаки. Петстотин коку са повече от достатъчно, за да преживеете една година, а останалите петстотин можете да превърнете в сто и осемдесет кобана злато и с тях да си наемете моряци. Това са страшно много пари.

Фуджико се надигна, едва прикривайки болките си, и каза нещо на Марико.

– Вашата наложница ви моли да не се безпокоите, Анджин-сан. Тя ще ви даде препоръчителни писма до някои лихвари, които ще ви отпуснат всички необходими средства. Ще уреди каквото трябва.

– Да, но нали трябва да плащам на свитата си? И с какво ще издържам къщата, Фуджико-сан и слугите?

Марико беше потресена.

– Моля ви, много се извинявам, но това, разбира се, не са ваши грижи. Наложницата нали ви каза, че ще се погрижи за всичко. Тя...

Фуджико я прекъсна и двете жени си говориха известно време.

– *А со десу, Фуджико-сан.* – Марико се обърна отново към Блаторн: – Тя ви моли да не си губите времето с подобни грижи, а да се занимавате само с проблемите на Торанага-сама. Тя има свои собствени средства, от които може да черпи в случай на нужда.

Блаторн пресметна.

– Ще ми заеме пари?

– О, не, Анджин-сан, ще ви ги даде, разбира се. Ако имате нужда.

Не забравяйте, че финансовите ви затруднения ще продължат само тази година. От догодина сте богат. Що се отнася до свитата ви, първата година ще получат по две коку. Не забравяйте, че Торанага-сама ви подава цялото им въоръжение и конете, а две коку са достатъчно, за да се изхранят самите те, конете и семействата им. Не забравяйте също, че подарихте на Торанага-сама шестмесечния си доход, за да ги подбере лично той. Това е огромна чест, Анджин-сан!

– Така ли мислите?

– Разбира се. И Фуджико-сан е напълно съгласна. Много умно постъпихте.

– Благодаря.

Блакторн си позволи да не прикрива задоволството си. Възвръщаш си уменията да мислиш. Нещо повече – започваш вече да мислиш като тях, зарадва се той. Да, много умно беше от моя страна, че поканих Торанага да ми помогне. Сега ще получа възможно най-добрите самураи – нещо, което беше немислимо да постигна сам. Какво са хиляда коку в сравнение с Черния кораб? Сбъдна се още нещо от думите на Марико: че една от слабостите на Торанага е неговото скъперничество. Тя, разбира се, никога не му го беше казвала направо, а само, че с невероятното си богатство Торанага успявал да постигне много повече, отколкото всички други даймио в империята. Този намек, подкрепен от собствените му наблюдения – дрехите на Торанага бяха крайно семпли, както и храната му, а начинът му на живот почти не се отличаваше от този на всеки самурай, – му подсказа още един ключ към разгадаването на Торанага.

Благодаря на бога за Марико и за брат Доминго!

Паметта му го върна обратно в затвора и си помисли колко близо беше тогава до смъртта и колко близо е до нея и сега – въпреки всичките си почести. Защото Торанага с едната ръка дава, а с другата може да отнеме всичко. Мислиш го за приятел, но щом е в състояние да убие жена си, любимия си син, как можеш да разчиташ на дружбата му или на живота си? Няма как, отговори си той и отново си каза за кой ли път: всичко е карма. Нищо не мога да направя срещу карма, а и винаги съм бил на ръба на смъртта, така че в сегашното си положение не виждаше нищо ново. Отдай се на карма в цялата и прелест. Приеми карма с цялото и величие. Довери се на карма през следващите шест месеца. И тогава, догодина по същото време, ще прекосяваш Магелановия проток, на път за Лондон, далеч от пипалата му...

Фуджико говореше нещо и той я наблюдаваше. По превръзките и

все още имаше избили петна. Лежеше, обзета от болки, на рогозките, а една прислужница непрекъснато и вееше.

– Тя ще уреди всичко до утре сутринта, Анджин-сан. Предлага да вземете със себе си два коня и един товарен за багажа ви, един прислужник, една прислужница...

– Достатъчно е един прислужник.

– Много се извинявам, но трябва да вземете и прислужница. Освен това ви трябва готвач и помощник-готвач.

– Няма ли да има походна кухня, която можем... да мога да ползувам?

– Да, разбира се. Но ви трябва свой собствен готвач, Анджин-сан. Вие сте хатамото.

Той разбра, че споровете за безполезни.

– Оставям всичко вие да решите.

– Да, много умно постъпвате, Анджин-сан, много мъдро. А сега ви моля да ме извините, но трябва да започна да си опаковам багажа.

И Марико ги остави много щастлива. Почти не бяха разговаряли насаме, само размениха няколко думи на латински, колкото да разберат и двамата, че вълшебната нощ, както и онази, другата, бяха оставили нещо в душите им, но не биваше дори да споменават за тях, защото и така щяха да бъдат вечно живи в съзнанията им.

– Страшно се зарадвах, като научих, че е останала тъй дълго пред портата. Престижът ви сега е огромен, Анджин-сан.

– За миг щях да забравя думите ви и малко остана да я целуна пред всички.

– Ох ко, Анджин-сан, това щеше да е ужасно.

– Ох ко, напълно сте права! Ако не бяхте вие, сега да съм без капка престиж – сгърчен в прахта червей.

– Но вместо това сте знаменит и никой не се съмнява в способностите ви. Послужихте ли си с някой от онези любопитни инструменти?

– Ах, прекрасна лейди, в моята страна имаме древен обичай: един мъж никога да не обсъжда интимни подробности за една дама с друга дама.

– И ние имаме същия обичай. Но аз ви попитах само дали сте се насладили на инструмента, а не как сте го използвали. Да, и ние имаме същия обичай. Радвам се, че сте останали доволен от нощта. – Тя му се усмихна топло. – Много е мъдро човек да се държи като японец в Япония, нали?

– Нямам достатъчно думи да ви се отблагодаря, задето ме учите,

задето ме наставлявате, задето ми отворихте очите, задето... – Щеше да каже „задето ме обичате“. – Задето съществувате.

– Нищо не съм направила.

– Благодаря ви за всичко – и за подаръка.

– Радвам се, че сте изпитали такова голямо удоволствие.

– Тъжен съм, че вие не изпитахте никакво удоволствие. Радвам се, че и на вас ви е заповядано да тръгнете за минералните извори. Но защо и за Осака?

– О, не, не ми е заповядано да ходя в Осака. Торанага-сама ми разреши да отида там. Имаме имуществва и семейни дела, за които трябва да се погрижа. Освен това и синът ми е там. Трябва да занеса също така лични послания до Кирицубо-сан и Садзуко-сан.

– Не е ли опасно за вас? Спомнете си какво ми казахте – войната ще избухне всеки момент, а врагът е Ишидо. Торанага-сама не е ли на същото мнение?

– Да, но засега войната все още не е избухнала. Пък и самураите не воюват с жени, освен ако жените не воюват с тях.

– А вие? Спомнете си за моста през рова в крепостта Осака. Нали тръгнахте е мен, за да заблудим Ишидо. Той щеше да ме убие иначе. Спомнете си също как се бихте е меч в ръка на кораба.

– А, тогава само защищавах живота на своя господар, както и собствения си живот, защото беше в опасност. Това беше мой дълг, Анджин-сан, и нищо повече. Сега за мен няма никаква опасност. Аз съм била придворна дама на Йодоко-сама, вдовицата на тайко, и дори на Очиба-сама, майката на наследника. Имам честта да бъда тяхна приятелка. Не ме заплашва никаква опасност. Именно затова ме пуска Торанага-сама. Но за вас в Осака не е безопасно поради бягството на Торанага-сама и начина, по който той постъпи с Ишидо-сама. Не бива никога да ходите там. А Нагасаки е безопасно място за вас.

– Значи е съгласен да отида там?

– Не още. Но когато даде съгласието си, безопасността ви ще бъде осигурена. Той има голяма власт в Нагасаки.

„По-голяма от властта на езуитите ли?“ – искаше му се да попита, но вместо това каза:

– Ще се моля Торанага-сама да ви нареди да пътувате с кораб до Осака. – Видя я как потръпна при тези думи. – Какво ви е?

– Нищо... Просто много ми е неприятно да пътувам по море.

– Как ще ви нареди да пътувате?

– Не знам, но... – Тя се превърна отново в палаво момиченце и

премина на португалски: – Но заради вас ще трябва да вземем и Кики-сан, нали?

Блакторн се присъедини към смеха и.

– Няма да е зле, макар че... – Той млъкна, спомнил си внезапно погледа на Оми. – Знаете ли, Мариико-сан, като бях там на портата, останах с впечатлението, че Оми-сан я погледна много особено, като любовник – ревнив любовник. Не знаех, че са в такива отношения.

– Доколкото ми е известно, той е неин клиент, постоянен клиент. Но това какво ви засяга?

– Защото погледът му беше много особен. Много.

– Той няма право на никакви претенции към нея. Тя е куртизанка Първа класа и може да приема или отхвърля когото си желае.

– Ако в Европа съм имал такива отношения с момиче... нали ме разбирате, Мариико-сан?

– Мисля, че ви разбирам, Анджин-сан, но какво ви засяга всичко това? Не сте в Европа и той няма никакви права над нея. Ако тя желае да приема и вас, и него, или дори да ви отхвърли и двамата, това си е само нейна работа и не засяга никого.

– Бих казал, че и е любовник в европейския смисъл на думата. При това положение има какво да ме засяга, нали?

– Но какво общо има това с нея и професията и?

Той не настоя повече. Ала сърцето и умът му подсказваха да бъде нащрек. Не е чак толкова просто, Мариико-сан, дори тук. Оми смята Кики-сан за нещо много специално, дори и тя да не е на същото мнение. Може би трябваше да ме предупредят, че е неин любовник. Предпочитам Оми да ми е приятел, отколкото враг. Възможно ли е Мариико и този път да е права? Че любенето за тях няма никаква връзка с любовта?

Помогни ми, господи, много съм объркан. Донякъде вече съм японец, но до голяма степен съм си още европеец. А за да оцелея, трябва да се държа като тях и да мисля като тях. Повечето от нещата, в които те вярват, са толкова по-приемливи от нашите обичаи, че се изкушавам изцяло да стана японец. Ала все пак... домът ми е там, през моретата, където са се родили моите прадеди, където живее семейството ми, Фелисити, Тюдор и Елизабет.

– Анджин-сан?

– Да, Фуджико-сан?

– Моля ви, не се притеснявайте за пари. Не мога да ви гледам разтревожен. Много съжалявам, че не съм в състояние да ви придружа до Йедо.

– Скоро видя вас в Йедо, *нее*?

– Да. Лекарят каза, че вече се оправям, и майката на Оми-сан е съгласна с него.

– Кога е тук лекар?

– Залез слънце. Много съжалявам, че не мога да тръгна утре с вас.

Много моля да ме извините.

Той отново се замисли за задълженията си към своята наложница. Но отложи тази тема за друг път, тъй като я измести друга, по-важна мисъл. Премисли хрумването си и го намери за добро. И нетърпящо отлагане.

– Аз отивам сега. Скоро ще се върна. Вие почивате... Разбирате, нали?

– Да, моля да ме извините, че не мога да стана и че... Много съжалявам.

Той отиде в стаята си. Взе пищова от скривалището, провери дали е в ред и го затъкна под кимоното си. След това се запъти към къщата на Оми. Оми го нямаше. Посрещна го Мидори и му предложи чай, но той вежливо отказа. Тя държеше на ръце двегодишното си момченце. Много съжалявам, рече, Оми-сан скоро ще се върне. Не би ли искал Анджин-сан да го почака? Беше неспокойна, макар и извънредно учтива. Той отново отказа, благодари и, добави, че по-късно пак ще наmine, и се спусна обратно към своята къща.

Селяните бяха вече разчистили мястото и се готвеха да започнат строежа. От пожара не бяха спасили нищо, освен някои кухненски прибори. Фуджико не пожела да му каже колко ще струва новият строеж. Било много евтино, твърдеше тя. Моля, не се тревожете.

– Карма, Анджин-сан – обади се един от селяните.

– Да.

– *Шигата га най, нее*? Не се безпокойте, къщата скоро ще е готова – по-хубава от преди.

В този момент Блаторн забеляза Оми, който се изкачваше към дома си сериозен и изпънат като струна. Отиде да го пресрещне. Като го видя, Оми сякаш се поуспокои.

– А, Анджин-сан – сърдечно възкликна той. – Разбрах, че и вие заминавате призори с Торанага-сама. Много добре, ще пътуваме заедно.

Въпреки явното му дружелюбие Блаторн беше нащрек.

– Чуйте, Оми-сан – сега аз отивам там – посочи той платото. – Моля, елате с мен, да?

– Днес няма да има учения.

– Знам. Моля, елате с мен.

Оми забеляза, че ръката на Блаторн стискаше дръжката на големия меч с типичен самурайски жест – за да не се клати. В следващия миг наблюдателните му очи видяха и издутото място под пояса и по очертанията се досети, че това е скрит пищов.

– Комото е позволено да носи два меча, трябва да смее да ги използва, а не само да ги носи, нали?

– Моля? Не разбрах.

Оми повтори, този път с по-прости думи.

– А, разбрах. Да, добре.

– Да. Господарят Ябу каза – сега, щом сте вече самурай, трябва да научите някои неща, които за нас са естествени като слънцето и въздуха: как да бъдете секундант при сепуку или дори вие самият да се подготвите за собственото си сепуку – нещо, което сме длъжни да знаем. Да, Анджин-сан, трябва да се научите да боравите с мечовете си. Много е важно за самурая да умее да си служи с меча и да го почита.

Блаторн не разбра и половината от казаното, но му беше ясно какво се опитва да му внуши Оми. Или поне, поправи се той неспокойно, горе-долу ми е ясно какво говори, но какъв ли е подтекстът?

– Да, вярно, много важно. Моля, един ден вие ме научите може би? За мен голяма чест.

– Да, аз ще ви науча, Анджин-сан.

Блаторн настръхна от заплахата, прозвучала в гласа на Оми. Внимавай, каза си той. Не започвай да си въобразяваш разни неща.

– Благодаря. А сега да отидем там, моля. Малко време. Вие елате с мен, да?

– Добре, Анджин-сан, но да отидем с конете си. След малко ще дойда.

Оми се изкачи горе и влезе в двора на къщата си.

Блаторн нареди на слугата да оседлае коня му и го възседна от дясната му страна, както беше прието в Япония и Китай. Да си знаеш, че не те чака добро, ако вземе да те учи да се биеш с меч, каза си той и дясната му ръка докосна скрития пищов. Топлината му вдъхна увереност, която обаче се стопи с повторната поява на Оми. До него язدهа четири-ма самураи.

Шестимата се задрусаха един до друг по неравния път нагоре към платото. Минаха покрай няколко роти самураи в пълно бойно снаряжение, водени от офицерите си, с развени знаменца на върховете на копията си. Когато се изкачиха на високото, пред тях се откри целият

мускетен полк, строен за поход извън лагера, всеки застанал до оседлания си кон с приготвен отзад багаж. Начело бяха Ябу, Нага и помощниците им. Дъждът заваля силно.

– Всички войски отиват? – озадачено попита Блаторн и дръпна юздите на коня си.

– Да.

– Отиват на извори с Торанага-сама, Оми-сан?

– Не знам.

Както винаги в опасни моменти Блаторн усети по интуиция, че не бива да задава повече въпроси. Но на един трябваше да получи отговор.

– А Бунтаро-сан? Той с нас утре? – небрежно попита той.

– Не. Бунтаро-сама вече замина. Тази сутрин беше на площада, когато излизахте от Чаения дом. Не го ли забелязахте?

Блаторн не прочете нищо необичайно по лицето на Оми.

– Не, не го видях, много съжалявам. Той също отива на извори?

– Предполагам, не съм сигурен. – Дъждът се стичаше по конусовидната шапка на Оми, завързана под брадичката му. Очите му почти не се виждаха. – Защо искахте да ме доведете тук?

– Ще покажа едно място, както казах. – И преди Оми да успее да добави нещо, Блаторн пришпори коня си. Безпогрешното му чувство за ориентация на опитен мореплавател му помогна да си припомни съвсем точно мястото над земната пукнатина. Той слезе от коня си и повика с жест Оми. – Моля.

– Какво има? – прозвуча остро гласът на Оми.

– Моля, тук, Оми-сан. Сам.

Оми махна на телохранителите си да се отдалечат и пришпори коня си напред, докато най-после се извиси над Блаторн.

– *Нан десу ка?* – попита той, а ръката му недвусмислено стисна дръжката на меча.

– Това място Торанага-сама... – Блаторн не можа да намери подходящи думи и дообясни мисълта си с красноречиви жестове.

– Тук го измъкнахте от земята ли? И какво от това?

Блаторн го погледна многозначително, след това свали поглед към меча си, отново го погледна, но не каза нищо. Избърса дъждовните капки от лицето си.

– *Нан десу ка?* – още по-раздразнено попита Оми.

Блаторн продължи да мълчи. Оми се загледа надолу към пропастта и пак вдигна поглед към Блаторн. Изведнъж очите му светнаха.

– *А со десу! Укаримасу!* – Замисли се за миг, после извика един от

телохранителите си. – Доведи веднага Мура и двадесет души с лопати.

Самураят препусна в галоп. Оми отпрати останалите обратно в селото, слезе от коня си и застана до Блаторн.

– Да, Анджин-сан. Отлична идея! Отлична!

– Идея? Каква идея? – невинно попита Блаторн. – Само показал място. Помислил: вие искате знаете място. Много съжалявам, не разбирам.

– Торанага-сама е изгубил тук мечовете си. Те са много ценни. Ще е доволен, ако си ги получи обратно. Много доволен, нали?

– *A co!* Не моя идея, Оми-сан. Идея на Оми-сан.

– Разбира се, благодаря. Вие сте добър приятел и мислите много бързо. Трябваше сам да се досетя. Да, добър приятел сте, а през следващите месеци ще имаме голяма нужда от приятели. Войната е неминуема, независимо дали я искаме, или не.

– Моля? Много се извинявам. Не разбирам, говорите толкова бързо. Моля да ме извините.

– Радвам се, че сме приятели. Вие и аз. Разбирате ли?

– Разбирам. Вие казвате война? Война сега?

– Скоро. *Шигата га най*. Какво можем да направим? Нищо. Не се безпокойте, Торанага-сама ще победи изменника Ишидо и неговите съюзници. Това е истината, разбирате ли? Не се тревожете.

– Разбирам. Аз отивам сега моя къща. Добре?

– Да. Ще се видим призори. Отново би благодаря. Блаторн кимна, но не си тръгна.

– Много е хубава, нали?

– Кой?

– Кику-сан.

Блаторн стоеше леко разкراчел, готов да отскочи назад, да измъкне пищова си и да стреля. Спомняше си като бял ден нечовешката скорост, при това постигната с такава лекота, с която Оми обезглави онзи селянин преди толкова много време, затова гледаше да е винаги нащрек. Беше решил, че е в интерес на собствената му безопасност да повдигне въпроса за Кику. Оми никога не би го направил. За него подобна проява на невъзпитание бе немислима. Изпълнен със срам заради собствената си слабост, японецът би заключил своята тъй неподобаваща за него ревност в някое тайно кътче на мозъка си. И именно защото бе тъй чуждоземна и срамна, тази ревност щеше да го разяжда, докато в най-неочакван момент Оми щеше да избухне, заслепен от ярост.

– Кику-сан ли? – попита Оми.

– *Хай*. – От погледа на Блаторн не убягна фактът, че събеседникът му бе поразен. Въпреки това бе доволен, че така добре избра мястото и момента за този разговор. – Много е хубава, нали?

– Хубава ли?

– *Хай*.

Дъждът се засили. Тежките капки удряха по калта. Конете им потръпваха зиморничаво. И двамата се бяха измокрили до кости, но дъждът беше топъл и не ги смущаваше.

– Да – съгласи се Оми. – Кику-сан е много хубава. – Последва порой от думи, които Блаторн не разбра.

– Няма достатъчно думи сега, Оми-сан. Няма достатъчно думи, за да говоря ясно. По-късно – да. Не сега. Разбирате ли?

Но Оми сякаш не го чуваше. После изведнъж каза:

– Има достатъчно време, Анджин-сан. Достатъчно, за да говорим за нея, за вас, за мен и за карма. Но съгласен, сега не е моментът.

– Мисля, че разбирам. Да вчера не знам, че Оми-сан и Кику-сан добри приятели – притисна го той отново.

– Тя не е моя собственост.

– Сега знам, вие и тя много добри приятели. Сега...

– Тръгвайте си! Този въпрос е приключен. Жената е нищо. Нищо!

Но Блаторн упорито не помръдна от мястото си.

– Следващия път аз...

– Разговорът приключи! Не ме ли чухте? Приключи!

– *Ийе, ийе*, за бога!

Ръката на Оми посегна към меча. Без дори да се усети, Блаторн отскочи две крачки назад. Ала Оми не издърпа меча си, нито Блаторн – пищова. И двамата се приготвиха, макар че никой не искаше да започне първ.

– Какво искате да кажете, Анджин-сан?

– Следващия път аз първо попитам – за Кику-сан. Ако Оми-сан каже да – да. Ако не – не. Разбирате ли? Като приятел на приятел.

Оми отпусна ръката си върху меча.

– Повтарям, тя не е моя собственост. Благодаря, че ми посочихте това място, Анджин-сан. Довиждане.

– Приятел?

– Разбира се.

Оми се доближи до коня на Блаторн и го хвана за юздата. Блаторн се метна на седлото и погледна надолу към Оми. Ако имаше някакъв начин да му се размине, още сега би стрелял в главата на самурая.

Което щеше да е най-безопасното.

– Довиждане, Оми-сан.

Оми го проследи с поглед. Блаторн не се обърна нито веднъж, докато не преваля хребета. Оми отбеляза с камъни точното място до пропастта, клекна до него и вбесен зачака, без да обръща внимание на поройните води.

След малко пристигнаха Мура и селяните, опръскани с кал.

– Мура, точно на това място Торанага-сама е паднал в пукнатината.

Тук някъде са заровени мечовете му. Донесете ми ги преди залез слънце.

– Да, Оми-сама.

– И ако имахте поне малко мозък, ако наистина ви беше грижа за мен, вашия господар, и за моите работи, досега да сте ги изкопали.

– Моля да извините глупостта ми.

Оми си тръгна. Те погледаха след него, след което се разпръснаха в кръг около камъните и започнаха да копаят.

Мура тихо се обади:

– Уо, утре ще тръгнеш заедно с носачите на багажа.

– Да, Мура-сан. Но как?

– Ще предложи услугите ти на Анджин-сан. Той нищо няма да забележи.

– Да, но наложницата му, ох ко – тя веднага ще забележи – прошепна Уо.

– Тя няма да пътува с него. Разбрах, че изгарянията и са доста тежки. По-късно ще тръгне с кораб за Йедо. Знаеш какво трябва да направиш, нали?

– Да издиря тайно светия отец и да отговоря на всичките му въпроси.

– Да. – Мура се отпусна и започна да говори с нормален глас. – Значи заминаваш с Анджин-сан, Уо. Той плаща добре. Бъди услужлив, но не прекалено, за да не те вземе със себе си чак в Йедо.

Уо се засмя.

– Казват, че в Йедо всички били толкова богати, че пикаели в сребърни гърнета – дори и ета. А жените им имали кожа като морска пяна – без никакви косми.

– Вярно ли е, Мура-сан? – намеси се втори селянин. – Наистина ли нямат косми?

– Първия път като бях там, Йедо беше само едно смрадливо рибарско село, по-малко дори от Анджино – отговори Мура, без да спре да

копае. – Това беше, когато преследвахме Бепу с Торанага-сама. Отсякохме повече от три хиляди глави. Що се отнася до другото, всичките момичета, с които съм бил там, си имаха косми освен една корейка, но тя ми каза, че си ги била изскубала един по един.

– Какво ли не правят жените, за да ни привлекат – обади се някой.

– Да, но много ми се иска да видя с очите си подобно нещо – въздъхна беззъбият Нинджин.

– Залагам лодка с риба срещу кофа фъшкии, че страшно боли да си скубеш космите – подсвирна учудено Уо.

– Когато стана ками, искам да навестя Кику-сан – казват, че от рождение си е напарфюмирана и с гладка кожа.

Те се смееха и шегуваха, но не преставаха да копаят под силния дъжд и ямата ставаше все по-дълбока.

– Анджин-сан трябва да се е представил много добре, щом като тя толкова дълго стоя пред вратата. Иии, какво ли не бих дал да съм на негово място!

Уо избърса потта от челото си. Като всички останали, и той беше само по набедрена превръзка и конусовидна шапка, с боси крака.

– Иии, аз, Уо, бях там на площада и видях всичко с очите си. Видях я как се усмихна и изтръпнах чак до петите от удоволствие.

– Да – призна друг. – И на мен от една нейна усмивка ми става тъй хубаво...

– Но не чак колкото на Анджин-сан, а, Мура-сан? – закикоти се Уо. – Хайде, моля, разкажете ни още веднъж.

Мура не чака да го молят повторно и на драго сърце им разказа за кой ли път какво стана през първата нощ в банята. От безбройните разкази историята доста се бе разкрасила, но това не смущаваше никого.

– Иии, какво ли е да си така надарен! – въздъхна Уо, изимитира как би изглеждал той самият в подобна ситуация и толкова силно се разсмя, че падна в калта.

– Кой можеше да допусне, че този нищо и никакъв варварин ще стигне от ямата чак до рая? – облегна се Мура на лопатата си, за да си поеме дъх. – Никога нямаше да повярвам, ако някой ми го беше казал – също като в приказките. Карма.

– Сигурно е бил японец в предишния си живот и просто се е преродил с друг цвят на кожата.

Нинджин кимна в знак на съгласие.

– Сигурно е така. От думите на светия отец си бях извадил заключението, че отдавна вече трябва да гори в ада. Нали отецът каза, че го е

проклет с много тежко проклятие? Чух го, като призоваваше да се стовари върху Анджин-сан отмъщението на великия ками, на самия Исус и ох ко! Дори аз страшно се изплаших. – Той се прекръсти. – Но Исус Христос и светата Богородица наказват по доста особен начин, ако питате мен.

– Аз не съм християнин, както знаете – намеси се Уо, – много се извинявам, но имам чувството, че Анджин-сан не е лош човек, пак ви моля за извинение, и го предпочитам пред християнския отец, който смърди, ругае и само ни плаши. Анджин-сан и с нас се отнася много добре, не е ли така? Добре се държи със слугите си. Казват, че е приятел на Торанага-сама, и сигурно е вярно, като гледам какви почести му оказва. И не забравяйте, че Кику-сан го удостои със Златната си бразда.

– Че е златна, златна е. Чух, че тази нощ му струвала пет кобана.

– Петнадесет коку за една нощ? – Нинджин не можеше да повярва. – Иии, колко му върви на Анджин-сан! Кармата му си я бива за един враг на бога и светата Дева.

– Платил е един кобан – три коку – намеси се Мура. – Но ако смятате, че това е прекалено... – Той млъкна и се огледа заговорнически, за да се увери, че никой не ги подслушва, макар да беше сигурен, че в този дъжд нямаше кой да слухти наоколо, а дори и да беше така, какво значение би имало това?

Всички млъкнаха и го обкръжиха плътно.

– Да, Мура-сан?

– Научих, че тя щяла да става наложница на Торанага-сама. Тази заран купил договора и. За три хиляди коку.

От тази цифра им се зави свят – повече от печалбата на цяло едно село в продължение на двадесет години от наловената риба и произведения ориз. Кику-сан още повече им се издигна в очите, ако това беше възможно. Както и Анджин-сан, който по този начин ставаше последният мъж на този свят, успял да и се наслади като на куртизанка Първа класа.

– Иии – промърмори накрая Уо с пресъхнало гърло. – Толкова пари... Не знам дали ми се доповръща, или ми се припика...

– Нито едното, нито другото – посъветва го Мура. – Копай! Трябва да намерим мечовете.

Те се подчиниха и всеки потъна в мислите си. Ямата неумолимо нарастваше, След малко Нинджин не се стърпя и сподели безпокойството, което го глождеше отвътре.

– Мура-сан, моля да ме извините – спря да копае той. – Но какво

решихте за новите данъци?

Другите също спряха да копаят и зачакаха да чуят отговора.

Мура обаче продължи да забива лопатата си със същия неотслабващ ритъм.

– Какво има да решавам? Щом Ябу-сама казва да плащаме, значи ще плащаме!

– Но нали Торанага-сама съкрати данъците и сега той ни е господар?

– Така е. Но нали върна Идзу на Ябу-сама? Както и Суруга и Тотоми? Така че той отново ни става господар.

– Господар ни е Торанага-сама, Мура сан, нали...

– И ще отидеш ли да му се оплачеш, Нинджин? А? Я ела на себе си! Ябу-сама отново ни е господар, както си е било винаги. Нищо не се е променило. Ако повиши данъците, ще плащаме по-високи данъци, и туйто! Хайде, стига толкова!

– Но при това положение трябва да се простим със запасите си за зимата. С всичките запаси! – Гласът на Нинджин се извиси с досаден вой, но всички знаеха, че говори самата истина. – Дори и с ориза, който откраднахме...

– Който спестихме – поправи го Уо.

– Дори и той няма да ни стигне да изкараме криво-ляво зимата. Ще трябва да продадем някоя от лодките...

– Лодки няма да продаваме – отсече Мура, заби лопатата в земята и изтри потта от челото си, след което завърза по-здраво връзките на шапката си. Плюй си на ръцете, Нинджин, за да не мислиш за утрешния ден.

– Как ще изкараме зимата, Мура-сан?

– Преди това да изкараме лятото.

– Така е – горчиво се съгласи Нинджин. – Платихме си данъците за две години напред и пак не стига.

– Карма, Нинджин – додаде Уо.

– Наближава война. Може би ще имаме нов господар, по-справедлив – обади се друг.

– По-лош не може да бъде – няма начин.

– Не залагайте на това – охлади ги Мура. – Нали сте живи – а може-ше и да сте мъртви и тогава никакви Златни бразди, нито с косми, нито без косми. – Лопатата му удари на камък и той спря да копае. – Я ми помогни, Уо, стари приятелю.

Двамата заедно измъкнаха камъка от калта. Уо прошепна тревожно:

- Мура-сан, ами ако светият отец попита за оръжието?
– Кажи му, че сме готови. Че Анджиरो е готово.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

По пладне стигнаха Йокосе. Предната вечер Бунтаро бе срещнал Дзатаки и както му бе наредил Торанага, го бе приветствувал в съответствие с церемониала.

– Помолих го да разположи лагера си извън селото, откъм северната страна, господарю, докато подготвим мястото за срещата – докладва Бунтаро. – Официалната среща ще се състои днес следобед тук, ако сте съгласен. – И опита да се пошегува: – Реших, че часът на козата ще е добро предзнаменование.

– Добре.

– Искаше да се срещнете още тази вечер, но аз възразих. Казах му, че за вас ще е „удоволствие“ да се видите днес или утре, но не по тъмно.

Торанага изръмжа нещо в знак на одобрение, без да слиза от запенения си кон. Беше с нагръдник, шлем и лека бамбукова броня, също както не по-малко изморения си ескорт. Внимателно се огледа още веднъж. Поляната беше много добре подбрана – всякаква възможност за нападение от засада беше изключена. Наблизо нямаше нито дървета, нито къщи, откъдето да се стреля с лък или мускет. На изток от селото теренът беше равен и леко издигнат. На север, запад и юг поляната беше заградена от селото и дървения мост, прехвърлен през бързоводната рекичка. Тук, при поляната, бързеите образуваха шеметни водовъртежи и дъното бе осеяно с остри скали. На изток, зад Торанага и морните му изпотени конници, пътеката се изкачваше стръмно към прохода, където бе забуленият в мъгла връх, на двадесет ли оттук. Планините се извисяваха от всички страни, повечето бяха изгаснали вулкани, със сънливо скрити в облаците върхове. В центъра на поляната на дървени колове бе издигната специална платформа, застлана с дванадесет рогозки и покрита с висок тръстиков навес. Бързината, с която бе правено всичко, не се бе отразила на майсторската изработка. Върху рогозките бяха поставени една срещу друга две копринени възглавнички.

– Разположил съм хората там, там и там – продължи Бунтаро, сочейки с лъка си близките възвишения. – От там се вижда във всички посоки на много ли разстояние. Превъзходни отбранителни позиции, господарю – обхващат моста и цялото село. На изток оттеглянето ви е също

осигурено от наши хора. Мостът, разбира се, се охранява много добре и поставих „почетна стража“ от сто души около лагера му.

– Там ли е сега Дзатаки?

– Не, господарю. За него и конните му офицери избрах едно достойно за ранга му ханче в покрайнините на селото, на север, и го поканих да се наслади на хубавата му минерална баня. Ханчето е изолирано и строго охранявано. Намекнах му, че утре ще посетите изворите в Шудзенджи и го каните със себе си. – Бунтаро посочи спретнатото ханче в дъното на поляната, с прекрасен изглед към горещия минерален извор, който с бълбукане се стичаше по една скала в естественото си корито. – А онова там е ханът, в който ще отседнете вие, господарю. – Пред хана бяха коленичили групичка хора с ниско сведени глави, обърнати към тях. – Това са кметът и старейшините на селото. Не знаех дали няма да поискате да се видите с тях веднага.

– По-късно – махна с ръка Торанага. Конят му изцвили уморено и замята глава встрани, а юздите издадоха мелодичен звън. Торанага го потупа нежно по гривата, доволен от добре организираната охрана. Махна на хората си и слезе от коня. Един от самураите подхвана юздите му – и той, както и самият Бунтаро и останалите самураи, беше в пълно бойно снаряжение.

Торанага се протегна доволно, рътътпка уморените си крайници и разкърши схваналите се мускули на гърба и краката си. Бе повел хората си от Анджиро с бърз, стегнат ход и бяха спирали само за да сменят изморените си коне. Багажът пътуваше на носилки и с пеши носачи под ръководството на Оми и още не беше пристигнал, но вече преваляше пътя, който се виеше покрай хребета. Отначало пътят от Анджиро следваше бреговата линия, след което се раздвои. Те поеа по западното му отклонение, което се отдалечаваше от брега, и се изкачиха през гъсти, гъмжащи от дивеч гори. Вдясно се издигаше връх Омура, вляво стърчаха вулканичните планини Амаги – на височина близо хиляда и седемстотин метра. Пътуването повиши настроението му – най-сетне някакво действие. Част от пътя минаваше през такива прекрасни места за лов със соколи, че той се зарече един ден да ловува из цяло Идзу.

– Добре, много добре – похвали той Бунтаро, надвиквайки глъчката на хората си, които слизаха от конете, подрънкваха с оръжието си и се оправяха. – Справили сте се чудесно.

– Ако желаете да ми окажете чест, господарю, моля да ми разрешите още сега да убия Дзатаки и всичките му хора.

– Обиди ли ви с нещо?

– Не, напротив – държа се учтиво, както подобава на един истински придворен, но самият факт, че пътува под това знаме, е едно предателство към вас.

– Имайте търпение. Колко пъти да ви повтарям? – упрекна го Торанага дружелюбно.

– Все се боя, господарю – мрачно отговори Бунтаро. – Моля да ме извините.

– Нали бяхте приятели.

– А вие бяхте съюзници.

– Той ви спаси живота при Одавара.

– В Одавара се бихме на една и съща страна – хладно възрази Бунтаро и в следващия миг избухна: – Как може да постъпи с вас по този начин, господарю? Собственият ви брат! Колко почести сте му оказвали, колко сте воювали заедно – през целия си живот!

– Хората се променят. – Торанага насочи вниманието си към платформата. За украса от гредите бяха провесени фини копринени драперии. Красиви декоративни пискюли от пъстра коприна в тон с възглавниците образуваха приятна плетеница, а на четирите ъгливи стълба беше закачен по един по-голям пискюл. – Прекалено е разкошно и придава излишно голямо значение и на срещата. Искам всичко, да е по-простичко. Приберете завесите, всички пискюли и възглавници, върнете ги на търговците, а ако откажат да върнат парите на интенданта, наредете му да ги продаде. Да се сложат четири – не, две възглавници, съвсем обикновени, напълнени с оризови люспи.

– Добре, господарю.

Погледът на Торанага се спря на извора и той се запъти натам. Водата вдигаше пара миришеше на сяр а със съскане преминаваше през процепа в скалите. Тялото му изнемогваше за една хубава баня.

– А християнинът?

– Моля, господарю?

– Цуку-сан, християнският свещеник?

– А, той ли? Някъде в селото е, отвъд моста. Забранено му е да минава отсам без ваше разрешение. Защо? Важно ли е? Той спомена, че ще е голяма чест за него, ако го приемете, когато ви е удобно. Да го доведе ли?

– Сам ли беше?

Бунтаро сви устни.

– Не, придружават го двадесет послушници, всички с тонзури като него – до един от Кюшу, самураи от добър произход. На хубави коне, но

без оръжие. Накарах да ги претърсят. От главата до петите.

– А него?

– И него, разбира се. Дори по-старателно от останалите. В багажа му открихме четири пощенски гълъба. Конфискувах ги.

– Добре. Да се унищожат. Много съжаляваме, но храната не им понесла... Ясно ли е?

– Да, господарю. Искате ли да го видите още сега?

– Не, по-късно.

Бунтаро свъси вежди.

– Сгреших ли, дето накарах да го претърсят?

Торанага поклати глава, разсеяно погледна назад към хребета и се замисли.

– Изпратете двама доверени хора да надзирават мускетния полк.

– Вече го сторих, господарю. – Лицето на Бунтаро светна от задоволство. – И в личната охрана на Ябу си имаме шпиони. Не може да пръдне, без да научим за това, стига да пожелаете.

– Добре.

Началото на кервана с багажа, все още някъде в далечината, се показа иззад един от завоите на криволичещата планинска пътека. От мястото, където беше застанал, Торанага различи трите носилки. Оми най-отпред на кон, а до него Анджин-сан, който яздеше със същата лекота и грация.

– Доведох жена ви – обърна той гръб на кервана и отново заговори Бунтаро.

– Да, господарю.

– Помоли ме да и разреша да замине за Осака.

Бунтаро го погледна, но нищо не каза. После присви очи и ги впи в едва забележимите фигури горе, на високото.

– Разреших и при условие, че и вие, разбира се, давате съгласието си.

– Щом сте съгласен, господарю, значи и аз съм съгласен.

– Мога да и разреша да пътува по суша от Мишима или да придружи Анджин-сан до Йедо, а оттам да продължи за Осака по море. Анджин-сан е готов да отговаря за нея, ако вие нямате нищо против.

– По море е по-безопасно – изръмжа Бунтаро, който кипеше от гняв.

– Всичко ще зависи от посланието, което ми носи Дзатаки. Ако Ишидо ми обявява открито война, тогава, естествено, ще и забраня да пътува. Ако ли не, може да тръгне още утре или вдругиден, ако сте

съгласен.

– Съгласен съм с всяко ваше решение.

– Предайте днес следобед всичките си задължения на Нага-сан. Моментът е подходящ да се одобрите с жена си.

– Моля да ме извините, господарю, но моят дълг е да бъда до хората си. Моля да ме оставите при тях – докато отпътувате безопасно.

– Довечера предаватے работите си на сина ми. Двамата с жена ви ще вечеряте с мен. Ще отседнете в хана. И ще се одобрите.

Бунтаро заби поглед в земята. После се обади с каменно лице:

– Да, господарю.

– Заповядвам ви да се опитате да се одобрите с нея. – На Торанага му се искаше да добави: „По-добре почтен мир, отколкото война“, но това не беше истина и можеше да послужи като аргумент за философски спор, а се чувствуваше уморен и не му се разговаряше – копнееше само за баня и почивка. – А сега ми доведете кмета.

Кметът и старейшините се хвърлиха да му се кланят и да го приветствуват най-церемониално. Торанага само им заяви направо, че сметката, която ще представят накрая на интенданта му, трябва да бъде, разбира се, честна и разумна.

– Разбрано ли е?

– *Хай* – отвърнаха те покорно в хор, благославяйки наум боговете за неочаквано добрата сполука и тлъстата печалба, която това посещение без съмнение им носеше. С още повече поклони, комплименти и уверения за голямата чест, която им бе оказана с възможността да бъдат в услуга на най-великия даймио в империята, пъргавият стар кмет го поведе към ханчето.

Торанага го обходи цялото през тълпите кланящи се усмихнати прислужнички от всички възрасти – най-отбраните жени на селото. Около доста безличната градина с малък чаен дом по средата имаше десет стаи, отзад бяха кухните, а от западната страна, сгушена в скалите, беше голямата баня с минерална вода. Около всички постройките се издигаеше спретнатата ограда, а до банята водеше покрита пътечка. Изобщо ханът можеше много лесно да се отбранява.

– Нямам нужда от целия хан, Бунтаро-сан – върна се той на верандата. – Три стаи ми стигат – една за мен, една за Анджин-сан и една за жените. Вие ще вземете четвъртата. Няма защо да плащаме за останалите.

– Интендантът ми съобщи, че е сключил много изгоден договор за целия хан, господарю – ще се плаща на ден, и то по-малко от половин

цена, – защото още не е настъпил сезонът. Одобрих разходите заради вашата безопасност.

– Добре сте направили – неохотно се съгласи Торанага. – Но на тръгване искам да погледна сметката. Няма защо да се прахосват пари. Напълнете тогава стаите с телохранители, по четирима души в стая.

– Да, господарю. – Бунтаро и без това възнамеряваше да постъпи точно така. Торанага се запъти към стаята си в източното крило, следван от двама телохранители и четири от най-миловидните прислужнички. Бунтаро се запита разсеяно: какви жени? За кои жени е стаята? Фуджико? Какво пък, каза си накрая уморено, скоро ще разбере.

Покрай него притича една прислужница, усмихна му се лъчезарно, а той отвърна на усмивката и. Беше младичка, хубава, с мека кожа и той бе спал с нея предната нощ.

Все още потънал в мрачни мисли, той излезе на двора и впери поглед нагоре към пътя.

Защо Осака?

В часа на козата пазачите на моста заеха местата си. Кортезът тръгна да преминава през него. Най-отпред вървяха вестоносците със знамената, украсени с всевластния йероглиф на регентите, следвани от разкошна носилка, и накрая от охраната.

Селяните се закланяха. До един бяха на колене, смаяни от този невидан разкош и величие. Кметът предпазливо се бе поинтересувал дали да събере цялото село в чест на голямото събитие. Торанага изпрати да му съобщят, че всички, които не са на работа, могат да присъствуват, ако получат разрешение от господарите си. Тогава кметът много старателно подбра представителна делегация предимно от старци и послушни младежи, колкото да има зрители(макар че на всички им се искаше да присъствуват), но без да нарушават заповедта на даймио. Останалите надничаха скришом иззад прозорците и вратите, от които най-добре се виждаше всичко.

Сайгава Дзатаки, господар на провинция Шинано, беше с пет години по-млад от Торанага и имаше същите широки рамене и едър нос. Обаче нямаше шкембе, рядката му брадичка бе черна и дълга, а очите му бяха като тесни цепки. Макар че когато не бяха един до друг, хората откриваха невероятна прилика между двамата, братя, сега ясно личеше колко са различни. Кимоното на Дзатаки беше от най-скъпа коприна, бронята му лъщеше, а мечовете очевидно често влизаха в употреба.

– Добре дошли, братко. – Торанага слезе от платформата и се поклони. Кимоното му беше съвсем просто, а сандалите – сламени, войнишки. Освен това носеше само мечовете си. – Моля да ме извините, че ви посрещам толкова неофициално, но много бързах да дойда.

– Вие ме извинете за безпокойството, което ви причиних. Изглеждате добре, братко, много добре.

Дзатаки слезе от носилката и отвърна на поклона му, като по този начин започна безкрайната, строго съблюдавана церемония, която им предстоеше да изпълнят.

– Моля ви, Дзатаки-сан, да се разположите на тази възглавничка.

– Моля да ме извините, но за мен ще е чест, ако вие седнете пръв.

Те продължиха играта по всички правила – бяха я играли безброй много пъти един с друг, с приятели и врагове, докато се изкачваха по стълбата на властта, наслаждавайки се на правилата, които определяха всяко тяхно движение и дума, а същевременно предпазваха честта им, за да не сбърка някой и по този начин да изложи себе си и мисията си на опасност.

Най-сетне се разположиха един срещу друг на възглавниците, на разстояние два меча. Бунтаро се настани зад Торанага, от лявата му страна. Главният помощник на Дзатаки, възрастен самурай с прошарена коса, също седна зад него, от лявата му страна. Около платформата на двадесет крачки разстояние насядаха в редици самураите на Торанага, нарочно облечени в дрехите, с които бяха пътували, но затова пък оръжието им беше в безупречно състояние. Оми кръстоса крака на земята, до ръба на платформата, а Нага – от другата страна. Хората на Дзатаки бяха издокарани в най-официалното си и скъпо облекло, с огромни връхни дрехи с рамене като криле и сребърни токи на коланите. Те също бяха отлично въоръжени и също се настаниха на двадесет крачки от платформата.

Марико поднесе чая и двамата братя започнаха да си разменят безобидни учтиви реплики. Когато настъпи подходящият момент, Марико се поклони и си тръгна, а Бунтаро, който болезнено усещаше присъствието ѝ, се почувствува безкрайно горд от нейното изящество и красота. И тогава, малко прибързано, Дзатаки изведнъж изтърси:

– Нося ви заповед от Съвета на регентите.

Всички замряха. Дори собствените му хора се ужасиха от нечуваната, му грубост – той нагло бе произнесъл „заповед.“ вместо „послание“ и изобщо не бе изчакал Торанага да го попита: „С какво мога да ви услужа?“ , както изискваше церемонията.

Нага стрелна с очи меча на Дзатаки, после баща си. Забеляза как вратът на Торанага пламна, което беше сигурен признак, че всеки момент може да последва яростно избухване. Ала изразът на лицето му остана невъзмутим и Нага изумен чу съдържания му глас:

– Много се извинявам, заповед ли казахте? За кого, братко? Да не би да носите послание?

Дзатаки рязко измъкна от ръкава си двата свитъка. При това неочаквано движение ръката на Бунтаро се стрелна към дръжката на меча, защото ритуалът изискваше всички жестове да бъдат умишлено забавени. Торанага не бе помръднал.

Дзатаки счупи печата на единия свитък и прочете с висок, вледеняващ глас:

– „По заповед на Съвета на регентите, в името на Го-Ниджо, Син на небето, поздравяваме нашия знаменит васал Йоши Торанага-но-Миновара и го каним да ни окаже дължимото уважение с присъствието си в Осака, като съобщи на нашия многоуважаван посланик Сайгава Дзатаки дали приема, или отхвърля тази покана.“ – Той вдигна поглед, след което също тъй гръмко продължи: – Подписано е от всички регенти и е подпечатано с Великия печат на империята.

После високомерно постави свитъка пред себе си. Торанага кимна на Бунтаро, който пристъпи напред, поклони се ниско на Дзатаки, вдигна свитъка, обърна се към Торанага и отново се поклони. Торанага взе свитъка и махна на Бунтаро да се върне на мястото си. После без крайно дълго се взира в йероглифите.

– Всички подписи са истински – не издържа Дзатаки. – Приемате ли поканата, или я отхвърляте?

С тих глас, за да го чуят само седналите на платформата, Торанага попита:

– А защо да не ви взема още сега главата заради нахалството ви?

– Защото съм син на майка ви.

– Ако продължавате така, и това няма да ви спаси.

– Тогава ще умре и тя.

– Какво?

– Нашата майка се намира в Такато. – Такато беше непристъпната крепост и столица на Шинано, провинцията на Дзатаки. – Съжалявам, но тялото ѝ завинаги ще остане там.

– Не вярвам. Вие я почитате не по-малко от мен.

– Кълна се в безсмъртния ѝ дух, братко, че колкото и да я почитам, много повече ме отвращават вредите, които нанасяте на империята.

- Аз нито се домогвам до нови територии, нито...
- Искате да премахнете законния наследник на тайко.
- И тук грешите – винаги съм се стремил да предпазя племенника си от предатели.
- Търсите начини да го свалите, убеден съм. Ето защо реших да запазя живота си и да затворя Шинано, като по такъв начин ви преграждам северния път, каквото и да ми струва това – докато Кванто попадне в добронамерени ръце.
- Своите ръце ли имате предвид, братко?
- Чиито и да са, стига да са добронамерени – което изключва вас, братко.
- Доверявате се на Ишидо?
- Нямам никому доверие – вие ме научихте на това. Ишидо си е Ишидо, но предаността му към наследника е извън всякакво съмнение. Дори вие не можете да го отрецете.
- Не мога да отрека едно – че Ишидо прави всичко, което е по силите му, за да ме погуби и да раздоби империята, че узурпира властта и нарушава волята на тайко.
- А отричате ли, че се бяхте споразумели със Сугияма-сан да разтурите Съвета на регентите? – продължи злобно Дзатаки. Вената на слепочиято му пулсираше като черен червей. – Какво ще кажете, а? Един от съветниците му си призна за това предателство: че сте скроили план той да приеме Ито-сан на ваше място, а в деня преди първото съвещание да си подаде оставката и да избяга през нощта, за да хвърли империята в хаос. Лично чух признанието му... братко.
- И вие ли бяхте сред убийците?
- Дзатаки почервения.
- Сугияма бе убит от престарали се ронини, а не от мен или хората на Ишидо.
- Любопитно е, че толкова бързо заехте мястото му.
- В това няма нищо странно. Потеклото ми е също тъй древно, както и вашето. Но не аз наредих да го убият, нито Ишидо – той се закле в самурайската си чест. Аз също се кълна. Убиха го ронини, но си заслужи смъртта.
- Чрез мъчения, обезчестен в мръсна килия, а децата и наложниците му съсечени пред очите му?
- Това са слухове, разпространявани от подли противници – може би от вашите шпиони, с цел да бъде дискредитиран Ишидо-сама, а чрез него и Очиба-сама и наследникът. Доказателства няма.

– Достатъчно е да се видят трупове им.

– Ронините запалиха къщата. Трупове няма.

– Колко удобничко, не мислите ли? Как можете да сте толкова лековерен? Та вие не сте някой тъп селянин!

– Отказвам да седя тук и да слушам подобни гнусотии! Дайте ми веднага отговора си! А след това или ми вземете главата, което означава смърт и за нашата майка, или ме пуснете да си вървя. – Дзатаки се наклони напред. – Само минути след като главата ми се отдели от моите рамене, десет пощенски гълъба ще литнат към Такато. Имам доверени хора на север, изток и запад, на един ден разстояние оттук, където не можете ги стигна, а ако те не успеят, имам и други отвъд границата. Ако ми отсечете главата или организирате убийството ми, или умра в Идзу – независимо по какви причини, – тя също ще умре. А сега или ме обезглавете, или да свършваме със свитъците, за да напусна веднага Идзу. Избирайте.

– Сугияма-сама бе убит от Ишидо. След време ще ви представя доказателства. Това е важно, нали? Трябва ми само малко...

– Време нямате. В посланието изрично се посочва – веднага! Разбира се, ако откажете да се подчините – добре, значи всичко е ясно. Ето. – Дзатаки сложи втория свитък върху рогозката. – Това е официалното обвинение срещу вас в държавна измяна и заповед да извършите сепуку. Ако и към тях се отнесете със същото пренебрежение – нека Буда ви прости. Това е всичко. Тръгвам си веднага. Следващата ни среща ще стане на бойното поле и в името на Буда, дал съм обет преди залез слънце на същия ден да видя главата ви набучена на кол.

Торанага не откъсваше поглед от противника си.

– Сугияма беше наш общ приятел. Наш другар и по-достоеен самурай не се е раждал. Истината за неговата смърт би трябвало да ви интересува.

– Вашата смърт ме интересува много повече, братко.

– Ишидо ви е засукал като бебе, умиращо от глад.

Дзатаки се обърна към съветника си.

– Закълни се в самурайската си чест – поставил ли съм хора и какво нареждане съм им дал?

Беловласият, изпълнен с достойнство стар самурай, главен, съветник на Дзатаки и добре познат на Торанага като почтен мъж, изпитваше неудобство и срам от тази груба проява на нескривана омраза – както впрочем и всички, които можеха да чуят разговора.

– Много се извинявам, господарю – поклони се той на Торанага и

заговори със задавен глас, – но господарят ми, разбира се, казва истината. Това изобщо не може да се оспорва. И също моля да ме извините, но мой дълг е да посоча най-смирено, че подобна... учудваща и срамна неучтивост помежду ви е недостойна за ранга ви и тържествения характер на този момент. Ако васалите ви... можеха да ви чуят, съмнявам се, че някой от двамата ви ще съумее да ги задържи на своя страна. Забравяте задълженията си на самураи и дълга си към собствените си хора. Моля да ме извините – той се поклони и на двамата, – но все някой трябваше да ви го каже. – И добави: – Заповедите гласят едно и също и са подпечатани с официалния печат на господаря Дзатаки: „Незабавно умъртвете господарката, моята майка.“

– Как да ви докажа, че не се опитвам да сваля наследника? – попита Торанага брат си.

– Като – незабавно се откажете от всичките си титли и власт в полза на вашия син и наследник Судара и още днес извършете сепуку. Тогава аз и хората ми – до един – ще го подкрепим като господар на Кванто.

– Ще обмисля думите ви.

– Какво?

– Ще обмисля думите ви – натъртено повтори Торанага. – Ще се срещнем утре по същото време, ако ви е удобно.

Лицето на Дзатаки се изкриви.

– Това е пак някой от вашите номера. Защо трябва да се срещаме?

– За посланието ви и затова – посочи Торанага свитъка. – Утре ще ви дам отговора си.

– Бунтаро-сан – кимна Дзатаки към втория свитък. – Моля ви, подайте това на господаря си.

– Не! – звънна ясно гласът на Торанага из цялата поляна. И добави също тъй високо, но подчертано официално: – Имам честта да приема посланието на Съвета и ще предам отговора си на именития им посланик, моя брат, господаря на Шинано, утре по това време.

Дзатаки го изгледа подозрително.

– Че какъв отго...

– Моля да ме извините, господарю – прекъсна го старият самурай тихо, с достойнство, като внимаваше да го чуят само седналите на платформата. – Много се извинявам, но Торанага-сама е прав. Вие му давате възможност да направи един много важен избор – избор, за който не се казва нищо в свитъците. Ще бъде честно и почтено, ако му предоставите времето, което иска за размисъл.

Дзатаки вдигна втория свитък от рогозката и го пъкна обратно в ръкава си.

– Добре тогава. Съгласен съм. Моля да извините неучтивостта ми, Торанага-сама. И последно, бихте ли ми казали къде е Касиги Ябу? И за него нося свитък. Но само един.

– Ще ви го пратя.

Соколът прибра крилете си и от триста метра височина стремглаво се спусна върху обречения гълъб, около който се разхвърча облак перушина. Соколът го сграбчи в ноктите си и го понесе на изток, като продължаваше да се спуска надолу. Изведнъж, само на метър-два от земята, пусна мъртвата си плячка, рязко спря и ловко се приземи отгоре и.

– Ииик! – изкряска грабливата птица и започна гордо да кокошини вратната си перушина, а ноктите и разкъсаха главата на гълъба в изблик на възторг от победата.

Торанага и Нага вече галопираха натам. Торанага чевръсто слезе от коня си и нежно повика сокола да се върне върху юмука му. Той послушно се подчини и бе веднага възнаграден с парче месо от предишния си улов. Торанага му надяна качулката и стегна със зъби възела на връвчицата, с която птицата бе привързана към ръката му. Нага вдигна гълъба и го пъкна в напълнената до половината торба, провесена от седлото на баща му, след което се обърна и замаха на викачите и телохранителите.

Торанага се метна отново на седлото си със сокола, разположен удобно върху ръкавицата му, привързан с леките кожени ремъчета. Вдигна поглед към вечерното небе да прецени колко остава до стъмване.

Късно следобед слънцето си бе пробило път през облаците и сега тук, в долината, денят бързо умираше, а слънчевият диск отдавна се бе скрил зад западните зъбери. Беше прохладно и приятно. Облаците се бяха оттеглили на север, изтласкани от властния вятър, а планинските върхове вече затулваха по-голямата им част. На тази височина, в затворената от всички посоки долина, въздухът беше чист и ароматен.

– Утре ни чака прекрасен ден, Нага-сан. Струва ми се, че няма да има облаци. Призори ще изляза на лов.

– Да, татко.

Нага го наблюдаваше озадачен, страхуваше се да задава въпроси, колкото и да му се искаше да научи всичко. Не разбираше как баща му

можеше да бъде тъй безгрижен след такава съдбоносна среща. Да се поклони на Дзатаки на сбогуване с нужната церемониалност и веднага да свика соколите, викачите и телохранилите си и да ги поведе навътре в планините, отвъд гората. За Нага това беше проява на нечовешко самообладание. Него само при мисълта за Дзатаки го полазваха тръпки и той беше напълно съгласен със стария съветник: дори само една десета от разговора да бе достигнала до слуха на самураите, те щяха незабавно да наскочат в защита на честта на своя господар. Ако не беше опасността, която витаеше над главата на тъй почитаната от него баба, той самият би се нахвърлил върху Дзатаки. Предполагам, че именно за това баща ми е това, което е, мислеше той...

Очите му различаваха няколко конници, които излязоха от гъстата гора и запрепускаха към тях по полегатите хълмове. Зад тъмната зеленина на гората реката изглеждаше като черна виеща се панделка. Светлинките на хана проблясваха като светулки.

– Татко!

– А? Да, виждам. Кои са?

– Ябу-сан, Оми-сан и... осем телохранители.

– Очите ти са по-зорки от моите. Да, сега вече ги различавам.

Без да се замисли, Нага изрече:

– Аз не бих позволил на Ябу-сан да се среща насаме с Дзатаки-сан, без... – Млъкна и тихо, със запъване промърмори: – Моля да ме извините.

– Защо не би му позволил?

Нага се прокле, задето отвори уста, и се сви под погледа на баща си.

– Моля да ме извините, но тогава нямаше да знам какви тайни уговорки си правят. А от него всичко може да се очаква, татко. Бих ги държал настрани един от друг. Моля да ме извините, но му нямам доверие.

– Ако Ябу-сан и Дзатаки-сан замислят предателство зад гърба ми, те ще го осъществят, независимо дали ще изпратят свидетел, или не. Понякога е по-благоразумно да хвърлиш и запасна въдица – нали така се лови риба?

– Да, моля да ме извините.

Торанага разбра, те на Нага не му стана ясно и никога нямаше да му стане ясно, че щеше да си остане само един сокол, когото да насъсква срещу врага – бърз, безпогрешен и смъртоносен.

– Радвам се, че ме разбираш, сине – реши той да го насърчи защото познаваше добрите му страни и много ги ценеше. – Ти си добър син –

искрено добави той.

– Благодаря ви, татко – изпълни се Нага с гордост от редкия комплимент. – Надявам се само, че ще ми простите глупостта и ще ме научите как да ви служа по-добре.

– Ти не си глупав. – Торанага за малко да добави: „Глупав, е Ябу.“ Колкото по-малко знаят хората, толкова по-добре, и няма защо да напругаш излишно ума на Нага. Той е толкова млад – по-млад от него е само брат му Тадатеру. На колко ли е сега? На седем, скоро ще ги навърши.

Известно време проследи с поглед приближаващите се конници:

– Как е майка ти, Нага?

– Както винаги – най-доволната жена на този свят. Но все още ми разрешава да я посещавам само веднъж в годината. Не можете ли да я убедите да промени решението си?

– Не – отвърна Торанага. – Тя никога няма да се промени.

Винаги при мисълта за Чано-Цубоне, осмата си официална наложница, и майка на Нага, Торанага усещаше особена топлина. Усмихна се вътрешно при спомена за нейното земно чувство за хумор, бузи с трапчинки и звънък смях, който винаги го караше и той да се смее.

Беше вдовица на един селянин близо до Йедо и го бе привлякла преди двадесет години. Три години остана при него, след което го помоли да я пусне да се върне при земята. И той я пусна. Сега живееше в едно стопанство недалеч от родното си място – дебела и доволна като будистка монахиня, почитана от всички. От време на време отиваше да я посети и те се смееха заедно, без причина, като приятели.

– Да, добра жена – усмихна се пак Торанага.

Ябу и Оми се приближиха и слязоха от конете си. На десет крачки разстояние спряха и се поклониха.

– Връчи ми послание! – Ябу побеснял размахваше свитъка. – „Каним ви да тръгнете незабавно от Идзу за Осака, още днес, и да се представите в крепостта Осака за аудиенция. В противен случай земите ви се отнемат и ви обявяваме извън закона.“ – Той смачка свитъка на топка и го запрати на земята. – Днес!

– Ами тогава най-добре е да тръгнете веднага! – Торанага изведнъж се ядоса на опърничавостта и глупостта на Ябу.

– Умолявам ви, господарю – побърза да коленичи покорно Оми. – Ябу-сама ви е верен васал и аз смирено ви моля да не го предизвиквате. Простете ми дързостта, но Дзатаки-сан... Простете ми.

– Извинете ме за тези думи, Ябу-сан, нямах намерение да ви

засегна – прокле се Торанага, задето не успя да се сдържи. – Трябва всички да се отнасяме с чувство за хумор към подобни писания, не мислите ли? – Той повика соколара си, подаде му птицата от юмука си и го освободи заедно с викачите. После заповяда на самураите си, с изключение на Нага, да се отдръпнат по-настрани, за да не чуват, клекна и махна на другите да сторят същото. – По-добре ще е да ми разкажете точно какво се случи.

– Почти нищо няма за разказване – започна Ябу. – Отидох при него. Държа се с мен на границата на неучтивостта. Предаде ми „поздрави“ от генерал Ишидо и доста груба покана да се съюзя тайно с него, да скроим планове за незабавното ви ликвидиране, както и на всички ваши самураи в Идзу. Аз, разбира се, отказах да слушам подобни неща и той веднага – веднага! – без капка вежливост ми връчи това. – Пръстът му войнствено посочи свитъка. – Ако не ми бяхте дали изрично нареждане да не го докосвам, щях да го насека на парчета още там, на място. Искам да отмените заповедта си. Не мога да живея с този срам. Искам да си отмъстя.

– И това ли е всичко?

– Не е ли достатъчно?

Торанага се направи, че не е забелязал грубостта му, и се озъби на Оми:

– Вие сте виновен! Защо не ви стигна умът да защитавате по-добре господаря си? Нали уж сте съветник! Трябваше да му послужите като щит. Трябваше да се опитате да изкопчите от Дзатаки-сан какво е замислил Ишидо, какво му е обещал, какви са им плановете. Нали уж сте ценен съветник! Такава великолепна възможност ви се предоставя, а вие я пропилявате като неопитен селянин!

Оми сведе глава.

– Моля да ми простите, господарю.

– Аз може да ви простя, но не виждам защо Ябу-сама трябва да ви прости. Ето че се е видял принуден да приеме свитъка и съдбата му е решена. Трябва да предприеме нещо.

– Какво? – попита Ябу.

– А вие защо мислите, че постъпих по този начин? За да протакам, разбира се, да протакам.

– Но става дума само за един ден! Какво значи един-единствен ден? – учуди се Ябу.

– Кой знае? Един ден повече за нас е един ден по-малко за врага. – Очите на Торанага отново се стрелнаха към Оми. – Писмено ли беше

предадено посланието от Ишидо или устно?

Вместо от Оми, отговорът дойде от Ябу.

– Устно, разбира се.

Но Торанага не откъсваше пронизващия си поглед от Оми.

– Вие не изпълнихте дълга си към своя господар и към мен!

– Моля да ми простите...

– Какво точно му казахте?

– Нищо, господарю. Нищо не му казах.

– Какво?

Ябу се разтревожи.

– Нищо не е казал на Дзатаки, защото не присъствува на срещата.

Дзатаки поиска да разговаря с мен насаме.

– Така ли? – Торанага прикри задоволството си, че принуди Ябу да признае онова, за което сам се бе досетил, и че част от истината най-сетне излезе наяве. – Тогава моля да ме извините, Оми-сан. Аз, естествено, предположих, че сте присъствували.

– Грешката е моя, господарю. Трябваше да настоявам. Вие сте прав, не изпълних дълга си към моя господар. Трябваше да бъда по-настойчив. Моля да ми простите, Ябу-сан, моля и вие да ми простите.

Но преди Ябу да успее да се обади, Торанага пак заговори:

– Разбира се, че ви прощаваме, Оми-сан. Щом вашият господар не ви е допуснал до срещата, това си е негово право. Нали вие не сте го допуснали, Ябу-сан?

– Да... но не мислех, че има някакво значение. Да не мислите, че аз...

– Е, няма как, злото е сторено. Какво възнамерявате на правите?

– Разбира се, че ще пренебрегна посланието. – Ябу беше обезпокоен. – Мислите, че не биваше да го приемам ли?

– Разбира се. Трябваше и вие да се спазарите за един ден. Или дори за повече. Седмици – добави Торанага, като завъртя ножа по-дълбоко в раната и злобно се зарадва, че глупостта на Ябу го бе натикала в капана. Ни най-малко не го занимаваше предателството, към което Ябу несъмнено е бил подтикван с подкупи, ласкателства, увещания или заплахи. – Много съжалявам, но сега сте обвързан. Както вие обаче сам казахте – колкото по-бързо реши човек на чия страна да застане, толкова по-добре. – Той се изправи. – Довечера няма нужда да се прибирате в полка. Ще вечеряте с мен. Уредил съм и забавления.

За всички, добави той наум, страшно доволен.

Умелите пръсти на Кику се плъзгаха по струните на самисена, здраво стиснали плектъра. Сетне тя запя и чистият и глас изпълни притихналата нощ. Всички стояха като омагьосани в голямата зала с изглед към верандата и градината зад нея, запленени от удивително красивия светлинен ефект, който се получаваше – златните нишки в кимоното на Кику отразяваха примигващите светлини на факлите при всяко нейно навеждане над самисена.

Торанага-бързо се огледа и прецени положението. От едната му страна, между Блакторн и Бунтаро, седеше Марико. От другата му страна бяха Оми и Ябу, един до друг. Почетното място все още стоеше незаето. Дзатаки беше поканен, но, разбира се, отказа – много съжалявал, но не се чувствувал добре. Впрочем бяха го видели да препуска в галоп по северните склонове и сега по всяка вероятност спеше с някоя от наложниците си с присъщата си легендарна надареност. Тук беше и Нага с грижливо подобрания от него охрана, а някъде в дъното се виждаше Гьоко. Кику-сан бе коленичила на верандата с лице към тях и с гръб към градината – тъничка, самотна и тъй изящна.

Права беше Марико, помисли си Торанага. Тази куртизанка си заслужава парите. Духът му бе успокоен от присъствието ѝ и той почти забрави неприятностите си с Дзатаки. Дали да изпратя да я повикат и тази нощ, или да си легна сам? Споменът за предишната нощ го изпълни с приятни усещания.

– Искали сте да ме видите, Гьоко-сан? – попита я той, след като я прие в покоите си в крепостта.

– Да, господарю.

Той запали пръчка благовоние – времето, за което тя бе поискала от него аудиенция.

Гьоко се поклони, но той сякаш не я забелязваше. За пръв път виждаше Кику толкова отблизо. А близостта подчертаваше изящните и черти, все още непохабени от напрегнатата и професия.

– Бихте ли ми посвирили, докато разговаряме? – помоли я той, изненадан, че Гьоко се кани да говори пред нея.

Кику незабавно се подчини, но снощното и пеене не можеше да се сравни със сегашното. Снощи то беше просто една отмора – акомпанимент към деловите въпроси, които трябваше да бъдат обсъдени. А тази нощ изпълнението ѝ възбуждаше, очароваше и... обещавахе.

– Господарю – започна официално Гьоко. – Мога ли най-напред да

ви благодаря смирено за честта, която оказвате на мен, на скромния ми дом и на Кику-сан, първата от моите дами в Света на върбите? Съзнавам напълно, дори съм убедена, че цената, която искам за нейния договор, е възмутителна и невъзможна и мъдрите дами Касиги и Тода ще вземат окончателно решение за нея до изгрев слънце. Ако работата беше опряла до вас, вие отдавна щяхте да сте решили, защото сумата е обидно малка за кой да е самурай, камо ли за най-великия даймио в империята.

Гьоко млъкна за миг, за да провери какъв е ефектът от думите и. Той обаче не се хвана на въдицата и продължи, леко да си вее, което можеше да се изтълкува като раздразнение от нейната многословност, одобрение на комплимента или решително отхвърляне на исканата цена – в зависимост от това как бе настроена да го приеме. Защото и на двамата им беше пределно ясно кой всъщност трябваше да даде съгласието си за въпросната сума.

– Какво са парите? Само едно средство за общуване – продължи тя. – Като музиката на Кику-сан. Всъщност ние в Света на върбите само общуваме и забавляваме, за да разведрим душата на мъжа, да облекчим бремето му. – Торанага едва преглътна язвителната забележка, която му беше на езика, като си напомни, че жената: все пак е купила една пръчка време за петстотин коку – сума, за която заслужаваше да бъде внимателно изслушана. Затова я остави да продължи, като я слушаше с едно ухо, а с другото се наслаждаваше на великолепно изпълнение – то докосваше най-съкровените му струни и му доставяше истинско блаженство. Изведнъж някаква фраза на Гьоко рязко го върна към действителността.

– Какво?

– Изказах просто едно предложение да вземете Света на върбите под своето покровителство и да промените хода на историята.

– Как?

– Като правите онова, което винаги сте правили, господарю – като се грижите за бъдещето на цялата империя повече, отколкото за собственото си бъдеще.

Той не се поддаде на смешните, преувеличения, и ласкателства и отклони вниманието си от музиката. Вече бе сторил една грешка, като бе наредил на Гьоко да доведе момичето, втора – като се бе оставил да бъде омаян от нейната красота и благоухание, и трето – като и бе разрешил да свири съблазнително, докато господарката и говореше.

– Светът на върбите ли? Какво му трябва на Света на върбите?

– Две неща, господарю. Първо, той е премного свързан с реалния свят и това му вреди. Второ, дамите не могат истински да постигнат нужното съвършенство, което всички мъже имат правото да изискват от тях.

– Нима? – Носът му отново долови полъх от парфюма на Кикю, който му беше съвсем непознат. Беше подбран с много вкус и напълно подходеше за случая. Без да иска, погледна към нея. На устните ѝ блуждаеше почти незабележима усмивчица, предназначена само за него. Тя морно отпусна поглед, пръстите и погладиха струните и той усети почти физически допира им.

Опита се да се съсредоточи.

– Извинете, Гьоко-сан, какво казахте?

– Моля да ме извините, ако не се изразявам много точно, господарю. Първо, Светът на върбите трябва да се отдели от реалния свят. Моят Чаен дом в Мишима е на една от улиците в южния му край, а останалите чайни домове са разпръснати из целия град. Същото е в Киото, Нара и изобщо из цялата империя. Дори в Йедо. Но си помислих – защо Йедо да не даде пример на всички останали градове?

– По какъв начин? – Сърцето му трепна от съвършения акорд.

– Всички останали занаяти много умно са разположени на отделни улици или квартали. Ние също трябва да имаме свой квартал, господарю. Йедо е нов град – защо да не се определи специална част в него за нашия Свят на върбите? Всички чайни домове да бъдат съсредоточени в този квартал и да се забрани съществуването дори на най-скромния Чаен дом извън него.

Този път Торанага успя да се съсредоточи напълно, защото идеята криеше огромни потенциални възможности. Беше толкова удачна, че той се ядоса, задето не се беше сетил пръв. Да се затворят зад едни стени всички чайни домове и всички куртизанки – по този начин беше вероятно лесно да бъдат следени, наблюдавани, облагани с данъци, а също така следени, наблюдавани и шпионирани техните клиенти. Беше толкова просто, че той чак се потресе. Защото много добре знаеше какво силно влияние имат дамите Първа класа.

Лицето му обаче не издаде въодушевлението му.

– И каква ще е ползата от всичко това, Гьоко-сан?

– Ще си имаме наша собствена гилда, което означава и закрилата, осигурявана от една гилда – но една истинска, господарю, съсредоточена на едно място, а не разпръсната къде ли не и която би се подчинявала...

– Би трябвало да се подчинява може би?

– Да, господарю, прав сте. Трябва да се подчинява, за благо на всички. Тя ще следи цените да бъдат разумни и да се поддържат определени стандарти. По този начин след няколко години една дама Втора класа в Киото ще се равнява на дама Втора класа в Йедо и така нататък. Ако този план се окаже сполучлив за Йедо, защо да не се въведе във всички градове?

– Да, но ще стане така, че онези собственици на чайни домове, които са събрани във въпросния квартал, ще монополизират всичко. Те ще могат да определят прекалено високи входни такси, ще затворят вратите на много други, които имат същото право на съществуване в Света на върбите.

– Да, може да стане така, господарю. Не е изключено. Но могат да се наложат строги закони, които да гарантират честността и справедливостта – за наше добро и за доброто на почитаемите ни клиенти. Второ, дамите от...

– Да приключим с първа точка, преди да пристъпим към втората, Гьоко-сан – прекъсна я сухо Торанага. – Все пак това беше основателно възражение срещу вашето предложение.

– Така е, господарю. Съществува такава вероятност. Но всички даймио лесно могат да се разпоредят и да не се допусне подобно нещо. При това ще имат работа само с една гилда. Например вие, господарю, няма да имате никакви неприятности. Всеки квартал ще отговаря за спокойствието и реда, както и за данъците.

– Ах, да, данъците. Действително, че по този начин ще е много по-лесно да се събират данъците. Това е голям плюс.

Гьоко бе насочила поглед към благовонната пръчка. Повече от половината беше изгоряла.

– Вие с присъщата си мъдрост можете да наредите нашият Свят на върбите никога да не се облага с данъци – никога, за вечни времена. – Тя го погледна с чисти, искрени очи, а гласът и беше самата невинност. – Та нали, господарю, нашият свят се нарича още Плаващ свят и предлага красота, а красотата е привилегия на младостта. От своя страна, младостта, този дар от боговете, е тъй мимолетна и това я прави свещена. Вие като мъж не може да не знаете колко неповторима и преходна е красотата, както и жената!

Музиката заглъхна. Очите му се бяха вперили в Кику-сан. Тя го наблюдаваше напрегнато, между веждите и се бе образувала малка бръчка.

– Да – искрено потвърди той. – Знам колко е преходна. – Отпи от чая си. – Ще обмисля предложението ви. Второ?

– Второ... – Гьоко се съсредоточи. – Второ и последно. Според мен, господарю, трябва да се въведе справедлив ред в Света на върбите – веднъж и завинаги. Да вземем например някои от нашите дами: ето Кiku-сан – тя е изучавала пеене, танци и свирене на самисен от шест годишна възраст. Всеки свободен миг се е трудила да усъвършенствува своето умение и изкуство. С пълно право стана дама Първа класа – заслужено получи тази титла за изключителното си дарование. Но въпреки всичко тя е куртизанка и някои клиенти желаят да ѝ се наслаждават и в леглото, а не само на изкуството и. Спорел мен трябва да се въведат две категории за нашите дами. Първата да са куртизанките – както винаги забавни, весели, усмихнати, земни. И втора, нова категория – може би най-добре ще е да бъдат наречени гейши – човек на изкуството, човек, посветил се изцяло на изкуството. От гейшите няма да се очаква да спят с клиентите – това няма да влиза в задълженията им. Те само ще забавляват, ще развличат, ще танцуват, ще пеят, ще свирят, като истински професионални изпълнителки и ще бъдат отдадени само и изключително на тази си професия. Нека гейшите развличат ума и духа на мъжете чрез своята красота, грация и изкуство. И нека куртизанките задоволяват телата им със своята красота, грация и не по-малко изкуство.

Той отново бе поразен от простотата и огромното бъдеще на нейното предложение.

– Как ще бъдат избирани гейшите?

– Според дарбите им. Когато момичето стигне пубертета, собственикът ще реши какъв път ще поеме в бъдеще. А гилдата ще приеме или отхвърли кандидатката за гейша.

– Изумително хрумване, Гьоко-сан.

Жената се поклони и потръпна.

– Моля да извините моята многословност, господарю, но по този начин, когато красотата повехне и тялото загрубее, момичето пак ще има голямо бъдеще и стойност. Няма да и се налага да тръгне по на надолнището, което сега очаква всички куртизанки. Моля ви заради истинските таланти сред тях, господарю, заради такива като Кiku-сан. Умолявам ви да осигурите на онези, които имат данни, колкото и да не са много, положението и бъдещето, което заслужават в тази страна. Да се научиш да пееш, да танцуваш, и да свириш, изисква години усилен труд, а за леглото е нужна главно младост, защото тя е най-силното възбудително средство, нали така?

– Така е. – Торанага я наблюдаваше изпитателно. – Значи на гейшите няма да им е позволено да правят любов?

– Това просто няма да влиза в задълженията им, не зависимо колко пари им се предлагат. Няма да бъдат длъжни да се любят, господарю. Ако някоя от тях желае да спи с определен мъж, това си е нейна работа – или може би ще се урежда с позволението на господарката ѝ и цената ще бъде според възможностите на мъжа. Дълг на куртизанката ще бъде да прави любов с високо професионално майсторство, а гейшите ще бъдат освободени от това задължение. Моля да ме извините, че говорих толкова дълго. – Гьоко се поклони, след което и Кики също се поклони. От благовонната пръчка бе останала едва забележима частица.

Торанага разговаря с тях двойно по-дълго от определеното време, доволен от предоставената му възможност да научи някои подробности за техния свят, да узнае хрумванията, надеждите и страховете им. Това, което научи, го въодушеви. Получените сведения със сигурност щяха да му послужат някога. Накрая изпрати Кики в градината.

– Бих искал тя да остане с мен тази нощ, Гьоко-сан, ако желае и ако е свободна, до разсъване. Бихте ли я помолили? Разбира се, предполагам, че сигурно е вече доста уморена. Нали свири тъй прекрасно и тъй дълго време. И все пак може би ще се съгласи. Ще ви бъде признателен, ако я попитате.

– Разбира се, господарю, но съм уверена, че ще бъде поласкана от поканата ви. Наш дълг е да ви служим възможно най-добре.

– Да. Но тя, както вие сама изтъкнахте, е нещо изключително. Напълно ще я разбере, ако отвърне, че е прекалено уморена. Моля ви да я попитате след малко. – Той подаде на Гьоко кожена торбичка с десет кобана. Този недвусмислен жест му беше неприятен, но знаеше, че положението му го изискваше. – Може би така ще успее да ви се отблагодаря за идеите, които ми подказахте.

– Наш дълг е да ви служим, господарю. – От погледа му не убягна как тя се помъчи безуспешно да се пребори с неударжимото си желание да преброи с пръсти монетите през тънката кожа. – Благодаря, господарю. – Изведнъж, най-неочаквано, очите и се напълниха със сълзи. – Моля да приемете благодарностите на една проста стара жена за вашата любезност и за това, че я изслушахте. Но всичко е защото даряваме толкова удоволствие, а единствената ни отплата са реките от сълзи. Всъщност, господарю, трудно е да ви се обясни как се чувства една жена... моля да ме извините...

– Аз ви разбирам, Гьоко-сан. Не се вълнувайте. Ще обмисля

всичките ви предложения. Ах, да, и двете ще потеглите заедно с мен веднага след изгрев слънце. Няколко дни в планината ще бъдат приятно разговарване за вас. Предполагам, че цената на договора ще бъде одобрена.

Гьоко се поклонил с благодарност, избърса сълзите си и каза твърдо:

– Мога ли в тази връзка да ви помоля да съобщите името на достойния мъж, за когото се купува договорът й?

– Йоши Торанага-но-Миновара.

Сега, в приятно прохладната планинска нощ в Йокосе, докато музиката на Кику-сан пленяваше умовете и сърцата на присъстващите, Торанага си припомни всичко това с голяма яснота. Спомни си как лицето на Гьоко пламна от гордост и отново се зачуди колко лековерни са хората. Колко е учудващо, че дори най-хитрите и лукавите често виждат само онова, което им се иска да видят, и понякога не забелязват очевидно. Или пренебрегват действителността, защото не могат да прозрат през нея. А когато собственият им свят рухне в краката им и те се озоват на колене, принудени да разпорят коремите си или да си прережат гърлата, или пък животът ги отритне безмилостно, те започват да си скубят косите, да си късат дрехите и да оплакват злощастната си карма, да обвиняват боговете, ками, злата си участ, своите господари, съпрузи или васали – всичко и всеки, но само не и себе си.

Много странна работа.

Огледа гостите си – всички бяха впили погледи в момичето, затворили се в себе си, заплениени от изкуството и – всички, освен Анджин-сан, който откровено скучаеше и едва го сдържаше на едно място. Нищо, Анджин-сан, помисли си Торанага и му стана забавно. Това е само защото още не си достатъчно цивилизован. Да, с течение на времето ще постигнеш и това, но и то е без значение – стига да се подчиняваш. А засега имам нужда от твоята докачливост, от твоите изблици на яд и ярост.

Да, всички сте тук. И Оми, и Ябу, и Нага, и Бунтаро, и Марико, и Кику-сан, и дори Гьоко – всичките ми соколи и ястреби от Идзу, дресирани и готови за полет. Всички освен един – християнския свещеник. Скоро ще дойде и твоят ред, Цуку-сан. Или може би моят?

Отец Мартин Алвито от Обществото на Исуса беше бесен. Точно когато трябваше да се готви за срещата си с Торанага, за която му беше необходима пълна съсредоточеност на мислите, той бе изправен пред

това ново безобразие, с което се налагаше незабавно да се занимае.

– Как можа да направиш подобно нещо! – шибаше той с език и поглед уплашения млад послушник – японец, коленичил смирено пред него. Останалите братя бяха застанали в полукръг, около тях, в тясната малка стаичка.

– Моля да ми простите, отче, съгреших ... – измърмори със запъване нещастникът, напълно съкрушен. – Моля да ми прос...

– Повтарям: прощава всемогъщият бог, а не аз. Ти си извършил смъртен грях! Как можа!

Отговорът едва се чу:

– Много съжалявам, отче.

Послушникът беше слаб, крехък, тридесетгодишен. При покръстването си бе получил името Жозеф. Останалите послушници, също кандидати за встъпване в езуитския орден, бяха на възраст от осемнадесет до четиридесет години. Всички бяха с тонзури, от благороден самурайски произход, родом от провинциите на остров Кюшу, старателно готвени за свещеници, макар и нито един да не бе ръкоположен.

– Но аз се изповядах, отче – настоя Жозеф, все така със сведена глава.

– И ти смяташ това за достатъчно! – избухна Алвито. После, изгубил търпение, се обърна и отиде до прозореца. Стаята беше съвсем обикновена, рогозките не бяха лошо качество, но книжните паравани бяха доста зле подлепени. Самото ханче беше твърде невзрачно, третокласно, но по-добро не можа да намери в цяло Йокосе – всички останали бяха заети от самураите. Той се вгледа навън в тъмната нощ, заслушан с половин ухо в пеенето на Кику, което се извисяваше отдалеч над шума на реката. Алвито знаеше, че ще изпатрат да го повикат чак когато куртизанката спре да пее. „Мръсница“ – промърмори си той едва чуто. Японското пеене му звучеше като фалшиво виене и го дразнеше повече от всеки друг път, което пък засилваше яда му от провинението на Жозеф. – Чуйте какво ще ви кажа, братя – обърна се той към останалите. – Трябва да съдим брат Жозеф, който снощи е бил при проститутка тук, в този град, нарушил е свещената си клетва за непорочност и свещената си клетва за послушание, осквернил е безсмъртната си душа, положението си на езуит, мястото си в църквата и всичко, свързано с това. Питам ви сега пред лицето на бога – грешили ли сте и вие като него?

Те до един поклатиха отрицателно глави.

– Правили ли сте като него?

– Не, отче.

– Ти, нещастнико! Съзнаваш ли греха си сега, пред бога?
– Да, отче, нали вече си приз...
– Пак те питам, сега, пред бога – за пръв път ли ти беше?
– Не, не беше – призна си Жозеф. – Бях и при една друга, преди четири дни в Мишима.

– Но... но нали вчера имахме литургия! Нали се изповяда и снощи, и предишната нощ, нима... ами вчерашната литургия? За бога – ти не си се изповядал и така си приел светото причастие – в пълно съзнание за смъртния си грях!

Отец Жозеф бе станал пепелявосив от срам. Езуитите го бяха взели да го възпитават от осемгодишен.

– Беше ми за пръв път, отче... преди четири нощи. Цял живот не съм прегрешавал. Но бях изкушен – и да ми прости пресветата Дева, – не устоях. Аз съм тридесетгодишен, мъж съм все пак – всички сме мъже. Моля ви, отче, Исус отецът е прощавал на грешниците – защо да не можете и вие да ми простите? Все пак сме мъже...

– Ние сме преди всичко свещеници!

– Не сме истински свещеници! Не сме ръкоположени. Не сме дори встъпили в езуитския орден. Не сме приели като вас четвъртия обет – начумерено възрази Жозеф. – Другите ордени ръкополагат братята си, а езуитите не го правят. Защо да не...

– Затваряй си устата!

– Няма да я затварям! – пламна Жозеф. – Моля да ме извините, отче, но защо да не бъдат ръкоположени някои от нас? – Той посочи един от братята – висок кръглолик мъж, който спокойно и невъзмутимо следеше спора. – Защо да не бъде ръкоположен брат Микаел? От дванадесетгодишен учи за свещеник. Вече е тридесет и шест годишен и е безупречен християнин, почти светец. Покръстил е хиляди, а все още не е ръкоположен, макар че...

– Ще млъкнеш ли, в името на бога?

– В името на бога, отче, защо да не бъдат ръкоположени някои от нас? Все някой трябваше да се осмели да ви попита! – Жозеф се беше изправил на крака. – Шестнадесет години вече уча, брат Матео – двадесет и три, Жулиао дори повече, цял живот – безброй години. Знаем всички молитви и химни дори по-добре от вас, а двамата с Михаел говорим не само португалски, но и латин...

– Млъкни!

– ...латински, изнасяме повечето служби и спорове с будистите и останалите неверници, вършим по-голямата работа около

покръстването. Ние я вършим! В името на бога и светата Дева – кое не ни е наред? Защо не сме достатъчно добри за езуитите? Дали не е, защото не сме нито португалци, нито испанци? Защо досега няма ръкоположен японец?

– Ще млъкнеш ли най-сетне!

– Та ние ходихме дори до Рим – Микаел, Жулиао и аз! – избухна Жозеф. – А вие никога не сте ходили там, нито сте се срещали с генерала на ордена и негово светейшество папата като нас...

– Това е още една причина, поради която не бива да спориш! Ти си дал обет за въздържание, скромност и послушание. Избран си измежду многото, оказана ти е чест измежду много други, а ето че си се оставил душата ти да бъде покварена до такава степен, че...

– Много съжалявам, отче, но не мисля, че ни е била оказана голяма чест – осем години ни бяха нужни, за да отидем дотам и да се върнем, а след цялото това учение и безброй молитви и проповеди, и чакане нито един от нас не е ръкоположен, макар че ни беше обещано. Аз бях дванадесетгодишен, когато потеглих, Жулиао беше единаде...

– Забранявам ти да говориш повече! Заповядвам ти да млъкнеш! – В настъпилата тишина Алвито огледа останалите, застанали с гръб до стената, следящи жадно разговора. – Ще бъдете ръкоположени, когато му дойде времето. Но ти, Жозеф, ще бъдеш пред бога...

– В името на бога! – избухна пак Жозеф. – Какво значи „когато му дойде времето“?

– Когато господ пожелае – сряза го Алвито, смаян от открития му бунт. И изрева: – На колене!

Брат Жозеф се опита да издържи на погледа му, но не успя и накрая се предаде. Въздъхна, падна на колене и сведе глава.

– Дано господ се смили над теб! Ти си призна един отвратителен смъртен грях, наруши свещения си обет за непорочност и послушание към висшестоящите. Прояви неппростима наглост! Как смееш да оспорваш заповедите на нашия генерал и политиката на църквата! Обрече на гибел безсмъртната си душа и си позор за бога, за ордена, за църквата, за семейството и приятелите си. Твоят случай е толкова сериозен, че съм принуден да го отнеса до самия Делегат посетител. А дотогава няма да се причестяваш, няма да се изповядваш, нито ще изповядваш или участвуваш в някаква служба... – Раменете на Жозеф се разтресоха от обзелото го разкаяние. – Като първоначално наказание ти се забранява да разговаряш, тридесет дни ще бъдеш само на ориз и вода, а нощите ще прекарваш на колене в молитви към пресветата Дева да опрости

гнусните ти грехове, а освен това ще бъдеш бичуван. Тридесет удара. Свали си расото!

Раменете на Жозеф спряха да се тресат. Той вдигна очи.

– Приемам всичко, което заповядахте, отче, и се извинявам от все сърце, от дъното на душата си. Моля ви за прошка. Ще моля винаги и за неговата прошка. Но няма да допусна да бъда бичуван като най-обикновен престъпник!

– Ще бъдеш бичуван.

– Моля да ме извините, отче – настоя Жозеф. – В името на пресветата Дева, не става дума за болката. Болката е нищо за мен, както и смъртта. Това, че съм прокълнат и ще горя във вечен огън, е моя карма и ще я понеса. Но аз съм самурай – аз съм от рода на Харима-сама.

– Твоята гордост ме отвращава. Няма да бъдеш наказан заради болката, а за да превъзмogneш именно гордостта си. Като най-обикновен престъпник, казваш? Къде е твоята смиреност? Спомни си как нашият спасител Исус Христос понесе своето унижение! Как умря редом с най-обикновените престъпници!

– Да, и това е основният ви проблем тук, в Япония.

– Какво?

– Моля да ме извините за моята откровеност, отче, но ако Царят на царете не беше умрял като най-обикновен престъпник, разпънат на кръст, самураите биха приели...

– Млъкни!

– ... християнството с много по-голяма готовност. Нашето общество постъпва много мъдро, като не проповядва за разпъването на кръста, както правят другите ордени...

Алвито вдигна разпятието пред гърдите си като ангел-отмъстител.

– В името на бога, млъкни или ще бъдеш отлъчен от църквата! Хванете го и го съблечете!

Братята дойдоха на себе си и направиха крачка напред, но Жозеф скочи на крака. В ръката му блесна нож, появил се като по чудо изпод расото му. Той долепи гръб до стената. Всички замряха, освен брат Микаел, който бавно и спокойно продължи да пристъпва към него с протегнатата ръка.

– Моля те, братко, дай ми ножа си – тихо рече той.

– Не, моля да ме извиниш.

– Тогава се моли за мен, братко, както аз се моля за теб... – И Микаел пак посегна към оръжието.

Жозеф отскочи настрана и се подготви за смъртоносен удар.

– Прости ми, брат Микаел.

Микаел продължи да се приближава бавно към него.

– Спри, Микаел! О стави го! – заповяда Алвито.

Микаел се подчини на сантиметри от смъртоносното острие.

– Господ да се смили над теб, Жозеф – каза силно преbledнелият Алвито. – Отлъчвам те от църквата. Душата ти е обладана от сатаната както на земята, така и отвъд. Махни се!

– Отказвам се от християнския бог! Аз съм японец – шинтоист! Сега вече съм собственик на душата си. Не се боя! – крещеше Жозеф. – Да, ние сме горди, не сме като варварите. Ние сме японци, а не варвари! Дори и селяните ни не са варвари!

Алвито тържествено, с широк жест прекръсти въздуха пред себе си, за да предпази всички от богохулството, и безстрашно обърна гръб на ножа.

– Нека се помолим заедно, братя. Сатаната е проникнал сред нас.

Останалите също се извърнаха, много от тях натъжени, някои все още дълбоко потресени. Само Микаел не се помръдна, с вперен в Жозеф поглед. Жозеф рязко свали от себе си кръста и броеницата. Щеше да ги запрати настрана, но Микаел отново протегна ръка.

– Моля те, братко, моля те – дай ми ги. Това е такъв малък дар.

Жозеф го изгледа продължително и му ги подаде.

– Моля те да ми простиш.

– Ще се моля за теб – каза Микаел.

– Не ме ли чу – отказах се от бога!

– Ще се моля Той да не се отказва от теб, Уранага-но-Тадамаса-сан.

– Прости ми, братко.

Жозеф пхна ножа в пояса си, отвори рязко вратата и като сляп излезе на верандата. Хората отвън го наблюдаваха с любопитни очи, сред тях бе и рибарят Уо, застанал търпеливо в сянката. Жозеф прекоси двора и се запъти към портата. Един самурай му препречи пътя.

– Стойте!

Жозеф спря.

– Къде отивате, моля?

– Много съжалявам, моля да ме извините... не знам...

– Аз служа на господаря Торанага. Много съжалявам, но без да искам, чух всичко. Целият хан беше принуден да ви слуша. Такива непосими обноси... Как може вашият водач да крещи по този начин и да нарушава покоя! И вие също! Аз съм дежурен офицер и смятам, че трябва да се явите при началника на стражата.

– Мисля... благодаря... ще мина от другата страна. Моля да извини...

– Няма да вървите никъде, много съжалявам. Ще се явите при моя началник.

– Какво? Ах, да. Да, много съжалявам, разбира се – опитваше се да размисли Жозеф.

– Добре. Благодаря.

Чуха се нечии стъпки и самураят се обърна. Откъм моста се зададе втори самурай и го поздрави.

– Изпратен съм да заведа Цуку-сан при господаря Торанага.

– Добре. Чакат ви.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Торанага следеше с поглед високия свещеник, който се приближаваше към него. Той прекоси поляната и на трепкащата светлина на факлите тясното му лице изглеждаше по-изпито от обикновено, като впечатлението се подсилваше от чернотата на брадата му. Оранжевото му будистко расо беше с елегантна кройка, а от пояса му висяха кръст и броеница.

На десет крачки от Торанага отец Алвито коленичи и почтително се поклони, с което започна обичайните официалности.

Торанага седеше сам на платформата. Телохранителите му стояха в полукръг около нея, на достатъчно голямо разстояние, за да не чуват. Само Блаторн седеше по-наблизо, облегат удобно върху платформата, както му бе наредено, и пронизваше с поглед свещеника. Алвито с нищо не показа, че го е забелязал.

– Приятно ми е да ви видя, господарю – започна той, когато вежливостта вече му позволяваше да заговори.

– И на мен ми е приятно да ви видя, Цуку-сан – махна Торанага на свещеника да се намести удобно на възглавничката, поставена върху рогозка на земята, точно пред платформата. – Отдавна не съм ви виждал.

– Да, господарю, много неща имам да ви разкажа. – Алвито веднага забеляза, че възглавничката бе поставена на земята, а не на подиума. Забеляза също и самурайските мечове, затъкнати в пояса на Блаторн в непосредствена близост до Торанага, както и небрежната му поза. Значението на тези два факта му беше пределно ясно. – Нося ви поверително послание от Делегата посетител, който най-почтително ви поздравява.

– Благодаря. Първо ми разкажете за себе си.

– Ах, господарю! – Алвито знаеше, че Торанага не може да не е усетил колко е разстроен, макар да се бе постарал да прикрие настроението си. – Тази нощ осъзнавам с пределна яснота всичките си грешки. Искане ми се да отхвърля земните си задължения, да се оттегля и да се моля, да моля бога за снизхождение. – Умираще от срам, заедно не бе успял да съдържи гнева си. Колкото и ужасен да бе грехът на Жозеф, той самият бе действувал прибързано и глупаво в яда си. Негова беше вината, че една душа бе обречена и изгубена за вечни времена. – Нашият бог е казал: „Моля ви, татко, нека ме отмине тази горчива чаша.“ Но дори и той е трябвало да я изпие до дъно. А ние на този свят трябва да се стараем да следваме примера му доколкото можем. Моля да ме извините, че съм допуснал грижите ми да проличат на лицето ми.

– И каква е чашата ви, приятелю?

Алвито му разказа. Знаеше, че няма смисъл да крие фактите, защото Торанага, естествено, много скоро щеше да узнае всичко, ако вече не знаеше за случилото се, и беше за предпочитане да чуе истината, отколкото някоя украсена версия.

– Много е тъжно да изгубим един брат, ужасно е да прокудиш един човек, колкото и тежко да е престъплението му. Трябваше да проявя повече търпение. – Грешката е изцяло моя.

– Той къде е сега?

– Не знам, господарю.

Торанага повика един от хората си.

– Открийте християнина отстъпник и ми го доведете утре по пладне.

Самураят хукна да изпълнява заповедта му.

– Моля да проявите милост към него, господарю – побърза да се намеси Алвито и много му се искаше думите му да убедят Торанага. Ала знаеше, че каквото и да каже, Торанага ще постъпи както вече е решил. И отново съжали, че братството нямаше своя собствена светска власт, че не бе упълномощено да арестува и наказва отстъпниците, както навсякъде другаде по света. Колко пъти бе отправял подобни искания, но всеки път срещаше отказ – и тук, в Япония, и в Рим от генерала на ордена. А без собствена светска власт, уморено мислеше той, никога няма да сме в състояние да налагаме истинска дисциплина над братята и паството.

– Защо наистина няма ръкоположени свещеници японци във вашето братство, Цуку-сан?

– Защото, господарю, нито един от послушниците не е достатъчно добре подготвен. Ето например латинският език е абсолютно задължителен, защото нашият орден може да поиска от всеки брат да замине по всяко време за коя да е част на света, а латинският за жалост е много труден език. Нито един от тях още не е придобил необходимите знания.

Алвито съвсем искрено вярваше на думите си. Той също беше категорично против ръкополагането на японци за езуитски свещеници, докато Делегатът посетител беше на противоположно мнение.

– Ваше високопреосвещенство – убеждаваше го той всеки път. – Много ви моля, не се оставяйте да бъдете заблуден от скромното им, примерно държане. Дълбоко в себе си те си остават неблагонадеждни и тяхната гордост, и съзнанието, че са японци, винаги ще властвуват в душите им. Никога няма да бъдат истински верни слуги на братството, нито надеждни воители на негово светейшество папата, предани единствено на него. Никога.

Алвито неволно погледна към Блаторн и побърза да премести погледа си върху Торанага, който каза:

– Обаче двама или трима от тези кандидати за свещеници говорят латински и португалски, нали? И този човек казва самата истина, нали? Защо не сте се спрели на тях?

– Много съжалявам, но генералът на нашия орден не ги намира за достатъчно добре подготвени. И трагичното падение на Жозеф потвърждава това.

– Много е лошо да нарушиш тържествена клетва – съгласи се Торанага. Той си спомни годината, когато трите момчета отплаваха от Нагасаки с Черния кораб, за да бъдат представени в двора на испанския крал и на папата – това беше същата година, когато убиха Города. Завърнаха се след девет години, но целият им престой в чужбина бе внимателно следен и контролиран. Напуснаха Япония като наивни, младички и усърдни християни и се завърнаха също тъй ограничени и невежи, както и при тръгването си. Какво глупаво опропастване на една прекрасна, рядка възможност, мислеше Торанага, от която Города отказа да се възползва, колкото и да го съветваше Торанага.

– Не, Тора-сан, християните са ни нужни, за да ги противопоставяме на будистите – рече тогава Города. – Много от будистките свещеници и монаси са воители. Дори повечето. А християните не са. Нека върховният им отец си получи тримата младежи, които пожела – те са само три неразумни глави от Кюшу. Съветвам ви да насърчавате християните. Не ме занимавайте с този десетгодишен план, а изгорете всички

будистки манастири, до които се доберете. Будистите са като мухи на мърша, а християните са просто една пръдня и нищо повече.

А ето че не е така, мислеше Торанага и раздражението му нарасна. Станали са жилещи стършели.

– Да – произнесе той на глас. – Много е лошо да нарушиш клетвата си, да крещиш и разваляш спокойствието на цял един хан.

– Моля за прошка, господарю. И ми простете също, задето ви занимавах с личните си грижи. Благодаря ви, че ме изслушахте. Както винаги вашата любезност ме накара да се почувствувам много по-добре. Ще ми позволите ли да поздравя лоцмана?

Торанага кимна.

– Трябва да ви поздравя, лоцмане – произнесе Алвито на португалски. – Мечовете много ви отиват.

– Благодаря, отче. Още се уча да ги използвам – отвърна Блаторн. – Но за съжаление не ме бива много. Когато се наложи да се бия, ще прибягна към по-сигурни средства – пищови, саби и оръдия.

– Ще се моля да не ви се наложи да водите повече сражения, лоцмане, и очите ви да се отворят за безграничната милост божия.

– Те моите са отворени. Вашите са замъглени.

– В името на безсмъртната ви душа, лоцмане, прогледнете, отворете си ума за истината. Защо не допуснете, че грешите? И въпреки всичко ви благодаря, че сте спасили живота на Торанага-сама.

– От кого научихте?

Без да отговори, Алвито се обърна към Торанага.

– Какво си казахте? – попита веднага Торанага.

Езуитът му предаде разговора и добави:

– Макар че е пират и враг на моята вяра, аз се радвам, задето ви е спасил, господарю. Неведоми са пътищата господни. Оказали сте му голяма чест, като сте го направили самурай.

– Той също така е и хатамото. – Торанага с радост забеляза изумлението на свещеника. – Донесохте ли речника?

– Да, господарю, заедно с картите, които ми поискахте. На тях са отбелязани някои от португалските бази по пътя за Гоа. Книгата е в багажа ми. Да изпратя ли някой да я донесе, или мога сам да му я предам по-късно?

– Предайте му я по-късно. Довечера или утре. Донесохте ли ми и доклада?

– За пушките, дето уж били внесени от Макао? Делегатът посетител се готви, господарю.

– И за броя на японските наемници във всяка една от новите ви бази?

– Делегатът посетител поиска да му изпратят доклади от всички тези бази, господарю, и ще ви ги връчи веднага щом ги получи.

– Добре. А сега ми разкажете как научихте за моето спасение.

– Всичко, което се случва на Торанага-но-Миновара, е храна за слухове и легенди. По пътя от Мишима насам чухме, че земята почти ви погълнала по време на земетресението, но „златният варварин“ ви издърпал от пропастта. Същото сте направили и вие за него и някаква дама – предполагам, че става дума за Марико-сама?

Торанага едва-едва кимна.

– Да, тя е тук, в Йокосе. – Помисли малко и добави: – Утре би искала да се изповяда според обичаите ви. Но само за неща, които нямат нищо общо с политиката. Това включва всичко, което има някакво отношение към мен и моите хатамото. Същото съм го обяснил и на нея.

Алвито се поклони в знак на съгласие.

– Ще ми позволите ли да отслужи една литургия за всички християни, събрани тук, господарю? Съвсем скромна, разбира се. Например утре?

– Ще помисля. – Торанага продължи да говори за незначителни неща и чак тогава попита: – Носите ли ми някакво послание? От вашия главен отец?

– Най-почтително моля за разрешение да ви посоча, господарю, че то е много лично послание.

Торанага се престори на замислен, макар че отдавна бе решил как точно ще протече срещата и се бе уговорил най-подробно с Анджин-сан как да се държи и какво точно да каже.

– Анджин-сан, можете да си вървите вече, по-късно пак ще си поговорим – обърна се той към Блаторн.

– Да, господарю. Извинете, а Черният кораб? Пристигнал в Нагасаки?

– Ах, да, благодаря – отговори той, доволен, че въпросът на Анджин-сан не прозвуча като заучен и репетиран. – В пристанището ли е корабът, Цуку-сан?

Алвито се изуми, като чу Блаторн да говори на японски, и въпросът го завари неподготвен. Той очевидно се смути.

– Да, господарю. Пристигна преди четиринадесет дни.

– А, значи четиринадесет... Разбрахте ли, Анджин-сан?

– Да, благодаря.

– Добре. За всички останали неща можете да попитате Цуку-сан по-късно.

– Да, господарю. Моля да ме извините. Блакторн стана, поклони се и се отдалечи с небрежна походка. Торанага го проследи с поглед.

– Много интересен човек... за един пират. А сега най-напред ми разкажете за Черния кораб.

– Пристигна благополучно, господарю, с най-големия товар от коприна, който е бил доставян досега. – Алвито се опита да се покаже въодушевен. – Споразумението, сключено между вас и господарите Харима, Кияма и Оноши е изпълнено. Догодина по това време съкровищницата ви ще се обогати с десетки хиляди кобани. Качеството на коприната е от най-доброто. Донесох една мостра, за да я покажа на вашия интендант. Капитан Ферейра ви изпраща своите поздравии и почитания и се надява в най-скоро време да ви види лично. Това беше причината, която ме забави, и не можах да се явя пред вас навреме. Нашият Делегат посетител ме изпрати веднага от Осака за Нагасаки да проверя дали всичко е наред. Тъкмо като си тръгнах от Нагасаки, чух, че сте потеглили от Йедо за Идзу, и се помъчих да дойда колкото ми бе възможно най-бързо – с кораб от Нимадзу, един от най-бързите ни кораби, – а оттам по суша. В Мишима се натъкнах на Дзатаки-сан и му поисках разрешение да се присъединя към него.

– Корабът ви все още ли е в Нимадзу?

– Да, господарю, ще ме чака там.

– Добре. – За миг Торанага си помисли дали да не изпрати по него Марико в Осака, но реши по-късно да обмисли този въпрос. – Моля ви да предадете довечера мострата на интенданта ми.

– Да, господарю.

– Сключена ли е спогодбата за тазгодишния товар?

– Да, всичко е наред.

– Добре. А сега по другия въпрос. Важния.

Дланите на Алвито пресъхнаха.

– Нито Кияма-сама, нито Оноши-сама са съгласни да изоставят генерал Ишидо. Много съжالياвам. Не се съгласиха да застанат под вашите знамена въпреки настойчивите ни намеци.

Лицето на Торанага се изкриви в жестока гримаса.

– Аз ясно ви дадох да разберете, че е нужно повече от намеци.

– Много съжالياвам за неприятната вест, господарю, но никой от тях не пожела да премине открито на...

– Открито ли казахте? А прикрито, тайно?

- И за тайно присъединяване са също тъй категорично...
- С всеки поотделно ли разговаряхте или с двамата заедно?
- Разбира се, и заедно, и поотделно, най-поверително, но колкото и да им внушавахме...
- Само сте им „внушавали“? Защо не им заповядахте?
- Както ви каза Делегатът посетител, господарю, ние не можем да заповядваме на никой даймио или...
- Да, но на братята си заповядвате, нали?
- Да, господарю.
- Заплашихте ли ги и тях с отлъчване?
- Не, господарю.
- Защо?

– Защото не са извършили смъртен грях – твърдо заяви Алвито, както се бяха споразумели с дел Аква, но сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Страшно му беше неприятно да съобщава лоши новини, още повече, че Харима, законният владетел на Нагасаки, му каза насаме, че преминава на страната на Ишидо с цялото си огромно богатство и влияние. – Моля да ме извините, но не аз съм измислил божиите повели, както и вие не сте измислили вашия морален кодекс бушидо – Пътя на война. Трябва да се съобразяваме с...

– Вие отлъчвате един нещастен глупак за нещо тъй естествено като спането с жена, а когато двама от покръстените от вас даймио се държат противоестествено, дори предателски, и когато аз, вашият приятел, ви моля най-настойчиво за помощ, вие само „наемквате“. Разбирате колко сериозно е всичко това, нали?

- Много съжалявам, господарю. Моля да ме извините, но...
- Може би няма да ви извиня, Цуку-сан. Както казах преди: дошъл е моментът всеки да реши на чия страна ще застане.
- Разбира се, че сме на ваша страна, господарю. Но не можем да заповядаме на Кияма-сама и Оноши-сама да правят...
- За щастие аз поне мога да заповядвам на моя християнин.
- Не ви разбрах, господарю.
- Мога да пусна на свобода Анджин-сан. Заедно с кораба му. И оръдията.

– Пазете се от него, господарю. Той е дяволски хитър, но е еретик, пират и не бива да му имате доверие.

– Тук Анджин-сан е самурай и хатамото. В открито море може да е пират. Ако наистина е такъв, предполагам, че ще привлече на своя страна много други корсари и вако – много. Но какво върши един чужденец

в открито море, си е негова лична работа. Такава е била нашата политика открай време.

Алвито премълча и се опита да събере мислите си. Никой не беше допуснал, че англичанинът ще стане толкова приближен на Торанага.

– Значи тези двама даймио християни не желаят да сключат никакво споразумение, дори тайно?

– Не, господарю. Ние опитахме дори...

– Никаква отстъпка, никаква?

– Не, господарю...

– Нито пазарлък, нито разбирателство, нито компромис, нищо?

– Нищо, господарю. Опитахме дори с убеждение и принуда. Моля да ми повярвате.

Алвито знаеше в какъв капан се намира и лицето му отразяваше до някъде обзелото го отчаяние.

– Ако можех, щях да ги заплаша с отлъчване от църквата, макар че подобна заплаха би била безполезна, тъй като мога да я изпълня само в случай, че извършат някакъв смъртен грях, който не желаят да изповядат, да се смирят и да се покаят. Но дори една заплаха за постигане на временна изгода би била много погрешна стъпка от моя страна, смъртен грях. Бих се обрекъл на вечни мъки.

– Искате да кажете, че ако съгрешат спрямо вашата вяра, тогава бихте ги отлъчили?

– Да. Но не твърдя, че това ще ги принуди да преминат на ваша страна, господарю. Моля да ме извините, но те... в момента са изцяло срещу вас. И двамата много ясно ни дадоха да го разберем – и заедно, и поотделно. Моля се на господата да променят решението си. Ние ви обещахме да опитаме, заклехме се пред бога – и Делегатът посетител, и аз. Изпълнихме обещанието си. Но не успяхме да ги склоним.

– Значи ще загубя – каза Торанага. – Разбирате това добре, нали? Ако те останат на страната на Ишидо, всички даймио християни ще ги последват. И тогава ще загубя. Съотношението ще е двадесет техни самураи срещу един мой. Така ли е?

– Така е.

– Какво възнамеряват да правят? Кога ще ме нападнат?

– Не знам, господарю.

– А ако знаехте, щяхте ли да ми кажете?

– Да, щях.

Съмнявам се, помисли си Торанага и се загледа в нощта. Тежестта на бремето му щеше да го смаже. Значи все пак ще се наложи да обява

„Алено небе“, каза си безпомощно. Глупавото, обречено на провал нападение срещу Киото.

С омраза си помисли за позорната клопка в която бе хванат. Също като тайко и Города преди него, и той трябваше да търпи християнските свещеници, защото се бяха впили в португалските търговци като конски мухи и държаха иначе непокорното си паство в абсолютно светско и духовно подчинение. Без свещениците нямаше търговия. Тяхната добра воля като посредници в преговорите, свързани с Черния кораб, беше от жизненоважно значение, защото говореха и двата езика и двете страни еднакво им се доверяваха, и ако империята затвореше завинаги вратите си за тях, всички варвари щяха да отплават и никога нямаше да се върнат. Той си спомни как тайко се опита един – единствен път да се отърве от свещениците и в същото време да поощри търговията. Две години – никакъв Черен кораб. Шпионите докладваха, че главният жрец на свещениците, разположил се в Макао като отровен черен паяк, заповядал да се прекрати всякаква търговия като наказателна мярка срещу указите на тайко за прогонване на свещениците, тъй като му беше пределно ясно, че в крайна сметка, тайко ще склони глава. И наистина, на третата година той се примири с неизбежното и покани свещениците да се завърнат. Все едно, че изобщо не знаеше за съществуването на собствените си укази и причините за бунтовете, предизвикани от свещениците.

Не можеш да се скриеш от действителността, мислеше Торанага. Не можеш. Не вярвам на думите на Анджин-сан, че търговията е също тъй жизненоважна за варварите, както и за нас, че алчността им ще ги принуди да търгуват, независимо какви мерки ще предприемем срещу свещениците. Рискът е прекалено голям, за да си правя опити, нямам нито време, нито власт. Нали направихме един опит – не успя. Кой знае? Може би свещениците, щяха да издържат тогава и десет години – достатъчно са безкомпромисни. А ако заповядат да се сложи край на търговията, според мен така и ще стане. Ние не можем да чакаме десет години. Нито дари пет. А ако изгоним всички варвари, на английския варварин ще са му нужни двадесет години, за да запълни празнотата, и то при положение, че говори истината, и ако – едно огромно „ако“ – ако китайците се съгласят да търгуват с тях вместо с южните варвари. А не мисля, че китайците ще променят установените си навици. Никога не са го правили. Двадесет години е прекалено дълго. И десет години е прекалено дълго.

Не можеш да избягаш от действителността. Дори от най-страшната действителност – призрака, от когото тайно се ужасяваха и Города, и

тайко и който сега надига гнусната си глава срещу нас: че ако притиснеш фанатичните безстрашни християнски свещеници прекалено силно до стената, те ще упражнят всичкото си влияние, всичката си търговска и морска мощ и ще застанат зад някой от християнските даймио. Нещо повече – ще предизвикат нахлуване на облечени в железни доспехи, също тъй фанатизирани конквистадори, въоръжени с най-модерни мускети, за да подкрепят същия този даймио християнин – както за малко да направят последния път. Само по себе си едно нахлуване на варварски войски, колкото и многобройни да са, придружени от техни свещеници, не представлява заплаха за нашите обединени военни сили. Смазахме войските на Кублай хан и можем да се справим с всеки нашественик. Но ако се съюзят с някой от нашите хора, някой от влиятелните даймио християни с многобройни армии от самураи, и ако междуременно империята бъде обхваната от гражданска война, нищо чудно най-накрая да предадем на този даймио абсолютната власт над всички нас.

Кияма или Оноши? Сега ми става ясно, че именно такъв е планът на свещеника. Моментът е избран много сполучливо. Но кой ще е този даймио?

Първоначално и двамата, подпомагани от Харима от Нагасаки. Кой обаче ще понесе най-накрая знамето? Кияма – защото прокаженият Оноши няма да го бъде още дълго и очевидно ще бъде възнаграден за подкрепата, оказана на омразния му враг и съперник Кияма, като му бъде гарантиран безболезнен вечен живот в християнския рай и постоянно място до дясното коляно на християнския им бог.

Двамата заедно сега разполагат с четиристотин хиляди самураи. Базата им е Кюшу, а този остров е непревземаем. Ако се съюзят, лесно могат да подчинят целия остров и тогава ще имат неограничени запаси от воини, храна и кораби, необходими за нападението, всичката коприна и Нагасаки. В останалата част на страната има още пет – шестстотин хиляди християни. От тях повече от половината – покръстените от езуитите – са самураи, равномерно разпръснати из армиите на всички даймио, огромен резерв от потенциални предатели, шпиони и убийци – ако свещениците им наредят. А кое ще им попречи да го направят? Ще получат онова, към което се стремят най-много, което им е по-скъпо от живота дори – абсолютна власт над душите ни, над тази Земя на боговете. Ще наследят земята ни и всичко, което има в нея – ще стане така, както Анджин-сан ни разказа, че е станало в този темен Нов свят... Покръстват някой крал и после го обръщат срещу собствения му народ, докато погълнат цялата страна.

Колко лесно ще ни покори тази малка групичка варварски свещеници! Колко ли са в цяла Япония? Петдесет, шестдесет? Да, но каква власт държат в ръцете си! И освен това вярват. Готови са с радост да умрат за вярата си – нещо подобно вече видяхме в Нагасаки, където опитът на тайко даде пагубни резултати. Нито един от свещениците не се отрече от вярата си, десетки хиляди присъствуваха на изгарянето им, десетки хиляди се покръстиха веднага след него, като „мъченичеството“ им придаде огромен престиж на християнството и се използва най-успешно до този момент.

Според мен свещениците не успяха, но това няма да ги спре да следват неотклонно избрания от тях път. И това също така е факт.

Значи Кияма.

Дали планът е вече одобрен – план, в който Ишидо играе ролята на глупака, а също и Очиба и Яемон? Дали Харима се е присъединил вече тайно към тях? Дали да не хвърля Анджин-сан още сега срещу Черния кораб?

Какво да правя?

Не прави нищо повече от това, което правиш винаги. Бъди търпелив, стреми се към хармония, освободи се от всички грижи за своето „аз“, за Живота и Смъртта, Забравата и Отвъдния живот, Сега и После и измисли някакъв план. Какъв план? – искаше му се да изкрещи в отчаянието си. Няма никакъв план!

– Много съм натъжен, че и двамата са решили да останат на страната на истинския враг.

– Кълна се, че опитахме всички средства, които са ни позволени, господарю.

Алвито го наблюдаваше със съчувствие, защото от погледа му не убягна как Торанага се покруси.

– Да, вярвам ви. Вярвам ви, че вие и Делегатът посетител сте удържали тържественото си обещание, и затова аз също ще спазя своето. Можете незабавно да пристъпите към строежа на своята катедрала в Йе-до. Вече съм ви определил място.

Не мога да забраня на свещениците, на другите „космати“ достъп до империята, но поне мога да ги накарам да се почувствуват нежелани в моите владения. Същото се отнася и до новите варвари, ако изобщо пристигнат. А колкото до Анджин-сан... – Торанага сви рамене. – Всичко е карма.

Алвито отправяше пламенни благодарности към бога за това неочаквано благоволение.

– Благодаря ви, господарю. – Почти не му бе останал глас от възне-
ние. – Обещавам ви, че няма да съжалявате. Ще се моля враговете ви да
се разпръснат като оризови люспи на вятъра.

– Извинявам се за острите си думи. Бяха изговорени в момент на
гняв. Толкова много неща... – Торанага тежко се надигна. – Имате мое-
то разрешение да отслужите утре литургия, стари приятелю.

– Благодаря ви, господарю – ниско се поклони Алвито и изпита съ-
жаление към този иначе тъй величествен мъж. – От все сърце ви благо-
даря. Дано господ ви благодари и ви вземе под свое покровителство.

Торанага се затътри към хана, следван от телохранителите си.

– Нага-сан?

– Да, татко! – дотича младежът.

– Къде е Марико-сан?

– Ей там, господарю, с Бунтаро-сан. – Нага посочи малкия, осветен
от фенери чаен павилион в градината, ограден от своя собствена ограда.
Вътре едва се различаваха две тъмни фигури. – Да прекъсна ли ча-но-ю?

Ча-но-ю беше официалната чайна церемония, която представлява-
ше един строго определен ритуал.

– Не. Чайната церемония никога не се прекъсва. А къде са Оми и
Ябу-сан?

– Те са в хана си, господарю – махна Нага към ниската постройка
на другия бряг на реката, в отдалечения му край.

– Кой избра този хан?

– Аз, господарю. Моля да ме извините, но вие наредихте да им на-
меря хан на срещния бряг, отвъд моста. Грешно ли съм ви разбрал?

– А Анджин-сан?

– Той е в стаята си, господарю. Чака да го повикате, ако имате нуж-
да от него.

Но Торанага отново поклати глава.

– Утре ще се срещна с него. – Помълча и добави с глух, сякаш ид-
ващ отдалече глас: – Сега ще се изкъпя. И не желая да бъда обезпокоя-
ван до изгрев слънце, освен...

Нага зачака покорно, докато баща му се взираше с безжизнен пог-
лед в празното пространство, силно разтревожен от държането му.

– Добре ли сте, татко?

– Какво? Ах, да. Да, добре съм. Защо?

– Нищо, моля да ме извините. Все още ли искате да ловувате
призори?

– Да ловувам? Добра идея. Благодаря ти, че ми я подсказа, много

добре ще ми дойде. Погрижи се за всичко. Е, хайде, лека нощ... Ах, да, още нещо. Разреших на Цуку-сан да отслужи утре малка литургия. Всички християни могат да присъствуват. Ти също ще отидеш.

– Аз, господарю?

– А на първия ден от Новата година ще станеш християнин.

– Аз?!

– Да. По своя собствена воля. Ще уведомиш Цуку-сан насаме.

– Но, господарю...

– Оглуша ли? – нахвърли се Торанага отгоре му. – Не разбираш ли вече и най-простите неща?

– Моля да ме извините, господарю, разбирам.

– А така!

Торанага отново зае разсеяната си поза и си тръгна, следвай от личния си телохранител. Всички самураи се поклониха, но той не им обърна внимание.

Някакъв офицер се приближи до Нага, също толкова разтревожен.

– Какво му е на нашия господар?

– Не знам, Йошинака-сан. – Нага погледна отново към поляната. Алвито тъкмо си тръгваше, по посока към моста, съпроводен от един – единствен самурай. – Трябва да е свързано с него.

– Никога не съм виждал Торанага-сама да се движи с такива тежки стъпки. Никога. Казват... казват, че варварският свещеник е магьосник. Иначе как ще се научи така добре да говори нашия език? Дали не е омагьосал господаря?

– Не. Никога. Всеки друг, но не и баща ми.

– Само като погледна варварите, и ми настръхват косите, Нага-сан. Чухте ли за скандала? Цуку-сан и бандата му крещяха и се караха като невъзпитани ета.

– Да, отвратително. Убеден съм, че този човек е нарушил хармонията на баща ми.

– Ако питате мен, една стрела в гърлото му ще спести много грижи на нашия господар.

– Така е.

– Дали не трябва да кажем на Бунтаро-сан за Торанага-сама? Той е наш началник.

– Съгласен съм, но по-късно. Баща ми ясно даде да се разбере, че ча-но-ю не бива да се прекъсва. Ще чакам да свърши.

В покоя и тишината на малката къщичка Бунтаро бавно и много грижливо вдигна похлупачето на малка керамична кутия за чай от времето на династията Танг и също тъй грижливо и внимателно взе една бамбукова лъжичка – започваше заключителната част на церемонията. Той умело гребна точно толкова зелен прах, колкото беше необходим, и го пресипа в порцелановата чашка без дръжка. Старинен чугунен чайник къкреше върху въглените. Със същата спокойна грация Бунтаро сипа от врящата вода в чашката, върна чайника обратно върху триножника, леко разбърка зеления прах с бамбукова пръчица, докато се получи безупречна гладка кашица.

Добави лъжичка студена вода, поклони се на Марико, която беше коленичила срещу него, и и предложи чашката. Тя му се поклони и я прие също тъй изискано, погледна с възхитен поглед гъстата зелена течност, отпи три глътки, почака малко, отпи още една глътка, после още една и още една. Върна му чашката. Той пак забърка чай и отново и предложи чашката. Тя го помоли сега той да опита питието, както се очакваше от нея. Той изпи чая на три глътки. Забърка трета и четвърта чаша. Петата вежливо му беше отказана.

Също тъй ритуално, изключително грижливо и внимателно, той изми и избърса чашката с безупречно чиста памучна кърпа и ги постави и двете – и чашата, и кърпата – на местата им. Поклони се на Марико, която отвърна на поклона. Ча-но-ю завърши.

Бунтаро беше доволен. Беше се старал много и сега, поне за момента, помежду им цареше мир. Защото следобед такъв нямаше.

Беше я посрещнал при носилката. Отново, както винаги в нейно присъствие, той се почувствува груб и тромав, в пълен контраст с крехката и изящна фигура. Имаше чувството, че е някой дивак от презрените варварски племена аину, които някога са населявали тези земи, но бяха прогонени на север, през проливите, на неизследвания остров Хокайдо. Всички добре премислени думи изхвъркнаха от главата му и той непохватно я покани на ча-но-ю, като накрая добави:

– От години вече не сме... Не съм ви предлагал ча-но-ю, но тази вечер би ми било удобно. – И изведнъж изтърси, макар че не бе имал намерение да го каже, съзнавайки колко глупаво постъпва, колко е некрасиво и погрешно: – Господарят Торанага каза, че е време да си поговорим.

– А вие не сте ли на това мнение, господарю?

Въпреки взетото решение той се изчерви, а гласът му излезе на пресекулки:

– Искам да възстановя хармонията помежду ни и дори нещо повече. Аз не съм се променил, нали?

– Разбира се, господарю, и защо трябва да се променят? Ако има допусната грешка, редното е аз да се променя, а не вие. Ако има някаква грешка, тя е моя, моля да ме извините.

– Ще ви извиня.

Той се извисяваше над нея, защото тя беше седнала в носилката, и усещаше болезнено погледите на околните, между които бяха Анджинсан и Оми. Беше толкова прелестна, миниатюрна, неповторима, с високо вдигната прическа, привидно смирено сведен поглед, който обаче бе изпълнен за него със същия онзи черен лед, който го хвърляше в съпята безсилна ярост, събуждаше в него жаждата да убива, да крещи, да осакатява, да чупи всичко наоколо и изобщо да се държи, както един самурай никога не бива да се държи.

– Запазих за довечера чаения павилион – продължи той. – Довечера след ядене. Заповядано ни е да вечеряме с господаря Торанага. За мен ще бъде чест, ако се съгласите след това да ми бъдете гостенка.

– Честта е изцяло моя – поклони се тя и зачака все така със сведени очи, а на него му се прииска да я смаже от бой и след това да си разпори корема и да пречисти чрез вечната болка мъката от душата си. После видя, че тя го гледа с пронизателен поглед.

– Нещо друго, господарю?

По гърба и бедрата му се стичаха ручейчета пот, мокреха кимоното му, а гърдите го боляха, както и главата.

– Довечера ще спите в хана – каза той и я остави.

Внимателно се разпореди за багажа и при първия удобен случай предаде задълженията си на Нага, а самият той с престорено сърдит вид слезе към брега на реката и щом остана сам, се хвърли гол в потока, без да го е грижа за собствената му безопасност, бори се с бурното течение, докато главата му се проясни и пулсиращата болка изчезна.

Полежа на брега, за да си събере мислите в главата. Сега, щом като тя прие, той трябваше да започне. Време нямаше. Събра всичките си сили и се върна обратно при грубо издяланата врата в главната градина, и стоя така известно време, като премисляше всичко отново. Искаше вечерта всичко да е безупречно. Самият чаен павилион очевидно не беше на ниво – несръчен провинциален опит да се построи истински павилион. Но нищо, реши той, погълнат изцяло от задачата си, какъвто е, такъв. Нощта ще скрие повечето недостатъци, а светлините му ще придадат формите, които му липсват.

Слугите вече бяха донесли поръчаните от него вещи – рогозки, глиненни лампи, всичко необходимо за почистване – най-доброто, което можеше да се намери в Йокосе – чисто нови предмети, много скромни и непретенциозни.

Свали си кимоното, постави мечовете до себе си и се захвана да чисти. Първо миниатюрната приемна, след това кухнята и верандата. После витата пътечка и каменните плочи, вкопани в зеления мъх, и накрая градинските камъни и самата градина. Търка, мете и четка, докато всичко взе да свети от чистота. Потопи се в смирението на ръчния труд, с който се започваше ча-но-ю – единствено домакинът трябва да направи всичко изрядно. А първата крачка към съвършенството е безупречната чистота.

Докато се смрачи, бе приключил с по-голямата част от приготвянето. След това се изкъпа най-старателно, понесе криво – ляво вечерята и пеенето. И веднага щом се преоблече отново в по-тъмни дрехи, забърза към градината. Затвори с кука портата. Сложи фитили на лампите. Внимателно напръска с вода каменните плочи на пътеката и самите дървета, върху които тук-там падаше примигваща светлина, докато малката градина заприлича на истинска приказка от росни капчици, които потрпяха от топлия летен ветрец. Размени местата на някои от фенерите. Най-сетне остана доволен, отвори вратата и влезе в предверието. Грижливо подбраните парченца дървени въглища, подредени най-старателно в безупречна пирамида върху бял пясък, горяха точно така, както трябваше. Цветята в нишата таконама бяха също изящно подредени. Лъсна още веднъж безукорно чистите съдове. Чайникът закърри и този звук му достави радост – той бе подсилен от малките метални късчета, които Бунтаро предвидливо бе разположил на дъното на чайника.

Всичко беше готово. Първото съвършенство на ча-но-ю беше чистотата, второто – крайната простота. Последното, най-голямо съвършенство беше съвместимостта на домакина и госта или гостите.

Дочу стъпките и по каменните плочи, звукът на ритуалното потапяне на ръцете в съда с прясна речна вода и изсушаването им. Три приглушени стъпки до верандата. Още две до закритата със завеса врата. Дори тя трябваше да се наведе, за да мине през миниатюрната врата, нарочно направена малка, за да кара минаващите през нея да се смиряват. В ча-но-ю всички са равни – домакин и гост, най-висшият даймио и обикновеният самурай. Дори и селянинът, ако е поканен.

Тя първо разгледа цветята, подредени от съпруга и. Той бе избрал един – единствен стрък дива бяла роза, бе капнал една – единствена

водна капка като течен бисер върху зеленото и листо и я бе оградил с червени камъчета. Идва есен, казваше той с цветето, не плачи за времето, когато листата опадат, за времето, когато природата умира, а земята се готви за сън. Радвай се на времето, което започва отново, наслади се на чудната прохлада на есенния въздух през тази лятна вечер... Скоро сълзата ще изчезне, розата ще изчезне, ще останат само камъните – скоро и ние с теб ще изчезнем и ще останат само камъните.

Той я наблюдаваше, сякаш излязъл извън себе си, потънал в състояние, близко до транс, в което понякога домакинът на чаената церемония имаше щастието да изпадне, в пълна хармония с обкръжението си... Тя се поклони на цветето и коленичи срещу съпруга си. Кимоното и беше тъмнокафяво с нишка старо злато по ръбовете, което подсилваше белотата на лицето и шията и. Поясът и беше в най-тъмния отънък на зелено, в тон с долното кимоно. Прическата и беше съвсем семпла, без украшения.

– Добре сте дошли – започна той ритуала с дълбок поклон.

– Честта е моя – отговори тя, както се очакваше от нея.

Той поднесе съвсем лека закуска на блестящ лакиран поднос с клечки за ядене, поставени точно където трябваше да бъдат, парченцата риба върху ориза, приготвен лично от него, бяха подредени съобразно с орнамента на подноса и за да бъде въздействието пълно, няколко полски цветенца, които бе набрал край реката, бяха разхвърляни с една изискана небрежност.

Когато двамата приключиха с яденето, той вдигна подноса – всяко движение беше според ритуала, то трябваше да бъде забелязано и изтъкувано по определен начин от госта – и го отнесе през ниската врата в кухнята.

Останала сама, в пълен покой, Марико наблюдаваше внимателно въглените – горяща планина върху море от чисто бял пясък под триножника – и се заслуша в съскането на огъня, примесено с въздишките на къкрещия чайник, едва доловимия шум от бърсане с кърпа и на без това чистия порцелан и от вода, миеща вече измитото, които долитаха от невидимата кухня. После отмести поглед върху покрива, направен от грубо одялани греди, бамбук и тръстика. Сенките, които хвърляха няколко лампи, поставени на местата им уж непреднамерено, правеха малкото голямо, незначителното – великолепно, и всичко се съчетаваше в съвършена хармония. След като разгледа и прецени видяното с цялата си душа, тя излезе отново в градината при малкото плитко езерце, образувано от природата в самата скала. Пречисти още веднъж ръцете и устата си с

леденостудената прясна вода и ги избърса с чистата недокосната кърпа.

Когато се върна на мястото си, той я попита:

– Може би сега ще пожелаете чай?

– Би било голяма чест. Моля ви, не си правете труда заради мен.

– За мен е голяма чест. Вие сте моя гостенка.

И той започна да я обслужва. Церемонията отиваше вече към своя край.

В настъпилата тишина Марико остана неподвижна, запази спокойствието си, сякаш не и се искаше да приеме края на церемонията и да наруши покоя, който я обкръжаваше. Ала усещаше напрегнатия му поглед. Чайната церемония беше свършила. Животът трябваше да започне отново.

– Изпълнихте всичко безупречно – прошепна тя, обзета от тъга. От тъгълчето на окото и се търкулна сълза и нейното падане разкъса сърцето му.

– Не, не... моля да ме извините... вие сте прекрасна... всичко друго е най-обикновено – изненада се той от неочакваната и похвала.

– По-свършена ча-но-ю не съм наблюдавала – трогна се тя от оголената искреност в гласа му.

– Не, моля да ме извините. Ако беше както трябва, причината е само във вас, Марико-сан. Не беше нищо особено – вашето присъствие придаде свършенство на церемонията.

– Според мен беше безупречна. Всичко беше безупречно. Колко ми е тъжно, че други, много по-достойни от мен, не можах да се насладят на такава красота... – Очите и блестяха влажно в трепкащата светлина.

– Вие бяхте тук. И това е всичко. Тя беше само за вас. Другите не биха я разбрали.

Тя усети топлите сълзи по бузите си. При други обстоятелства би се срамувала от тях, но сега дори не ги забелязваше.

– Как да ви се отблагодаря?

Той вдигна стръкче мащерка и се пресегна с разтреперана ръка да избърше с него една от сълзите и. Тя сведе безмълвно поглед към клонката и блесналата капчица, тъй малки в голямата му ръка.

– Всичко, което направих, е нищо в сравнение с това. Благодаря ви – прошепна той и се загледа в сълзата върху нежното стръкче.

Едно въгленче се търкулна от купчината, а той, без да се замисли, взе дилафа и го върна на мястото му. Из въздуха затанцуваха искри и горящата планина изригна като вулкан.

И двамата се затвориха в себе си, обзети от приятна тъга, свързани

от простата красота на тази единствена сълза, доволни един от друг в безмълвната тишина, смирени, с пълното съзнание, че даденото е било върнато неопетнено.

После той се обади:

– Ако дългът не ни забраняваше, бих ви помолил да се присъедините към мен в смъртта. Още сега.

– Бих дошла с вас. На драго сърце – незабавно откликна тя. – Хайде да посрещнем смъртта. Още сега.

– Не можем. Имаме задължения към господаря Торанага.

Тя извади острата кама, която винаги носеше в пояса си, и я положи почитателно на рогозката.

– Позволете ми да се приготвя.

– Не. Това значи да пренебрегнем дълга си.

– Което ще бъде, ще бъде. Ние двамата не можем да променим нещата.

– Така е. Но нямаме право да си тръгнем преди нашия господар. Нито вие, нито аз. Той още има нужда от всеки свой надежден васал. Моля да ме извините, но съм, принуден да ви забраня.

– Би ми доставило удоволствие да си отида тази вечер. Готова съм. Нещо повече – от все сърце желая да отпътувам отвъд. Душата ми прелива от радост. – Тя се усмихна неуверено. – Извинете ме за егоизма, който проявих. Напълно сте прав за задълженията ни.

Наточеното като бръснач острие проблесна на светлината на свещта. Те се загледаха в него, потънали в съзерцание. Той пръв наруши магията.

– Защо Осака, Марико-сан?

– Трябва да свърша там някои неща, които само аз мога да свърша.

– Бръчката на челото му стана по-дълбока. Той се загледа в сълзата, която пречупи светлината на капещата свещ и заискри в милиарди цветове.

– Какви неща?

– Неща, които засягат бъдещето на нашия дом и които съм длъжна да изпълня.

– В такъв случай трябва да отидете. – Той я погледна изпитателно. – Но защо сама?

– Трябва. Искам да се уверя, че всички семейни уговорки между нас и Кияма-сама за женитбата на Саруджи си остават в сила. Пари, зестра, земи и прочие. Трябва да се уреди въпросът с увеличаването на владенията му. Това го искат и Хиромаци-сама и господарят Торанага. Аз

отговарям за нашия дом.

– Да – бавно издума той. – Това е ваш дълг. – Той я погледна в очите. – Щом господарят Торанага смята, че можете да отпътувате, значи ще заминете, но не мисля, че ще ви пуснат там. А дори и да ви пуснат... трябва много бързо да се върнете. Много бързо. Не ви препоръчвам да останете в Осака по-дълго от необходимото.

– Така е.

– По море ще стигнете по-бързо. Но вие винаги сте мразили морето.

– Все така го мразя.

– Бързо ли трябва да стигнете дотам?

– Не мисля, че половин-един месец ще бъдат от съществено значение. Просто чувствавам, че трябва да замина незабавно.

– Тогава нека оставим господаря Торанага да реши кога и как да пътувате – ако изобщо ви разреши да заминете. Присъствието на Дзатаки и двата свитъка могат да означават само едно – война. Ще бъде прекалено опасно за вас.

– Да, благодаря.

Доволен, че разговорът е приключил, той се огледа блажено, без да се тревожи вече, че грозното му едро тяло запълва по-голямата част от стаята, че всяко от бедрата му е по-широко от нейния кръст, а ръцете му – от шията и.

– Чаеният павилион се оказа добър, по-добър, отколкото очаквах. Изпитах истинско удоволствие. Отново си припомних, че тялото е само временно убежище в пустинята на Безкрая. Благодаря ви, че дойдохте. Толкова се радвам, че дойдохте в Йокосе, Марико-сан. Ако не бяхте вие, никога нямаше да дам ча-но-ю и нямаше да усетя това сливане с вечността.

Тя се поколеба, после внимателно взе в ръка кутийката за чай. Беше много проста, с капаче, без никакви орнаменти. Оранжево-кафеникавият емайл явно не беше стигнал и на дъното се виждаше едно неравно ръбче от порцелан, който подчертаваше изразително непретенциозността на древния майстор и нежеланието му да прикрие простотата на материалите си. Бунтаро бе купил кутията от Сен-Иикада, най-известния майстор на чаен порцелан в империята за двадесет хиляди коку.

– Толкова е красива – прошепна тя, наслаждавайки се на допира си до нея. – Изключително е подходяща за церемонията.

– Да.

– Тази вечер надминахте себе си, Бунтаро-сан. Направихте ме

много щастлива. – Тя говореше с нисък, напрегнат глас, леко наведена напред. – Всичко беше безупречно в моите очи – и градината, и цялата онази артистичност, с която сте съумели да прикриете несъвършенството на павилиона с играта на светлини и сенки, и тази кутийка – докосна я тя отново, – и дори йероглифът, изписан върху кърпата за ръце – ай – обич. За мен тази вечер думата обич изразява всичко. – По бузите и отново се стекоха сълзи. – Моля да ме извините – избърса ги тя.

Той се поклони, смутен от похвалите и. За да прикрие смущението си, започна да увива кутийката в копринените и кърпички. Когато свърши, я постави грижливо в една по-голяма кутия и я сложи пред нея.

– Марико-сан, ако домът ни има парични затруднения, вземете я и я продайте.

– Никога! – Кутийката за чай бе единствената вещ освен мечовете и лъка, които той ценеше в живота си. – Това ще е последното нещо, което ще продам.

– Моля да ме извините, но ако издръжката на моите васали ви създава затруднения, вземете я.

– Има достатъчно за всички, стига да съм пестелива. Най-доброто оръжие и най-добрите коне. В това отношение къщата ни още може да издържи. Не, Бунтаро-сан, тя е ваша.

– Не ни остава много време. На кого да я завещая? На Саруджи?

Тя се загледа във въглените, в огъня, който поглъщаше вулкана и го усмиряваше.

– Не. Поне докато не стане достоен майстор на ча-но-ю, равен на баща си. Съветвам ви да завещаете кутийката на Торанага-сама, който е достоен за нея, и го помолете, преди да умре, да прецени дали синът ни някога ще я заслужи.

– А ако Торанага-сама изгуби войната и умре преди настъпването на зимата? Защото съм убеден, че ще я загуби.

– Какво?

– Тук мога да ви кажа истината спокойно, без заобикалки. Защото една от най-важните условности на ча-но-ю е да се отхвърлят всички преструвки. Да, той ще загуби – освен ако не спечели на своя страна Кияма, Оноши и... Дзатаки.

– В такъв случай напишете в завещанието си, че кутийката трябва да бъде изпратена на негово императорско величество с молба да я приеме. Защото тя заслужава да живее сред божества.

– Да. Това ще е най-правилно. – Той се загледа в камата и и добави мрачно: – Ах, Марико-сан, с нищо не можем да помогнем на господаря

Торанага. Трябва да спечели, иначе е загубен. Но независимо дали ще победи, или ще загуби, много народ ще падне в боя.

– Да.

Замислен, той свали поглед от острието и се загледа в стръкчето мащерка с все още чистата сълза.

– Ако загуби преди моята смърт – или след нея, – аз или някой от моите хора ще убие Анджин-сан.

В мрака лицето и беше ефирно, неземно. Лекият полъх раздвижваше тънки кичурчета коса, но от това тя приличаше още повече на статуетка.

– Моля да ме извините, ще разрешите ли да попитам: защо?

– Защото е твърде опасен, за да го оставим жив. Неговите знания и идеи, макар да съм чул само малка част от тях, и то не от първа ръка... ще заразят империята, дори Яемон. Торанага-сама вече е под негово влияние, нали?

– Той цени неговите знания.

– Щом Торанага-сама умре, това ще е и смъртната присъда на Анджин-сан. Но се надявам очите на нашия господар да се отворят още преди това. – Свещта, от която капеше восък, запрашва и угасна. Той погледна към Мариико. – И вие ли сте под негово влияние?

– Той е много интересен човек. Мисленето му е тъй различно от нашето... схващанията му за ценностите... и те са в много отношения коренно различни и понякога е тъй трудно да го разбереш. Веднъж се опитах да му обясня ча-но-ю, но той не можа да проумее нищо.

– Трябва да е ужасно да се родиш варварин – ужасно!

– Да.

Погледът му отново се спря на камата.

– Някои хора смятат, че в предишния си живот Анджин-сан е бил японец. Не е като другите варвари и... така се старае да говори и действува като нас, макар че не му се удава много, нали?

– Съжалявам, че не видяхте как за малко не извърши сепуку, Бунтаро-сан. Аз... беше нещо изумително. Видях как смъртта го посети, но бе спряна от ръката на Оми. Ако наистина е бил японец в предишния си живот, това би обяснило много неща. Торанага-сама е на мнение, че сега е много ценен за нас.

– Време е да спрете да го обучавате и отново да станете японка.

– Моля, господарю?

– Според мен Торанага-сама е изпаднал под негово влияние. И вие също.

– Моля да ме извините, но не мисля така.

– Онази нощ в Анджино, когато ме обзе силният гняв, почувствувах, че сте с него, в съюз срещу мен. Това, разбира се, беше ужасна мисъл, но аз го усетих.

Тя отмести поглед от острието и го насочи право в очите му, без да отговори. Още една свещ затрептя, за пръска восък и изгасна. Остана да свети само една, последната.

– Да, как го мразех през онази нощ! – продължи Бунтаро със спокоен глас. – И така му желях смъртта – и вашата, и на Фуджико-сан. Лъкът ми започна да нашепва, както прави понякога, молеше ме да му реша да го убие. И когато призори го видях да се спуска на долу по хълма с онези подли, малодушни пищовчета в ръце, стрелите ме замолиха да им дам да се напият с кръвта му. Но аз отложих това убийство и се съдържах, защото бях отвратен от лошите си обноски повече, отколкото от него самия, бях посрамен от тях и от сакето. – Умората му започна да си личи. – За толкова много неща имаме да се срамуваме двамата с вас, нали?

– Да.

– Вие не искате да го убия, нали?

– Постъпвайте така, както ви диктува вашият дълг. Както и аз ще следвам своя дълг.

– Тази вечер сме отседнали в хана.

– Да.

Ала понеже тя беше такава безупречна гостенка, а ча-но-ю му се удаде както никога дотогава, той промени решението си, за да и дари също толкова време и спокойствие, колкото бе получил от нея.

– Идете в хана и спете. – Ръката му се пресегна, вдигна камата и и я подаде. – Когато листата на кленовете окапят – или когато се върнете от Осака, – ще започнем отново. Като мъж и жена.

– Да. Благодаря.

– Охотно ли се съгласявате, Мариико-сан?

– Да. Благодаря.

– Пред вашия бог?

– Да, пред бога.

Мариико се поклони, пое камата, прибра я на мястото ѝ, поклони се отново и излезе.

Стъпките ѝ заглъхнаха. Бунтаро погледна стръкчето, което все още стискаше в юмука си заедно със сълзичката на миниатюрното листенце. Пръстите му затрепераха, когато го постави върху последните

въгленчета. Сълзата се изпари със съскане.

И тогава, в тишината, той заплака от ярост, защото внезапно дълбоко в себе си разбра, че тя му е изменила с Анджин-сан.

Блакторн я видя да се задава откъм градината по ярко осветения двор.

– Здравейте, Марико-сан.

– О, здравейте, Анджин-сан. Вие... извинете, но ме стреснахте... не ви видях. Много до късно стоите буден.

– Не. *Гомен насай*, но съм станал съвсем навреме. – Той се усмихна и кимна към изток, откъдето се задаваше утрото. – Това ми е навик от морето, да се будя точно преди изгрева и да се кача на палубата, за да посрещна слънцето. – Той се усмихна широко. – Но вие наистина будувате до късно.

– Не съм разбрала, че... че нощта си е отишла. – При главната порта и пред всички врати имаше самураи на пост, които любопитно ги наблюдаваха. Сред тях беше и Нага. Тя сниши глас и едва чуто премина на латински. – Моля ви, внимавайте. Дори нощната тъма крие предвестници на зла орис.

– Моля ви за прошка.

Те се извърнаха едновременно при звука на конски тропот до самота външна порта. Бяха соколарите, викачите и телохранителите. Откъм вътрешността на хана се зададе Торанага, все тъй без настроение.

– Всичко е готово, господарю – рапортува Нага. – Мога ли да ви придружа?

– Не, благодаря. Иди да си починеш. Как беше ча-но-ю, Марико-сан?

– Прекрасна, господарю, просто изумителна.

– Бунтаро-сан е голям майстор. Имате изключителен късмет.

– Да, господарю.

– Анджин-сан! Искате ли да дойдете на лов? Бих искал да ми покажете как вие ловувате със соколи.

– Моля, господарю?

Марико незабавно преведе.

– Да, благодаря – съгласи се Блакторн.

– Добре. – Торанага му махна да се качи на единия кон. – Значи идвате?

– Да, господарю.

Марико ги проследи с поглед. Изкачиха се в тръс по пътеката, а тя се прибра в стаята си. Прислужницата и помогна да се съблече, да махне грима си, да разреше косите си. После заповяда на жената да остане в стаята и никой да не я безпокои до пладне.

– Да, господарке.

Марико легна, затвори очи и отпусна тялото си в невероятно меки пухени постели. Беше изтощена, но с извисен дух. Ча-но-ю я беше дарила с неопикуем покой, бе я пречистила и след като взе върховното, изпълнено с щастие решение да се потопи в смъртта, тя се бе издигнала в още по-недостижими висини. Завръщането от тези висини към действителността я накара, както и друг път, да почувствува с нереална, неповторима сила красотата на живота. Сякаш се наблюдаваше отстрани как отговаря търпеливо на въпросите на Бунтаро, уверена, че и отговорите и, и ролята, която изпълни, бяха също на необходимата висота. Тя се сви на топка в постелята, дълбоко удовлетворена от покоя, който я очакваше... докато окапят листата.

Ах, пресвета Дево, трескаво се замоли тя, благодаря ти за неочакваната милост, за това славно спасение. Признателна съм ти и ще те почитам от все сърце и душа, во веки веков.

Каза още една молитва и след като се помоли за прошка, както беше свикнала, и за да изпълни волята на господаря си, скъта за още един ден своя бог в дълбините на душата си.

Какво щях да правя, запита се тя, преди сънят да я пребори, ако Бунтаро бе поискал да сподели леглото ми? Щях да откажа. Ами ако бе настоял, на което има право? Щях да удържа клетвата, която съм дала. Да, щях. Нищо не се е променило.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В часа на козата кортежът отново прекоси моста. Всичко беше както преди, само дето Дзатаки и хората му бяха облечени съвсем леко, готови за път или схватка. Бяха в пълно бойно снаряжение и макар да бяха много дисциплинирани, копнееха за смъртоносен бой. Настаниха се в строен полукръг точно срещу хората на Торанага, които бяха далеч по-многобройни. Отец Алвито и Блаторн стояха отстрани, сред зрителите.

Торанага поздрави Дзатаки спокойно и официално, като малко удължи церемонията по сядането. Днес двамата даймио бяха сами на подиума. Възглавниците бяха разположени на по-голямо разстояние

една от друга под схлупеното небе. Ябу, Оми, Нага и Бунтаро седяха на земята в кръг около Торанага, а четиримата военни съветници на Дзатаки се наместиха зад тях.

Когато настъпи подходящият момент, Дзатаки извади втория свитък.

– Бих искал да получа официалния ви отговор.

– Съгласен съм да отида в Осака и да се подчиня на волята на Съвета – отвърна Торанага с равен глас и се поклони.

– Ще се подчините? – Лицето на Дзатаки се изкриви от недоверие.

– Вие, Торанага-но-Миновара, вие ще...

– Чуйте ме – прекъсна го Торанага със звънкия си Повелителен глас, който екна през поляната, без той да го повишава. – Всеки е длъжен да се подчинява на Съвета на регентите. Макар че е незаконен, той е все пак в пълен състав и никой даймио няма право да нарушава целостта на империята, колкото и да е прав. Империята преди всичко. Ако един даймио се разбунтува, дълг на всички останали е да го заличат от лицето на земята. Заклех се на тайко, че никога няма да наруша пръв мира, и ще съдържа обещанието си, макар земята ни да е обладана от зло. Приемам поканата. Днес.

Ужасени, всички самураи се опитваха да отгатнат какво можеше да означава този невероятен ход. Те съзнаваха ясно, че повечето от тях, ако не и всички, ще бъдат принудени да станат ронини с всички произтичащи от това последствия – да загубят престижа, доходите, семействата и изобщо бъдещето си.

Бунтаро знаеше, че ще придружи Торанага в последното му пътуване и ще сподели съдбата му – смърт заедно с цялото му семейство, целия му род, до крак. Ишидо беше негов личен враг и никога нямаше да му прости, пък и кой би поискал да остане жив, след като собственият му господар се е предал по такъв позорен начин? Карма, мислеше Бунтаро с горчивина. Вдъхни ми сили, Буда. Сега вече съм принуден да отнема живота на Марико и на нашия син, преди да отнема своя. Кога? Когато изпълня дълга си и господарят ми безболезнено и с всички подобавачи му почести отпътува за Великия безкрай. На всички ни трябва предан секундант. Всички ще си отидем като есенни листа – и бъдещето, и настоящето, и „Алено небе“, и всичко. Може да е за добро. Сега поне Яемон със сигурност ще наследи властта. Торанага-сама неизбежно се е изкушавал да я вземе в свои ръце, колкото и да отрича. Може би тайко ще заживее отново чрез сина си и след време ще започнем да воюваме с Китай и този път ще победим, ще се изкачим на върха на света,

което е нашата божествена съдба. Да, Очиба и Яемон няма да ни предадат, както направиха миналия път Ишидо и подлите му съюзници.

Нага беше изумен. Как, няма да има „Алено небе“? Няма да има достойна война? Няма да има бой до последен дъх в Шинанските планини или в низините на Киото? Няма да има геройска смърт, защитавайки предано знамето на баща си, няма да има планини от мъртви врагове, върху които да се покатери славно преди геройската си смърт или след божествена победа? Нито дори атака с проклетите пушки? Нищо подобно – само сепуку, вероятно набързо, без достойнство и ритуал, а главата му ще бъде набучена на кол, за да се гаври с нея простолюдието. Просто смърт, и край на рода Йоши. Защото, естествено, те до един ще трябва да умрат – баща му, братята, сестрите, братовчедите, племенниците, лелите и чичовците. Очите му се спряха из Дзатаки и кръвта нахлу в мозъка му...

Оми гледаше Торанага с неவிждащи очи, изяждан от омраза. Господарят полудя, мислеше той. Възможно ли е да бъде толкова глупав? Та ние имаме сто хиляди души плюс мускетния полк, плюс още петдесет хиляди самураи в околностите на Осака. „Алено небе“ е хиляди пъти за предпочитане пред самотния смрадлив гроб.

Ръката му натежа върху дръжката на меча и в някакъв изпълнен с безумие момент се видя устремен напред, как обезглавява Торанага и връчва главата му на Дзатаки, за да се сложи край на тази презряна игра. А после ще умре от собствената си ръка, почтено, тук, пред всички. Защото какъв смисъл имаше сега да живее? Кики беше недостъпна, договорът и откупен и собственост на Торанага, който ги предаде до един. Снощи, докато тя пееше, тялото му се печеше на бавен огън и той знаеше, че песента тайно е предназначена за него – само за него. Всепоглъщащ огън – за тях двамата. Чакай – защо да не се самоубият заедно? Защо да не умрат заедно, красиво, за да останат заедно за вечни времена? Ах, колко прекрасно би било! Да съединят душите си в смъртта като вечно доказателство за преклонението им пред живота. Ах, колко хубаво би било. Но преди това трябва да се справи с предателя Торанага.

С усилие на волята Оми се откъсна от ръба на пропастта.

Всичко тръгна не както трябваше, мислеше той. В дома ми няма мир, само яд и скандали. Мидори е вечно в сълзи. Отмъщението ми срещу Ябу не стигна доникъде. На преговорите снощи не постигнах тайно споразумение с Дзатаки, нито със и нито без Ябу. Никакво споразумение. Всичко тръгна зле. Дори когато Мура и селяните откопаха мечовете, и двата бяха тъй обезобразени от мощта на земните недра, че

Торанага ме намрази – знам, че ме намрази, задето му ги показах. А сега като връх на всичко – това страхливо предателско падение.

Имам чувството, че съм урочасан. Дали това не е работа на Анджин-сан? Нищо чудно. Но, така или иначе, всичко е изгубено. Няма мечове, няма мъст, няма тайно бягство, няма Кику, няма бъдеще. Чакай! Имаш бъдеще с нея. Смъртта е бъдеще, и минало, и настояще, при това тъй чисто и просто...

– Предавате се? А защо не война? – изрева Ябу, разбрал, че сега вече гибелта му бе сигурна, както и тази на целия му род.

– Приемам поканата на Съвета – повтори Торанага. – И вие ще постъпите по същия начин.

– Аз няма да...

Оми се отърси от видението си и се овладя до такава степен, че му стана ясно – трябва да прекъсне Ябу и да го предпази от незабавна смърт, което щеше да е неизбежният резултат от всяко негово спречкване с Торанага. Но той нарочно не отвори уста и вътрешно ликуващ при мисълта за тази изпратена от небесата възможност, зачака Ябу сам да си навлече края.

– Какво няма да направите?

Душата на Ябу го предупреди панически за опасността. Той съумя да изхрипти:

– Аз... разбира се, васалите ви ще се подчинят... да... ако решите... каквото и решение да вземете... аз съм с вас.

Оми изруга наум и лицето му отново стана невъзмутимо, ала умът му още не можеше да приеме неочакваната капитулация на Торанага.

Торанага смръщено остави Ябу да пелтечи известно време, да се извинява, след което рязко го прекъсна.

– Добре. – Обърна се към Дзатаки, без да отслаби за миг бдителността си. – Виждате, братко, че можете да си приберете втория свитък. Няма какво друго... – С крайчеца на окоото си забеляза промяната в изражението на Нага и веднага се извъртя към него: – Нага!

Младежът почти изскочи от кожата си, но ръката му остави држката на меча.

– Да, татко? – промърмори той.

– Веднага изтичай да ми донесеш всичко необходимо за писане. Бързо!

Торанага си отдъхна чак когато синът му се отдалечи на безопасно разстояние, защото бе предотвратил неминуемото му нападение срещу Дзатаки. Внимателно огледа Бунтаро. После Оми. И накрая Ябу. Реши,

че и тримата вече се владеят достатъчно и няма да направят някоя глупост, която би могла да предизвика незабавно сбиване и поголовна сеч.

Отново се обърна към Дзатаки.

– Още сега ще получите отговора ми на поканата в писмена форма. Той ще подготви регентите за моето официално посещение. – Тук сниши глас, за да го чуе само Дзатаки. – В границите на Идзу сте в безопасност, регенте. Също и извън тази провинция. В безопасност сте, докато майка ми е във ваши ръце. Но само дотогава. Край на тази среща.

– Добре. „Официално посещение“ ли казахте? – Дзатаки не прикриваше презрението си. – Какво лицемерие! Не мислех, че ще дочакам деня, когато Йоши Торанага-но-Миновара ще се поклони раболепно на генерал Ишидо. Вие сте само един...

– Кое е по-важно, братко – продължението на рода ми или продължението на империята?

Долината потъна в мрак. Заваляха, а облациите сякаш увиснаха над самата земя, закрили напълно пътя към прохода. Поляната и вътрешният двор на хана гъмжаха от потиснати, покусени самураи. Конете нетърпеливо пристъпваха от крак на крак. Офицерите крещяха заповедите си с излишна грубост. Изплашени носачи се суетяха напред – назад, подготвяха колоната за заминаване. До смрачаване оставаше не повече от час.

Торанага бе написал високопарното си послание, подпечата го и го изпрати по куриер на Дзатаки въпреки настойчивите молби на Бунгаро, Оми и Ябу по време на тайното им съвещание. Бе изслушал мълчаливо доводите им.

– Не искам да слушам нищо повече – отсече той накрая. – Вече съм решил. Подчинявайте се.

После им съобщи, че потегля незабавно за Анджино, за да прибере останалите си самураи. Утре щял да поеме по източния път към Атами и Одавара, оттам през планинските проходи към Йедо. Ескортът му щял да бъде воден от Бунгаро. Още утре мускетния полк да бъде натоварен на галерата в Анджино и да отплава по море. Да го чака в Йедо начело с Ябу. Заповяда на Оми да тръгне на другия ден по централния път към границата с всички воители от Идзу, които може да сбере. Назначаваше го за помощник на Хиромацу, върховния си военачалник, и трябваше да внимава да не би врагът Икава Джикю да попречи на нормалното придвижване на колоната. Оми трябваше да се настани на първо време в

Мишима и да охранява там пътя Токайдо, да подготви достатъчно носилки и коне за Торанага и многобройната му свита, която трябваше да го придружава при официалното му посещение.

– Съобщи на всички постове по пътя да бъдат и те готови. Ясно ли е?

– Да, господарю.

– Всичко да е изрядно.

– Да, господарю. Разчитайте на мен.

Дори Оми се сви под яростния му поглед.

Когато всичко бе готово за отпътуването му, Торанага излезе от стаята си на верандата. Всички се поклониха. Той кисело им махна с ръка да продължат да си гледат работата и изпрати да повикат собственика на хана, който угоднически му представи сметката, паднал на колене. Торанага много внимателно я провери. Всичко беше както трябва. Кимна на касиера си и му я подхвърли, после повика Марико и Анджин-сан. На нея я разреши да замине за Осака.

– Но преди това ще заминете оттук направо за Мишима. Ще предадете лично на Хиромасу-сан това послание и продължавате оттам към Йедо заедно с Анджин-сан. Отговаряте за него до пристигането си там. Вероятно до Осака ще пътувате по море – по-късно ще реша.

– Анджин-сан! Получихте ли речника от свещеника?

– Моля? Извинете, не разбрах.

Марико преведе.

– Извинете. Да, книгата взех.

– Когато се срещнем в Йедо, вече ще говорите японски по-добре от сега. *Уакаримасу ка?*

– *Хай. Гомен насай.*

Торанага се затътри унило към портата, а един самурай държеше над главата му огромен чадър, да го предпазва от дъжда. Всички самурай, носачи и селяни се поклониха едновременно, като един. Торанага сякаш не ги забеляза, качи се в покритата си носилка начело на колоната и дръпна завеските. Шестте полуголи носачи веднага я вдигнаха и потеглиха в равномерен тръс, а босите им мазолести крака шляпаха из локвите и пръскаха кал. Начело яздеше охраната от самурай, други конници обграждаха самата носилка. Зад тях следваха резервни носачи и колоната с багажа – всички забързани, напрегнати, уплашени. Колоната водеше Оми, а Бунтаро отговаряше за ариергарда. Ябу и Нага вече се бяха запътили към мускетния полк, който все още бе разположен в засада горе на хребета – той щеше да тръгне най-отзад.

– За какво ни е ариергард? От кого се пазим? – озъби се Ябу на Оми точно преди да потеглят, останали за минутка насаме.

Бунтаро изкачи пътеката към високата извита порта на хана, без да забелязва поройния дъжд.

– Марико-сан!

Тя послушно забърза насреща му, а тежките капки забарабаниха по оранжевия и чадър от навосъчена хартия.

– Да, господарю?

Погледът му се плъзна към нея изпод бамбуковата му шапка, после към Блаторн, който ги наблюдаваше от верандата.

– Кажете му...

Той млъкна.

– Да, господарю?

Бунтаро я погледна строго.

– Кажете му, че ще го държа отговорен за вас.

– Да, господарю. Но моля да ме извините, аз самата отговарям за себе си.

Бунтаро се извърна и прецени разстоянието до началото на колоната. Когато я погледна отново, лицето му не можа да прикрие напълно мъката, която го глождеше.

– Сега вече няма да има капещи листа, нали?

– Всичко е в божиите ръце, господарю.

– Не, всичко е в ръцете на господаря Торанага – презрително възрази той.

Тя вдигна очи към него и не трепна под строгия му, поглед. Дъждът ги шибаше и се стичаше от ръба на чадъра и като пелена от сълзи. Ръбът на кимоното и бе изпръскан с кал.

– *Сайонара* – сбогува се Бунтаро. – Довиждане в Осака.

Тя се сепна.

– Извинете, но няма ли да се видим в Йедо? Сигурно ще придружите господаря Торанага и ще пристигнем почти по едно и също време. Значи ще се видим.

– Да. Но ако се видим в Осака или след като се върнете оттам, ще започнем живота си отново. И тогава ще стане истинската ни среща.

– Да, разбирам. Извинете.

– *Сайонара, Марико-сан.*

– *Сайонара*, господарю – поклони се Марико. Той отговори набързо на поклона и и се затича през калта към коня си. Метна се на седлото и препусна в галоп, без да се обърне.

– Сбогом – каза тя, загледана след него.

Блакторн видя погледа, с който тя изпрати Бунтаро. Чакаше я под стряхата, а дъждът сякаш бе поутихнал. Подир малко началото на колоната се изгуби в облаците, а след това и носилката на Торанага. Той задиша по-спокойно, все още потресен от решението на Торанага и целия този злощастен и злокобен ден.

А как хубаво започна ловът със соколи рано сутринта! Той си избра един дребен дългокрил сокол-чучулигар и много успешно го насочи към една чучулига, а свежият вятър отнесе яростния преследвач на юг, отвъд гората. Той поведе останалите – което беше негова привилегия – през гората, в галоп, по добре утъпкана пътека, а случайните минувачи и селяни отскачаха встрани от копитата на конете. Но един стар, смачкан от живота продавач на масло, с не по-малко смачкан кон, препречи пътя на ловната дружина и упорито отказа да се отмести. Възбуден от преследването, Блакторн извика на човека да се махне от пътя, но онзи пак отказа и той започна да ругае цветисто. Продавачът отвърна грубо и в този момент пристигна Торанага, посочи телохраниеля си и каза:

– Анджин-сан, дайте му за момент меча си. – И добави още нещо, което Блакторн не разбра.

Блакторн веднага се подчини и преди да разбере какво става, самуряят се метна към търговеца. Ударът му беше тъй дивашки яростен и точен, че старецът направи още една крачка, преди да падне, срязан на две в кръста.

Торанага заудря с юмрук по седлото си, изпаднал за кратък миг във възторг, но след малко меланхолията му надделя отново, въпреки че останалите самураи продължиха да изразяват гръмка възхищението си. Телохраниелят му внимателно избърса острието с копринения си пояс, да не би да се повреди стоманата. Прибра доволен меча в ножницата му и го върна на Блакторн с някакви думи, които Марико му преведе по-късно.

– Той просто каза Анджин-сан, че е горд, задето му е била оказана честта да изпробва такова острие. А Торанага-сама предлага да наречете меча „Търговец на масло“, защото такъв удар и толкова наточено острие трябва да се запомнят. Вашият меч вече стана легендарен.

Блакторн си спомни как кимна, едва прикривайки болката си. И сега бе затъкнал в пояса си „Търговеца на масло“ – така щеше да се нарича завинаги този меч, подарък от Торанага. Предпочитам да не ми го беше подарявал, мислеше той. Но не са виновни само те – аз съм също толкова виновен. Изкрещях му на човека, той ми отвърна със същото, а

грубо държане със самурай е непростимо. Какво друго можеха да направят? Въпреки всичко обаче това убийство му отне радостта от ловуването, но трябваше да прикрива лошото си настроение от Торанага, защото той и без това през целия ден беше мрачен и раздражителен.

Преди пладне се прибраха в Йокосе, после Торанага се среща с Дзатаки, и след като Блаторн се напари хубаво в банята и му направиха масаж, на пътя му изведнъж се изпречи като дух на отмъщението отец Алвито, придружен от двама враждебно настроени послушници.

– Господи Исусе, я да се махате оттук!

– Няма защо да се боите, нито да богохулствувате – отвърна Алвито.

– Проклет да сте и вие, и всички свещеници – продължи да ругае Блаторн, но все пак се помъчи да се овладее, защото много добре знаеше, че е на вражеска територия. Малко преди това забеляза стотина самурай-католици, които се стекоха през моста на път за литургията. Мариико беше споменала, че в двора на хана, където бе отседнал Алвито, ще бъде отслужена литургия за всички католици. Ръката му затърси дръжката на меча, но понеже беше по хавлия, не го носеше със себе си, макар иначе да не се разделяше вече с него, и се изруга наум за глупостта си. Мразеше да бъде невъоръжен.

– Господ да ви прости богохулствата, лоцмане. Дано ви прости и ви отвори очите. Не тая злоба към вас. Нося ви подарък. Ето, това е дар от господата.

Блаторн недоверчиво пое пакета. Но като го отвори и видя португалско-латинско-японския речник-граматика, сърцето му лудо заби. Прелисти трескаво страниците. По-хубав печат не беше виждал, а съдържанието беше толкова подробно и добре обяснено, че той онемя.

– Да, прав сте, това е дар божи, но ми го дават по заповед на господата Торанага.

– Ние се подчиняваме единствено на заповедите на всевишния.

– Торанага ли ви каза да ми го дадете?

– Да, помоли ме.

– А молбата на Торанага не е ли заповед?

– Зависи, лоцмане, от това кой сте, какъв сте и каква е силата на вашата вяра. – Алвито кимна към книгата. – Трима от нашите братя я работиха в продължение на двадесет и седем години.

– Тогава защо ми я дават?

– Помолиха ни.

– А защо не отклонихте молбата? Достатъчно сте хитри и сигурно

знаете как да го сторите.

Алвито сви рамене. Блаторн продължи да прелиства бързо страниците, за да се увери в първоначалното си впечатление. Отлична хартия, много ясен шрифт. Номерата на страниците бяха последователни.

– Нищо не липсва – отбеляза Алвито, на който му стана забавно. – Не правим половинчати книги.

– Това е прекалено ценно, за да го дадете ей така. Какво очаквате в замяна?

– Той ни помоли да ви го дадем. Делегатът-посетител се съгласи. Затова ви го даваме. Тази година беше отпечатан – най-сетне. Нали е прекрасен? Молим ви само да го пазите, да се отнасяте добре с речника ни. Заслужава си грижливото отношение.

– Заслужава си да се пази с цената на един живот. Това е безценно знание, също като португалски морски дневник. Само че е още по-ценен. Какво искате срещу него?

– Нищо.

– Не ви вярвам. – Блаторн претегли книгата на ръка, изпълнен с още повече подозрения. Не може да не разбирате, че тази книга ще ни направи равни. Тя ми дава всички ваши познания, като ми спестява десет, ако не и двадесет години труд. С помощта на този учебник скоро ще говоря японски като вас. А веднъж като науча езика, ще мога да обучавам и други. Той е като ключ към Япония, съгласен ли сте? Езикът е ключ към всяка чужда страна. След шест месеца ще мога да разговарям с Торанага-сама без преводач.

– Да, твърде е вероятно. Ако ги имате тези шест месеца.

– Какво искате да кажете?

– Нищо повече от това, което вече ви е известно. Господарят Торанага ще е мъртъв много преди да изтече тази половина година.

– Защо? Какви новини му донесохте? След разговора си с вас ходи като ранен бик. Какво му казахте?

– Посланието ми беше само за неговите уши, лично от негово високопреосвещенство Делегата-посетител. Съжалявам, но аз съм само един вестonosец. Осака е в ръцете на генерал Ишидо, както сигурно знаете, и щом Торанага-сама възнамерява да отиде там, с него е свършено. И с вас също.

Блаторн усети как по гърба му полазиха студени тръпки.

– С мен пък защо?

– Не можете да избягате от съдбата си, лоцмане. Помогнахте на Торанага срещу Ишидо. Или вече забравихте? Грубо се намесихте в

плановете на Ишидо. Поведохте бягството от пристанището на Осака. Съжалявам, но нито японският език, нито мечовете, нито самурайският ви статут ще ви отърват. Дори по-зле, че сте самурай. Ще ви заповядат да извършите сепуку, а ако откажете... – А Алвито добави със същия благ глас: – Нали ви казах вече, че са много прост народ.

– И ние, англичаните, сме прост народ – гордо отвърна той. – Като умрем, значи, сме мъртви, но преди това се отдаваме на божията воля и държим барута си сух. А в мен има още барут, не се бойте.

– О, аз никак не се боя, лоцмане. От нищо не се боя – нито от ереста ви, нито от пушките ви. Те вече нямат никакво значение, както впрочем и вие.

– Всичко е карма и ние сме в божите ръце – или както искате го наречете – отвърна Блаторн, потресен от думите му. – Но се кълна в бога, че ще си получа обратно кораба и тогава, след година-две, ще поведе насам английска флотилия и ще ви издухам от Азия право в пъкъла.

Алвито му отговори със своето непоколебимо обезкуражаващо спокойствие:

– Това е само в божите ръце, лоцмане. Но заровете са хвърлени вече и нито една от заплахите ви няма да се осъществи. Нищо. – И той го погледна, сякаш вече беше мъртвец. – Дано господ се смили над вас, защото той ми е свидетел – убеден съм, че никога няма да напуснете тези острови.

Блаторн потрепери при спомена за силната убеденост, с която Алвито произнесе тези слова.

– Студено ли ви е, Анджин-сан?

До него на верандата стоеше Мариико и тръскаше чадъра си.

– О, извинете. Не, не ми е студено, мислех си нещо.

Той вдигна поглед нагоре към планинския проход. Цялата колона вече бе потънала в облаците. Дъждът бе намалял и сега падаше меко, галещо. Някаква селяни и слуги шляпаха през локвите към домовете си. Дворът се беше изпразнил, градината бе прогизнала. В селото започнаха да палят лампите. Нито при портата, нито от двете страни на моста се виждаше вече охрана. Сякаш здрачът бе обладан от безкрайна празнота.

– Нощта е много по-красива от деня, не мислите ли? – попита тя.

– Да – съгласи се той и изведнъж осъзна, че са сами и ако са предпазливи, ако и тя го желаше, както той я желаше, нищо не ги заплашваше.

Една прислужничка пое от ръката на Мариико чадъра и донесе сухи чорапки. После коленичи и започна да избърсва краката ѝ.

– Призори потегляме, Анджин-сан.

– Колко време ще пътуваме?

– Няколко дни. Господарят Торанага каза... – Марико погледна настрана. От вътрешността на хана се зададе Гьоко с мазна усмивка на устните. – Господарят Торанага ми каза, че имаме достатъчно време.

Гьоко се поклони ниско.

– Добър вечер, Тода-сама. Моля да ме извините, задето ви прекъсвам.

– Как сте, Гьоко-сан?

– Добре съм, благодаря, макар че този дъжд ми омръзна. Много мразя калта и влагата. Но пък от друга страна, щом спрат дъждовете, започват жегите, а те са много по-жестоки, нали? За щастие, есента не е далеч... Щастливи сме, че има есен и божествена пролет, нали?

Марико не отговори. Прислужничката ѝ обу чорапите и се изправи.

– Благодаря – каза Марико и я освободи. – Какво има. Гьоко-сан? С какво мога да ви услужа?

– Кики-сан ме помоли да ви попитам дали желаете да ви обслужва по време на вечеря, или да ви попее и потанцува. Господарят Торанага нареди да ви забавлява, ако желаете.

– Да, той ми каза, Гьоко-сан. Много мило, но не тази вечер. Призори трябва да потеглим и съм много уморена. Ще имаме и други вечери на разположение. Предайте ѝ, моля ви, моите извинения и също ви моля да ѝ предадете колко много се радвам, че ще пътуваме заедно.

Торанага ѝ бе наредил да вземе със себе си и двете жени и тя му благодарил, много доволна да ги има за спътнички.

– Толкова сте любезна – капеше мед от устата на Гьоко. – Честта обаче е изцяло наша. Все така за Йедо ли ще пътуваме?

– Да, разбира се. Защо питате?

– Нищо, Тода-сама. Но при това положение може би ще можем да се отбием за ден-два в Мишима? Кики-сан би искала да си вземе някои дрехи – не се чувства достатъчно добре облечена за Торанага-сама, а лятото в Йедо, както съм чувала, е задушно и има много комари. Трябва да вземем гардероба ѝ, колкото и да не е достоен.

– Да, разбира се. Ще имаме достатъчно време.

Гьоко не бе погледнала изобщо към Блаторн, макар че и двете жени усещаха присъствието му.

– Много е трагично... за нашия господар, нали?

– Карма – отвърна безизразно Марико. И добави по женски злобничко: – Но нищо не се е променило, Гьоко-сан – щом пристигнем, ще

си получите парите в сребро, както е в договора.

– Но моля ви! – престори се на оскърбена Гьоко. – Какво говорите, Тода-сама, не съм и помислила за парите. Нито за миг. Само съм притеснена за бъдещето на господаря.

– Той е господар и на бъдещето си. Но затова пък вашето бъдеще е прекрасно – каквото и да се случи. Вече сте богата. Край на земните ви грижи. Скоро ще се превърнете в истинска сила в Йедо, с новата си куртизанска гилда – независимо кой ще управлява Кванто. Ще бъдете най-влиятелната мама-сан и каквото и да се случи, Кику-сан си остава ваше протеже, младостта ѝ е цветуща, както и нейната карма. Така ли е?

– Единствено се притеснявам за господаря Торанага – отговори Гьоко с престорена загриженост и усети приятен гъдел при мисълта за двете хиляди и петстотин коку в желязната си каса. – Ако имаше начин да му помогна, бих...

– Колко сте щедра, Гьоко-сан. Ще му съобщя за предложението ви. Да, като отбиете хиляда коку от цената, ще му окажете голяма помощ. Приемам от негово име.

Гьоко замаха с ветрилото си, разтегли устни в обаятелна усмивка и едва се сдържа да не завие от яд на собствената си глупост, задето сама се напъха в капана като замаяна-от саке новачка.

– Ах, не, Тода-сама, какво могат да направят парите в такъв един момент? Парите нищо не могат да направят – заломоти тя, като геройски се опитваше да се съвземе. – Не, парите с нищо не могат да помогнат. По-скоро с някакви сведения или услуга, или...

– Извинете, какви сведения?

– Никакви за момента, никакви. Казах го просто така, ако ме разбирате, много се извинявам. Но пари...

– Да, много съжалявам. Ще му съобщя за вашето предложение. И вашата щедрост. Благодаря ви от негово име.

Гьоко се поклонил и заситни обратно към хана. Марико се засмя.

– На какво се смеете, Марико-сан? Тя му предаде разговора.

– Изглежда, всички мами-сан на този свят са едни и същи. Освен парите друго не ги интересува.

– Нима господарят Торанага ще плати, след като... – Блаторн замълча. Марико го чакаше да продължи, вперила в него невинен поглед. Насърчен, той довърши мисълта си. – Отец Алвито каза, че с Торанага-сама е свършено, щом пристигне в Осака.

– О, да, Анджин-сан, това е самата истина – отвърна Марико бодро, макар че не се чувствуваше никак бодра. Но веднага пропъди мисълта

за Торанага и Осака и отново се успокои. – Осака обаче е на много лево отук, на безброй много пръчки време от този момент, а какво ще се случи дотогава, не знае нито Ишидо, нито светият отец. Нито впрочем и ние – никой не знае какво ще се случи. Освен всевишният. Той обаче няма да ни каже. Докато не стане, няма да знаем, така ли е?

– *Хай* – засмя се той. – Ах, че сте мъдра!

– Благодаря. Искам да ви предложа нещо, Анджин-сан. Нека забравим всички грижи по време на пътуването. Всички.

– Колко се радвам, че сме заедно – каза той на латински.

– Аз също. Трябва много да внимаваме с двете жени по време на цялото пътуване.

– Разчитайте на мен, госпожо.

– Разчитам. Много разчитам.

– Сега сме почти само двамата. Вие и аз.

– Да. Но онова, което беше, го няма и няма да се повтори.

– Права сте. Както винаги. И както винаги красива.

Някакъв самурай влезе през портата и я поздрави. Беше на средна възраст, с прошарена коса, сипаничаво лице, леко накуцваш.

– Много моля да ме извините, Тода-сама, но нали тръгваме призори?

– Да, Йошинака-сан. Но дори и да се забавим до обед, няма значение. Както желаете. Време имаме достатъчно.

– Да, ако нямате нищо против, по-добре да тръгнем по пладне. Добър вечер, Анджин-сан. Разрешете ми да се представя. Аз съм Акира Йошинака, капитан на вашия ескорт.

– Добър вечер, капитане.

Йошинака отново се обърна към Марико.

– Аз отговарям за вас двамата, господарке, затова ви моля да му обясните, че съм наредил на двама души да спят нощем при него, като лични негови телохранители. Освен това всяка нощ ще пазят десет часови. Ще бъдете плътно оградени. Общо разполагам със сто души.

– Много добре, капитане. Много съжалявам, обаче по-добре да не разполагате хора в стаята му. Според техните обичаи никой не бива да спи в същата стая, освен може би някоя жена. Прислужницата ми вероятно ще спи с него, така че ще бъде охраняван. Моля ви часовите да не бъдат в непосредствена близост, за да не го смущават.

Йошинака се почеса по главата и се намръщи.

– Добре, госпожо. Съгласен съм, макар че моето предложение е разумно. Тогава, много се извинявам, но бихте ли го помолили нощем

да не излиза да се разхожда, както е навикнал. До пристигането ни в Йе-до нося лична отговорност за него, а като отговарям за важни личности, ставам много нервен и притеснителен.

Той се поклони вдървено и си отиде.

– Капитанът ви моли нощем да не се разхождате сам по време на пътуването. Ако станете, през нощта, винаги вземайте някой самурай да ви придружава. Много ви моли, по този начин ще облекчите задачата му.

– Добре. Какво друго каза? Дочух нещо за спане. Не всичко можах да...

Той млъкна. От къщата се зададе Кику. Беше наметнала хавлиена роба, а около главата си бе омотала на красива чалма друга кърпа. Тя се затича боса към банята с топла минерална вода, поклони им се леко и весело им махна. Те също и махнаха.

Блакторн се загледа в дългите ѝ крака и гъвкава походка, докато момичето изчезна в постройката. Усети, че Марико го наблюдава, и върна погледа си към нея.

– Не! – отговори той решително на мълчаливия ѝ въпрос и поклати глава. Тя се засмя.

– Помислих си дали няма да ви е трудно... по-скоро неудобно, да я имате само за спътница след такава изключителна вечер.

– Не, няма да ми е неудобно. Напротив – много се радвам. Спомените ми са извънредно приятни. Но съм доволен, че сега принадлежи на Торанага-сама. Това облекчава нещата и за нея, и за него. И изобщо за всички. – Щеше да добави „освен за Оми“, но премълча. – В края на краищата тя беше само един великолепен скъп подарък и нищо повече. Нали така?

– Да, подарък беше.

Поиска му се да докосне Марико. Но не го направи. Вместо това се извърна и се загледа нагоре към прохода, защото не беше сигурен в онава, което прочете в погледа ѝ. Проходът бе забулен от падналата нощ. И от облаците. От покрива с приятен ромон се стичаше вода.

– Какво друго каза капитанът?

– Нищо съществено, Анджин-сан.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Девет дни пътуваха до Мишима и всяка нощ – по за няколко часа –

те бяха заедно. Без да подозира, Йошинака им помагаше. Във всеки хан, в който отсядаха, той избираше за цялата компания съседни стаи.

– Надявам се, госпожо, че нямате нищо против, но по този начин много се облекчава охраната – казваше той всеки път, а Марико се съгласяваше и се настаняваше в средната стая. От едната ѝ страна бяха Кику и Гьоко, а от другата – Блаторн. И когато нощта напредваше, тя оставяше прислужницата си Чимоко сама в стаята и отиваше при него. Пазачите отвън не забелязваха нищо, защото стаите бяха една до друга с врати помежду им, а ханът обикновено се огласяше от нощни шумове, тракане на прибори, песните и пируването на останалите пътници и тълпите от винаги присъстващи, готови на всякакви услуги прислужници. Само Чимоко знаеше за тайната им.

На Марико ѝ беше ясно, че в крайна сметка Гьоко, Кику и останалите жени от групата им щяха да разберат какво става. Но това не я тревожеше. За разлика от тях, тя беше самурай. Нейната дума значеше нещо, тяхната – нищо, освен ако не я хванеха на местопрестъплението, ала никой самурай, нито дори Йошинака, не би дръзнал при нормални обстоятелства да отвори нощем вратата на стаята ѝ, без да е получил от нея разрешение. За всички Блаторн делеше леглото си с Чимоко или някоя от прислужничките в хана. Това си беше негова работа. Така че само жена можеше да я издаде, но в такъв случай както предателката, така и всички останали жени от компанията щяха да умрат по много по-жесток и болезнен начин от нея, като взмездие за такава отвратителна постъпка. Освен това, ако тя само пожелаеше – и всички го знаеха, – можеше да ги убие, преди да стигнат Мишима или Йедо, за най-малкото истинско или мнимо провинение. Торанага не би имал нищо против. Със сигурност би одобрил смъртта на Гьоко, но освен това вътре в себе си Марико знаеше, че не би се противопоставил и на смъртта на Кику. Две хиляди и петстотин коку можеха да купят много куртизанки от Първа класа.

Така че не се боеше от жените. Боеше се от Блаторн, колкото и да го обичаше. Той не беше японец. Не бе обучен от дете да издигне между себе си и останалия свят непроницаеми вътрешни стени. Изразът на лицето му, държането или гордостта му щяха да ги издадат. Ала не се боеше за себе си. Само за него.

– Най-сетне разбрах какво означава думата „любов“ – прошепна тя първата нощ. И понеже вече не се съпротивляваше на нейните пориви, а ѝ се отдаде напълно, страхът за неговата безопасност започна да я терзае непоносимо. – Обичам ви, но се боя за вас – шепнеше тя в

прегръдките му на латински – езика на тяхната любов.

– Обичам ви, ах, колко ви обичам!

– Аз ви погубих, любов моя, защото започнах първа. Сега сме обречени. Да, погубих ви и това е самата истина.

– Не, Марико, ще стане нещо, което ще сложи всичко на мястото му, ще видите.

– Не трябваше да започвам. Аз съм виновна.

– Моля ви, не се тревожете. Карма си е карма. Тя се престори на убедена и се стои в прегръдките му. Ала беше сигурна, че той ще си навлече собствената гибел. А за себе си ни най-малко не се тревожеше.

Нощите им носеха радост. Изпълнени с нежност, всяка по-прекрасна от предишната. Дните за нея минаваха леко, за него – трудно. Постоянно беше нащрек, твърдо решен да не сбърка нещо заради нея.

– Няма да сгрешите – убеждаваше го тя, когато язدهа само двамата, на безопасно разстояние от останалите, като всеки от тях се правеше на много самоуверен след тежките моменти, изживени от нея през първата нощ. – Знаем, че сте силен. Вие сте самурай и не можете да сгрешите.

– Ами като стигнем Йедо?

– Не мислете за Йедо. Аз ви обичам.

– Аз също ви обичам.

– Тогава защо сте тъжен?

– Не че съм тъжен, но тази потайност ме убива. Така ми се иска да крещя за своята любов на всички от онези планински върхове.

Наслаждаваха се на своето уединение и на съзнанието, че с далеч от всички любопитни погледи.

– Какво ще стане с тях, Гьоко-сан? – тихо попита Кику в носилката през първия ден на пътуването.

– Беда ги чака, Кику-сан. Никаква надежда няма за бъдещето им. Той добре се прикрива, но тя... Обожанието е изписано по лицето ѝ. Погледни я само! Също като младо момиче. Ах, колко е глупава!

– Но и красива, нали? Сигурно е голямо щастие да си тъй изпълнен с любов.

– Да, но въпреки това никому не желая смърт като тази, която ги очаква.

– Какво ще направи Йошинака, ако разбере?

– Може би няма да се досети. Моля се да не му мине през ума. Мъжете са толкова глупави, толкова не са наблюдателни. Няма да забележат и най-очевидното за всяка жена – слава на Буда, благословено да е

името му. Да се молим да не ги открият поне докато стигнем Йедо и си свършим работата. И дано не ни държат отговорни. Дано! Щом спрем днес следобед, трябва да намерим къде е най-близкият храм и ще запала десет благовонни пръчки, за да омилостивя Буда. Кълна се в името му, че дори ще даря някой храм с три коку годишно в продължение на десет години, само и само да спасим кожата и да си взема парите.

– Но вижте колко са хубави заедно! Не съм виждала преди жена да разцъфти така!

– Да, но щом я обвинят пред Бунтаро-сан, ще повехне като прекършена камелия. Кармата им си е тяхна карма и ние нищо не можем да направим. Нито за тях, нито за Торанага-сама – нито дори за Оми-сан. Не плачи, дете.

– Горкичкият Оми-сан!

На третия ден Оми ги настигна. Отседна в техния хан и след вечеря разговаря насаме с Кику и официално я помоли да се отправи заедно с него към вечността.

– На драго сърце, Оми-сан – незабавно му отвърна тя и дори си позволи да поплаче, защото много го харесваше. – Но имам задължения към Торанага-сама, който ми оказа голяма чест, и към Гьоко-сан, която ме възпита и ме направи това, което съм. Тя категорично ми забрани да се самоубивам.

– Но господарят Торанага наруши задълженията си към вас. Той се предаде. С него е свършено.

– Договорът обаче остава в сила, Оми-сан, колкото и да ми се иска да се присъединя към вас. Договорът му е напълно валиден и ме обвързва със задължения към него. Моля да ме извините, но трябва да откажа...

– Не ми отговаряйте сега, Кику-сан. Помислете си. Моля ви, много ви моля. Дайте ми отговора си утре.

И той стана и излезе.

Но на другия ден тя през сълзи му отговори същото.

– Не мога да постъпя тъй себично, Оми-сан. Моля ви да ми простите, но имам задължения към господаря Торанага и Гьоко-сан. Не мога, колкото и да ми се иска. Моля ви да ми простите.

Той започна да спори с нея. Последваха още сълзи. Заклеха се във вечна вярност един към друг и на прощаване тя му обеща:

– Ако договорът бъде нарушен или господарят Торанага умре и аз съм свободна, ще направя всичко, каквото пожелаете, ще се подчиня на всяка ваша заповед.

И тя потегли към хана, изпълнена с лоши предчувствия, избърсала сълзите и оправила грима си. Гьоко я похвали.

– Много си умна, дете. Ах, защо и Тода-сама не е така умна!

Йошинака ги водеше, без много да бърза, от хан на хан по течение на река Кано, която се виеше на север, към морето. Постоянно се случваха разни неща, които ги забавяха, но него хич не го беше грижа за времето. Торанага му беше казал насаме, че няма нужда да бърза, стига да докара пътниците си в Йедо живи и здрави преди пълнолуние.

– Дори предпочитам да закъснеят, отколкото да подранят, Йошинака-сан. Разбирате ли ме?

– Да, господарю.

И сега благославяше своя ками-хранител за всички пречки, които ги задържаха по пътя. В Мишима трябваше задължително да докладва на господаря Хиромаци или в Йедо на господаря Торанага в писмена или устна форма. И трябваше да реши дали да им съобщи какво мисли по въпроса – а не какво внимаваше да не види. И-и-и, ужасен си мислеше той, сигурно греша. Тода-сама? Тя и чужд мъж, камо ли пък с варварин – невъзможно.

Не е ли твой дълг да се увериш? Да получиш доказателство? – питаше се той. Да ги спипаш насаме, заедно в леглото? Няма да е трудно, макар че са много предпазливи.

Да, но само един глупак може да носи такива вести. Най-добре е да се правиш на глупак, да се молиш никой да не ги издаде и по този начин да издаде и теб. С нея е свършено, с всички нас е свършено, така че какво значение има? Я си затваряй очите. Остави ги на тяхната карма. Какво значение има?

Но с цялата си душа самураят много добре съзнаваше, че имаше огромно значение.

– Добро утро, Марико-сан. Какъв прекрасен ден – поздрави отец Алвито, като се приближи до тях. Бяха в двора на ханчето и се готвеха да потеглят. Той я прекръсти. – Господ да ви благослови и вечно да ви закриля.

– Благодаря, отче.

– Добро утро, лоцмане. Как сте днес?

– Благодаря, добре. А вие?

Тяхната групичка се натъкваше на езуитите по целия път. Понякога отсядаха в един и същ хан, друг път пътуваха заедно.

– Ще имате ли нещо против да поядя тази сутрин редом с вас, лоцмане? С удоволствие ще продължа да ви давам уроци по японски, ако желаете.

– Благодаря ви. Много бих искал.

Алвито предложи на Блаторн още първия ден да му преподава уроци по езика.

– Срещу какво? – попита Блаторн.

– Нищо. По този начин ще ни минава по-бързо времето, пък и да си призная, нещо съм разочарован от живота и се чувствавам стар. А може би и за да поискам прошка за резките си слова.

– Не очаквам извинения от вас. Вие си вървете по вашия път, аз – по моя. Пътищата ни няма да се пресекат.

– Може би. Но имаме много неща да си кажем по време на това пътуване, не мислите ли? Ние сме пътници по един и същ път. Бих искал да ви помогна.

– Защо?

– Знанието е привилегия на бога. Не на хората. Ще ви помогна, но като подарък, без да искам нищо в замяна.

– Благодаря, но ви нямам доверие.

– Тогава, щом настоявате, ще ми се отплатите, като ми разкажете какво сте видели по света, къде сте били. Каквото желаете – по ваш избор. Но само истината. Уверявам ви, ще ми бъде безкрайно интересно и смятам, че това ще е справедлива размяна на знания. Пристигнах в Япония едва тринадесет-четиринадесет годишен и не знам нищо за света. Можем дори да склучим примирие, докато трае пътуването.

– Обаче без религиозни и политически проповеди!

– Аз съм си аз, лоцмане, но ще се опитам да изпълня молбата ви.

И те предпазливо започнаха да споделят знанията си. Блаторн намираще, че размяната никак не е справедлива. Ерудицията на Алвито беше невероятна, като педагог беше много опитен, докато самият той, Блаторн, смяташе, че му разказва неща, които всеки лоцман можеше да му разкаже.

– Уверявам ви, че не сте прав – възразяваше Алвито. – Вие сте великолепен лоцман и сте извършили невероятни неща. Такива като вас я има, я няма пет души в света.

Но постепенно помежду им наистина се установи едно примирие, за голямо удоволствие на Марико.

– Това е приятелство, Анджин-сан, или поне началото на едно приятелство – каза тя.

– Не, не е. Аз все така му нямам доверие и същото се отнася и за него. Ние сме врагове за цял живот. Нито аз, нито той го е забравил. Това е само временно примирие, продиктувано вероятно от някаква цел, която той никога няма да ми каже, ако го попитам. Разбирам го-напълно и в това няма нищо лошо, стига да съм постоянно нащрек.

Докато той беше с Алвито, тя яздеше до Кику и Гьоко и трите разговаряха за мъже, какви начини има да им се доставя удоволствие, за Света на върбите. Тя им разказваше за своя свят, какво е видяла и научила, за диктатора Города, тайко и дори за господаря Торанага – поучителни разкази за велики личности, до които обикновените хора нямат достъп.

На няколко левги южно от Мишима реката извиваше на запад и плавно се спускаше към морския бряг, към голямото пристанище Нумадзу. Те изоставиха по-трудно проходимото дефиле и се насочиха към оризищата покрай големия оживен път, който отиваше на север. Местността изобилствуваше от поточета и притоци на реката, през които трябваше да минават. Някои бяха плитки, други – дълбоки и много широки и тогава ги прекарваха на големи салове. Мостове почти нямаше. Най-често носачите ги прехвърляха на отсрещния бряг на раменете си. Такива носачи имаше много – непрекъснато се навъртаха наблизко и многословно се надпреварваха за честта да им услужат.

Вече седми ден пътуваха. Пътят се раздвои и отец Алвито съобщи, че ги изоставя. Щял да поеме на запад, да се отбие за ден-два на кораба си, след което щял отново да ги настигне по пътя от Мишима за Йедо, ако има възможност.

– Разбира се, и двамата сте добре дошли с мен, ако желаете.

– Благодаря, но за жалост имаме малко работа в Мишима – отвърна Марико.

– А вие, Анджин-сан? Щом Марико-сан ще е заета в Мишима, заповядайте сам. Готвачът ни е много добър, а и виното ни не е лошо. Господ ми е свидетел, че ще бъдете в безопасност и ще имате пълна свобода на действие. Родригес също е на кораба.

Марико видя, че на Блаторн много му се отива. Как може да е готов да ме изостави? – питаше се тя натъжена. Как може да иска да ме напусне, когато разполагаме с толкова малко време?

– Моля ви, Анджин-сан, вървете. Добре ще ви се отрази, пък и знам колко ще ви е приятно да се срещнете с Родригес.

Ала Блаторн не отиде, колкото и да му се искаше. Нямахше доверие на свещеника. Дори и заради Родригес не би рискувал главата си.

Благодари на Алвито и двамата с Марико го проследиха с поглед.

– Хайде да спрем за днес, Анджин-сан – предложи тя, макар че беше още пладнае.

– Няма за къде да бързаме.

– Чудесна идея. Много бих искал.

– Отецът е добър човек, но се радвам, че си отиде.

– Аз също. Но за добър, не е добър. Свещеник е. Тя се стъписа от скритата в думите му ярост.

– Ох, Анджин-сан, извинете ме, моля ви, за...

– Няма значение, Марико-сан. Но нали ви казах – и двамата нищо не сме забравили. Той винаги ще се стреми да ме погуби.

И Блаторн отиде да търси капитан Йошинака.

Тя се загледа угрижена на запад, където групата на отец Алвито си проправяше внимателно път през другите пътници. Някои от минавачите се кланяха на малобройния кортеж, други коленичеха в преклонение, трети се взираха любопитно, четвърти наблюдаваха с каменни изражения. Ала всички учтиво им правеха път да минат. Освен самураите, дори най-нискостоящите. Когато отец Алвито срещнеше самурай, той се отдръпваше от пътя му. Същото правеха и послушниците.

Алвито беше доволен, че се разделя с Марико и Блаторн, че ще може да си почине от компанията им. Трябваше да изпрати спешни съобщения на Делегата посетител, което не бе успял да направи досега, тъй като пощенските му гълъби бяха унищожени в Йокосе. Имаше много проблеми за решаване: Торанага, рибаря Уо, Марико, пирата... и Жозеф, с когото пътищата му продължаваха да се пресичат.

– Какво прави този тук, капитан Йошинака? – не се стърпя той и попита първия ден, когато забеляза бившия послушник сред охраната, навлякъл военно кимоно и затъкнал доста нескопосно мечове в пояса си.

– Господарят Торанага ми заповяда да го взема със себе си в Мишима, Цуку-сан. Там трябва да го предам на Хиромацу-сама. Много се извинявам, да не би да не ви е приятно да го виждате?

– Не, не – възрази той убедително.

– А, мечовете му ли гледате? Не се безпокойте, това са само ножници, вътре няма нищо. И тях му дадохме по заповед на господаря Торанага. Той е постъпил във вашия орден толкова млад, че не е ясно дали трябва да носи истински мечове, или не, макар че има право и много му се иска. Разбрах, че от дете е при вас в ордена, Цуку-сан, но въпреки това не можем да допуснем редом с нас да се разхожда самурай без

мечове, нали? Урага-но-Тадамаса е самурай, макар че двадесет години е бил варварски свещеник. Така че господарят направи много мъдър компромис!

– Какво ще стане с него?

– Трябва да го предам лично на Хиромацу-сама. А той или ще го изпрати на чичо му да го съди, или ще го остави при нас. Аз само изпълнявам заповеди, Цуку-сан.

Алвито понечи да заговори Жозеф, но Йошинака го спря.

– Извинете, но господарят също така заповяда никой да не му говори. Да стои настрана от всички. Особено от християните. Докато Харима-сама не произнесе присъдата си – така нареди господарят. Урага-сан е васал на Харима-сама. Да той също е християнин. Господарят каза, че отстъпникът трябва да бъде съден от даймио-християнин. В края на краищата Харима-сама му е чичо и глава на рода, а освен това той лично му е заповядал да постъпи при вас.

Въпреки забраната Алвито се опита още веднъж тайно да се добере до Жозеф и да поговори с него, да го помоли да се отрече от светотатствените си думи, да коленичи в разкаяние пред Делегата-посетител, ала младежът хладно се отдалечи от него, без да благоволи да го изслуша, и след този случай винаги го отпращаха начело на колоната.

Пресвета Дево, трябва по някакъв начин да го върна в лоното на светата църква, мислеше Алвито и сърцето му се изпълваше с болка. Какво да направя? Може би Делегатът-посетител ще знае как да постъпи с Жозеф? И как да постъпим след невероятното решение на Торанага да се подчини – решение, което езуитите на всички свои тайни съвещания единодушно поставяха под съмнение.

– Не, това е абсолютно в разрез с характера на Торанага – твърдеше дел Аква. – Той ще обяви война. Веднага щом спрат дъждовете, а може дори и да не изчака дотогава, ако успее да накара Дзатаки отново да премине на негова страна и да предаде Ишидо. Според мен ще изчака докато може и тогава ще се опита да принуди Ишидо да започне пръв – с една дума ще прибегне към обичайната си тактика на изчакване. Но каквото и да се случи, стига Кияма и Оноши да подкрепят Ишидо и Осака, Кванто ще падне и с Торанага е свършено.

– А Кияма и Оноши? Дали ще забравят старата си вражда в името на общото дело?

– Да. Те са напълно убедени, че победата на Торанага означава край на светата църква. А сега, щом като и Харима ще се присъедини към Ишидо, с Торанага окончателно е свършено.

Значи, пак гражданска война, мислеше Алвито. Брат срещу брата, баща срещу син, село срещу съседно село. Анджино е готово да встане, въоръжено с крадени мускети, както му прошепна рибарят Уо. И още една потресаваща новина – таен мускетен полк, който е почти подготвен. Модерен кавалерийски полк в европейски стил с повече от две хиляди пушки, пригоден към японския начин на воюване. Ах, пресвета Дево, закрилай вярващите и прокълни еретиците...

Жалко, че Блакторн е с тъй порочен и покварен ум. Можеше да ни бъде ценен съюзник! Не бях допускар, но се оказа вярно, той е изключително опитен в морските и светските дела. Храбър и хитър, честен, доколкото позволява ереста му, пряк и искрен. Няма нужда да му повтаряш нещо – паметта му е изумителна. Толкова неща научих за света. И за самия него. Дали не е грешно? – питаше се тъжно Алвито, докато се обръщаше назад да махне за последен път на Марико. Дали не е грешно да се учиш от врага си и да го учиш в замяна? Не. А дали не е грешно да затваряш очи пред един смъртен грях?

На третия ден след потеглянето им от Йокосе отец Микаел сподели с него наблюденията си и това го потресе.

– Ти допускаш, че са любовници?

– А какво е господ, ако не любов? Нали така е казал бог Исус? – отвърна Микаел. – Само ви казвам, че видях как очите им се докосват и гледката беше изумително красива. За телата им нищо не казвам, отче, а и, честно казано, не ме интересува. Душите им се докосват и сега аз усещам много по-осезателно съществуването на бога.

– Сигурно греших. Тя никога не би си позволила! Това е в разрез с цялото й възпитание, със законите й и божите закони. Марико-сан е предана християнка. Знае, че прелюбодеянието е смъртен грях.

– Да, така ги учим. Но женитбата й е шинтоистка, не е осветена от нашия бог, така че дали това може да се нарече прелюбодеяние?

– А ти може би поставяш под въпросни Словото господне? Да не би да си заразен от ересите на Жозеф?

От този момент нататък Алвито започна зорко да ги следи. Очевидно двамата много се харесваха. Пък и защо не? В това нямаше нищо лошо. Бяха принудени постоянно да бъдат заедно, учат се един от друг, на нея й е заповядано да забрави временно религията си, а той изобщо нямаше никаква религия ли по-скоро само патина от лютеранска ерес, както каза дел Аква – типично за всички англичани. И двамата бяха силни, жизнени, колкото и да не си подхождаха.

По време на изповедта тя не призна нищо. Отец Алвито не настоя.

Очите ѝ не говореха нищо или може би всичко, но той не можеше да разбере със сигурност. Представи си как ще обяснява на дел Аква:

- Микаел вероятно се е излъгал, ваше високопреосвещенство.
- Извършила ли е прелюбодеяние? Има ли някакво доказателство?
- За щастие, доказателства няма.

Алвито дръпна юздите и се обърна за миг назад. Видя я застанала на лекото възвишение, докато лоцманът разговаряше с Йошинака, а старата мадам и гримираната ѝ курва се излежаваша в носилките. Измъчваше го ревностен фанатизъм, който преливаше в гърдите му, и той за пръв път се осмели да попита, макар и само наум: „Съгрешила ли сте с лоцмана, Мариико-сан? Нима еретикът е обрекъл душата ви на вечни мъки? Вие, избраната от съдбата да бъдете монахиня и може би нашата първа игуменка-японка? Нима живеете в гнусен грях, неизповядана, осквернена, прикриваща светотатството си от своя изповедник, напълно омърсена пред бога?“

Видя я как му маха с ръка. Този път не ѝ махна в отговор, а обърна гръб, пришпори коня си и препусна напред.

Тази нощ сънят им бе обезпокоен. – Какво има, любов моя?

– Нищо, Мариико-сан, спете.

Ала тя не можа да заспи. Много преди да беше необходимо, се промъкна обратно в, стаята си, а той стана и излезе на двора, седна и до зазоряване чете речника на свещ. Когато слънцето изгря, нощните им притеснения се стопиха и те спокойно продължиха по пътя си. Скоро излязоха на главния път Токайдо, източно от Мишима, и потокът от пътници нарасна. Повечето се придвижваха пеша, с вързопи на гръб. Срещаха от време на време натоварени коне, но никакви карети.

– Карета ли? Това е нещо като носилка на колела, нали? Няма какво да ги правим в Япония, Анджин-сан. Пътищата ни са планински, стръмни и се пресичат непрекъснато от реки и потоци. Пък и колелата ще повредят Настилката, затуй са забранени и само императорът има право да се движи на колела, при това само на няколко ли из Киото по специално направен път. Нямаме нужда от колела, Как да пренесеш такава карета над река или поток? А те са толкова много, че не можем да построим необходимия брой мостове. Оттук до Йедо трябва да има към шестдесет потока. Знаете ли колко сме прекосили досега? Най-малко няколко десетки. Не, ние ходим пеша или яздим на кон. Разбира се, да използват коне и най-вече носилки, се разрешава само на важни личности –

даймио и самураи, дори не на всички самураи.

– Какво? Значи, човек няма право да наеме кон, дори ако може да си го позволи?

– Само ако рангът му позволява. И това е много мъдро, Анджин-сан, не мислите ли? Лекарите и старците имат право да яздят и да използват носилки, също и болните, ако имат писмено разрешение от господаря си. Носилките и конете са вредни за селяните и простолюдието. Ще ги научат на мързел. За тях е много по-здравословно да ходят пеша.

– Освен това им показва къде им е мястото, нали?

– О, да. Но всичко това се прави с цел да се съблюдава ред, спокойствие и уа. Единствено търговците имат излишни пари за пилеене, а те са просто едни паразити, които нищо не създават, нищо не отглеждат, само живеят на гърба на другите. Така че задължително трябва да ходят пеша. В това отношение сме много мъдри.

– За пръв път виждам да пътуват толкова много хора.

– Това е нищо. Почакайте да наближим Йедо. Ние страшно обичаме да пътуваме, Анджин-сан, но рядко го правим сами, предпочитаме на групички.

Тълпите от хора ни най-малко не им пречеха да се придвижват напред. Йероглифът на Торанага върху копията на самураите, високият ранг на самата Тода Марико, експедитивността на Акира Йошинака и вестоносците, които бе изпратил напред да известяват кой пътува, им осигуряваха всяка вечер най-хубавите стаи в най-добрите ханове и им разчистваха пътя. Всички пътници и самураи веднага се отдръпваха настрани, кланяха се ниско и чакаха да отминат.

– Длъжни ли са да спират и да коленичат на всеки?

– О, не, Анджин-сан. Само на даймио и важни личности. Както и на повечето самураи – което е много разумно от страна на простолюдието. То е не само израз на учтивост, но и крайно необходимо, Анджин-сан. Ако простолюдието не почита самураите и себе си, как ще се съблюдават законите и как ще се управлява империята? Освен това тези правила важат за всички. Не помните ли как спряхме и се поклонихме на императорските вестоносци и им направихме път да минат? Всички трябва да са учтиви. По-нискостоящите даймио са длъжни да слязат от конете си и да се поклонят на по-високопоставените. Нашият живот е управляван от ритуали, но империята живее в послушание.

– Ами ако се срещнат двама даймио с един и същ ранг?

– Тогава и двамата слизат от конете си, покланят се един на друг и

всеки продължава по пътя си.

– А ако се срещнат Торанага-сама и генерал Ишидо?

Марико премина на латински.

– Кои са те, Анджин-сан? За пръв път чувам тези имена и днес те не съществуват за нас.

– Права сте, простете ми.

– Чуйте ме, любов моя. Нека си обещаем: ако светата Дева ни се усмихне и успеем да се измъкнем от Мишима, нека при първия мост на Йедо да изоставим своя малък свят. Моля ви, това е крайно наложително.

– Каква опасност ни грози в Мишима?

– Там нашият капитан трябва да докладва на господаря Хиромацу, а аз също трябва да се срещна с него. Той е много мъдър старец, много наблюдателен. Толкова е лесно да бъдем предадени.

– Но ние бяхме извънредно предпазливи. Нека се молим на бога страховете ви да не са основателни.

– Не ме е страх за себе си, само за вас.

– И мен ме е страх само за вас.

– Обещаваме ли си тогава да останем в своя малък свят?

– Да. И ще се престорим, че той е истинският – единственият за нас.

– Ето там е Мишима, Анджин-сан – посочи тя отвъд последния поток.

Разпрострелият се нашироко укрепен град, зад чиито стени живееха сто хиляди души, почти не се виждаше от спусналата се ниско утринна мъгла. Стърчаха само няколко покрива и каменната крепост. От другата страна на града се виждаха планините, които се спускаха на запад до морето. Далеч на северозапад се Издигаше великолепият Фуджияма. На север и изток планинската верига сякаш се домогваше да достигне небето.

– А сега?

– Сега Йошинака трябва да намери най-оживения хан на разстояние десет ли. Ще отседнем в него за два дни. Най-малко толкова време ми трябва, за да си свърша работата. Гьоко и Кикиу-сан междувременно ще ни оставят.

– А след това?

– След това ще продължим. Какво ви подсказва интуицията за

Мишима?

– Че тук е благоприятно и безопасно. А след Мишима накъде?

Тя махна на североизток, но без особена увереност.

– После натам. Има един проход, който се вие нагоре през планините към Хаконе. Тази част е най-уморителната от целия път Токайдо. След това ще се спуснем към град Одавара, който е много по-голям от Мишима. Разположен е на морския бряг. А оттам до Йедо е Само въпрос на време.

– На колко време?

– Няма да ни стигне.

– Грешите, любов моя. Време имаме колкото ние искаме.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Генерал Тода Хиромацу прие личното послание, което му връчи Марико. Счупи печатите на Торанага, който разказваше накратко за случилото се в Йокосе, потвърждаваше решението си да се подчини, заповядваше на Хиромацу да охранява границите и проходите към Кванто от всеки нашественик до неговото пристигане, но да препрати незабавно всеки вестonosец от Ишидо или от изток, и даваше указания какво да прави с християнина-отстъпник. Старият воин уморено прочете още веднъж свитъка.

– Сега ми разкажете всичко, което видяхте или чухте в Йокосе. Всичко, което се отнася до господаря Торанага.

Марико се подчини.

– А сега ми кажете какво според вас се е случило.

Тя отново се подчини.

– Какво стана между вас и сина ми по време на ча-но-ю? Тя му разказа всичко най-подробно.

– Значи, синът ми твърди, че Торанага-сама ще загуби? Преди втората си среща с Дзатаки?

– Да, господарю.

– Сигурна ли сте?

– О, да, господарю.

В стаята, намираща се високо в главната кула на крепостта, която стърчеше над целия град, се възцари мълчание. Хиромацу стана и се приближи до тясната амбразура в дебелия каменна стена, хванал мечата си с две ръце. Страшно го боляха гърбът и ставите.

– Нищо не разбирам.

– Моля, господарю?

– Не разбирам нито сина си, нито нашия господар. Та ние можем да смажем всички армии, които Ишидо е в състояние да изкара на бойното поле! А колкото до решението му да се предаде...

Тя си играеше с ветрилото, загледана във вечерното небе, което бе изпъстрено със звезди и радваше погледа. Хиромацу я огледа.

– Добре изглеждате Марико-сан, по-красива от всякога. В какво се крие тайната ви?

– Нямам никаква тайна, господарю. – Гърлото ѝ внезапно пресъхна. Очакваше светът да се срине в краката ѝ, но опасността премина, старецът се извърна и се загледа с проникателните си очи ниско долу в града.

– А сега ми разкажете какво се случи, откак напуснахте Осака. Всичко видяно, чуто или на което сте били свидетелка.

Когато свърши да говори, нощта бе напреднала. Разказа му всичко, освен докъде бе стигнала близостта ѝ с Анджин-сан. Внимаваше да не прикрива колко го харесва, колко цени ума и храбростта му, както и доколко го уважава Торанага. Известно време Хиромацу продължи да ходи напред-назад, защото движенията облекчаваха болките му. Всичко съвпаднаше с доклада на Йошинака и Оми и дори с тирадата на Дзатаки, преди да запраши към Шинано. Сега много от нещата, които преди не му бяха много ясни, намериха своето обяснение и вече разполагаше с достатъчно сведения, за да вземе добре обмислено решение. Някои от нещата, които чу, го отвратиха. Други го накараха да намрази още повече сина си. Можеше да си обясни подбудите му, но това не го оправдаваше. Останалата част от сведенията събуди в него омраза и възхищение към варварина.

– Значи, лично го видяхте как вади господаря от пукнатината?

– Ако не беше той, сега господарят щеше да е мъртъв. В това съм напълно сигурна. За трети път спасява живота на Торанага-сама. Първия път при бягството от крепостта Осака, после на галерата в пристанището на Осака и третия път по време на земетресението. С очите си видях на какво приличаха мечовете, които Оми-сан изкопа от земята. Бяха изкривени като фиде и също толкова неизползваеми.

– И според вас Анджин-сан щеше ли наистина да извърши сепуку?

– Да. Кълна се в християнския бог, убедена съм, че щеше да го направи. Спаси го единствено бързината на Оми-сан. Освен това, господарю, той според мен е напълно достоен да бъде самурай и хатамото.

– Не съм ви искал мнението.

– Моля да ме извините, господарю, прав сте. Но този въпрос ви беше на ума.

– О, значи, освен че станяхте учителка на варвари, започнахте да се занимавате и с ясновидство?

– Не, господарю, моля да ме извините, разбира се, че не – отвърна тя с най-милият си глас. – Само се опитвам да отговарям на въпросите ви възможно най-изчерпателно, доколкото ми позволяват способностите. Преди всичко се грижа за интересите на нашия господар, а след това за вашите.

– Така ли е наистина?

– Моля да ме извините, но въпросът ви е излишен. Заповядайте ми каквото пожелаете, господарю. Ще изпълня всяко ваше нареждане.

– Защо сте толкова горда, Марико-сан? – раздражено попита той. – И защо сте винаги права? А?

– Моля да ме извините, господарю. Държах се грубо. Не заслужавам такава...

– Някоя жена не заслужава такава похвала – засмя се Хиромацу. – Ала въпреки това има моменти, когато се нуждаем от пресметливия, порочен, хитър и практичен ум на жената. Всъщност вие сте много по-умни от нас мъжете, нали?

– О, не, господарю – възрази тя и се запита какво ли пък искаше да каже с това.

– Добре, че сме насаме. Ако изрека подобно нещо пред свидетели, веднага ще обявят Железния юмрук за изкуфял, че е време да прибере мечовете си, да си обръсне главата и да започне да се моли на Буда за душите на онези, които е изпратил във Великия безкрай. И ще имат пълно право.

– Не, господарю. Моят господар, вашият син, беше прав – не може да се оттеглите докато не се реши съдбата на Торанага-сама. Нито вие, нито той, нито аз.

– Да. И все пак много бих искал да прибера мечовете си и да помоля Буда за покой – за себе си и за онези, които съм убил.

Той се загледа в нощта, съзнаващ напълно бремето на годините, после пак я погледна. А тя беше приятна за очите – повече от всяка жена, която изобщо бе познавал.

– Да, господарю?

– Нищо, Марико-сан. Спомних си кога ви видях за пръв път.

Това беше, когато Хиромацу тайно заложи на Города душата си, за да получи нежното момиченце за сина си, същият този син по-късно уби

собствената си майка – единствената жена, която Хиромацу бе обичал истински. Защо взех Марико за него? Защото исках да ядосам тайко, който също се домогваше до нея. За да раздразня един съперник – нищо повече.

Дали наложницата ми наистина ми е била изневерила? – разочвърка той отново вечната си рана. О, богове, когато се срещна с вас лице в лице, ще ви поискам отговор на този единствен въпрос. Ще искам да ми отговорите само с „да“ или „не“. Но много държа да узная истината. Според мен всичко е лъжа, но Бунтаро твърдеше, че я заварил в стаята насаме с онзи мъж, разрошена, с развързано кимоно, месеци преди да се завърна. Може да е лъжа. Или е истина? Трябва да е вярно – кой син ще отсече главата на собствената си майка, без да е абсолютно сигурен?

Марико наблюдаваше бръчките по лицето на Хиромацу, опънатата му и съсухрена от годините кожа, все още силните му, мускулести ръце и рамене. Какво ли си мислиш? – чудеше се тя, защото го харесваше. Дали си прозрял истината? Дали знаеш вече за Анджин-сан и мен? Дали ти е известно, че тръпна от любов по него? Че ако ми се наложи да избирам между него, теб и Торанага, ще избира него, без да се замисля?

Хиромацу застана пак до амбразурата и се загледа надолу в града, а пръстите му поглаждаха ножницата и дръжката на меча, забравил за жената до него. Мислеше си за Торанага и за думите на Дзатаки, казани преди няколко дни с горчицина, която той напълно споделяше.

– Да, разбира се, че искам да спечеля Кванто и да забия знамето си върху стените на крепостта в Йедо. Преди не съм го искал, ала сега го желая. Но не по този начин. Така не е почтено. Нито за брат ми, нито за вас, нито за мен. За никого. Освен за Ишидо, но какво разбира този селянин?

– Тогава подкрепете Торанага. С ваша помощ той...

– Защо? За да стане шогун и да погуби наследника?

– Той стотици пъти се е клел, че е на страната на наследника. И аз му вярвам. Освен това ще ни поведе един Миновара, а не някакъв си селянин-парвеню и онази фурия Очиба, така ли е? Ако господарят Торанага умре, тия некадърници ще ни управляват цели осем години, докато Яемон навърши пълнолетие. Защо тогава да не дадем тези осем години на Торанага-сама? Та нали той е от рода Миновара! Хиляди пъти е повтарял, че щом дойде моментът, ще предаде властта на Яемон. Къде ви е умът? В задника ли? Торанага не е нито ваш враг, нито на Яемон!

– Никой Миновара няма да коленичи пред този селянин! Той пика и на своята чест, и на нашата! На вашата и моята!

Те спориха, ругаха се един друг и за малко да стигнат до бой – вярно, насаме.

– Хайде – опита се той да предизвика Дзатаки. – Вадете меча си, предател такъв! Предадохте брат си, главата на своя род!

– Аз сам съм глава на рода си! Имаме една и съща майка, но бащите ни са различни. Бащата на Торанага изпъди най-позорно майка ми. Няма да му помогна – но ако се откаже от властта и си разпори корема, ще подкрепя Судара...

Няма да ти се наложи да го правиш, каза си тогава Хиромацу, все още разярен. Докато съм жив, няма да ти се наложи, нито ще склоним глави. Аз съм главнокомандуващ! Мой дълг е да закрилям честта и дома на своя господар, дори от него самия. Затова сега аз решавам:

– Извинете ме, господарю, но този път няма да ви се подчиня. От гордост. Този път ще ви изневеря. Ще потърся съдействието на вашия син и наследник, господаря Судара, и съпругата му Генджико-сан, заедно с тях ще обявим „Алено небе“ веднага щом спрат дъждовете и ще започнем войната. Ще браня крепостта Йедо от врага, докато в Кванто не остане нито един жив воин, каквото и да нареждате, каквото и да струва това!

Гьоко беше радостна, че е отново у дома си в Мишима, сред своите момичета, тейфтери, сметки за плащане, дългове за получаване, ипотечи и писмени задължения.

– Добре си се справил – похвали тя главния си счетоводител. Сбръчканият старец благодари и закуцука към вратата.

Тя се извърна яростно към главния си готвач.

– Тринадесет сребърни чогина – двеста медни момне за една седмица?

– Моля да ме извините, господарке, но слуховете за приближаващата война покачиха рязко цените – отговори заядливо дебелият мъж. – Всичко поскъпна – и рибата, и оризът, и зеленчуците, и най-вече сакето. От сутрин до вечер се трепя в тази гореща, задушна кухня, която на всяка цена трябва да се ремонтира. Скъпо било! За една седмица съм обслужил сто седемдесет и двама клиенти, хранил съм десет куртизанки, единадесет ученички-куртизанки, четирима готвачи, шестнадесет прислужнички и четиринадесет слуги! Моля да ме извините, господарке, но баба ми е тежко болна и се налага да ви помоля за десет дни отпуската, за да...

Гьоко започна да си скубе косите – достатъчно, за да постигне желанието ефект, но не дотам, че да се разчорли съвсем, след което го отпрати с думите, че е разорена, направо разорена и ще трябва да затвори най-прочутия Чаен дом в Мишима, ако изгуби такъв великолепен главен готвач като него, и за всичко ще е виновен само той – както и за това, че се налага да изпъди любимите си момичета и верни, но злощастни слуги навън, на студа и снега.

– И не забравяй, че иде зима! – изхлипа тя за сбогом.

Останала сама, тя доволно пресметна приходите и разходите и накрая се оказа, че печалбата бе два пъти по-висока от предвиденото. Сакето ѝ се услади повече от всякога. Цените на хранителните продукти се бяха покачили, но това се отнасяше и за цената на сакето. Веднага писа на сина си в Одавара, Където се намираше фабриката им за сакета, и му нареди незабавно да удвои производството. След това се зае да оправя неизбежните кавги сред прислужничките, уволни две, назначи четири нови, изпрати да повикат посредничката ѝ при купуването на куртизанките и плати доста скъпо за договорите на още седем, които си бе харесала.

– Кога желаете да пристигнат достопочтените дами? – попита мазно посредничката, чиято комисионна също така беше огромна.

– Веднага! Веднага! Хайде, тичайте и изпълнявайте!

Извика дърводелеца и двамата направиха план за разширяване на Чаения дом – за новопристигащите дами бяха необходими допълнителни стаи.

– Най-сетне онова място на Шеста улица се продава, господарке. Желаете ли да уредя сделката?

От месеци дебнеше това ъгълче от улицата. Но сега само поклати глава и го отпрати с нареждането да купи четири хектара от пустеещите земи на северния хълм.

– Не го прави сам обаче, използвай посредници. И не се лакоми. Освен това не желая да се разчуе, че аз съм купувачът.

– Цели четири хектара? Та това е...

– Най-малко четири, ако може дори пет, и то в следващите пет месеца. Да се купят на имената на тези хора.

Тя му връчи списъка на свои доверени лица и го отпрати да бърза, а във въображението си вече виждаше ограденото зад здрави стени градче вътре в града, при това процъфтяващо. Закиска се от радост.

След това всички куртизанки влязоха при нея една по една и всяка беше похвалена или нахокана, а с една дори си поплакаха заедно. Някои

бяха повишени, други понижени, цените им за обслужването на клиентите бяха вдигнати или свалени според случая. И по средата на всичко това съобщиха за пристигането на Оми.

– Много се извинявам, но Кику-сан не се чувствава добре – осведоми го тя. – Не е нищо сериозно, от смяната на времето е, горкото момиче.

– Настоявам да се видя с нея.

– Много се извинявам, Оми-сан, но съм убедена, че не ви разбрах правилно. Кику-сан принадлежи на вашия господар, нали?

– Много добре знам на кого принадлежи, но искам да я видя, и туй то! – развика се той.

– Ах, извинете ме, вие, разбира се, имате право да крещите и ругаете, много съжалявам, извинете ме. Но за жалост тя не е добре. Може би довечера или по-късно – утре например? Какво да се прави, Оми-сан? Щом се почувствува достатъчно добре, ще ви съобщя, ако ми кажете къде сте отседнали...

Той ѝ каза адреса си, след като разбра колко е безпомощен, и изтича навън, готов да насече на парчета целия град.

Гьоко се замисли за Оми. После изпрати да повикат Кику и ѝ съобщи каква програма ѝ е уредила за двете вечери в Мишима.

– Може би ще успее да убеди Тода-сама да останем пет вечери, детето ми. Познавам тук няколко, души, които ще платят цели състояния, за да ги забавляваш насаме. Ха! Сега, когато те е купил великият даймио, никой не може да те докосне, никой, никога вече, и ти ще можеш да танцуваш, да пееш, да играеш пантомими и да бъдеш първата ни гейша!

– Ами горкият Оми-сан, господарке? Никога преди не съм го чувала толкова ядосан. Много съжалявам, че ви накрещя така.

– Какво са един-два крясъка, когато най-сетне можем да общуваме с благородни самураи и най-богатите търговци на ориз и коприна! Довечера ще съобщя на Оми-сан къде ще пееш за последен път, но ще му определя по-ранен час, за да чака. Ще го настани в най-близката стая. А междуременно ще му поднесат много саке... и ще го обслужи Акико. Няма да ти навреди да му изпееш към края една-две тъжни песни. Все още нищо не е съвсем сигурно за Торанага-сама. Не сме получили дори аванса, да не говорим за остатъка от сумата.

– Моля да ме извините, но не е ли по-добре да го обслужи Чоко? Тя е по-хубава, по-млада и сладка. Убедена съм, че ще му хареса повече.

– Така е, детето ми. Но пък Акико е силна и много опитна. А когато

мъжете са в такова настроение, стават груби – по-груби, отколкото си мислиш. Дори и Оми-сан. Не искам Чоко да пострада. А Акико обича опасностите и дори се нуждае от малко грубост, за да се представи най-добре. Тя ще съумее да го успокои. Хайде, тичай сега и си облечи най-хубавото кимоно, напръскай се с най-скъпите парфюми...

Гьоко я отпрати да се приготвя и отново се спусна да дооправя дома си. Когато всичко беше готово – дори и официалната покана за чай до осемте най-влиятелни мама-сан в Мишима за обсъждане на много важни дела, – тя се потопи с облекчение в горещата баня.

– Ах-х-х!

Последва безупречен масаж. Сетне парфюм, пудра, грим, прическа. Свободно кимоно от сурова коприна. Любимецът ѝ пристигна точно навреме. Беше осемнадесетгодишен, студент, син на обеднял самурай. Казваше се Инари.

– Ах, колко сте прекрасна! Веднага хукнах насам, щом получих стихотворението ви – задъхано заговори той. – Добре ли пътувахте? Толкова съм щастлив, че се завърнахте. Благодаря ви, много ви благодаря за подаръците. Мечът е великолепен, а кимоното... Колко сте щедра към мен!

Така е, потвърди тя наум, макар че на глас отрече стократно щедростта си и добрината си. След малко лежеше до него, изпотена и отпусната. Ах, Инари, нямаш телосложението на Анджин-сан, но компенсираш всичко с неизчерпаемата си енергия.

– Защо се смеете? – попита той сънено.

– Защото ми дарявате щастие – въздъхна тя, доволна, че е имала късмета да се образова. Поприказва му, направи му няколко щедри комплимента и го милва, докато той заспа – ръцете и гласът ѝ бяха много опитни и постигаха всичко, което изискваше професията ѝ. Ала мислите ѝ бяха далеко при Марико и нейната любов, обмисляше всички възможности. Доколко може да я притисне? На кого да ги издаде или с кого да я заплаши, много тънко, разбира се – Торанага, Бунтаро или може би някой друг? Например християнския свещеник? Дали ще извлече от това някаква изгода? А защо да не ги обади на Кияма-сама – всеки скандал, свързващ името на великата Тода с варварина, ще провали със сигурност шансовете на сина ѝ да се ожени за внучката на Кияма. Дали това ще я накара да се подчини на волята ми? Или да не правя нищо – ами ако това се окаже най-изгодно?

Жал ми е за Марико. Такава прекрасна дама! От нея би излязла великолепна куртизанка. Жал ми е и за Анджин-сан. Колко е умен – и от

него бих могла да направя състояние.

Как да извлека най-голяма облага от тази тайна, преди всичко да е излязло наяве и да са загинали и двамата?

Внимавай, Гьоко, напomini си тя. Нямах много време, трябва по-бързо да вземеш решение за тази и другите две тайни: относно пушките и оръжието, откраднатото и укрито от селяните в Анджино, и новия мускетен полк – колко души наброява, колко са офицерите, каква е организацията му, броят на пушките. Също и за Торанага, който през последната нощ в Йокосе се люби с Кики с енергията на тридесетгодишен мъж, след което спал до зазоряване като новородено бебе. Това държане ли е на затынал в грижи човек?

Ами мъките на девствения свещеник с тонзурата, коленичил гол, унесен в страстна, молитва към фанатичния си християнски бог да му опрости предварително греха, който тепърва възнамеряваше да извърши с момичето, както и другия, вече извършения в Осака грях – за странни тайни, прошепнати му в изповеднята от някакъв прокажен, когото той подло издал на Харима-сама. Какво ли би разбрал от това Торанага? Онзи повтаряше безкрай какво му е било прошепнато и какво е издал, молеше се със стиснати очи, преди да се нахвърли несръчно върху момичето и да се отдръпне после от нея като от гнусно нощно животно. Колко омраза, болка и неестествен срам!

Ами помощник-готвачът на Оми, който прошепнал на прислужничката, която пък прошепнала на любовника си, който прошепнал на Акико как чул случайно Оми и майка му да кроят планове за убийството на Касиги Ябу, техния господар? Ха! Ако се разгласи подобно нещо, това ще е все едно да пуснеш котка сред гълъбите на рода Касиги! Както и тайното предложение, направено от Оми и Ябу на Дзатаки – ако се прошепне на ухото на Торанага, или пък думите, промърморени насън от Дзатаки, чути и запомнени от момичето и продадени ми на другия ден срещу цял сребърен чоджин – думи, от които става ясно, че генерал Ишидо и Очиба-сама се хранят заедно, спят заедно, а Дзатаки лично ги чул да пхтят, да пшкат и охкат от удоволствие. Гьоко се усмихна самодоволно. Потресавачи работи, нали? При това за такива високопоставени личности!

Ами другият странен факт – че в момента на Облаците и дъжда и няколко пъти преди това Дзатаки-сама неволно нарекъл партньорката си по легло „Очиба“? Любопитно, нали?

Дали този тъй нужен и на двете страни Дзатаки няма да запее друга песен, ако Торанага му предложи за награда Очиба? Гьоко се закиска от

радост при мисълта за тези толкова ценни тайни, изпуснати от мъжете заедно с техния Радостен сок. Стига да бъдат подшушнати на когото трябва.

– Ще запее друга песен – уверено промърмори тя. – Сигурна съм.

– Какво?

– Нищо, Инари-сан. Добре ли поспахте?

– Какво?

Тя само се усмихна отново и го остави да се унесе.

– Къде е сега англичанинът, отче?

– Не знам със сигурност, Родригес. Поне засега. Предполагам, че е отседнал в някой от хановете на юг от Мишима. Оставих с тях един от нашите прислужници – той ще ми докладва.

Алвито обра коса от чинията си с коричка хляб.

– Кога ще знаете със сигурност?

– Утре.

– *Ке ва*, бих искал да се срещна с него. Здрав ли е? – попита Родригес с безразличен тон.

– Да.

Корабната камбана удари шест пъти. Три часът след обед.

– Разказа ли ви какво е правил, откак напусна Осака?

– Отчасти. Някои неща разбрах от него, други – от този-онзи. Тя е дълга и широка. Първо да приключа с кореспонденцията си, пък после ще поговорим.

Родригес се облегна на стола си в малката задна каюта.

– Добре. Нямам нищо против. – Загледа се в острите черти на езуита, в проникателните му кафяви очи с жълти точки. Котешки очи. – Чуйте, отче. Англичанинът спаси и кораба ми, и живота ми. Знаем, че е враг, че е еретик, но е лоцман – един от най-добрите, които съм срещал. Не е грешно да уважаваш врага, дори да го харесваш.

– Нашият бог Исус прости на враговете си, но това не им попречи да го разпънат на кръст. – Алвито спокойно издържа на погледа на Родригес. – Впрочем и аз го харесвам. Или поне сега по-добре го разбирам. Хайде за момента да го оставим на мира.

Родригес кимна. Забеляза, че чинията на свещеника е празна, пресегна се и приближи до него блюдото с храната.

– Заповядайте, отче, вземете си още от петела. Малко хляб?

– Да, благодаря, с удоволствие. Не допусках, че така съм изгладнял.

Доволен, Алвито си откъсна втората кълка, сипа си допълнително от плънката и ги заля с остатъка от тлъстия сос.

– Вино?

– Да, благодаря.

– Къде са хората ви, отче?

– Оставих ги в един хан недалеч от пристанището.

Родригес се загледа през големите прозорци на левия борд към пристанището Нумадзу и малко по-надясно към устието на Кано, където водата беше по-тъмна, отколкото в морето. Навсякъде сновяха многобройни рибарски лодки.

– Този слуга, когото сте оставили, отче – имате ли му доверие? Сигурен ли сте, че ще ни намери?

– О, да! Те в никой случай няма да потеглят по-рано от в друг ден.

Алвито беше решил да не споделя с никого подозренията си или по-скоро, както напомни сам на себе си, подозренията на брат Микаел, затова само добави:

– Не забравяйте, че пътуват най-официално. Задължава ги положението на Тода Марико и знамената на Торанага. Всеки в радиус от четири левги знае за тях и къде са отседнали.

Родригес се засмя.

– Значи, англичанинът пътува като почетно държавно лице? Кой би помислил! Като някакъв проклет даймио!

– И това не е всичко, лоцмане. Торанага го е направил самурай и хатамото.

– Какво?

– Сега Блакторн носи двата самурайски меча. Наред с пишовите си. Освен това е доверено лице на Торанага и до известна степен негово протеже.

– Англичанинът?

– Да.

Алвито не наруши настъпилата в каютата тишина, а продължи да се храни.

– Знаете ли как е станало всичко това?

– Донякъде. Ще ви разкажа, като му дойде времето, лоцмане.

– Само ми кажете каква е причината. Накратко. Подробностите друг път. Моля ви.

– На три пъти е спасил живота на Торанага. Два пъти по време на бягството от Осака и последния път в Идзу, по време на земетресението.

Алвито лакомо заръфа кълката. Сокът започна да се стича по

черната му брада. Родригес чакаше, но свещеникът не каза нищо повече. Погледът му замислено се вторачи в чашата, която държеше в ръка. Повърхността на гъстото червено вино отрази светлината.

– Никак не е добре за нас, че този англичанин е станал приближен на Торанага. Никак. Всеки друг, но не и той – обади се Родригес след дълга пауза.

– Съгласен съм.

– И въпреки това бих искал да го видя.

Свещеникът не каза нищо. Родригес го остави да омете чинията си и му предложи още, ала радостта му се бе изпарила. Алвито прие всичко, останало от петела, и още една чаша вино. И като завършек малко хубав френски коняк, който той самият извади от един долап.

– Какво ще кажете за една чашка, Родригес?

– Благодаря.

Лоцманът наблюдаваше как Алвито сипва в кристална чаша от орехово-кафявата течност. Виното и конякът бяха от личните запаси на Делегата-посетител – подарък за неговия приятел отец Алвито.

– Разбира се, Родригес, и вие си пийвайте от тях заедно с отца – каза тогава дел Аква. – Дано бог бди над вас и ви изведе здрав и читав в пристанището и после обратно у дома.

Благодаря, ваше високопреосвещенство. Благодаря, ваше високопреосвещенство, но не очаквайте от мен искрени благодарности, горчиво добави наум Родригес, задето придумахте капитана да ме прехвърли на това свинско корито, командувано от езуитите, далеч от нежните ръце на моята Грасия. Пресвета Дево, животът е прекалено кратък – кратък и несигурен, за да го прахосва човек като гувернантка на смрадливи свещеници, макар че Алвито е, повече мъж от всички останали и именно поради това много по-опасен. Ах, пресвета Дево, помогни ми!

– О! Вие потегряте, Род-сан, потегряте торкова скоро? Ах, корко съжарявам...

– Скоро ще се върна, мила.

– Ние ще тъгуваме – маркото и аз.

Мина му през ума – защо не я взема със себе си на „Санта Филипа“, но веднага се отказа от тази мисъл, защото щеше да е опасно и за двама им, и за кораба.

– Много съжالياвам, скоро ще се върна.

– Ние чакаме, Род-сан. Моря извинете моя тъжна, много съжарявам.

Винаги говореше с него на разваления си и със силен акцент

португалски, който много се стараяше да научи, и настояваше той да я нарича Грасия – името, дадено и при покръстването, а не с прекрасно звучащото Нян-Нян, което значеше Котенце и което тъй й отиваше и тъй му харесваше:

И той отплава от Нагасаки с натежало сърце, като проклিনаше всички свещеници и капитани, копнеещ за края на лятото и настъпването на есента, когато щеше да вдигне котвата на Черния кораб, чиито трюмове вече тежаха от злато сребро, и най-сетне да потегли за дома – богат и независим. Но какво го чакаше тогава? Този вечен въпрос отново го задави. Какво щеше да прави с нея – и детето? О, Дево, помогни ми да си отговоря задоволително на този въпрос.

– Яденето беше изключително вкусно, Родригес – похвали го Алвито, като си играеше с трохите на масата. – Благодаря.

– Радвам се. – Родригес беше сериозен. – Какво възнамерявате да правите, отче? Би трябвало...

Той млъкна по средата на изречението и погледна през прозореца. После стана неспокойно от масата, закуцуква към кръглото прозорче, което гледаше към брега, и надникна през него.

– Какво има, Родригес?

– Стори ми се, че започва отливът. Искам да видя как е морето. – Той отвори по-широко капака на прозорчето и се надвеси през него, но пак не можа да види котвата на носа. – Извинете ме, отче.

Излезе на палубата. Водата се плискаше тежко във веригата а котвата, спусната под ъгъл в мътното море. Никакво движение. Но след малко отливът вече се забелязваше и корабът започна едва-едва да се плъзга навътре, за да заеме новото си положение в зависимост от оттеглянето на водата. Той провери положението му, огледа морето наоколо. Всичко беше както трябва. Наблизо нямаше никакви лодки. Беше приятен следобед и от мъглата нямаше и следа. Бяха на около двеста метра от брега – достатъчно далеч, за да се предотврати всякакво внезапно нападение, и на безопасно разстояние от оживените морски пътища към кейовете.

Корабът беше мелез – японски корпус с приспособени към него португалски платна и снаряжение: бързоходен, с две мачти, четири оръдия по средата и по две малки на носа и кърмата. Казваше се „Санта Филип“ и имаше тридесет души екипаж.

Погледът му опаса града и хълмовете отвъд него.

– Песаро!

– Да, сеньор?

– Пригответи голямата лодка! На смрачаване ще слезем на брега.
 – Добре, ще я приготвя. Кога се връщате?
 – Призори.
 – Още по-добре. Аз ще поведе отпускарите – десет души.
 – Никаква отпуска, Песаро! *Кинджуру!* Господи, да не ти е изпил смок ума?

Родригес възседна парапета на кварталдека и се облегна удобно.

– Не е справедливо всички да страдаме – начумерено възрази боцманът и започна да свива и отпуска грубите си мазолести длани. – Аз лично ще ги-поведа и ви обещавам, че няма да има никакви неприятности. Вече две седмици сме затворени тук.

– Пристанищните власти казаха *кинджуру* – много съжалявали, но въпреки това било *кинджуру*, дявол да го вземе! Забрави ли? Това не ти е Нагасаки.

– Да, кълна се в Христовата кръв, и много жалко! – озъби се набитият здравеняк. – И за какво? Заради един-единствен заклан японец!

– Един заклан, двама тежко намушкани, няколко души ранени и едно пострадало момиче – добре, че се е намесил самураят. Предупредих ви, преди да слезете – Нумадзу не е Нагасаки, внимавайте как се държите! Имахме късмет, че се отървахме само с живота на един от нашите! Законът им позволява да ви обезглавят и петимата!

– Техният закон, капитане, но не и нашият. Проклети маймуни! Заради една най-обикновена свада в публичен дом!

– Да, но нашите хора са я започнали. Властите поставиха кораба под карантина и на всички ви е забранено да слизате на брега. Включително и на теб! – Родригес взе да си раздвижва крака, за да притъпи малко болката. – Имай търпение, Песаро. Отецът се завърна, значи, скоро ще потеглим.

– Заедно с отлива? Призори? Това заповед ли е?

– Не, още не. Просто пригответи лодката. С мен ще дойде Гомес.

– Нека дойда и аз, а? *Пер фавор*, лоцмане. До смърт ми омръзна да стоя затворен на това проклето място.

– Не. И те съветвам да не се измъкваш довчера на брега. Нито ти, нито кой да е друг.

– Ами ако не се върнете призори?

– Ще гниете тук закотвени, докато се прибера. Ясно ли е?

Боцманът още повече се озъби. Но се поколеба и отстъпи.

– Ясно, дявол да го вземе!

– А така!

– И Родригес отново слезе долу.

Алвито спеше, но щом вратата на каютата се откряна, веднага се събуди.

– Всичко наред ли е?

Тялото и духът му се бяха ободрили от краткотрайната дрямка.

– Да, започва отливът.

Родригес изгълта чаша вино, за да премахне лошия вкус от устата си. Винаги се чувствуваше така след предотвратяването на поредния назрял моряшки бунт. Ако Песаро не беше отстъпил веднага, пак щеше да му се наложи да стреля по някого или да го окове във вериги, или да заповяда петдесет удара с камшик, или да го завлече под кила за назидаване, или още нещо от дългия списък с безобразия, без които не можеше на един кораб – дисциплината беше наложителна и го изискваше. Без дисциплина с кораба е свършено.

– Какви са плановете ви сега, отче? Ще потеглим ли призори?

– Какво е положението с пощенските гълъби?

– В добро състояние са. Остават ни шест – четири за Нагасаки и два за Осака. Свещеникът прецени ъгъла на слънчевите лъчи. До залез оставаха четири-пет часа.

Имаше достатъчно време, за да се пуснат птиците с шифрованото послание, което отдавна бе съставил в ума си: „Торанага се подчинява на заповедта на регентите. Първо заминавам за Йедо, оттам за Осака. Ще придружа Торанага до Осака. Твърди, че все още можем да строим катедралата в Йедо. Подробности по Родригес.“

– Бихте ли заповядали на гълъбаря да приготви незабавно два за Нагасаки и един за Осака? А след това ще поговорим. Няма да се прибера с кораба. Заминавам за Йедо по суша. Ще ми трябва цялата нощ и утрешния ден, за да напиша подробно послание, което вие ще отнесете на Делегата-посетител и ще връчите само лично на него. Ще можете ли да отплавате веднага щом го напиша?

– Да. Ако дотогава се свечери, ще изчакам изгрев слънце. До десет легви оттук има плитчини и подвижни пясъци.

Алвито се съгласи. Дванадесет часа повече или по-малко не правеха голяма разлика. Щеше да е много по-добре, разбира се, ако беше изпратил посланието си още от Йокосе. Господ да го убие онзи дяволски езичник, който ми погуби гълъбите! Имай търпение, упрекна се той. За къде си се разбързал? Търпение – това е основно правило на нашия орден. Онзи, който умее да чака, ще получи – и това е самата истина. Какво значение имат дванадесет часа, пък дори и осем дни? Няма да

променят хода на историята. Зарът бе хвърлен в Йокосе.

– С англичанина ли ще пътувате? – попита Родригес. – Както и преди?

– Да, а от Йедо се прибирам в Осака. Ще придружавам Торанага. Бих искал да се отбиее в Осака с копие от посланието ми, в случай че Делегатът-посетител се намира там или е тръгнал от Нагасаки точно преди вашето пристигане и пътува натам. Ще го предадете на отец Солди, секретаря му, но само лично на него!

– Добре. С радост ще отплавам. Тук ни мразят.

– С божията благословия това положение ще се промени, Родригес. Ако е рекъл господ, ще покръстим всички езичници тук.

– Амин! – Родригес размърда крака си и пулсиращата болка веднага стихна. Загледа се през прозореца, после нетърпеливо се надигна. – Аз сам ще отида да взема гълъбите, а вие напишете посланието си, за да можем да поговорим след това за англичанина.

Той се качи на палубата и подбра птиците от кафезите им. Когато се върна, свещеникът вече пишеше с остроото си като игла перо и мастило по миниатюрни ивички хартия. Едно и също шифровано съобщение. Алвито ги постави в специалните малки цилиндърчета, запечата ги и пусна гълъбите. Те се издигнаха, направиха един кръг и полетяха на запад, един след друг, към ослепителното следобедно слънце.

– Тук ли ще разговаряме или долу?

– Тук. По-хладно е – махна Родригес към кварталдека наред кораба, от който не се чуваше.

Алвито се отпусна на стола.

– Първо за Торанага.

И разказа накратко на лоцмана какво се случи в Йокосе, като пропусна случая с брат Жозеф и подозренията си за Марико и Блаторн. Родригес беше поразен от решението на Торанага да се подчини, както и самият Алвито.

– Няма да има война? Не, това е някакво чудо! Сега наистина сме в безопасност, и Черният кораб също, църквата ще се обогати, ние ще сме богати... Слава тебе, господи, и на всички светии, и на пресветата Дева! По-добра новина от тази не бихте могли да донесете, отче. Спасени сме!

– Ако е рекъл господ. Но едно нещо, което каза Торанага ме обезпокои. Думите му бяха следните: „Мога да пусна на свобода моя християнин Анджин-сан. Заедно с кораба му и оръдията.“

Доброто настроение на Родригес веднага се изпари.

– „Еразъм“ още ли е в Йедо? Все още ли е в ръцете на Торанага?

– Да. Опасно ли е наистина, ако англичанинът получи свобода на действие?

– Дали е опасно? Та „Еразъм“ ще ни види сметката, преди да се усетим къде да е отгук до Макао, стига той да е на него, въоръжен и с що-годе свестен екипаж! Ние имаме на разположение само малката фрегата, която да ни брани, а тя не може да се противопостави на „Еразъм“. Нито пък Черният кораб. Ще ни притисне и ще трябва да свалим знамената.

– Сигурен ли сте?

– Да. Кълна се в господата – „Еразъм“ означава край за нас! – Родригес сърдито размаха юмрук. – Чакайте малко – англичанинът каза, че е пристигнал тук с не повече от дванадесет души, при това не всички от тях са моряци – имало и търговци, а и повечето били болни. Тази шепа хора не може да се справи. Единственото място, където може да наеме екипаж, е Нагасаки. Или Макао. В Нагасаки може да намери колкото си иска желаещи. Всички, които... Трябва да не го допускаме там, нито в Макао.

– Ами екипаж от японци?

– Имате пред вид някои от главорезите на Торанага ли? Или вако? Искате да кажете, че ако Торанага се предаде, всичките му хора стават ронини, така ли? Ако англичанинът разполага с достатъчно време, може и да ги обучи. И то много лесно. Исусе Христе! Моля да ме извините, отче, но ако на англичанина му дадат самураи или вако... Не можем да си позволим подобен риск – прекалено е опитен и способен...

Алвито не откъсваше поглед от него и безпокойството му нарастваше. Май ще трябва да изпратя още едно послание до Делегата-посетител. Трябва да го осведомя, щом е толкова важно. Той ще знае какво да правим.

– Аз знам какво да правя! – Родригес стовари юмрук върху парапета, стана и обърна гръб на събеседника си. – Чуйте, отче, чуйте моята изповед. Първата нощ – най-първата нощ, когато бяхме с него рамо до рамо в открито море на галерата, на път от Анджино, сърцето ми подсказа, че трябва да го убия, и после още веднъж ми го повтори, по време на бурята. Исус Христос да ме прости, но тогава нарочно го пратих на носа и завих рязко срещу вятъра, без да го предупредя, като много добре знаех, че не е завързан. Но англичанинът не падна зад борда, както би паднал всеки друг. Реших, че това е пръст божи и се убедих окончателно, когато по-късно той не се подчини на заповедта ми и спаси кораба. А когато вече бяхме в безопасност и вълната ме отнесе и започнах да се

давя, последната ми мисъл беше, че това е наказание от всевишния, за дето посегнах на човешки живот. С лоцмани така не се постъпва – той никога не би постъпил така с мен. Заслужавах си го и затова, когато дойдох на себе си и видях, че съм жив, а той ми дава да пия вода, страшно се засрамах и отново помолих господ за прошка и се заклекх най-тържествено да му се отблагодаря. Пресвета Дево! – избухна той, изтерзан. Този човек ме спаси, макар да знаеше, че се опитах да го убия – прочетох го в погледа му. Спаси ме и ми помогна да оживея, а ето че трябва да го убия.

– Защо?

– Защото капитанът беше прав – господ да ни е на помощ, ако англичанинът изкара „Еразъм“ в открито море, въоръжен и с що-годе приличен екипаж.

Блакторн и Марико спяха в нощния покой на малката си къщичка – една от многото, от които се състоеше Ханът на камелиите на Девета южна улица. Всяка къщичка имаше по три стаи. Марико взе едната за себе си и Чимоко, Блакторн взе втората, а третата, която излизаше на входната врата и верандата, беше свободна и служеше за трапезария и всекидневна.

– Смятате ли, че е безопасно? – попита разтревожено Блакторн. – Без Йошинака, слугини и телохранители наоколо?

– Не, Анджин-сан, нищо не е безопасно. Но затова пък ще е чудесно да сме сами! Този хан се смята за най-хубавия и е много прочут в Идзу. Нали е красив?

Красив беше. Всяка една от миниатюрните къщички беше изящно издигната върху пилони, опасваше се от веранди, до които водеха четири стъпала от най-скъпо дърво, и всичко блестеше. Разстоянието между къщичките беше от петдесет стъпки и всяка една бе заобиколена от малка градинка вътре в голямата обща градина, оградена с бамбуков плет. Имаше поточета, езерца с водни лилии, водопадчета, цъфнали дръвчета, изпълващи въздуха с ухания през деня и нощта. Всичко дъхаше на сладост и охолоство. Чисти, застлани с каменни плочи покрити пътеки водеха към банята със студено, топло и горещо отделение, захранвана от естествени минерални извори. Пъстроцветни фенери, любезни, усмихнати слуги и прислужнички, нито една изговорена на висок глас дума, която да раздрънка звънчетата, окачени по дърветата, или да смути бълбукащата вода и пойните птици в специалните им къщички.

– Аз, разбира се, помолих за две къщички, Анджин-сан – една за вас и една за мен, но за жалост само една беше свободна, много съжалявам. Затова пък Йошинака-сан няма нищо против. Дори е много доволен, защото по този начин не му се налага да организира двойна охрана. Поставил е часови на всяка пътека, така че сме в пълна безопасност и никой не може да ни обезпокои, както ставаше другаде. Пък и защо да бъдем обезпокоявани? Какво лошо може да има в тези две отделни стаи, още повече, че с мен спи Чимоко?

– Нищо. Но вие сте права – такова красиво място не бях виждал. Колко сте умна и прелестна.

– Ах, Анджин-сан, колко сте мил с мен. Първо баня, после вечеря и саке – много саке.

– Прекрасно.

– Но моля ви, Анджин-сан, оставете този речник на мира.

– Нали все ме насърчавахте да уча!

– Ако оставите книгата, ще ви разкрия една тайна.

– Каква?

– Поканих Йошинака-сан да вечеря с нас. И няколко дами, които ще ни развличат.

– Охо!

– А след като ви оставя, обещахте ли да си изберете една от тях?

– А, не, съжалявам, но при това положение има опасност да обезпокоя съня ви.

– Обещавам ви да спя непробудно, любов моя. Сериозно ви казвам, една промяна ще ви се отрази много добре.

– Да, но догодина, сега още не.

– Бъдете сериозен!

– Аз съм напълно сериозен.

Събудиха го сърдити гласове и постепенно започна да различава сред тях португалски говор. За миг помисли, че продължава да спи и сънува, после разпозна гласа.

– Родригес!

Марико измърмори нещо насън.

Щом чу стъпки по пътеката, Блакторн скочи на колене, опитвайки се да овладее обзелата го паника. Вдигна я на ръце като кукла, запъти се към вратата, но спря – някой я отваряше вече от външната страна. Беше Чимоко – свела глава, а очите дискретно затворени. Той се втурна покрай нея с Марико на ръце и я положи нежно върху собствените й завивки, все така в полусънно състояние, и отново се втурна безшумно към

стаята си, облян от студена пот в топлата лятна нощ. Пипнешком сграбчи едно кимоно и отново се върна на верандата. Йошинака вече се изкачваше по второто стъпало.

– *Нан десу ка, Йошинака-сан?*

– *Гомен насай, Анджин-сан* – започна Йошинака. Посочи към факлите, пламтящи в другия край на градината, където беше главната порта, и изрече порой от думи, които Блаторн не разбра. Основното обаче схвана – че някакъв човек, варварин, иска да го види, а той му казал да чака, а онзи не искал да чака и се държал като даймио, какъвто изобщо не бил, и се опитвал да мине със сила покрай стражата, но той го спрял. Казал, че е приятел на Анджин-сан, вярно ли е?

– Ей, англичанино, аз съм – Васко Родригес!

– Ей, Родригес! – извика щастлив Блаторн. – Ей сега ще дойда! Хай, Йошинака-сан. *Каре уа уаташи но ичи юджин десу.* Наистина ми е приятел.

– *А со десу!*

– *Хай, домо.*

Блаторн се спусна по стъпалата към портата. Зад гърба си чу гласът на Марико:

– *Нан джа, Чимоко?*

Чимоко й прошепна нещо, защото тя властно извика след това:

– Йошинака-сан!

– *Хай, Тода-сама!*

Блаторн се озърна назад. Самуряят се качи по стъпалата и прекоси верандата към стаята на Марико. Вратата й беше затворена, а пред нея бе застанала Чимоко. Смачканите й завивки бяха до вратата, където им беше мястото, в случай че господарката желае тя да спи близо до нея. Йошинака се поклони на вратата и започна да докладва. Блаторн се затича бос по пътеката, а въодушевлението му нарастваше. С широка усмивка беше впил поглед в португалец, а пламъчетата на факлите играеха по облиците и токата на закачливо кривнатата шапка на Родригес.

– Ей, Родригес! Колко се радвам да те видя! Как е кракът ти? Как ме откри?

– Пресвета Богородице, та ти си напълнял, англичанино! Я как си изпълнил дрехите! Имаш здрав и бодър вид, пък и държането ти е като на някой даймио!

Родригес го прегърна мечешки и Блаторн му отвърна със същото.

– Как е кракът ти?

– Боли ме, дявол да го вземе, но се движи, а те открих, като

разпитвах къде е отседнал великият Анджин-сан – великанът варварин, бандитът със сините очи!

Смяха се и си разменяха неприлични думи, без да обръщат внимание на самураите и слугите около тях. После Блаторн изпрати един от прислужниците за саке и поведе Родригес към къщичката. И двамата вървяха с олюляващи се моряшки походки. Родригес по навик държеше дясната си ръка на дръжката на рапирата, а палецът на другата бе пъхнат в широкия му пояс до пишова. Блаторн беше десетина сантиметра по-висок, но раменете на португалеца бяха по-широки дори от неговите, а издутите му като варел гърди криеха херкулесова сила.

На верандата ги чакаше Йошинака.

– *Домо аригато, Йошинака-сан* – отново благодари Блаторн на самурая и махна на Родригес да се разположи на една от възглавничките. Йошинака посочи рапирата и пишова и протегна ръка с обърната нагоре длан.

– *Додзо!*

Португалецът се намръщи.

– *Ийе, самурай-сама, домо ари...*

– *Додзо!*

– *Ийе, самурай-сама, ийе!* – повтори по-остро Родригес. – *Уаташи юджин Анджин-сан, нее?*

Блаторн направи крачка напред, все още изненадан от неочакваната свирепост на сблъскването.

– *Йошинака-сан, шигата га най, нее?* – намеси се той с усмивка. – *Родригес юджин у ата...*

– *Гомен насай, Анджин-сан. Кинджиру!* – И Йошинака изрече някаква рязка заповед. Самураите веднага скочиха напред и заканително наобиколиха Родригес, а Йошинака отново протегна ръка. – *Додзо!*

– Тия кучи синове са ужасно докачливи, англичанино – усмихна се широко Родригес. – Я се справи с тях, моля те. Аз никога досега не съм си предавал оръжието.

– Недей, Родригес – предупреди го той, усетил решението, назряло за секунда в главата на приятеля му. После пак се обърна към Йошинака: – *Домо, гомен насай, Родригес юджин, уаташи...*

– *Гомен насай, Анджин-сан. Кинджиру!* – И Йошинака рязко заповеда на португалеца: – *Има!*

– *Ийе, уакаримасу ка?* – озъби се той от своя страна. Блаторн побърза да застане между тях.

– Ей, Родригес, какво толкова? Дай ги на Йошинака-сан. Всичко

това няма нищо общо с теб или с мен, а е заради дамата, Тода Марико-сама. Тя е там, в онази стая. Нали ги знаеш колко са чувствителни на тема оръжие в близост до някой даймио и техните жени. Цяла нощ ще спорим, знаеш ги какви са. Какво значение има? Португалецът се усмихна пресилено.

– Прав си, защо не? *Хай. Шигата га най, самурай-сама. Со десу.*

Той се поклонил като придворен, но без искреност, разкопча ножницата на папирата си, извади и пишова и ги подаде на Йошинака. Той махна на един от самураите, който ги пое и хукна към портата, сложи ги на земята и застана на пост да ги пази. Родригес понечи да се качи по стълбите, ала Йошинака учтиво, но същевременно твърдо го помоли да спре. Втори самурай излезе напред да го претърси. Побеснял, португалецът отскочи назад.

– *ИИЕ! Кинджиру*, дявол да го вземе! Какво по...

Самураите се нахвърлиха отгоре му, сковаха му ръцете и старателно го претършуваха. В ботушите му откриха два ножа, още един, завързан под лявата му ръка, плюс два малки пишова – единият скрит в подплатата на палтото му, а вторият под ризата, откъдето извадиха и малко плоско шише.

Блакторн разгледа пишовите. И двата бяха заредени.

– И другият ли беше зареден?

– Да, разбира се. Тук сме на враждебна земя, ако не си забелязал, англичанино. Кажи им да ме пуснат.

– Това не е обичайният начин да се посещава нощем приятел.

– Нали ти казвам – тази земя е враждебна. Винаги ходя така въоръжен. Ти не ходиш ли въоръжен? Господи! Кажи им на тези диванета да ме оставят на мира!

– Това ли е всичко?

– Разбира се – кажи им да ме пуснат, англичанино!

Блакторн подаде пишовите на стоящия наблизо самурай и пристъпи напред. Пръстите му внимателно опипаха вътрешната страна на широкия кожен колан на португалеца. От тайна гънка измъкна тънка, много гъвкава кама, изработена от най-фина стомана-дамаския. Йошинака изруга самураите, които пребъркаха Родригес. Те се извиниха на Блакторн, но той не откъсваше очи от Родригес.

– Още? – попита с камата в ръка.

Родригес го гледаше право в очите, напълно безизразно.

– Ще им разкажа къде трябва да търсят и как, Родригес. Както претърсват испанците – или поне някои от тях. Е?

– Върви по дяволите!

– По дяволите – по дяволите, но побързай! – Отново никакъв отговор. – *Додзо, Йошинака-сан. Уаташи...*

– В лентата на шапката – изхриптя Родригес и Блаторн млъкна.

– Добре – пресегна се той към широкополата му шапка.

– Нали няма... няма да ги научиш?

– Ти как би постъпил?

– Внимавай с перото, англичанино, много държа на него.

Лентата беше широка и твърда, а перото стърчеше закачливо, в тон със самата шапка. Отвътре Блаторн измъкна много тънка кама, съвсем малка, специално изработена, за да се крие на това място – беше извита по линията на шапката. Йошинака отново се нахвърли яростно върху самураите.

– За бога, Родригес, отново те питам – това ли е всичко?

– Света Богородице, казах ти вече!

– Закълни се! Родригес се подчини.

– *Йошинака-сан, има ши-бан. Домо.* Сега вече всичко е наред, благодаря.

Йошинака изрече някаква заповед и самураите освободиха Родригес. Той започна да разтвива схванатите си ръце.

– Мога ли вече да седна, англичанино?

– Да.

Родригес си избърса потта с червена кърпа, взе плоското шишенце и седна с кръстосани крака на една от възглавниците. Йошинака се навърташе наблизно, на верандата. Всички самураи, с изключение на четирима, се завърнаха на постовете си.

– Защо са толкова докачливи? Защо и ти си толкова докачлив, англичанино? Никога досега не ми се е налагало да си предавам оръжието. Да не съм някой убиец?

– Попитах те това ли е всичкото ти оръжие и ти ме излъга.

– Не съм те слушал какво говориш! Ти какво би... Ако те държат така като някакъв престъпник? – И Родригес добави кисело: – Ама какво ти става, англичанино? Какво ти е? Ето, развалихме си вечерта... Ей, недей така! Не бива да допускаме нещо да ни развали вечерта. Аз им прощavam. И на теб прощavam, англичанино. Ти беше прав, а аз не. Извинявам се. Приятно ми е да съм с, теб. – Той развинти капачето на шишето и му го предложи. – Ето, пийни си малко прекрасно бренди.

– Първо ти.

Лицето на Родригес преbledня като платно.

- Пресвета Дево, нима мислиш, че съм сипал отрова?
- Не, но пий. Родригес отпи.
- Още веднъж!

Португалецът се подчини и избърса уста с опакоето на ръката си. Чак тогава Блаторн пое шишето.

- *Салуд!* Наздраве!

Отметна глава и се престори, че пие, като държеше незабелязано езика си на отвора и по този начин не позволяваше на течността да се излива в гърлото му. Макар че много му се пиеше.

- Чудесно е. Заповядай.
- Задръж го. Подарък от мен.
- От добрия отец или от теб?
- От мен.
- Закълни се в господата!

– И в господата, и в Девата, да те вземат мътните и теб, и твоите клетви! Подарък и от мен, и от отца! Всичкият алкохол на „Санта Филипа“ е негов, но негово преосвещенство каза, че и аз мога да го ползвам, а такива шишета на кораба имаме поне дузина. Така че е подарък. Или забрави доброто си възпитание?

Блаторн отново се престори, че пие, и му го подаде обратно.

- На, пийни още.

Родригес усети топлината на брендита чак в пръстите на краката си и се зарадва, че след като прие напълненото шише от ръцете на Алвито, тайно от него го изпразни, изми го най-старателно и отново го напълни с бренди от собствената си бутилка. Прости ми, господи, задето се усъмних в светия отец. Ах, Исусе Христе, защо, за бога, не слезеш отново на земята и не промениш този свят, където човек понякога няма вяра дори на свещениците!

- Какво ти е?

– Нищо, англичанино. Мислех си, че този свят е една гадна бъчва, където в днешно време на никого не можеш да имаш доверие. Идвам като приятел, а ето че между нас се появи една празнина.

- Като приятел ли дойде наистина?

– Да.

- Въръжен до зъби?

– Винаги съм така въръжен. Затова съм все още жив. *Салуд!* – Той мрачно надигна шишето и отпи. – Пикая на този свят, пикая на всичко.

- И на мен ли пикаеш?

– Англичанино, ти разговаряш с Васко Родригес, лоцман от

португалската флота а не някой насран от мухите самурай. Дойдох да видя приятел, а останах без приятел. Колко тъжно!

– Да, тъжно е.

– Не бива да съм тъжен, но какво да се прави. Приятелството с теб страшно ми усложни живота. – Родригес стана да се пораздвижи малко и отново седна. – Как ги мразя тези проклетни възглавници! Предпочитам столове. На кораба. Е, англичанино, *салуд!*

– Когато зави рязко срещу вятъра, а аз бях по средата на кораба, го направи, за да ме изхвърлиш през борда, нали?

– Да – отговори незабавно Родригес и стана на крака. – Да, радвам се, че ми задаваш този въпрос, защото страшно ми тежи на съвестта. Радвам се, че съм жив да ти се извиня, защото нямаше да намеря сили сам да си призная. Да, англичанино. Не моля нито за прошка, нито да ме разбереш, нищо. Но съм щастлив, че мога да си призная този срам лично на теб.

– Допускаш, че и аз ще направя с теб същото ли?

– Не. Но като му дойде времето... Човек не знае как би постъпил, докато не настъпи моментът на голямото изпитание.

– Да ме убиеш ли дойде?

– Не. Мисля, че не това беше първата ми мисъл, макар и да знам, че заради моя народ и страна е по-добре, да си мъртъв. И ти го знаеш. Тъжно, но факт. Колко нелеп е животът, нали, англичанино?

– Аз не искам твоята смърт, лоцмане. Само Черния ти кораб.

– Чуй, англичанино – каза Родригес без злоба. – Ако се срещнем в открито море, ти на твоя кораб, аз – на моя, внимавай за живота си. За това дойдох – да те предупредя. Нищо друго. Мислех си, че ще мога да ти го кажа като на приятел и пак да останем приятели. Винаги ще ти бъда длъжник – освен в открито море. *Салуд!*

– Надявам се да настигна Черния ти кораб в открито море. *Салуд,* лоцмане!

Родригес си тръгна, следван от Йошинака и самураите. При портата португалецът си прибра оръжието и след малко нощта го погълна.

Йошинака изчака постове да заемат отново местата си и когато установи със задоволство, че всичко е наред, закуцуката към своята стая. Блаторн седна на една възглавничка, облегна се назад и след миг прислужничката, която бе изпратил за саке, доволна започна да го обслужва. Наля му чашка и застана до него, но той я освободи. Остана сам. Отново го обкръжиха звуците на нощта, шумоленето на дърветата, водопадите и нощните птици. Всичко беше както преди, но много по-различно.

Той се пресегна тъжно, напълни си отново чашата и в този момент дочу шумоленето на коприна и ръката на Марико пое шишето. Тя му наля и сипа втора чаша, за себе си.

– *Домо, Марико-сан.*

– *До иташимашите, Анджин-сан.*

Тя седна на втората възглавничка. И двамата засърбаха топлото вино.

– Искаше да ви убие, нали?

– Не знам, не съм сигурен.

– Какво значи това – да те претърся като испанец?

– Някои испанци събличат жертвите си голи и ги ръчат в интимни места, при това най-безцеремонно. Наричат го да претърсиш *on significa* – да претърсиш щателно. Понякога за тази цел използват и ножове.

– О! – Тя отпи и се заслуша в шумоленето на водата сред камъните.

– И при нас е същото, Анджин-сан. Понякога. Затова внимаваме да не ни хванат. Да те пленят, значи, че вече така си се опозорил, та каквото и да направи онзи, който те е взел в плен... По-добре да не те пленяват.

Той се загледа във фенерите, които леко потрепваха от свежия ветрец.

– Йошинака беше прав. Грешката е моя. Претърсването беше абсолютно необходимо. Хрумването е ваше, нали? Вие ли казахте на Йошинака да го пребъркат?

– Моля да ме извините, Анджин-сан, надявам се, че не съм ви поставила в неудобно положение. Просто се боях за вас.

– Благодаря ви – премина той на латински, но дълбоко в себе си съжаляваше за това претърсване. Без него все още щеше да има приятел. Може би, напомни си той.

– Няма за какво – отвърна тя. – Само изпълних дълга си.

Марико беше облечена в нощно кимоно, а отгоре бе наметнала връхно синьо кимоно. Косата ѝ беше сплетена свободно и се спускаше до кръста ѝ. Тя погледна към портата, която едва се различаваше през клоните на дърветата.

– Много умно постъпихте с брентито, Анджин-сан. Идеше ми да се опипя, задето забравих да предупредя Йошинака за него. Много умно, че го накарахте да отпие два пъти. Често ли използвате отрова във вашите страни?

– Понякога. Някои хора. Това е подъл начин.

– Да, но е много ефикасен. И тук се случва да я използваме... – Ужасно е, нали, да не можеш да имаш на никого доверие.

– А, не, Анджин-сан, много се извинявам. Това е просто едно от най-важните правила в живота – нито повече, нито по-малко.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

„Еразъм“ сияеше с цялото си великолепиe в пристанището на Йедо, огрян от яркото обедно слънце.

– Господи Исусе Христе, Марико – погледнете го! Виждали ли сте в живота си подобна красота? Погледнете само какъв силует!

Корабът му беше отвъд плътно ограждащите кея бариери, на стотици крачки от брега, привързан здраво с нови въжета. Целият район се охраняваше зорко, на палубата също се виждаха множество самураи и навсякъде имаше табели с надписи, че минаването е строго забранено за всички освен за онези, които имат позволение лично от господаря Торанага.

„Еразъм“ беше прясно боядисан и насмолен, палубите бяха излъскани до белота, корпусът – изкърпен, платната и съоръженията – ремонтирани. Дори отнесената от бурята предна мачта бе заменена с последната от запасните, които носеше със себе си в трюма, и бе поставена точно под нужния ъгъл. Всички краища на въжетата бяха спретнато навити, оръдията лъщяха, смазани с масло, зад защитни капаци.

– Е-хей! – весело извика той откъм външната страна на бариерата, но отговор не последва. А един от пазачите го осведоми, че днес на кораба нямало варвари.

– *Шигата га най* – сви рамене Блаторн. – *Домо*.

Той обузда нарастващото си нетърпение да се качи незабавно на кораба и се усмихна на Марико.

– Сякаш току-що е слязъл от доковете на Портсмут след основен ремонт, Марико-сан. Погледнете само оръдията – момчетата трябва да са се трудили като лъвове. Прекрасен е, нали? Нямам търпение да се срещна с Бакус, Винк и останалите. Никога не съм допускар, че ще намеря кораба си в подобно състояние. Исусе, нали е красив?

Марико не гледаше кораба, а него. Разбра, че е забравена. И заменена. Нищо, каза си тя. Пътуването ни и без това завърши.

Тази сутрин стигнаха последния кръстопът някъде в покрайнините на Йедо. Отново им провериха документите. Учтиво ги пуснаха да минат, но този път ги чакаше нов почетен ескорт.

– Ще ни отведат в крепостта, Анджин-сан. Ще отседнете там, а

довечера ще се срещнем с господаря Торанага.

– Добре, значи, време имаме предостатъчно. Вижте, Марико-сан, пристанището е на не повече от една миля оттук, нали? Корабът ми трябва да е някъде там. Бихте ли помолили капитан Йошинака да ни позволи да отидем там, моля ви!

– Той казва, че много съжалява, но няма инструкции за подобно отклонение, Анджин-сан. Наредено му е да ни отведе в крепостта.

– Моля ви, кажете му... или чакайте, по-добре аз да се опитам. *Тайчо-сан! Окашира, сукоши но айда уатакуши уа титан но десу. Уатакуши но фунега асоко ни аримасу.* Капитане, искам да отида там за малко, сега. Корабът ми е там.

– *Ийе, Анджин-сан, гомен насай. Има...*

Марико се заслуша одобрително и ѝ беше забавно как Блаторн спори учтиво и същевременно настоятелно, докато накрая Йошинака неохотно им разреши да се отклонят от пътя, но само за съвсем малко, нали? И то само защото Анджин-сан е хатамото, което му дава някои неотменими права. Напомни им, че трябва колкото може по-бързо да се явят при господаря Торанага, защото това неизбежно ще спести от безценното време на техния господар и е от голямо значение за срещата тази вечер. Да, Анджин-сан може да надзърне за малко на пристанището, но за голямо съжаление не му е позволено, разбира се, да се качи на кораба без пропуск, подписан лично от господаря Торанага, и освен това не бива никак да се бавят, защото ги очакват.

– *Домо, Тайчо-сан* – благодари щастливо Блаторн, безкрайно доволен, че вече разбира толкова много, че е овладял до такава степен езика и може дори да убеждава някого на японски.

Последната нощ и по-голямата част от деня прекараха в един хан на не повече от две ли южно от пътя, като и този път Йошинака никак не се притесняваше за времето. Ах, каква прекрасна нощ беше, мислеше си тя.

Имаха толкова много прекрасни дни и нощи. С изключение на първия ден, когато потеглиха от Мишима. Тогава отец Цуку-сан отново ги настигна и висящото на косъм примирие между двамата мъже се разби на хиляди парчета. Кавгата избухна внезапно, злобно, подклаждана от случая с Родригес и прекалено много бренди. Заплахи и контра-заплахи, след което отец Алвито препусна към Йедо, като остави зад гърба си помруса и помрачи радостта им от цялото пътуване.

– Не биваше да допускаме подобно нещо, Анджин-сан.

– Но какво право има той...

– Да, съгласна съм. Прав сте, разбира се. Но много ви моля, ако допуснете този случай да наруши вътрешната ви хармония, с вас е свършено, а, значи, и с мен. Моля ви, умолявам ви – бъдете японец. Опитайте се да забравите за този инцидент – та той не е нищо повече от инцидент, един от хиляди. Не бива да допускате да наруши вътрешната ви хармония. Скътайте го някъде в дълбините на ума си.

– Как? Как да го направя? Вижте ми ръцете! Толкова съм вбесен, дявол да го вземе, че не мога да се сдържам – погледнете как ми треперят ръцете!

– Погледнете този камък, Анджин-сан. Вслушайте се и ще чуете как расте.

– Какво...

– Ще чуете как расте камъкът, Анджин-сан. Съсредоточете мисълта си върху хармонията, скрита в този камък. Вслушайте се в неговите камени. Вслушайте се, любов моя, моля ви заради самия вас. И заради себе си.

Марико дълго го моли така и донякъде успя, а на другия ден – отново приятели и любовници, отново успокоени, тя продължи да го учи, да го напътствува – без той да го съзнава, – за да постигне осморната стена, за да си изгради вътрешни стени и защитни прегради, чрез които единствено можеше да се постигне пълна хармония. И да оцелее.

– Много се радвам, че свещеникът си отиде и няма да се връща повече, Анджин-сан.

– Аз също.

– Но щеше да е по-добре, ако не се бяхте скарали. Страх ме е за вас.

– Нищо не се е променило – той винаги ми е бил враг и винаги ще бъде. Карма си е карма. Но не забравяйте, че извън нас самите нищо не съществува. Поне засега. Нито той, нито кой да е друг. Поне докато стигнем Йедо. Съгласна ли сте?

– Да, колко сте мъдър. И прав както винаги. Толкова съм щастлива, че сме заедно! Пътят за Мишима внезапно излезе от равнината и започна да се вие нагоре по планината към прохода Хаконе. Останаха два дни горе, на върха, радостни и доволни. Фуджияма беше величествена при изгрев и залез слънце, а върхът бе забулен от облаци.

– Винаги ли е такава планината?

– Да, Анджин-сан, върхът почти винаги е скрит. Но това прави гледката към Фуджи-сан ясна, чиста и много по-прекрасна, нали? Ако желаете, можете да се изкачите чак горе.

– Хайде, още сега.

– Сега не, Анджин-сан. Но един ден ще го направим. Трябва да си оставим нещо за бъдещето, нали? Ще изкачим Фуджи-сан през есента...

Навсякъде из равнините на Кванто имаше разпръснати красиви ханчета. Навсякъде течаха реки, потоци и ручей, които трябваше да прекосяват, а морето остана от дясната им страна. Кортетът им се изкачваше на север, по оживения и многолюден път Токайдо, минаващ през най-големите оризища на империята. Равните наносни полета бяха обилно напоени и всеки сантиметър земя бе обработен. Въздухът беше горещ и влажен, натежал от вонята на човешка тор, която селяните размиваха с вода и грижливо изсипваха с големи черпаци върху насажденията.

– Оризът ни дава основната храна, Анджин-сан, рогозките върху които спим, сандалите, с които се обуваме, дрехите, с които се пазим от дъжда, слама за покривите, за да се предпазваме от студа, и хартия за писане. Без ориз за нас няма живот.

– Но как може да се понася тази смрад, Марико-сан!

– Това е нищожна цена за такова богатство, не мислите ли? Правете като нас, разтворете очите, ушите и ума си. Вслушайте се във вятъра и дъжда в насекомите и птиците, чуйте как растат тревите и си представете как поколенията ви следват векове веков. Ако успеете, Анджин-сан, скоро ще усещате само красивия аромат на живота. Но ви трябва време... Вие вече полека-лека ставате японец.

– Благодаря, милейди. Признавам обаче, че оризът започва да ми харесва. Да. Предпочитам го пред картофите... И още нещо – знаете ли, че не усещам вече така болезнено липсата на месо? Странно, нали? Не изпитвам същия глад като преди.

– А аз съм по-гладна от всякога.

– Нямах пред вид това.

– Аз също.

На три дни разстояние от прохода Хаконе тя се почувствува неразположена и го помоли да вземе в спалнята си някоя от прислужничките в хана.

– Би било много разумно, Анджин-сан.

– Извинете ме, но не държа толкова...

– Моля ви, много ви моля. Като предпазна мярка.

– Щом ме молите, тогава добре. Но нека да е утре вечер, не днес. Днес искам да се наспим на спокойствие.

Да, мислеше Марико, тогава се наспахме на спокойствие и изгревът беше толкова прекрасен, че аз оставих топлината на тялото му и

поседях на верандата заедно с Чимоко, да видим раждането на новия ден.

– А, добро утро, Тода-сама – чу се глас. На входа на градината стоеше Гьоко и се кланяше. – Вълшебен изгрев, нали?!

– Наистина е красив.

Ще ми позволите ли да наруша спокойствието ви? Бих ли могла да разговарям с вас насаме? По делови въпроси.

– Разбира се.

Марико слезе от верандата, за да не нарушава съня на Анджин-сан, изпрати Чимоко за чай и заповяда да постелят одеяла върху тревата, до малкото водопадче. Когато останаха насаме и приличието позволи на Гьоко да пристъпи към деловите въпроси, тя каза:

– Мислех си по какъв начин бих могла да бъда полезна на господаря Торанага.

– Хиляда коку са достатъчно великодушен жест.

– Три тайни могат да се окажат още по-ценни.

– Дори една, Гьоко-сан, стига да е подходяща.

– Анджин-сан е добър човек, нали? И за неговото бъдеще би могло да се направи нещо, не мислите ли?

– Анджин-сан си има своята карма – отвърна тя, разбрала, че е настъпил моментът на пазарлъка, питайки се в кое отношение би могла да отстъпи, ако изобщо посмее да отстъпи нещо. – Нали говорехме за господаря Торанага? Или може би някоя от тайните засяга Анджин-сан?

– Ах, не, Тода-сама. Вие сте напълно права. Анджин-сан си има своята карма, както и своите тайни, убедена съм в това. Просто се сетих, че е един от любимите васали на господаря, а всичко, с което помагаме на Торанага-сама, се отразява пряко и на васалите му, нали?

– Съгласна съм. Разбира се, дълг на васалите е да предават на господаря си всички сведения, които случайно узнаят и които може да са му от полза.

– Права сте, Тода-сама. Много сте права. Ах, каква чест е за мен да ви служа! *Хонто!* Мога ли да ви кажа как бях поласкана, че имах щастието да пътувам заедно с вас, да разговаряме, да се храним заедно и да се смеем, а понякога дори да ви бъда и скромнен съветник, колкото и да не ме бива за подобна роля, за което моля да ме извините. И накрая ще ви кажа, че вашата мъдрост е също тъй голяма, както и красотата ви, а храбростта ви е на висотата на вашия ранг.

– Ах, Гьоко-сан, моля да ме извините, толкова сте любезна, тъй съобразителна! аз не съм нищо повече от съпруга на един от генералите

на нашия господар. Та какво кавахте? Четири тайни?

– Три, господарке. Питам се дали не бихте могли, да ми послужите като посредник пред господаря Торанага. Немислимо е аз лично да му прошепна на ухото неща, за които знам със сигурност, че са самата истина. Това би било много невъзпитано и освен това няма да знам какви думи да подбера, как да му поднеса сведенията, пък и наш обичай е за всички важни дела да използваме посредници, което е за предпочитане, нали?

– Според мен Кику-сан би била по-подходящ посредник. Аз никога не знам кога ще изпрати да ме повикат или колко време ще мине, преди да получа аудиенция при него, или дори ще има ли желание да ме изслуша.

– Моля да ме извините, господарке, но все пак мисля, че вие сте по-подходяща. Можете да прецените стойността на сведенията – нещо, на което тя не е способна. Вие имате власт над ушите му, докато тя – над други части от тялото му.

– Аз не съм му съветник, Гьоко-сан, нито мога да преценя стойността на сведенията.

– Аз бих ги оценила на хиляда коку.

– *А со десу ка?*

Гьоко се увери напълно, че никой не ги подслушва, и чак тогава разказа на Марико как отказалият се от вярата си християнски свещеник е споделил, че Оноши-сама му прошепнал в изповедната, че се е свързал с чичо му, Харима-сама. След това ѝ каза за чутото от помощник-готвача на Оми – относно заговора между Оми и майка му да убият Ябу и накрая всичко за Дзатаки и неговата явна страст към Очиба, както и за Ишидо и Очиба.

Марико я изслуша напрегнато, без да я прекъсва, макар че нарушаването на тайната на изповедта я порази до дъното на душата ѝ, а при мисълта за невероятните възможности, които разкриваха тези сведения, ѝ се зави свят. После зададе няколко въпроса, за да е сигурна, че е разбрала всичко правилно и за да го запечата трайно в паметта си.

Когато се увери, че е научила онова, което Гьоко бе решила да разкрие за момента – защото хитрата търговка очевидно си бе оставила нещо и за резерва, – изпрати да донесат пресен чай. Сама наля чашата на Гьоко и двете засърбаха замислено. И двете нашрек, и двете самоуверени.

– Не съм в състояние да преценя стойността на тези сведения, Гьоко-сан.

– Разбира се, Марико-сама.

– Предполагам, че те – плюс хилядата коку – ще доставят голямо удоволствие на нашия господар.

Гьоко си прехапа езика, за да съдържи ругатнята, която без малко да ѝ се изплъзне. Беше очаквала значителна отстъпка още в началото на пазарлъка.

– Много съжалявам, но парите не са от никакво значение за такъв даймио, макар да са цяло състояние за селянка като мен. Човек трябва да знае какво представлява, нали, Тода-сама?

Гласът ѝ беше като бодлива тел.

– Да, много е добре човек да знае какъв е, що е и какво представлява, Гьоко-сан. Това е едно от малкото предимства на жената пред мъжа. Жената винаги знае. За щастие аз също знам много добре коя съм. Много добре. Пристъпете направо към същността на въпроса.

Гьоко не потръпна при скритата заплаха, а се хвърли в атака със същата дръзка настъпателност.

– Същността на въпроса е, че и двете познаваме живота и разбираме смъртта – освен това и двете вярваме, че всичко зависи от парите.

– Нима?

– Да. Съжалявам, но според мен хиляда коку е прекалено много.

– Смъртта за предпочитане ли е?

– Аз вече съчиних предсмъртното си стихотворение, Марико-сама:

Когато умра,
не ме изгаряйте,
не ме погребвайте
а хвърлете тялото ми
на полето, да нахрани
някое гладно куче.

– Това може да се уреди. Не е никак трудно.

– Да, но ушите ми са дълги, а на езика ми може да се разчита, което не е по-малко важно.

Марико наля още чай. Само на себе си.

– Извинете, но сигурна ли сте в това?

– О, да, напълно. Моля да ме извините, но няма да се похваля, ако кажа, че съм била добре обучена, господарке, на това и на много други неща. Не се боя от смъртта. Написах завещанието си за в случай, че умра внезапно. Отдавна вече съм поискала прошка от боговете и знам, че

ще се преродя четиридесет дни след смъртта си. А ако не – жената сви рамене, – тогава ще се превърна в ками. – Ветрилото ѝ замря. – Така че мога да си позволя да се домогвам до най-голямото. Моля да ме извините, че ще го кажа, но и аз съм като вас – не се боя от нищо. Ала за разлика от вас нямам какво да губя в този живот.

– Толкова много приказки за неприятни неща, Гьоко-сан, в такова приятно утро. Нали е много приятно? – Марико се приготви да прибере ноктите си. – Много повече предпочитам да сте жива и здрава, да доживеете до почтена старост, като един от стълбовете на новата гилда. Да, това беше чудесна идея, Гьоко-сан, чудесна.

– Благодаря, господарке. И аз бих искала да сте жива, здрава, щастлива и благоденствуваша – дано се сбъднат всичките ви желания. Дано получите всички награди и почести, които заслужавате.

– Награди ли? – отново настръхна Марико.

Гьоко беше като тренирано ловджийско куче, надушило дивеча.

– Аз съм само проста селянка, господарке, и не мога да знам какви почести бихте желали, какви награди биха задоволили вас или вашия син.

Без и двете да забележат, крехката дървена дръжка на ветрилото в ръцете на Марико се бе пречупила на две. Ветрецьт бе утихнал. Над градината, гледаща към неподвижното море, надвисна морният задух на лятото. Мухите бръмчаха, кацаха, литваха и отново бръмчаха.

– А вие какви почести или награди желаете – за себе си?

Марико се втренчи злонамерено, без да може да откъсне очи от повъзрастната жена, съзнавайки напълно, че трябва да я унищожи, за да не загине собственият ѝ син.

– За себе си не искам нищо, господарке, Торанага-сама ме възнагради с повече богатства и почести, отколкото съм мечтала през живота си. Но синът ми е друг въпрос. На него може да се помогне.

– По какъв начин?

– С два меча.

– Изключено!

– Знам, господарке, много съжбявам. Толкова лесно може да се даде, а е тъй невъзможно. Войната приближава. Ще са нужни воини.

– Война няма да има. Торанага-сама отива в Осака.

– Два меча. Не е много.

– Изключено. Много съжбявам, но не е в моята власт.

– Извинете, но аз нищо не искам от вас. Това обаче е единственото нещо, което ще ми достави удоволствие. Да. Нищо друго. – Капка пот се

отрони от челото на Гьоко и тупна в скута ѝ. – Бих искала да сваля петстотин коку от цената на договора, сключен с господаря Торанага, като знак на уважение в тези трудни времена. А останалите петстотин ще отидат за сина ми. Самураят трябва да има наследство, нали?

– Осъждате сина си на смърт. Всички самураи на Торанага в най-скоро време ще загинат или ще станат ронини.

– Карма. Синът ми вече има свои синове, господарке, а те ще разказват на децата си, че някога са били самураи. Това е най-важното, нали?

– Не е във властта ми да ви дам подобно нещо.

– Вярно е. Много жалко. Но нищо друго няма да ме задоволи.

Торанага раздражено поклати глава.

– Сведенията, ѝ са интересни може би, но не чак дотам, че да направя сина ѝ самурай.

– Имам чувството, че ви е верен васал, господарю – отвърна Мари-ко. – Каза, че ще бъде много поласкана, ако приемете още петстотин коку от цената на договора в полза на някой нуждаещ се самурай.

– Това не е щедрост. Никак дори. Това е само гузна съвест за безсрамно високата първоначална цена, която поиска.

– Може би си заслужава да се помисли, господарю. Идеята ѝ за гилдата, гейшите и новите класи на куртизанките е много интересна, нали? Може би няма да навреди...

– Не съм съгласен. Не съм! Защо трябва да я възнаграждавам? Нямам никакви причини да ѝ оказвам подобна чест. Смешна работа! Надявам се, че не ви е молила за това?

– Би било повече от нагло от нейна страна да помисли за такова нещо, господарю. Направих това предложение, защото вярвам, че може да ви бъде много полезна.

– Ами да бъде тогава! Тайните ѝ по всяка вероятност са само измислици. През последните дни не ми се сервира нищо друго освен лъжи!

Торанага повика с малкото звънче един от офицерите, който незабавно се появи на вратата.

– Да, господарю?

– Къде е куртизанката Кикиу?

– В личните ви покои, господарю.

– И онази, Гьоко, ли е с нея?

– Да, господарю.

– Изгонете ги и двете от крепостта. Незабавно! Върнете ги в... Не, настанете ги в някой третокласен хан и им кажете да чакат там, докато изпратя да ги повикат. – И добави раздражено, щом офицерът излезе: – Що за безобразие! И сводниците решиха да стават самураи! Тези мръсни селяни съвсем се забравиха!

Марико го гледаше как седи на възглавницата си и маха разсеяно с ветрилото си. Беше поразена от настъпилата в него промяна. Вечно жизнерадостната му увереност бе отстъпила място на мрачно и сприхаво настроение. Изслуша тайните с интерес, но не и с възбудата, която тя бе очаквала. Горкият, съжали го Марико, явно се е предал. За какво са му всякакви сведения? Може би наистина постъпва мъдро, като захвърля всички земни грижи и се готви за неизвестността. Най-добре и ти да направиш като него, каза си тя и усети как част от нея вече умира. Не, не можеш, поне още не, трябва да намериш начин да се погрижиш за си-на си.

Залата, в която се намираха, беше на шестия етаж на високата, укрепена главна кула, от която се виждаше целият град. Залезът беше мрачен и ниско на хоризонта вече се виждаше луната. Въздухът беше горещ и задушен, макар че тук, на тридесетина метра над кулите на крепостта, духаше по-силно, отколкото където и да било другаде. Стаята беше укрепена, с нисък таван, и заемаше половината етаж. На същия етаж имаше и други стаи.

Торанага отново взе в ръка посланието на Хиромаци, изпратено по Марико, и го прочете за втори път. От погледа ѝ не се изплъзна фактът, че ръката му леко трепереше.

– За какво му е притрябвало да идва в Йедо? – заядливо попита той и хвърли свитъка настрана.

– Не знам, господарю, много съжالياвам. Той само ме помоли да-ви го предам.

– Разговаряхте ли с отстъпника-християнин?

– Не, господарю. Йошинака-сан каза, че сте заповядали никой да не разговаря с него.

– Как се държа Йошинака по време на пътуването?

– Много добре, господарю – търпеливо отговори тя за втори път на същия въпрос. – Справи се великолепно с всичко. Добре ни охраняваше и ни докара здрави и читави точно навреме.

– Защо свещеникът Цуку-сан не пътува през цялото време с вас?

– По пътя от Мишима, господарю, двамата с Анджин-сан се

скараха – обясни Марико. Тя не знаеше какво може да е разказал вече на Торанага самият отец Алвито и дали Торанага изобщо е пратил да го повикат. – Затова отецът реши да продължи сам.

– За какво се скараха?

– Донякъде заради мен, заради моята душа, господарю. Главната причина обаче беше религиозната им вражда и войната между техните страни.

– Кой започна пръв?

– И двамата имат еднаква вина. Поводът беше манерка с алкохол. – Марико разказа за случилото се между Родригес и Блаторн и продължи: – Цуку-сан носеше второ шише със себе си, като подарък, за да се застъпи, както се изрази, за Родригес-сан, но Анджин-сан му каза по един възмутително пряк начин, че не желае да пие алкохол от католици, предпочитал sake и нямал доверие на свещениците. Светият отец изразително прямо му каза, че никога не е имал работа с отрови и подобен грях.

– Отрова, казвате? Че те използват ли отровата като оръжие?

– От Анджин-сан разбрах, че се случва да я използват господарю. Тези думи доведоха до още по-остри нападки и те започнаха да спорят яростно на религиозна тема, за моята душа, за католиците и протестантите... Аз ги оставих и отидох да повикам Йошинака-сан, за да сложи край на свадата.

– От тези варвари освен неприятности нищо друго не сме видели. Християните са ни донесли само неприятности, не мислите ли?

Тя не му отговори. Сприхавостта му я обезпокои. Никак не беше типично за него, пък и нямаше причина пословичният му самоконтрол да му изневери до такава степен. Изглежда, че мисълта за поражението се бе оказала прекалено тежка за него, реши Марико. Без него и с нас е свършено, и със сина ми също, а Кванто ще премине в най-скоро време в чужди ръце. Мрачното му настроение й се предаде. Беше забелязала същото погребално настроение и по улиците, и в крепостта, и из целия град, прочут със своята жизнерадост и ведрина.

– Роден съм в годината, когато пристигнаха първите християни, и оттогава земята ни се омърси – продължи Торанага. – Петдесет и осем години вече само неприятности.

– Съжалявам, ако са ви обидили, господарю. Трябвам ли ви за нещо друго? С ваше разрешение...

– Седнете! Не съм свършил още. – Торанага отново звънна с камбанката. Вратата се отвори. – Повикайте Бунтаро-сан.

Бунтаро пристигна с помръкнало лице, коленичи и се поклони. Тя също му се поклони, изтръпнала, но той сякаш не я забеляза.

Беше срещнал кортежа им на прага на крепостта. Поздравиха се набързо и той веднага ѝ каза да се яви при Торанага, а за Анджин-сан щели да дойдат по-късно.

– Бунтаро-сан, помолихте ме да ви приема възможно най-бързо в присъствието на жена ви.

– Да, господарю.

– Какво желаете?

– Смирено моля за вашето разрешение да отсека главата на Анджин-сан.

– Защо?

– Моля да ме извините, но аз... Не ми харесва начинът, по който я гледа. Исках... да го кажа и пред нея, и пред вас. Освен това той ме осърби в Анджино и не мога да живея повече с този срам.

Торанага погледна към Марико, която сякаш се бе вкаменила.

– Обвинявате ли я, че го насърчава?

– Аз... моля да ми разрешите да му отсека главата.

– Обвинявате ли я, че го насърчава? Отговорете на въпроса ми!

– Моля да ме извините, господарю, но ако мислех така, мой дълг щеше да е незабавно да ѝ взема главата – отговори Бунтаро вдървено, забил поглед в рогозките. – Варваринът непрекъснато нарушава хармонията ми. Убеден съм също така, че и вас постоянно ви нервира. Нека му отнема главата! Моля ви! – Той вдигна поглед. Тежките му челюсти бяха небръснати, под очите му имаше дълбоки сенки. – Ако ли не, разрешете ми да взема жена си и довечера ще тръгнем преди вас – за да ви подготвим пътя.

– Какво ще кажете на това, Марико-сан?

– Той е мой съпруг. Каквото реши, това ще направя – освен ако не му забраните, господарю. Мой дълг е да постъпя така.

Торанага местеше поглед от единия на другия. После гласът му загубя и той за миг се преобрази в предишния Торанага.

– Марико сан, след три дни тръгвате за Осака. По този начин именно ще подготвите нещата за мен. И ще ме чакате там. Бунтаро-сан, вие ще ме придружите като командувач ескорта ми. След като ми послужите за секундант, вие и хората ви можете да постъпите по същия начин с Анджин-сан – независимо дали ще се съгласи, или не.

Бунтаро се изкашля.

– Господарю, моля ви, заповядайте! Але...

– Дръжте си езика! Забравяте се! Три пъти вече ясно ви казвам не! Следващия път, когато имате наглостта да ми давате съвети, без да съм ви питал, ще си разпорите корема върху помийната яма на Йедо!

Бунтаро сведе глава до самите рогозки.

– Извинете ме, господарю. Извинявам се за наглото си държане.

Марико бе също така поразена от невъзпитаното, срамно избухване на Торанага и също сведе ниско глава, за да прикрие смущението си. След малко Торанага добави:

– Моля да извините лошото ми настроение. Удовлетворявам молбата ви, Бунтаро-сан, но само след като ми бъдете секундант.

– Благодаря, господарю. Извинете, задето ви обидих.

– Заповядах и на двама ви да се сдобрите. Направихте ли го?

Бунтаро кимна. Марико също.

– Добре. Марико-сан, довечера в часа на кучето ще дойдете тук с Анджин-сан. А сега сте свободна.

Тя се поклони и излезе. Торанага напрегнато се вгледа в Бунтаро.

– Е? Обвинявате ли я наистина?

– Немислимо е за нея да ми изневери, господарю – намусено отвърна Бунтаро.

– Съгласен съм. – Торанага отпъди с ветрилото си една муха. Изглеждаше много уморен. – Е, скоро ще имате главата на Анджин-сан. Но засега ми трябва на раменете му. За още кратко време.

– Благодаря, господарю. Отново моля да ме извините, задето ви раздразних.

– Времената са такива – дразнещи. Лоши времена. – Торанага се наклони напред. – Чуйте какво ще ви кажа, искам да заминете незабавно за Мишима и да отмените баща си за няколко дни. Моли да му разреши да дойде тук да се посъветва с мен. Не знам за какво... Но както и да е, в Мишима имам нужда от доверен човек. Бихте ли тръгнали призори – но през Такато?

– Моля, господарю?

Бунтаро виждаше как Торанага полага огромни усилия, за да се държи спокойно, но въпреки това гласът му потреперваше.

– Искам да предадете нещо лично на майка ми в Такато. На никого няма да казвате, че отивате там. Но щом излезете от града, тръгнете на север.

– Разбирам.

– Дзатаки може да се опита да ви попречи да и го предадете – може да се опита. Трябва да го връчтите само лично на нея. Нали ме

разбирате? Само на нея. Вземете със себе си двадесет души и потегляйте. Ще изпратя пощенски гълъб, за да го помоля да ви пусне безпрепятствено.

– Посланието ви писмено ли ще бъде или устно, господарю?

– Писмено.

– Ако не успее да й го връча?

– Трябва да й го връчите, трябва! Затова се спирам именно на вас. Но... ако се случи да ви предадат, както аз бях предаден... Ако ви предадат, унищожете го, преди да се самоубие. Ще чуя тази тъжна новина, главата на Анджин-сан ще падне от раменете му. А ако... Какво да правя с Марико-сан? Какво да правя с жена ви, ако нещата потръгнат зле?

– Моля да я отпратите Отвѣд, господарю, преди вие сам да умрете. За мен ще е чест, ако... Тя заслужава достоен секундант.

– Няма да умре позорно, обещавам ви. Лично ще се погрижа за това. Лично. А сега ще ви помоля да дойдете призори, за да ви връча посланието. И помнете, само в ръцете на майка ми.

Бунтаро благодари още веднъж и си тръгна, засрамен от чувството на страх, което Торанага не съумя да прикрие.

Останал сам, Торанага извади една кърпа и избърса потта от лицето си. Пръстите му трепереха. Опита се да ги овладее, но не можа. Трябваше да впрегне всичките си усилия, за да продължи да се държи като тъп глупак и да прикрие огромната си радостна възбуда, породена от научените тайни, които по един изумителен начин му осигуряваха отдавна очакваното спасение.

– Евентуално спасение, само евентуално – ако всичко това е истина – произнесе той на глас. Почти не беше в състояние да разсъждава логично, защото умът му още ликуваше от неочакваната радостна новина, донесена му от тази Гьоко чрез Марико.

Значи, Очиба! – злорадствуваше той наум. Значи, тази хищница е примамката, която ще срине брат ми от орловото му планинско гнездо! Брат ми желае Очиба! Но тогава става не по-малко очевидно, че не желае само нея и Кванто. Целта му е цялата империя! Мрази Ишидо, ненавижда християните и сега се е поболял от ревност, заради добре известната страст на Ишидо по Очиба. Значи, ще тръгне против Ишидо, Кияма и Оноши. Защото всъщност моето коварно братче желае да стане шогун. Той е от рода Миновара, има необходимото родословие и амбиция, но не и пълномощията. Нито Кванто. А за да получи останалото, трябва първо да вземе Кванто.

Торанага потри доволно ръце при мисълта какви прекрасни възможности разкриваха пред него току що узнатите тайни да се справи с брат си.

Ами прокаженият Оноши! Капка мед в ухото на Кияма в подходящ момент, мислеше си той, малко да поизвъртя същността на казаното от този предател-отстъпник, скромно да прибавя туй-онуй и Кияма като нищо ще свика войските си и незабавно ще тръгне срещу Оноши с огън и меч. „Гъоко е напълно сигурна, господарю. Послушникът брат Жозеф казал, че Оноши-сама му прошепнал в изповеднята за тайното си споразумение с Ишидо срещу друг даймио-християнин и поискал опрощаване на греха си. Според тържественото споразумение Ишидо обещал срещу помощ в настоящия момент да обвини въпросния даймио-християнин в държавна измяна и да го покани, ако трябва и насила, да премине Отвъд още същия ден, когато вие умрете, а синът и наследникът на Оноши да вземе всичките му земи. Името на християнина не е било споменато, господарю.“

Дали става дума за Кияма или за Харима от Нагасаки? – питаше се Торанага. За моите цели трябва да е Кияма.

Той се изправи, леко разтреперан въпреки въодушевлението си, догътри се до един от прозорците и се облегна тежко на дървения перваз. Загледа се в луната и тъмното небе. Звездите не се виждаха ясно. Дъждовни облаци се трупаха над града.

– Буда, всички богове – моля ви, – нека брат ми налапа стръвта! Нека прошепнатото от жената се окаже вярно!

Не видя да падне звезда, от което да стане ясно, че молбата му е била чута от боговете. Но се изви вятър и внезапно облак засенчи острия полумесец. Ала дори да се бе появил небесен знак, той би махнал с ръка и би го изтълкувал като най-обикновено съвпадение.

Имай търпение. Съсредоточи се само върху фактите. Седни и мисли, каза си той.

Разбираше, че преживяното напрежение е започнало да му се отразява, но беше от жизнено важно значение никой от близките и васалите му – а това означаваше и никой от безчетните развързани езици и шпиони в Йедо – да не заподозре нито за миг, че той само се преструва на капитулирал и играе ролята на победен. В Йокосе светкавично осъзна, че да приеме втория свитък от брат си, щеше да означава за него погребален звън. Веднага, видя единствения си нищожен шанс да оцелее – да убеди всички, дори и себе си, че напълно се е примирил с поражението, и само да се преструва на победен, за да спечели време и да приложи

отново своя изпитан метод, който бе използвал цял живот – преговори, протакане, престорено оттегляне, безкрайно търпеливо изчакване, докато противниковият врат се оголи съвсем мъничко и тогава да нанесе смъртоносния удар – злостно и непоколебимо.

От Йокосе насам не беше мигнал, разсъждавал бе по цели дни и нощи, едни от други по-тежки и по-непоносими. Никакъв лов, никакви веселия, никакво плуване, никакво участие в пиеси „Но“, които цял живот му бяха доставяли неопишуемо удоволствие. Една-единствена, самотна роля, най-трудната в живота му – тази на навъсен пораженец, нерешителен и явно безпомощен старец, който сам си бе наложил полугладно съществуване.

За да му минава по-бързо времето, продължи да работи върху заветите си. Това бяха негови тайни указания до наследниците му, избистряни в продължение на много години, как най-добре да управляват след него. Судара вече се бе заклел да ги следва безпрекословно, което бе задължително за всеки наследник на властта. По този начин се осигуряваше бъдещето на рода – можеше да се осигури, поправи се Торанага, докато променяше по някоя дума, добавяше тук-там по някое изречение или задраскваше цял параграф – стига да успее да се измъкна от тази клопка.

Заветите започваха така:

„Дълг на владетеля на една провинция е да осигури мир и сигурност на хората, а не само да славослови предците си или да се грижи единствено за благоденствието на собствените си наследници...“

Една от максимите гласеше:

„Помни, че щастието и нещастията трябва да се оставят в ръцете на боговете и на законите на природата. Те не могат да се купят с молитви или хитрост и никой самозван светец не бива да търси начини да стори това.“

Торанага задраска „самозван светец“ и вместо него написа само „човек“.

При нормални обстоятелства с удоволствие би се упражнявал да пише ясно и сбито, ала през тези дълги дни и нощи трябваше да мобилизира всичката си самодисциплина, за да продължи да играе ролята на пораженец, тъй чужда на природата му. И затова фактът, че успя да се

справи толкова добре, едновременно го зарадва и учуди. Как е възможно хората да са толкова лековерни?

И слава на боговете, че е така, отговори си сам за кой ли път вече. Приемайки „поражението“, ти на два пъти избягна войната. Все още си вътре в капана, но сега – най-сетне – търпението ти донесе плодове и ще ти разкрие нови възможности.

Може би ще ти ги разкрие, поправи се той отново. Ако тайните не са измислени и не са пуснати от врага, за да те оплете още повече.

Усети слабост и болка в гърдите, зави му се свят и трябваше да седне и да диша дълбоко, както го бяха учили преди много години Дзен-будистите. „Десет дълбоки, десет бавни вдишвания, пак десет дълбоки и десет бавни, а ума си отпрати Отвъд. Няма минало, няма бъдеще, няма горещо, няма студено, няма болка, няма радост – от нищото в нищото...“

След време отново вече можеше да разсъждава с избистрено съзнание. Тогава отиде до писалището и започна да пише. Помоли майка си да му послужи като посредник между него и брат му и по този начин да даде на техния род възможност за някакво бъдеще. Първо на първо помоли брат си да размисли за евентуален брак с Очиба-сама:

„...За мен, разбира се, би било невъзможно да мисля за такъв брак, братко. Прекалено много даймио ще се въбесят от подобен амбициозен ход от моя страна. Но такъв един съюз между вас и нея ще означава заздравяване на мира в империята и ще затвърди позициите на Яемон – защото никой не се съмнява във вашата вяръност, докато има хора, които – погрешно – поставят моята под въпрос. Вие, разбира се, бихте могли да си намерите и по-подходяща съпруга, но Очиба-сама едва ли би си намерила по-подходящ съпруг. Щом веднъж премахнем предателите на негово императорско величество и аз отново заема полагаемото ми се по закон място в Съвета на регентите, ще помоля Небесния син да съдейства за вашия брак, ако вие сте съгласен да се нагърбите с това бреме. Искрено съм убеден, че подобна саможертва е единственият начин, по който ние с вас можем да направим нещо за бъдещето на Яемон и да изпълним дълга си, както се заклетхме пред тайко. Второ, предлагам ви имененията на християните-предатели Кияма и Оноши, които в момента кроят планове с варварските свещеници да поведат вероломна война срещу всички даймио, които не са християни, с подкрепата на варварско нападение с

мускети откъм морето – нещо, което са правили и преди срещу нашия господар тайко. Освен това ви предлагам земите на останалите християни в Кюшу, които встъпят в съюз с предателя Ишидо в последната битка срещу мен... Известно ли ви е, че този селянин-парвеню е имал наглостта да пусне слуха, че щом умра и той започне да управлява регентите, ще разпусне Съвета и сам ще се ожени за майката на наследника... В замяна на изброеното дотук искам от вас, братко, само едно: тайно споразумение за съюз, гарантиране на безпрепятственото ми преминаване през Шинанските планини, общо нападение под мое командване срещу Ишидо по начин и във време, избрани от мен. Последно, като доказателство за доверието ми във вас, ще ви изпратя в Такато сина си Судара, жена му Генджико, децата им и дори единствения си внук...“

Това не е писмо на пораженец, каза си Торанага, като запечатваше свитъка. Дзатаки веднага ще го осъзнае. Да, но стръвта е вече на вдицата, Шинанският проход е единственият, по който мога да мина, а Дзатаки е на пътя ми към равнините на Осака.

Дали е вярно, че Дзатаки желае Очиба? Толкова много съм заложил на вероятните, промърморени в момент на любовен екстаз думи на някаква си прислужница и забравил всичко мъж. Възможно ли е Гьоко да лъже заради свои лични облаги? Нагла кръвопийци! Самурай, а? Значи, това е ключът към всичките й тайни!

Очевидно държи в ръцете си някакви доказателства за Марики и Анджин-сан. Иначе Марики нямаше да ми предаде това нагло искане. Тода Марики и един варварин! Варваринът и Бунтаро! И-и-и, колко е странен животът!

Остра болка отново прониза сърцето му и това го разстрои. Отдъхна си, написа второ съобщение, което щеше да изпрати по пощенски гълъб, и се изкачи тежко по стълбите към горния етаж. Внимателно избра от многобройните кафези един гълъб за Такато и пхна посланието в специалното контейнерче. След това отвори вратичката на кафеза и постави гълъба върху пръчката, за да може да отлети веднага щом се развидели.

В посланието молеше майка си да осигури на Бунтаро безпрепятствено минаване, защото носи важни вести за нея и брат му. Подписа се, също както и писмото до Дзатаки, с Йоши Торанага-но-Миновара, като по този начин за пръв път в живота си предявяваше претенции към

старейшинство.

– Лети спокойно, малка птичке – погали той гълъба с едно паднало перце. – Ще понесеш едно наследство за идущите десет хиляди години.

Погледът му отново се спусна към легналия в краката му град. На западния хоризонт едва прозираше тясна светла ивица. Долу на пристанището различи малките като глави на топлийки светлилки на факлите, обкръжили варварския кораб. Ето ти още един ключ, каза си той и отново запрехвърля в ума си трите тайни. Имаше чувството, че е пропуснал нещо.

– Ех, защо я няма сега Кири! – каза той на нощта.

Марико бе коленичила пред металното си огледало. После отклони поглед от отражението си. В ръцете си бе стиснала тънка кама, която отрязваше светлината.

– Трябва да те използвам – произнесе тя на глас, обзета от дълбока скръб. Очите ѝ се спряха на Мадоната с Младенеца в малката ниша до прекрасната цъфнала клонка и се напълниха със сълзи. – Знам, че самоубийството е смъртен грях, но какво друго ми остава? Как да живея с този срам? По-добре да го направя, преди някой да ме издаде.

Стаята бе притихнала, както и цялата къща. Беше наследствената им къща, построена в най-вътрешния пръстен на отбранителните стени и широкия ров около крепостта, където бе разрешено да живеят само най-доверените и любими хатамото. Къщата бе обкръжена от оградена с бамбук градина, през която течеше малко поточе, отклонено от безбройните ручей около крепостта.

Чуха се стъпки. Входната врата изскърца и тя чу как слугите се втурнаха да посрещнат господаря си. Бързо скри ножа в широкия си пояс и избърса сълзите, и тя отвори вратата с дълбок поклон.

Бунтаро беше в лошо настроение. Каза ѝ, че Торанага отново променил решението си и че сега трябва да замине за известно време за Мишима.

– Ще тръгна призори. Искрах да ви пожелаая безопасно пътуване... – Той се вгледа в нея. – Но защо плачете?

– Моля да ме извините, господарю. Просто защото съм жена и животът ми се вижда тъй труден. И заради Торанага-сама.

– Той е прекръшена тръстика. Срам ме е, като произнасям тези думи. Ужасно е, но точно в това се е превърнал. Трябва да обявим война. Много по-добре е да воюваме, отколкото да знам, че единственото,

което ме очаква, е да видя как омразното лице на Ишидо се подиграва на моята карма.

– Да, и на мен ми е мъчно. Така ми се иска да можех да помогна с нещо. Саке ли ще желаете или чай?

Бунтаро се обърна и изрева на чакация в коридора слуга:

– Донеси саке! Бързо!

После влезе в стаята и Марико затвори след него. Застана до прозореца и се загледа в крепостните врати и високата кула зад тях.

– Моля ви, господарю, не се тревожете – опита се да го успокои тя. – Банята е готова и изпратих да повикат любимата ви наложница.

Ала той не откъсваше поглед от кулата и гневът се насъбираше още повече в душата му.

– Би трябвало да се откаже от властта в полза на Судара-сама, щом не го бива повече за водач. Судара е негов син и законен наследник. Така ли е?

– Да, господарю!

– Да. Или още по-добре, да постъпи както го посъветва Дзатаки. Да извърши сепуку. Тогава Дзатаки и войските му ще застанат на наша страна, а с тях и мускетите ще си пробием път до Киото. Знам го със сигурност. Но дори да не успеем, пак е по-добре, отколкото да се предадем като гадни, страхливи чешноядци. Нашият господар се лиши сам от всичките си права, така ли е? – рязко се обърна той към нея.

– Моля да ме извините, но не е моя работа да изказвам мнения. Той е наш господар. Бунтаро отново се обърна към прозореца и се загледа в кулата. На всички етажи проблясваха светлини. Най-много на шестия.

– Ще се обърна към Съвета с препоръка да го помоли да отпътува Отвъд, а ако не желае – да го принуди. Достатъчно прецеденти има. Много от членовете на неговия Съвет споделят мнението ми, но не и Судара-сама. Поне засега. Може тайно и той да желае същото, но кой знае, кой знае какво всъщност мисли? Когато се видите със съпругата му Генджико-сан, поговорете с нея, опитайте се да я убедите. Тогава и тя от своя страна ще го убеди, нали го върти на малкия си пръст. Приятелки сте и тя ще ви послуша. Убедете я.

– Смятам, че това ще е много неправилно, господарю. Това би било предателство.

– Заповядвам ви да разговаряте с нея!

– Ще ви се подчиня.

– Да, ще се подчините на заповедта ми, нали? – озъби се той. – Ще се подчините? Защо сте винаги толкова студена и озлобена, а? – Той взе

огледалото и го завря под носа й. – Я се вижте само!

– Моля да ме извините, ако съм ви ядосала, господарю. – Гласът й беше равен, безизразен и тя гледаше покрай огледалото, право в лицето му. – Не желая да ви ядосвам.

Той я гледа втрънено един момент, след което захвърли огледалото върху лакираната масичка.

– Не обвиних вас. Ако бях допуснал дори... Не бих се поколебал.

Марико чу хапливия си дързък отговор:

– Не бихте се поколебали да направите, какво? Да ме убиеете? Или да ме оставите жива, за да продължите да ме срамите?

– Не обвинявах вас! Само него! – изрева Бунтаро.

– Затова пък аз ви обвинявам! – изкрещя тя в отговор. – Защото вие ме обвинихте и това е факт!

– Дръжте си езика!

– Посрамитехте ме пред нашия господар! Обвинихте ме, а отказвате да си изпълните дълга! Защото се боите! Защото сте страхливец! Мръсен чешноядец!

Миг и мечът му беше въвн от ножницата и тя ликуваше – най-сетне се бе осмелила да го доведе до ръба на пропастта.

Ала мечът му остана да виси във въздуха.

– Аз... имам вашето обещание... дадено пред вашия бог... в Осака. Преди да... тръгнем към смъртта... вие ми обещахте и аз... ще настоявам да изпълните обещанието си.

Предизвикателният й смях беше висок и злобен.

– О, да, могъщи господарю! Ще ви услужа още веднъж, но то ще остави горчив и блудкав вкус в устата ви.

Той замахна с невидящ поглед, с всичката сила на двете си ръце към ъгловия стълб и острието почти премина през тридесетсантиметровата греда. Обезумял, той започна да се бори с меча, да го дърпа, да го извърта, но стоманата издрънча и се пречупи. С последно проклятие захвърли дръжката през книжната стена и взе да се олюлява като пиян към вратата. Разтрепераният слуга стоеше на прага с подноса саке. Бунтаро го изби от ръцете му. Слугата моментално коленичи, долепи глава до пода и замръзна.

Бунтаро се облегна обезсилен на разбитата врата.

– Ще чакам... до Осака.

И излезе като слепец от къщата.

Известно време Марико остана неподвижна, сякаш изпаднала в транс. Постепенно бузите й изгубиха мъртвешката си бледост. Очите й

отново се избистриха. Тя мълчаливо се върна при огледалото си. Разгледа отражението си и започна спокойно да довършва гримирането си.

Блакторн тичаше нагоре по стълбите, като прескачаше през две стъпала, следван от телохранителя си. Това беше главната стълба на кулата и му беше приятно, че мечовете не спъват движенията му. Беше ги предал най-официално долу в двора на първите стражи, които ги спряха, и освен всичко го претърсиха – вежливо, но основно. Стълбите и площадките бяха ярко осветени от факли. На четвъртата площадка спря, като едва съдържаше вълнението си.

– Марико-сан, добре ли сте? – извика той.

– Да, да, Анджин-сан, добре съм.

Той отново се заизкачва, чувствувайки се лек и много силен, докато стигна последната площадка на шестия етаж. Този етаж, както впрочем и останалите, се охраняваше много добре. Придружаващият го самурай се приближи до часовите пред последната, обкована с желязо врата, и се поклони. Те също му се поклониха и направиха на Блакторн знак да чака.

Цялата железарска и дърводелска работа в крепостта беше дело на големи майстори. Всички прозорци в централната кула, макар и с елегантни линии, бяха приспособени за стрелба с лък и снабдени с тежки, обковани с желязо капаци за още по-голяма сигурност.

Марико се зададе от последния завой на стълбата, която можеше лесно да се отбранява, и се приближи до него.

– Добре ли сте? – попита той отново.

– Да, благодаря – леко задъхана му отвърна тя.

От нея още лъхаше същото онова ведро спокойствие и откъснатост от света, които той забеляза веднага щом я видя на двора и които никога преди това не бе забелязвал в нея. Нищо, помисли си уверено, това е под влиянието на крепостта, Торанага, Бунтаро и Йедо. Сега знам какво трябва да правя.

Откак съзря „Еразъм“, непрестанно бе изпълнен от нестихваща радост. Никога не се беше надявал да намери кораба си в такова безупречно състояние, толкова чист, така грижливо поддържан, годен за плаване. Сега вече няма защо да стоя в Йедо, каза си той. Само ще надзърна долу да огледам трюмовете, ще се гмурна за малко да видя как е килът, после оръдията, склада за барут, мунициите и платната. По време на пътуването до Йедо кроеше планове как да използва за платна тежка коприна

или памучно платно. Мариико му беше обяснила, че в Япония няма брезент. Само да приведа в ред платната, радваше се той, да набавя други допълнителни снаряжения и хайде за Нагасаки!

– Анджин-сан – върна се пак при него самураят.

– *Хай!*

– *Додзо.*

Укрепената врата безшумно се разтвори. В дъното на квадратната стая, върху повдигнати рогозки, седеше Торанага. Сам.

Блакторн коленичи и се поклони ниско, с долепени до пода длани.

– *Конбануа, Торанага-сама. Икага десу ка!*

– *Окагесана де генки десу. Аната уа!*

Торанага сякаш бе остарял, помръкнал и много отслабнал. *Шигата га най*, каза си Блакторн. Неговата карма няма да засегне „Еразъм“ – той ще спаси Торанага, за бога.

Отговори на задължителните вежливи въпроси на Торанага на простичък, но добър японски, с не лошо произношение, усвоени благодарение на Алвито. Торанага го похвали за видимия напредък и започна да говори по-бързо.

Тогава Блакторн използва една от фразите, също заучена с помощта на Алвито и Мариико: „Моля да ме извините, господарю, но тъй като моят японски не е много добър, бихте ли говорили по-бавно и с по-прости думи, както и аз ще използвам по-прости думи – моля да ме извините, задето толкова ви затруднявам.“

– Добре. Да, разбира се. Кажете, хареса ли ви Йокосе?

Блакторн отговаряше със запъване, с все още ограничения си речник, докато в един момент Торанага зададе въпрос, чийто смисъл изцяло му се изплъзна.

– *Додзо? Гомен насай, Торанага-сама. Уакаримасен.* Не разбирам.

Торанага повтори на по-прост език, но Блакторн погледна към Мариико.

– Извинете, Мариико-сан, но какво значи „сонкей су беки уми“?

– Годен ли е за плаване, Анджин-сан.

– *А! Домо.*

Блакторн се обърна отново към Торанага, който бе попитал дали ще може да провери достатъчно бързо годен ли е корабът за плаване и колко време ще е необходимо да го подготви.

– Да, става лесно, господарю. Половин ден.

Торанага се замисли за миг, след което му каза да свърши тази работа още на другия ден и следобед в часа на козата да се върне да

докладва.

– Уакаримасу ка?

– Хай.

– А след това ще видите хората си.

– Моля, господарю?

– Васалите си. Изпратих да ви повикат, за да ви кажа, че утре ще получите васалите си.

– А, извинете, разбрах. Самураи васали. Двеста души.

– Да. Лека нощ, Анджин-сан. Ще се видим утре.

– Моля да ме извините, господарю, но ще ми разрешите ли най-почтително да ви помоля за три неща?

– Какви?

– Първо, възможно ли е да видя екипажа си сега, моля? Спестява време, нали?

Торанага се съгласи и заповяда кратко на един от самураите:

– Вземете десет души охрана, придружете Анджин-сан дотам и го върнете обратно в крепостта.

– Да, господарю.

– Какво друго, Анджин-сам?

– Моля ви, възможно ли разговаряме насаме? Малко време. Моля извинете моя гробост.

Блакторн се опитваше да не издаде вълнението си, докато Торанага питаше Марико какво значи това. Тя отвърна искрено, че Анджин-сан искал да говори с него насаме, ала тя не знаела за какво.

– Смятате ли, че мога да го помоля, Марико-сан? – попита я Блакторн, докато се качваха по стълбите.

– Да, разбира се. Стига да изчакате първо той да свърши да говори. Но трябва да знаете със сигурност какво точно ще му кажете, Анджин-сан. Той... не е търпелив като едно време.

Не го попита какво иска да каже на Торанага, а и той не пожела да я осведоми.

– Добре, Анджин-сан – отговори Торанага. – Моля ви, Марико-сан, почакайте вън. – Тя се поклони и излезе.

– Да?

– Много съжалявам, чух Харима-сама от Нагасаки сега враг.

Торанага се изненада, защото той самият узна за откритото преминаване на Харима на страната на Ишидо чак след като пристигна в Йедо.

– Откъде получихте тези сведения?

– Моля?

Торанага повтори въпроса си по-бавно.

– А! Разбрах. Чух за Харима-сама в Хаконе. Гьоко-сан каза. Гьоко-сан чу в Мишима.

– Тази жена е много добре осведомена. Може би дори прекалено.

– Моля, господарю?

– Нищо. Продължавайте. Какво искате да кажете за Харима-сама?

– Господарю, мога ли да кажа най-почтително, мой кораб голямо оръжие срещу Черен кораб, нали? Ако взема Черен кораб много бързо, свещеници много сърдити, защото няма пари за християнска работа тук, няма пари за португалци в други земи. Минала година няма Черен кораб, няма пари. Ако сега взема Черен кораб много бързо, а също и следваща година, всички свещеници голям страх. Това истина, господарю. Мисля свещеници ще съгласят, ако има заплаха. Свещеници така за Торанага-сама. – Блакторн щракна с пръсти, за да поясни какво иска да каже.

Торанага го изслуша напрегнато, като следеше движението на устните му.

– Разбирам, но с каква цел?

– Моля, господарю?

Торанага пак повтори мисълта си, но с прости думи.

– Да получа, какво? Да хвана, какво? Да спечеля, какво?

– Господарите Оноши, Кияма и Харима.

– Значи, сте решили да се намесите в нашата политика, също като свещениците? И вие ли знаете как трябва да ни управлявате, Анджин-сан?

– Много съжалявам, извинете моля, не разбрах.

– Няма значение. – Торанага се замисли и накрая каза: – Свещениците казват, че нямат власт да заповядват на даймио-християни.

– Не истина, господарю, моля да ме извините. Пари голяма сила над свещеници. Това истина, господарю. Тази година няма Черен кораб, друга година няма Черен кораб – лошо, много лошо за свещеници. Това истина, господарю. Пари голяма сила. Моля, мислете, ако „Алено небе“ по също време или преди, аз нападам Нагасаки. Нагасаки сега враг, нали? Аз вземам Черен кораби нападам морски пътища между Кюшу и Хоншу. Може би това достатъчна заплаха да направи от враг приятел?

– Не. Свещениците ще прекратят търговията. Аз не воювам със свещениците, нито с Нагасаки. С никого. Заминавам за Осака. Няма да има „Алено небе“. *Уакаримасу?*

– Хай.

Блакторн остана невъзмутим. Много добре съзнаваше, че на Торанага му е ясно, една такава тактика неминуемо ще принуди голяма част от силите на Кияма, Оноши и Харима, разположени на Кюшу, да се оттеглят. А „Еразъм“ с лекота можеше да разбие всеки голям кораб, превозващ войски от този остров за големия. Имай търпение, каза си той. Нека Торанага поразмисли. Марико може да се окаже права – от този момент до заминаването за Осака има още много време и кой знае какво може да се случи дотогава? Готви се за най-доброто, но не се бой от най-лошото.

– Анджин-сан, защо не казахте това пред Марико-сан? Тя каже на свещеници? Вие мислите така?

– Не, господарю, само искам говоря направо с вас. Война не е работа за жена. Един последен молба, Торанага-сама. – И Блакторн се впусна по безвъзвратно избрания път:

– Обичай хатамото моли услуга веднъж. Моля да ме извините, господарю, мога ли почтително попитам сега мога моля?

– Каква услуга?

– Знам, развод лесен, ако господар каже. Помолете Тода Марико-сама развод. – Торанага онемя от изумление и Блакторн се изплаши да не би да е прекалил. – Моля извинете мои думи – побърза да добави той.

Торанага бързо се съвзе.

– Марико-сан съгласна ли е?

– Не, Торанага-сама. Моя тайна. Никога не казвам на нея, на никого. Само моя тайна. Не казвам Тода Марико-сан. Никога. *Кинджуру, нее?* Но знам мъж и жена сърдити. Развод лесен в Япония. Това само моя тайна. Питам само господар Торанага. Много тайно. Не Марико-сан. Моля да ме извините, ако съм ви оскърбил.

– Това е ужасно нахално искане за един чужденец. Нечувано нещо. Но защото сте хатамото, длъжен съм да разгледам молбата ви, като забранявам обаче да споменавате за това пред нея при каквито и да било обстоятелства – нито пред нея, нито пред съпруга ѝ. Ясно ли е?

– Моля? – попита Блакторн, който почти нищо не разбра и не беше вече в състояние да мисли.

– Много лошо да питате и да мислите това, Анджин-сан. Разбирате ли?

– Да, господарю, много съжалявам...

– Защото Анджин-сан хатамото, аз не съм сърдит. Ще помисля. Разбирате ли?

– Да, мисля, че разбирам. Благодаря. Моля да извините лошия ми японски, много съжалявам.

– Не говорете с нея, Анджин-сан, за никакъв развод. Нито с Мариико-сан, нито с Бунтаро-сан. *Кинджиру, уакаримасу?*

– Да, господарю. Разбирам. Тайна само вие, аз. Тайна. Благодаря. Извинете моя грубост и благодаря за търпение.

Блакторн се поклонил безупречно и излезе като насън. Вратата зад него се затвори. Всички на площадката го наблюдаваха любопитно.

Така му се искаше да сподели с Мариико победата си! Но го възпираше ведрото ѝ спокойствие и присъствието на охраната. Затова само каза:

– Извинете, че се забавих.

– Няма нищо – разсеяно отвърна тя.

Отново заслizaха по стълбата. На по-долната площадка тя се обърна към него: – Простичкият начин, по който говорите, е малко особен, но добре се разбира.

– На няколко пъти се пообърках. Добре, че вие бяхте там.

– Аз с нищо не съм помогнала.

Продължиха да вървят млчешком. Мариико малко зад него, както беше редно. На всеки етаж преминаваха през кордон от самураи, а на един от завоите край на дългото ѝ кимоно се закачи за перилата и тя политна. Той я подхвана и това неочаквано докосване достави удоволствие и на двамата.

– Благодаря – продума тя зачервена, след като той я постави отново на земята. Когато продължиха надолу, вече се чувстваваха по-близки, отколкото през цялата тази вечер.

Долу, в осветения с факли двор, на всяка крачка се виждаха самураи. Провериха отново пропуските им и този път, придружени от други самураи с факли, преминаха главната порта на кулата и прекосиха криволичещия лабиринт между високите каменни стени до следващата порта, от която се излизаше за рова и най-вътрешния дървен мост. Общо в цялата крепост имаше седем рова, едни изкуствени, други – пригодени за подхранване от потоците и ручейте, които изобилствуваха в околността. Насочиха се към главната южна врата и Мариико му обясни по пътя, че когато крепостта бъде завършена през по-следващата година, в нея ще могат да се настанят сто хиляди самураи и двадесет хиляди коне плюс провизии за цяла година.

– Значи, ще е най-голямата в света – заключи Блакторн.

– Такова беше намерението на господаря Торанага – потвърди тя

гордо. – *Шигата га най, нее?*

Най-сетне приближиха последния мост.

– Ето, Анджин-сан, виждате ли сега – крепостта е пътят на Йедо. От нея тръгват всички улици като от центъра на паяжина. А само преди десетина години това беше малко рибарско селце. Сега кой знае колко народ живее тук? Триста хиляди? Двеста? Четиристотин? Господарят Торанага още не е заповядал да се направи преброяване. Но всички жители имат едно-единствено предназначение – да обслужват крепостта, да защитават пристанището и долините, които изхранват армиите.

– И нищо друго? – учуди се той.

– Нищо.

Няма защо да се тревожиш, Марико, и да изглеждаш толкова сериозна, мислеше си той блажено. Решил съм всички проблеми. Торанага ще изпълни исканията ми.

В края на осветения с факли Ичи-баши – Първи мост, – от който вече се излизаше за самия град, тя спря.

– А сега трябва да ви оставя, Анджин-сан.

– Кога ще мога да ви видя?

– Утре. В часа на козата. Ще ви чакам във вътрешния двор.

– А тази вечер? Ако се върна по-рано?

– Не, много съжалявам, тази вечер не може. Моля да ме извините. – И Марико му се поклони официално. – *Конбануа, Анджин-сан.*

Той също се поклони. Като самурай. Гледа след нея, докато прекоши моста заедно с факлоносците. Около факлите, затъкнати в специални поставки на моста, се виеха насекоми. След малко нощта и тълпите я погълнаха. А той, с непрестанно нарастващо вълнение, обърна гръб на крепостта и последва водача си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

– Варварите живеят ей там, Анджин-сан – посочи пред себе си самураят. Блаторн, който не беше много на себе си, присви очи и се взря в тъмнината. Въздухът беше спарен и той едва дишаше.

– Къде? В онази къща? Там?

– Да, там, много се извинявам. Виждате ли къщата?

На стотина крачки се мерзелееха коптори и тесни улички, после се виждаше някаква пуста и блатиста местност, а над всичко се извисяваше и се откряваше смъртно на синьо-черното небе голяма къща.

Блакторн се огледа бързо, за да се ориентира поне донякъде, и отпъди с ветрилото си нахалните насекоми. Веднага щом минаха През Първия мост, той се изгуби в лабиринта от улици. Отначало вървяха към морето, после тръгнаха на изток, над мостове и мостчета, след това пак на север покрай брега на някаква река, която се виеше из влажните и ниски покрайнини. Колкото повече се отдалечаваха от крепостта, толкова по-лоши ставаха пътищата и по-бедни къщите. Хората бяха пораболепни, по-малко светлини проникваха през прозорците. Йедо се състоеше всъщност от разпрострели се махали, отделени една от друга само от улици или ручей.

Югоизточният край на града, където се намираха сега, беше доста бластит, пътят жвакаше под краката им, вонеше на гнило. Смядта нарастваше осезаемо – миришеше на гниещи водорасли, изпражнения и блато, а над всичко това тегнеше някаква парлива и същевременно сладникава воня, която не можа да определи, макар да му се стори позната.

– Като Билингзгейт при отлив – промърмори той и уби още едно насекомо, кацнало на бузата му. Цялото му тяло лепнеше от пот.

В следващия миг дочу холандска моряшка песен, напомняща прибой на вълните, и забрави, всичките си притеснения.

– Ти ли си, Винк?

И Блакторн се понесе като на криле към песента, а носачите внимателно му осветяваха пътя. Самураите го следваха неотстъпно.

Като наближи, видя, че по стил ниската едноетажна постройка беше наполовина японска, наполовина европейска. Издигаше се на пилони и бе заобиколена от разнебитена бамбукова ограда. Разположена бе понастрани от останалите колиби, струпани недалеч. Оградата нямаше врата – в нея просто зееше дупка. Покривът беше сламен, предната врата – изключително солидна, стените бяха от грубо сковани дъски, а по прозорците имаше кепенци като в Холандия. Тук-там през пролуките се процеждаше светлина. Пеенето и шегите се засилиха, макар че все още не различаваше отделните гласове. Каменните плочи на пътеката водеха през занемарената градина право към верандата. При портата имаше издигнат невисок флагщок. Той спря до него и вдигна поглед. От върха му безжизнено висеше като дрипа скалъпено надве-натри холандско знаме, ала щом го видя, сърцето му лудо заби.

Входната врата рязко се отвори. Ярка светлина заля верандата. Бакус ван Нек залитна напред с полузатворени очи, отмести предното парче на панталоните си и се облекчи.

– Ах-х-х! – въздъхна той блажено. – Друго си е като се изпикае

човек!

– Нали! – откликна на холандски Блаторн откъм портата. – А защо не използваш кофа?

– Ъ? – Ван Нек се взря с късогледите си очи в тъмнината по посока на гласа. Блаторн стоеше осветен от факлите, заобиколен от самураите. – Дявол да го вземе проклет самурай! – Той се изправи с пшкани и се поклони сковано. – *Гомен насай, самурай-сама. Ичибан гомен насай* на всички маймуни-сами. – Напъна се, усмихна се с върховно усилие и промърмори на себе си: – По-пиян съм, отколкото си мислех. За миг ми се стори, че диването ме заговори на холандски. *Гомен насай, не!* – извика отново и се запрепва към задния двор на къщата, като се почесваше и оправяше предното парче на панталоните си.

– Ей, Бакус, защо мърсиш собственото си гнездо?

– Кво? – Ван Нек се извърна рязко отново с полуслепите си очи към факлите, напъвайки се отчаяно да различи нещо. – Лоцмане, ти ли си? Проклетите ми очи, нищо не виждам! Ти ли си, за бога, лоцмане?

Блаторн се засмя. Старият му приятел имаше такъв безпомощен, глупав вид.

– Аз съм! – И се обърна към самураите, които наблюдаваха с едва прикрито презрение. – *Маме курасай*. Чакайте ме, моля.

– Хай, Анджин-сан.

Блаторн пристъпи напред и този път струящата през вратата светлина освети двора и той видя колко беше замърсен. С отвращение прескочи някакви боклуци и изтича нагоре по стъпалата.

– Здравсти, Бакус! Май си понадебелял, а? – тупна го той дружески по рамото.

– Исусе Христе, ама наистина ли си ти?

– Разбира се, че съм аз!

– Ние отдавна вече те отписахме. – Ван Нек се пресегна и го докосна, за да се увери, че няма грешка и не сънува. – Исусе Христе, благодаря ти, че откликна на молитвите ми! Какво става с теб, лоцмане, откъде изникна? Не, това е някакво чудо! Наистина ли си ти?

– Да. А сега, моля те, оправи си гащите и да влезем вътре – каза Блаторн, който се смущаваше от присъствието на самураите.

– Какво? Ах, да, извинявай, аз... – Ван Нек се оправи набързо и по бузите му се затъркаляха едри сълзи. – Господи, лоцмане... Аз пък си помислих, че злите духове отново ми играят номера. Хайде, нека те представя, а?

И той го поведе, като се олюляваше леко, но голяма част от

опиянението му се бе изпарила от внезапната радост. Блаторн го последва. Ван Нек отвори вратата и го пусна да мине пръв, след което се опита да надвика прегракналото пеене:

– Момчета! Вижте какво ни донесе Дядо Коледа! И за по-голям ефект тръшна силно вратата. Настъпи мъртво мълчание.

На Блаторн му потрябва известно време, докато очите му привикнат с мътната светлина. Зловонният въздух почти го задушаваше. Всички зяпаха с отворени уста, сякаш бяха съзрели задгробен дух. В следващия миг дойдоха на себе си и избухнаха в радостни крясъци, приветствия, опитваха се да го прегърнат, да го потупат по гърба и викаха едновременно.

– Лоцмане, къде беше през цялото това... Я си пийни... Господи, нима е възможно... Да пикая в шапката си, толкова се радвам да те... Бяхме те отписали вече... Не, добре сме, повечето сме добре... Ставай от стола, курво, лоцман-самата ще седне на най-хубавия ни стол... Ей, донеси грог! Бързо, дявол да те вземе, бързо!... А бе я се махайте, и аз искам да му стисна ръката...

Най-сетне Винк надвика врявата:

– Един по един, момчета! Дайте му възможност да дойде на себе си! Дайте на лоцмана да седне и чаша грог, за бога! И аз в първия момент го взех за самурай.

Някой пхна в ръката на Блаторн дървена чаша. Той седна на пантовия стол и всички вдигнаха чаши за наздравица, след което потокът от въпроси се отприщи отново.

Блаторн се огледа. В стаята имаше пеейки, няколко грубо сковани стола, маси и всичко това се осветяваше от свещи и газени лампи. Направо върху мръсния под се мъдреше голяма бъчва sake. Една от масите бе отрупана с мръсни чинии. Виждаше се също голям къс недопечено месо, накацано от мухи.

До самата стена му се кланяха на колене шест мърляви жени.

А неговите хора, грейнали в усмивки, го чакаха да започне разказа си: готвачът Сонк, помощник-боцманът и главен артилерист Йохан Винк, немият Саламон, юнгата Кроок, специалистът по платната Гинзел, главният търговец и ковчезник Бакус ван Нек и накрая вторият търговец Ян Ропер, седнал както винаги встрани от другите, с познатата кисела усмивка на тясното си, изопнато лице...

– А къде е капитанът? – попита Блаторн.

– Умря, лоцмане, умря... – отвърнаха му един през друг шест гласа и започнаха да му разказват едновременно как е станало, докато

Блакторн не издържа и вдигна ръка:

– Кажи ти, Бакус!

– Умря, лоцмане. Така и не излезе от ямата. Нали си спомняш колко беше зле? След като те отведоха... същата нощ го чухме, че нещо се дави... Нали така беше, момчета?

Последва одобрителен хор, а ван Нек добави:

– Аз седях до него, лоцмане. Опита се да гребне вода, но във варела нямаше нито капка и той започна да се задъхва, да стене... Не знам колко продължи това – бяхме наплашени до смърт – но по едно време нещо се задави и след това... с една дума умря. Много беше страшно, лоцмане.

– Че беше страшно, беше. Наказание, изпратено ни от всевишния – обади се Ян Ропер.

Блакторн ги огледа един по един.

– Да не би някой да го е ударил, за да не крещи, а?

– О, не, не! – побърза да отговори ван Нек. – Той едва-едва стенеше. Оставихме го в ямата заедно с другия – японца, – нали си спомняш? Онзи, дето се опита да се удави в кофата с пикнята? После Оми ги накара да изнесат тялото на Шпилберген и да го изгорят. А онзи, другият нещастник, си остана долу. Оми му хвърли нож и той си разпра корема, а самураите запълниха ямата с пръст. Нали си го спомняш, лоцмане?

– Да. А какво стана с Маецукер?

– Най-добре Винк да ти разкаже.

– Старият плъх изгни, лоцмане – започна Винк, но другите го прекъснаха и един през друг заразказваха подробности, докато накрая Винк изрева: – Млъкнете, за бога! Бакус ме помоли аз да разкажа! После ще ви дойде редът!

Гласовете стихнаха и Сонк се обади насърчително:

– Хайде, Йохан, започвай.

– Отначало, лоцмане, започна да загнива ръката му. Нали му я порязаха по време на боя? Помниш за кой бой говоря, нали? Дето ти загуби съзнание. Господи, Исусе Христе, имам чувството, че беше преди сто години. Но както и да е, ръката му започна да гноясва. Пуснах му кръв на другия ден и на следващия още веднъж. После взе да се зачервява. Казах му, че е по-добре да я пристегна, за да не отиде цялата – колко пъти му казвах, всички му го казвахме, но не ни послуша. На петия ден ръката се вмириса. Хванахме го насила и изрязвахме по-голямата част от загнилото, но нищо не помогна. Аз си знаех, че няма смисъл, но някои смятаха, че си заслужава да опитаме. Жълтото копеле, лекарят, идва на

няколко пъти, но и той нищо не можа да направи. Старият плъх живя още ден-два, но загниваше все по-надълбоко и страшно се мяташе и бълнуваше. Към края вече ни се наложи да го връзваме.

– Така беше, лоцмане – потвърди Сонк, като се почесваше блажено.
– Връзвахме го, нямаше как.

– С тялото му какво стана? – попита Блаторн.

– Качиха и него на хълма и го изгориха. Искрахме да ги погребем двамата с капитана както трябва, по християнски, но не ни позволиха. Само ги изгориха.

Настана тишина.

– Но ти не си докоснал чашата си, лоцмане!

Блаторн я вдигна към устата си и отпи. Чашата беше мръсна и усети как му се повдига. Чистият неразреден спирт опари гърлото му. Имаше чувството, че вонята на мръсните не къпани тела и непраните омазани дрехи ще го събори на земята.

– Как ти се струва грогът, лоцмане? – поинтересува се ван Нек.

– Добре е, добре.

– Хайде, Бакус, разкажи му!

– Ами аз го правя, лоцмане! – гордо заяви ван Нек, огрян от щастливите усмивки на другарите си. – Вече го произвеждаме в цели бурета. Ориз, плодове и вода – оставяме ги да ферментират, чакаме около една седмица и после с помощта на малко магия... – Шишкото се закикоти и се почеса доволно. – По-добре ще е, разбира се, да го подържим една година да отлежи, ама кой ще ти чака толкова – на бърза ръка го изпиваме... – Той млъкна. Не ти ли харесва?

– Хубав е, хубав... Извинете ме... – Блаторн бе забелязал въшка в редицката коса на ван Нек.

– А ти, лоцмане? – предизвикателно попита Ян Ропер. – добре си, както виждам. Какво стана с теб?

Последва нов порой от въпроси, който заглъхна чак когато Винк се развика:

– Оставете го да си каже приказката! – И сам избухна доволен: – Божичко, като те видях до вратата, в първия момент си помислих, че е някоя от маймуните – честна дума!

Отново всички се съгласиха в хор и този път ван Нек надвика останалите:

– Така си е! Заради тия идиотски кимона. Приличаш на някоя жена, лоцмане, или на някой от онези... полумъже. Сигурно умираш за нормални човешки дрехи. Слушай, твоите са тук, при нас. Пристигнахме в

Йедо на „Еразъм“. Привързаха го тук и ни позволиха да си вземем дрехите и нищо друго. Та взехме и твоите, разрешиха ни, за да ти ги пазим, ако дойдеш. Донесохме цялата ти торба с вещите. Сонк, я иди ги донеси!

– Ще ги донеса, Бакус, но по-късно. Страх ме е да не изпусна нещо.

– Добре. – Тънката усмивка на Ян Ропер беше подигравателна както винаги.

– Мечове и кимоно – като истински езичник. Може би ти допада повече и да живееш като езичник, а лоцмане?

– Дрехите им държат хладно, по-удобни са от нашите – отговори Блаторн, но се чувствуваше някак си неудобно. – Бях забравил вече, че има и друго облекло. Толкова неща се случиха... Други дрехи нямах, така че свикнах вече да ги нося. Не съм се замислял много за тях. Но без съмнение са по-удобни.

– А тези мечове истински ли са?

– Да, разбира се, защо?

– На нас не ни разрешават оръжие. Никакво! – озъби се Ян Ропер. – Защо на теб ти е разрешено? Като на самурай-езичник!

Блаторн се изсмя:

– Не си се променил, Ян Ропер. Все така си по-свят и от светците. Е, ще дойде време, ще ви разкажа и за мечовете си, но преди това най-приятната новина, горе-долу след месец ще отплаваме в открито море!

– Исусе Христе, лоцмане, вярно ли е? – възкликна Винк.

– Да.

Гръмко „ура!“ разцепи въздуха, последвано от нов порой от въпроси и отговори.

– Аз казах ли ви, че ще се измъкнем... казвах ли ви, че господ е с нас... Оставете го да говори... Дайте думата на лоцмана...

Най-сетне Блаторн вдигна ръка. Забеляза отново жените, все така мълчаливо коленичили, още по-смирени под неговия поглед.

– Кои са тези жени?

Сонк се засмя.

– Това са нашите курви, лоцмане, при това знаеш ли колко евтино ни излизат! Точно до нас има пълна къща, пък и в селото колкото щеш...

– Послушни са като зайци – намеси се Кроок.

– Така е, лоцмане – продължи Сонк. – Вярно, че са ниски и кривокраки, но затова пък нямат болести. Искаш ли някоя от тях, лоцмане? Имаме си и легла, не сме като тукашните маймуни. Всеки си има легло

и стая...

Гласът на Ян Ропер се извиси отново:

– Потрябвали са му на лоцмана вашите блудници! Той си има свои, нали, лоцмане?

Лицата им сияеха.

– Вярно ли е, лоцмане? Имаш ли си жени? Ей, я ни разкажи! Нали като тези маймуни няма втори...

– Я ни разкажи за твоите, лоцмане – почеса се пак по възливата глава Сонк.

– Много неща има за разказване, но само насаме – каза Блаторн. – Тук и стените имат уши. Отпратете жените, пък после ще говорим.

Винк им посочи с пръст вратата.

– Изчезвайте, хай!

Жените се поклониха, промърмориха благодарности и извинения, измъкнаха се тихо и безшумно затвориха след себе си вратата.

– Първо за кораба. Просто е невероятно! Искам да ви благодаря и да ви поздравя за прекрасната работа, която сте свършили. Щом се приберем в къщи, ще настоявам да ви възнаградят с тройно по-голям дял от пляквата за труда, който сте положили, че и допълнително възнаграждение... – Той забеляза как те взеха да се спогледват смутено. – Какво има?

– Не сме ние, лоцмане – поясни притеснено ван Нек. – Хората на крал Торанага свършиха всичката работа. Винк само им показва какво да правят, но ние самите нищо не сме пипнали...

– Какво?

– Не ни позволиха да припарим повече до кораба. Освен Винк никой не се е качвал след това. Той ходи по веднъж на всеки десет-дванадесет дни. Така че нищо не сме правили по кораба.

– Само той – потвърди и Сонк. – Йохан им показва как да свършат работата.

– И как се разбираш с тях, Йохан?

– Има един самурай, който говори португалски – колкото да се разберам криво-ляво. Името му е Сато-сама и той отговаря за нас, откак сме пристигнали. Попита кои измежду нас са офицери и моряци. Ние казахме, че Гинзел, само че той е повече артилерист, аз и Сонк, който...

– Който е най-некадърният готвач, дето...

– Затваряй си мръсната уста, Кроок!

– Дявол да го вземе, ти на суша не можеш да готвиш като хората, камо ли по време на плаване!

– Млъкнете и двамата! – скара им се Блаторн. – Продължавай, Йохан.

– Сато-сама ме попита какви са повредите на кораба и аз му обясних, че трябва да се килне, за да се изстърже корпусът и да се Позакърпи, казах му и за всичко друго, което се сетих, и те се заловиха за работа. Килнаха го много добре, почистиха дъното и го лъснаха, като че ли е кралски палат – искам да кажа, че самураите нареждаха, а другите маймуни работеха като бесни – не мога да ти кажа колко народ бяха, но няколко стотици имаше. Господи, лоцмане, ти не си виждал такива работници!

– Вярно е – потвърди И Сонк. – Работиха като грешни дяволи.

– Аз направих каквото можах... господи, лоцмане, мислиш ли, че наистина ще можем да се измъкнем?

– Да, ако имаме търпение и...

– Ако рече господ, лоцмане – само тогава.

– Да, може и да си прав – съгласи се Блаторн и си помисли: какво значение има, че Ропер е фанатик? Имам нужда от него – от всички тях. И от божията помощ. – Да, божията помощ ще ни потрябва – повтори той на глас и се обърна пак към Винк: – Как е килът?

– В пълен ред, лоцмане. Свършиха всичко много по-добре, отколкото допусках. Тези копелета са незаменими дърводелци, въжари и корабостроители – не отстъпват по нищо на холандските. И снаряжението е безупречно – всичко.

– Платната?

– Направиха ги от коприна и са здрави като брезент. Имам и запасен комплект. Свалиха нашите и ги прекопираха съвсем точно. Оръдията са също в изрядно състояние, всички са монтирани по местата си и има предостатъчно барут и снаряди. Корабът е готов да отплава с отлива – ако трябва още довечера. Е, разбира се, не е извеждан в открити води и докато не извие буря, няма да знаем как ще се справят платната, но си залагам душата, че корпусът е също тъй здрав, както в деня, в който го свалиха от доковете на Зюдер Зее – дори по-здрав, защото сега гредите са насмолени, слава богу. – Винк млъкна за миг да си поеме въздух. – Кога отплаваме?

– След около месец.

Те започнаха да се ръгат един друг с лакти, преизпълнени с възторг, и гръмко за-вдигаха наздрависи за лоцмана и кораба.

– А как сме с вражеските кораби? Има ли наблизко? Каква ще е плячката? – попита Гинзел.

– Огромна – за такава плячка не сте и мечтали. До един ще станем богати. Последва още един изблик на радост.

– Крайно време беше!

– Богат съм, значи? Ще си купя замък.

– Господи боже мой, щом се прибера у дома...

– Богати! Ура за лоцмана!

– Значи, ще има католици за трепане? Това е добре – доволен измърка Ян Ропер. – Много добре.

– Какъв е планът, лоцмане? – попита ван Нек и всички замълчаха.

– След малко ще стигнем и до плана. Имате ли пазачи? Можете ли да се движите свободно, по своя воля? Колко често...

– Можем да се движим навсякъде из селото, на около левга около къщата – бързо отвърна Винк. – Но не ни е позволено да ходим в Йедо, нито...

– Нито да преминаваме моста – доволен се намеси Сонк. – Кажете ми за моста, Йохан.

– О, за бога, тъкмо щях да стигна до моста, Сонк. Престани да ме прекъсваш най-сетне. На половин миля югозападно оттук има един мост, Лоцмане. И на него има много надписи. Само до него ни пускат. Не можем да го прекосим. Всеки път един самурай ни казва „кинджиру“. Знаеш ли какво значи „кинджиру“, лоцмане?

Блакторн кимна, но премълча.

А иначе можем да ходим където си искаме. Но само до бариерата. На половин левга разстояние сме оградени от бариери, в пълен кръг. Господи, не мога да повярвам, че скоро ще си бъдем у дома.

– Кажете ми за доктора, и за...

– Самураите ни изпращат от време на време един доктор, лоцмане, и ни карат да си сваляме дрехите и да ни преглежда...

– Да. Да му се отще всичко на човек – някакво си гадно езическо копеле ни оглежда, като че ли сме...

– Но като оставим това, лоцмане, не ни закачат изобщо, освен...

– Ей, не забравяй да кажеш, дето докторът ни дава едни гадни билки, викат им *ча*. Трябвало да ги киснем в гореща вода и да ги пием, ама ние ги изхвърляме. Като ни е зле, добрият стар Йохан ни пуска малко кръвчица и пак се оправяме.

– Така е – додаде и Сонк. – Направо ги изхвърляме.

– А освен това, само дето...

– Тук сме си добре, лоцмане, а не като първия път...

– Така си е. Отначало...

– Разкажи му също, дето ни проверяват, Бакус.

– Тъкмо щях да му кажа – ама имайте малко търпение, за бога! Стига сте ме прекъсвали така! Човек не може да си каже думата – веднага започвате да дрънкате! Я ми долейте чашата! – Ван Нек задоволи жаждата си и продължи: – На всеки десет дни пристигат няколко самураи, строят ни отвън и ни преброяват. После ни дават чували с ориз и пари – медни монети. Стига ни за всичко и дори ни остава. Сменяме ориза за месо и какво ли не – плодове и всичко, каквото ни потрябва. От всичко си имаме предостатъчно, пък и жените са послушни като зайци. А отначало...

– В началото не беше така. Я му разкажи как беше, Бакус. Ван Нек се отпусна на пода.

– Божичко, дай ми малко сили.

– Зле ли ти е, момчето ми? – разтревожи се Сонк. – Я по-добре спри да пишеш, че да не ти се върнат бесовете, а? От време на време го нападат бесове, лоцмане, горе-долу веднъж в седмицата. Впрочем ние до един си патим от тях.

– Ама ще млъкнеш ли, докато разказвам на лоцмана?

– Кой, аз ли? Че аз дума не съм обелил. Никой не ти пречи да говориш. На, ето ти чашата.

– Благодаря, Сонк. Та, значи, лоцмане, отначало ни настаниха в една къща в западната част на града...

– Близо до нивите беше...

– Дявол да те вземе, Йохан, тогава ти разказвай!

– Добре, ще разкажа. Божичко, лоцмане, ако знаеш колко ужасно беше! Нито храна, нито капка спирт, а къщата беше от онези отвратителни хартиени кутийки, дето не можеш да си почовъркаш из носа, без да те види някой. На всичко отгоре при най-малкия шум довтасваха съседите и разни самураи, а на кой му се иска тези диванета да му размахват мечовете си под носа? Веднага започват да ни крещят, да ни заплашват и да ни карат да пазим тишина. Една нощ обаче някой преобърна свещта и тези маймуни вдигнаха такава олелия! Господи, да ги беше чул! Запъплиха като мравки с кофи вода, бесни от яд, съскаха, кланяха се и ругаеха... При това пострада само една единствена нещастна стена! Като хлебарки плъзнаха из къщата, копелетата. На човек му...

– Продължавай де!

– Ти ли искаш да разказваш?

– Продължавай, Йохан, не му обръщай внимание. Той е само един прост готвач.

– Какво...

– О, я си затваряйте устата, за бога! – побърза да възобнови разказа си ван Нек. – На другия ден, лоцмане, ни изведоха оттам и ни настаняха в друга къща, близо до пристанището. Ама и там не беше по-добре. Няколко седмици след това Йохан се натъкна на тази къща. По онова време, само на него му разрешаваха да излиза, заради кораба. Сутрин идваха да го вземат и вечер го връщаха. Та излязъл да полови риба – ние сме само на стотина метра от реката... Я по-добре ти разкажи, Йохан.

Блакторн усети сърбеж по голия си крак и го почеса, без да се, замисли. Засърбя го още повече. Тогава забеляза леко подутото зачервено петънце – беше го ухапала бълха. А Винк гордо продължи:

– Точно така беше, както Бакус го разказа, лоцмане. Попитах Сато-сама дали можем да се преместим тук и той каза: добре, защо не. Понякога ми даваха да половя риба с някоя от техните лодки, колкото да минава времето. И носът ми ме доведе тук, добрият стар нос, който никога не ме лъже и този път пак надуши кръвта.

– Кланица! – възкликна Блакторн. – Кланица и кожарска работилница! Това е... Той млъкна и пребледня.

– Какво има? Какво ти става?

– Това е село на ета! Боже мой, тук, значи живеят ета?

– Че какво им е на етите? – учуди се ван Нек. – Разбира се, че са ети. Блакторн замаха по комарите, които гъмжаха из въздуха, и усети как цялата кожа го сърби.

– Проклети буболечки... Тук наблизко има и кожарска работилница, нали?

– Да, няколко преки по-нагоре. Защо?

– Нищо. Чак сега познах миризмата.

– Какво им е на етите?

– Нищо, просто не се досетих, колко съм глупав! Ако бях видял някой мъж, щях да го позная по късата коса. Но с жените човек никога не знае... Извинявай, Винк, продължавай.

– Та тогава те казаха...

Но Ян Ропер го прекъсна:

– Чакай малко, Винк. Какво има, лоцмане? Какво им е толкова на етите?

– Нищо особено, просто японците ги имат за много различни хора. Те са палачи, обработват кожата на животните и се занимават с умрелите. – Усети погледите им, особено на Ян Ропер. – Ета обработват кожата – опита се той да поясни с безгрижен глас, – убиват старите коне и

волове и пипат трупове.

– Че какво лошо има в това? Ти самият си погребал досега поне десетина души, увивал си ги лично в саваните, измивал си ги... пък и всички ние, нали? Сами си режем месото и цял живот сме го правили. А Гинзел е бил и палач – бесил е хора... Какво лошо има в това?

– Нищо – отговори Блаторн и макар да знаеше, че казва истината, все пак се чувствуваше омърсен.

– Етите са най-добрите еретици, на които сме попадали досега – изпръхтя Винк. – Най-много приличат на нас в сравнение с другите копелета. Голям късмет извадохме, че попаднахме тук, лоцмане, защото нямаме проблеми с прясното месо и лойта. Много лесно си ги набавяме...

– Така си е. Ако ти беше поживял малко сред етите...

– Господи, Иисусе Христе, лоцманът през цялото време е трябвало да живее сред онези! Откъде да знае къде е хубавото? Защо не изтичаш за Мери Дебелия задник, Сонк?

– Или може би...

– Не, тя не става за него, на лоцмана му трябва нещо по-специално. Я да попитаме най-добре мама-сан...

– Бас държа, че се е затъжил за малко месце. Ей, Сонк, я му отрежи едно хубаво парче!

– Сипете му още грог...

– Три пъти ура за лоцмана...

Сред веселата глъч ван Нек потупа Блаторн по рамото и възкликна:

– Стари приятелю, най-сетне си пак у дома си. Господ чу молитвите ни и всичко е вече наред. У дома си, стари приятелю. Чувай, ще ти отстъпя моето легло... Настоявам да...

Блаторн весело им махна за последен път. Откъм тъмнината, от отсрещната страна на малкото мостче, се дочуваха радостни подсвирквания. Ала щом се обърна, изкуственото му веселие го напусна, и той зави зад ъгъла, където веднага го оградиха десетина самураи.

По обратния път към крепостта усещаше някакво странно объркване в мислите си. Нищо им нямаше на ета и всичко им имаше. Та това са моите хора, моят екипаж, а тези тук са езичници, чужденци и врагове...

Минаваше като в унес през улици, улички и мостове. В един момент се усети, че е пхнал ръка под кимоното си и се чеше. Веднага спря.

– Тези гнусни, мръсни...

Развърза пояса си, смъкна с рязко движение влажното кимоно и го запрати в канавката, сякаш бе осквернено.

– *Додзо, нан десу ка, Анджин-сан?* – попита обезпокоен един от самураите.

– *Нани мо.* Нищо, за бога.

И Блаторн продължи така, понесъл мечовете си.

– *А! Ета! Уакаримасу. Гомен насай.*

Самураите се разприказваха помежду си, но той не им обръщаше внимание. Така ми е по-добре, мислеше си с облекчение, без да забелязва, че е полугол, а само че, откак свали нападнатото от бълхи кимоно, вече не го сърбеше. Господи, какво ли не бих дал сега за една баня!

Беше разказал на екипажа за приключенията си, без да споменава обаче, че е самурай, хатамото и приближен на Торанага, нито пък за Фуджико. Нито за Мариико. Също така не им разказа, че ще влязат със сила в пристанището на Нагасаки и ще нападнат Черния кораб, че ще бъде начело на самураите. Има време за това, уморено си каза той. И за всичко останало.

Бих могъл да им разкажа някога за Мариико-сан?

Дървените му сандали затропаха по дъските на Първия мост. Застаналите на пост самураи, също полуголи, се отпуснаха, щом го видяха, и учтиво му се поклониха, докато минаваше покрай тях, като напрегнато го наблюдаваха под око, защото това беше необикновеният варварин, покровителствуван по такъв изумителен начин от господаря им Торанага, и на когото – невероятно! – Торанага бе оказал безпрецедентната за един варварин чест да го издигне в ранг хатамото и самурай.

При главната южна порта на крепостта го чакаше нов ескорт, който го придружи до собствените му покои в най-вътрешния кръг. Стаята му се намираще в една от укрепените къщи за гости и макар че беше много привлекателна, той вежливо отказа да се прибере веднага.

– Първо баня, моля – каза на самурая.

– А, разбирам. Колко сте благодарен! Банята е насам, Анджин-сан. Нощта е много гореща, нали? Разбрах, че сте ходили при Мръсните. Другите гости високо ще оценят вашата съобразителност. Благодаря ви от тяхно име.

Блаторн не разбра всички думи, но смисълът му беше ясен. Мръсните. Това много точно определя мен и моите хора. Да, именно нас, а не онези нещастници.

– Добър вечер, Анджин-сан – поздрави го главният прислужник на

банята.

Беше огромен мъж на средна възраст, с необятно шкембе и мускулести ръце. Току-що го беше събудила една прислужница да му съобщи, че пристига още един късен гост. Той плесна с ръце. Появиха се прислужничките и Блаторн ги последва в стаята за триене, където го изтъркаха, насапунисаха, измиха, а той ги помоли да повторят процедурата. След това премина в помещението с вградената под нивото на пода ванна, влезе в почти врялата вода и се отпусна в нейната гореща прегръдка.

След време силни ръце му помогнаха да излезе и втъркаха благовононо масло в кожата му, размачкаха мускулите му, разтриха врата му и го поведоха към стаята за отмора, където му връчиха чисто, ухаещо на слънце памучно кимоно. С дълбока въздишка на облекчение той се отпусна на скамейката.

– *Додзо, гомен насай, чай, Анджин-сан?*

– *Хай домо.*

Чаят пристигна. Каза на, прислужницата, че ще остане да ношува там и няма да се прибере в стаята си. Останал сам на спокойствие, той засърба животворната течност и усети как тя го пречиства. „... Едни гнусни билки, викат им *ча*“ – спомни си той с отвращение.

– Имай търпение, не позволявай това да наруши хармонията ти – произнесе той на глас. – Те са само неуки и прости глупаци, които не са виждали такива неща и не желаят да отворят умовете си за тях. И ти беше същият. Но нищо, сега ще можеш да ги научиш.

Пропъди ги от мислите си и се пресегна за речника. Ала тази вечер, за пръв път, откак притежаваше книгата, Блаторн я остави внимателно настрана и духна свещта. Прекалено съм уморен – каза си той.

Но не дотам, че да не си отговори на един прост въпрос: дали те са невежите глупци, или той е този, който живее в заблуда?

Ще си отговоря по-късно, когато му дойде времето. Засега знам само, че не бих желал да са около мен.

Обърна се на другата страна, пропъди въпроса от ума си и заспа.

Събуди се освежен. Видя сгънатото чисто-кимоно, набедрена превръзка и таби. Ножниците на мечовете му бяха излъскани. Облече се бързо. Отвън вече го чакаха самураите и му се поклониха.

– Днес ние ще ви охраняваме, Анджин-сан.

– Благодаря. Отивам кораб сега?

– Да. Ето ви пропуска.

– Добре. Благодаря. Мога ли да ви знам името, моля?

– Мусаши Мицутоки.

– Благодаря, Мусаши-сан. Тръгваме сега?

Запътиха се към пристанището. „Еразъм“ бе завързан здраво на около шест метра дълбочина. Песъчливото дъно му се видя чудесно. Гмурна се покрай корпуса и заплува под кила. Почти нямаше водорасли, само няколко ракообразни животинки се бяха прикрепили с хоботчетата си към чистия кил. Кормилото също беше в пълен ред. В барутния склад – сух и безупречно чист – намери кремък и удари една искра към малката купичка барут, оставена за проба. Тя моментално се възпламени – състоянието на барута беше великолепно.

Горе при главната мачта започна да се оглежда за издайнически пукнатини. Не откри нищо такова, нито пък горе, където се изкачи, нито по останалите мачти. Много от въжетата и фаловеите бяха съединени погрешно, но половин вахта беше достатъчна, за да се справят.

Върнал се на кварталдека, той си позволи една широка усмивка. „Здрав си като... като какво?“ Не можа да измисли сравнението, достойно за състоянието на кораба, така че само се засмя и слезе отново долу. В каютата си се почувствува чужд. И много сам. Мечовете му бяха положени върху койката. Докосна ги, после извади от ножницата Стария търговец на масло. Изработката беше великолепна, острието – като бръснач. Правеше му удоволствие да го оглежда, защото беше истинско произведение на оръжейното изкуство. Но смъртоносно произведение, додаде той както винаги наум, като го обръщаше към светлината.

Колко смърт си причинил през двестагодишния си живот? И колко още живот ще отнемеш, преди самият ти да умреш? Дали наистина някои от мечовете притежават собствен живот, както твърди Марико. Марико...

Какво Марико? Погледът му се спря на моряшкия му сандък, отразен в стоманата, и това го извади от внезапно обезелата го меланхолия.

Прибра Стария търговец в ножницата – внимателно, без да се докосва до острието, защото според преданието дори най-лекият допир е в състояние да го повреди.

Облегна се на койката и впи поглед в празния сандък.

– Ами дневници? Ами навигационни инструменти? – попита той отражението си в медната лампа, излъскана също тъй изрядно, както и всичко останало. И сам си отговори:

– Ще си набавиш в Нагасаки заедно с екипажа. И трябва да обезвредиш Родригес. Още преди нападението. Така ли е?

Видя как усмивката му стана по-широка.

– Май си напълно сигурен, че Торанага ще те пусне, а?

– Да – отговори си уверено той. – Независимо дали ще отиде в Осака, аз ще си получа исканото. Ще получа също и Марико.

Доволен, той пхна мечовете в пояса-си, изкачи се на палубата и изчака да запечатат отново вратата.

Прибра се в крепостта преди пладне, така че отиде да обядва в стаята си. Сипа си ориз и две порции риба, печена на дървени въглища и залята със соев сос – готвачът я беше приготвил по негови лични указания. Малко шише саке и чай.

– Анджин-сан?

– *Хай?*

Вратата се отвори. Фуджико се усмихна притеснено и се поклони.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Съвсем те бях забравил – каза той на английски. – Боях се да не си умряла.

– *Додзо годзиемашита, Анджин-сан, нан десу ка?*

– *Нани мо, Фуджико-сан* – засрами се той от себе си. – *Гомен насай. Хай. Го мен насай. Ма-суваре одоройта хонто ни мата аете уреши.* Моля да ме извинете, изненада. Приятно ми е да ви видя. Седнете, моля.

– *Домо аригато годзиемашита* – отговори тя и добави с тънкия си висок глас колко се радва да го види, колко по-добре говори японски, как хубаво изглежда и най-вече колко е доволна, че най-сетне е тук.

Той видя колко ѝ беше неудобно да коленичи на възглавницата срещу него.

– Краката... – Опита се да си спомни как беше думата „изгорял“, но не можа и затова каза: – Крака силно болят?

– Не, извинете. Само малко ме наболява като сядам – отговори Фуджико, мъчейки се да разчита думите от устните му. – Крака малко болят, много съжалявам.

– Моля, покажете.

– Ах, извинете, Анджин-сан, не бих искала да ви досаждам. Имате си други грижи. Аз съм...

– Не разбирам. Прекалено бързо, съжалявам.

– Ах, извинете. Краката добре. Не безпокоят – примоли му се тя.

– Безпокоят. Вие наложница, нали? Никакъв срам! Покажете сега!

Тя послушно стана. Явно бе смутена, но веднага започна да развързва връзките на пояса си.

– Моля, повикайте прислужница – нареди той.

Тя се подчини. Вратата почти веднага се отвори и някаква непозната жена се втурна да ѝ помага.

Първо развързаха твърдия колосан пояс. Прислужницата сложи настрана камата на Фуджико, поставена в калъф, а сетне и пояса.

– Как са казваш? – попита я той без излишна вежливост, както подобава на един самурай.

– Ах, извинете, господарю, много се извинявам. Казвам се Хана-ичи.

Той изръмжа, както се полагаше. Госпожица Първоцвет – какво хубаво име. Обикновено прислужниците се наричаха госпожица Четка, Жерав, Риба, Втора метла или Четвърта луна, Звезда, Дърво, Клонче и т.н.

Хана-ичи беше на средна възраст, силно разтревожена. Бас държа, че е стара семейна прислужница, каза си той. Най-вероятно васал на покойния съпруг на Фуджико! Съпруг! И за него съвсем бях забравил. И за детето – което, както и съпругът, е било убито от този звяр Торанага, който не е звяр, а даймио и е много добър, може би велик водач. Да. Възможно е съпругът да си е заслужил смъртта, ако знаех как стоят в действителност нещата. Но не и детето. За това няма никакво оправдание.

Фуджико съблече зеленото си на едри фигури външно кимоно. Пръстите ѝ потрепераха, докато развързваше коприненото поясче на жълтото си долно кимоно и също го свлече на пода. Кожата ѝ беше бледа и гърдите ѝ, които се открояваха през гънките на тънката материя, бяха малки и плоски. Хана-ичи се спусна на колене и развърза долната ѝ фуста, която се спускаше от кръста до земята, за да може господарката ѝ да я съблече.

– *Иие* – каза той, приближи се и повдигна ръба на фустата. Изгаряният започваха от задната страна на прасците ѝ. – *Гомен насай* – добави той.

Тя стоеше, без да помръдне. Капчица пот се стече по бузата и размаза малко грима на лицето ѝ. Той повдигна полата още по-високо. Кожата откъм Задната част на краката ѝ беше цялата изгорена, но явно беше напълно зараснала. Новата кожа вече се бе образувала и нямаше и следа от инфекцията или загнояване, а само чиста кръвчица, където

кожата се бе напукала при колениченето.

Той бутна кимоната настрана и развърза колана на фустата. Следи-те от изгарянията свършваха някъде в горната част на бедрата ѝ, прескачаха задника, където е била притисната от гредата и по този начин защитена от нея, и започваха отново от кръста нагоре, който също бе обгорен. Новата кожа вече се бе образувала, леко набръчкана, не особено приятна за гледане, но затова пък всичко зарастваше отлично.

– Доктор много добър. Най-добър, който съм виждал. – Той ѝ подаде кимоната.

– Много добър, Фуджико-сан. Белезите – какво значение? Нищо. Аз виждам много ранени в пожар, разбирате ли? Винаги искам да видя, тогава знам доктор добър или лош. Доктор много добър. Буда бди над Фуджико-сан. – Той сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. – Не се безпокойте сега. *Шигата га най, не?* Разбирате?

От очите ѝ изведнъж потекоха сълзи.

– Моля да ме извините, Анджин-сан. Аз съм тъй смутена! Извинете глупостта ми – останах там безпомощна, като малоумна ета. Трябваше да бъда до вас, да ви пазя, а вместо това останах в къщата с прислугата. Нямаше какво да правя там, нямаше защо да стоя в онази къща...

Той я прегръщаше състрадателно и я остави да се наприказва, макар че разбра много малко от казаното. Трябва да разбере с какво я е лекувал лекарят, мислеше си той възбудено. Това е най-бързото и ефикасно лечение, което съм виждал. Всеки капитан на кораб на нейно величество трябва да знае какво е това лекарство – впрочем всеки капитан на всеки европейски кораб трябва да го знае. Момент – струва ми се, че всеки капитан би платил в чисто злато за тази тайна. Би могъл да натрупа състояние. Да, но не по този начин, укори се той, не по този начин. Никога не прави пари от моряшката болка.

Тя обаче е имала голям късмет, че са пострадали краката отзад и гърба ѝ, а не лицето. Погледна я отново. Лицето ѝ беше все така плоско, някак си квадратно, зъбите ѝ – все така остри и ситни като на гризач, но топлината, излъчвана от очите ѝ, компенсираше грозотата. Той я прегърна още веднъж.

– Сега никакъв плач. Заповед.

Изпрати прислужницата за чай, саке и още възглавници и ѝ помогна да се излегне удобно върху тях, макар че тя отначало се смущаваше и не искаше да се подчини.

– Как да ви се отблагодаря? – питаше тя.

– Няма благодаря. Връщам... – Блаторн са замисли, но не можа да

си спомни как беше на японски „услуга“ и „спомням си“, затова измъкна речника и го запрелиства. – Услуга – *о-негай*... спомням си – *амайда-су*. *Хай*, *мондосо о-негай*. *Оми десу ка?* Връщам услуга. Спомняте ли си Оми? – Той вдигна юмруци и изимитира с насочените си показалци два пищева. – Оми-сан, спомняте ли си?

– Да, разбира се – сети се тя. После, учудена, помоли да разгледа книгата. Не беше виждала дотогава латинско писмо и колонките с японски йероглифи, съпоставени с надписи на латински и португалски, нищо не ѝ говореха, ала тя бързо схвана смисъла. – Това е книга на всичките ни... извинете. Книга с думи, нали?

– *Хай*.

– *Хомбун?*

Той ѝ показа как да намери в речника думата на латински и португалски.

– *Хомбун* – дълг – показа ѝ той. После добави на японски: – Разбирам дълг. Самурай дълг, нали?

– *Хай* – плесна тя радостно с ръце, сякаш ѝ беше показал някаква вълшебна играчка. Всъщност речникът си е вълшебен, помисли той, дар от всевишния. Той ми отключва нейния ум и ума на Торанага и скоро ще мога свободно да говоря японски.

Тя го попита за още думи и той ѝ ги превеждаше на английски, латински или португалски, като всеки път разбираше какво го пита и всеки път откриваше думата. Речникът нито веднъж не го подведе.

Потърси още една дума.

– *Маджупу десу нее?* Това е вълшебство, нали?

– Да, Анджин-сан. Вълшебна книга – отпи тя от чая си. – Сега ще мога да разговарям с вас. Истински да разговарям.

– Малко. Само бавно, разбирайте?

– Да, моля ви да имате търпение с мен. Моля да ме извините.

Огромната камбана на кулата удари часа на козата и храмовете на Йедо откликнаха като ехо.

– Аз тръгвам сега. При господар Торанага.

И той пхна книгата в ръкава си.

– Аз ще чакам тук, моля ви, ако позволявате.

– Къде живееете?

Тя посочи.

– Ей там, моята стая е в съседство. Моля да ме извините, че съм тъй рязка...

– Бавно. Говорете бавно. Говорете просто.

Тя повтори бавно, с още повече извинения.

– Добре. Ще ви видя по-късно.

Тя се опита да стане, но Блаторн поклати глава и излезе на двора. Небето беше закрито от облаци, въздухът тежеше, не се дишаше. Навън го чакаше охраната му. След малко вече крачеха по двора на главната кула. Там беше и Марико, по-крехка и по-въздушна от всякога, с лице като от алабастр под златисто-жълтия слънчобран. Беше облечена в тъмнокафяво кимоно, поръбено със зелено.

– *Охайо, Анджин-сан. Икага десу ка?* – поклони се тя официално.

Той ѝ каза, че е добре и щастливо продължи да поддържа разговора на японски, което им беше обичай, поне доколкото можеше, и преминаваха на португалски само когато той се уморяваше или предпочитаха да не ги разберат.

– Ти... – предпазливо се обади той на латински, когато се заизкачваха по стълбите на кулата.

– Ти – отзова се тя като ехо на португалски, също тъй тържествена и сериозна, както и предишната вечер. – Много се извинявам, Анджин-сан, но ще ви помоля да не говорим на латински тази вечер – латинският няма да послужи за целта, за която е бил създаден.

– Къде ще мога да си поговоря с вас?

– Много трудно е да се осъществи, съжалявам много. Имам задължения...

– Нещо не е наред, нали?

– О, не – възрази тя. – Моля да ме извините, но какво може да не е наред? Всичко е както трябва.

Изкачиха още един етаж. На площадката отново им провериха пропуските както винаги половината телохранители вървяха пред тях, другата половина – зад тях. Заваляха тежки капки дъжд и въздухът някак си се освежи.

– Ще вали с часове – каза той.

– Да. Но без дъжд няма да има ориз. Скоро дъждовете изобщо ще спрат – само след две-три седмици – и до идването на есента ще бъде горещо и влажно. – Тя хвърли поглед през прозореца към натезалия облак. – Есента ще ви хареса, Анджин-сан.

– Да – откликна той, загледан в „Еразъм“ там, в далечината, в пристанището. Но след малко дъждът затули и кораба, а той продължи да се изкачва. – След като приключим разговора с господаря Торанага, ще трябва да изчакаме да спре дъждът. Може би има някакво местенце, където ще можем да поговорим?

– Сигурно ще е трудно – разсеяно отвърна тя и това му се стори странно. Обикновено бързо вземаше решения и приемаше учтивите му предложения като заповеди, все едно, че беше японец. – Моля да ме извините, Анджин-сан, но за момента изживявам някои трудности и имам страшно много работа, която трябва да свърша. – Тя спря за малко и прехвърли слънчобрана си в другата ръка, подхванала края на полата си. – Как прекарахте вечерта? Как заварихте приятелите си, екипажа?

– Добре. Всичко беше много добре.

– Но не и чудесно?

– Чудесно беше – но някак си особено. – Той погледна назад към нея. – Вие май всичко забелязвате, а?

– Не, Анджин-сан, но вие дума не споменахте за тях, а през цялата седмица все за тях си мислехте. Така че няма никаква магия, много съжалявам.

Той помълча, после каза:

– Сигурна ли сте, че всичко е наред? Да нямате никакви грижи с Бунтаро-сан?

Откак бяха потеглили от Йокосе, не бе споменавал пред нея за Бунтаро, нито дори бе произнасял името му. Имаха негласно споразумение духът му да не витае около тях – още от първия момент на тяхната близост.

„Това е единствената ми молба, Анджин-сан“, прошепна тя тогава, през първата им нощ. „Каквото и да се случи по време на пътуването ни до Мишима, или – ако е рекъл бог – до Йедо, то засяга само нас двамата. Нищо няма да споменаваме за действителността. Нищо. Моля ви.“ – „Съгласен съм и се заклева.“ – „Аз също.“ – „Освен това нека се разберем – пътуването ни свършва при Първия мост на Йедо.“ – „Не.“ – „Трябва да има край, мили мой. Нашето пътуване свършва при Първия мост. Моля ви – иначе ще умра от мъка и притеснение за вас и опасността, на която ви излагам...“

Вчера сутринта той застана пред Първия мост и усети в сърцето си внезапна тежест въпреки възторга от великолепия вид на „Еразъм“.

– А сега трябва да минем през моста, Анджин-сан – подкани го тя.

– Да. Но това е само един мост и нищо повече. Мост като всички други. Хайде, Марико-сан, вървете до мен. До мен, ако обичате. Ще вървим заедно. – И добави на латински: – И си представете, че ви нося на ръце и ръка за ръка започваме всичко отначало.

Тя слезе от носилката и премина моста редом с него. После отново се качи на носилката и се заизкачваха по лекото възвишение. Бунтаро ги

чакаше при портата на крепостта.

Блакторн си спомни как в този момент му се прииска от небето да удари гръм.

– Да не би да имате неприятности с него? – попита той отново на последната площадка.

Тя само поклати глава.

– Кораб съвсем готов, Анджин-сан? Няма грешка? – попита Торанага.

– Няма грешка, господарю. Кораб отличен.

– Още колко души... Колко мъже още искате за кораб... – Торанага се обърна към Марикио. – Попитайте го колко души допълнителен екипаж му трябват, за да може да отплава, Искам да съм сигурен, че е разбрал напълно какво го питам.

– Анджин-сан казва, че за да може корабът да отплава, му трябват най-малко тридесет моряци и двадесет артилеристи. Първоначалният му екипаж се е състоял от сто и седем души заедно с готвачите и търговците. За да плава и да се бие в тези води, му стигат двеста самураи.

– И смята, че ще може да наеме допълнително хора в Нагасаки?

– Да, господарю.

– Никога не бих се доверил на наемници – презрително отбеляза Торанага.

– Извинете, моля, желаете ли да му превода тези думи?

– Какво? А, не, няма нужда.

Торанага стана и като продължаваше да се преструва на раздразнен, отиде до прозореца и се загледа в дъжда. Целият град бе скрит зад водната пелена. Дано вали с месеци, помисли си той. О, богове, нека вали поне до Нова година. Кога ли ще се срещне Бунтаро с брат ми?

– Кажете на Анджин-сан, че утре ще получи васалите си. Какъв ужасен ден! Дъждът явно няма да спре до довечера. Няма смисъл да се измокряме до кости.

– Да, господарю – чу я той да отговаря и се усмихна иронично сам на себе си. През живота си не бе имал случай лошото време да осуetyава плановете му. Това вече със сигурност щеше да убеди и нея и други, които хранеха известни съмнения, че винаги се е променил към по-лошо. Знаеше, че вече не може да се откаже от избрания път. Утре или в други ден – какво значение има? – Кажете му, че когато съм готов, ще изпратя да го известят. А дотогава да чака в крепостта.

Чу я да превежда на Анджин-саи.

– Да, господар Торанага, разбирам – отговори му Блаторн без да прибегва до нейните услуги. Но мога ли да попитам най-почтително – възможно ли е заминаването на Нагасаки бързо? Мисля важно. Много се извинявам.

– Ще реша по-късно – рязко отвърна Торанага, с което никак не улесни нещата на Блаторн. Махна му, че е свободен. – Лека нощ, Анджин-сан. Скоро ще реша бъдещето ви. – Видя, че на варварина много му се искаше да настоява, но възпитанието не му позволи. Добре, помисли си той. Най-сетне си усвоил някои обноски. – Кажете на Анджин-сан, че няма смисъл да ви чака, Марико-сан. Довиждане, Анджин-сан.

Марико изпълни заповедта. Торанага се обърна отново към града и леещия се пороен дъжд. Заслуша се в шума на дъжда. Вратата зад Анджин-сан се затвори.

– За какво сте се скарали? – попита той.

– Моля, господарю?

Наострените му уши доловиха съвсем леко потрепване на гласа ѝ.

– Имам пред вид вас и Бунтаро – или има и друга караница, която да ме засяга? – додаде той хапливо, защото искаше да ускори разволя на събитията. – Може би с Анджин-сан или моите врагове – християните, или с Цуку-сан?

– Не, господарю, моля да ме извините. Започнахме като всеки друг път, като всички караници между съпрузи. За нищо. После изведнъж както винаги от миналото изплуват някои неща, които заразяват и мъжа и жената, ако са достатъчно ядосани.

– А вие бяхте, нали?

– Да. Моля да ми простите. Предизвиках безпричинно съпруга си. Грешката беше изцяло моя. Съжалявам дълбоко, господарю, но времето са такива, че хората си казват какво ли не.

– Хайде, какви неща си казват хората?

Тя беше като кошута, притисната от хрътки. Лицето ѝ пребледня като тебешир. Разбра, че шпионите вече сигурно са му донесли какво кръсчяха двамата в притихналия си дом.

Разправи му всичко, както си го спомняше. После добави:

– Предполагам, че думите на моя съпруг са били предизвикали от яростта, която аз събудих в него. Той ви е верен – знам със сигурност, че ви е верен. Ако някой трябва да бъде наказан, това съм аз, господарю. Аз го предизвиках.

Торанага се отпусна отново върху възглавницата с изправен гръб и с издялано като-от-гранит лице.

– И какво каза Генджико-сан?

– Още не съм разговаряла с нея, господарю.

– Но имате такова намерение, нали, или поне сте го имали?

– Не, господарю. С ваше разрешение, бих искала незабавно да потегля за Осака.

– Ще тръгнете, когато аз кажа, не по-рано. А предателството е отвратително, независимо по какъв начин е проявено и от кого.

Тя се поклони, попарена от острия му език.

– Да, господарю. Моля да ми простите. Грешката е моя.

Той удари звънчето. Вратата се отвори и на прага застана Нага.

– Да, господарю?

– Доведи ми веднага Судара-сама и Генджико-сама.

– Да, господарю.

Нага затвори след себе си вратата с преbledняло лице.

Чу как се изтрополи надолу по стълбите. Торанага отиде при вратата и я отвори. Площадката беше празна. Тръшна силно вратата и я заключи. Вдигна второ звънче и го разтърси. В дъното на стаята се отвори друга врата. Тя почти не се забелязваше – така умело се сливаше с дървените панели на стената. На прага застана пълна жена на средна възраст, облечена в качулата роба на будистка монахиня.

– Да, господарю?

– Моля ви, Чано-сан, донесете чай.

Вратата се затвори и Торанага отново се обърна към Мариико.

– Значи, според вас той ми е верен?

– Знаем го със сигурност, господарю. Моля да ме извините, но вината беше моя, не негова. – В гласа ѝ се четеше отчаяние – толкова ѝ се искаше да го убеди. – Аз го предизвиках.

– Да, така е. Отвратително! Безобразие! Непростимо! – Торанага извади книжна кърпичка и си избърса челото. – Но затова пък много добре, че е станало така.

– Моля, господарю?

– Ако не го бяхте предизвикали, сигурно нямаше да науча за ничие предателство. Ако беше наговорил всичко това, без да е бил предизвикан, можех да постъпя само по един-единствен начин. А сега имам избор.

– Да, господарю?

Той не отговори. Беше се замислил. Ех, защо го няма Хиромацу – тогава щях да имам поне един човек, на когото да вярвам безрезервно.

– Ами вие? Какво ще кажете за своята вярност?

– Моля ви, господарю, знаете колко съм ви предана.

Той не отговори. Погледът му бе непреклонен.

Вътрешната врата се отвори и монахинята Чано влезе уверено, без да чука, с поднос в ръцете.

– Заповядайте, господарю. Чаят беше готов.

Коленичи като селянка. Ръцете ѝ бяха напукани също като на селянка, но излъчваше безгранична самоувереност и не оставяше никакво съмнение за вътрешното задоволство, което я изпълваше. – Дано Буда ви възнагради със спокойствие. – След това се обърна към Марико, поклонни ѝ се като селянка и се настани удобно. – Може би ще ми окажете честта вие да налеее чая, господарке? Сигурно ще го направите, без да разлеете нито капка.

Очите ѝ святкаха дяволито.

– С удоволствие, Оку-сан – назова я Марико с религиозното „майко“, прикривайки изненадата си. За пръв път виждаше майката на Нага. Познаваше повечето от наложниците на Торанага, тъй като се бе срещала с тях по официални поводи и на различни церемонии, но поддържаше приятелски отношения само с Кирицубо и Садзуко.

– Чано-сан, това е Тода Марико-но-Бунтаро – представи я Торанага.

– *A co desu*, много се извинявам. Помислих, че сте някоя от благородните дами на моя господар. Моля да ме извините, Тода-сама, и дано Буда ви благослови.

– Благодаря.

Марико предложи чаша чай на Торанага, който веднага засърба с удоволствие.

– Налейте на Чано-сан и на себе си – каза той.

– Извинете, но за мен няма нужда, господарю, ако позволите. Напила съм се с чай до насита, а тоалетната кофа е прекалено далеч за старите ми кокали.

– Нищо, една разходка в повече ще ви се отрази много добре – добродушно настоя Торанага, доволен, че я повика веднага след пристигането си в Йедо.

– Да, господарю, прав сте както винаги. – Чано отново се обърна сърдечно към Марико. – Значи, вие сте дъщерята на Акечи Джинсай?

Чашата на Марико застина във въздуха.

– Да. Моля да ме извините.

– О, няма за какво да се извинявате, дете мое – засмя се приятелски Чано, а коремът ѝ се затресе в такт със смеха. – Спомних си коя сте чак

като чух името ви, защото за последен път ви видях на вашата сватба.

– О?

– Да, да. Видях ви на сватбата ви, макар че вие не ме видяхте. Надничих през пролуката на един параван. Умирах да зърна вас и някой от великите диктатора Накамура – бъдещия тайко, и останалите благородници. Бях прекалено стеснителна, за да се смеся с подобна благородна тълпа. Но пък какви прекрасни времена бяха за мен! Най-хубавите в живота ми. Втора година вече господарят ми оказваше честта да бъде негова фаворитка и бях бременна – макар да си бях същата селянка, както преди. – Очите ѝ се присвиха от усмивката и тя добави: – Много малко сте се променили оттогава – все така сте една от избраниците на Буда.

– Ах, защо това не беше вярно, Оку-сан.

– Вярно е. Не знаехте ли, че сте една от избраниците на Буда?

– Не съм, Оку-сан, макар че много ми се иска.

– Тя е християнка – намеси се Торанага.

– А, християнка? Какво значение има за една жена дали е християнка или будистка, господарю? В повечето случаи никакво, макар че за жената е от голямо значение да вярва в някой бог. – Чано се закиска весело. – На нас, жените, много ни трябва някой бог, господарю, за да можем да се справяме с мъжете!

– А на нас мъжете ни трябва търпение като на богове, за да се справяме с жените!

Чано се засмя, а смехът ѝ стопли стаята и освободи Марико от някои от най-лошите ѝ предчувствия.

– Да, господарю, и всичко това е заради някаква си Небесна пагода, която няма нито бъдеще, нито топлина, но затова пък е добър заместител на ада.

– Вие какво бихте отговорили на това, Марико-сан? – изръмжа Торанага.

– Чано-сан е много мъдра за възрастта си.

– Ах, господарке, какви приятни неща казвате на една стара глупачка. Така добре си ви спомням! Кимоното ви беше синьо с прелестни жерави по него – по-красиво нещо не съм виждала в живота си. – Тя отново премести погледа си върху Торанага. – Е, господарю, искаше ми се да поседна за малко. А сега ще ви помоля да ме извините.

– Има още време. Поседете.

– Да, господарю – изправи се тя тежко на крака. – Бих ви се подчинила както винаги, но преди това трябва да се подчиня на някои закони на природата. Така че извинете старата селянка. Не бих искала да ви

изложа. Време е да си вървя. Всичко е готово. Има и храна, и саке, стига да пожелаете, господарю.

– Благодаря!

Вратата безшумно се затвори след нея. Марико изчака Торанага да изпразни чашата си и му я напълни отново.

– Какво се замислихте?

– Просто чакам, господарю.

– Какво чакате, Марико-сан?

– Господарю, аз съм хатамото. И като хатамото никога досега не съм ви молила за услуга...

– Не желая да ми искате услуга като хатамото!

– Тогава изпълнете заветното желание на моя живот.

– Не съм ви съпруг, за да изпълнявам подобно нещо.

– Понякога един васал може да помоли госпо...

– Понякога – да, но не и сега. Сега ще си затваряте устата за всякакъв заветни желания и услуги.

Заветно желание се наричаше услуга, която по древен обичай съпругата можеше да поиска от съпруга си или син от баща си – в по-редки случаи съпруг от съпругата – без да загуби престиж, и при условие, че ако желанието бъде изпълнено, поискалият услугата се задължаваше никога вече да не моли за друго до края на живота си. Обичаят изискваше да не се задават въпроси във връзка с това заветно желание, нито някога да се споменава за какво се е отнасяло.

Чу се вежливо почукване.

– Отключете – нареди Торанага.

Тя се подчини. Влезе Судара, следван от жена си Генджико и Нага.

– Нага-сан, слез на по-долната площадка и не разрешавай на никой да се качи без мое разрешение.

Нага излезе.

– Марико-сан, затворете вратата и седнете там – посочи Торанага мястото пред себе си, с лице към останалите. – Заповядах ви да се явите тук, защото трябва да обсъдим много важни семейни дела.

Погледът на Судара неволно се спря на Марико, след което отново се върна на Торанага.

– Тя е тук, синко, по две причини – грубо го сръза баща му. – Първо, защото желая да присъствува, и второ, защото желая да присъствува.

– Да, татко – отвърна Судара, засрамен от липсата на уважение, проявена от баща му към всички присъстващи. – Мога ли да ви попитам с какво съм ви оскърбил?

– А има ли причина, поради която очакваш да бъда обиден?

– Не, господарю, освен ако усърдието ми да ви служи и нежеланието ми да ви пусна да заминете от този свят са в състояние да ви обидят.

– А какво ще кажеш по въпроса за предателството? Чух, че си се осмелил да претендираш да заемеш мястото ми като глава на рода.

Судара пребледня. Жена му също.

– Никога не съм допускал подобно нещо в мислите, словата или делата си. Нито кой да е от членовете на моето семейство или някой в мое присъствие.

– Това е вярно, господарю – също тъй напрегнато потвърди Генджико. Судара беше слаб мъж с горда осанка, студени тесни очи и тънки устни, които никога не се усмихваха. Беше двадесет и четири годишен, прекрасен военачалник и втори от петимата живи синове на Торанага. Обожаваше децата си, нямаше наложници и бе предан на жена си.

Генджико беше нисичка, натежала от четирите деца, които вече му бе родила, и с три години по-възрастна от него. Ала гърбът ѝ беше изправен и изпитваше същата горда, безогледна привързаност към децата си, както и сестра ѝ Очиба, и същата потенциална жестокост, наследена от дядо им Города.

– Онзи, който е обвинил съпруга ми, е лъжец – заяви тя.

– Марико-сан – каза Торанага, – попитайте Генджико-сан онова, което вашият съпруг ви е заповядал да ѝ кажете.

– Моят господар Бунтаро ме помоля... заповяда ми да ви убедя, че е дошъл часът на Судара-сан да поеме властта в ръцете си, че на други в съвета споделят това мнение на съпруга ми и че ако господарят Торанага не желае доброволно да предаде властта, тя... тя трябва да му се отнеме!

– Никой от нас никога не е допускал подобна мисъл, татко – каза Судара. – Ние сме ви верни и през ум не би ми...

– Ако ти предам властта, какво би направил? – прекъсна го Торанага. Вместо него отговори Генджико:

– Откъде може да знае Судара-сан, след като през ума не му е минавала подобна непочтена мисъл? Много съжалявам, господарю, но той не е в състояние да ви даде отговор, защото не е мислил за това. Как може да знае? А що се отнася до Бунтаро-сан, очевидно е бил обладан от ками.

– Бунтаро е заявил, че и други били на същото мнение.

– Кои други? – злобно попита Судара. – Кажете ми кои и на часа ще им отнема живота!

– Ти ще ми кажеш кои!

– Но аз нямам представа, господарю, иначе бих ви докладвал незабавно.

– Не би ли ги убил на място?

– Вашият пръв закон е търпение, вторият също гласи – търпение. Винаги съм се подчинявал на заповедите ви. Бих изчакал и бих ви докладвал. Ако съм ви обидил, заповядайте ми да извърша сепуку. Но не заслужавам вашия яд, господарю, и не съм извършил предателство. Не мога да понасям несправедливия ви гняв.

Генджико додаде като ехо:

– Така е, господарю. Моля да ме извините, но аз покорно се съгласявам със своя съпруг. Той няма никаква вина и същото се отнася за нашите васали. Ние сме ви верни – каквото имаме, всичко е ваше, каквото сме постигнали, го дължим изключително на вас, каквото наредите, ще го изпълним незабавно.

– Така ли? Значи, сте ми верни васали? Послушни? И винаги се подчинявате на всичките ми заповеди?

– Да, господарю.

– Добре тогава. Върви и умъртви децата си! Още сега! – Судара свали поглед от баща си и погледна жена си. Тя леко му кимна в знак на съгласие.

Судара се поклони на Торанага. Ръката му се впи в дръжката на меча и той стана. Тихо затвори вратата след себе си. Настъпи гробно мълчание. Генджико погледна веднъж към Марико, след това вперил поглед в пода.

Камбани известиха средата на часа на козата. Въздухът в стаята като че ли се съгъсти. Дъждът престана за малко, след което отново заваля, по-силно от преди.

Камбаните удариха следващия час и миг след това на вратата се почука.

– Да?

На прага застана Нага.

– Извинете, господарю, но брат ми... Судара-сан желае пак да се качи при вас.

– Пусни го и се върни на поста си.

Судара влезе, коленичи и се поклони. Беше измокрен до кости, а косата му бе сплъстена от дъжда. Раменете му леко потръпваха.

– Децата... децата ми... вие вече сте отвели децата ми, господарю.

Генджико се олюля и едва се задържа да не политне напред, ала се

овладя и се втренчи в съпруга си.

– Вие... не ги убихте?

Судара поклати глава, а Торанага мрачно се обади:

– Децата ви са в моите покои, на долния етаж. Заповядах на Чано-сан да ги прибере още щом ви заповядах да се явите тук. Трябваше да съм напълно сигурен и в двама ви. Мръсните времена изискват мръсни изпитания!

Той удари звънчето.

– Вие... оттегляте ли за... заповедта си, господарю? – едва прошепна Генджико, като същевременно отчаяно се опитваше да запази хладнокръвие и достойнство.

– Да. Оттеглям заповедта си. Този път. Трябваше да ви изпитам, както и наследника си.

– Благодаря ви, господарю, благодаря ви – смирено склони глава Судара. Вътрешната врата се отвори.

– Чано-сан, доведете за момент внуците ми – каза Торанага.

След малко се появиха четири дойки, облечени в тъмни дрехи, заедно с децата. Момиченцата бяха на четири, три и две годинки, а бебето – момченцето – беше едва на няколко седмици и спеше в ръцете на дойката си. И трите момиченца бяха облечени в алени кимона с алени панделки в косите. Дойките им коленичиха и се поклониха на Торанага, а питомките им незабавно прекопираха движенията им и опряха главички в розогките – с изключение на най-малкото момиченце, чиято глава трябваше да получи насърчение от нежната и същевременно твърда ръка на възпитателката.

Торанага тържествено им се поклони в отговор. След което, изпълнили вече дълга си, децата се втурнаха в прегръдките му – освен най-малкото момиченце, което се заклатушка към ръцете на майка си.

В полунощ Ябу прекоси с високомерна осанка двора на главната кула. Навсякъде се виждаха войници от елитния корпус на личната охрана на Торанага. Луната беше мътна, замъглена, а звездите едва проблясваха.

– А, Нага-сан, каква е причината за всичко това?

– Не знам, Ябу-сан, но е заповядано всички да се явят в залата за заседания. Моля да ме извините, но трябва да си оставите мечовете при мен.

Ябу се изчерви от гняв при това нечувано нарушаване на етикета.

– Вие... – Ала размисли, усетил смразяващата напрегнатост на младото момче и нервността на застаналите наблизно телохранители. – Чии заповеди изпълнявате, Нага-сан?

– На баща ми, Ябу-сан. Много се извинявам, ваша воля, ако не желаете да отидете на заседанието, но трябва да ви предупредя, че е наредено да се явите там без мечове и – също много се извинявам, – но ако ще се явите, трябва да не сте въоръжен. Моля да ме извините, но изпълнявам изрична заповед.

Ябу видя в будката на пазачите до огромната главна порта купчината мечове. Претегли наум опасностите, свързани с евентуален отказ, и реши, че са огромни. Неохотно предаде оръжието си. Нага вежливо се поклони, не по-малко смутен и притеснен, докато поемаше мечовете от ръцете му. Ябу влезе вътре. Огромната зала имаше амбразури вместо прозорци, беше застлана с каменни плочи и укрепена с дървени греди. Не след дълго се събраха петдесетте висши военачалници, двадесет и тримата съветници и седемте приятелски настроени даймио от малки северни провинции. Всички бяха напрегнати и неспокойни.

– За какво е цялата тази работа? – попита Ябу кисело, заемайки мястото си. Генералът до него сви рамене.

Сигурно е във връзка с пътуването до Осака. Друг вдигна поглед, пълен с надежда.

– Да не би да има промяна в плановете? Може би е решил да обяви „Алено...“

– Съжалявам, но се боя, че витаете из облаците. Той вече е решил – Осака и нищо друго. Ей, Ябу-сама, кога пристигнахте?

– Вчера. Заседнах за цели две седмици, заедно с всичките си войски, в едно мръсно рибарско селце, казва се Йокохама, на юг оттук. Пристанището не е лошо, но насекомите... Гъмжи от комари и какво ли не в Идзу никога не са ни досаждали толкова.

– Научихте ли вече всички новини?

– Имате пред вид лошите новини? Тръгването е все така насрочено за след шест дни, нали?

– Ужасно! Срамота!

– Така е, но тази вечер е още по-зле – добави мрачно друг генерал. – Никога преди не съм се разделял с мечовете си – никога!

– Това е оскъбление! – нарочно подкладе огъня Ябу. Застаналите до него го погледнаха.

– Така е – съгласи се генерал Кийошио, нарушавайки мълчанието. Серата Кийошио беше посивял, кален в боевете главнокомандуващ

Седма армия. – Никога в живота си не съм се явявал на публично място без мечовете си. Имам чувството, че съм някакъв долен търговец. Според мен... заповедите са си заповеди, но някои от тях не бива да се издават.

– Прав сте – обади се още някой. – Какво би направил старият Железен юмрук, ако беше тук?

– Той по-скоро ще си разпори корема, отколкото да предаде мечовете си. И би го направил още тази вечер там, в двора – обади се едно младо момче. Беше Серата Томо, най-големият син на генерала, заместник-командир на Четвърта армия. – Ех, защо го няма Железния юмрук! Той би вкарал малко ум и разум... по-скоро би си разпорил корема – повтори младежът.

– Аз си помислих за това – изкашля се дрезгаво генерал Кийошио. – Все някой трябва да поеме отговорността и да си изпълни дълга. Някой трябва да покаже, че да си господар, означава преди всичко да имаш чувство за отговорност и дълг.

– Много съжалявам, но ви съветвам да внимавате какво говорите – каза Ябу.

– Какъв е смисълът от език в устата на самурай, когато му е забранено да бъде самурай?

– Никакъв – отговори Исаму, един от най-възрастните съветници. – Съгласен съм. По-добре смърт.

– Много съжалявам, Исаму-сан, но това, така или иначе, е нашето най-близко бъдеще – обади се младият Серата Томо. – Ние сме гълби, пуснати да бъдем разкъсани от един опозорен сокол!

– Дръжте си езиците, моля ви – настоя Ябу, като се опитваше да прикрие задоволството си, и добави предпазливо: – Той е наш господар и докато Судара-сама или Съветът не поемат отговорността, трябва да му се подчиняваме.

Генерал Кийошио го погледна изпитателно, а ръката му несъзнателно опипа мястото, където винаги бе висял мечът му.

– Вие какво сте чули, Ябу-сама?

– Нищо.

– Бунтаро-сан каза, че... – започна Исаму, но генерал Кийошио рязко го прекъсна:

– Моля да ме извините, Исаму-сан, но няма никакво значение какво е казал Бунтаро-сан. Ябу-сан е прав. Господарят си е господар. И все пак самураят има известни права, също както и васалът и всеки даймио, така ли е?

Ябу го погледна, преценявайки дали само го изпитват, или го подканват към нови изявления.

– Идзу е провинция на господаря Торанага. Аз не съм вече даймио на Идзу – само управлявам от негово име. – Той огледа залата. – Всички сме се събрали вече, нали?

– С изключение на Нобору-сан – обади се един генерал.

Нобору беше най-големият син на Торанага, когото всички до един ненавиждаха.

– Да, още по-добре. Нищо, генерале, китайската болест скоро ще го довърши и ще сложи край на Отвратителното му настроение – додаде някой.

– И на вонята.

– Кога се връща?

– Кой знае? Дори не ни е известно с каква цел го изпрати Торанага-сама на север. Но най-добре да си остане там!

– И вие да бяхте болни от тази болест, нямаше да сте в по-добро настроение...

– Така е, Ябу-сан, прав сте. Жалко все пак, добър военачалник е – по-добър от Студената риба – добави генерал Кийошио. Така наричаха помежду си Судара.

– И-и-и! – подсвирна един от съветниците. – Зли духове витаят тази вечер из въздуха и ви карат да си развързвате езиците. Или може би е от сакето?

– Сигурно е от китайската болест – горчиво се изсмя генерал Кийошио.

– Да ме пази Буда! – възкликна Ябу. – Ех, ако само господарят си промени решението относно Осака!

– Бих си разпорил веднага корема, ако това ще го убеди – заяви младият Серата.

– Не се обиждайте, синко, но хвърчите из облаците. Нищо не е в състояние да го убеди.

– Така е, татко, но не мога да го разбера...

– Значи, всички ще го придружим? – попита отново Ябу. – Ще тръгнем заедно оттук, така ли?

– Да – отвърна старият съветник Исаму. – Ще му служим за ескорт. Заедно с две хиляди самураи и пълна церемониална екипировка. Ще пътуваме тридесет дни. До тръгването ни остават още шест дни.

– Не е много време, нали, Ябу-сан? – добави генерал Кийошио.

Ябу не отговори. Нямаше смисъл. Генералът и не очакваше отговор

на въпроса си. Всеки потъна в собствените си мисли.

Страничната врата се отвори и влезе Торанага, следван от Судара. Всички се поклониха. Торанага отвърна на поклона им и седна с лице към тях, а Судара, като негов предполагаем наследник, малко пред него, също с лице към останалите. Нага влезе през главната врата и я затвори след себе си.

Само Торанага носеше мечове.

– Докладваха ми, че някои от вас говорят за предателство, замислят предателство и подготвят предателство – започна с леден глас Торанага. Никой не отвърна, никой не помръдна. Той ги огледа един по един. Отново никой не помръдна. Накрая се обади генерал Кийошио:

– Мога ли да попитам най-почтително, господарю, какво имате пред вид под „предателство“?

– Предателство е всяко поставяне под съмнение на заповед, решение или становище, взето от господаря ви – прозвуча като плесница отговорът на Торанага.

Генералът рязко изправи гърба си.

– В такъв случай аз съм предател.

– Излезте тогава навън и си направете сепуку!

– Ще го направя, господарю – гордо отвърна старият воин, – но преди това предявявам правото си на слово пред вашите верни васали, офицери и съвет...

– Вие сам се лишихте от всичките си права!

– Добре, но тогава имам право на предсмъртно желание – като хатамото и като отплата за двадесет и осем години вярна служба!

– Обаче накратко.

– Да, господарю – хладно се съгласи генерал Кийошио. – Моля да ми позволите да кажа. Първо: отиването в Осака да се поклоните на този селянин Ишидо е предателство спрямо вашата чест, честта на вашия род, на верните ви васали, на правото ви на наследяване и е в пълен разрез с бушидо. Второ: обвинявам ви в това предателство и заявявам, че така сам се лишавате от правото да бъдете наш господар. Трето: отправям искане, незабавно да се откажете от властта в полза на господаря Судара и да се оттеглите с чест от този живот – или да си обръснете главата и да станете монах – както предпочитате.

Генералът се поклони сковано и пак седна на хълбоците си. Всички чакаха със затаен дъх, невярващи на ушите си, че невероятното е станало действителност. Торанага рязко изсъска:

– Какво чакате?

– Нищо, господарю – твърдо отвърна на погледа му генерал Кийошио. – Моля да ме извините.

Синът му понечи да стане.

– Не! Вие ще останете тук!

Генералът се поклони за последен път на Торанага, стана и напусна с достойнство залата. Хората се размърдаха неспокойно и вълна от недоволство премина над тях, ала Торанага отново гръмна:

– Още някой да признава предателството си? Кой ще се осмели да наруши бушидо и да обвини господаря си в предателство?

– Моля да ме извините, господарю – обади се старият съветник Исуми, – но с прискърбие трябва да се съглася, че ако се явите в Осака, това ще означава предателство спрямо правото ви на наследяване.

– Денят, в който отида в Осака, вие ще си отидете от този свят.

Беловласият старец учтиво се поклони.

– Добре, господарю.

Торанага ги огледа отново. Без капка жал. Някой неспокойно се размърда и очите му веднага се впиха в него. Беше един самурай, който преди много години бе изгубил всякакво желание да се бие, бе обръснал главата си и бе станал будистки монах, а сега беше висш административен служител на Торанага. Той не каза нищо, макар да бе смразен от нечовешки страх, който отчаяно се опитваше да прикрие.

– От какво се боите, Нумата-сан?

– От нищо, господарю – отвърна самураят, без да го погледне.

– Добре. Тогава идете и си направете сепуку, защото сте лъжец и страхът ви излъчва задушлива воня.

Човекът изскимтя и се запрепъва навън. Смъртен страх скова останалите. Торанага ги наблюдаваше. И чакаше.

Въздухът натежа, лекото прашене на факлите отекваше необичайно силно. Тогава, съзнавайки, че е негов дълг и отговорност, Судара се обърна и се поклони.

– Моля ви, господарю, ще ми позволите ли да кажа нещо?

– Какво?

– Вярвам, господарю, че няма... няма повече предатели в тази зала и вече няма да има...

– Не споделям мнението ти.

– Моля да ме извините, господарю, знаете, че ще ви се подчиня. Всички ще ви се подчиним. Искаме само най-доброто за вас...

– Кое е най-доброто, ще реша аз! И каквото реша, то ще е най-доброто.

Судара безпомощно се поклони в знак на покорство и замълча. Но Торанага не отмести погледа си от него. И този поглед беше безжалостен.

– От този момент нататък вече не си мой наследник!

Судара пребледня. В следващия миг Торанага разтърси напрегнатата зала:

– АЗ СЪМ ГОСПОДАРЯТ ТУК!

Наслади се за момент на възцарилото се мъртво мълчание, след което стана и високомерно напусна залата. Вратата се затвори след него. Ръцете на повечето от присъстващите безпомощно търсеха дръжките на мечовете си. Ала всички останаха по местата си.

– Тази сутрин получих... получих известие от нашия главнокомандуващ – обади се най-сетне Судара. – След няколко дни Хиромаци-сан ще бъде тук. Аз... ще поговоря с него. Пазете мълчание, имайте търпение, бъдете верни на господаря. Нека отидем сега да отдадем последни почести на генерал Серата Кийошио...

Торанага се изкачваше по стълбите и се чувствуваше ужасно самотен. Стъпките му отекваха в празната кула. Някъде близо до върха спря задъхан и се облегна за миг на стената. Отново усети познатата болка в гърдите и ги разтри, за да я разсее.

– Отвикнал съм от движения – опита се той да се самоуспокои. – Това е – отвикнал съм да се движа.

И продължи. Съзнаваше голямата опасност, на която се излагаше. Предателството и страхът бяха заразителни и трябваше да ги изкорени безмилостно още в зародиш. И въпреки това не можеше да е сигурен, че ги е ликвидирал. Борбата, на която се бе посветил, не беше детска залъгалка. Слабите ставаха храна за силните, а силните – пионки в ръцете на по-силните. Ако Судара предаваше правата си на наследник пред всички, той, Торанага, нямаше да може да се противопостави. А трябваше да чака, докато получи отговор от Дзатаки.

Затвори вратата на стаята си, заключи я и се приближи до прозореца. Ниско долу различни генералите и съветниците си, които мълчаливо се насочваха към домовете си извън стените на главната кула. А отвъд крепостта градът тънеше в безпросветен мрак. Луната едва-едва мъждукаше, бледа и замъглена. Нощта беше зловеща, непрогледна. На Торанага му се стори, че е обвеейна от зла орис.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

Блакторн седеше сам в едно кътче на градината, приличаше се на слънце и си мечтаеше за разни неща с речника в ръка. Времето беше приятно, безоблачно за пръв път от много седмици насам и вече пети ден, откак не бе се срещал с Торанага. През цялото това време не бе напуснал крепостта, не бе виждал Марико, нито кораба и екипажа, не бе разглеждал града, не бе ловувал, не бе яздил. Веднъж на ден отиваше да поплува в напълнените с вода ровове заедно с други самураи, а за да му минава по-бързо времето, учеше някои от тях да плуват, други – да гмуркат. Но от това чакането не ставаше по-леко.

– Много съжалявам, Анджин-сан, но това се отнася за всички – каза му Марико предния ден, когато я срещна случайно в крепостта. – Дори Хиромацу-сама е принуден да чака. От два дни е пристигнал и още не се е срещнал с господаря. Никой не го е виждал.

– Но работата не търпи отлагане, Марико-сан. Аз си мислех, че му е ясно – всеки ден е от значение. Няма ли някакъв начин, но който да му изпратя бележка?

– О, да, Анджин-сан, много е просто. Трябва само да я напишем. Ако ми кажете какво искате да му съобщите, ще я напиша вместо вас. Всеки е длъжен писмено да иска среща с него – такива са последните му нареждания. Моля ви да имате търпение – друг изход няма.

– Тогава ще ви помоля да му пишете за една среща. Много ще ви бъде признателен...

– С удоволствие, никак не ме затруднявате.

– Къде бяхте? От четири дни не съм ви виждал.

– Моля да ме извините, но съм много заета. Не ми е... никак не ми е лесно, толкова неща трябва да подготвя...

– Какво става тук? Цялата крепост бръмчи като кошер и това продължава близо седмица.

– Ах, много съжалявам. Всичко е наред, Анджин-сан.

– Нима? Извинете, но обичайно ли е един генерал и един висш административен служител да си направят сепуку напред двора? Обичайно ли е Торанага-сама да се затвори в своята кула от слонова кост и да кара хората да чакат без никаква причина? Ами какво ще кажете за Хиромацу-сама?

– Торанага-сама е наш господар. Всичко, което прави, е правилно.

– Ами вие, Марико-сан? Защо не ви виждам?

– Моля да ме извините, много съжалявам, но Торанага-сама ми нареди да ви оставя сам. Дошла съм на гости на вашата наложница, Анджин-сан, и не бива да се срещам с вас.

– Защо?

– Предполагам, че просто иска да бъдете принуден да разговаряте само на японски. И то няколко дни подред.

– Кога тръгвате за Осака?

– Не знам. Очаквах да потегля още преди три дни, но господарят Торанага не е подписал пропуска ми. Уредила съм вече всичко – и носачи, и коне. Всеки ден нося пътните си документи на секретаря му за подпис, но все ми ги връщат. „Подайте ги утре.“

– Аз пък си мислех, че ще ви заведе в Осака по море. Той нали каза, че аз ще ви заведе?

– Да, каза, но... Как да ви обясня, Анджин-сан, човек никога не е сигурен какво ще реши нашият господар. Постоянно си променя решенията.

– Винаги ли е такъв?

– И да, и не. От Йокосе насам е изпълнен... как да се изразя... с меланхолия. Да, с меланхолия, и е много променен. Той... просто сега е много различен.

– След Първия мост и вие също се изпълнихте с меланхолия и много се променихте. Сега сте много различна.

– Първият мост беше краят на едно начало, Анджин-сан, и ние си го обещахме. Така ли беше?

– Да, моля да ме извините.

Тя му се поклони тъжно и си тръгна, ала щом обърна гръб и се почувствува в безопасност, тихо прошепна на латински: „Ти...“ Думичката обвея коридора заедно с парфюма ѝ.

След вечеря той се опита да зададе няколко въпроса на Фуджико. Но тя не разполагаше с никакви важни сведения и не можеше или не искаше да му обясни какво всъщност ставаше в крепостта, кое не е наред.

– *Додзо, гомен насай, Анджин-сан.* Извинете ме, моля.

Легна си преливащ от злост. Страшно бе разочарован, задето така се бавеха, задето си прекарваше нощите без Марико. През цялото време страдеше при мисълта, че бе тъй близо до нея, че Бунтаро го нямаше в града и след онова „Ти...“ се увери, че нейното желание бе също тъй изгарящо, както и неговото. Преди няколко дни отиде в къщата ѝ под предлог, че иска да му помогне в уроците по японски. Ала самураят, който стоеше на пост пред дома ѝ, му отговори, че много съжалявал, но

я нямало в къщи. Блаторн му благодари и се запъти унило към главната южна порта. Оттам се виждаше океанът. Поради равнинния характер на терена се виждаха само доковете и пристанището, но той си въобразяваше, че някъде там, в далечината, различава високите мачти на своя кораб.

Океанът го зовеше. Зовеше го по-скоро хоризонтът, отколкото дълбините, нуждата да го продуха свеж морски вятър, да присвие очи срещу свирепата му сила, да усети в устата си соления му вкус, палубата да се люлее под краката му, а над главата му да скърцат и стенат рейки, мачти и въжета под напора на платната, които от време на време весело да изплющяват, когато вятърът едва-едва промени посоката си.

Зовеше го свободата – дори повече от хоризонта. Свободата да се отправи накъдето си иска, независимо какво е времето, воден единствено от собствените си прищевки. Да застане на кварталдека и да дава нареждания, така както тук Торанага даваше нарежданията.

Блаторн неволно вдигна поглед към най-горния етаж на кулата. Красиво извитите лъскави керемиди блестяха на слънцето. Нито веднъж не забеляза там някакво раздвижване, макар да знаеше, че всеки прозорец на този етаж се охраняваше много строго.

Гонгът удари часа. За пръв път си каза наум, че сега е средата на часа на коня, а не осем удара по корабната камбана, което означаваше пладне.

Пусна речника в ръкава си, доволен, че е време за първото истинско ядене. Днес обедът се състоеше от ориз, леко запържени скариди, рибена чорба и мариновани зеленчуци.

– Желаете ли още, Анджин-сан?

– Благодаря, Фуджико-сан. Може още малко ориз. И риба, благодаря. Добре, много е... – Той веднага потърси в речника думата „вкусно“ и си я повтори няколко пъти, да я запомни. – Вкусно е.

Фуджико беше поласкана.

– Благодаря. Тази риба е от север. Водата на север е по-студена, разбирате ли? Казва се „куруима-еби“.

Той си повтори няколко пъти името на рибата. Когато приключиха с яденето и подносителите им бяха отнесени, тя наля още чай и извади от ръкава си някаква торбичка.

– Тук има пари, Анджин-сан – показа му тя златните монети. – Петдесет кобана. Равняват се на сто и петдесет коку. Трябват ви, нали? За моряци. Моля да ме извините, но разбрахте ли ме?

– Да, благодаря.

– Няма защо. Достатъчни ли са?

– Да, благодаря. Откъде взехте?

– От главния... – Тя се опита да обясни по-простичко. – Аз отидох при важен служител на Торанага-сама. Старейшина. Като Мура. Не самурай, само човек за пари. Подписах мое име вместо вас.

– А, разбрах. Благодаря. Мои пари? Мои коку?

– О, да!

– Тази къща, храна, слуги. Кой плаща?

– Аз, Анджин-сан. От вашите... от коку за една година.

– Достатъчни ли са, моля? Достатъчно коку?

– Да, мисля, че да.

– Защо безпокойство? Безпокойство на лице?

– Ах, извинете ме, Анджин-сан, не съм обезпокоена. Не съм...

– Болка? Болка изгаряне?

– Няма болка. Вижте. – Фуджико внимателно се надигна от дебелите възглавници, на които седаше по негово настояване. После коленичи направо върху татамите, без да се намръщи от болка, седна назад върху петите си и се настани удобно. – Ето, вижте.

– И-и-и, много добре! – остана доволен той. – Покажете, моля.

Тя стана внимателно, повдигна крак на полата си и му показа задната част на краката си. Нежната кожа на белега не се беше напукала и нямаше и следа от загнояване.

– Много добре. Като кожа на бебе, нали?

– Благодаря. Да, мека е. Благодаря, Анджин-сан.

Той забеляза леката промяна в тона ѝ, но не каза нищо. Вечерта обаче не я освободи да си върви.

Преди да си отиде, тя коленичи, поклони му се и допря ръце до челото му.

– Благодаря ви от сърце. А сега моля ви, Анджин-сан, спете.

Докосването на ръката ѝ беше топло, сухо и не особено приятно. Той все пак се престори на заспал. Тя го милва известно време, доста несръчно, макар и много търпеливо. След това безшумно се прибра в стаята си. Останал отново сам, доволен от самотата си, Блакторн се подпря на лакътя си и започна да се взира в тъмнината. Решението си за Фуджико взе по време на пътуването от Йокосе до Йедо.

– Ваш дълг е – уверяваше го Марико, сгушила се в прегръдките му.

– А според мен ще извърша грешка. Ако забременее... Трябват ми четири години, за да се прибера у дома и отново да се върна тук, а през това време кой знае какво може да се случи...

Спомни си как Марико потрепери при тези негови думи.

– Но, Анджин-сан, четири години са много време.

– Тогава три. Но вие, така или иначе, ще дойдете с мен. Ще ви взема с...

– Нали ми обещахте, обич моя? Ще говорим само за настоящето.

– Права сте. Но с Фуджико могат да се случат всякакви неприятности. Не мисля, че би искала да роди от мен.

– Откъде знаете? Не ви разбирам, Анджин-сан. Та това е ваш дълг! А от забременяване тя и сама може да се предпази, стига да желае. Не забравяйте, че тя е ваша наложница! Ако искате да знаете, вие страшно я позорите, като не спите с нея. В края на краищата самият Торанага й нареди да ви стане наложница!

– И защо го направи?

– Не знам. Какво значение има това? Щом е наредил, значи, то е най-доброто и за вас, и за нея. Нали не сте недоволен? Тя изпълнява задълженията си към вас безупречно. Извинявайте, но не смятате ли, че е ваш ред и вие да изпълните дълга си към нея?

– Стига ми проповядвахте! Обичайте ме и прекратете тези разтвори!

Блакторн си спомни, че да се люби с Марико му беше по-приятно, отколкото с Кику.

Ами с Фелисити?

Ах, Фелисити! Той се замисли за най-голямата си грижа. Сигурно съм полудял, щом обичам Марико. И Кику. И все пак... истината беше, че Фелисити сега не би могла да се сравни дори с Фуджико. Фуджико поне беше чиста. Милата Фелисити! Никога не ще мога да ѝ го кажа, но косата ми настръхва, като си спомня как двамата се потихме като лисици в сеното или под спарените омазнени завивки. Сега вече знам как трябва да се живее. Бих могъл да я науча, но дали тя ще пожелае да се учи? Пък и как бихме могли да се къпем, да се поддържаме чисти, да живеем в чистота?

Цялата ми къща е мръсна – затънала е в мръсотия, наслоявана с години, но там са жена ми и децата ми и там, ми е мястото.

– Не мислете за онзи дом, Анджин-сан. – посъветва го веднъж Марико, когато челото му бе забулено от тъмните облаци на мрачните мисли. – Истинският ви дом е тук – другият е на десетки милиони часове разстояние. Тук е действителността. Ще полудеете, ако се опитате да постигнете уа чрез такива неосъществими мисли. Слушайте, ако желаете да постигнете истинско спокойствие, трябва да се научите да пиете

чай от празна чаша.

И тя му показва как става това.

– Мисълта ви изпълва с течност чашата – вие си мислите, че е пълна с чай: топла, светлозелена течност, дар от боговете. Ако силно се съсредоточите... всеки учител по дзен-будизъм може да ви покаже как става това, Анджин-сан. Много е трудно и същевременно безкрайно лесно. Ах, защо не съм достатъчно умна да ви науча – тогава само да поискате и ще имате всичко на този свят... дори най-непостижимия дар – пълно спокойствие.

Той много пъти опитва, но все не можеше да се научи да пие чай от празна чаша.

– Нищо, Анджин-сан. Много време е необходимо, за да се научи човек, но един ден и вие ще знаете как става това.

– А вие умеете ли?

– Рядко успявам. Само когато съм много тъжна и самотна. Ала вкусят на несъществуващия чай като че придава смисъл на живота. Трудно ми е да ви обясня. Не съм успявала. А понякога човек постига уа само от това, че опитва.

И сега, легнал в потъналата в тъмнина крепост с усещането, че сънят е някъде много далеч, той запали една свещ и се съсредоточи върху малката порцеланова чаша, която му беше подарила Марико и която винаги държеше до леглото си. Цял час опитва. Ала все не успяваше да пречисти ума си. Едни и същи мисли непрестанно се гонеха из главата му: искам да си замина, искам да остана тук. Боя се да замина, боя се да остана. Мразя и двете възможности, желая ги и двете. На всичко отгоре и онези „ети“.

Ако зависеше само от мен, още не бих си тръгнал. Ала има и други, които сега са „ети“, а аз съм нает на кораба като лоцман и се заклях в бога, че ще го закарам с божията помощ където поискат от мен и с божията помощ ще го върна обратно. Искам Марико. Искам да видя земите, подарени ми от Торанага, и трябва да остана да се насладя още известно време на плодовете на голямата си сполука. Да. Но тук има и дълг – а той стои над всичко, не е ли така?

Призори Блакторн осъзна, че макар да се преструваше, че е отложил още веднъж вземането на решение, всъщност то бе взето. Безвъзвратно.

Господ да ми е на помощ, ала аз преди всичко съм лоцман.

Торанага разви-миниатюрното парченце хартия, пристигнало два часа след зазоряване. Посланието от майка му беше просто и кратко:

„Брат ви е съгласен, синко. Писмото с официалното потвърждение ще пристигне по човек още днес. След десет дни Судара-сама и семейството му трябва да потеглят за официалното си посещение.“

Торанага седна, краката му отказаха да го държат. Гълъбите запърхаха из кафезите си, после се успокоиха и кацнаха на пръчките. Макар че дъждовните облаци вече се трупаха на небето, слънцето приятно се промъкваше в гълъбарника и топлината му се усещаше. Той събра сили и се втурна надолу към покоите си, за да започне.

– Нага-сан!

– Да, татко?

– Веднага изпрати да повикат Хиромацу-сан. А после и секретаря ми.

– Да, татко.

Старият генерал пристигна незабавно. Ставите му скърцаха при изкачването и той се поклони ниско, както винаги с мечовете в ръце, по-свиреп от всякога, по-стар и по-решителен от когато и да било.

– Добре дошъл, стари приятелю.

– Благодаря, господарю. – Хиромацу вдигна поглед към него. – Мъчно ми е, че ви виждам толкова угрижен.

– А на мен ми е мъчно, че виждам и научавам за толкова много предателства.

– Да. Предателството е нещо ужасно.

Торанага не пропусна да забележи, че проникателните очи на стареца сякаш го преценяваха.

– Говорете спокойно, кажете всичко, което мислите.

– Че кога не съм казал всичко, каквото мисля? – сурово му отвърна старият генерал.

– Моля да ме извините, че ви накарах да чакате.

– Моля да ме извините, че ви обезпокоих. Кажете, господарю, кое би ви доставило удоволствие? Споделете с мен, моля ви, окончателното решение за бъдещето на вашия род. Наистина ли ще е Осака – наистина ли ще се поклоните на онази измет?

– Имало ли е случай, когато да съм вземал окончателно решение за каквото и да било?

Хиромаци се намръщи, след което внимателно изправи гърба си, за да облекчи болката в раменете си.

– От край време ви познавам като търпелив и решителен мъж и затова излизахте победител. Ето защо сега не ви разбирам. Никак не е в характера ви да се предавате.

– Империята не е ли по-важна от моето лично бъдеще?

– Не.

– Според завещанието на тайко Ишидо и останалите регенти са все още управители на страната.

– Аз съм васал на Йюши Торанага-но-Миновара и не признавам над себе си друг господар.

– Добре. В други ден потегляме за Осака.

– Да, вече чух.

– Вие ще ръководите ескорта, а Бунтаро ще ви бъде заместник. Старият генерал въздъхна.

– И това ми е известно, господарю. Ала откак съм се завърнал, разговарях със старите ви офицери и съветни...

– Да, знам. И какво е мнението им?

– Те смятат, че не бива да напускате Йедо, че трябва временно да се сложи запор на нарежданията ви.

– И кой трябва да го стори?

– Аз. Заповедите трябвало да се издават от мен.

– Така им се иска, значи? Или може би вие сте решили това?

Хиромаци постави меч си на пода, по-близо до Торанага, отколкото до себе си, и го погледна право в очите.

– Моля да ме извините, господарю, но бих искал да ви попитам какво трябва да правя. Моят дълг ми повелява да поема юздите и да ви попрача да напуснете Йедо. Това ще принуди Ишидо незабавно да тръгне срещу нас. Знаем, че ще загубим, разбира се, но това ми се струва единственият почтен изход.

– И в същото време глупав, нали?

Стоманено-сивите вежди на генерала се свиха.

– Не. Ще загинем в бой, с чест и достойнство. Ще си възвърнем своето уа. Кванто е военна плячка, но ние няма да доживеем да видим нов господар през този си живот. *Шигата га най.*

– Никога не съм обичал да жертвувам напразно живота на своите хора. Никога досега не съм губил битка и не виждам защо трябва да започвам точно сега.

– Да загубиш една битка, не е безчестие, господарю. Безчестие е да

се предадеш.

– Значи, всички сте се решили на това предателство?

– Моля да ме извините, господарю, но аз не съм питал всеки поотделно за мнението му като военен специалист. Не съществува нито заговор, нито решение за масово предателство.

– И все пак вие сте слушали предателски мнения.

– Моля да ме извините, но като ваш главнокомандуващ аз поддържам мнението, че вече не става дума за предателство, а за законна държавническа политика.

– Да отнемеш на законния си господар правото да взема решения, е предателство!

– Господарю, има достатъчно прецеденти за сваляне на господари. Вие сам сте го правили, Города стори същото, както и тайко – всички сме го правили, че и по-лоши неща сме вършили... Победителят никога не е предател.

– Значи, решихте да ме свалите от власт?

– Моля да ми помогнете да взема това решение.

– А аз си мислех, че само на вас мога да имам пълно доверие!

– Боговете са ми свидетели, че изгарям от желание да ви бъда най-преданият васал. Но аз съм само военен. Искам да изпълня дълга си към вас. Мисля само за вас. Заслужавам вашето доверие. Вземете ми главата, ако това ще ви помогне по някакъв начин. Ако това ще ви убеди да започнете война, с радост ще дам живота си и кръвта на целия си род – още днес, публично или насаме, както вие кажете. Нали така постъпи нашият приятел генерал Кийошио? Извинете ме, но не разбирам защо трябва да ви позволя да провалите усилията на целия си живот!

– Значи, отказвате да се подчините на заповедите ми и да поведете ескорта, който ще потегли в други ден за Осака?

Облак премина през слънцето и двамата мъже неволно погледнаха към прозореца.

– Пак ще завали.

– Да. Тази година имаме много дъжд. Ако не спре да вали в най-скоро време, реколтата ще отиде на вятъра.

Двамата се погледнаха в очите.

– Е?

Железния юмрук попита:

– Искам да ми кажете официално, господарю – нареждате ли ми да поведе в други ден ескорта към Осака?

– Тъй като съветниците ми са на противоположно мнение, аз го

приемам и решавам да забавя тръгването си.

Хиромацу беше изцяло неподготвен за тези думи.

– Ъ? Няма да тръгнете?

Торанага се засмя, маската падна от лицето му и той отново стана познатият стар Торанага.

– Никога не съм имал намерение да тръгвам за Осака. Как можете да си помислите, че ще бъда толкова глупав?

– Какво?

– Съгласието, което дадох в Йокосе, беше само номер, за да спечеля време – добродушно обясни Торанага. – Ишидо се хвана на въдицата. След няколко седмици ме чака да пристигна в Осака, глупакът му с глупак. И вие, И моите храбри, недоверчиви васали също се хваняхте на въдицата. Без да направя каквато и да било отстъпка, аз спечелих цял месец, обърках Ишидо и всичките му подли съюзници. Научих, че вече се боричкат кой да вземе Кванто. Обещали са го и на Кияма, и на Дзатаки.

– Никога не сте възнамерявали да потеглите? – смаяно поклати глава Хиромацу и когато най-сетне вникна в смисъла на тези думи, лицето му внезапно се озари от щастлива усмивка. – Значи, всичко е било номер?

– Естествено! Слушайте – всички трябваше да повярват. И Дзатаки, и останалите, дори и вие! В противен случай шпионите щяха да съобщят на Ишидо и той още тогава щеше да тръгне срещу нас – а при това положение нито боговете, нито цялата сполука на този свят щяха да ни помогнат и да предотвратят гибелта ми.

– Така е... простете ми, господарю. Колко съм глупав! Заслужавам да ми вземете главата! Значи, всичко е било глупост, от самото начало! Но... тогава генерал Кийошио...

– Той сам си призна, че ме е предал. Не ми трябва генерали-предатели, а само послушни васали.

– Но тогава защо се нахвърлихте срещу господаря Судара? Защо го лишихте от благоволения си?

– Защото така ми се иска! – сръза го Торанага.

– Да, моля да ме извините, това си е ваше право. Моля да ми простите, че се усъмних във вас.

– Защо да ви извинявам, че сте това, което сте, стари приятелю? Имах нужда да постъпите, както постъпихте, и да кажете онова, което казахте. А сега сте ми по-нужен от всякога. Трябва ми доверен човек. Затова именно ви се доверявам. Но тайната трябва да остане само между нас двамата.

– Да, господарю. Правите ме толкова щастлив...

– Да, и това е единственото, от което се страхувам.

– Господарю?

– Вие сте главнокомандуващ. Само вие сте в състояние да предотвратите глупавия бунт, който назрява, докато аз още изчаквам. Имам ви доверие и ще продължа да го имам. Синът ми не е в състояние да удържи генералите, макар че с нищо не би издал радостта си, щом научи за тайната, ако я научи – докато вашето лице е огледало на душата ви, стари приятелю.

– Позволете ми тогава да си отнема живота, щом се справя с генералите.

– Така няма да ми помогнете. Вие сте този, който трябва да ги обуздае и да ги държи в подчинение до мнимото ми заминаване. Ще трябва да владеете лицето и съня си както никога досега. Вие сте единственият посветен – единственият, на когото мога да се доверя, разбирате ли?

– Простете глупостта ми! Няма да ви подведа! Обяснете ми какво трябва да правя.

– Ще кажете на генералите, че сте ме убедили да послушам съвета ви, който съвпада и с тяхното мнение. Че заповядвам тръгването ми да се отложи със седем дни. А после отново ще го отложат. Следващия път по болест. И вие единствен ще знаете истината.

– А след това? „Алено небе“ ли ще обявите?

– Не както го планувах първоначално. „Алено небе“ винаги е било за в краен случай.

– Така е. Ами мускетният полк? Ще бъде ли в състояние да ни пробие път през планините?

– Само през една част от пътя. Но не и чак до Киото.

– Наредете да убият Дзатаки.

– И това може да стане. Но Ишидо и съюзниците му пак ще са непобедими. – Торанага му изложи доводите на Оми, Ябу, Игураши и Бунтаро в деня на земетресението. – Тогава обявих „Алено небе“ като още един трик, за да объркам Ишидо... а освен това направих така, че части от разговора, които на мен ми отървах, бяха пошушнати в нечи уши. Но фактът си остава факт – Ишидо и силите му са непобедими.

– Как да всем разкол сред тях? Какво ще кажете за Кияма и Оноши?

– Не, те и двамата са непоколебимо настроени против мен. И всички християни също ще се обявят срещу мен – с изключение на моя християнин, когото скоро ще използвам много добре заедно с кораба му.

Но най-много имам нужда от време. Имам съюзници и тайни приятели из цялата империя и само ако разполагах с време... Всеки ден, спечелен от мен, отслабва силите на Ишидо. Такъв е бойният ми план. За мен е важен всеки ден, който мога да спечеля. Чуйте – след като спрат дъждовете, Ишидо ще потегли срещу Кванто, като същевременно Икава Джикю ще се насочи към южния ми фланг, а Дзатаки към северния. Ще спрем Джикю при Мишима и ще продължим към прохода Хаконе и Одавара. На север ще задържим Дзатаки високо в планините на пътя Хошокайдо, някъде при Микава. Прави бяха Оми и Игураши: можем да отбием първата атака, но не бива да има второ голямо нападение. Ще се бием и ще изчакаме зад планините. Ще се бием и ще чакаме да узрее плодът – „Алено небе“!

– И-и-и, дано този ден дойде по-скоро!

– Слушайте, стари приятелю, само вие можете да се справите с генералите ми, да се сдържате. След време, стига провинция Кванто да е спокойна и сигурна, напълно сигурна, ще можем да отблъснем първото нападение и тогава съюзниците на Ишидо ще започнат да го изоставят. Щом това се случи, бъдещето на Яемон е осигурено и завещанието на тайко ще се изпълни.

– А вие, господарю, няма ли да вземете властта?

– За последен път ви казвам: „Законът може да обори разума, ала разумът не бива да обори закона. В противен случай цялото ни общество ще се разпадне като стара рогозка. Законът може да се използва против разума, ала разумът в никой случай не бива да се използва против закона.“ А завещанието на тайко е закон.

Хиромаци се поклони в знак на съгласие.

– Много добре, господарю. Никога вече няма да ви задавам този въпрос. Моля за прошка. А сега... – Той отново не можа да сдържи усмивката си. – Сега какво да правя?

– Преструвайте се, че сте ме убедили да забавя тръгването. И прос-то ги стиснете в железния си юмрук.

– И колко време трябва да поддържам тази илюзия?

– Не знам.

– Не си вярвам, господарю. Може, без да искам, да сгреша. Мисля, че няколко дни ще успея да прикривам радостта си. Но с ваше разрешение, нека „болките“ ми се засилят до такава степен, че да се наложи да остана на легло – без да ме посещава никой.

– Добре. След четири дни. Нека болката ви проличи още от днес. Май няма да ви е много трудно, а?

– Така е, господарю. Много съжалявам. Радвам се, че войната ще започне още тази година. Догодина... може би няма да съм в състояние да ви бъда полезен.

– Глупости! Но независимо дали ми се иска, или не, войната ще избухне още тази година. След шестнадесет дни тръгвам от Йедо за Осака. Дотогава ще дадете своето „неохотно съгласие“ и ще поведете колоната. Само двамата с вас ще знаем, че ще има и други спънки, които ще ни забавят, и че много преди да стигна границата, ще се върна обратно в Йедо.

– Моля да ми простите, че се усъмних във вас. Ако не беше нужно да остана жив, за да ви помагам, не бих могъл да живея с този срам.

– Няма защо да се срамувате, стари приятелю. Ако не бях убедил и вас, Ишидо и Дзатаки щяха веднага да се досетят, че всичко е само номер. Впрочем как изглеждаше Бунтаро-сан, когато го видяхте за последен път?

– Кипеше от ярост, господарю. Няма да е зле да му предоставите възможността да възглави някоя битка.

– Предлагал ли е да бъде сменен като законен господар?

– Ако беше споменал такова нещо, щях незабавно да му отсека главата! Незабавно!

– След три дни ще изпратя да ви повикат. Искайте всеки ден среща с мен, но дотогава все ще ви отказвам.

– Добре, господарю – поклони се смирено старият войн. – Простете още веднъж на стария глупак. Отново дадохте смисъл на живота ми. Благодаря ви.

И той си тръгна. Торанага извади от ръкава си малкото късче хартия и отново прочете с огромно удоволствие посланието на майка си. Ако му се отвори северният път и Ишидо бъде предаден там, шансовете му неимоверно нарастваха. Бавно доближи листчето до пламъка. Тънката хартия се сгърчи и стана на пепел. Доволен, Торанага стри пепелта на прах. А сега кого да направя главнокомандуващ? – замисли се той.

Беше пладне. Мариико прекоси двора на кулата покрай смълчаните редици омърлушени телохранители и влезе вътре. В една от стаяте на първия етаж я чакаше секретарят на Торанага.

– Извинете, че трябваше да ви повикаме, Тода-сама – каза той вяло. Каванаби беше стар самурай с остри черти на лицето и обръсната глава, бивш будистки свещеник. От години вече се занимаваше с

кореспонденцията на Торанага. При нормални обстоятелства беше жизнерадостен, преливащ от енергия, но днес, като повечето от хората в крепостта, изглеждаше силно разстроен. Подаде ѝ тънък свитък хартия.

– Ето ви документите за пътуването до Осака, подписани и подпечатани. Трябва да тръгнете утре и да се помъчите да пристигнете там възможно най-бързо.

– Благодаря.

Дори на самата нея гласът ѝ прозвуча тихо и тънко.

– Торанага-сама каза, че може би ще изпрати по вас лични писма до Кирицубо-сан и Кото-сан. Също и за генерал Ишидо и Очиба-сама. Ще ви бъдат връчени утре призори, ако... извинете, исках да кажа, ако са готови. Аз ще се погрижа да ви бъдат връчени.

– Благодаря.

Каванаби извади някакъв документ от грижливо подредена купчинка с книжа върху ниското писалище.

– Упълномощен съм да ви връча и този документ. С него имението и доходите на сина ви се увеличават, както ви е обещал нашият господар. На десет хиляди коку годишно. Влиза в сила от последния ден на миналия месец и... това е, ето го.

Тя го взе, изчете го и провери официалните печати. Всичко беше наред. Но не ѝ достави удоволствие. И двамата бяха убедени, че това е само лист хартия и нищо повече. Ако синът ѝ случайно оцелееше, от него щеше да стане само ронин.

– Благодаря. Моля да предадете на Торанага-сама, че съм му дълбоко признателна за голямата чест, която ми оказва. Възможно ли е да се срещна с него, преди да тръгна?

– Да, разбира се. А сега ви моля, като излезете оттук, да се качите на варварския кораб и да го чакате там.

– Ще... ще превеждам ли?

– Не каза нищо. Но предполагам, че за това ви вика, Тода-сама. – Секретарят хвърли поглед към някакъв списък в ръцете си. – На капитан Йошинака е наредено да оглави ескорта ви за Осака, ако нямате нищо против.

– За мен е чест да бъде поверена отново в неговите ръце. Благодаря. Мога ли да попитам как се чувствава Торанага-сама?

– Изглежда добре, но за човек като него, свикнал на движения, да се затвори в една стая дни наред... Какво да ви кажа? – безпомощно разпери той ръце. – Много жалко. Но днес поне се е срещнал с Хиромасу-сама и се е съгласил да отложи пътуването. Освен това се е съгласил да

разгледа и някои други неотложни въпроси... Цената на ориза трябва да се стабилизира в случай на слаба реколтата... Толкова много работа има, а... Всичко това е тъй нетипично за него, Тода-сама. Ужасни времена, нали? И страшни предзнаменования, ясновидците твърдят, че тази годишна реколтата ще се провали.

– Не им вярвам – докато не дойде времето да прибираме ориза.

– Мъдро. Много мъдро. Но не са много онези от нас, които ще дочакат прибирането на реколтата. Аз трябва да го придружа до Осака. – Каванаби потрепери и нервно се наведе към нея, за да ѝ пошушне: – Носи се слух, че пак е избухнала епидемия от едра шарка между Киото и Осака. Дали това не е нов знак от небесата, че боговете са се извърнали от нас?

– Не мога да ви позная – как е възможно да вярвате на слухове и небесни предзнаменования, Каванаби-сан, и сам да ги разпространявате? Нали знаете какво е мнението на Торанага-сама по този въпрос?

– Знам. Извинете. Но, нали знаете... никой не е на себе си напоследък.

– Може би слухът е лъжлив – ще се моля да не е верен – опита се тя да отхвърли лошите си предчувствия. – Определена ли е новата дата на заминаването?

– Разбрах от Хиромацу-сама, че е било отложено със седем дни. Толкова се радвам, че главнокомандувачият най-сетне пристигна и е убедил... Ще ми се това заминаване да се отложи за вечни времена. По-добре да се бием тук, отколкото да се опозорим там, нали така?

– Така е – съгласи се тя, защото разбра колко безсмислено беше да се преструва повече, че тази мисъл не е в главата на всеки. – Може би, щом като Хиромацу-сан е тук, господарят ще разбере, че да се предаде, не е най-добрият изход от положението.

– Тода-сама, ще ви кажа нещо, което е само за вашите уши. Хиромацу-сама... – Той млъкна, вдигна поглед и си наложи да се усмихне. В стаята нахълта Ябу, подрънквайки с мечовете си. – А, Касиги-Ябу-сама, много ми е приятно да ви видя. – Той се поклони. Марико също. Размениха си любезности и накрая секретарят каза: – Торанага-сама ви очаква, Ябу-сан. Моля ви незабавно да се качите горе.

– Добре. Знаете ли за какво ме вика?

– Много съжалявам, но не ми каза – каза само, че желае да ви види.

– Как е той?

Каванаби се поколеба.

– Без промяна.

– Има ли нова дата за заминаването?

– Доколкото разбрах, след седем дни.

– Може би Хиромацу-сама ще успее, да го отложи още веднъж, а?

– Нашият господар ще реши, Ябу-сама.

– Да, разбира се. Ябу излезе.

– Та само на вас ще кажа, Тода-сама, шом като Бунтаро-сан го няма – прошепна секретарят. – Когато Железния юмрук излезе след срещата си с господаря, цял час трябваше да лежи. Изпитваше страшни болки.

– Ох, ужасно ще е, ако точно сега му се случи нещо!

– Точно така. Ако не е той, може да избухне и бунт. Това забавяне в края на краищата не решава въпроса. Истинският проблем... Боя се, че откак Судара-сама беше официален секундант на генерал Кийошио, господарят изпада в бяс всеки път, когато се споменава името му... Единствено Хиромацу-сан успя да го убеди да забави тръгването, и то само... – По страните му се затъркаляха сълзи. – Какво става, Тода-сама? Да не би да не е на себе си?

– Не! – твърдо, но без вътрешна убеденост възрази тя. – Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Благодаря ви, че ми го казахте. Ще се опитам да се срещна с Хиромацу-сан, преди да отпътувам.

– Бог да ви закриля, Тода-сама.

Тя се изненада.

– Не знаех, че сте християнин.

– Не, не съм, но знам, че такъв ви е обичаят.

Тя излезе на огрения от слънцето двор, силно обезпокоена за здравето на Хиромацу, като същевременно благославяше бога, че дългото и очакване е свършило и утре най-сетне ще потегли. Запъти се към носилката си и ескорта, които я чакаха.

– А, Тода-сама – извика Гърко, като излезе от сянката и я пресрещна.

– Добро утро, Гьоко-сан, приятно ми е да ви видя. Надявам се, че сте добре – любезно я поздрави тя, но през цялото й тяло премина ледена тръпка.

– Боя се, че за жалост не съм много добре. Колко тъжно! Изглежда, че двете е Кику-сан сме изгубили благоволенieto на нашия господар. Откак сме тук, стоим затворени в един третокласен хан, в който не бих държала и най-долнопробна куртизанка.

– Ах, колко неприятно! Предполагам, че е станала някаква грешка.

– Да, и аз се надявам, че е грешка, Тода-сама. Днес най-сетне след дълго чакане и многобройни молби ни позволиха да дойдем в крепостта

и да се срещнем с господаря. Така че още днес по някое време ще мога да му се поклоня. – Тя се усмихна накриво. – Разбрах, че и вие имате среща с него, та реших да ви поздравя. Надявам се, че нямате нищо против.

– За мен е удоволствие да се видя с вас, Гьоко-сан. С радост бих ви посетила и вас, и Кiku-сан или бих ви поканила да ми дойдете на гости, но за жалост съм възпрепятствувана.

– Да, жалко. Тъжни времена настъпиха. Трудно им е на благородниците. И на селяните също. Горката Кiku-сан се поболя от притеснение, задето загуби благоволенieto на нашия господар.

– Убедена съм, че не го е изгубила, Гьоко-сан. Той... Торанага-сама има да решава твърде неотложни проблеми.

– Така е, вярно е. Може би ще пием заедно чай, Тода-сама?

– Много съжалявам, но ми е заповядано да свърша една работа. Иначе с удоволствие.

– Ах, да, трябва да отидете на кораба на Анджин-сан. Бях забравила, извинете. Как е Анджин-сан?

– Предполагам, че е добре – ядоса се Марико, че Гьоко е осведомена за личните й дела. – Откак сме тук, съм го виждала само веднъж, и то за няколко минути.

– Интересен мъж. Много интересен. Тъжно е човек да не се среща с приятелите си, нали?

И двете жени се усмихваха любезно, разговаряха учтиво и безгрижно в присъствието на нетърпеливите самураи, които ги наблюдаваха и слушаха разговора им.

– Чух, че Анджин-сан е посетил приятелите си – екипажа си. Какви ли са му впечатленията?

– Не ми е споменавал нищо, Гьоко-сан. Нали ви казах – видях го само за минута-две. Извинете ме, но трябва да тръгвам...

– Тъжно е да не вижда човек приятелите си. Може би аз ще мога да ви кажа някои неща за тях – например, че живеят в селището на ета.

– Какво...

– Да. Оказа се, че те сами са помолили да живеят там и го предпочитат пред цивилизованите квартали. Странно, нали? Не е като Анджин-сан. Той е съвсем различен. Казват, че там се чувствували като у дома си – в селището на ета. Любопитно, не намирате ли?

Марико си спомни колко особен й се стори той тогава на стълбите. Сега всичко ми е ясно, помисли си тя. Ета! О, Богородице, горкичкият! Колко ли се е засрамил!

– Извинете, Гьоко-сан, не ви чух какво казахте.

– Казах, че Анджин-сан е много различен от тях.

– А те какви са? Виждали ли сте ги?

– Не, Тода-сама. Не бих стъпила там. Пък и какво общо мога да имам с тях? Или с ета? Трябва да мисля за клиентите си и за моята Кику-сан. И за сина си.

– Ах, да, синът ви.

Лицето на Гьоко придоби под слънчобрана тъжен израз, ала очите ѝ си останаха същите – кафяви като кимоното и корави като кремък.

– Извинете, но предполагам, че нямате представа защо изгубихме благоволенieto на нашия господар?

– Не, и съм убедена, че грешите. Договорът нали е подписан? Както се споразумяхте?

– О, да, благодаря. Получих кредитно писмо до търговците на ориз в Мишима – без сумата, която се съгласихме да приспадне. Но аз нямах пред вид парите. Какво са те, когато си загубил благоволенieto на господаря си – който и да е той. Нали така?

– Сигурна съм, че не сте права.

– Аз се безпокоях и за вашето благоволение, Тода-сама.

– Винаги ще го имате. Както и приятелството ми, Гьоко-сан. Може би ще имаме възможност да си поприказваме някой път, а сега наистина трябва да си вървя...

– Ах, да, колко сте любезна. Много съм ви благодарна – додаде с най-медения си гласец Гьоко, когато Марико се обърна да си върви. – Но ще имате ли време? Нали утре отпътувате? За Осака...

Марико усети ледено пробождане в гърдите си – капанът се затвори.

– Какво ви стана, Тода-сама?

– Нищо... нищо, Гьоко-сан. Ще ви... ще ви бъде ли удобно довечера... в часа на кучето?

– Много сте мила, Тода-сама. Ах, да, ако се срещнете още сега с господаря, нали ще се застъпите за нас? Толкова малко благоволение ни е нужно.

– С удоволствие. – Марико се замисли за момент. – Но за някои благоволения човек може да моли, без това да означава, че ще ги получи.

Гьоко настръхна.

– О! Нима сте го помолили вече за... за онази услуга?

– Разбира се, нали ви обещах – внимателно каза Марико. – Нали

Кику-сан е негова фаворитка, а вие – предана васалка? Нали и друг път в миналото са ви били правени услуги?

– Моите молби са винаги толкова незначителни. Всичко, което ви казах, Тода-сама, е все още в сила. Дори може би повече.

– Относно гладните кучета?

– Относно дългите уши и безопасните езици.

– Ах, да! И тайните.

– Толкова лесно може да ми угоди човек. Единствено моля за разположението на господаря... и вашето, Тода-сама. Това не е много, нали?

– Не, и ако имам подходящ случай... Но не мога да обещавам нищо.

– Довиждане до довечера, Тода-сама.

Поклониха се една на друга и самураите всъщност нищо не разбраха. Мариико се качи в носилката, сподиряна от още поклони, прикривайки страха, който я сковаваше, и малкият кортеж потегли. Гьоко втрепенено го проследи с поглед.

– Ей, жено! – подвикна ѝ грубо млад самурай, който минаваше покрай нея. – Какво стоиш тук? Върви си гледай работата!

– Хм! – презрително изсумтя Гьоко, с което развесели останалите. – Жено ли казваш, паленце? Ако реша да ти свърша работата, може да се окаже, че няма нищо за вършене! Пък и ти си толкова мъж, че още няма какво да бръснеш!

Самураите се засмяха. А тя вирна гордо глава и мина безстрашно покрай тях.

– Добър ден – поздрави Блакторн.

– Добър ден, Анджин-сан. Изглеждате щастлив.

– Благодаря. Щастлив съм, че виждам такава прекрасна дама.

– Благодаря. Как е корабът? – попита Мариико.

– Екстра! Искате ли да се качите и да го разгледате? С удоволствие ще ви разведа.

– А може ли? Заповядано ми е да чакам тук Торанага-сама.

– Да, ние всички го чакаме. – Блакторн се обърна към най-старшия от самураите на пристана. – Капитан, аз заведа Тода-сама горе. Покажа кораб. Когато Торанага-сама пристигне – вие ме викате, нали?

– Както желаете, Анджин-сан.

Блакторн тръгна пред нея по мостчето. Бариерите се охраняваха от самураи и охраната беше по-засилена от всеки друг път – както на

брега, така и на самия кораб. Първо се качи на кварталдека.

– Това тук е моето царство! – гордо се похвали той.

– Има ли някой от екипажа на кораба?

– Не, никой. Поне днес, Марико-сан. – Той започна да я развежда колкото се можеше по-бързо, след което я поведе надолу по трапа. – Това е главната каюта. – Големите закръглени прозорци на носа гледаха към брега. Той затвори вратата. Бяха сами.

– Това вашата каюта ли е? – попита тя.

Той поклати глава, без да откъсва поглед от нея. Тя се хвърли в прегръдките му. Той я притисна до болка.

– Ако знаете как ми липсвахте!

– И вие на мен!

– Толкова неща имам да ви разкажа. И да ви питам – задъхано започна той.

– А аз мога само да ви кажа, че много ви обичам – потръпна тя в ръцете му и се опита да забрави ужаса си, че Гьоко или някой друг може да ги издаде. – Така ме е страх за вас!

– Не се бойте от нищо, Марико, моя любов! Всичко ще бъде наред!

– И аз така си казвам. Но днес е вече невъзможно да се приеме карма и божията воля.

– Вие бяхте тъй хладна последния път!

– Тук сме в Йедо, любов моя. Отвъд Първия мост.

– Нали заради Бунтаро-сан беше всичко? Кажете ми!

– Да – простичко потвърди тя. Заради него и заради решението на Торанага да се предаде. То е толкова позорно, толкова излишно... Не съм допускала, че един ден ще изрека такива думи, но не мога да не ги кажа. Много жалко!

Тя се сгуши в ръцете му, търсейки закрила в мощните му рамене.

– Щом отиде в Осака, и с вас е свършено, нали?

– Да. Родът Тода е прекалено могъщ и значителен. Мен във всеки случай със сигурност няма да ме оставят жива.

– Тогава трябва да дойдете с мен. Ще избягаме заедно. Ще...

– Съжалявам, но за бягство и дума не може да става.

– Освен ако не разреши Торанага, нали?

– Че защо ще ни разреши?

Блакторн ѝ предаде набързо разговора си с Торанага, без да спомене обаче, че е молил и за нейния развод.

– Знам, че мога да принудя свещениците да накарат Оноши и Кияма да минат на негова страна, ако той ми разреши да превзема

тазгодишния Черен кораб – възбудено завърши той. – Знам, че мога да го пленя!

– Да – промърмори тя, доволна заради църквата и че го спира решението на Торанага. Отново претегли наум плана му и не откри грешка. – Идеята е добра, Анджин-сан. Сега, щом като Харима е негов враг, не виждам защо Торанага да не заповяда да извършите това нападение – при условие, че беше решил да воюва, а не да се предаде.

– Ако Кияма или Оноши, или и двамата преминат на негова страна, това ще наклони ли везните в негова полза?

– Да. Ако и Дзатаки е негов съюзник и разполага с време. – Тя вече му беше обяснила стратегическото значение на северния път, контролиран от Дзатаки. – Само че Дзатаки му е враг.

– Слушайте, аз мога да притисна свещениците. Съжалявам, но те наистина са мои заклетни врагове, макар да са ваши духовни наставници. Мога да се справя с тях от негово име – пък и от мое собствено. Ще ми помогнете ли да му помогна?

– Как? – напрегнато го изглежда тя.

– Помогнете ми да го убедя да ми разреши да си опитам късмета и да отложи заминаването си за Осака.

Откъм пристана се чува конски тропот и гласове. Те прекъснаха разговора си и отидоха до прозореца. До едната от бариерите спряха някакви конници-самураи. Отец Алвито продължи напред, към охраната.

– За какво ли се е домъкнал? – промърмори кисело Блаторн.

Те проследиха с поглед как свещеникът слиза от коня си, вади от ръкава си някакъв свитък и го подава на началника на охраната. Докато онзи го четеше, Алвито разглеждаше кораба.

– Каквото и да търси тук, мисията му е официална – тихичко прошепна тя.

– Чуйте ме, Марико-сан – аз не съм против църквата, а само против свещениците. А и от тях не всички са лоши. Алвито например не е лош човек, но е фанатик. Кълна се в бога, убеден съм – езуитите ще склонят глава пред Торанага, ако пленя Черния им кораб И заплаща догодина другия, защото парите са им нужни. Португалия и Испания имат нужда от много пари. Торанага е по-важен за нас. Ще ми помогнете ли.

– Да, ще ви помогна, Анджин-сан. Но ще ме извините – не мога да предам църквата.

– Искам само да поговорите с Торанага или да ми помогнете да разговарям с него, както предпочитате.

В далечината изсвири рог. Те пак погледнаха през прозореца. Всички бяха насочили погледи на запад. Иззад завоя се показва началото на колоната самураи, придружаващи задалата се откъм крепостта носилка със спуснати перденца.

Вратата на каютата се отвори.

– Анджин-сан, трябва да дойдете, моля – каза самураят.

Блакторн тръгна пред тях по палубата и се спусна по трапа. Кимна хладно, но вежливо на Алвито. Свещеникът беше не по-малко леденостуден, но към Марико се показва крайно любезен.

– Здравейте, Марико-сан. Много ми е приятно да ви видя.

– Благодаря, отче – ниско се поклони тя. Алвито погледна към Блакторн.

– Е, лоцмане, как е корабът?

– Убеден съм, че вече ви е известно.

– Да, знам – огледа Алвито „Еразъм“ с изпънато лице. – Дано господ го прокълне и него, и всички, които се качат на него, ако тръгнат срещу Правата вяра и Португалия.

– Затова ли сте тук? За да пръскате отрова?

– Не, лоцмане. Беше ми наредено да се срещна тук с Торанага. Вашето присъствие ми е също тъй неприятно, както и моето на вас.

– Присъствието ви не ми е неприятно, отче, а само злото, чийто представител сте вие.

Алвито пламна и Марико побърза да се намеси.

– Моля ви, много е лошо да се карате по този начин пред всички. Умолявам ви да бъдете благоразумни.

– Да, моля да ме извините, Марико-сан – съгласи се Алвито и се извърна – към носилката с перденцата, над която се вееше триъгълното знаменце на Торанага. Пред и зад нея крачеха униформени самураи, които заграждаха колона от самураи, облечени в пъстроцветни кимона.

Носилката спря. Завесите се разтвориха. Показа се Ябу. Всички се стъписаха. Но въпреки това се поклониха. Ябу високомерно отвърна на поклоните им.

– А, Анджин-сан, как сте? – обърна се първо към Блакторн.

– Добре, благодаря. А вие?

– Добре, благодаря. Торанага-сама е болен и ме помоли да дойда вместо него. Нали разбирате?

– Да, разбирам – опита да прикрие разочарованието си Блакторн. – Много съжалявам, че Торанага-сама не е добре.

Ябу сви рамене, поздрави почтително Марико и се престори, че не

е забелязал Алвито. После заоглежда кораба.

– *А со десу, Анджин-сан.* Корабът доста се различава от последния път, когато го видях, нали? Да, и корабът, и вие, и всичко е различно – дори светът около нас, и той вече е друг.

– Съжالياвам, но не разбирам. Моля да ме извините, но ваши думи много бързи. А мои... – Той започна да съставя наум фразата, но Ябу го прекъсна гърлено: – Моля ви, Марико-сан, превеждайте.

– Да, различно, Ябу-сама.

– Именно. Вие вече не сте варварин, а самурай и корабът е като нов, нали?

Блакторн видя усмивката на дебелите му устни, войнствената му стойка и изведнъж си спомни Анджино, как бе коленичил на брега, с Кроок в казана, писъците на Питерзоон, вонята в ямата и мозъкът му изкрещя: „Колко излишно беше всичко – целият този ужас, страдание, Питерзоон, Шпилберген и Маецукер, затвора и ета – и за всичко си виновен ти!“

– Какво има, Анджин-сан? – уплаши се Марико от израза на лицето му.

– Какво? О, да, да... Нищо, нищо ми няма.

– Какво му стана? – недоумяваше Ябу.

Блакторн разтърси глава, за да проясни мислите си и да изтрие омразата от лицето си.

– Извинете, нищо ми няма. Глава зле – няма сън. Много съжالياвам. – Той се загледа в очите на Ябу, като се надяваше, че е прикрил опасното си настроение, – Съжالياвам, че Торанага-сама не е добре. Надявам се, че не съм причинил неприятности на Ябу-сама.

– Не, никакви неприятности – отвърна Ябу, като си мислеше: да ти ми донесе само неприятности и откак ти и проклетият ти кораб се появихте на моите брегове, не съм видял нищо друго освен неприятности. Загубих Идзу, загубих оръдията, загубих честта си, а сега и главата ми е в опасност заради един страхливец. – Никакви неприятности, Анджин-сан – добави той любезно. – Торанага-сама ми поръча да ви доведе обещаните от него васали.

– Погледът му се спря на Алвито. – А, Цуку-сан! Защо сте враг на Торанага-сама, а?

– Не съм му враг, Касиги Ябу-сама.

– Ама вашите даймио-християни са му врагове, нали?

– Моля да ме извините, Ябу-сама, но ние сме само свещеници и не отговаряме за политическите възгледи на привържениците на Правата

вяра и не упражняваме контрол над онези даймио, които...

– Правата вяра на тази Божествена страна е шинтоизмът заедно с Дао, учението на Буда!

Алвито премълча. Ябу презрително се извърна от него и изрева някаква заповед. Пъстроцветната, нестройна група самураи започна да се строява пред кораба. Нито един не беше въоръжен. Някои бяха с вързани ръце.

Алвито направи крачка напред и се поклони.

– Моля за извинение, Ябу-сама, но аз трябваше да се срещна с Торанага-сама. А тъй като той няма да дойде...

– Торанага-сама ви искаше тук, за да му превеждате в разговора с Анджин-сан – умишлено грубо го прекъсна Ябу, както го беше напътствувал Торанага. – Да, да превеждате, защото само вие умеете да го правите едновременно с говорещия, нали? Надявам се, че нямате нищо против да превеждате на мен вместо на Торанага-сама, преди да си тръгнете.

– Не, разбира се, че не, Ябу-сама.

– Добре. Марико-сан, Торанага-сама ви моли да следите отговорите на Анджин-сан да бъдат вярно преведени.

Алвито пламна, но се сдържа.

– Да, Ябу-сама – отвърна Марико и изпита силна омраза към него.

Ябу изрева още някаква заповед. Двама самураи приближиха до носилката и донесоха ковчежето на кораба, като едва го мъкнеха.

– Цуку-сан, започнете, слушайте, Анджин-сан, първо – Торанага-сама ме помоли да ви върна това. То е ваша собственост, нали? Отворете го! – нареди той на самураите. Ковчежето беше препълнено със сребърни монети. – Връща го в същия вид, в който беше свалено от кораба.

– Благодаря – каза Блаторн, като не можеше да повярва на очите си. Парите му даваха властта да наеме възможно най-добрия екипаж, без да чака помощ от когото и да било.

– Най-добре да се отнесе в трезора – добави Ябу.

– Да, разбира се.

Ябу махна на самураите да го качат на кораба. После продължи, а ядът на Алвито се разпалваше още повече, докато превеждаше:

– Второ: Торанага-сама каза – свободен сте да си вървите или да останете, както пожелаете. Когато сте на наша земя, вие сте самурай и хатамото и за вас важат самурайските закони. В открито море, далеч от нашите брегове, вие сте онова, което бяхте, преди да дойдете при нас, и можете да се ръководите от варварските закони. Дава ви се доживотно

право да използвате което пожелаете от подвластните на Торанага-сама пристанища, без да ви претърсват пристанищните власти. И последно, тези двеста самураи са ваши васали. Той ме помоли официално да ви ги предам заедно с оръжието, както ви е обещал.

– Значи, мога да отплавам, когато си поискам! Блаторн не вярваше на ушите си.

– Да, Торанага-сама ви разрешава да тръгнете по ваше усмотрение, Анджин-сан. Блаторн се втренчи в Марико, но тя избягваше погледа му и той отново погледна Ябу.

– Мога ли да потегля още утре?

– Да, ако желаете. А сега относно тези самураи – додаде Ябу. – Те всички са ронини от северните провинции. Съгласиха се да ви се закълнат във вечна вяност – на вас и на вашите потомци. До един са добри воители. Никой не е извършил престъпление, което да може да се докаже. Станали са ронини, защото господарите им са били убити или са умрели, или са били свалени. Много от тях са се, сражавали на кораби срещу вако. – Ябу се усмихна с характерната си злобна усмивка. – Някои може да са били и вако – знаете ли какво е вако?

– Да, Ябу-сама.

– Онези с вързаните ръце са вероятно бандити или вако. Дойдоха заедно и изразиха желание да ви служат безстрашно в замяна на прошка за минали престъпления. Заклеха се на Нобору-сан, който лично подбра всички тези хора по заповед на Торанага-сама, че не са извършили престъпления срещу Торанага-сама или някой от васалите му. Можете да ги приемете един по един или всички заедно, а пък ако не ги искате, можете да ги отхвърлите. Разбрахте ли?

– Значи, мога да отхвърля някои от тях?

– Че защо? – учуди се Ябу. – Нобору-сама много грижливо ги е подбрал.

– Да, разбира се, извинете – уморено каза Блаторн, който долови, че настроението на Ябу започва да се разваля. – Разбирам много добре. А какво ще стане с вързаните, ако не ги приема?

– Ще им отсечем главите, разбира се. Но това няма нищо общо с тази работа. Елате с мен.

Ябу тръгна към носилката. Блаторн погледна към Марико.

– Мога да си тръгна, чухте ли?

– Да.

– Това значи... Имам чувството, че сънувам... Той каза...

– Анджин-сан!

Блакторн послушно забърза към Ябу. Сега носилката бе направена да служи като подиум. Един писар беше поставил ниска масичка със свитъци. Малко по-нататък самураите охраняваха голям куп дълги и къси мечове, копия, щитове, бойни брадвички, лъкове, стрели и какво ли не оръжие, което носачите разтовариха от конете. Ябу махна на Блакторн да седне до него, а Алвито и Мариико седнаха пред тях. Чиновникът започна да извиква имена от някакъв списък. Извиканият се приближаваше, кланяше се много тържествено, съобщаваше си името и родословието, заклеваше се във вярност, подписваше се под някакъв документ и го подпечатваше с капка кръв, която писарят сръчно изцеждаше, след като му пробждаше един пръст. После всеки коленичеше още веднъж пред Блакторн, ставаше и се завързваше към купа с оръжието. Отначало получаваше големия меч, после и късия. Всеки самурай със страхопочитание се докосваше до мечовете, разглеждаше ги най-внимателно, изразяваше гордостта си от прекрасното им качество и ги затъкваше в пояса си с кръвожаден възторг. След това получаваше и останалото оръжие, както и щит. А когато заемаха новите си места, изцяло въоръжени, те отново бяха самураи, а не ронини, усещаха прилив на свежа сила, стойката им беше по-изправена, а изразът на лицето – по-свируп.

Най-накрая дойде ред на тридесетте ронини с вързани ръце. Блакторн настоя лично да разреже вървите на всеки един. Те се заклеха във вярност като останалите:

– Кълна се в самурайската си чест, че вашите врагове са и мои врагове и ще ви се подчинявам безпрекословно.

След клетвата им бе раздадено оръжието.

– Урага-но-Гадамаса! – извика Ябу.

Мъжът направи крачка напред. Сърцето на Алвито подскочи. Урага – брат Жозеф – бе стоял незабелязан встрани сред групичката самураи. Беше без оръжие, облечен в просто кимоно, а на главата си имаше бамбукова шапка. Ябу се ухили доволно, забелязал как се разстрои отец Алвито, и се обърна към Блакторн:

– Анджин-сан, представям ви Урага-но-Гадамаса. Самурай, понастоящем ронин. Познахте ли го? Разбирате ли какво значи думата „познавам“?

– Да, разбирам. Познах го.

– Добре. Преди християнски свещеник.

– Да.

– Сега не. Разбирате? Сега ронин.

– Разбирам, Ябу-сама.

Ябу не откъсваше поглед от Алвито, който на свой ред наблюдаваше втрещено отречлия се от вярата си езуит. Урага го гледаше с нескривана омраза.

– А, Цуку-сан! И вие го познахте, нали?

– Да, познах го, Ябу-сама.

– Готов ли сте пак да превеждате – или нямате вече сили?

– Моля ви да продължим, Ябу-сама.

– Добре – махна Ябу към Урага. – Чуйте, Анджин-сан, Торанага-сама ви дава и този човек, ако го искате. Преди е бил християнски свещеник – по-скоро послушник. Но вече не е. Върна се към Правата вяра на шинто и... – Той млькна, тъй като езуитът не превеждаше. – Точно ли предадохте думите ми, Цуку-сан? Правата вяра на шинто?

Свещеникът не каза нищо. Въздъхна, но след това преведе думите на Ябу, като добави от себе си:

– Това са негови думи, Анджин-сан, господ да го прости.

Марико се направи, че не е чула този коментар, и още повече намрази Ябу. Закле се в себе си един ден да му отмъсти.

Ябу не ги изпускаше от поглед. После продължи:

– Така че Урага-сан е бивш християнин. А сега е готов да служи на вас. Говори варварския език и езика на свещениците и е един от четиримата млади самураи, които бяха изпратени във вашите земи. Дори се е срещнал с най-главния християнин на всички християни, поне така казват. Но сега ги мрази всички, също като вас. – Ябу наблюдаваше Алвито и се стремеше да го предизвика, а от време на време очичките му се стрелкаха и към Марико, която слушаше напрегнато. – Мразите християните, нали Анджин-сан?

– Да, повечето католици са мои врагове – отговори той предпазливо, като не забравяше нито за миг присъствието на Марико, вперила безжизнен поглед в далечината.

– Испания и Португалия са врагове на моята страна.

– Християните са и наши врагове. Нали, Цуку-сан?

– Не, Ябу-сама. Християнството дава ключ към вечен живот.

– Вярно ли е, Урага-сан? – попита Ябу.

Урага поклати отрицателно глава. Гласът му стържеше от омраза.

– Вече не мисля така, Ябу-сама.

– Кажете го на Анджин-сан.

– Сеньор Анджин-сан – започна Урага със силен акцент, но на правилен португалски, който лесно се разбираше. – Не мисля, че католицизмът е ключалката... искам да кажа ключът към безсмъртието.

– Съгласен съм с вас – отвърна Блаторн.

– Добре – продължи Ябу. – Торанага-сама ви дава и този ронин, Анджин-сан. Той е отстъпник, но е от добро самурайско потекло. Закле се, че ако го приемете, ще ви служи като секретар, преводач и ще върши всичко, което му заръчате. Ще трябва да му дадете мечове. Нещо друго, Урага? Кажете ми сам.

– Моля да ме извините, сеньор. – Урага свали шапката си. Косата му бе набола и темето му бе обръснато като на самурай, но все още нямаше плитка. – Първо, искам да ви кажа, че се срамувам, задето косата ми не е, както се полага, и нямам плитка, както подобава на един самурай. Ала тя ще порасне, а това, че още нямам плитка, не значи, че не съм достоен за самурай. – Той си сложи отново шапката, преведе на Ябу собствените си думи, а стоящите наблизко ронини не изпуснаха нито дума от разговора. – Второ, моля да ме извините, но не умея да се бия с мечовете или с каквото и да било друго оръжие. Никога не съм се учил да се бия. Но ще се науча – повярвайте ми, ще се науча. Простете ми този срам. Кълна се в абсолютната си вяност и ви моля да ме приемете...

По лицето и гърба му се стичаха капки пот. Блаторн каза състрадателно:

– *Шигата га най, нее? Укеру анатауа десу, Урага-сан.* Какво значение? Приемам ви, Урага-сан.

Урага се поклони и отново обясни на Ябу какво е казал. Никой не се изсмя – освен Ябу, но смехът му бе прекъснат от свадата, избухнала между последните двама ронини, които се бяха скарали при избора на останалите мечове.

– Ей, вие двамата! Я млъквайте! – извика им той.

И двамата едновременно се обърнаха рязко към него, а единият му се озъби:

– Вие не сте ни господар! Къде са ви обноските? Кажете „моля“ или сам млъквайте!

Ябу скочи като стрела и се нахвърли към оскърбилият го ронин, вдигнал високо меча си. Всички се разпръснаха, а ронинът хукна да бяга, дотича до ръба на кея, измъкна с рязко движение меча си и се извърна да пресрещне нападението, като нададе свиреп боен вик. В същия момент приятелите му хукнаха да му помагат с извадени мечове и Ябу се озова в клопка. Ронинът се хвърли в атака. Ябу избягна яростния му замах, замахна в отговор, не улучи и в същия миг останалите се спуснаха да го убият. Самураите на Торанага се втурнаха прекалено късно да му помагат, разбрали, че с него е свършено.

– Спрете! – изкрещя на японски Блаторн. Всички замръзнаха от силния му глас.

– Вървете там! – посочи той мястото, където се бяха строили преди това васалите му. – Веднага! Заповед!

За миг всички на пристана останаха неподвижни. След това магията сякаш се разруши и те се размърдаха. Ябу се втурна към ронина, който го беше оскърбил. Той отскочи назад, после отстъпи настрана, вдигна меча си застрашително с две ръце над главата си и зачака безстрашно следващото нападение. Приятелите му се колебаеха.

– Вървете там! Веднага! Заповед!

Те отстъпиха неохотно и прибраха мечовете си в ножниците. А Ябу и противникът му започнаха да кръжат един около друг и да се дебнат.

– Вие! – продължи да вика Блаторн. – Спрете! Долу меча! Аз заповядвам!

Без да изпуска от яростния си поглед Ябу, ронинът чу заповедта и облиза устни. Направи две лъжливи движения вляво и вдясно, Ябу отстъпи малко назад, а той се възползува от това, за да се измъкне, дотича до Блаторн и сложи меча си в краката му.

– Подчинявам ви се, Анджин-сан. Аз не го нападнах пръв.

– Ябу-сан! – извика Блаторн. – Много съжалявам, мисля че е грешка, нали? Може би...

Но Ябу избълва гневен порой от думи и се втурна към ронина, който пак побягна без признак на страх.

Алвито стоеше безпристрастен, но му стана забавно.

– Ябу-сан каза, че няма никаква грешка, Анджин-сан, и че този негодник трябва да умре. Никой самурай не може да преглътне подобна обида.

Блаторн усети, че погледите на всички са вперени в него, и отчаяно се опита да вземе някакво решение. Ябу дебнеше човека, а вляво един от самураите на Торанага опъна тетивата на лъка си. Единственият шум, който се чуваше, беше пръхтенето, тичането и виковете на двамата, които си разменяха някакви реплики. Ронинът отстъпи назад, обърна се и хукна да обикаля пристана – ту на зигзаг, ту с лъжливи хватки, за да заблуди противника си, като през цялото време злобно съскаше нещо.

– Предизвиква Ябу, Анджин-сан – започна да обяснява Алвито. – Казва му: аз съм самурай и не убивам невъоръжени мъже като вас. Вие не сте самурай, а смърдящ на тор селянин. А, видяхте ли, ето, не сте никакъв самурай, а ета... – Езуитът млькна, тъй като Ябу избълва някаква

гневна тирада, сочейки един от самураите. – Ябу му казва: ей, вие, дайте му меча...

Ронинът се поколеба и погледна към Блаторн да чуе неговото нареждане. Ябу също се обърна към Блаторн и изкрещя:

– Дайте му меча!

Блаторн вдигна меча от земята.

– Ябу-сан, моля, не се бийте – опита се пак да го успокои, макар че страшно му се искаше да го види мъртъв.

– Дайте му меча! – изрева отново Ябу.

Гневен шепот премина през хората на Блаторн. Той вдигна ръка.

– Тихо! – После погледна своя васал, ронина. – Елате тук, моля.

Мъжът погледна към Ябу, направи лъжливи маневри наляво и надясно, но Ябу всеки път замахваше с меча си, обладан от дива ярост. Накрая ронинът успя да се измъкне и да дотича до Блаторн. Този път Ябу не го подгони. Само чакаше настървен, като млад бик, който рие с копито и се готви за нападение. Ронинът се поклони на Блаторн и се хвърли напред. Мечовете пуснаха искри, после още веднъж. Двамата противници този път се дебнеха мълчаливо. Още едно яростно спречкване – и мечовете иззвъняха. Ала Ябу се препъна и ронинът се метна напред да го довърши. Ябу обаче отскочи встрани и замахна с всички сили. Само с един удар отсече ръцете на ронина, както стискаха меча. За миг той остана неподвижен, загледан във внезапно окъселите си ръце, и нададе страховит вой. С още едно движение Ябу му отсече и главата.

Възцари се пълна тишина в следващия миг се разнесоха бурни ръкопляскания по адрес на Ябу, който замахна още веднъж към потръпващото тяло. И чак тогава, отмъстил за своята чест, той вдигна главата за плитката, изплю се в лицето и я захвърли настрани. Сетне все така безмълвно се приближи до Блаторн и се поклони.

– Моля да извините лошите ми обноски, Анджин-сан – много вежливо започна той, а Алвито превеждаше. – Благодаря, че му дадохте меча. Извинете ме за кръсъците. Благодаря също така за предоставената ми възможност с чест да окъпя меча си в кръв. – Той погледна подарения от Торанага меч, старателно разгледа острието. Беше все така безупречно. Развърза копринения си пояс и започна да го чисти от кръвта. – Никога не докосвайте острието с ръце, Анджин-сан, защото се поврежда. То трябва да се допира само до коприна или до тялото на врага. – Ябу мълкна и вдигна поглед нагоре. – Мога ли най-учтиво да ви предложа да позволите на васалите си да изпробват остриетата на мечовете си? Това ще е добро предзнаменование.

Блакторн се обърна към Урага:

– Кажете им.

Вече беше късно, когато Ябу се прибра у дома. Слугите поеха изцапаните му, напоени с пот дрехи и му подадоха чисто домашно кимоно, обуха го в чисти таби. Жена му Юрико го очакваше на прохладната веранда с чай и саке, и двете изпускащи пара – той ги обичаше горещи.

– Саке, Ябу-сан? – обърна се тя към него. Юрико беше висока и слаба, с прошарена коса. Тъмното ѝ кимоно беше от проста материя, на която светлата ѝ кожа се открояваше приятно.

– Благодаря, Юрико-сан – засърба Ябу горещото вино, което силно пареше на гърлото му и му доставяше истинска наслада.

– Чух, че всичко е минало добре.

– Да.

– Какъв нагъл ронин!

– Всъщност той ми направи голяма услуга. Сега се чувствам добре. Окървавих меча на Торанага и вече е наистина мой. – Ябу допи чашата си и тя веднага я напълни. Ръката му докосна гальовно дръжката на меча. – Но схватката не би ви доставила удоволствие. Той беше същинско дете – хвана се в първата клопка, която му поставих.

Тя го докосна нежно.

– Радвам се за вас, съпруже.

– Благодаря, но за мен наистина не представляваше никаква трудност – засмя се Ябу. – Ала да бяхте видели свещеника! Ето, това щеше да ви направи удоволствие – как се изпоти само този варварин! Никога не бях го виждал толкова ядосан. Направо щеше да се задуши от ярост – едва успяваше да се сдържа. Канибал такъв! Те всички са канибали. Жалко, че няма как да ги изличим от лицето на земята, преди ние самите да напуснем този свят.

– Мислите ли, че Анджин-сан може да се справи с тях?

– Ще се помъчи. С десет кораба като неговия и десет такива като него бих могъл да контролирам водите оттук до Кюшу. А само с него бих могъл да навредя много на Кияма, Оноши и Харима, да смажа Джикю и да си възвърна Идзу. Скоро всеки даймио ще може да се нахвърли върху личния си враг. Идзу ще бъде в безопасност и отново в мои ръце. Не разбирам защо Торанага пуска Анджин-сан на свобода. Още едно глупаво прахосничество!

Той сви юмрук и удари с него по рогозката. Прислужницата трепна,

но не отрони нито звук. Юрико изобщо не помръдна. Лека усмивка про-
бяга по лицето ѝ.

– А как прие Анджин-сан свободата си и васалите?

– Беше щастлив като малко дете с нова играчка. Той... – Ябу се
намръщи, спомнил си нещо. – Едно обаче не разбирам. Когато онези ва-
ко ме наобиколиха, с мен беше свършено. А той ги спря и ми подари
живота. Не виждам защо го направи. Малко преди това прочетох силна
омраза по лицето му. Толкова е наивно да се преструва – като че ли ня-
кога ще му имам доверие.

– Подари ви живота?

– Да. Странно, нали?

– Да. Много странни неща се случват напоследък, съпруге. – Тя ос-
вободи прислужницата и попита тихо: – Какво всъщност искаше
Торанага?

Ябу се наклони към нея и прошепна:

– Струва ми се, че възнамерява да ме прави главнокомандуващ.

– Че защо? Да не би Железния юмрук да е на смъртно легло? – учу-
ди се Юрико. – Ами Судара-сама? А Бунтаро? А Нобору-сама?

– Кой знае, жено? Те всички изгубиха благоволението му. Торанага
толкова често си мени мненията, че никой не може да предвиди какво
ще направи в следващия момент. Първо ме помоли да отида на пристана
вместо него и ми нареди какво точно да кажа и как да постъпя, после за-
говори за Хиромацу – колко бил остарял – и ме попита какво е искрено-
то ми мнение за мускетния полк.

– Да не би отново да се готви за „Алено небе“?

– „Алено небе“ си е по начало готово. Но не му стига смелост да го
обяви. За него трябва да имаш дарбата да поведеш и много умение. Ед-
но време ги имаше, но вече не го бива. Сега е само сянката на предиш-
ния Миновара. Не можах да повярвам на очите си, като го видях на как-
во е заприличал. Много съжалявам за грешката си – трябваше да се при-
съединя към Ишидо.

– А аз мисля, че изборът ви е правилен.

– Какво?

– Първо се изкъпете, а за после съм ви приготвила един подарък.

– Какъв подарък?

– Брат ви Мидзуно ще дойде да ви посети след вечеря.

– Че на това подарък ли му викате? – наежи се Ябу. – За какво ми е
потрябвал този стар глупак?

– Сведения и мъдрост, чути дори от един глупак, могат да се

окажат не по-малко ценни, отколкото ако са получени от мъдър съветник. А понякога дори и повече.

– Какви сведения?

– Първо банята. И вечерята. Тази вечер трябва да сте много бодър, Ябу-сан. Ябу можеше да настоява и да я притисне, но банята го изкуши и беше обладан от приятна нега, каквато отдавна не бе изпитвал. Това се дължеше донякъде на почителното отношение на Торанага сутринта, а донякъде на уважението, засвидетелствувано му през последните няколко дни от генералите. Но най-вече се дължеше на извършеното убийство, на радостната тръпка, която се бе предала от меча на ръката и чрез нея – на главата. Ах, какво удоволствие е да убиеш с такава точност, изправен като мъж срещу мъж – пред други мъже! Подобно изживяване е достъпно на малцина, и то много рядко – толкова рядко, че когато ти се случи, трябва да го оцениш и да му се насладиш.

Така че остави жена си и се отдаде още повече на радостта си. Отпусна се в грижовни ръце, които освежиха тялото му, а след това, разведрен и обновен, излезе на верандата. Последните слънчеви лъчи проблясваха на небето. Месечината тъкмо изгряваше, съвсем изтъняла. Една от личните му прислужнички му поднесе вечерята. Яде малко, в пълно мълчание. Супа, риба и мариновани зеленчуци.

Момичето се усмихна приветливо.

– Да ви приготвя ли постелята, господарю? Той поклати глава отрицателно.

– По-късно. Преди това кажете на жена ми, че искам да я видя. Юрико се появи незабавно, облечена в чисто, но доста износено кимоно.

– *Со десу ка?*

– Брат ви чака. Трябва да поговорите насаме. Първо приеете него, а сетне двамата с вас ще си говорим – също насаме. И ви моля да бъдете търпелив.

Касиги Мидзуно, по-младият брат на Ябу и баща на Оми, беше дребен човечец с изпъкнали очи, високо чело и рядка коса. Мечовете като че ли му пречеха, пък и той почти не можеше да си служи с тях. Дори с лък и стрела не го биваше много.

Той се поклонил и похвали Ябу за уменията, което бе проявил след победа, защото новината за подвига му бързо бе стигнала до крепостта и още повече бе повдигнала репутацията на Ябу като умел войн. След това, изгарящ от желание да угоди, той пристъпи към същността на въпроса.

– Получих днес шифровано писмо от сина си, Ябу-сан. Юрико-сан

реши, че е най-добре да ви го предам лично.

Той подаде свитъка заедно с разшифрования текст. Съобщението на Оми гласеше:

„Татко, моля ви, съобщете незабавно и насаме на Ябу-сама: първо, Бунтаро пристигна в Мишима тайно и през Такато. Един от хората му се изгърва след вечерята с много пиене, която дадох в тяхна чест. Второ, по време на това тайно посещение в Такато, продължило три дни, Бунтаро се е видял на два пъти с Дзатаки-сама и три пъти се е срещал с майката на Дзатаки. Трето, преди Хиромаци да отпътува от Мишима, той казал на новата си наложница Око-сан да не се безпокои, защото, «докато съм жив, Торанага-сама няма да напусне Кванто». Четвърто...“

Ябу вдигна поглед от писмото.

– Откъде знае Оми-сан какво е казал Железния юмрук насаме на наложницата си? Нали нямаме шпиони в къщата му?

– Вече имаме, Ябу-сан. Четете, моля ви, по-нататък.

„Четвърто, Хиромаци е решил да извърши предателство, ако се наложи да затвори Торанага в крепостта на Йедо, да обяви «Алено небе» против волята на Торанага, със или без съгласието на Судара-сама. Пето, на всички тези истини може да се вярва, тъй като източникът е достоверен. Личната прислужница на Око-сан е дъщеря на дойката на моята съпруга и е постъпила при Око-сан тук, в Мишима, след като за жалост предшественицата ѝ се разболяла от някаква странна болест. Шесто, Бунтаро-сан не е на себе си – ходи омърлушен, замислен, вечно ядосан, днес умишлено предизвика един самурай и го накълца, като през цялото време сипеше гръмки ругатни по адрес на Анджин-сан. И последно, шпионите ни докладваха, че Икава Джикю е свикал в Суруга десет хиляди души, готови да нахлуят през границите ни. Моля ви да предадете на Ябу-сама моите най-сърдечни поздрави...“

Останалата част от посланието беше без значение.

– Значи, така, а? Джикю? Нима ще си отида от този свят, без да откъсна на този изверг.

– Имайте търпение, съпруге – зауспокоява го Юрико. – Кажете му, Мидзуно-сан.

– Господарю – започна дребният човечец, – месеци наред вече се

опитваме да задвижим вашия план – онзи, който предложихте още с пристигането на Анджин-сан. Нали си спомняте – че с толкова много сребро... споменахте, че сто или в краен случай петстотин монети в ръката на някой готвач ще премахнат завинаги Икава Джикю. – Очите на Мидзуно придобиха още по-жабешки вид. – Оказа се, че Мура, кметът на Анджино, има братовчед, чийто брат в момента се смята за най-добрия готвач в Суруга. Днес чух, че е бил приет на работа при Джикю. Вече му дадохме двеста с обещание да додадем до петстотин...

– Нямаме толкова пари! Невъзможно! Откъде да взема петстотин... И без това съм затънал до гуша в дългове и никой няма да ми отпусне вече и сто монети кредит!

– Моля да ме извините, но сумата вече я имаме. Не всички пари на варварина останаха в ковчежето. Хиляда монети бяха отклонени оттам, преди да бъдат официално преброени. Много се извинявам.

Ябу се опули насреща му. – Как така?

– Оми-сан наредил това от ваше име. Парите били донесени тайно тук, при Юрико-сан, с чието съгласие е било извършено това отклоняване на парите, за да не се предизвика вашият гняв.

Ябу се замисли и доста дълго мълча.

– И по чия заповед стана това?

– По моя. След като поисках разрешение.

– Благодаря, Мидзуно-сан. И на вас, Юрико-сан. – Поклони се Ябу и на двамата. – Значи, така, а? Джикю? Най-сетне! – Той сърдечно потупа брат си по рамото и дребният човечец направо се разтопи от радост, което беше много трогателно. – Добра работа сте свършили, братко. Ще ви изпратя няколко топа коприна от хазната. Как е съпругата ви?

– Много е добре и моли да ви предам най-сърдечните й пожелания.

– Трябва да вечеряме някой път заедно. Добре, много добре! А сега, що се отнася до останалите точки в писмото, какво е вашето мнение?

– Нямам мнение, господарю, и много ще ми е интересно да чуя вие какво мислите.

– Първо... започна Ябу, но като забеляза какъв поглед му хвърли Юрико, замлъкна, промени намерението си и каза нещо съвсем различно от онова, което възнамеряваше: – Първо и последно: мисля, че синът ви Оми-сан е един верен и прекрасен васал. Ако имах власт над бъдещето си, бих го повишил – той наистина заслужава.

Мидзуно се топеше от удоволствие. Ябу продължи да проявява търпение към него, да бърби, да го хвали и щом приличието вече позволяваше, го отпрати да си върви.

Юрико заповяда да донесат чай. Когато останаха на четири очи, той отново попита:

– Какво означава останалото?

Лицето ѝ сияеше от обзелата я радостна възбуда.

– Извинете ме, моля, но искам да ви подсказва нова идея: Торанага се преструва, прави ни на глупаци и няма никакво намерение – и никога не е имал – да ходи в Осака и да се предава.

– Глупости!

– Нека ви изтъкна няколко факта... Ах, господарю, не можете да си представите какъв късмет имате, че Оми ви е васал и глупавият ви брат е задигнал хиляда монети! А доказателство за моята теория е следното: Бунтаро-сан, много доверен приближен, е бил изпратен тайно при Дзатаки. Защо? Очевидно за да отнесе ново предложение. Кое би изкушило Дзатаки? Кванто и само Кванто. Значи, предложението е Кванто в замяна на съюзничество, след като Торанага отново стане председател на Съвета на регентите – нов съвет с нов мандат. Тогава вече ще може да си позволи да му даде Кванто. – Тя помълча, след което усърдно продължи: – Ако той убеди Дзатаки да измени на Ишидо, това ще означава, че е изминал една четвърт от пътя до столицата. И как може да се затвърди споразумението с брат му? Чрез заложници! А днес следобед разбрах, че Судара-сама, жена му Генджико и децата им заминават след десет дни да погостуват на достопочтената си баба в Такато.

– Всичките?

– Да. И още нещо: Торанага връща на Анджин-сан кораба, ремонтиран като нов, заедно с оръжието и барута, двеста фанатика и колкото си иска пари – или поне достатъчно, за да наеме в Нагасаки варвари, вако и всякаква подобна измет. Защо? За да може да нападне Черния кораб на варварите. Ако няма Черен кораб, няма и пари, а това ще причини големи неприятности на свещениците християни, които държат в ръцете си Кияма, Оноши и всичките даймио-християни – тези предатели!

– Торанага не би посмял да направи такова нещо! Тайко се опита и не успя, а той беше всемогъщ. Варварите ще се ядосат и ще си отидат завинаги. И с нашата търговия е свършено.

– Да. Ако ние направим подобно нещо. Но този път варварин застава срещу варвари! Ние нямаме нищо общо с тази работа. Ами ако Анджин-сан нападне Нагасаки и го подпали – нали Харима сега е враг, както Кияма и Оноши, а заради тях и повечето даймио-християни в Кюшу? Ако предположим, че Анджин-сан подпали още няколко техни пристанища, попречи на корабоплаването им и същевременно...

– И същевременно Торанага обяви „Алено небе“! – не издържа Ябу.

– Да, точно така! – съгласи се с щастлива усмивка Юрико. – Всичко това обяснява поведението на Торанага. При това подобна интрига е тъй типична за него! Та нали всъщност прави онова, което винаги е правил в тежки моменти – изчаква и се мъчи да печели време: оттук един ден, оттам втори и току-виж, минал цял месец, той отново насъбрал сили и помел всичките си противници. Вече спечели цял месец, откакто Дзатаки му връчи поканата да се яви в Осака.

Ябу усети пулса си чак в ушите.

– Значи, сме в безопасност?

– Не, но с нас още не е свършено. Убедена съм, че не се е предал. – Тя се поколеба.

– Обаче всички се хванаха на въдицата. Много е хитър, нали? Всички се хванаха като нас. Но тази вечер цялата работа ми се изясни. Оми ми разкри ключа към загадката. Бяхме забравили, че Торанага е голям актьор от театъра „Но“ и лицето му е като маска. – Приема всяко изражение, което му е нужно.

Ябу се опита да подреди мислите си, но не успя.

– Но Ишидо ще вдигне срещу нас цяла Япония!

– Да. Без Дзатаки. А Торанага сигурно има и други тайни съюзници. Вие двамата с него можете да опазите проходите, докато това стане.

– Ишидо държи в ръцете си крепостта Осака, наследника и богатствата на тайко!

– Да, но ще си остане вътре в крепостта. Някой все ще го предаде.

– Сега какво да правя?

– Обратното на онова, което прави Торанага. Чакането оставете на него, а вие усилете крачката.

– Как?

– Първо, господарю: Торанага е забравил едно нещо, което ви е направило впечатление днес следобед – че Цуку-сан трудно овладява гнева си. Защо е бил толкова бесен? Защото Анджин-сан е заплаха за християнското бъдеще на империята. Значи, вие трябва незабавно да го вземете под крилото си, по всякакъв начин да го закриляте, защото свещениците и техните слуги ще го убият – това е въпрос на часове. После: Анджин-сан има нужда да го напътствувате, да му помогнете да си наеме новия екипаж в Нагасаки. Без вас и вашите хора той е обречен на провал. А без него, неговия кораб, неговите оръдия и неговите варвари Нагасаки няма да пламне, което трябва да стане на всяка цена, иначе Кияма, Оноши и смрадливите свещеници няма да се стреснат

достатъчно, за да лишат временно Ишидо от подкрепата си. Междувременно Торанага, този път в съюз с Дзатаки и фанатиците му и с подкрепата на мускетния полк под ваше ръководство, ще премине като вихър през прохода Шинано и ще стигне до низината на Киото.

– Да, права сте, Юрико-сан. Сигурно е така. Ах, колко сте умна и мъдра!

– Мъдростта и сполуката са нищо, ако човек не разполага с необходимите средства, за да изпълни плана си, господарю. Само вие можете да свършите тази работа – вие сте водачът, боецът, изпитаният в много битки пълководец, от когото Торанага има нужда. Трябва да се срещнете с него още тази вечер.

– Не мога да отида при него и да му кажа, че съм разкрил хитростта му, нали?

– Не, но ще го помолите да ви разреши да вземете Анджин-сан със себе си и да отпътувате незабавно. Ще измислим някаква правдоподобна причина.

– Ами ако Анджин-сан нападне Нагасаки и Черния кораб, варвариите няма ли да прекратят търговията и да си отплават?

– Не е изключено, но това може да стане чак догодина. А дотогава Торанага вече ще е регент и дори председател на Съвета на регентите. А вие – негов главнокомандуващ.

Ябу се спусна от облаците, в които витаеше.

– Не! – твърдо отрязва той. – Щом вземе властта, ще ми нареди да си направя сепуку.

– Много преди това обаче Кванто ще е ваше.

– Как така? – премигна той.

– Торанага всъщност никога няма да даде Кванто на брат си, защото Дзатаки е една постоянна заплаха за него. Много е буен, горделив и Торанага лесно ще успее да нагласи нещата така, че да го помоли да се бие на предна линия. И ако сам не падне убит... Може би случаен куршум или стрела? Най-вероятно куршум. В тази битка мускетният полк трябва да е под ваше ръководство, господарю.

– А защо мислите, че и аз няма да бъда улучен от случаен куршум?

– Всичко става, господарю. Но вие не сте роднина на Торанага и за това не представлявате опасност за властта му. Освен това ще станете най-преданият му васал. А той има нужда от изпитани пълководци. Ще спечелите Кванто и това трябва да стане ваша единствена цел. Ще ви го даде, след като Ишидо бъде предаден, защото тогава той самият ще вземе Осака.

– Васал? Но нали казахте да чакам и скоро няма вече...

– А сега ви съветвам да го подкрепите всеотдайно. Да следвате заповедите му сяпко, като стария Железен юмрук – но умната! Не забравяйте, Ябу-сан, че по време на всяка битка воините грешат и случайните куршуми не са рядкост. А докато полкът е във ваши ръце, ще можете да избирате. Когато си пожелаете!

– Да – прошепна той, въодушевен от разсъжденията й.

– И помнете – струва си да следвате Торанага. Той е от рода Миновара, а Ишидо е селянин. И глупак. Това вече ми стана ясно. Отдавна вече трябваше да е пред вратите на Одавара, независимо от дъждовния период. И Оми-сан каза същото още преди месеци. В Одавара няма достатъчно войски и това е известно на всички. Освен това Торанага е в пълна изолация – и това също се знае!

От радост Ябу удари с юмрук по пода.

– Значи, все пак ще има война! Колко сте умна, че успяхте да прозрете номера му! Значи, през цялото време се е преструвал, лисицата му с лисица!

– Така е – доволно се усмихна тя.

Марико стигна до същия изумителен извод, макар да не изхождаше от същите факти. По всичко личи, че Торанага се преструва и играе някаква игра, реши тя. Това е единственото правдоподобно обяснение за невероятното му поведение – да върне на Анджин-сан кораба, парите, оръдията и свободата, и то в присъствието на Цуку-сан. Сега Анджин-сан със сигурност ще тръгне срещу Черния кораб, ще го превземе и ще заплаши догодина другия, като по този начин ще навреди жестоко на църквата. А това ще принуди светите отци да убедят Кияма и Оноши да предадат Ишидо...

Но защо? Ако това е така, мислеше тя озадачена, ако Торанага е замислил подобен план за едно доста отдалечено бъдеще, то тогава той естествено не може да замине за Осака и да се поклони на Ишидо. Ще трябва... А! Ами днешното отлагане по настояване на Хиромацу? Ах, света Богородице, та Торанага изобщо не е имал намерение да се предава! Всичко това е само номер!

Защо ли? За да печели време. С каква цел? За да изчаква и да замисля хиляди подобни номера, независимо какви. Важното е, че Торанага си е пак познатият стар Торанага, вездесъщият актьор и всеможеш кукловод.

Колко ли време ще е необходимо, за да се изчерпа търпението на Ишидо, да вдигне бойните си знамена и да тръгне срещу нас? Месец, най-много два. Не повече. Това значи, че битката за Кванто ще избухне преди деветия месец на петата година на Кейчо!

Но какво ще спечели Торанага от два месеца? Не знам – интересува ме само, че по този начин синът ми ще може да наследи, десетте си хиляди коку, да живее и да създаде потомство и тогава може би родът на баща ми няма да бъде изтрит от лицето на земята.

Тя се зарадва от откритието си, прехвърли наум какви ли не варианти, огледа ги от всички възможни ъгли и реши, че логиката ѝ е безпогрешна. Но какво да прави междувременно? Само онова, което правиш и си решила да правиш!

– Господарке?

– Да, Чимоко?

– Гьоко-сан пристигна. Казва, че имала среща с вас.

– Ах, да, забравих да те предупредя. Първо стопли саке, поднеси го и чак тогава я покани тук, в приемната.

Марико се замисли за прекарания следобед, за неговите ръце, тъй сигурни, топли и силни.

– Ще ви видя ли тази нощ? – предпазливо попита той, след като Ябу и Цуку-сан си тръгнаха.

– Да – отвърна тя, без да се замисли. – Да, любов моя. Ах, колко се радвам за вас! Кажете на Фуджико-сан... Нека изпрати да ме повикат след часа на глигана.

Сега, в тишината на къщата, гърлото ѝ се стегна. Колко глупаво и лекомислено постъпи, на какви опасности се изложи!

Провери в огледалото грима и прическата си и се опита да се успокои. Чуха се тихи стъпки. Вратата се плъзна встрани.

– Ах, господарке! – дълбоко се поклони Гьоко. – Колко сте любезна, че ме приемате!

– Добре дошла, Гьоко-сан.

Чимоко им сипа саке и двете започнаха да сърбат топлото вино.

– Какъв прекрасен порцелан! Каква красота! Побъбриха вежливо, след което Марико отпрати Чимоко.

– Много съжалявам, Гьоко-сан, но господарят не дойде днес следобед. Не съм се виждала с него, макар че се надявам да ме приеме, преди да отпътувам.

– Да, чух, че изпратил на пристана Ябу-сан.

– Когато се видя с господаря, ще повтори молбата ви. Но се

опасявам, че отговорът му ще бъде същият. – Марико напълни отново чашките. – Много съжалявам, но едва ли ще изпълни желанието ми.

– Да, вярвам ви. Освен ако не се упражни силен натиск.

– Няма как да упражня такъв натиск. Съжалявам много.

– И аз съжалявам господарке.

Марико постави чашката си върху масата.

– Значи, решихте, че някои езици не са много сигурни?

– Ако възнамерявах да прошепна някои тайни за вас, щях ли да ви го кажа направо в лицето? – рязко отвърна Гьоко. – За толкова наивна ли ме смятате?

– Може би е по-добре да си вървите, чака ме много работа.

– Да, господарке, аз също съм много заета – все така рязко продължи Гьоко. – Торанага-сама ме попита направо какво знам за вас и за Анджин-сан. Днес следобед. Казах му, че между вас няма нищо. Казах: „О, да, господарю, аз също чух някои грозни сплетни, но тези слухове са абсолютно неверни и злонамерени. Кълна се в главата на моя син и на неговите синове. Ако някой щеше да знае, това със сигурност щях да съм аз. Вярвайте, това са само зловни клюки, господарю...“ О, да, господарке, престорих се на потресена, както се полага, изиграх си ролята безупречно и той повярва. – Гьоко отпи от сакето и добави горчиво: – А сега с нас е свършено, ако той получи доказателства – което няма да е трудно, не мислите ли?

– По какъв начин?

– Ако Анджин-сан бъде разпитан – с китайски методи. И Чимоко – също с китайски методи, и аз, и Кику-сан, и Йошинака... Дори и вие, господарке, моля да ме извините, няма да издържите на китайските методи.

Марико си пое дълбоко въздух.

– Мога ли... мога ли да ви попитам... защо поехте такъв риск?

– Защото в определени ситуации жените трябва да се закрилят една друга от мъжете. Защото всъщност нищо не съм видяла. Защото нищо лошо не съм видяла и от вас. Защото сте ми симпатична, както и Анджин-сан. Защото вярвам, че и двамата си имате свои карми. И защото предпочитам да ми бъдете жива приятелка, отколкото мъртва, пък и ми е интересно да ви наблюдавам как кръжите като нощни пеперуди около пламъка на живота.

– Не ви вярвам.

Гьоко се засмя.

– Благодаря, господарке. – Тя се овладя и продължи искрено: –

Добре, ще ви кажа истинската причина. Имам нужда от вашата помощ. Знам, че Торанага-сама няма да изпълни молбата ми, но може би вие все ще измислите някакъв начин. Оставате единствената ми надежда и аз не мога да рискувам живота ви с лека ръка. Сега вече знаете. Моля ви, най-покорно ви моля да ми помогнете. – Тя сложи длани на рогозките и се поклони ниско. – Извинете ме за нахалството ми, Тода-сама, но ако ми помогнете, всичко, което имам, е ваше.

Гьоко седна отново на петите си, оправи гънките на кимоното и си допи сакето.

Марико се опитваше да разсъждава трезво. Интуицията ѝ подсказваше, че може да има доверие на тази жена, ала умът ѝ все още бе позамаян от току-що направеното, откритие за плановете на Торанага и от облекчението, че Гьоко не я е издала, както тя очакваше, затова сметна за благоразумно по-късно да вземе решение по този въпрос.

– Да, ще опитам. Но ми дайте време.

– Ще ви дам нещо повече. Един факт: нали сте чували за Амида Тонг? Убийците?

– Да.

– Спомняте ли си нападението на един от тях в крепостта Осака, господарке? Целта му е била Анджин-сан, а не Торанага-сама. Главният ковчезник на Кияма-сама е броил две хиляди коку за това покушение.

– Кияма? Но защо?

– Защото е християнин. А Анджин-сан още тогава беше опасен враг за християните. А щом е бил техен враг тогава, какво остава за сега? Сега, когато е самурай, свободен и има кораб!

– Друг Амида? Тук? Гьоко сви рамене.

– Кой знае? Но не бих дала и набедрената превръзка на някой ета за живота на Анджин-сан, ако има неблагоприятното да си покаже носа извън крепостта.

– Къде е той сега?

– В покоите си, господарке. След малко ще му отидете на гости, нали? Може би няма да е зле да го предупредите.

– Вие, изглежда, сте в течение на всичко, Гьоко-сан.

– Отварям си добре ушите, господарке. И очите.

Марико се опита да прикрие безпокойството си за Анджин-сан.

– Казахте ли на Торанага-сама?

– Да, казах му. – Около очите на Гьоко-сан се образуваха ситни бръчици. Тя отпи от сакето. – Всъщност трябва да ви призная, че той не се изненада. Интересно, не мислите ли?

– Може би грешите.

– Възможно е. В Мишима до ушите ми достигна слухът, че се замисля отравянето на Кияма-сама. Ужасно, нали?

– Кой го замисля?

Гьоко й разказа всичко с подробности.

– Не е възможно! Един даймио-християнин не би постъпил никога така с друг даймио-християнин.

Марико напълни отново чашите.

– Мога ли да попитам за какво друго си говорихте днес следобед?

– Донякъде стана дума за моята молба да си възвърнем благоволенieto му и да се измъкнем от онзи въшкарник и той се съгласи. Сега сме настанени в крепостта, в една от къщите за гости недалеч от Анджин-сан и съм свободна да се движа из крепостта, когато си пожела. Той помоли Кику-сан да го развлича довечера и това е още една крачка напред, макар че нищо не е в състояние да го извади от тъжното му настроение. – Гьоко наблюдаваше Марико с проникателните си очи. По лицето на младата жена не трепна нито един мускул. Тя само леко кимна с глава. – Да, това е много тъжно. Жалко. А останалата част от времето разговаряхме за трите тайни. Помоли ме да повтора всичко, което знам – както вече ви казах.

Аха! – разбра изведнъж Марико. Още една подробност си падна точно на мястото. Очиба? Значи, така се е хванал Дзатаки. Освен това Торанага държи в ръцете си Оми и има оръжие срещу Оноши и Харима, ако му потрябва, а дори и срещу Кияма.

– Защо се усмихвате, господарке?

Да! – искаше й се на Марико да каже и да сподели с Гьоко радостната си възбуда. Ако знаеш какви ценни сведения си дала на господаря! – идваше й да извика. Сега вече трябва да те възнагради! Би трябвало и теб самата да направи даймио! Ах, какъв изумителен човек е Торанага-сама – да слуша най-безучастно, с привидно безразличие. Какъв изключителен човек!

Ала Тода Марико-но-Бунтаро само поклати глава и каза спокойно:

– Съжалявам, че вашите сведения не са го ободрили.

– Нищо от онова, което му казах, не подобри настроението му. През цялото време беше мрачен и унил. Тъжно, нали?

– Да, много тъжно.

– Да – подсмръкна Гьоко. – И преди да си тръгна, ще ви съобща още една интересна новина за вас, господарке, за да закрепим нашето приятелство. Твърде е възможно Анджин-сан да е много плодovit.

– Какво?

– Кику-сан е бременна.

– От Анджин-сан?

– От него или от Торанага-сама. Възможно е също така да е Оми-сан. И тримата са били с нея в опасно за забременяване време. Тя, разбира се, е взела както винаги предпазни мерки след Оми-сан, но нали знаете – сигурни средства няма, а грешки стават. Тя мисли, че след Анджин-сан е забравила да вземе мерки, но не е сигурна. Същия ден в Анджино пристигна куриерът и в цялата възбуда по заминаването ни за Йокосе и покупката на договора ѝ, нали разбирате, не е трудно да се забрави. – Гьоко вдигна ръце нагоре, силно разтревожена. – А след Торанага-сама, по мое предложение, тя изобщо престана да се пази. И двете запалихме благовонни пръчки и се помолихме да бъде момче.

Марико не откъсваше поглед от рисунките на ветрилото си, сякаш ги виждаше за пръв път.

– А вие как мислите – от кого е?

– Там е бедата, господарке. Не знам. Ще ви бъда признателна, ако ми дадете някакъв съвет.

– Щом е съвсем в началото, трябва да се премахне, разбира се. Докато все още не е опасно за здравето ѝ.

– Съгласна съм. За жалост Кику-сан е на друго мнение.

– Какво? Вие ме учудвате, Гьоко-сан. Разбира се, че трябва да го махне. Или да съобщи на Торанага-сама. Защо Кику е толкова непослушна и неблагоприятна?

– Карма, господарке. Иска да има дете.

– Чие дете иска?

– Не казва. Само твърди, че на когото и да е от тримата, все ще се роди с привилегии.

– Най-умно ще постъпи, ако се лиши от това дете, а следващия път е сигурна от кого е.

– И аз така мисля. Реших, че трябва да знаете, за всеки случай... Има още много време, преди нещо да проличи или преди премахването на детето да ѝ навреди. Може би ще промени решението си. Но не мога да ѝ се наложа. Тя вече не е моя собственост, макар че аз все още се грижа за нея. Прекрасно би било, ако детето беше на Торанага-сама. Но ако се роди със сини очи... И един последен съвет, господарке, кажете на Анджин-сан да не се доверява изцяло на този Урага-но-Тадамаса и особено в Нагасаки. Никога! Защото той винаги е бил безкрайно предан на чичо си Харима-сама.

– Как научавате всичко това, Гьоко-сан?

– Мъжете изпитват необходимост да споделят с някого тайните си, господарке. Това именно ги прави тъй различни от нас, докато ние, жените, разкриваме тайните си само за да извлечем някаква изгода. Малко сребро и винаги наострени уши – а аз разполагам и с двете, и оттам нататък всичко е лесно. Така е. Мъжете трябва да споделят с някого тайните си. Затова ние всъщност ги превъзхождаме и те винаги ще бъдат в наша власт.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Преди зазоряване, във все още непрогледната тъмнина, решетката на една от страничните врати се повдигна безшумно и десет души забързано прекосиха подвижния мост над най-вътрешния ров. Желязната решетка отново се спусна след тях. На отсрещния край на моста бдителните пазачи нарочно обърнаха гръб и ги оставиха да минат, без да им поискат документи. Всички бяха облечени в тъмни кимона, с конусовидни шапки. На главите, стиснали здраво мечовете си: Нага, Ябу, Блакторн, Урага-но-Тадамаса и шест самураи. Водеше ги Нага, следван от Ябу и останалите, той ги прекара със сигурна стъпка през лабиринта от криволичещи улички, нагоре и надолу по безброй стълби, през пусти коридори. При среща с постови или патрулиращи самураи – винаги нащрек! – Нага им показваше сребърен монограм и групата минаваше безпрепятствено, без да им задават въпроси.

Той ги изведе по тези почти неизвестни пътеки до главната южна порта, където се намираше единственият мост през първия голям ров на крепостта. Тук ги чакаше втора група самураи. Те безмълвно наобиколиха групата, като щит срещу евентуална опасност, и всички забързаха вкупом през спуснатия мост. И тук никой не им поиска документите. Продължиха по лекото възвишение към Първия мост, като се придържаха възможно най-близо до неосветените страни на стените, по-далеч от факлите, които обилно осветяваха крепостта. Веднага след моста завиха на юг и се изгубиха в лабиринта от улички, които водеха към пристанището.

До самия кордон от самураи, обкръжили кея, където бе завързан „Еразъм“, самураите-придружители отстъпиха назад и направиха знак на първите десетима да минат напред, после отдадоха чест, обърнаха се и потънаха отново в мрака.

Нага поведе групичката през бариерите. Пуснаха ги на кея, без да им задават въпроси. Тук имаше още повече факли и охрана.

– Готово ли е всичко? – запита Ябу, който пое отгук нататък ролята на водач.

– Да, господарю – отвърна старшият самурай.

– Добре. Разбрахте ли, Анджин-сан?

– Да, благодаря, Ябу-сан.

– Добре. Трябва да побързате.

Блакторн видя самураите си, строени от едната страна на кея, и махна на Урага да отиде при тях, както беше уговорено. Очите му зашариха трескаво по кораба, проверявайки дали всичко е наред, после се изкачи бързо по трапа и гордо застана на своя кварталдек. Небето все още тъмнееше и нямаше и помен от зазоряване. По всичко личеше, че денят щеше да е хубав, а морето – спокойно.

Погледна отново към кея. Ябу и Нага бяха потънали в разговор. Урага обясняваше на васалите му какво става. Бариерите отново се разтвориха и в празното пространство зад тях се появиха с несигурни стъпки Бакус ван Нек и останалите мъже от екипажа, боязливи, заобиколени от строги пазачи.

Блакторн се приближи до перилата и извика:

– Ей! Я се качвайте!

Щом го видяха, хората му като че ли се отърсиха от страха си и забързаха към него, ала постовите ги изругаха и грубо им препречиха пътя.

– Урага-сан! – извика Блакторн. – Кажете им веднага да ги пуснат! Веднага! Урага пъргаво се подчини. Самураите го изслушаха, поклониха се на Блакторн и освободиха екипажа.

Пръв се качи Винк, а последен, пипнешком – полуслепият Бакус. Бяха все още напласнени, но никой не се качи на кварталдека – той беше царството на Блакторн и само на Блакторн.

– Господи, лоцмане – задъхано започна Бакус, надвиквайки гълчавата от въпроси. – Какво става?

– Какво има, лоцмане? – додаде като ехо Винк. – Исусе, тъкмо си спяхме и изведнъж вратата се разтвори с гръм и трясък и тези маймуни ни поведоха насам...

Блакторн вдигна ръка.

– Мълчете и слушайте! – Когато се успокоиха и утигнаха, той започна тихо: – Ще откараме „Еразъм“ в едно безопасно пристанище през...

– Много сме малко, лоцмане – загрижено го прекъсна Винк. – Няма да ус...

– Замълчи, Йохан, и слушай. Ще ни теглят дотам. Другият кораб ще пристигне всеки момент. Гинзел, иди на носа да мериш дълбочината, Винк да поеме кормилото, Ян Ропер и Бакус да застанат на носа на лебедката, а Саламон и Кроок – отзад. Сонк да слезе долу и да провери запасите. Донеси грог, ако намериш. Хайде!

– Един момент, лоцмане – провикна се Ян Ропер. – За къде сме се забързали толкова и защо?

Блакторн усети как в него се надига вълна от яд, задето му задават въпроси, но си напомни, че те имаха право да знаят, че не са му васали, нито ета, а собственият му екипаж, негови другари – моряци, и в някои отношения почти партньори.

– Започва сезонът на бурите, тук им казват тайфуни – големи бури. Това пристанище не е никак безопасно. А зад него, няколко левги по на юг, се намира най-сигурното и безопасно заливче. Близо до едно село, което се казва Йохохама. Там „Еразъм“ ще е на сигурно място и ще издържи на всякаква буря. А сега на работа!

Никои не помръдна.

– Само на няколко левги ли каза, лоцмане? – обади се ван Нек.

– Да.

– Тогава за какво сме се забързали толкова?

– Торанага-сама ми разреши да свърша тази работа сега – сподели Блакторн половината от истината. – Колкото по-бързо, толкова по-добре, сметнах аз, защото, току-виж, си променил решението. А в Йохохама... – Той погледна към Ябу, който затрополи по мостчето, придружен от шестимата телохранители. Щом го видя, екипажът се разбяга ужасен.

– Господи! Това е той! – задъхано възкликна Винк. – Същия кучи син, дето свари Питерзоон.

Ябу се приближи широко усмихнат до кварталдека, без да забелязва ужаса, който обзе моряците, щом го разпознаха, и посочи към морето:

– Вижте, Анджин-сан! Ей там! Всичко е наред, нали?

От тъмнината, откъм запад, към тях безшумно като чудовищна морска гъсеница се плъзгаше голяма галера.

– Добре, Ябу-сан. Вие искате останете тук?

– По-късно, Анджин-сан.

И Ябу се запъти към трапа.

Блакторн се обърна отново към хората си.

– Хайде на работа. И внимавайте какво приказвате. Ще разговаряте помежду си само на холандски жаргон – на кораба има човек, който знае португалски. Ще ви обясня някои неща, след като потеглим.

Мъжете се разпръснаха, доволни да бъдат възможно по-далеч от Ябу. Урага и двадесет от самураите на Блаторн се качиха на кораба. Останалите се строиха на кея, за да се качват двама по двама.

– Това е личната ви охрана, ако нямате нищо против, сеньор – каза Урага.

– Казвам се Анджин-сан, а не сеньор – поправи го Блаторн.

– Извинете, Анджин-сан! – И Урага понечи да се качи на кварталдека.

– Стоп! Останете долу! Никой не може да се качва на кварталдека без мое разрешение. Кажете това и на останалите.

– Да, Анджин-сан, моля да ме извините.

Блаторн се приближи до перилата и започна да наблюдава маневрите на галерата, леко на запад от „Еразъм“.

– Гинзел! Слез на брега и следи как боравят с нашите въжета! Внимавай да бъдат добре прикрепени! Хайде, живо!

След като се увери, че всичко на кораба е както трябва, той огледа двадесетте души.

– Защо са подбрани измежду онези със завързаните ръце, Урага-сан?

– Те са от един род, сен... Анджин-сан. Нещо като братя. Молят за честта да ви охраняват.

– *Анатауа... анатауа... анатауа...* Ти, ти и ти – посочи Блаторн безразборно десет от мъжете и им заповяда да се върнат на брега и да бъдат заместени от други десет, също посочени безразборно от Урага. След това нареди на секретаря си да им разясни, че всички негови васали трябва да са като братя, иначе могат незабавно да си направят сепуку.

– *Уакаримасу?*

– *Хай, Анджин-сан. Гомен насай.*

Корабните въжета бяха завързани вече здраво за другия кораб. Блаторн лично провери как е свършена работата, накъде духа вятърът, мобилизирал целия си морски опит, защото много добре съзнаваше, че дори в тихите води на обширното пристанище на Йедо плаването им можеше да стане опасно, ако внезапно задухаше силен вятър.

– Тръгвайте! – извика той. – Има, капитан-сан!

Другият капитан махна с ръка и галерата се откъсна от кея. На нея

се намираше Нага заедно с голям брой самураи и останалите васали на Блаторн. Ябу стоеше до Блаторн на кварталдека на „Еразъм“. Корабът леко се разклати, като че бе усетил подводно течение. Блаторн и останалите членове на екипажа му почувстваха внезапен прилив на възбуда при мисълта, че отново ще бъдат в открито море, и тя надделя над тревогите им. Гинзел се бе надвесил над малката платформа, мереше дълбочината и я съобщаваше гръмогласно. Кеят започна да се отдалечава.

– Ей там, отпред! *Юкуру сей!* Намалете ход!

– *Хай, Анджин-сан* – извикаха в отговор. Двата кораба заедно навлязоха в центъра на пристанището. На главните им мачти ярко се открояваха запалените предупредителни фенери.

– Добре, Анджин-сан – обади се Ябу. – Много добре.

Той изчака да навлязат в открито море и дръпна Блаторн настрани.

– Анджин-сан – предпазливо започна той. – Вие вчера ми спасихте живота. Разбирате ли? Като върнахте ронините назад, помните ли?

– Да. Само мой дълг.

– Не, не беше ваш дълг. В Анджино, спомнете си онзи човек, вашия моряк... Спомнете си?

– Да, помня.

– *Шигата га най, нее? Карма, нее?* Това било преди вие самурай и хатамото... – Очите на Ябу блестяха на светлината на морския фенер. Той докосна дръжката на меча в пояса на Блаторн и заговори тихо, но ясно: – Пред Стария продавач на масло моля като един самурай друг самурай да забравите всичко старо. Ново начало. Тази вечер. Моля? Разбирате ли?

– Да, разбирам.

– Имате нужда от мен, Анджин-сан. Без мен няма варвари-вако. Сам не можете да ги наемете. Не от Нагасаки. Никога. Аз мога да ви ги наема – да ви помогна да ги наемете. Сега се бием на една и съща страна. На страната на Торанага. Без мен няма вако, разбирате ли?

Блаторн огледа галерата, движеща се пред неговия кораб, после провери палубата и дали всички моряци са си по местата. Чак тогава върна погледа си върху Ябу.

– Да, разбирам.

– Знаете думата „омраза“, нали?

– Да.

– Омраза идва от страх. Аз нямам страх от вас. Вие няма защо да

имате страх от мен. Никога вече. Искам това, което искате и вие: ваши нови кораби тук, вие тук, капитан на нови кораби. Аз мога да ви помогна много. Първо Черният кораб... да, Анджин-сан – побърза да добави той, забелязал как радостна тръпка премина през тялото на Блаторн.

– Аз ще убедя Торанага-сама. Знаете, аз добър воин, нали? Аз ще поведе атаката. Ще ви докарам Черния кораб на сушата. Заедно вие и аз сме по-силни, отколкото сами.

– Да, възможно наемем още хора? Повече от двеста?

– Ако ви трябват две хиляди... пет хиляди! Не се безпокойте, водете си кораба – аз ще поведе битката. Съгласен?

– Да. Справедливо разпределение. Благодаря. Съгласен.

– Добре, много добре, Анджин-сан – остана доволен Ябу. Знаеше, че от това партньорство и двамата ще имат изгода, колкото и да го мрази варваринът. И в това отношение логиката на Юрико се оказва безпогрешна.

Предната вечер той се срещна с Торанага и му поиска разрешение незабавно да замине за Осака и да подготви пристигането му там.

– Моля да ме извините, но сметнах, че този въпрос не търпи отлагане. В края на краищата, господарю – добави той почтително, както го беше подучила жена му, – трябва да изпратите там някой от висок ранг, за да се увери, че всичко е както трябва. Ишидо е селянин и не разбира нищо от церемониалност. Подготовката трябва да е безупречна, иначе не бива да ходите. Може би ще трябват цели седмици, за да се уреди всичко, както подобава, нали?

Той остана очарован от лекотата, с която успя да убеди Торанага.

– Също така и въпроса с варварския кораб, господарю. Най-добре веднага да бъде прибран в Йохохама – в случай, че излязат тайфуни. Аз лично ще надзиравам откарването му там, ако позволите, преди да замине. Мускетният полк може да охранява кораба, и без това нямат никаква работа. Оттам ще замине с галерата направо за Осака. По море е по-бързо.

– Много добре, Ябу-сан. Щом смятате всичко това за необходимо, направете го. Но вземете и Нага-сан със себе си. Оставете го в Йохохама той да отговаря за всичко.

– Добре, господарю. – След това Ябу разказа на Торанага как Цукусан побеснял от яд и добави, че ако Торанага иска Анджин-сан да живее достатъчно дълго, за да успее да наеме моряци в Нагасаки, и ако възнамерява да използва кораба, то може би това трябва да стане без протакане. – Свещеникът беше бесен – според мен достатъчно, за да насъска

хората си срещу Анджин-сан.

– Сигурен ли сте?

– Напълно, господарю. Може би ще е най-добре засега да поставя Анджин-сан под свое покровителство. – После, сякаш това току-що му бе хрумнало, добави: – Най-лесно ще стане, ако взема Анджин-сан със себе си. Мога да започна подготовката в Осака, да продължа в Нагасаки, да наема нови варвари и да приключо всичко, като се върна.

– Правете, каквото смятате за необходимо – вяло се съгласи Тора-нага. – Оставям на вас да решите, приятелю. Какво значение има? Какво значение има всичко?

Ябу беше доволен, че най-сетне щеше да пристъпи към някакви действия. Само присъствието на Нага не му влизаше в сметките, но всъщност и това беше без значение, пък и нямаше да е лошо да остане в Йокохама и да се грижи за всичко.

Сега Ябу наблюдаваше Анджин-сан – едър, с горда осанка, леко разкрячен, полюляващ се тъй естествено в такт с кораба и вълните, сякаш беше част от самия кораб, огромен, силен и различен. Тъй различен от онова, което беше на брега. Ябу съзнателно и старателно започна да му подражава, опита се да заеме същата стойка.

– Искам не само Кванто, Юрико-сан – тихо прошепна той на жена си точно преди тръгване. – Искам още нещо – да стана властелин на моретата, адмирал, командуваш цялата флота на империята. Ще изразходваме целия доход от Кванто, за да осъществим плана на Оми – да придружим варварина до страната му, да купим още кораби и да ги докараме тук. Оми ще замине с него.

– Да – доволна се съгласи тя. – Можем да, му имаме доверие.

Кеят на Йедо остана празен. Последните самураи бяха изчезнали зад завоя към крепостта. От тъмната сянка се отдели отец Алвито, придружен от брат Микаел. Езуитът не откъсваше поглед от морето.

– Проклет да е и корабът, и всички на него!

– С изключение на един, отче. С него пътува и наш човек. Също и Нага-сан. Той се закле да се покръсти през първия месец на следващата година.

– Ако изобщо дочака следващата година – мрачно откликна Алвито. – Не знам за Нага – може да е искрен, може и да не е. Но този кораб ще ни погуби, а ние сме безпомощни.

– Господ ще ни помогне.

– Да, но междуременно ние трябва да му помогнем като негови воини. Делегатът-посетител и капитан Ферейра трябва незабавно да бъдат предупредени. Намери ли пощенски гълъб за Осака?

– Не, отче, колкото и пари да предлагам. Дори за Нагасаки няма. Преди няколко месеца Торанага наредил всички гълъби да му бъдат предадени.

Алвито се разстрои още повече.

– Все някъде трябва да има поне един гълъб! Плати всичко, каквото ти поискат. Този еретик ще ни нанесе страшна вреда, Микаел.

– А може и да не успее, отче.

– Защо местват кораба? Явно търсят безопасно място, но повече им се иска да бъде по-далеч от нас. Защо Торанага даде на този еретик двеста вако и му върна всичките пари? За да го използва като ударна сила срещу нас, а парите, за да си наеме още пирати – артилериисти и моряци. Защо му възвърна свободата? За да ни заплаши чрез Черния кораб. Господ да ни е на помощ – и Торанага ни изостави, и е срещу нас.

– Защото ние го изоставихме, отче.

– С нищо не можехме да му помогнем! Опитавме всички възможни средства, но не можахме да повлияем на тези даймио. Безпомощни сме.

– Може би, ако се молим повече, господ ще ни покаже някакъв изход от това положение.

– Аз непрестанно се моля, но... Може би господ ни е изоставил, а, Микаел? Може би не сме достойни за неговата милост? Аз поне със сигурност не съм.

– А може би Анджин-сан няма да намери артилериисти и моряци? Може би изобщо няма да стигне до Нагасаки?

– Среброто му ще купи толкова хора, колкото са му необходими. Дори католици и португалци! Хората са много глупави и мислят повече за този свят, отколкото за отвъдния. Не желаят да прозрат с каква лекота продават душите си. Така е. Моля се Блаторн никога да не стигне дотук. Нито пък неговите пратеници. Не забравяй, че няма защо той лично да ходи там. Хората могат да бъдат наети от друг и докарани при него. Хайде сега да се прибираме.

Все така разстроен, Алвито поведе Микаел към мисията на езуитите, която се намираще на около една миля на запад, недалеч от пристанището, зад един от големите складове за коприни и ориз. Те бяха част от търговската база на езуитите, които служеха като посредници между продавачи и купувачи.

Известно време вървяха покрай брега. Алвито се спря за момент и

отново се загледа към морето. Вече се зазоряваше. Но не можа да различи корабите.

– Дали ще стигне нашето писмо?

Прецишния ден Микаел откри, че един от новите васали на Блаторн е християнин. Когато новината, че нещо се мъти около Анджинсан и кораба му, стигна до Алвито чрез шпионската му мрежа в Йедо, той надраска набързо една шифрована бележка до дел Аква, в която му съобщи последния развой на събитията, и помоли християнина, васал на Блаторн, да я предаде тайно, ако някога стигне Осака.

– Ще стигне – тихо, но без сянка на съмнение каза Микаел. – Нашият човек знае, че пътува заедно с врага.

– Дано господ го пази и му вдъхне сили и дано прокълне Урага! – Алвито погледна младежа. – Защо? Защо се отметна от нас?

– Нали ви каза, отче – искаше да стане свещеник, да бъде ръкоположен в нашето братство. Това не е чак толкова неизпълнима молба на един горд божий служител.

– Прекалено горд, братко. Господ с присъщата си мъдрост го изкуши и откри, че е лесно податлив.

– Така е. Моля се и аз да не се окажа тъй податлив, когато дойде моят ред.

Алвито подмина мисията и се отправи към големия парцел, определен от Торанага за катедралата, която трябваше в най-скоро време да бъде издигната за прослава на бога. Езуитът вече я виждаше във въображението си – висока, величествена и същевременно изящна, извисяваща се над целия град, с несравними камбани, излети в Макао или Гоа или дори чак в Португалия, звънки и гръмогласни, с огромни бронзови врати, разтворени гостоприемно за правоверните благородници. Усещаше с носа си мириса на тамяна и чуваше латинските химни.

Ала войната ще сложи край на всичките ми мечти, каза си той. Тази земя отново ще бъде опустошена и всичко ще бъде както винаги.

– Отче! – предупреди го шепнешком брат Микаел.

Недалеч бе застанала някаква жена, загледана в основите – вече очергани и дори донякъде изкопани. С нея бяха и две прислужнички. Алвито застина безмълвно, втрещил поглед в здрача. Жената бе спуснала воал пред лицето си и беше облечена много богато. В следващия миг брат Микаел леко помръдна. Кракът му закачи едно камъче, което се удари в някаква каменна лопата, невидима в тъмното, и гръмко издрънча. Жената се обърна стресната. Алвито я позна.

– Марико-сан? Аз съм – отец Алвито.

– Вие ли сте, отче? Аз... дойдох при вас. Скоро трябва да тръгна и исках преди това да поговорим.

Алвито се приближи.

– Радвам се да ви видя, Марико-сан. Да, чух, че тръгвате. На няколко пъти се опитвах да се срещна с вас, но засега все още ми е забранено да ходя в крепостта.

Без да продума, Марико се загледа отново в основите на катедралата. Алвито хвърли един поглед към брат Микаел, който не можеше да дойде на себе си от почуда, че такава високопоставена дама е придружена само от две прислужнички, че се е появила тук в такъв ранен час, без да бъдат предварително известени за нейната поява.

– Искахте само да ме видите ли, Марико-сан?

– Да. И да погледам след кораба.

– С какво мога да ви услужа?

– Искам да се изповядам.

– Нека тогава ви изповядам тук – вие ще бъдете първата, макар че мястото още почти не е осветено.

– Извинете, но бихте ли могли да отслужите тук литургия, отче?

– Тук още няма нито църква, нито олтар, нито нищо, но бих могъл във вашия параклис, ако желая...

– А можем ли да пием чай от празна чаша, отче? – тихичко продължи тя. – Извинете за въпросите, но почти нямам време.

– Да – отвърна той, разбрал веднага какво има тя пред вид.

И Алвито се приближи до мястото, където един ден във великолепния кораб, под сводестия покрив, щеше да има олтар. Днес покрив им беше развиделяващото се небе, а птиците и шумът на прибоя – величественият хор. И той запя тържествено и красиво, а брат Микаел му пригласяше.

Но преди да даде въображаемото причастие, Алвито млъкна за миг и се обърна към Марико.

– А сега да чуя изповедта ви, Мария.

Махна на брат Микаел да се отдалечи, седна на един камък, там, където след време щеше да е изповеднята, и притвори очи. Тя коленичи.

– Пред лицето на бога приз...

– Преди да започна, отче, искам да помоля за нещо.

– Мен или бога, Мария?

– Моля за услуга пред лицето на бога.

– Каква е тя?

– Животът на Анджин-сан в замяна на сведения.

– Неговият живот не ми принадлежи и аз не мога нито да го давам, нито да го отнемам.

– Да, но, извинете, би могло да се издаде една заповед за всички християни – че животът му не бива да се отнема като жертвоприношение за бога.

– Анджин-сан е враг. Страшен враг на нашата вяра.

– Да. И въпреки това моля за живота му. В замяна... в замяна може би бих могла да ви помогна.

– По какъв начин?

– Ще изпълните ли молбата ми, отче? Пред лицето на бога?

– Не мога да изпълня подобна молба. Неговият живот не ми принадлежи. А с бог не можем да се пазарим.

Марико се поколеба, коленичила на твърдата земя пред него. После се поклони и започна да се надига.

– Добре. Тогава моля да ме изви...

– Но ще предам молбата ви на Делегата-посетител – побърза да добави Алвито.

– Това не ми е достатъчно, отче. Моля да ме извините.

– Ще му я предам и ще го моля горещо в името на бога да се съгласи.

– Ако сведенията, които ще ви дам, са наистина ценни, ще се закълнете ли в бога, че ще направите всичко, което е по силите ви, да го спасите и пазите? Освен ако това не засяга пряко църквата.

– Да. Ако не засяга интересите на църквата.

– И също така, извинете, ще представите ли молбата ми на Делегата-посетител?

– Кълна се в бога, да.

– Благодаря, отче. Чуйте тогава.

И тя му разказа съображенията си защо според нея Торанага се преструва. Изведнъж пелената пред очите на Алвито падна и всичко си дойде на мястото.

– Права сте, убеден съм, че сте права! Прости ми, господи как можах да бъда такъв слепец!

– Чуйте още нещо, отче, имам още неща да ви съобщя. – И тя му прошепна тайните за Дзатаки и Оноши.

– Не е възможно!

– Говори се също така, че Оноши-сама възнамерявал да отрови Кияма-сама.

– Не може да бъде!

– Моля да ме извините, но е напълно възможно. Те са отколешни врагове.

– Откъде научихте всичко това, Мария?

– Говори се, че Оноши ще отрови Кияма-сама по време на тазгодишния празник на свети Бернард – добави уморено Марико, като се направи, че не е чула въпроса му. – Синът на Оноши ще стане новият господар на земите на Кияма. Генерал Ишидо е дал съгласието си при условие, че моят господар по това време вече е преминал отвъд.

– А доказателства, Марико-сан? Какви са доказателствата?

– Съжалявам, но не разполагам с никакви доказателства. Обаче Харима-сама също бил в течение на този заговор.

– Откъде научихте всичко това? И откъде знае Харима? Съучастник ли е?

– Не, отче. Само е посветен в тайната.

– Не е възможно. Оноши никога не би се изгървал – от устата му не можеш да чуеш излишна дума. Ако беше замислил такова нещо, никой никога не би научил за това. Сигурно грешите. Откъде получихте сведенията?

– Съжалявам, но не мога да ви кажа. Моля да ме извините. Обаче имам всички основания да вярвам, че говоря истината.

Мислите на Алвито запрепусаха като бесни и той взе да прехвърля в ума си какви ли не варианти и възможности. Накрая се досети:

– Урага! Урага беше изповедник на Оноши. Ах, пресвета Богородице, той е нарушил светостта на изповедта и е разказал на господаря си...

– Може би тази тайна не е вярна, отче. Но аз лично съм склонна да ѝ вярвам. Истината обаче е известна само на господата бог.

Марико не бе свалила воала си и Алвито не виждаше лицето ѝ. Зората вече се пукваше. Той погледна към морето. Този път успя да различи двата кораба далеч на хоризонта, забързани на юг – веслата на галерата се потапяха ритмично, вятърът беше попътен, морето – спокойно. Гърдите го боляха и главата му се замая от огромното значение на всичко чуто. Започна да се моли наум за божия помощ и се опита да отдели плодовете на хорското въображение от истината. Ала дълбоко в сърцето си съзнаваше, че тайните са верни, а разсъжденията ѝ – логични.

– Значи, според вас Торанага ще надхитри Ишидо и ще спечели?

– Не, отче, никой няма да спечели, но без вашата помощ Торанага-сама ще загуби. На Дзатаки-сама не може да се вярва. Той винаги ще си остане голяма опасност за моя господар. Дзатаки знае това, а също така знае, че всички обещания на Торанага са празни думи, защото в крайна

сметка моят господар ще се стреми да го премахне. На мястото на Дза-таки бих убила Судара, Генджико и децата им веднага щом ми паднат в ръцете, и бих тръгнала незабавно срещу северния фланг на Торанага. Ще хвърля войските си натам и това ще извади Ишидо, Икава Джикю и всички останали от пътата им летаргия. Торанага може да бъде унищожен много лесно, отче.

Алвито помълча малко, после се обади тихо:

– Повдигнете воала си, Мария.

Лицето ѝ беше бледо, като на смъртник.

– Защо ми разказахте всичко това?

– За да спася живота на Анджин-сан.

– Заради него вършите предателство, Мария? Вие, Тода Марико-но-Бунтаро, дъщеря на генерал Акечи Джинсай, извършвате предателство заради един чужденец? И искате аз да ви повярвам?

– Не, извинете – правя го също така и за да спася църквата. Преди всичко за да спася църквата, отче... Не знам какво да правя. Помислих си, че може би вие... Единствената надежда за църквата е Торанага-сама. Ако можете да му помогнете по някакъв начин сега. Той е добър и мъдър човек и църквата ще процъфти при него. Знам със сигурност, че истинският враг е Ишидо.

– А повечето даймио-християни са убедени, че Торанага ще изличи църквата и наследника от лицето на земята, ако един ден победи Ишидо и вземе властта.

– Може и да го направи, но силно се съмнявам. Той ще се отнесе почтено към църквата. Винаги е бил почтен. А Ишидо е яростен противник на християните. Както и Очиба-сама.

– Да, но всички големи даймио-християни са срещу Торанага.

– Ишидо е селянин, а Торанага-сама е почтен и мъдър и е покровител на търговията.

– Без търговия не може – независимо кой е на власт.

– Торанага-сама винаги ви е бил приятел и ако вие се отнесете честно към него, Ще бъде на ваша страна, докато е на власт. – Тя посочи основите на катедралата. – Това не говори ли за неговата почтеност? Та той ви отпусна тази земя безплатно, макар че не можахте да изпълните обещанието си, и той загуби всичко – дори и приятелството ви.

– Може би.

– И накрая, отче, само Торанага може да предотврати избухването на една безкрайна война и вие не можете да не го знаете. А като жена ви моля да не допускате такава война.

– Да, Мария, може би той наистина е единственият, който е в състояние да предотврати войната.

Погледът му се отмести от лицето ѝ. Брат Микаел бе коленичил, потънал в молитва, а двете прислужнички търпеливо чакаха до брега. Езуитът се почувствува смазан от толкова много сведения и същевременно въодушевен, беше изморен, ала силен.

– Радвам се, че дойдохте да ми кажете всичко това. Благодаря ви. От името на църквата и от мое име, като неин служител. Ще изпълня всичко, което ви обещах.

Тя кимна с глава, но премълча.

– Ще отнесете ли едно послание на Делегата-посетител, Марикосан?

– Да, ако е в Осака.

– Лично послание.

– Добре.

– Ще бъде устно. Разкажете му всичко, което ми казахте и което аз ви казах. Дума по дума.

– Добре.

– Обещавате ли? Пред бога?

– Няма нужда да ме заклевате, отче. Аз вече дадох съгласието си.

Той я погледна в очите – твърда, силна, решена.

– Извинете, Мария. А сега да чуя изповедта ви.

Но тя отново спусна воала си.

– Моля да ме извините, отче, но не съм достойна дори да се изповядам.

– Пред бога всичко е достойно.

– Освен мен. Аз не съм достойна, отче, вярвайте ми.

– Трябва да се изповядате, Мария. Не мога да ви отслужа литургия – трябва да се явите пред него пречистена.

Тя коленичи.

– Простете ми, отче, защото съм съгрешила, но мога да изповядам само, че не съм достойна да се изповядам – прошепна тя едва чуто.

Отец Алвито докосна леко главата ѝ и в жеста му имаше много съчувствие.

– Дъще божия, ще моля господата да опрости греховете ви. Той ще ви прости. После я благослови и отслужи литургия във все още несъществуващата катедрала, под бледото небе... Една много по-истинска и по-красива служба от всички други – за него и за нея.

„Еразъм“ бе пуснал котва в най-доброто и закътано от всякакви бури пристанище, което Блаторн беше виждал, достатъчно отдалечено от брега, за да има корабът простор да маневрира, и все пак не прекалено далеч – на безопасно разстояние. Под него имаше десетина метра чиста морска вода и солидно дъно, а като се изключеше тесният вход за залива, местността наоколо беше издигната и това създаваше уютна сигурност за всеки кораб, скрил се тук от яростта на океана.

Еднодневното пътуване от Йедо не беше белязано от събития, макар да бе изморително. Галерата бе завързана на половин ли северно от „Еразъм“, недалеч от рибарското селище Йокохама. Блаторн и хората му – холандци и японци – бяха сами на кораба. Ябу и Нага слязоха на брега да направят проверка на мускетния полк и заръчаха и той да се присъедини към тях след известно време. На запад слънцето вече се бе спуснало ниско до хоризонта и аленочервеното небе предвещаваше, че и утре денят ще е хубав.

– Защо сега, Урага-сан? – попита Блаторн от кварталдека, със заревени от безсънищата очи. Беше наредил на екипажа си да се оттегли за почивка, но Урага го помоли да отложи за момент изпълнението на заповедта си, за да разберат дали няма християни сред васалите му. – Не може ли утре?

– Не, господарю, много съжалявам – погледна нагоре към него Урага, застанал сред насъбралите се самураи-васали. Холандският екипаж се бе скупчил нервно до перилата на кварталдека. – Моля да ме извините, но много е важно веднага да разбера това. Вие сте най-заклетият им враг. Затова трябва да знаете, за вашата собствена безопасност. Единственото ми желание е да ви предпазя. Няма да ни отнеме много време.

– Всички ли са тук на палубата?

– Да, господарю.

Блаторн се приближи още повече към перилата и извика на японски:

– Има някой християнин? – Отговор не последва. – Заповядвам, всеки християнин крачка напред! – Никой не помръдна. Той се обърна пак към Урага: – Десет души да останат на палубата да пазят, останалите са свободни.

– С ваше разрешение, Анджин-сан – настоя Урага, извади от кимоното си малка иконка, която бе донесъл със себе си от Йедо, хвърли я на палубата с образа нагоре и я стъпка. На Блаторн и екипажа им стана

неприятно от това светотатство. Само Ян Ропер нямаше нищо против. – Моля ви. Накарайте всичките си васали да постъпят по същия начин – продължи Урага.

– Защо?

– Ще мога да позная кой е християнин. – Очите на Урага бяха наполовина скрити от периферията на шапката му. – Моля ви, господарю. Много е важно всички до един да направят същото – настоя той.

– Добре – неохотно се съгласи Блаторн. Урага се обърна към скупчилите се васали.

– По мое предложение господарят желае всички да стъпчете иконата.

Самураите замърмориха недоволно, а един го прекъсна: – Нали вече заявихме, че не сме християни? Какво ще докаже тъпченето на някак-ва си варварска картинка? Нищо!

– Християните са врагове на нашия господар. Те са много вероломни, но какво да се прави – такива са. Моля да ме извините, но много добре ги познавам – за голям мой срам и аз бях изоставил нашите богове. Съжалявам, но съм убеден, че това е необходимо за безопасността на нашия господар.

– В такъв случай няма какво повече да говорим – обади се един самурай от първата редица, излезе напред и стъпка иконата. – Не се прекланям пред никаква варварска религия. Хайде, направете всички същото.

Започнаха един по един да излизат напред. Блаторн наблюдаваше с неприязън сцената.

– Не мисля, че е редно – обади се притеснено ван Нек. Винк вдигна поглед към кварталдека.

– Ама че копелета! Ще ни прережат гърлата, без да им мигне окото. Сигурен ли си, че можеш да им имаш доверие, лоцмане?

– Да.

– Никой католик няма да стъпче иконата, нали, Йохан? – додаде Гинзел. – Този Урага-сама е много хитър.

– Какво значение има дали са католици, или не? Нали си остават проклети самураи.

– Така е – обади се и Кроок.

– И въпреки това не е хубава тази работа – настоя ван Нек.

Самураите на палубата продължаваха да тъпчат иконата един след друг, след което се отдалечаваха свободно, на групички. Всичко това беше много отегчително и Блаторн съжали, задето бе дал съгласието

си, тъй като имаше много по-важни работи да се свършат, преди да зазори. Погледът му се прехвърли върху селото и земите наоколо. Стотиците сламени навеси, издигнати за мускетния полк, бяха накацали като насекоми по хълмовете. Толкова работа ме чака, мислеше си той и изгаряше от желание да слезе на брега, да го разгледа, да се порадва на земите, подарени му от Торанага, защото в тях влизаше и Йокохама. Господи, ти, дете си на небето – та аз съм господар на едно от най-хубавите пристанища на този свят!

Внезапно един от самураите заобиколи иконата, измъкна с рязко движение меч си и се метна към Блаторн. Десетина изненадани самураи наскочаха безстрашно и му препречиха пътя към кварталдека, докато Блаторн се завъртя на пети, вече с готов пищов. Останалите се пръснаха, взеха да се блъскат, препъваха се и, общо взето, създаваха суматоха. Нападателят рязко закова на място, изкрещя яростно, после смени посоката и замахна към Урага, който като по чудо избягна удара. Останалите се нахвърлиха отгоре му, ала той се извърна с лице към тях, сражава се свирепо няколко кратки мига, хвърли се към перилата на кораба и скочи през борда.

Четирима от онези, които можеха да плуват, Захвърлиха дългите си мечове, захапаха късите и се хвърлиха след него във водата, докато останалите самураи и холандците се струпала до перилата.

Блаторн също се хвърли към перилата. В първия момент нищо не можа да различи, след това забеляза мятаци се във водата сенки. Един от петимата изплува за миг на повърхността, пое си въздух и отново се гмурна. След още малко се появиха четири глави. Теглеха трупа със забит в гърлото нож.

– Съжаляваме, Анджин-сан, това е собственият му нож – надвика един общата гълчава.

– Урага-сан, нека го претърсят и го хвърлят на рибите.

Обискът нищо не разкри. Когато се върнаха обратно на палубата, Блаторн посочи отново иконата и заповяда:

– Всички самураи – пак!

Незабавно му се подчиниха и той лично надзираваше как всеки един се подлага на изпитанието. После, за да направи удоволствие на Урага, нареди на екипажа си да извърши същото. Те започнаха да протестират.

– Хайде – изръмжа Блаторн. – По-бързо, докато не съм ви сритал в задниците!

– Няма защо да ни заплашваш, лоцмане – засегна се ван Нек. – Ние

да не сме смрадливи езически свине!

– Престанете да ги наричате така! Те са самураи, дявол да ви вземе!

Екипажът го зяпна в почуда. В следващия миг ги разтърси вълна от ярост, подклаждана от страх. Ван Нек се опита да каже нещо, но Гинзел го прекъсна.

– Самураите са езически копелета и убиха Питерзоон, капитана и Маецукер!

– Да, но без тях никога няма да се завърнем у дома, ясно ли е? Никога!

Самураите ги наблюдаваха. После взеха да обграждат Блаторн, като мятаха гневни погледи към екипажа.

– Хайде, стига! – примирително се обади ван Нек. – Всички сме преуморени и раздразнителни. Нощта се оказа прекалено дълга. Тук не сме господари на самите себе си – никой от нас. Нито дори лоцманът. Той знае какво върши – нали е водач? Сега той ни е капитанът.

– Той е главен, така е, но това не му дава право да застава на тяхна страна срещу нас. И в края на краищата не е крал – всички сме равни! – изсъска Ян Ропер. – Това, че е въоръжен и облечен като тях и може да говори кирливия им език, не го прави кралска особа. И ние си имаме права и можем да изправим нашия закон срещу неговия, в името на господата, макар че е англичанин! И той като нас даде свещена клетва да се подчинява на правилата – така ли е, лоцмане?

– Така е – потвърди Блаторн. – В нашите морета ни управляват наши закони – там, където сме мнозинство и господари на положението. Но тук не сме. Затова правете, каквото ви казвам, и то бързо!

Мърморейки, те се подчиниха.

– Сонк! Откри ли някакъв грог?

– Нито капка, дявол да го вземе!

– Ще наредя тогава да докарат саке. – И добави на португалски: – Урага-сан, елате с мен на брега и вземете някой, който да гребе. Вие четиримата – додаде на японски, като посочи онези, които се бяха хвърлили в морето след християнина. – Вие четиримата сега капитани. Ясно? Всеки началник петдесет души.

– Хай, Анджин-сан.

– Как се казвате? – попита той единия от тях – висок, мълчалив мъж с белези по врата.

– Нава Чисато, господарю.

– Днес вие главен капитан. Докато аз се върна.

– Да, господарю.

Блакторн се запъти към трапа. Под него беше завързаната лодка.

– Къде отиваш, лоцмане? – попита с блеснал поглед ван Нек.

– На брега. Няма да се бавя.

– Добре, и ние идваме.

– Аз също ще дойда с...

– И аз, и аз оти...

– Господи, да не вземете да ме оста...

– Не! Аз сам ще сляза на брега!

– Но, за бога, ние какво ще правим? – възкликна ван Нек. – Какво ще правим? Не ни оставяй, лоцмане! Какво ще...

– Ще чакате! – сопна се Блакторн. – Ще се погрижа да ви изпратят храна и нещо за пиене.

Гинзел се изправи лице с лице срещу Блакторн.

– Бяхме разбрали, че довечера се връщаме обратно! Защо няма да се върнем?

– Колко време ще останем тук, лоцмане, кол...

– Лоцмане, кога се връщаме в Йедо? – надвика всички Гинзел. – Колко време ще стоим тук с тези маймуни?

– Маймуни с маймуни! – възторжено възкликна Сонк. – Искаме си нашите ети!

– Да, какво стана с нашите ети, лоцмане? Нашите хора и нашите жени?

– Ще ги видите утре – опита се Блакторн да прикрие отвращението си. – Имайте търпение, ще гледам да се върна бързо, няма да се бавя. Бакус, оставям те отговорен за екипажа!

И се обърна към трапа.

– И аз идвам с теб! – решително отсече Ян Ропер и тръгна подире му. – Тук сме в пристанище и аз като главен търговец съм с предимство. Искам и оръжие!

Блакторн се извърна рязко към него и моментално десетина меча изхвъркнаха от ножниците си, готови да наскат Ропер.

– Още една дума, и си мъртъв! – Високият кльошав търговец пламна и се закова на място. – Внимавай как разговаряш, когато си близо до самураите, защото всеки от тях ще ти отсече главата, преди да успее да се обадя, и за всичко ще са виновни твоите отвратителни обноски! Да не говорим за другото! Те са много раздразнителни, а като съм до вас, и аз ставам раздразнителен. Оръжие ще получите, когато ви потръбва, ясно ли е?

Ян Ропер кимна нацупено и се върна обратно. Самураите все още

гледаха заплашително, но Блаторн ги успокои и им заповяда под страх от смъртно наказание да не закачат екипажа му.

– Скоро ще се върна – повтори той и слезе по трапа в лодката, а Урага и още един самурай, начело с Чисато, се приближиха до Ян Ропер, който потръпна под страшните им погледи, поклони се и отстъпи назад.

Когато се отдалечиха от кораба, Блаторн благодари на Урага за залявянето на предателя.

– Моля ви, няма защо да ми благодарите. Това беше мой дълг.

– Да, дълг – каза Блаторн на японски, за да го разбере и другият самурай. – Но ваши коку други. Не двадесет, а сто на година.

– Благодаря ви, господарю, но не заслужавам. Аз само изпълних дълга си и трябва...

– Говорете бавно. Не ви разбирам.

Урага се извини и повтори думите си бавно.

Блаторн отново го похвали и се настани удобно в задната част на лодката, надвит от умората. Едва си държеше очите отворени и се обърна още веднъж към кораба да се увери, че е легнал добре на котва. Ван Нек и останалите стояха до трапа и той съжали, че изобщо ги взе със себе си, макар да знаеше много добре, че друг избор нямаше. Но без тях пътуването щеше да е далеч по-безопасно.

Бунтарска паплач, мислеше си той презрително. Какво да ги правя, дявол да ги вземе? Всичките ми васали знаят, че живеят в селището на ета, и са отвратени от него... Господи, каква бъркотия. *Карма, нее?*

И той заспа. Събуди се, когато лодката заби нос в брега, недалеч от мостчето. В първия момент не разбра къде се намира. Беше сънувал, че е в крепостта, в прегръдките на Марико, като предишната нощ.

Предишната нощ лежах, полуунесени в сън, след като се любиха – Фуджико знаеше, че се любят, а Чимоко пазеше отвън. И точно тогава Ябу и самураите му започнаха да удрят с юмурици по дървения стълб до външната врата. А вечерта бе започнала тъй приятно! Фуджико много дискретно беше поканила и Кику, която пристигна по-лъчезарна и красива от всякога. Когато камбаните известиха края на часа на глигана, пристигна и Марико. Започнаха да се веселят, но след малко Марико им развали настроението:

– Много съжалявам, Анджин-сан, но се намирате в голяма опасност.

Разказа всичко, чуто от Гьоко, и добави, че не бива да има доверие на Урага. Кику и Фуджико също се обезпокоиха силно.

– Не се тревожете, ще бъда внимателен с него, не се бойте – опита се да ги успокои той.

– Може би няма да е лошо да внимавате и с Ябу-сама, Анджин-сан – продължи Марико.

– Какво?

– Днес следобед видях омразата, изписана на лицето ви. Той също я видя.

– Нищо – каза той. – *Шигата га най, нее?*

– Не. Съжалявам, но допуснахте голяма грешка. Защо спряхте хората си, когато го обградиха? Това също беше голяма грешка. Щяха да го убият на бърза ръка и врагът ви сега щеше да е мъртъв, без да рискувате себе си.

– Нямаше да е честно, Марико-сан. Толкова много срещу един. Не е честно.

Марико преведе на Фуджико и Кику думите му.

– Моля да ме извините, Анджин-сан, но ние всички сме на мнение, че този начин на мислене е много опасен, и ви молим да го промените. Много е погрешен и наивен. Моля да ме извините, че ви говоря така направо. Ябу-сан ще ви погуби.

– Не. Засега поне няма опасност. Все още съм му много необходим. И На Оми-сан.

– Кику-сан моли да ви кажа много да се пазите от Ябу и от този Урага. За Анджин-сан, казва тя, е може би трудно да прецени тук, у нас, кое е от голямо значение.

– Да, и аз съм съгласна с Кику-сан – добави Фуджико.

След това Кику ги остави и отиде да забавлява Торанага. А Марико отново наруши спокойствието на стаята:

– Тази нощ трябва да ви кажа *сайонара*, *Анджин-сан* – призори тръгвам на път.

– Но сега вече това не е необходимо – възрази той. – Можем да променим нещата. Аз ще ви закарам до Осака. Ще взема галерата или някой крайбрежен кораб. А в Нагаса...

– Не, Анджин-сан, много съжалявам. Трябва да тръгна, както ми е наредено. И никакви негови молби не можах да я разубедят.

Той усети, че Фуджико мълчаливо го наблюдаваше, а сърцето го болеше при мисълта за раздялата с Марико. Погледна към наложницата си. Тя помоли да я извинят за малко. Затвори вратата след себе си и те останаха сами. Той разбра, че тя няма да се върне и че за известно време е в безопасност. Любиха се буйно, страстно. Почти веднага след това

отвън се чуха гласове и стъпки и едва имаха време да се пооправят, преди Фуджико да влезе през вътрешната врата, а Ябу – през външната с писмена, заповед от Торанага незабавно да тръгне, в пълна тайна... „За Йокохама, след това кратък престой в Осака, обратно в Нагасаки и после пак тук, у дома, Анджин-сан. Изпратих вече да докарат екипажа на кораба.“

През тялото му премина остра тръпка на радостна възбуда – тази победа сякаш му бе изпратена от небето!

– Да, Ябу-сан. Но Марико-сан – Марико-сан отива Осака също, нее? По-добре с нас – бързо, безопасно, нее?

– Не е възможно, съжалявам. Трябва да бързаме. Хайде, тръгвайте. Приливът... разбирате прилив, нее?

– Хай, Ябу-сан, но Марико-сан отива Осака...

– Съжалявам, но и на нея ѝ е заповядано както и на нас. Марико-сан, обяснете му. Кажете му да побърза!

Ябу остана непреклонен, а толкова късно през нощта беше невъзможно да отиде при Торанага и да го моли да промени заповедта си. Нито имаше време да разговаря повече с Марико и Фуджико, нито остана с тях поне за миг насаме, така че можаха само най-официално да си вземат довиждане. Но скоро щяха да се видят в Осака.

– Много скоро, Анджин-сан – обеща му Марико.

– Господи, не допускай да я изгубя – помоли се той на глас, а чайките кряскаха над главата му и някак си го караха да се чувствава по-самотен.

– Кого да изгубите, господарю?

Блакторн се върна в действителността. Посочи кораба:

– Имах пред вид „Еразъм“ – за нас корабите са от женски род, а не от мъжки – *уакаримасу ка?*

– *Хай.*

На палубата още се различаваха фигурите на екипажа и неразрешеният проблем отново се изпречи насреща му. Трябват ти на кораба, убеждаваше той сам себе си, и още много като тях. Новите моряци също няма да се отнесат доброжелателно към самураите, а на всичко отгоре ще са и католици – поветото. Господи, кажи ми как да ги държа в подчинение? Марико беше права. Там, където има католици, аз съм загубен.

– Дори и аз, Анджин-сан – добави тя снощи.

– Не, само вие не, Марико-сан.

– Днес следобед нали казахте, че сме ви врагове.

- Казах, че повечето католици са ми врагове.
- Ще ви убият при първа възможност.
- Да, но вие... Наистина ли ще се видим в Осака?
- Да. Обичам ви. Помнете, Анджин-сан, пазете се от Ябу-сан...

Всички са прави за Ябу – независимо какво ми говори и обещава, съгласи се той наум. Голяма грешка направих, като спрях, тогава хората си, когато го бяха обградили. Това диване ще ми пререже гърлото в момента, в който престана да му бъде полезен, колкото и да се преструва на добронамерен. И все пак той също е прав, имам нужда от него. Без неговата закрила не бих могъл нито да вляза в Нагасаки, нито да се измъкна оттам. А той може много да ми помогне да убедя и Торанага. Ако поведе две хиляди фанатика, бихме опустошили Нагасаки, а нищо чудно и Макао... Света Богородице! Сам съм безпомощен като бебе!

И тогава си спомни какво бе казала Гьоко на Марико за Урага – да му няма доверие. Виж, за него е сгрещила, реши той. В кое ли друго отношение също грещи?

КНИГА ПЕТА

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

И отново по оживените морски пътища на Осака, след дългото пътуване с галерата, Блаторн усети смазващата тежест на огромния град, позната от времето, когато го видя за пръв път. Обширни квартали бяха опустошени от неотдавнашния тайфун, някои все още носеха овъглени белези на пожарищата, но това ни най-малко не накърняваше неговите внушителни мащаби, а над всичко все така стърчеше крепостта. Дори от това разстояние – повече от левга – се виждаше колосалният пояс на първата голяма стена, извисяващите се кули, които от своя страна приличаха на джуджета пред застрашително издигащата се голяма главна кула.

– Исусе – обади се Винк плахо, застанал до него на носа. – Не е възможно да е толкова голям! Амстердам е като пращинка до него!

– Да. Бурята доста го е опустошила, но не е успяла да го направи по-малък. А крепостта е неуязвима.

Тайфунът се бе нахвърлил преди две седмици откъм югозапад. Снисеното небе, внезапните пориви на вятъра и проливните дъждове ги предупредиха навреме и те прибраха галерата в сигурно пристанище, където да изчакат преминаването на бурята. Пет дни чакаха. Отвъд пристанището океанът бе разбит на пяна, а ветровете бушуваха по-яростно и необуздано, отколкото бе очаквал Блаторн. Такава буря виждаше за пръв път.

– Исусе! – повтори Винк. – Защо не сме си у дома! Трябваше още преди година да сме си у дома!

Блаторн беше взел Винк със себе си от Йокохама, а останалите отпрати обратно в Йедо. Оставиха „Еразъм“ на безопасно място, охраняван от Нага и хората му. Екипажът с радост се прибра в Йедо, а той с не по-малка радост се раздели с тях. Последната нощ избухна нов скандал за парите на кораба. Те били на всички, а не негови. Ван Нек бил ковчезник на експедицията и главен търговец и заедно с капитана имал законни права да ги охранява. След като ги броиха и преброяваха и откриха, че с изключение на хиляда монети всичко е вътре, ван Нек, поддържан от Ян Ропер, започна да спори колко трябвало да вземе със себе си Блаторн, за да наеме още хора.

– Прекалено много искаш, лоцмане! Ще им предложиш по-малко!

– Боже мой! Не разбирате ли, че ще трябва да платя толкова, колкото ми поискат! Не ми трябва само моряци, но и артилеристи! – Той удари с юмрук по масата на голямата каюта. – Как иначе ще се доберем до дома?

Най-накрая успя да ги убеди да вземе колкото му трябваша и го хвана яд, че заради техните дребнави препирни си изгуби спокойствието и избухна. Още на другия ден ги отпрати в Йедо, една десета от парите разпредели помежду им като заплати със задна дата, а другата част остана на кораба, добре охранявана.

– Откъде да сме сигурни, че ще ги пазят добре? – озъби се насреща му Ян Ропер.

– Тогава остана ти да ги пазиш!

Ала никой не изяви желание да остане на кораба. Винк се съгласи да го придружи до Осака.

– Защо пък той, лоцмане? – попита ван Нек.

– Защото е моряк и имам нужда от помощ.

И така, Блаторн с радост се раздели с тях. А щом излязоха в откритото море, опита се да въведе Винк в японския начин на живот. Винк понесе стоически всичко – имаше доверие на Блаторн, защото дълги години бе плавал с него и знаеше, че англичанинът много добре преценява обстоятелствата.

– Само заради теб, лоцмане, ще се къпя и ще се мия всеки ден, но проклет да съм, ако навлека такава нощница!

Не минаха и десет дни обаче, и той с блажена усмивка мереше дълбочината полугол, препасал кожения си колан върху голото си шкембе, забучил кама в малката ножница на гърба си, скрил един от пишовите на Блаторн в чистата, макар и поокъсана риза.

– Няма защо да ходим в крепостта, нали, лоцмане?

– Не, няма.

– Исусе, предпочитам да съм по-далече от нея.

Денят беше приятен, високо в небето слънцето се отразяваше в гладките води. Гребците бяха силни и дисциплинирани.

– Виж, Винк – ей там ни причакаха в засада!

– Исусе, какви плитчини!

Блаторн беше разказал на Винк как едва бе успял да се измъкне, за сигналните огънове там, на кулите, за камарите от трупове на брега, за вражеската фрегата, притискаща го към скалите.

– А, Анджин-сан! – присъедини се и Ябу към тях. – Хубаво, нали? –

посочи той към разрушенията.

– Лошо, Ябу-сама.

– Те са врагове!

– Хората не са врагове – само Ишидо и самураи са врагове.

– Крепостта враг – настоя Ябу, като даде израз на своето безпокойство, което личеше също в погледите и държането на всички на галерата. – Тук всичко е враг.

Блакторн проследи Ябу, който се запъти към носа, а вятърът развяваше кимоното му около якото му тяло.

– Ще ми се да убия това копеле, лоцмане – сниши глас Винк.

– И аз не съм забравил стария Питерзоон, не се безпокой.

– Никога няма да го забравя, за бога! Не мога да проумея как им приказваш езика! Какво ти каза?

– Просто се опитваше да бъде любезен.

– Какъв е планът за действие?

– Ще акостираме и ще чакаме. Той ще слезе на брега за ден-два, а ние ще си кротуваме и ще чакаме. Торанага обеща да изпрати писма, за да не ни закачат, но въпреки това ще си траем и ще останем на кораба. – Блакторн обгърна с поглед корабите и морето, опитвайки се да различи някаква опасност, но нищо не откри. Въпреки това каза на Винк да провери за всеки случай дълбочината.

– Дадено!

Ябу наблюдаваше известно време как Винк пуска лота, после се приближи отново до Блакторн.

– Анджин-сан, може би по-добре да вземете галерата и да продължите за Нагасаки. Да не чакате, а?

– Добре – дружелюбно се съгласи Блакторн, без да клъвне на въдицата. Ябу се засмя.

– Харесвате ми, Анджин-сан. Но съжалявам – сам скоро ще умрете. Нагасаки много лошо за вас.

– И Осака лошо, навсякъде лошо.

– Карма – усмихна се пак Ябу. Блакторн се престори, че шегата му харесва.

По време на пътуването бяха водили различни варианти на същия разговор. Блакторн разбра много неща за Ябу. Намрази го още повече, вече му имаше по-малко доверие, но изпитваше и повече уважение към него и разбра, че съдбите им са взаимно свързани.

– Ябу-сан е прав – каза тогава Урага. – Той може да ви защити в Нагасаки, а аз не мога.

– Заради чичо ви, Харима-сама?

– Да. Защото вече съм обявен извън закона, разбирате ли? Моят чичо е християнин – макар че според мен е оризов християнин.

– Това пък какво е?

– Нагасаки е негово владение. Пристанището е най-голямото на брега на Кюшу, но не и най-доброто. Така че той много бързо осъзна някои неща, разбирате ли? Стана християнин и заповяда на васалите си също да се покръстят. Нареди ми и аз да се покръстя и да постъпя в езуитско училище, а след това ме изпрати при папата заедно с други поклонници. Подари земя на езуитите, защото... как се казва? – подмазва им се. Но сърцето му е изцяло японско.

– Езуитите знаеха ли какво мислите?

– Да, разбира се.

– Вярват ли и те – за оризовите християни?

– На нас, покръстените, езуитите никога не ни казват какво вярват и какво не, Анджин-сан. Те дори и на себе си не казват всичко. Обучени са да пазят тайни, да ги използват за свои цели, да ги научават при всеки удобен случай, никога да не ги разкриват. В това отношение са истински японци.

– По-добре останете тук, в Осака, Урага-сан.

– Моля да ме извините, господарю, но аз съм ваш васал. Ако вие отидете в Нагасаки, и аз ще дойда с вас.

Блакторн знаеше, че Урага все повече се превръщаше в негов безценен помощник. Той му разкриваше какви ли не езуитски тайни: как, защо и къде сключват търговските си сделки, какво е вътрешното устройство на ордена, невероятните им международни машинации. Също така научи много за Харима, Кияма, как мислят християните-даймио и защо по всяка вероятност ще останат докрай съюзници на Ишидо. Господи, толкова неща знам сега, че в Лондон цена нямаше да имам, и все пак колко много още ми предстои да науча! Но как да съобща знанията си? Например че китайският износ на коприна за Япония възлиза годишно на десет милиона в злато и че езуитите имат в императорския двор в Пекин свой представител, удостоен с придворен ранг, довереник на самия император, говорещ гладко китайски. Ех, да можех да изпратя писмо – да имах начин да изпратя някого!

В замяна на знанията, които получаваше от него, Блакторн започна да обучава Урага на морско дело, да му разказва за големите религиозни разпри, за парламента. Научи ги също и двамата с Ябу да стрелят с пушка. И двамата бяха способни ученици. Урага не е лош човек, реши той,

само дето го е срам, че няма самурайска плитка. Но и тя скоро ще му порасне.

От наблюдателя на кърмата се чу предупреждение:

– Анджин-сан!

Капитанът японец сочеше напред към един елегантен катер с двадесет гребци, който се приближаваше откъм десния им борд. На мачтата се вееше триъгълен флаг с йероглифа на Ишидо, а до него – този на Съвета на регентите, същият, под който пътуваха Небара Джозен и хората му към Анджирос, към своята смърт.

– Кой ли е? – попита Блаторн и усети напрежението, обхванало кораба му, впитите в далечината погледи.

– Не мога да различа оттук, съжалявам – отвърна капитанът.

– Ябу-сан?

Ябу сви рамене.

– Някой чиновник.

Когато катерът наближи, Блаторн забеляза някакъв възрастен мъж, седнал под навеса на кърмата, облечен в церемониална връхна дреха с подобни на криле рамене. Не носеше мечове. Заобиколен беше от сиви униформени самураи на Ишидо.

Командуваният ритъма на веслата спря да бие тъпана, за да може катерът да се приближи. Няколко души се втурнаха да помогнат на чиновника да се качи. След него вървеше лоцманът японец и след множество вежливи поклони пое галерата.

Ябу и възрастният също бяха безкрайно официални и вежливи. Най-сетне седнаха на възглавнички, като новодошлият зае по-изгодната позиция на кърмата. Самураи – както на Ябу, така и Сиви – насядаха с кръстосани крака или коленичиха на палубата около тях.

– Съветът на регентите ви приветства, Касиги Ябу, от името на негово императорско величество – започна пратеникът. Беше дребничък, набит, но не пълен – висш съветник на регентите по протокола, който освен това заемаше подобен пост и в императорския дворец. Казваше се Оаки Такамото, принц от седми ранг, чието задължение бе да служи като посредник между негово императорско величество, Сина на слънцето, и регентите. Зъбите му бяха боядисани черни, както изискваше обичаят от векове насам за всички придворни на императора.

– Благодаря ви, принц Оаки. За мен е чест да представлявам тук Торанага-сама – обади се Ябу, поразен от огромната чест, която му оказваха.

– Да, убеден съм в това. Разбира се, вие сте тук и от ваше собствено

име, нали? – сухо додаде Огаки.

– Разбира се – побърза да се съгласи Ябу.

– Кога пристига Торанага-сама?

– Много съжалявам, но тайфунът ни забави с пет дни и откак сме тръгнали, нямаме никакви новини.

– Ах, да, тайфунът. Да, Съветът с голямо задоволство узна, че бурята не ви е засегнала. – Огаки се изкашля. – А що се отнася до господаря ви, със съжаление трябва да ви осведомя, че още не е стигнал дори Одавара. Нещо непрестанно го задържа, все боледува... Много жалко, нали?

– Да, наистина много жалко. Надявам се, че не е нещо сериозно? – побърза да попита Ябу, безкрайно доволен, че е посветен в тайната на Торанага.

– Не, за щастие не е нищо сериозно – отново сухо се изкашля Огаки. – Ишидо-сама разполага със сведения, че господарят ви утре ще пристигне в Одавара.

Ябу се изненада, както подобаваше.

– Когато тръгнах преди двадесет и един дни, всичко беше готово за незабавното му-потегляне, но Хиромацу-сан се почувствува зле. Знам, че господарят Торанага беше много угрижен и нямаше търпение да потегли – както и аз нямам търпение да започна подготовката за неговото пристигане.

– Всичко вече е готово – осведоми го дребното човече.

– Разбира се, предполагам, че Съветът няма да има нищо против да направя една проверка на подготовката, нали? – не се предаваше Ябу. – От голямо значение е церемонията да бъде достойна за Съвета и за случая, нали?

– Трябва да е достойна преди всичко за негово императорско величество, Сина на небето. Защото поканата сега е от негово име.

– Разбира се, но... – Самочувствието на Ябу веднага се стопи. – Искате да кажете, че негово императорско величество също ще присъства?

– Божественият прие смирената молба на Съвета да му се поклонят лично и новият Съвет, и всички велики даймио, включително и Торанага-сама, семейството му и васалите му. Висшите съветници на негово императорско величество бяха помолени да изберат ден, белязан от добри предзнаменования за този... този ритуал. Те се спряха на двадесет и втория ден от този месец, през петата година на ерата Кейчо.

Ябу беше поразен.

– След... след деветнадесет дни?

– По пладне. – Огаки прилежно извади от ръкава си книжна кърпичка и благовъзпитано си издуха носа. – Моля да ме извините. Да, по пладне. Предзнаменованията са чудесни. Торанага-сама беше известен преди четиринадесет дни от пратеник на императора. Преди три дни регентите получиха смиреното му съгласие. – Огаки извади тънък свитък.

– Това тук е поканата за вас, Касиги Ябу-сан, за същата церемония.

Ябу изтръпна, като видя императорския печат с шестнадесетлистната хризантема, и разбра, че никой, нито дори Торанага, не можеше да отхвърли подобна покана. Един отказ би бил немислимо оскърбление за Божествения, открит бунт, а тъй като цялата земя в страната принадлежеше на властващия император, резултатът щеше да е незабавна конфискация на земите, придружена от императорска покана за сепуку – издадена от Съвета от негово име, подпечатана също с Великия печат. Подобна покана беше абсолютно задължителна и нямаше начин човек да не ѝ се подчини.

Ябу отчаяно се мъчеше да се свърже.

– Извинете, да не би да не ви е добре? – загрижено го попита Огаки.

– Простете – запелтечи Ябу. – Но никога, дори в най-дръзките си мечти... Кой би допуснал, че негово величество ще... ще ни окаже такава чест...

– Съгласен съм. Наистина е учудващо.

– Изумително е... че негово императорско величество ще... ще се реши да напусне Киото и... да дойде в Осака.

– Така е. И все пак на двадесет и втория ден Божественият и емблемите на императорската власт ще бъдат тук.

Емблемите, без които никое възкачване на трона не беше законно, се състояха от Трите свещени реликви, смятани за божествени; за тях се вярваше, че са били донесени на земята на бог Ниниги-но-Микото и предадени лично от него на внук му, Джиму Тено, първия земен император, а от него, пак лично, на наследника му и така до настоящия им притежател, император Го-Ниджо: Мечът, Скъпоценният камък и Огледалото. Свещеният меч и Скъпоценният камък винаги придружаваха тържествено императора, където и да отидеше, ако се налагаше да преспи извън двореца, а Огледалото се съхраняваше във вътрешното светилище на големия шинтоистки храм в Исе. И трите – Мечът, Огледалото и Скъпоценният камък, бяха собственост на Сина на небето. Те бяха божествени символи на законна власт, на неземния произход на императора, а когато той пътуваше, заедно с него пътуваше и божественият му

трон. По този начин цялата власт се придвижваше заедно с императора.

– Просто ми е невъзможно да повярвам, че ще успеят да направят навреме всички приготовления за неговото пристигане – изграчи Ябу.

– О, генерал Ишидо изпрати молбата си до Божествения от името на регентите още щом получи известие от Дзатаки-сама от Йокосе, че Торанага-сама се е съгласил – колкото и да е невероятно – да се прекло-ни пред неизбежното. Голямата чест, която вашият господар оказва на регентите, подсказа на генерал Ишидо идеята да се обърне към Сина на небето с молба да окаже чест на церемонията с присъствието си. – Той отново се изкашля сухо. – Моля да ме извините, но бихте ли ми дали при пръв удобен случай официалното си писмено съгласие?

– Може ли да го сторя незабавно? – попита Ябу съвсем отмалял.

– Убеден съм, че регентите ще одобрят подобна постъпка.

Ябу изпрати да му донесат всичко, необходимо за писане, ала гласът му едва се чуваше. Цифрата „деветнадесет“ пулсираше в мозъка му. Деветнадесет дни! Торанага можеше да се бави още само деветнадесет дни, след което и той бе длъжен да се яви. Имам достатъчно време да отида до Нагасаки и да се върна пак в Осака, но няма да имам време да напада по море Черния кораб, да притисна Харима, Кияма и Оноши, а също и християнските свещеници, а това значи, че няма да има време и за „Алено небе“, тъй че целият план на Торанага все пак се оказа една илюзия... Ох, ох, ох!

Торанага претърпя неуспех. Трябваше да предвидя това. Отговорът на дилемата ми е много ясен: или да се доверя слепешката на Торанага и да чакам да ме измъкне от този капан, да помогна на Анджин-сан, както бях намислил, и да превземем Черния кораб по-бързо, отколкото възнамерявахме, или да отида при Ишидо, да му разкажа всичко, което знам, и да се опитам да се спазаря за живота си и за Идзу.

Кое от двете?

Хартията, четката и мастилото пристигнаха. Ябу забрави за момент болката си и се съсредоточи да пише по възможност безукорно и красиво. Изключено беше да напише подобен отговор с трепереща ръка. Когато завърши изречението, беше взел и окончателното си решение: ще следва съвета на Юрико докрай. И веднага от плещите му се смъкна огромна тежест, неговото уа се възстанови и той се почувствува пречистен. Накрая се подписа с високомерен замах.

Как да покаже, че е най-добрият васал на Торанага? Та това е тъй просто, като заличи Ишидо от лицето на земята.

Как да го стори и същевременно да си остави достатъчно време за

бягство? В този момент отново чу гласа на Огаки:

– За утре сте канен на официален прием, даван от генерал Ишидо по случай рождения ден на Очиба-сама.

Все още изнурена от пътуването, Марико побърза да прегърне първо Кири, после Садзуко, да се порадва на бебето и пак да прегърне Кири.

Прислужничките се суетяха около тях, носеха чай и саке, отнасяха подноси, разместваха възглавничките за сядане, внасяха и изнасяха благоуханни билки, отваряха и затваряха вратите към вътрешната градина в тяхната част на крепостта Осака, вееха с ветрила и също плачеха от радост.

Най-сетне Кири плесна с ръце, освободи прислугата, отпусна се тежко на своята възглавничка и се почувствува безсилна от възбуда и щастие. Цялата беше пламнала и Марико и Садзуко побързаха да ѝ поведат с ветрилата си. Трябваше да изпие три чаши чай, за да си поеме спокойно дъх.

– Ох, сега вече съм по-добре – въздъхна тя. – Да, благодаря, детето ми, ще изпия още една чашка, Ах, Марико-сан, не мога да повярвам на очите си – вие ли сте наистина?

– Да, да, аз съм, Кири-сан.

Садзуко, която изглеждаше много по-млада от своите седемнадесет години, възкликна:

– Ох, а ние сме така притеснени, какви ли не слухове и...

– Само слухове и нищо друго, Марико-сан – прекъсна я Кири. – Ох, толкова въпроси искам да ви задам, че ми се вие свят.

– Бедната Кири-сан, ето на, пийнете си малко саке – загрижено се засуети около нея Садзуко. – Най-добре е да поразвържете пояса си и...

– Не, вече съм съвсем добре! Не се суетете така, дете! – Кири въздъхна и скръсти ръце на големия си корем. – Ох, Марико-сан, ако знаете колко е приятно да види човек най-сетне приятелско лице, дошло в крепостта отвън!

– Да – обади се като ехо Садзуко и се сгуши до Марико. После заговори бързо:

– Щом мръднем от вратата, и Сивите се струпват около нас като рояк пчели около своите царици. Не ни е разрешено да напускаме крепостта без позволение от Съвета – никоя от жените, дори съпругата на Кияма-сама, и тя, а Съветът почти не се събира, така че и разрешение не

можем да получим, а лекарят все не ми разрешава да пътувам, макар че съм напълно добре, и бебето, и то е съвсем добре и... Но първо ни разкажете...

Кири я прекъсна:

– Първо ни кажете как е нашият господар.

Момичето се засмя – нищо не беше в състояние да наруши жизнерадостното му настроение.

– Ами аз нали същото щях да попитам, Кири-сан! Марико отговори точно така, както й беше наредил Торанага:

– Той е взел вече окончателно решение и е доволен от него. – Колко пъти бе репетирила тези думи по време на пътуването си! И въпреки това мрачното настроение, в което потопа двете жени, за малко да я принуди да се изтърве и да им разкрие истината.

– Много съжалявам – добави тя.

– Ох! – опита се Садзуко да не прозвучи уплашено, ала не успя. Кири се намести по-удобно.

– Карма си е карма.

– Значи... значи няма промяна... нито надежда – промълви момичето. Кири я потупа по ръката.

– Повярвайте, детето ми, че карма си е карма и Торанага-сама е най-великият, най-мъдрият човек, който се е раждал някога. Това е достатъчно – всичко друго е само илюзия. Носите ли някакви писма, Марико-сан?

– Ох, извинете! Разбира се, че нося. – Тя извади от ръкава си три свитъка. – Двете са за вас, Кири-сан, едно от господаря и едно от Хиромаци-сан. А това е за вас, Садзуко, от господаря, но той ме помоли да ви предам и устно, че много тъгува за вас и изгаря от желание да види най-малкия си син. Помоли ме да повтора тези думи три пъти: че му липсват и изгаря от желание да види най-малкия си син, че му липсват и изгаря...

По бузите на младото – момиче се затъркаляха сълзи. То промърмори някакво извинение и изтича от стаята, стиснало свитъка в ръка.

– Горкото дете! Никак не й е лесно тук – въздъхна Кири, но не счупи печатите на писмата си. – Разбрахте ли, че ще присъства и негово императорско величество?

– Да – също тъй сериозно отвърна Марико. – Преди една седмица ме настигна куриер от господаря Торанага. Посланието не съдържаеше никакви подробности, а само назоваваше деня, в който ще пристигне тук. Вие имате ли известия?

– Лично от него не сме получавали никакви новини вече цял месец. Как е той? Кажете ми истината.

– Уверен – отпи Марико малко саке. – Да ви сипя ли и на вас?

– Благодаря.

– Деветнадесет дни не е много време, нали Кири-сан?

– Достатъчно, за да отиде човек в Йедо и да се върне обратно – ако бърза. Достатъчно за цял един живот. Повече от достатъчно, за да се спечели битка или да се загуби цяла империя. Достатъчно време за милион работи, но няма да стигне, за да изям всички вкусни храни и да изпия всичкото саке... – Кири се усмихна вяло. – И мога да ви уверя, че нямам намерение да пазя диета през следващите двадесет дни. Аз ще... – Тя млъкна.

– Ох, извинете ме! Разбъбрих се, а вие дори не сте се преоблекли, нито се изкъпахте. След това ще имаме време да се наприказваме.

– Но моля ви, не се безпокойте. Не съм уморена.

– Сигурна съм, че сте капнали от умора. Във вашия дом ли ще отседнете?

– Да. Пропускът на генерал Ишидо ми разрешава да живея само там. – Марико се усмихна накриво. – Ако знаете колко любезно ме посрещна!

Кири се намръщи.

– Съмнявам се дали него ще посрещнат някъде с разтворени обятия – дори в ада!

– Как са нещата тук?

– Също като преди. Знам, че той бил наредил убийството и мъченията на Сугияма-сама и семейството му, макар че нямам никакви доказателства. Миналата седмица една от наложниците на Ода-сама се опита да се измъкне заедно с децата си, преоблечена като улична чистачка. Часовите ги застреляха „по грешка“.

– Какъв ужас!

– Разбира се, последваха големи „извинения“. Ишидо твърди, че охраната и сигурността били от първостепенно значение. Имаше един скалъпен опит за убийство на наследника и той използва това като претекст да стегне обръча.

– Защо жените не напуснат открито?

– Съветът нареди съпругите и семействата на всички даймио да чакат тук съпрузите си, които трябва да се явят за церемонията. Великият генерал се чувствувал прекалено отговорен за тяхната сигурност, за да им позволи да скитат, където им скимне. Крепостта е затворена по-

плътно от стара стрида.

– И отвън е същото, Кири-сан. По пътя Токайдо има много повече бариери от преди, а на петдесет ли отгук започва охраната на Ишидо. Навсякъде патрулират войници.

– Всички се боят от него освен нас и малкото ни самураи, но ние сме му грижа колкото цирей на задника на някой дракон.

– А нашите лекари?

– И те... Продължават да ни съветват да не пътуваме – дори ако получим разрешение, което никога няма да стане.

– Добре ли е Садзуко-сан? Бебето как е?

– Добре са. Нали го видяхте? Аз също съм добре – въздъхна Кири и умората ѝ пролича. Марико забеляза, че косата ѝ беше доста по-бяла от преди. – Нищо не се е променило, откак писах на господаря в Анджино. Ние сме си заложици заедно с всички останали, докато дойде денят. След което ще се вземе решение.

– Но щом като негово императорско величество пристига, значи, край на всичко, нали?

– Да, на такава ми изглежда... Идете си починете, Марико-сан, но елате да вечеряте после с нас. Тогава ще си поговорим. А между другото имам новина за вас. Вашият прочут варварин-хатамото – дано е благословен, задето спаси господаря, и ние чухме за това – е пристигнал с кораб тази заран заедно с Касиги Ябу-сан.

– Така ли! Толкова се притеснявах за тях. Те тръгнаха един ден преди мен, по море. И нас ни настигна тайфунът близо до Нагоя, но на суша не е чак толкова страшно. Така се боях да не би... Ох! Олекна ми!

– И тук не беше кой знае колко ужасно и ако не бяха пожарите... Хиляди къщи изгоряха, но има само две хиляди души жертви. Днес разбрахме, че тайфунът е засегнал най-силно Кюшу, откъм източния му бряг, и част от Шикоку. Там са загинали десетки хиляди. Пълните размери на щетите още не са известни.

– А реколтата? – побърза да попита Марико.

– Тук, в околностите, големи площи земя са се слягнали, но селяните се надяват да се справят. Кой знае? Ако на Кванто не са нанесени сериозни щети, може да се наложи да изхранва с ориз цялата империя през следващата година.

– За предпочитане е тази реколта да е в ръцете на Торанага-сама, отколкото на Ишидо, нали?

– Да. Но за жалост деветнадесет дни не стигат, за да се прибере реколтата. Тук и молитвите няма да помогнат.

– Така е – допи Марико сакето си.

– Щом корабът им е тръгнал един ден преди вас, значи, доста сте бързали – продължи Кири.

– Реших, че най-добре ще е да не се бавя никъде, Кири-сан. За мен пътуването не е удоволствие.

– А как е Бунтаро-сан? Добре ли е?

– Да. Сега отговаря за Мишима и цялата граница. Видях го съвсем за кратко, преди да тръгна. Знаете ли къде е отседнал Касиги Ябу-сан? Нося писмо за него.

– В някоя от къщите за гости. Ще разбере къде точно и веднага ще пратя да ви съобщят. – Кири прие да й сипят още вино. – Благодаря, Марико-сан. Разбрах, че Анджин-сан е все още на галерата.

– Той е много интересен човек, Кири-сан. Беше изключително, полезен за нашия господар.

– И аз така разбрах. Искам да чуя за земетресението и всички новини, които ни носите. Ах, да, да не забравя – утре вечер има официален прием по случай рождения ден на Очиба-сама, даван от Ишидо. Вие също сте канена, естествено. Разбрах, че и Анджин-сан ще бъде измежду поканените. Очиба-сама искала да го види как изглежда. Нали си спомняте – наследникът го видя веднаж. Май че и вие го видяхте тогава за пръв път?

– Да. Горкичкият – да го показват като пленен кит!

– Да – спокойно каза Кири. – Както и всички ние. До един сме пленници, Марико-сан, колкото и да не ни харесва тази дума.

Урага се плъзна бързо, но потайно, по уличката към брега. Нощта беше тъмна, небето – ясно и звездно, въздухът свеж и приятен. Беше облечен в широката оранжева роба на будистки свещеник, с неизменната шапка и евтини сламени сандали. Зад гърба му останаха складовете и високата, почти европейска масивна постройка на езуитската мисия. Зави зад ъгъла и ускори крачка. Група Сиви със запалени факли патрулираха на брега. Той учтиво намали крачка, като минаваше покрай тях, макар да запази високомерието, характерно за свещениците. Самураите не му обърнаха никакво внимание.

Той продължи уверено покрай брега и подмина изкараните на брега рибарски лодки. Мирисът на море и мокър пясък тежеше във въздуха. Имаше отлив. Целият залив беше осеян с рибарски лодки, излезли на нощен улов – приличаха на светулки, защото ловуваха с копия на

светлината на факли. На двеста крачки пред него бяха доковете и кейовете. Към едно от мостчетата беше привързана езуитска лорча, на която се вееха знамената на Португалия и езуитското братство, а до трапа се мяркаха Сиви с факли. Той сви встрани, за да избегне кораба, и навлезе няколко преки обратно в града, след което отново се върна към брега.

– Ей, ти! Стой!

Заповедта се раздаде от тъмнината. Урага спря, обзет от внезапна паника. Няколко Сиви пристъпиха напред, към светлото, и го обградиха.

– Накъде си тръгнал, свещенико?

– Към източната част на града – отвърна със запъване Урага и усети как устата му пресъхна. – Към нашия ничиренски храм.

– А, значи си от сектата ничирен?

Друг самурай се намеси грубо:

– Аз пък не съм ничиренец, а дзен-будист като нашия господар, генерал Ишидо.

– Да, дзен е най-добрата – намеси се още един. – Ех, де да я разбихах! Но е прекалено сложна за дебелия ми глава.

– Нещо много се поти този свещеник. Защо се потиш?

– Че да не би свещениците да не се потят?

Някои се засмяха, а един от самураите приближи факела си по-близо до лицето на Урага.

– Че защо да се потят? – рязко додаде някой. – По цял ден и цяла нощ спят, с каквото им попадне под ръка: монахиня, момчета, кучета, със самите себе си – каквото докопат, и само се тъпчат с храна, за която не са си мръднали и малкия пръст. Свещениците са паразити, също като въшките.

– Я го оставете на мира, той само...

– Свали си шапката, свещенико! Урага се втрещи.

– Защо? Защо ви е да се закачате с един служител на Буда? Буда нищо лошо не ви е...

Самураят заплашително пристъпи напред.

– Казах – свали си шапката!

Урага се подчини. Главата му беше избръсната гладко като на свещеник и той благослови онзи ками иди добър дух, или дар от Буда, който му подсказа да вземе тази допълнителна предпазна мярка, ако го хванат, че нарушава комендантския час. На всички самураи на Анджин-сан бе заповядано от пристанищните власти да не напускат кораба до второ нареждане от по-висша инстанция.

– С нищо не съм предизвикал лошите ви обноски – пламна той с неосъзнатата си езуитска високомерност. – Да служиш на Буда, е достойно дело и всеки самурай би трябвало да свърши живота си като свещеник. Или не сте чували нищо за бушидо? Къде са ви обноските?

– Какво? Нима сте самурай?

– Разбира се, че съм самурай! Иначе бих ли се осмелил да говоря на самураи за лоши обноски? – Урага си сложи отново шапката. – По-добре патрулирайте, отколкото да закачате и оскърбявате невинни свещеници!

И той си тръгна с вирната глава, макар че коленете му трепереха. Самураите го проследиха с поглед, после един от тях се изплю.

– Свещеници!

– Той беше прав – кисело се обади старшият офицер. – Къде са ви обноските?

– Съжалявам, моля да ме извините.

Урага продължи по пътя, много горд от себе си. Но като наближи галерата, безпокойството му отново се върна и той изчака известно време в сянката на някаква сграда. После си пое дълбоко въздух и стъпи в осветената от факли част пред кораба.

– Добър вечер – поздрави той учтиво Сивите, които се мотаеха около трапа, и добави религиозната благословия: – *Наму Амида Буцу*. В името на Буда Амида.

– Благодаря. *Наму Амида Буцу*.

И Сивите го пуснаха да мине, без да го закачат. Заповедите им гласяха да не пускат на брега никого – освен Ябу и почетната му стража. Никой не бе споменал за будистки свещеник, пътуващ с кораба.

Почувствувал се страшно изморен, Урага излезе на главната палуба.

– Урага-сан – тихо му подвикна Блаторн от кварталдека. – Елате тук!

Урага присви очи, за да свикне с тъмнината. Забеляза Блаторн и подуши острия гранив мирис на мръсно тяло – разбра, че втората сянка трябва да е на другия варварин с непроизносимото име, който също говореше португалски. Почти беше забравил какво значи да си далеч от миризмата на варварите – тя беше част от живота му. Анджин-сан беше единственият, който не вонеше – и това бе една от причините, поради която можеше да му служи.

– А, Анджин-сан – прошепна той и предпазливо пристъпи към него, поздравявайки пътем десетимата телохранители, разпръснати из

палубата. Изчака в подножието на трапа Блаторн да му махне да се качи при него на кварталдека. – Всичко мина много...

– Чакайте! – тихо го предупреди Блаторн и посочи към брега. – Погледнете натам! Ей там – до склада. Виждате ли го? Не, по на север! Сега виждате ли го? – Някаква сянка се мярна и веднага се сля отново с тъмнината.

– Кой беше?

– Наблюдавам ви от момента, в който излязохте от пътя. През цялото време ви следеше. Не го ли забелязахте?

– Не, господарю – отвърна Урага и лошите му предчувствия се завърнаха. – Никого не съм видял и нищо не усетих.

– Не носеше мечове, значи, не е самурай. Дали не е езуит?

– Не знам. Не мисля – там бях много предпазлив. Моля да ме извините, че не го забелязах.

– Нищо. – Блаторн погледна към Винк. – Слез долу, Йохан. Ще довърша тази вахта и ще те събудя призори. Благодаря ти, че изчака.

Винк докосна перчема си и слезе долу. Мирисът на мръсна плът изчезна заедно с него.

– Какво стана?

– Пратеникът на Ябу-сама много се забави, господарю. Отидох с Ябу-сама и чаках извън крепостта от пладне до смрачаване, когато...

– Опишете ми подробно какво правихте през цялото време.

– Какво правех? Избрах си едно спокойно местенце до пазара, откъдето можех да виждам Първия мост, и се самовглъбих – както правят езуитите, Анджин-сан, само че не мислех за бога, а за вас, за Ябу-сама и вашето бъдеще, господарю. – У Урага се усмихна. – Много от минавачите пуснаха монети в просешката ми чашка. Отпуснах тялото и ума си, макар че нито за миг не изпусках от очи Първия мост. Пратеникът на Ябу-сама се появи на смрачаване и се престори, че се моли заедно с мен, докато останахме сами. После прошепна следното: Ябу-сама каза да предам, че ще остане да преношува в крепостта и ще се върне утре заран. Тази вечер в крепостта има официален прием, даван от генерал Ишидо, на който ще бъдете поканен. И накрая да имате пред вид „седемдесет“. Самураят повтори това два пъти и затова предположих, че е някакъв ваш личен шифър.

Блаторн кимна, но не му каза, че това е една от няколкото предварително уговорени пароли, за които се бяха разбрали с Ябу. „Седемдесет“ означаваше, че корабът трябва да е готов за незабавно отплаване. Но като се имаше пред вид, че всичките му самураи, моряци и гребци

бяха, така или иначе, на кораба и не им бе позволено да го напускат, корабът си беше готов. При това всички знаеха много добре, че са във вражески води, и бяха нащрек, така че на Блаторн му беше ясно, че никак няма да е трудно при даден сигнал да потеглят незабавно.

– Продължавайте, Урага-сан.

– Това е всичко. Не съм ви казал само, че Тода Марико-сан е пристигнала днес.

– А! Нима... май че е пътувала доста бързо – пътят от Йедо дотук не се ли взема за по-дълго време?

– Да, господарю. Всъщност, докато чаках, видях кортежа ѝ да прекосява моста. Беше следобед, по средата на часа на козата. Конете бяха целите в пяна и кални, а носачите бяха капнали от умора. Водеше ги Йошинака-сан.

– Видя ли ви някой от тях?

– Не, господарю, не мисля.

– Колко души бяха?

– Около двеста самураи, носачи и товарни коне. Придружаваха ги два пъти повече Сиви. На един от конете имаше натоварен кафез с пощенски гълъби.

– Добре. Друго?

– Тръгнах си при първа възможност. Недалеч от мисията на езуитите има една гостилничка, където често ходят търговци на ориз, коприна и езуити от мисията. Влязох вътре и докато ядях юфка, се заслушах какво си говорят. Делегатът-посетител в момента е пак тук. В околностите на Осака са покръстили още много народ. Разрешено им е да отслужат голяма литургия след двадесет дни в чест на Кияма и Оноши.

– Това важно ли е?

– Да, и освен това учудващо, че са разрешили открито да се отслужи подобна литургия. Щяла да бъде в чест на деня на свети Бернард. След двадесет дни означава на другия ден след тържествената церемония по приемането на поклоните от страна на Божествения.

Ябу беше съобщил на Блаторн чрез Урага за пристигането на императора. Новината моментално се разнесе из целия кораб и засили чувството за надвиснала беда, което и без това бе обзело всички.

– Друго?

– Из пазара се носят най-различни слухове, повечето лоши. Йодoko-сама, вдовицата на тайко, била много болна. Това е лошо, Анджин-сан, защото съветите ѝ винаги се вземаха предвид и е много благоразумна. Казват също, че Торанага-сама вече приближавал Нагоя,

други твърдят, че още не бил пристигнал дори в Одавара. Никои не знае на какво да вярва. Всички смятат, че тази година реколтата тук, в Осака, ще бъде много лоша, което ще рече, че значението на Кванто нараства неимоверно. Повечето са убедени, че веднага след смъртта на Торанага ще избухне гражданска война и великите даймио ще се счепкат помежду си. Цената на златото се е качила главоломно, а лихвите са стигнали седемдесет процента, което...

– Това е прекалено много, трябва да сте сбъркали нещо. – Блаторн стана и си разкърши гърба, после уморено се облегна на трапа. Урага и самураите също станаха учтиво заедно с него. Би било невъзпитано те да седят, докато господарят им е прав.

– Моля да ме извините, Анджин-сан – продължи Урага, – но лихвата никога не е по-ниска от петдесет процента, често стига до шестдесет и пет, седемдесет, дори осемдесет на сто. Преди около двадесет години Делегатът-посетител изпрати искане до Светия... до папата, да ни позволи... да разреши на братството да дава заеми с десет процента лихва. Той имаше право, че ако папата се съгласи с предложението му – а то така и стана, Анджин-сан, – това ще привлече много хора към вярата, защото само християните имат право на заеми с такава ниска лихва. Във вашата страна не вземат ли такива лихви?

– Рядко. Това е пладнешки обир! Грабителство! Разбирате ли какво значи думата „грабителство“?

– Да, знам думата. Но при нас е така. Бях започнал да ви казвам, че цената на ориза също много се е покачила. И това е много лошо предназначение. Сега е двойно по-висока от преди няколко седмици, когато бях тук за последен път. Земята в момента е евтина. Сега е удобно да се купува земя или къща. По време на тайфуна и пожара са били унищожени около десет хиляди къщи и две-три хиляди души са загинали. Това е всичко, Анджин-сан.

– Добре. Добре сте се справили. Изгървали сте си истинското призвание.

– Моля, господарю?

– Нищо. – Блаторн не знаеше доколко може да се шегува с Урага. – Добре се справихте.

– Благодаря, господарю.

Блаторн се замисли за малко, после го попита за приема на другия ден и Урага му даде няколко съвета. Накрая му разказа как се измъкнал от стражата.

– Прическата щеше ли да ви издаде?

– О, да. Достатъчно, за да ме закарат при началството си. – Урага избърса потта от лицето си. – Ама че е горещо!

– Да – учтиво се съгласи Блаторн и започна да пресява наум получените сведения. Загледа се навътре в морето и по навик прецени небето, вятъра, вълните. Всичко беше благоприятно, рибарските лодки доволно се поклащаха в такт с прилива. На носа на всяка имаше по един рибар с копие в ръка под фенера, който държеше в другата ръка. От време на време забиваше острието във водата и почти винаги изваждаше по някоя едра риба, която се извиваше и гърчеше и се опитваше да се отскубне.

– И последно, господарю. Отидох до мисията – исках да кажа, че се навъртах около нея. Пазачите са нашрек и не можах да вляза – поне така си мисля. Поогледах се наоколо, но преди да тръгна, видях как вътре влезе Чимоко, прислужничката на Тода-сама.

– Сигурен ли си?

– Да. С нея имаше още една прислужничка. Мисля, че...

– Марико-сан? Преоблечена?

– Не, господарю, не беше тя. Тази беше много висока.

Блаторн погледна отново към морето и промърмори – повече на себе си:

– Какво ли, значи това?

– Марико-сама е христи... католичка, нали? Познава добре Делегата-посетител. Той лично я покръсти. Тя е една от най-важните и най-известните дами в цялата империя след трите висши благороднички – Очиба-сама, Генджико-сама и Йодоко-сама, вдовицата на тайко.

– Мислите ли, че е поискала да се изповяда? Или да поръча служба? Или може би да иска съвет? Затова да е изпратила Чимоко да уреди всичко.

– Едно от тези неща или всички заедно. Съпругите на всички даймио и на съюзниците на генерала, а също и онези, които могат да му се противопоставят, нямат право да напускат крепостта. Влязат ли веднаж вътре, там си и остават – като риба в аквариум, която чака да я пробучат с копие.

– Престанете! Стига с тези черни приказки!

– Извинете. И все пак, Анджин-сан, според мен Тода-сама няма да излезе вече оттам. Чак на деветнадесетия ден.

– Казах ви вече – стига! Знам всичко за заложенниците и деветнадесетия ден.

На палубата беше тихо и те разговаряха с приглушени гласове.

Телохранителят спокойно чакаше края на вахтата на Блаторн. Водата се пликкаше в корпуса на кораба, а възетата приятно посърцваха. След малко Урага пак се обади:

– Може би Чимоко е занесла покана за Делегата-посетител да посети Тода-сама в крепостта? Когато прекоси моста, с нея имаше охрана. От първия момент, в който Тода Марико-но-Бунтаро-но-Джинсай е прекосила границата на Торанага-сама, тя е била поета от Сива охрана – в това не се съмнявам.

– Ще можем ли да разберем дали Делегатът-посетител ще отиде в крепостта?

– Да, не е трудно.

– Как мога да разбера какво ще си кажат... или какво ще стане...

– Това вече е трудно, много трудно. Много съжалявам, но ще говорят на португалски или латински, а освен нас двамата никой друг не говори и двата езика. А те веднага ще ме познаят. – Урага махна към крепостта и града. – Пълно е с християни. Всеки ще спечели голямо благоволение, ако премахне някой от нас – мен или вас.

Блаторн не каза нищо. Нямаше какво да каже. Главната кула ясно се открояваше на фона на звездното небе и той си спомни разказа на Урага за легендарното неизброимо съкровище, скрито вътре в нея – всичко, заграбено от тайко от цялата империя. Ала сега си мислеше за Торанага – какво ли прави, какво ли крои, какво ли смята да прави? И къде е Марико? Има ли смисъл да ходи в Нагасаки?

– Казвате, Ябу-сама, че деветнадесетият ден е ден последен, ден на смъртта? – попита го той още веднъж и почувствува, че му се гади при мисълта за клопката, приготвена за Торанага. А, значи, и за него, и за „Еразъм“.

– *Шигата га най*. Ще отидем бързо до Нагасаки и пак ще се върнем. Бързо, нали разбирате? Само четири дни за наемане на хората. После обратно тук.

– Но защо? Когато Торанага дойде, всички ще умрем, нали?

Ала Ябу слезе на брега и му каза, че ще тръгнат в друг ден. Той го проследи с поглед, а мислите му бяха объркани. Съжали, че взе галерата, а не „Еразъм“. Ако бяха с „Еразъм“, щяха да подминат Осака и да отидат направо в Нагасаки. Или – още по-вероятно – щеше да потърси някое уютно пристанище отвъд хоризонта, където би имал колкото си иска време да обучава васалите си на морско дело.

Ама че си глупак! – упрекваше се той наум. С шепата хора, с които разполагаш, нямаше да успееш да вкараш „Еразъм“ тук и да пуснеш котва, камо ли да откриеш онова пристанище и да избегнеш дяволската буря. Сега щеше да си мъртъв.

– Не се безпокойте, Анджин-сан – обади се Урага. – Карма.

– Да. Карма.

В този миг Блаторн долови смътно някаква опасност откъм морето и тялото му реагира, преди умът му да заработи и да даде заповед. Стрелата изсвистя на милиметри от ухото му, заби се в дървената преграда и затрептя. Той се метна към Урага да го събори долу, ала втора стрела, пусната секунда преди първата, вече се бе забила със съскане в гърлото на младежа проболоа го от край до край, макар че двамата вече бяха в безопасност, долу на палубата. Урага пищеше, самураите крещяха и надничаха през перилата да видят какво става в морето. От брега на кораба нахлуха Сиви, патрулиращи долу на пристанището. Още един залп стрели долетя от тъмнината на нощното море и всички се пръснаха и изпокриха. Блаторн допъзля до перилата, надникна през пролуката и видя как най-близката рибарска лодка загаси фенера си, за да изчезне невидима в тъмнината. Останалите лодки последваха примера ѝ и за миг му се мярнаха гребците, които отчаяно работеха с веслата, а тук-там по някоя случайна светлинка се отразяваше в мечовете и лъковете им.

Писъците на Урага се превърнаха в бълбукащи, мъчителни стонове. Сивите се втурнаха на кварталдека с опънати лъкове и целият кораб се потопа в глъч и врява. Винк също изскочи на палубата с насочен пишов и затича на зигзаг, да не го улучи нещо.

– Исусе, какво става тук? Жив ли си, лоцмане?

– Да, внимавай – стрелят от рибарските лодки!

И Блаторн запъзля към Урага, който дращеше с нокти стрелата, а от носа, устата и ушите му струеше кръв.

– Исусе! – ахна Винк.

Блаторн хвана с една ръка острието, опря другата на пулсиращата топла плът и дръпна с все сила. Стрелата излезе лесно, но от отворието то бликна силна струя кръв. Урага започна да се дави.

Сивите и самураите на Блаторн ги наобиколиха. Някои носеха щитове, с които закриха Блаторн, без да се замислят за собствената си безопасност. Други бяха клекнали, за да са на по-сигурно, макар опасността да бе преминала. Трети размахваха юмуци към тъмнината и крещяха заканително към изчезващите рибарски лодки.

Блаторн държеше безпомощно Урага в прегръдките си и си

мислеше, че нещо трябва да се направи, но не знаеше какво, а само съзнаваше, че вече нищо не можеше да се направи. Болезнено-сладникавият мирис на смъртта го задави, а в мозъка му, както винаги в такива случаи, неволно проблесна мисълта: „Слава богу, тази кръв не е моята, слава богу!“

Виждаше безмълвната молба в погледа на Урага, как устата му мърдаше, а в следващия миг пръстите му се задвижиха по своя воля и прекръстиха умиращия, след това усети тръпката, преминала през тялото на Урага, после още веднъж – по-силна, а безмълвно крещящата уста му напомни за забучените на копията риби.

Смъртта на Урага беше дълга и мъчителна.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

Блакторн крачеше през двора на крепостта с почетната си стража от двадесет васали, всички заобиколени от десеторно по-голям брой Сиви. Гордо носеше новата си униформа – кафяво кимоно с петте йероглифа на Торанага и – за пръв път – официалната горна дреха с огромни като криле рамене. Вълнистата му златна коса беше завързана на стегната плитка. На краката си бе обул нови таби и сандали с каишка между пръстите.

На всяка крачка срещаша Сиви – задаваха се от всеки завой, покриваха бойниците като мухи и изобщо Ишидо нагледно демонстрираше силите си, тъй като тази вечер в Голямата зала, построена от тайко във вътрешния кръг на укрепленията, бяха поканени всички даймио, генерали и важни самураи от Осака и околностите. Слънцето беше залязло и нощта бързо се спускаше.

Как не ми провървя – да загубя Урага! – ядосваше се Блакторн и все още недоумяваше дали нападението е било насочено срещу Урага или него самия. Изгубих най-ценния си източник на информация! Такъв досега не бях имал.

– По пладне идете в крепостта, Анджин-сан – каза му Ябу сутринта, като се завърна на галерата. – Ще дойдат да ви вземат Сиви самураи. Разбирате ли?

– Да, Ябу-сама.

– Опасност вече няма. Много съжалявам за нападението. *Шигата га най, нее*. Сивите ще ви отведат на сигурно място. Тази нощ ще останете в крепостта, в покоите на Торанага. Утре заминаваме за Нагасаки.

– Имаме разрешение? – попита той.

Ябу поклати отрицателно глава, силно огорчен.

– Ще се престорим, че отиваме в Мишима да вземем Хиромаци-сан и Судара-сама със семейството му. Разбирате ли?

– Да.

– Добре. Сега поспете, Анджин-сан. Не се тревожете за нападение-то. Сега на всички лодки е забранено да приближават галерата. Сега тук е *кинджиру*.

– Разбирам. Моля да ме извините, но какво има довечера? Защо аз в крепостта?

Ябу се усмихна накриво и обясни, че щели да го показват, че Ишидо изгарял от любопитство да го види още веднъж.

– Но като гостенин сте в безопасност – увери го той накрая и пак напусна галерата. Блакторн слезе долу, като остави Винк на вахта, но тъкмо му се стори, че е заспал, и ето че Винк вече го дърпаше за ръкава и той отново хукна горе на палубата.

Малка португалска фрегата с двадесет оръдия на палубата навлиза-ше забързано в пристанището, издула платна до пръсване.

– Ама че бърза, мръсницата! – обади се разтреперан Винк.

– Трябва да е Родригес. Друг няма да посмее да навлезе толкова навътре с такава скорост.

– На твоето място, лоцмане, бих се измел оттук още сега, без да ме интересува прилив ли е, отлив е. Боже мой, имам чувството, че сме мухи, затворени в буркан. Я да се ма...

– Никъде няма да ходим! Не можеш ли да го проумееш веднъж за винаги! Ще стоим тук, докато ни разрешат да потеглим. Ще стоим, докато Ишидо ни пусне да си вървим, ако ще и самият папа и кралят на Испания да се появят с цялата си проклетата армада!

Отново слезе долу, ала сънят бягаше от очите му. По пладне пристигнаха Сивите. И Така, придружен от многочисления си ескорт, той се отправи към крепостта. Прекосиха града по криволичещите му улички, минаха покрай площадката за екзекуции с все така стърчащите на нея пет кръста за разпъване, а палачите по двама души с копие до всеки кръст непрекъснато качваха и сваляха хора от тях. Обичайната тъпна зяпачи също не липсваше. Блакторн изживя наново мъчителната агония на нападението от засада и това, че усещаше ръката си върху дръжката на меч, кимоното на гърба си и васалите около себе си, не намали усещането за паническа тревога.

Сивите го отведоха в онази част на крепостта, отредена на

Торанага, където попадна още първия път и където все още бяха затворени Кирицубо, Садзуко и детето заедно с останалите самураи на Торанага. Изкъпа се, намери приготвени за него нови дрехи и първият му въпрос беше:

– Тук ли е Марико-сан?

– Не, господарю, много съжалявам – отвърна прислужникът.

– Тогава къде мога да я намеря, моля? Имам спешно послание за нея.

– Много съжалявам, Анджин-сан, но не знам, моля да ме извините.

Никой от слугите не можа да го упъти. Всички се извиняваха, но не знаели.

Той се облече и извади речника, за да си преговори някои важни думи и изрази, които щяха да му потрябват, и се подготви най-старателно. После излезе в градината да погледа как растат камъните. Ала те все не растяха.

И ето че сега крачеше към най-вътрешния ров. Навсякъде светеха факли.

Той се отърси от тревогата си и стъпи на дървеното мостче. Навсякъде се виждаха на групички други гости, наобиколени от Сиви, запътили се в същата посока. Усещаше скришните им погледи.

Премина под последната вертикална желязна решетка и съпровождащите го Сиви го поведоха през нов лабиринт от коридори към някаква огромна порта. Тук го оставиха. Неговите васали също си тръгнаха. Той пристъпи напред към осветената с факли неизвестност.

Залата беше огромна, с висок таван и златни орнаменти. Облицовани в злато колони крепяха гредите на тавана, които бяха от полирани редки видове дърво и не бяха по-малко ценни от гоблените по стените. В залата се намираха около петстотин самураи заедно с жените си, облечени във всички цветове и оттенъци на дъгата, а парфюмите им се смесваха с благоуханието на ароматните дърва, които горяха покрай стените в малки мангали. Погледът на Блаторн препусна през тълпата, за да открие Марико, Ябу или кое да е приятелско лице, но никого не видя. От едната страна се бяха строили поканените и чакаха да се поклонят пред издигнатата в далечния ъгъл на залата платформа. Придворният Огаки Такамото беше застанал пред нея и недалеч от него Блаторн разпозна и Ишидо – висок, слаб и властен, и усети почти физически ослепяващата сила на удара му по лицето си, а след това и собствените си пръсти, впили се във врата му.

На платформата седеше Очиба, съвсем сама, разположила се

удобно върху една възглавничка. Дори от това голямо разстояние Блаторн забеляза изящното й разкошно кимоно от ефирна синьо-черна коприна, извезана със златни нишки. Урага благоговейно я беше нарекъл „Височайшата“ по време на плаването и му бе разказал нейната история.

Очиба беше слабичка, съвсем като младо момиче, а кожата й сякаш светеше отвътре. Черните й като трънки очи изглеждаха... огромни под извитите, боядисани вежди, а косата й беше вчесана като крилат шлем.

Строените в редица гости бавно се придвижваха напред. Блаторн беше застанал отстрани, облян от светлината на факлите, с една глава по-висок от всички около него. Той учтиво пристъпи встрани, за да стори място на някои минаващи гости, и в този момент забеляза, че погледът на Очиба е спрял върху него. В следващия миг Ишидо също го погледна. Дватама си казаха нещо и ветрилото й потрепна. После отново го погледнаха. Той тръгна неспокойно към стената, за да не бъде тъй забележим, но един Сив му препречи пътя.

– *Додзо* – вежливо каза самураят и му посочи строените в редица гости.

– *Хай, домо* – благодари Блаторн и се присъедини към чакащите. Застаналите отпреде му се поклониха и веднага другите, строили се зад него, също започнаха да се кланят. Той отвърна на поклоните им. Изведнъж разговорите замряха. Всички гледаха само него.

Смутени, мъжете и жените най-отпред се отдръпнаха и му сториха път. Сега вече между него и платформата нямаше никой. За миг остана скован, но после тръгна напред в настъпилата мъртва тишина.

Точно пред платформата спря, коленичи и се поклони официално – веднъж на нея и веднъж на Ишидо, както бе видял да правят другите. После се изправи, изпотен от ужас да не би мечовете му да паднат или той да се замотае в тях и да се посрами, ала всичко мина благополучно и той започна да отстъпва назад.

– Моля ви, Анджин-сан, почакайте – чу се гласът на Очиба.

Той се закова на място. Вътрешното й излъчване сякаш бе нараснало, а заедно с него и женствеността й. Усети невероятната чувственост, която я заобикаляше като ореол, без тя да прави видимо усилие, за да постигне този ефект.

– Говори се, че приказвате нашия език? – Гласът й неочаквано и неизвестно защо прозвуча някак си интимно.

– Моля да ме извините, ваше височество – започна Блаторн, като използваше добре изучения си запас от фрази И едва-едва заекваше от

вълнение. – Много съжалявам, но ми се налага да използвам кратки думи и трябва с най-голямо уважение да ви помоля също да ми говорите с прости думи, за да имам честта да ви разбирам. – Съзнаваше ясно, че нищо чудно животът му да зависи от отговорите му. Цялата зала следеше всяка негова дума. Забеляза Ябу, който внимателно се придвижваше към него през тълпата. – Мога ли най-почтително да ви поздравя с рождения ви ден и да се помоля да живеете още хиляда години?

– Това трудно ще се нарекат прости думи, Анджин-сан – каза Очиба поразена.

– Моля да ме извините, ваше височество. Научих тези думи едва снощи. Как трябва да ги произнеса и...

– Кой ви научи?

– Моят васал Урага-но-Тадамаса.

Тя смръщи вежди и погледна към Ишидо, който се наклони към нея и бързо заговори нещо, от което Блаторн долови само думата „стрели“.

– А, отстъпникът християнски свещеник, който е бил убит снощи на кораба ви?

– Моля, ваше височество?

– Човекът, самураят, който убит? Снощи на кораб. Разбирате ли?

– Ах, да, извинете. Да, той. – Блаторн погледна към Ишидо и пак към нея. – Моля да ме извините, ваше височество. Ваше разрешение да поздравя високоуважаван генерал?

– Да, разрешавам ви.

– Добър вечер, уважаеми генерале – изрече Блаторн със заучена учтивост. – Последна наша среща аз бил като луд. Много съжалявам.

Ишидо му върна поклона доста небрежно.

– Да, така беше. Надявам се това да не се повтори тази или някоя друга вечер.

– Много ядосан тогава, моля да ме извините.

– Варварите често са като луди, доколкото знам.

Подобна грубост към един гостенин на публично място беше твърде неприятна. Очите на Блаторн се стрелнаха към Очиба и от погледа му не убягна и нейната изненада. Затова реше да рискува.

– А, височайши генерале, много сте прав. Варварите често като луди. Но много се извинявам, аз сега съм самурай и хатамото – това голяма, много голяма чест за мен. Вече не съм варварин. – Блаторн говореше със същия тон, с който се обръщаше към моряците от кварталдека – без да го повишава, този глас се чуваше навсякъде, изпълваше всяко ъгълче на залата. – Сега разбирам обноски на самурай, разбирам

бушидо, разбирам уа. Не съм повече варварин, моля да ме извините, нали така?

Последното изрече като предизвикателство, без следа от боязън. Знаеше, че японците много ценят мъжествеността и гордостта.

– Ишидо се засмя.

– Така е, самурай Анджин-сан – весело отвърна той. – Да, приемам извинението ви. Слуховете за вашата храброст, изглежда, са верни. Това е добре, много добре. Аз би трябвало също да се извиня. Ужасно е неприятно онова, което е направил мръсният ронин, нали разбирате? Имам пред вид снощното нападение.

– Да, разбирам, Ишидо-сама. Много лошо. Четирима мъртви. Един мой, трима Сиви.

– Лошо, много лошо. Не се безпокойте, Анджин-сан. Това няма да се повтори. – Ишидо замислено огледа цялата зала. Всички много ясно го разбраха. – Сега заповядах строга охрана. Много строга. Няма да има други нападения. Вече ви пазят старателно. В крепостта сте в пълна безопасност:

– Благодаря. Извинете за безпокойството.

– Никакво безпокойство – вие сте важна личност, самурай. Имате специален самурайски статут при Торанага-сама. Аз не забравям – няма от какво да се боите.

Блакторн отново му благодари и се обърна към Очиба:

– Ваше височество, в моята страна имате... имаме кралица – извинете лошия ми японски. Да, моя страна се управлява от кралица и ние имаме обичая винаги да даваме подарък за рождения ден на дама. Дори кралица. – И той извади от ръкава си розов цвят на камелия, който бе отрязал от едно дърво в градината. Постави го на платформата пред нея, леко изплашен да не би да е прекалил. – Моля да ме извините, ако не е добри обноски да дам.

Тя погледна цветето. Петстотин души затаиха дъх да видят как ще приеме дързостта на галантния варварин и как ще се измъкне от клопката, в която я бе поставил, по всяка вероятност, без да иска.

– Аз не съм кралица, Анджин-сан – бавно продума тя. – Аз съм само майка на наследника и вдовица на господаря тайко. Не мога да приема подаръка ви като кралица, защото не съм такава, никога не бих могла да бъда, нямам претенции, че съм, и не желая да бъда. – Тя се усмихна широко и се обърна към всички присъстващи: – Но като дама може би ще ми позволите на рождения ми ден да приема подаръка на Анджин-сан?

Залата избухна в аплодисменти. Блакторн се поклони и ѝ благодари – от цялото ѝ слово разбра само, че приема подаръка му. Когато тъпата утихна, Очиба отново заговори:

– Марико-сан, вашият ученик ви представя достойно.

Марико си пробиваше път през струпалите се гости. До нея вървеше някакъв младеж. Недалеч от тях Блакторн разпозна и Кирицубо, придружавана от Садзуко. Момчето се усмихна на някакво младо девойче, след това смутено забърза да настигне Марико.

– Добър вечер, Тода-сама – поздрави Блакторн и добави на латински, съзнавайки опасността: – Вашето присъствие прави вечерта още по-прекрасна.

– Благодаря, Анджин-сан – отговори тя на японски и бузите ѝ пламнаха. Приблужи се до платформата, а момчето остана сред гостите. После се поклони на Очиба. – Заслугите ми са много малки, Очиба-сама. Анджин-сан сам постигна всичко с помощта на книгата за думи, която му даде християнският свещеник.

– Ах, да, книгата с думи! – Очиба помоли Блакторн да ѝ я покаже и да ѝ обясни с помощта на Марико как си служи с нея. Беше възхитена. Също и Ишидо. – Трябва да си набавим още екземпляри, генерале. Моля ви, наредете им да ни дадат стотина. С тяхна помощ наши младежи ще могат лесно да научат варварския език.

– Да, добра идея, Очиба-сама. Колкото по-скоро обучим наши преводачи, толкова по-добре. – И Ишидо се засмя. – Нека християните сами нарушат монопола си.

Около шестдесетгодишен побелял самурай, който стоеше най-отпред в тъпата от гости, се обади:

– Християните нямат никакъв монопол, височайши генерале. Ние самите молим светите отци – дори настояваме – да ни служат като преводачи и посредници, защото само те могат да преговарят и с двете страни и само на тях и двете страни им имат еднакво доверие. Това води началото си от Города-сама, а тайко го продължи.

– Разбира се, Кияма-сама, няха намерение да проявя неуважение към някой даймио или самурай, станал християнин – побърза да замаже Ишидо. – Имах пред вид само монопола, наложен от християнските свещеници. За нас ще е по-добре, ако японци контролират търговията с Китай, а не чуждестранни свещеници.

– Досега няма нито един случай на измама, височайши генерале – настоя Кияма. – Цените са достъпни и справедливи, търговията върви гладко и много активно, отците добре контролират хората си. Без

южните варвари няма да има нито коприна, нито търговия с Китай. А без отците сигурно ще си имаме големи неприятности и няма да можем да се справим. Да, големи неприятности. Колкото и да съжалявам, но трябва да го кажа.

– Ах, Кияма-сама – намеси се Очиба. – Убедена съм, че за Ишидо-сама е чест да го поправите, нали, генерале? Че какво ще бъде Съветът без мъдрите съвет на Кияма-сама?

– Разбира се, така е – съгласи се Ишидо.

Кияма се поклони сдържано, но явно остана доволен. Очиба погледна към младежа и ветрилото ѝ запърха.

– А вие какво ще кажете, Саруджи-сан? Може би ще пожелаете да научите езика на варварите?

Момчето, се изчерви под погледа ѝ. Беше строен и хубав и се опитваше да изглежда по-зрял от петнадесетте си години.

– О, надявам се, че няма да ми се наложи, Очиба-сама, но ако ми бъде заповядано, ще се постарая с все сила. Да, много ще се постарая.

Всички се засмяха на неговата находчивост, а Марико додаде гордо на японски:

– Анджин-сан, това е моят син, Саруджи. – Блаторн се беше съсредоточил да разбере за какво става дума, но по-голямата част от разговора се водеше прекалено бързо за него, и то на разговорен език. Чу обаче името „Кияма“ и вече беше нащрек. Поклони се на Саруджи, който отвърна най-вежливо на поклона му.

– Прекрасен младеж. Голямо щастие е човек да има такъв син, Марико-сама. – Той скришом погледна дясната ръка на момчето. Беше изкривена за цял живот. Спомни си, че веднаж Марико му разказа за раждането на сина си – било прекалено продължително и трудно. Горкото момче, помисли си той. Сигурно никога няма да може да си служи с меч. Отмести погледа си. Никой не бе забелязал накъде гледа – освен Саруджи. Лицето му веднага отрази неговото смущение и болка. – Да, такъв син е голямо щастие – продължи той, обръщайки се към Марико. – Но не може да бъде, Марико-сама, вие – такъв голям син. Нямате достатъчно години, нали?

– Винаги ли сте тъй галантен, Анджин-сан? – обади се Очиба. – Винаги ли говорите такива приятни неща?

– Моля?

– Винаги ли сте тъй умен? Complimenti? Разбирате ли?

– Не, моля да ме извините. – Главата на Блаторн се пръскаше от напрежението и усилието да следи разговорите. Въпреки това, когато

Марико му преведе казаното, той отвърна с престорена сериозност: – А, извинете, Марико-сама, ако Саруджи-сан наистина ви е син, кажете, моля ви, на Очиба-сама – не знаех, че у вас жените се женят по на десет години.

Тя преведе и добави нещо, което накара всички да се засмеят.

– Какво казахте?

Марико обаче забеляза злобния поглед на Кияма, обърнат към Блаторн.

– Извинете ме, Кияма-сама, мога ли да ви представя Анджин-сан? Кияма учтиво отвърна на поклона на Блаторн.

– Казват, че претендирате да сте християнин?

– Моля?

Кияма не го удостои с честта да повтори думите си и Марико преведе.

– А, извинете, Кияма-сама – отговори Блаторн на японски. – Да, аз съм християнин – но от друга секта.

– Вашата секта не е добре дошла в земите ми. Нито в Нагасаки, нито в Кюшу, нито, предполагам, в земите на кой да е даймио-християнин.

Марико не изтри усмивката от лицето си. Питаше се дали Кияма лично е наредил да бъде извършено покушението на убиеца Амида, както и снощното нападение. Преведе думите му, като позамаза злостния им подтекст, а всички в залата напрегнато следяха разговора.

– Аз не съм свещеник, Кияма-сама – обърна се Блаторн направо към него. – Ако дойда в земите ви, ще дойда само като търговец. Никакви свещенически проповеди. Ще искам най-почтително разрешение само за търговия.

– Не ми трябва търговията ви! Не ви искам и вас в земите си! Забранявам ви да стъпвате в тях под страх от смъртно наказание. Разбрахте ли?

– Да, разбрах. Много съжалявам.

– Добре. – И Кияма се обърна високомерно към Ишидо: – Трябва да изгоним тази секта и тези варвари от империята. Ще предложи това на следващото заседание на Съвета. Открито искам за заявя, че Торанага-сама е постъпил много неблагоприятно, като е направил самурай един чужденец, и то именно този. Това е много опасен прецедент.

– Но това няма никакво значение! Всички грешки, извършени от настоящия господар на Кванто, ще бъдат поправени в най-скоро време, нали?

– Всеки грешки, височайши генерале – натъртено продължи Кияма.

– Само господ е безгрешен и вижда всичко. Единствената истинска грешка, извършена от Торанага-сама е, че постави своите интереси над тези на наследника.

– Да – съгласи се Ишидо.

– Моля да ме извините – намеси се Марико, – но това не е истина.

Съжалявам, но вие и двамата грешите по отношение на моя господар.

Кияма се обърна към нея най-учтиво:

– Имате пълно право да твърдите това, Марико-сан. Но нека не го обсъждаме тази вечер. Къде се намира в момента Торанага-сама, високайши генерале? Какви са последните новини?

– Вчерашният пощенски гълъб донесе съобщението, че е в Миши-ма. Сега вече всеки ден получавам доклади за придвижването му.

– Добре. Значи, след два дни ще напусне границите на провинцията си?

– Да. Икава Джикю-сама е готов да го посрещне както подобава.

– Добре. – Кияма се усмихна на Очиба. Той бащински я обичаше. – Когато дойде денят, Очиба-сама, може би ще помолите наследника да позволи на регентите да му се поклонят?

– Това ще е голяма чест за наследника, Кияма-сама – отговори тя под бурните овации на присъстващите. – А след това той кани вас и всички останали да бъдат негови гости на състезанието по стихотворство. Може би регентите ще се съгласят да бъдат съдии на съревнованието?

Отново овации.

– Благодаря, но може би по-добре ще е вие и принц Огаки, и някои от дамите да бъдете съдии?

– Добре, щом желаете.

– И каква ще бъде темата, Очиба-сама? И каква ще е първата строфа? – попита Кияма, много доволен, тъй като освен че умело боравеше с меч, беше и виден стихоплетец. Яростната му войнственост по време на бой беше пословична.

– Моля ви, Марико-сан, бихте ли отговорили на Кияма-сама? – попита Очиба и присъстващите отново се възхитиха на нейната находчивост. Знаеше се, че никак не я бива като поетеса – за разлика от Марико, която беше прочута с таланта си.

Марико се зарадва, че дългоочакваният момент настъпи. Замисли се и каза:

– Трябва да е свързано с днешния ден, Очиба-сама, затова първата строфа ще бъде:

Върху безлисто клонче...

Очиба и всички останали я поздравиха за прекрасния избор. Кияма изведнъж стана много любезен.

– Чудесно! – одобри той. – Но много ще ни е трудно да се състезаваме с вас, Марико-сан.

– Надявам се да ме извините, Кияма-сама, но аз няма да се състезавам.

– Как може без вас! Разбира се, че ще се състезавате! – засмя се Кияма. – Та вие сте една от най-добрите поетеси в империята! Ако вие не участвувате, състезанието няма да е на ниво.

– Много съжалявам, но ще ме извините – няма да съм тук.

– Не ви разбирам.

– Какво искате да кажете, Марико-сан? – попита Очиба.

– Ах, извинете ме, Очиба-сама, но утре напускам Осака – заедно с Кирицубо-сан и Садзукосан.

Усмивката на лицето на Ишидо се стопи.

– И къде заминавате?

– Ще отидем да посрещнем господаря си, Ишидо-сама.

– Но той... Торанага-сама ще бъде тук след няколко дни!

– Садзукосан месеци вече не е виждала съпруга си, а моят господар все още не е имал удоволствието да види най-малкия си син. Кирицубо-сан ще дойде естествено с нас. Той отдавна не е виждал подарката на своите дами.

– Торанага-сама ще бъде тук в най-скоро време и не е необходимо да го посрещате.

– Според мен е необходимо, височайши генерале.

– Та вие едва пристигнахте и ние още не сме се насладили на вашата компания, която очаквахме с такова нетърпение, Марико-сан – сухо и остро отекна гласът на Ишидо. – И най-вече Очиба-сама. Съгласен съм с Кияма-сама – разбира се, че трябва да се съревновавате.

– Много съжалявам, но няма да съм тук.

– Очевидно сте много изморена, Марико-сан. Все пак току-що пристигате. Това съвсем не е подходящ момент да се обсъждат такива лични въпроси. – И той се обърна към Очиба: – Защо не приемете поклоните на останалите гости, Очиба-сама?

– Да, да, разбира се – побърза да се съгласи смутената Очиба.

Гостите веднага започнаха да се подреждат послушно в редица и

нервно си зашушукаха, ала гласът на Марико-сан отново наложи пълно мълчание:

– Благодаря, височайши генерале, съгласна съм, но въпросът съвсем не е личен и няма какво да обсъждаме. Утре заминавам заедно с дамите на моя законен господар, за да му засвидетелствувам своята почит.

– Вие сте поканена тук, Марико-сан, лично от Сина на слънцето и регентите. Моля ви да имате търпение. Вашият господар скоро сам ще пристигне.

– Съгласна съм, но поканата на негово императорско величество се отнася за двадесет и втория ден. Тя не ме задължава – нито мен, нито кой да е друг – да стоя дотогава затворена в Осака. Или може би греша?

– Забравяте обноските си, Тода-сама!

– Моля да ме извините, тъй като съвсем не бих желала да се проявя като невъзпитана. Извинете, много моля за прошка. – Марико се обърна към Огаки, придворния: – Кажете, Огаки-сама, задължава ли ме поканата на Божествения да стоя в Осака до неговото пристигане?

Усмивката на Огаки бе замръзнала на лицето му.

– Поканата е за двадесет и второто число на този месец, Марико-сан. Тя изисква вашето присъствие именно на тази дата.

– Благодаря ви. – Марико се поклони и отново се обърна към платформата: – Присъствието ми е задължително тогава, Ишидо-сама, но не и преди това. Затова утре тръгвам.

– Моля ви да имате търпение, Марико-сан. Регентите ви оказаха гостоприемство и вашата помощ ще им бъде много необходима за приготовленията по повод пристигането на Божествения. А сега Очиба-са...

– Извинете, но заповедта на моя законен господар е за мен над всичко. Утре трябва да замина.

– Вие няма да заминете утре и ви моля, Марико-сан – не, умолявам ви, – да участвувате в състезанието, организирано от Очиба-сама. А сега Очи...

– Значи, наистина съм затворена тук – въпреки волята си?

– Марико-сан, нека да оставим този въпрос за друг път, моля ви – намеси се Очиба.

– Много моля да ме извините, Очиба-сама, но аз съм пряк човек. Открито ви казах какви заповеди съм получила от законния си господар. Ако не мога да им се подчиня, трябва да знам защо. Затова кажете ми, височайши генерале, затворена ли съм тук до двадесет и втория ден? И ако е така, кой е наредил това?

– Вие сте почетна гостенка – внимателно изговори Ишидо, като се

опитваше да я подчини на волята си. – И повтарям: господарят ви в най-скоро време ще бъде тук.

Марико усети силата, която той излъчваше, и отчаяно започна да ѝ се съпротивлява.

– Да, но много съжалявам. Отново трябва да попитам най-почтително: затворена ли съм в Осака за следващите осемнадесет дни и ако е така, по силата на чия заповед?

Очите на Ишидо я пробиваха като свредели.

– Не, не сте затворена.

– Благодаря, Ишидо-сама. Извинете, заедно ви говорих тъй прямо – каза Марико и много от присъстващите дами се обърнаха към кавалерите си и стоящите до тях и открито започнаха да шепнат онова, което задържаните насила в Осака си мислеха: щом тя може да замине, защо не и аз? Защо не и вие? Утре си заминавам – ах, че хубаво!

Гласът на Ишидо надви вълната от приглушени гласове:

– Тъй като си позволихте да говорите по такъв безочлив начин, Тода-сама, считам за свой дълг да помоля регентите да отхвърлят официално искането ви, за да не би други да изтълкуват неправилно недоразумението. – И той се усмихна ледено на смразената тълпа. – А дотогава ще чакате, ще се готвите да отговаряте на въпросите на регентите и да получите официалния им отказ.

– За мен това би било чест, Ишидо-сама – каза Марико, – но трябва да изпълня своя дълг към законния си господар.

– Разбира се. И това ще стане след няколко дни.

– Съжалявам, но дългът си трябва да изпълня именно през следващите няколко дни.

– Ще се запасите с търпение, Марико-сан, за кратко време. Толкова по въпроса. А сега Кияма-са...

– Съжалявам, но не мога да отложам пътуването си нито с един ден.

– Вие отказвате да се подчините на Съвета на регентите! – изрева Ишидо.

– Не, господарю – твърдо отвърна Марико. – Не отказвам! Освен ако е в разрез с дълга ми към законния ми господар, което е най-важното нещо за всеки самурай!

– Ще се, пригответе да се срещнете с регентите със синовно търпение!

– Съжалявам, но имам заповед от моя господар да придружа дамите му и да го посрещна. Незабавно.

Тя извади от ръкава си някакъв свитък и официално го подаде на

Ишидо. Той рязко го отвори и го прочете. После вдигна поглед и каза:

– Въпреки това ще стоите тук и ще чакате решението на регентите.

Марико погледна с надежда към Очиба, но в очите ѝ прочете само неодобрение. После се обърна към Кияма. Кияма беше също тъй мълчалив и безразличен.

– Моля да ме извините, височайши генерале, но ние не сме в състояние на война. Моят господар се подчинява на регентите, така че през следващите осемнадесет...

– Въпросът е приключен!

– Ще бъде приключен, генерале, когато добрите обноси ви подсказат да не ме прекъсвате! Аз не съм селянка, да ме тъпчете! Аз съм Тода Марико-но-Бунтаро-но-Хиромацу, дъщеря на Акечи Джинсай, в жилите ми тече кръвта на рода Такашима, а родът ми е самурайски от хиляди години и аз никога няма да бъда пленничка, заложница или затворничка! През следващите осемнадесет дни, до самия ден, аз съм свободна – по волята на Възвишения – да вървя, където си пожелаея. Както и всички останали!

– Нашият... нашият господар тайко е бил някога селянин. Много... много самураи са селяни... били селяни. Всеки даймио е бил – някога в миналото си – селянин. Дори и първият Такашима. Всеки е бил селянин някога. Затова ме чуйте внимателно: ще чакате да чуете волята на регентите!

– Не, съжалявам, но първият ми дълг е към моя господар.

Ишидо побеснял тръгна към нея.

Макар Блаторн почти да не разбра какво бе казано дотук, неусетно бе пхнал дясната си ръка в левия ръкав, готов да сграбчи, ножа. Ишидо се извиси над нея.

– Вие ще се...

В този момент при вратата се усети някакво раздвижване. Обляна в сълзи прислужничка се втурна през насъбралия се народ и се хвърли в краката на Очиба.

– Извинете ме, господарке – изскимтя тя, – но Йодоко-сама... моли да ви види, тя е... Побързайте, наследникът е вече там...

Обезпокоена, Очиба погледна Марико и Ишидо, после обърнатите към нея втрещени лица. Поклони се леко на гостите си и забърза към вратата. Ишидо се поколеба.

– По-късно ще се оправя с вас, Марико-сан – каза той и последва Очиба, а стъпките му отекнаха тежко по роозките.

Тълпата зашумя след него. Блаторн се приближи до Марико.

– Какво стана, Марико-сан? – попита той.

Но тя продължи да гледа платформата с невиждащ поглед. Кияма свали схванатата си от стискане на меча ръка и я отпусна.

– Марико-сан!

– Да? Кажете, Кияма-сан.

– Мога ли да ви предложа да се приберете у дома? И бихте ли ми разрешили да поговоря с вас по-късно – да кажем, в часа на глигана?

– Да, разбира се. Моля... моля да ме извините, но аз бях длъжна...

– Гласът ѝ заглъхна.

– Лош ден, Марико-сан. Господ да ви пази! – И той ѝ обърна гръб и заговори властно на присъстващите: – Предлагам всички да се приберем по домовете си и да чакаме... да чакаме и да се молим всевишният да прибере Йодоко-сама, ако часът ѝ е ударил, бързо, безболезнено и с чест, и да я дари със спокойствието, което заслужава. – Погледна към Саруджи, който още стоеше като смразен и не помръдваше. – Вие елате с мен.

После излезе, а Саруджи го последва, макар да не му се искаше да оставя майка си в такъв момент. Властната заповед обаче го задължаваше, а вперените в него погледи го смущаваха.

Марико се поклонил леко на цялата зала и си тръгна. Кири облиза пресъхналите си устни. Садзуко тръгна редом с нея, разтреперана от страх. Кири стисна ръката ѝ в своята и двете заедно последваха Марико. Ябу и Блаторн също излязоха след тях, внезапно осъзнали, че бяха единствените самураи в залата, облечени в униформата на Торанага.

Вън вече ги чакаха Сиви.

– Но защо, в името на боговете, трябваше да се държите по този начин! Толкова глупаво! – беснееше Ябу.

– Много съжалявам – извини се механично Марико, без да му разкрие истинската причина. Искаше ѝ се да я остави на мира и беше възмущена от отвратителните маниери. – Така се случи, Ябу-сан. Знам, че провалих празненството, но... Не знам и аз. Моля да ме извините. Извинете ме и вие, Анджин-сан.

Блаторн отново понечи да каже нещо, но Ябу за втори път го прекъсна и той се облегна разстроен на прозореца, а слепочиято му пулсираше от напрегането да разбере какво се говори.

– Много съжалявам, Ябу-сама – повтори още веднъж Марико и си помисли: „Ах, колко са отегчителни мъжете, всичко трябва да им

обясняваш като на малки деца! Не виждат дори космите на собствените си мигли!“

– Вие предизвикахте буря, която ще ни помете всичките! Как можахте да постъпите тъй неразумно!

– Да, но не е правилно да ме затварят по този начин, пък и господарят Торанага наистина ми нареди...

– Това са заповеди на безумец! Явно са го обладали демоните! Ще трябва да се извините и да си вземете думите назад! Сега още повече ще засилят охраната, а Ишидо ще отмени разрешението ни за отпътуване! Всичко провалихте! – Той погледна към Блаторн. Какво ще правим сега?

– Моля?

Тримата тъкмо бяха влезли в приемната на къщата, където живееше Марико. Намираще се в най-външния пояс на укрепленията. Сивите ги придружиха дотам, а наоколо пазеха много повече от обичайния им брой. Кири и Садзуко се прибраха в покоите си, придружени от друг „почетен“ караул от Сиви, а Марико предложи да се видят след срещата ѝ с Кяма.

– Пазачите няма да ви пуснат, Марико-сан – каза разстроената Садзуко.

– Не се безпокойте – успокояваше ги тя. – Нищо не се е променило. Вътре в крепостта можем да се движим спокойно, макар и под охрана.

– Ще ви спрат! Ах, защо ви трябваше...

– Марико-сан е права, дете – сгълча я Кири, която не се беше изплашила. – Нищо не се е променило. Значи, до скоро виждане, Марико-сан.

И Кири тръгна пред Садзуко към тяхното крило на крепостта, Кафявите застанаха като плътна стена пред укрепената порта и Марико отново взе да диша спокойно. После тримата с Ябу и Блаторн дойдоха в нейната къща.

Спомни си как, докато стоеше там, в залата, вдигнала високо знамето, забеляза за миг как ръката на Блаторн се стрелна към ножа и това ѝ вдъхна сили. Да, Анджин-сан, помисли си тя, ти си единственият, на когото мога да разчитам. Ти беше до мен, когато имах най-голяма нужда от твоето присъствие.

Очите ѝ отново се спряха на Ябу, който седеше с кръстосани крака отсреща ѝ и скърцаше със зъби. Фактът, че той публично застана на нейна страна и я последва, силно я беше изненадал. Поради тази подкрепа и понеже съзнаваше, че нищо няма да постигне, ако се ядоса на

приказките му, тя реши да не обръща внимание на заядливостта му и започна да си играе с него.

– Моля да простите глупостта ми, Ябу-сама – взе да се извинява тя с разкаян и съзлив глас. – Прав сте, разбира се. Много съжалявам. Аз съм само една глупава жена.

– Така е! Глупаво е да се опълчва човек на Ишидо в собственото му леговище!

– Да, много съжалявам, простете ми. Мога ли да ви предложа саке или чай? – Тя плесна с ръце. Вътрешната врата незабавно се откряна и на прага се появи Чимоко с разрошена коса и уплашено, подпухнало от плач лице. – Донеси чай и саке за гостите ми! И храна! И ако обичаш, да се стегнеш и да се справиш! Как смееш да се появяваш в такъв вид? Това да не ти е някоя селска колиба? Срамиш ме пред Касиги-сама!

Чимоко ревна и побягна.

– Извинете я за нахалството ѝ, моля.

– О, това е толкова маловажно! Но какво ще правим с Ишидо? И-и-и, Марико-сан, вашето подмятане за селянина попадна точно в целта – нищо не можеше да нанесе по-голям удар на всемогъщия генерал! Сега си спечелихте заклет враг в негово лице! И-и-и, какъв шамар му зашлевихте пред всички!

– Така ли мислите? Много съжалявам, но нямах никакво намерение да го засягам лично.

– Да, но нали е селянин – винаги си е бил селянин и ни мрази всички нас, потомствените самураи.

– Колко сте мъдър, че знаете такива неща! Благодаря, не ми го казахте. – Марико му се поклони, престори се, че избърсва сълза от окоето си, и добави: – Разрешете да ви кажа, че сега се чувствавам тъй сигурна – вашата сила ме закриля... Ако не бяхте вие, Касиги-сама, мисля, че щях да припадна.

– Глупаво беше да се нахвърляте върху Ишидо пред всички – продължи Ябу, но ядът му вече се бе стопил.

– Да, прав сте. Жалко, че нашите водачи не са силни и мъдри като вас – ако бяха, Торанага-сама нямаше да има сега такива неприятности.

– Съгласен съм, но все пак ни завряхте в миша дупка и не знам как ще се оправим.

– Моля да ме извините, грешката е моя. – Марико се направи, че мъжествено преглъща сълзите си. Сведе поглед надолу и прошепна: – Благодаря ви, господарю, че приемате извиненията ми. Толкова сте великодушен!

Ябу кимна, тъй като смяташе похвалата за заслужена, смиреността ѝ – за необходима, а себе си – за ненадминат във всяко едно отношение. Тя отново помоли за прошка и продължи да го успокоява и ласкае, докато скоро той съвсем омекна.

– Ще ми позволите ли да разкажа за моята глупост на Анджин-сан? Може би той ще ни предложи някакъв изход от положението... – Думите ѝ замряха разкаяно.

– Да, много добре.

Марико му се поклони с благодарност и заговори на Блаторн на португалски.

– Моля ви да ме изслушате, Анджин-сан, без да задавате въпроси. Много съжалявам, но първо трябваше да успокоя това злонравно диване – нали така е думата, извинете?

Тя му преразказва накратко какво е станало и защо Очиба е напуснала тъй бързо залата.

– Много лошо – погледна я той въпросително. – Нали?

– Да. Ябу-сама иска съвет от вас. Какво да направим, за да излезем от кашата, в която забърках и вас двамата с моята глупост?

– Каква глупост? – Блаторн не откъсваше поглед от нея и безпокойството ѝ нарасна. Тя наведе очи към рогозките, а той се обърна направо към Ябу: – Не знам, Ябу-сан. Сега разбирам – ще помисля.

– Какво има за мислене? – кисело попита Ябу. – Напъхани сме в капан.

Марико преведе, без да вдигне очи.

– Това наистина ли е така, Марико-сан? – попита Блаторн. – От самото начало?

– Да, за жалост.

Той се извърна и се загледа в нощта. В метални скоби по стените, които ограждаха градината, имаше поставени факли. Светлините им се отразяваха в цветята и растенията, напръскани с вода специално за целта. Вляво се намираше обкованата с желязо врата, пазена от няколко Кафяви.

– Ти... – чу го тя да казва на латински, без да се обръща към нея. – Трябва да поговорим насаме.

– Ти... И аз искам същото – откликна тя, като извърна лице от Ябу, защото не бе сигурна в себе си. Можеше да се издаде. – Тази нощ ще намеря начин да ви открия. – Чак тогава погледна Ябу. – Анджин-сан е съгласен с вас – постъпила съм много глупаво.

– Да, ама каква полза сега?

– Анджин-сан – заговори тя отново, като се стараше гласът ѝ да бъде делови. – По-късно тази вечер ще отида при Кирицубо-сан. Знам къде живеете и ще ви намеря.

– Да, благодаря – каза той, без да се обръща.

– Ябу-сама – продължи тя със смирен глас. – Довечера отивам при Кирицубо-сан. Тя е много мъдра и може би ще ни посъветва нещо.

– Изходът е само един – заяви Ябу с категоричност, от която ѝ призля. Очите му горяха като въглени. – Утре ще се извините! И ще останете тук!

Кияма пристигна навреме, придружен от Саруджи, и като видя си-на си, сърцето ѝ се сви. След като приключиха с официалните приветствия, Кияма попита строго:

– А сега обяснете: защо беше всичко това, Марико-сан?

– Война няма обявена, господарю. Не е редно да бъдем затворени, нито да се отнасят с нас като със заложници, така че мога да ходя, където си искам.

– За да има заложници, не е необходимо да е обявена война. Това ви е известно много добре. Очиба-сама беше заложница в Йедо като гаранция за сигурността на вашия господар, макар да нямаше война. Судара-сама и семейството му са заложници в момента при брата на Торанага-сама, а и те не са в състояние на война, нали така?

Тя стоеше със сведени очи.

– Много хора са заложници тук като гаранция за послушанието на господарите си към Съвета на регентите – законните управници на империята. И това е много мъдро. Открай време си е така, нали?

– Да, господарю.

– Добре. А сега ми кажете истинските причини.

– Моля?

– Не си играйте с мен! – раздражено възкликна Кияма. – И аз не съм прост селянин! Искам да знам истинската причина за тазвечерната ви постъпка!

Марико вдигна поглед.

– Много съжалявам, но височайшият генерал просто ме раздразни с високомерието си, господарю. А аз наистина имам заповед. Нищо лошо няма в това да взема със себе си Кири и Садзуко за няколко дни, колкото да посрещнат господаря си.

– Много добре знаете, че това е изключено. На Торанага също му е

много добре известно.

– Много съжалявам, но имам изрична заповед от господаря си. А един самурай не поставя заповедите на законния си господар под съмнение.

– Така е, но аз ги поставям, защото са безразсъдни. А вашият господар не върши нито глупости, нито грешки. Освен това имам правото и аз да ви задам няколко въпроса.

– Моля да ме извините, но няма какво да обсъждаме.

– Има! Например Саруджи. Също и фактът, че ви познавам от дете и винаги съм ви уважавал. Хиромасу е най-старият ми жив приятел, а баща ви ми беше много скъп другар и почитан съюзник – до последните четиринадесет дни от живота му.

– Самураят не задава въпроси на господаря си във връзка със заповедите, които му се дават.

– Сега ви остава да изберете едно от следните две нещо, Марико-сан. Или да се извините и да останете, или да се опитате да заминете. Опитате ли второто, ще ви попречат.

– Да, разбирам.

– Утре ще се извините. Ще свикам заседание на регентите и те ще се произнесат по този въпрос. След това ще ви разрешат заминаването – заедно с Кирицубо-сан и Садзуко-сан.

– Моля да ме извините, но колко време ще отнеме това?

– Не знам. Няколко дни.

– Съжалявам, но не разполагам с толкова време – наредено ми е да потегля незабавно.

– Я ме погледнете в очите! – Тя се подчини. – Аз, Кияма Укон-но-Оданага, господар на Хиго, Сацума и Осуми, регент на Япония, от рода Фуджимото, главен даймио-християнин на Япония, ви моля да останете.

– Много съжалявам. Законният ми господар ми забранява да остана.

– Не разбирате ли какво ви говоря?

– Много добре ви разбирам. Но нямам никакъв избор – моля да ми извините.

Той махна с ръка към сина й.

– Годежът на моята внучка със Саруджи... Сама разбирате, че не мога да позволя това да стане, ако бъдете опозорена.

– Да, господарю – отвърна Марико с болка в погледа. – Разбирам много добре.

Прочете в очите на сина си отчаянието, което го обзе.

– Простете ме, синко, но трябва да изпълня дълга си.

Саруджи понечи да каже нещо, но промени решението си и след като помълча, промърмори:

– Извинете, майко, но дългът ви към наследника не е ли по-важен от дълга ви към Торанага-сама? Нали наследникът е наш законен господар?

Тя се замисли над този въпрос.

– Да, синко. И не. Торанага-сама има законни права над мен, а наследникът няма.

– Това значи ли, че Торанага-сама има законни права и над наследника?

– Не, не значи.

– Моля да ме извините, майко, не разбирам много от тези неща, но ми се струва, че ако наследникът даде някаква заповед, тя има предимство пред заповедите на Торанага-сама.

Марико не отговори.

– Отговорете му! – излая Кияма.

– Това ваша мисъл ли е, синко? Или някой ви я подсказа?

Саруджи се намръщи, опитвайки се да си спомни.

– Ние с Кияма-сама и неговата съпруга разговаряхме по този въпрос. Също и с Делегата-посетител. Не си спомням точно. Мисля, че сам се сетих, а Делегатът-посетител каза, че съм прав, нали, господарю?

– Светият отец каза, че наследникът е по-важен от Торанага-сама за империята. По закон. Затова моля да му отговорите на въпроса, Марико-сан.

– Ако наследникът беше зрял мъж и куампаку, законен управител на империята, както баща му беше тайко, тогава бих се подчинила първо на него и после на Торанага-сама. Ала Яемон е още дете – както в действителност, така и по закон, затова не е правоспособен. По закон. Този отговор задоволява ли ви?

– Да... но все пак той е наследникът, нали? Регентите се вслушват в неговата дума! Торанага-сама го почита. Какво... какво значат няколко години, майко? Ако не се изви... извините ме, но много се боя за вас.

Устните на момчето потрепераха. На Марико ѝ се искаше да посегне и да го погали, да го прегърне, да го приласкае. Ала не се помръдна.

– Аз не се боя, синко. Не се боя от нищо на този свят. Страх ме е само от божието възмездие.

Последното изрече, обръщайки се към Кияма.

– Да, знам – каза Кияма. – Да ви благослови светата Богородица. –

Той помълча малко. – Марико-сан, ще се извините ли публично на височайшия генерал?

– Да, с удоволствие, ако той пред всички нареди на войските си да се оттеглят от пътя ми и ни разреши на трите с Кирицубо-сан и Садзуко-сан да си тръгнем още утре.

– Ще се подчините ли на заповед, издадена от регентите?

– Моля да ме извините, но отговорът на този въпрос е не.

– А ще уважите ли тяхна молба?

– Моля да ме извините, но и на този въпрос отговорът е не.

– Ще се съгласите ли да изпълните молба от наследника и Очиба-сама?

– Каква молба, извинете?

– Да им погостувате няколко дни, докато решим този въпрос.

– Моля да ме извините, но какво има да се решава?

Търпението на Кияма се изчерпа и той избухна:

– Първо, бъдещето и добруването на империята, второ, бъдещето на църквата и трето – вие! Очевидно близкото ви общуване с варварина ви е заразило и е отровило мозъка ви, както и бях предположил!

Марико нищо не каза, само го погледна в очите. С усилие на волята си Кияма се овладя.

– Моля да извините... невъздържаното ми поведение... и лошите ми обноски – навъсено каза той. – Оправдава ме само силната ми загриженост. – Той се поклони с достойнство. – Моля за прошка.

– Грешката беше моя, господарю. Моля да ме извините, заедно наруших хармонията ви и ви причиних неприятности. Но нямам друг избор.

– Вашият син ви посочи един, а аз – няколко.

Тя не му отговори.

Всички усетиха как атмосферата в стаята се нажежава, макар че вечерта беше прохладна, а лекият морски ветрец караше пламъците на факлите да танцуват.

– Значи, решението ви е твърдо?

– Нямам избор, господарю.

– Добре, Марико-сан. Тогава няма какво друго да си кажем. Освен да повторя, че ви нареждам да не настоявате – и ви моля за това.

Тя леко наклони глава.

– Саруджи-сан, бихте ли ме почакали навън? – властно нареди Кияма. Момчето беше тъй разстроено, че от гърлото му почти не излезе звук.

– Да, господарю. – То се поклони на Марико. – Моля да ме извините, майко.

– Господ да ви пази вовеки веков.

– И вас.

– Амин! – додаде Кияма.

– Лека нощ, синко.

– Лека нощ, майко.

Щом останаха сами, Кияма каза:

– Делегатът-посетител е много обезпокоен.

– За мен ли, господарю?

– Да. Също и за светата църква и варварина. За варварския кораб.

Но първо ми разкажете за него.

– Той е изключителен човек, много силен и умен. А морето му е... в морето е като у дома си. Сякаш се слива с кораба и със стихията, а излезе ли в открито море – никой не може да се сравнява с него по ум и съобразителност.

– Дори Родригес-сан?

– Анджин-сан на два пъти излиза победител от двубой с него. Веднъж тук и веднъж по пътя на Йедо. – И тя му разказа за появата на Родригес по време на престоя им в Мишима, за скритото оръжие и всичко, което бе чула. – Ако корабите им са еднакви и са поставени при еднакви условия, победител ще излезе Анджин-сан. Но според мен ще победи, така или иначе.

– Разкажете ми за кораба. Тя се подчини.

– А васалите му?

Марико не скри нищо – предаде нещата такива, каквито ги бе видяла.

– Защо според вас Торанага му върна кораба, парите, свободата, че и васали му даде?

– Господарят не е споделял с мен съображенията си.

– Моля ви за вашето мнение.

– За да пусне Анджин-сан срещу враговете си – веднага отговори тя и добави, без да се извини: – Щом ме питате, ще ви кажа: в случая личните врагове на Анджин-сан са и врагове на господаря Торанага – португалците, господарите Харима и Оноши, и вие самият, Кияма-сама.

– И защо Анджин-сан ни смята за свои лични врагове?

– Заради Нагасаки, търговията и контрола, който упражнявате върху бреговете на Кюшу. Също така, защото сте главните католически даймио.

– Църквата не е враг на Торанага-сама. Нито светите отци.

– Съжалявам, но според мен Торанага-сама е на мнение, че светите отци-поддържат Ишидо-сама, така както и вие го поддържате.

– Аз поддържам наследника и съм против вашия господар, защото той не го поддържа и ще погуби нашата църква.

– Извинете, но това не е истина. Моят господар стои много над Ишидо-сама. Вие сте се били поне двадесет пъти, ако не и повече, на негова страна и знаете много добре, че човек може да му има доверие. Защо се присъединявате към заклетия му враг? Торанага-сама винаги е бил поддръжник на търговията и съвсем не е против християните като височайшия генерал и Очиба-сама.

– Моля да ме извините, Марико-сан, но кълна се в бога – Торанага тайно ненавижда християнската вяра и вътре в себе си е твърдо решен да погуби наследника и Очиба-сама. Неговата върховна цел е шогунатът и само шогунатът! Копнее да стане шогун и възнамерява да изпълни тази си мечта – за това свидетелствуват всичките му постъпки.

– Кълна се в бога, Кияма-сама, че не го вярвам.

– А аз съм сигурен. И вие не сте права. – Той я наблюдава известно време и добави:

– Вие сама казвате, че този Анджин-сан и корабът му са много опасни за църквата. Родригес е съгласен с това мнение и смята, че ако Анджин-сан настигне Черния кораб в открито море, работите ще се обърнат много зле.

– Да, това е и моето мнение.

– А това ще нанесе огромна вреда на майката-църква.

– Така е.

– И вие въпреки това не желаете да помогнете на църквата срещу този човек?

– Той не е против църквата и отците, макар да им няма доверие. Той е само против враговете на своята кралица. А Черният кораб е негова цел заради плячката.

– Но той е противник на Правата вяра и следователно е еретик!

– Да, но вече не мисля, че всичко, което ни казват светите отци, е абсолютната истина. А много неща изобщо не са ни казани. Цуку-сан сам си призна. Моят господар ми нареди да стана довереница на Анджин-сан, негова приятелка, да го науча на нашите обичаи, на нашия език, а аз самата да науча от него, каквото мога, което би ни било от полза. И открих, че...

– Искате да кажете от полза за Торанага?

– Единствената цел в живота на всеки самурай е да се подчинява на законния си господар. Вие не изисквате ли подчинение от собствените си васали?

– Да, но ереста е нещо страшно, а на мен ми се струва, че сте се съюзили с варварина срещу нашата църква и сте заразена от него. Дано господ ви отвори очите, Марико-сан, преди да е станало късно за спасението на душата ви. И сега последно: Делегатът-посетител каза, че имате да ми съобщите нещо поверително.

– Моля?

Това беше съвсем неочаквано за нея.

– Той ми каза, че преди няколко дни е получил съобщение от Цукусан по специален куриер от Йедо. Носели сте някакви сведения – за моите съюзници.

– Поисках среща с Делегата-посетител за утре сутринта.

– Да, той ми каза, Е?

– Моля да ме извините, но след като се срещна утре с него, ще ви...

– Не може утре – още сега! Той ми каза, че се отнася за Оноши-сама и засяга църквата, затова трябвало веднага да ми го съобщите. Кълна се в господ, така ми каза! Нима нещата са стигнали дотам, че вече нямате доверие дори на мен?

– Много се извинявам, но аз другояче се бях споразумяла с Цукусан. Той ме помоли да говоря открито пред Делегата-посетител и нищо повече.

– А на мен Делегатът-посетител ми каза, че трябва веднага да ми съобщите новината!

Марико разбра, че няма изход. Зарът бе хвърлен. Разказа му за заговора срещу живота му. Всичко, каквото знаеше. Той също се присяга на този слух, докато не разбра кой бе източникът на тази информация.

– Неговият изповедник... Изповедникът му...

– Да, много съжалявам.

– Жалко, че Урага е мъртъв – промълви Кияма и пак се огорчи безкрайно, че нападението срещу варварина излезе неуспешно, също както и предишното, а вместо това бе убил единствения човек, който можеше да докаже, че врагът му Оноши е и предател.

– Урага ще гори в ада вовеки веков заради светотатството си. Но въпреки това признавам, че ми направи голяма услуга, като е разкрил този заговор – ако е истина. – Кияма я погледна изпитателно и изведнъж сякаш се състари. – Ала не вярвам, че Оноши е в състояние да извърши подобно злодеяние. Или че Харима-сама е замесен в тази история.

– Да. Не можете ли... Не можете ли да попитате Харима-сама дали е вярно?

– Да, но той никога няма да ми разкрие подобна истина. Аз самият не бих го сторил. Вие как бихте постъпили на негово място? Тъжно, нали? Ужасни са пътищата човешки.

– Да.

– И все пак не вярвам на нито една дума от това, Мариико-сан. Урага е мъртъв, така че никога няма да получи доказателство. Ще взема предпазни мерки, разбира се, но... не вярвам.

– И още нещо, Кияма-сама. Не е ли странно, че височайшият генерал постави Анджин-сан под охрана?

– Че какво толкова странно има?

– Странно е това, че го закриля, като знаем колко го ненавижда. Не мислите ли? Да не би генералът да гледа на Анджин-сан като на евентуално оръжие срещу всички даймио-католици?

– Не ви разбирам.

– Ако, да не дава господ, вие умрете, Кияма-сама, то тогава Оноши-сама ще стане главен даймио на Кюшу. И какво би направил тогава височайшият генерал, за да го смаже? Просто ще използва Анджин-сан и нищо друго.

– Възможно е – бавно изговори Кияма.

– Причината да се закриля Анджин-сан може да е една-единствена – за да бъде използван. Как? Само срещу португалците – и следователно срещу всички даймио-католици.

– Възможно е.

– Според мен Анджин-сан е също толкова важен за вас, колкото за Оноши или Ишидо, или дори за моя господар. Жив. Защото познанията му са безгранични. А само знанията могат да ни защитят от варварите – дори от португалците.

– Можем да ги смажем и прогоним, когато си пожелаем – презрително изпръхтя Кияма. – Те са едни конски мухи и нищо повече.

– Ако светата църква победи и цялата страна бъде покръстена, за което горещо се молим, тогава какво ще стане? Ще оцелеят ли законите ни? А бушидо – ще оцелее ли срещу силата на божиите заповеди? Според мен – няма, какъвто е случаят с целия католически свят. Нищо няма да оцелее, ако светите отци надделеят, ако не сме подготвени.

Той нищо не отговори.

– Моля ви, Кияма-сама, попитайте Анджин-сан – нека ви разкаже какво се е случило в останалата част от света.

– Нищо няма да го питам. Според мен той ви е омагьосал, Марико-сан. Аз вярвам на светите отци. Смятам, че Анджин-сан е ученик на дявола и ви моля да осъзнаете, че вече сте заразена от ерес. На три пъти казахте „католически“ вместо „християнски“. Не означава ли това, че сте съгласна с него за съществуването на две вери, две еднакво истинни разновидности на Правата вяра? А тазвечерната ви заплаха не е ли нож в сърцето на наследника? И не е ли в разрез с интересите на църквата? – Той стана. – Благодаря ви за сведенията, които ми съобщихте. Дано господ ви закриля.

Марико извади от ръкава си малък и тънък запечатан свитък.

– Торанага-сама ме помоли да ви предам това.

– Знаете ли какво пише вътре, Марико-сан?

– Да. Беше ми заповядано, ако нещо се случи, да го унищожа и да ви предам посланието устно.

Кияма счупи печата. В писмото си Торанага отново повтаряше желанието си да сключи мир с него, потвърждаваше пълната си подкрепа за наследника и наследяването и накратко съобщаваше за случая с Оноши. Завършваше така:

„Нямам доказателства за това, но Урага-но-Тадамаса ще ви ги даде и затова именно го изпращам в Осака – за да го разпитате, ако желаете. Имам обаче доказателство за нещо друго – за това, че Ишидо е нарушил тайното ви споразумение след моята смърт да даде Кванто на вас и вашите наследници. Той също така тайно е обещал Кванто на моя брат Дзатаки, ако ме предаде – нещо, което Дзатаки вече направи. Моля да ме извините, стари приятелю, но вие също сте предаден. След моята смърт ще бъдете унищожен заедно с цялото си потомство, както впрочем и християнската църква. Моля ви да размислите. Скоро ще получите доказателство за моята искреност.“

Кияма прочете писмото два пъти, а тя не го изпускаше от очи, както й беше наредено.

– Наблюдавайте го през цялото време, Марико-сан – заповяда й Торанага. – Не съм напълно сигурен, че е сключил подобно споразумение с Ишидо за Кванто. Шпионите ми докладваха за това, но не съм сигурен. А от реакцията му ще разберете със сигурност или от липсата на такава, ако му предадете писмото в подходящ момент.

И тя видя реакцията на Кияма. Значи, и това е вярно, помисли си

Марико. Старият даймио вдигна поглед към нея и каза безизразно:

– Значи, вие сте доказателството за неговата искреност? Жертвеният агнец?

– Не, Кияма-сама.

– Не ви вярвам. И на него не вярвам. Оноши може и да ме е предал. Но останалото... Торанага си е пак същият стар хитрец – смесва полуистините с мед и отрова. Боя се, че предадената сте вие, Марико-сан.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

– По пладне потегляме.

– Не, Марико-сан – възрази Садзуко и сълзите проличаха в гласа ѝ.

– Да – твърдо каза Кири. – Ще тръгнем, както казвате.

– Но те ще ни спрат! – избухна младото момиче. – Няма никакъв смисъл.

– Не, Садзуко-сан, трябва да тръгнем.

– Марико-сан е права – съгласи се Кири. – Имаме заповеди. – И тя започна да обсъжда някои подробности във връзка със самото пътуване.

– Ако искате, утре заран ще сме готови.

– По пладне трябва да тръгнем. Той така каза, Кири-сан – отговори Марико.

– Ще трябва да си приготвим някои неща, нали?

– Да.

– Само най-необходимото! – заяви Садзуко. – Много съжالياвам, но всичко ми се вижда крайно безсмислено – ще видите, че ще ни спрат.

– А може и да не ни спрат, детето ми. Марико казва, че ще ни пуснат. И нашият господар е на същото мнение. Затова нека предположим, че така ще стане. А сега идете си починете. Хайде. Трябва да поговоря с Марико-сан.

Момичето излезе разстроено. Кири скръсти ръце.

– Е, Марико-сан?

– Ще изпратя шифровано писмо по пощенски гълъб, в което ще опиша на господаря какво се случи снощи. Ще го пусна, щом пукне зората. Хората на Ишидо несъмнено ще се опитат още утре да унищожат останалите ми гълъби, а други няма откъде да си набавя. Има ли нещо, което искате да му съобщите и вие?

– Да. Ей сега ще го напиша. Как смятате, какво ще стане?

– Торанага-сама е сигурен, че ако се покажа достатъчно силна, ще

ни пуснат.

– А аз не съм на това мнение. И, моля да ме извините, но според мен не бяхте много убедителна.

– Не сте права. Е, знам, че утре може да ни спрат, и ако стане така, пак ще последват скандали и заплахи, но всичко това нищо не значи – засмя се Марико. – Ах, какви заплахи ще последват, Кири-сан, и това ще продължи цял ден и цяла нощ, но на другия ден по пладне вее пак ще ни пуснат.

Кири поклати глава.

– Ако ни разрешат да се измъкнем, всички останали заложници в Осака също ще си тръгнат. Това страшно ще отслаби позициите на Ишидо и той ще изгуби престижа си. А той не може да си позволи таково нещо.

– Да – съгласи се Марико и в гласа ѝ прозвуча задоволство. – И въпреки това е хванат натясно.

Кири я наблюдаваше внимателно.

– Нали след осемнадесет дни господарят ще пристигне? Трябва да пристигне?

– Да.

– Тогава, извинете, защо е толкова важно да тръгнем незабавно?

– Той смята, че е важно – достатъчно важно, за да ни заповяда.

– Аха! Значи, е намислил нещо.

– Нали го знаете – той винаги замисля много неща едновременно.

– Но щом като Божественият се е съгласил да присъствава, значи, господарят не може да не се яви – той няма друг изход.

– Така е.

Кири хвърли един поглед към вратата. Беше затворена. Тя се наведе напред и прошепна:

– Тогава защо ме помоли тайно да подхвърля тази идея на Очиба-сама?

Увереността на Марико взе да се топи.

– Нима идеята за идването на Небесния син е негова?

– Да. Още от Йокосе ми писа, след първата си среща с Дзатаки. Защо си е поставил сам капана?

– Не знам.

Кири си прехапа устната.

– Ех, как ми се иска да знам! Но скоро всичко ще стане ясно, макар че според мен далеч не всичко ми казвате, Марико-сан.

Марико се направи на засегната, но Кири я докосна, направи ѝ знак

да мълчи и прошепна:

– В писмото си до мен пише да ви имам пълно доверие, така че няма какво повече да говорим по този въпрос. И аз наистина ви имам доверие, но това не пречи на ума ми да работи и непрекъснато да чопли нещата.

– Моля да ме извините.

– Много се гордея е вас – продължи Кири с нормално висок глас. – Как се опълчихте срещу Ишидо и всички останали! Защо нямам и аз вашия кураж!

– Не ми беше никак трудно. Имах заповед от господаря да тръгнем.

– Според мен това, което правим, е много опасно. И все пак – няма как.

– Можете да ми помогнете.

– Имате и винаги сте имали подкрепата ми.

– Ще остана при вас до разсъзване, Кири, но преди това трябва да поговоря с Анджин-сан.

– Да, най-добре и аз да дойда с вас.

Двете жени излязоха от покоите на Кири, придружени от Кафяви, минаха покрай други Кафяви, които се поклониха дълбоко и явно страшно се гордееха с Марико. Кири я поведе през коридорите, през голямата зала за аудиенции, а оттам минаха в други коридори. Тук вече пазеха и Кафяви, и Сиви. Щом видяха Марико, всички самураи, независимо от цвета на униформите си, ѝ се поклониха дълбоко, с очевидно уважение. Двете жени бяха неприятно изненадани от присъствието на Сиви в тази част на крепостта, която беше тяхна, на Торанага. Но прикриха притеснението си и нищо не казаха.

Кири кимна към една от вратите.

– Анджин-сан? – тихичко повика Марико.

– *Хай?* – Вратата незабавно се отвори и на прага застана Блаторн. Зад гърба му се виждаха няколко Сиви. – Здравейте, Марико-сан.

– Здравейте. – Марико погледна към Сивите. – Трябва да поговоря с Анджин-сан насаме.

– Можете да разговаряте с него най-спокойно, Тода-сама – почтително отвърна капитанът им. – Но за жалост имаме заповед лично от Ишидо-сама да не го оставяме сам, под страх от смъртно наказание.

Йошинака, който беше дежурен офицер тази вечер, се приближи до тях.

– Моля да ме извините, Тода-сама, но трябваше да си дам съгласието за тези двадесет души охрана за Анджин-сан. Молбата беше лично от

Ишидо-сама. Много съжалявам.

– Щом Ишидо-сама е толкова загрижен за безопасността на Анджин-сан, те са добре дошли – каза Марико, но отвътре кипеше от недоволство.

Йошинака се обърна към капитана на Сивите.

– Докато Тода-сама разговаря е него, аз ще отговарям за безопасността му. Можете да почакате вън.

– Много съжалявам! – твърдо се възпротиви самураят. – Аз и моите хора нямаме друг избор, освен да не го изпускаме от очи.

– Аз също ще остана тук. Разбира се, че трябва да има някой при него.

– Много се извинявам, Кирицубо-сама, но и ние трябва да присъствуваме. Моля за извинение, Тода-сама – продължи капитанът, като се чувствуваше неловко. – Никой от нас не говори варварски.

– Никой не казва, че ще бъдете невъзпитани и ще подслушвате – почти разярена отговори Марико, – но обичаите на варварите са различни от нашите.

– Очевидно Сивите трябва да се подчинят на заповедта на господаря си – намеси се Йошинака. – Вие имахте пълно право тази вечер, като казахте, че единственият и най-важен дълг на самурая е към неговия господар, Тода-сама, и много правилно постъпихте, като го изтъкнахте на публично място.

– Да, права бяхте – съгласи се и капитанът на Сивите, не по-малко горд. – Животът на самурая няма друг смисъл.

– Благодаря – зарадва се тя на уважението, което й засвидетелствуваха.

– Би трябвало да уважим обичаите на Анджин-сан, ако можем, капитане – продължи Йошинака, като се обърна към Сивия. – Може би ще ви посоча изход от положението. Елате с мен. – И той ги поведе обратно към залата за аудиенции. – Моля ви, Тода-сама, бихте ли завели Анджин-сан ей там за да разговаряте с него? – посочи той отдалечената платформа. – А пазачите на Анджин-сан могат да охраняват вратите и по този начин да изпълнят дълга си към своя господар. Ние ще изпълним нашия, а вие ще разговаряте с Анджин-сан в съответствие с неговите обичаи.

Марико обясни на Блаторн думите на Йошинака и благоразумно додаде на латински:

– Нито за миг няма да ви оставят сам тази нощ. Изход няма, освен да наредя да ги убият, ако пожелаете.

– Единственото ми желание е да поговорим насаме, но не и с цената на нечий живот. Благодаря, че ме попитахте.

– Много добре, благодаря – обърна се Марико към Йошинака, – бихте ли изпратили някой да донесе мангали с благовонно дърво, за да се пазим от комарите?

– Разбира се. Извинете, Тода-сама, има ли някакви новини за Йодоко-сама?

– Не, Йошинака-сан. Доколкото разбрахме, не изпитва големи болки. – Тя се обърна към Блаторн: – Да отидем да седнем там, Анджин-сан.

Той я последва. Кири се върна в покоите си, а Сивите завардиха вратите на залата за аудиенции.

Капитанът на Сивите бе застанал близо до Йошинака.

– Не ми харесва тази работа – прошепна той намръщено.

– Да не би Тода-сама да измъкне меча от пояса му и да го убие? Не искам да ви обиждам, капитане, но къде ви е умът?

И Йошинака закуцука навън да провери останалите постове. Капитанът не откъсваше очи от платформата. Марико и Анджин-сан седяха един срещу друг, осветени силно от пламъците на факлите. Не ги чуваха какво си казват. Съсредоточи поглед върху устните им, но и това не помогна, макар че зрението му беше отлично и говореше добре португалски. Предполагам, че пак разговарят на езика на светите отци, помисли си той. Ужасен език – невъзможно е да го научи човек.

Но в края на краищата, какво значение има? Защо да не поговорим насаме с еретика, щом ѝ се иска? И двамата няма да живеят още дълго. Колко тъжно. Ах, пресвета Богородице, вземи я под своя закрила за вечни времена заради нейната смелост.

– По-безопасно е да говорим на латински, Анджин-сан. И тя пропъди с ветрилото си един бръмчаш комар.

– Отгук могат ли да ни чуват?

– Не, мисля, че не, особено ако говорим тихо, почти без да мърдаме устните си, както ме учихте онази вечер.

– Добре. Какво стана с Кияма?

– Обичам ви.

– Ти...

– Така ми липсвахте.

– И вие на мен. Има ли начин да се видим насаме?

– Тази вечер е изключено. Но утре вечер ще можем, любов моя. Намислила съм нещо.

– Утре? Ами вашето тръгване?

– По всяка вероятност утре ще ме спрат, Анджин-сан – но моля ви, не се безпокойте. На другия ден всички ще бъдем свободни и ще можем да потеглим, накъдето си искаме. А ако не ме пуснат, утре вечер ще бъдем заедно.

– Как?

– Кири ще ми помогне. Не питайте как, какво или защо. Няма да е трудно... – Тя млъкна, тъй като влязоха прислужничките с мангалите. Пухкавите кълбета пушек, които се издигнаха след малко, започнаха да разгонват насекомите. Останали отново далеч от чужди уши, те заговориха за пътуването си, доволни, че са заедно, обичащи се, без да се докосват, като избягваха да говорят за Торанага и значението на утрешния ден. После той каза:

– Ишидо ми е враг – защо тогава е поставил такава силна охрана около мен?

– За да ви пази. Но също така и за да ви държи изкъсо. Допускам, че освен това и той може би ще иска да ви използва срещу Черния кораб, Нагасаки, Кияма и Оноши.

– Да, и аз си помислих същото.

Забеляза въпроса в погледа му.

– Какво има, Анджин-сан?

– За разлика от Ябу аз не ви мисля за глупава и смятам, че всичко, което направихте тази вечер, беше обмислено и предварително запланувано – по заповед на Торанага.

Тя изгледа някаква невидима гънка на кимоното си от тежък брокат.

– Да, той ми нареди.

Блакторн обърна на португалски.

– Той ви е предал. Вие сте само примамка, по която ловците да стрелят. Известно ли ви е това? Примамка в един от капаните му.

– Защо говорите така?

– Защото сте примамка и жертва. Като мен. И това е очевидно. Същото се отнася и за Ябу. Торанага ни изпрати тук, за да ни принесе в жертва на някаква своя цел.

– Грешите, Анджин-сан. Извинете, но не сте прав.

– Пак ще ви кажа: вие сте красива и много ви обичам, но ме лъжете – премина той отново на латински.

– Никой досега не ме е наричал лъжкия.

– И никой ли не ви е казал, че ви обича?

Тя погледна ветрилото си.

– Да говорим за нещо друго.

– Какво печели Торанага, като ни принася в жертва? Тя не му отговори.

– Марико-сан, имам право да ви задам този въпрос. Не се боя, само искам да знам какво печели с това.

– Не знам.

– Закълнете се в любовта си към мен и господата!

– И вие ли? – тъжно попита тя на латински. – И вие ли ме карате да се кълна в господата и ми задавате въпрос след въпрос?

– Става дума за вашия и моя живот, а те и двата са ми скъпи. Пак ви питам – какво печели?

Гласът ѝ се повиши.

– Чуйте ме – да, аз избрах момента и сте прав, че не съм глупачка и...

– Внимавайте, Марико-сан, моля ви – говорете по-тихо или ще си имаме неприятности.

– Извинявайте, прав сте. Да, аз нарочно го направих, и то на публично място, както го искаше Торанага.

– Защо?

– Защото Ишидо е само един селянин и трябва да ни пусне да си вървим. Трябваше да му хвърлим предизвикателство в лицето пред по-висшестоящи от него. Очиба-сама одобрява желанието ни да посрещнем Торанага-сама. Говорих с нея и тя няма нищо против. Не се тревожете за нищо.

– Не искам да ви виждам разпалена. Нито озлобена. Нито ядосана. Къде остана вашата невъзмутимост? И прословутите ви добри обноски? Може би трябва да се научите да наблюдавате как растат камъните?

Ядът на Марико се стопи и тя се засмя.

– Прав сте, простете ми. – Почувствува се освежена. – Ах, как ви обичам, как ви уважавам, как се гордеех с вас тази вечер – за малко да ви разцелувам там пред всички, както правите вие.

– Пресвета Богородице – това щеше да ги смае.

– Ако бяхме насаме, бих ви целувала, докато замолите за милост.

– Благодарен съм ви, но вие сте там, а аз съм тук и между нас лежи цял един свят.

– Не, между нас не лежи нищо. Животът ми е изпълнен само с вас.

Той замълча.

– Значи, Ябу ви заповяда да се извините и да останете?

– Съжалявам, но няма да мога да се подчиня на заповедите му.

– Защото имате други заповеди от Торанага?

– Да, но не само неговите заповеди – имам пред вид и своите си желания. Всичко беше моя идея. Аз го помолих да ме пусне да дойда, любов моя. Кълна се в господата бога – това е самата истина.

– Какво ще стане утре?

Тя му каза същото, каквото каза и на Кири, после добави:

– Всичко ще мине дори по-добре, отколкото си мислим. Нали Ишидо е вече ваш защитник? Кълна се, че не знам по какъв начин Торанага-сама предвижда нещата така умно. Преди да тръгна, ми каза какво ще се случи и как именно може да се случи. Знаеше много добре, че Ябу няма никаква власт тук в Кюшу и само Ишидо или Кияма могат да ви закрилят. И не е вярно, че сме само примамки. Ние сме под неговата закрила и сме в пълна безопасност.

– А какво ще кажете за тези деветнадесет дни? Впрочем останаха Само осемнадесет. Ябу нали трябва да се яви?

– Да.

– Тогава Ишидо ще излезе прав – всичко е само загуба на време.

– Да ви кажа право, не знам. Единственото, в което съм сигурна, е, че деветнадесет, осемнадесет или дори три дни са цяла вечност.

– Или може би утрешният ден?

– И утрешният ден също. Както и в други ден.

– Ами ако Ишидо не ви пусне утре?

– Това е единственият ни шанс. На всички ни. Ишидо трябва да се съгласи.

– Сигурна ли сте?

– Да, Анджин-сан – кълна се в бога!

Блакортн с мъка се изскубна от поредния си кошмар, но щом се разсъни – и сънят изчезна. Сивите му телохранители го наблюдаваха с тревога в погледите през мрежата срещу комари, в светлината на настъпващия ден.

– Добро утро – поздрави ги той. Мисълта, че са го гледали, докато е спял, му беше неприятна.

Измъкна се изпод мрежата и излезе в коридора, оттам се спусна по стълбите до градинската тоалетна. Придружаваха го и Кафяви, и Сиви

телохранители. Но той сякаш не ги забелязваше.

Утрото беше забулено от мараня, но на изток небето вече се бе изчистило. Въздухът миришеше на сол и морска влага. Мухите бяха плъпнали навсякъде. Днес ще е много горещо, помисли си той.

Чуха се стъпки. През процепа на вратата забеляза Чимоко. Тя търпеливо чакаше и си бърбеше с телохранителите му, а щом излезе, му се поклони и го поздрави.

– Къде е Марико-сан? – попита той.

– При Кирицубо-сан, Анджин-сан.

– Благодаря. Кога тръгвате?

– Скоро, господарю.

– Кажете Марико-сан: искам да кажа добро утро, преди да тръгне.

Той повтори думите си, макар че Марико му беше обещала да му се обади, преди да се прибере в своето жилище, за да си вземе багажа.

– Да, Анджин-сан.

Той кимна като самурай и отиде да се изкъпе. Не беше обичайно да се взема гореща баня рано сутрин, затова той се обливаше със студена вода.

– И-и-и. Анджин-сан! – не пропускаха да се учудят всеки път пазачите или случайните зяпачи. – Това сигурно е лошо за здравето ви.

Облече се и се изкачи на крепостната стена, която гледаше към вътрешния двор на онова крило на крепостта, където живееше и той. Беше облякъл кафяво униформено кимоно, със затъкнати мечове в пояса, а пищова скри по-навътре. Кафявите, които бяха на пост, го поздравиха, силно разтревожени от присъствието на Сивите. Други Сиви се трупаха на отсрещната стена и отвъд тяхната порта.

– Много Сиви, много повече от всеки друг път. Разбирате ли, Анджин-сан? – попита обезпокоеният Йошинака, който застана до него.

– Да.

Приблужи се и капитанът на Сивите.

– Моля ви да стоите по-далеч от ръба, Анджин-сан. Много се извинявам.

Слънцето изгря. По кожата на Блаторн се разля приятна топлина. По небето не се виждаха никакви облаци, а морският ветрец замираще. Капитанът на Сивите посочи меча на Блаторн.

– Това Продавачът на масло ли е, Анджин-сан?

– Да, капитане.

– Ще позволите ли да погледна острието? Блаторн измъкна донякъде меча от ножницата. Според обичая не биваше да се изважда

напълно, освен ако нямаше да се използва.

– И-и-и, колко е красив! – възкликна капитанът.

Останалите – Кафяви и Сиви – също се натрупаха, не по-малко възхитени. Блакторн гордо пхна меча обратно в ножницата.

– За мен чест да нося Продавача.

– А можете ли да се биете с меч, Анджин-сан?

– Не, капитане. Не като самурай. Но ще се науча.

– Да, това е добре.

Два етажа под тях, в двора, Кафявите правеха упражнения, все още скрити в сянката. Блакторн ги погледа известно време.

– Колко самураи тук, Йошинака-сан?

– Четиристотин и трима, Анджин-сан, заедно с моите двеста.

– А там?

– Сивите ли? Много са – страшно много. Капитанът на Сивите се ухили широко.

– Почти сто хиляди. Разбирате ли колко е сто хиляди, Анджин-сан?

– Да, благодаря.

Всички обърнаха очи към върволицата от носачи, товарни коне и три силно охранявани носилки, която се зададе иззад ъгъла и се насочи към вратата в края на задънената уличка. Тя беше все още тъмна и засенчена между високите, добре охранявани крепостни стени. Факлите все така горяха в своите скоби по стените. Дори от това разстояние се виждаше, че носачите са доста неспокойни. Сивите отсреща сякаш се смълчаха и застанаха нащрек, както и Кафявите, които бяха на пост.

Високата порта се отвори, за да мине колоната, а придружаващите ги Сиви останаха отвън при другарите си. След това отново се затвори. Огромното желязно резе падна и издрънча в халката си, забита здраво в гранитните стени. Портата не бе подсилена от вертикална желязна решетка.

– Извинете ме, Анджин-сан, но трябва да видя дали всичко наред – обади се Йошинака.

– Аз чакам тук.

– Добре.

Капитанът на Сивите се приближи до парапета и погледна надолу. Исусе Христе, дано Марико да е добре, и Торанага също, мислеше си Блакторн. Малко остава. Той прецени по слънцето колко може да е часът и си промърмори на португалски:

– Да, малко остава.

Капитанът на Сивите неволно се съгласи с едно изръмжаване и

Блакторн осъзна, че той разбира португалски, а следователно е католик и още един вероятен убиец. Умът му се върна към предишната нощ и си спомни с облекчение, че бе разговарял с Марико на латински. Всичко ли беше на латински? Боже мой, ами дето тя каза, че може да заповяда да убият Сивите – на латински ли беше? А дали и този не говори латински като онзи капитан, който падна убит по време на първото бягство от Осака?

Слънцето вече изгръвяше и Блакторн свали погледа си от капитана на Сивите. Щом не ме уби през нощта, тогава може би изобщо няма да ме убиеш, каза си той и реши засега да не се занимава повече с него.

Долу в двора се появи Кири. Разпореждаше се с прислужничките, които носеха кошници и друг багаж за товарните коне. Изглеждаше съвсем мъничка застанала на главната стълба, където Садзукото се бе престорила, че се подхлъзва, за да даде възможност на Торанага да се измъкне. Вляво се виждаше чудно красива градина с малка колибка по средата – там за пръв път бе видял Марико и наследника Яемон. Проследи мислено кортежа извън стените на крепостта, по виещите се в обедната мараня улички, през гората надолу към морето, към безопасността. Започна да се моли да не ѝ се случи нещо лошо – нито на нея, нито на някой друг. Веднъж да отпътуват, те двамата с Ябу също ще се качат на галерата и – в открито море.

Оттук, от високата крепостна стена, морето изглеждаше тъй близко! То го мамеше, зовеше... И хоризонтът също.

– *Конбануа, Анджин-сан.*

– Марико-сан!

Беше прелестна както винаги.

– *Конбануа* – отвърна той на поздрава и додаде небрежно на латински: – Пазете се от Сивия – разбира. – После продължи на португалски, за да ѝ даде време да се опомни:

– Да, наистина не мога да разбера как успявате да изглеждате тъй свежа и хубава, след като почти не сте спали. – Сетне я хвана за ръката, обърна я с гръб към капитана и я поведе към парапета. – Виждате ли Кирицубо-сан? Ей там!

– Благодарни... Да, аз... Благодаря.

– Защо не ѝ махнете с ръка?

Тя се подчини, повика Кири по име и ѝ махна. Кири ги забеляза и също им махна с ръка.

Само след минута, вече успокоена и съвзела се напълно, Марико додаде:

– Благодаря, Анджин-сан, много сте находчив и умен. – Тя поздравя небрежно капитана, приближи се до издадения рѹб на стената и след като се увери, че мястото е чисто, седна. – Днес денят ще бъде хубав.

– Да. Как спяхте?

– Изобщо не съм спала, Анджин-сан. Двете с Кири-сан си бѹбрихме до разсъмване и наблюдавахме настѹпването на деня. Много обичам зазоряването. А вие?

– Сънят ми не беше много спокоен, но...

– О, така ли? Много съжалявам.

– Но иначе се чувствавам добре. Сега отивате ли някъде?

– Да, но по обяд ще се върна и ще взема Кири-сан и Садзуко-сан. – Тя извърна лице от капитана и каза на латински: – Спомняте ли си хана с цѹфналите дръвчета?

– Разбира се. Как мога да го забравя?

– Ако нещо ни задържи... довечера ще бъдем както тогава – и всичко ще е спокойно и прекрасно.

– Дано. Макар че предпочитам да сте на път, в безопасност... Марико продължи на португалски:

– А сега трябва да вървя, Анджин-сан. Нали ще ме извините?

– Ще ви изпратя до портата.

– Не, моля ви. Наблюдавайте ме отгук. Дватама с капитана ще ме виждате, нали?

– Разбира се – отвърна Блаторн, разбрал всичко. – Бог да ви е на помощ.

– И на вас също.

Той остана до парапета. Докато чакаше, слънцето освети целия двор и прогони сенките. Марико се появи най-сетне, поздравя Кири и Йошинака и тримата се заприказваха – около тях нямаше Сиви врагове. След това и тримата се поклониха, а тя погледна нагоре към него, засенчила очи, и весело му махна с ръка. Той също ѝ махна. Портата се отвори и тя излезе, следвана почтително на няколко крачки от Чимоко и десет Кафяви. Портата се хлопна след тях. За миг той я изгуби от погледа си. Когато отново се появи, петдесет Сиви, отделили се от тълпата отвѹд стената, ги бяха обкрѹжили като почетна стража. Кортѹжът закрочи по сенчестата уличка. Той ги проследи с поглед, докато завиха зад ѹгъла. Тя така и не се обърна.

– Отивам да закуся, капитане – каза той.

– Да, разбира се, Анджин-сан.

Блаторн се прибра в покоите си и хапна ориз, мариновани

зеленчуци и варена риба, а за десерт – ранни плодове от Кюшу: дребни хрупкави ябълки, кайсии и твърди сливи. Плодовият сладкиш и чаят му доставиха истинско удоволствие.

– Още, Анджин-сан? – попита прислужникът.

– Не, благодаря.

Той предложи плодове на телохранителите си, които приеха с благодарност, и когато ги изядоха, отново излезе на огряната от слънцето крепостна стена. Много му се искаше да провери заредения си, добре скрит пищов, но сметна за неблагоприятно да привлича внимание към себе си. През нощта го беше прегледал веднъж, доколкото му беше възможно под завивките и мрежата срещу комари, но без да вижда, само пипнешком, и затова не беше много сигурен дали барутът е добре натъпкан и в ред ли е кремъкът.

Нищо не можеш да направиш, тъжно си каза той. Ти си само една пионка в чужди ръце. Имай търпение, Анджин-сан, вахтата ти е към свря край. По пладне свършва.

Той прецени на око височината на слънцето. Трябва да е началото на двучасовия период на змията. След змията идва часът на коня. А по средата на часа на коня е пладне.

Камбаните на крепостта и в целия град оповестиха началото на часа на змията и той остана доволен от точната си преценка. На пода забеляза малък камък, вдигна го, постави го внимателно на слънце, на ръба на една от амбразуриите, после се облегна назад, подпря си удобно краката и се втренчи в него.

Сивите не изпусаха от поглед нито едно негово движение. Капитанът се намръщи. След малко не се стърпя.

– Анджин-сан, за какво е този камък?

– Моля?

– Камъкът. Защо камък?

– А! Гледам как расте.

– О, извинете, разбирам – смути се Сивият. – Много моля да ми простите, че ви обезпокоих.

Блакторн се изсмя наум и пак се обърна към камъка: „Расти бе, диване!“ Но колкото и да го псуваше, ругаеше, умоляваше и уговаряше, камъкът не искаше да расте.

Наистина ли очакваш от него да започне да расте? Не, разбира се, но това ми помага да минава времето и ми навява спокойствие. А имаш нужда от цялото уа, което можеш да получиш. Откъде ли ще се зададе следващият удар? Не можеш да се защитиш от убиеца, ако е готов да

умре. Или може би греша?

Родригес провери мускета, който бе взел напосоки от стойката до носовото оръдие. Кремъкът се оказа износен и затыпен и това правеше самия мускет опасен за онзи, който би се опитал да стреля с него. Безмълвно го запрати по артилериста, който едва смогна да го улови, преди дръжката да му смаже носа.

– Ах, Богородице, сеньор лоцман! – извика човекът. – Няма защо да...

– Чуй какво ще ти кажа, говедо с говедо! Ако следващия път открия по време, на твоя вахта нещо нередовно в мускет или оръдие, ще получиш петдесет удара с камшик и ще те лиша от тримесечната ти запла-та, ясно ли е? Боцмане!

– Да, лоцмане? – Песаро се появи с масивното си туловище и се озъби на младичкия артилерист.

– Изкарай на палубата и двете вахти – да проверят всички мускети и оръдия, всичко! Един бог знае в кой момент ще ни потрябват.

– Дадено, лоцмане! – Песаро заплашително се приближи до артиле-риста. – Довечера ще ти пикая в грога, Гомес, заради цялата допълнителна работа, която ни отвори, и ще те накарам да го излочиш – при то-ва с усмивка! Хайде, на работа!

По средата на главната палуба имаше осем малки оръдия – по чети-ри от двете страни и едно голямо на кърмата. Стигаха, за да прогонят пиратски кораб без оръдия на борда, но не бяха достатъчни за нападе-ние. Малката двумачтова фрегата се казваше „Санта Лус“.

Родригес остана на палубата, докато се увери, че екипажът се е зах-ванал за работа, след което се облегна на парапета. Огряната от слънце-то крепост беше като излята от олово, с изключение на главната кула, чиито стени бяха в синьо и бяло, а керемидите на покривите – позлате-ни. Плю във водата и се загледа в плюнката си – дали ще стигне до ко-ловете на кея, както се надяваше, или ще се отправи навътре в морето. Отпрати се към морето.

– Дявол да го вземе! – промърмори той на себе си и пак го хвана яд, че не е на собствената си фрегата „Санта Мария“. Прокле лошия си къс-мет – как така се случи, че когато най-много му трябваше, тя беше в Макао!

– Какво има, капитане? – бе попитал той Ферейра преди няколко дни в Нагасаки, когато го измъкнаха от топлатата постеля на дома му,

откъдето се виждаше целият град и пристанището.

– Трябва незабавно да замина за Осака – заяви надменно капитанът, наежен като боен петел дори в такъв ранен час. – Спешен сигнал от дел Аква.

– Сега пък какво има?

– Не съобщава никакви подробности – само пише, че било от жизнено важно значение за бъдещето на Черния кораб.

– Света Богородице, сега пък какво са забъркали? Какво значи жизнено важно значение? Корабът ни е от здрав по-здрав, дъното е чисто, снаряжението – отлично. Търговията процъфтява, дори по-добре, отколкото сме се надявали, всичко върви по план и навреме, японските маймуни се държат прилично, онзи свинска зурла Харима е сигурен, че... – Той млькна и в мозъка му проблесна една-единствена мисъл: – Англичанинът! Да не би да са му дали кораб?

– Не знам. Но ако е така...

Родригес загледа входа на пристанището и почти беше сигурен, че ще види „Еразъм“, развял омразното английско знаме, очакващ като бясно куче деня, когато той, Родригес, ще потегли за Макао и оттам за своя дом.

– Иисусе, божия майко и вси светии, пазете ни от това зло!

– Как ще стигнем най-бързо? С лорчата?

– Със „Санта Лус“, капитане. До един час можем да опънем платна. Но чуйте – англичанинът е безпомощен без екипаж. Не забравяйте...

– Ох, пресвета Богородице! Вие чуйте аз какво ще ви кажа! Той е научил да говори брътвежа им и, значи, ще може да използва японските маймуни! А японски пирати има предостатъчно и за двадесет екипажа, че и повече!

– Да, но не и артилеристи, нито опитни моряци, от каквито ще има нужда. А няма достатъчно време да обучи японци. Може би за догодина ще успее, но няма да ги използва срещу нас.

– И защо, дявол да го вземе, отчетата му дадоха речник – не мога да разбера! Мръсни диванета, само се бъркат, където не им е работата! Сигурно сатаната ги е бил обладал! Да, имам чувството, че англичанинът е под закрилата на самия дявол!

– А аз ви казвам – той просто е умен.

– Има хора, които по двадесет години живеят тук и не са научили една дума от този маймунски брътвеж. А той как е могъл, а? Казвам ви – продал е душата си на сатаната и в замяна е научил разни черни магии, които го пазят. Как другояче ще си обясните всичко? От колко

години се опитваме да научим езика им – при това вие дори живеете с японка! Да, мамка му, като нищо ще може да използва пирати японци!

– Не, капитане, ще му трябват хора от Нагасаки и веднага ще го спипаме, а и вие вече оковахте всички подозрителни лица.

– С двадесет хиляди крусадос чисто сребро и обещанието да получи Черния кораб може да подкупи когото си поиска, включително пазачите на затвора, че и целия затвор, дявол да го вземе! Може би и вас ще може да ви подкупи!

– Внимавайте какво говорите!

– Вие сте едно долно испанско диване, Родригес! Вие сте виновен, че сега е жив! Два пъти го пуснахте да избяга! – Капитанът се изпъчи насреща му въсен. – Трябваше да го убиете, когато ви беше в ръцете!

– Възможно е, но не ми се удаде – горчиво промълви Родригес. – Опитах се да го убия, но не можах!

– Нима?

– Двадесет пъти ви разказвах как стана! Глух ли сте? Или ушите ви пак са пълни с испански фъшкии! – Ръката му вече стискаше пищова, а капитанът измъкна сабята си, ала в следващия миг между тях се хвърли да ги разтървава изплашена млада японка.

– Моря, Род-сан, няма сърдит, моря! Кристиан, моря!

Заслепилата ги ярост стихна и Ферейра възкликна:

– Виждате ли, триста дяволи! Този англичанин е дяволско семе! За малко да ви убия, пък и вие мен! Всичко ми е ясно вече! Той ни е омагьосал всички – но най-много вас!

Сега, огрян от слънцето на Осака, Родригес посегна към малкото разпятие, което винаги носеше окачено на врата си, и отчаяно се замоли на пресветата Богородица да го предпазва от зли магии и да не допусне сатаната да обладае душата му.

Дали не е прав капитанът, дали това не е единственият отговор? – отново си зададе той същия въпрос, изпълнен с мрачни предчувствия. Явно животът на англичанина е омагьосан. Станал е приятел на архидявола Торанага, възвърнал си е кораба и парите, има свои вако – въпреки всичките ни старания – и говори японски, а това е невъзможно, дори да имаш речник. Освен речника имаше и безценна помощ. Исусе Христе и света Богородице, освободете ме от злата магия!

– Защо му дадохте речника, отче? – беше попитал той Алвито в Мишима. – Защо не го забравихте?

– Можех да го забравя, Родригес – самоуверено му отговори свещеникът, – и нямаше защо да бързам, за да му помагам. Но съм убеден, че

имаме надежда да го върнем в Правата вяра – дори съм сигурен. С Тора-нага е свършено... Вярно, че става дума само за един човек, за една-единствена душа, но мой дълг е да направя всичко, което е по силите ми, за да го спася.

Ах, тези свещеници! – ругаеше наум Родригес. Да пукнат дано!

Но не и дел Аква и Алвито. Ах, Богородице, извини ме за всички лоши мисли по негов адрес и по адрес на отец Алвито. Прости ми и погуби англичанина, преди да съм го срещнал. Не искам да го убивам, защото съм дал свещена клетва, макар да знам, господ ми е свидетел, че трябва да умре незабавно...

Вахтеният кормчия обърна пясъчния часовник и удари корабната камбана осем пъти. Пладне.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

Марико вървеше по оживената, огряна от слънцето улица към портата в дъното, където тя свършваше. Зад нея крачеше личната ѝ охрана от десет Кафяви. Беше облечена в бледозелено кимоно, с бели ръкавици и широкопола тъмнозелена пътна шапка, завързана под брадичката ѝ с лек като паяжина златист шал, а слънчобранът ѝ отразяваше всички цветове на дъгата. Портата се разтвори и вече не се затвори зад гърба ѝ. На улицата беше съвсем тихо. Покрай стените се бяха наредили плътни редици от Сиви. Горے на бойната кула, в онази част на крепостта, където се намираха покоите им, беше застанал Анджин-сан, до него Ябу, а в двора я чакаха Кири и Садзуко и готовата за тръгване кола. Всички Кафяви, предвождани от Йошинака, бяха облечени в официалните си униформи, с изключение на двадесетте горے с Блаторн и на двойките самураи по прозорците, които гледаха към двора.

За разлика от Сивите никой от Кафявите нямаше ризница и не носеше лъкове. Единственото им оръжие бяха мечовете.

Много жени, също самураи, стояха отстрани и гледаха, други надничаха от прозорците на къщите, трети наблюдаваха от бойните кули. На улицата, измежду Сивите, имаше още жени, които държаха за ръце няколко ярко облечени деца. Всички те бяха със слънчобрани, а някои държаха и мечове, което беше тяхно право, стига да желаеха.

Недалеч от вратата стоеше и Кияма с петдесет от самураите си, които обаче не носеха сиви униформи.

– Добър ден, Кияма-сама – поздрави го Марико и се поклони. Той

също ѝ се поклони и тя мина през вратата.

– Добър ден, Кири-сан. Добър ден, Садзуко-сан. И двете изглеждате чудесно. Всичко готово ли е?

– Да – отвърнаха те едновременно с престорена бодрост.

– Добре – каза Марико, качи се в отворената си носилка и седна с изправен гръб. – Йошинака-сан! Можем да тръгваме.

Капитанът незабавно хукна към началото на колоната и започна да издава заповеди. Двадесет Кафяви веднага се строиха като авангард и потеглиха. Носачите вдигнаха носилката на Марико и последваха самураите през вратата. Зад тях тръгнаха носилките с Кири и Садзуко. Младото момиче държеше бебето си в ръце.

В момента, в който носилката на Марико излезе на слънчевата улица, извън портата, един Сив капитан направи крачка напред, застана между авангарда и носилката и препречи пътя. Авангардът рязко спря. Носачите също.

– Моля да ме извините – обърна се Сивият към Йошинака, – но мога ли да видя документите ви?

– Съжалявам, капитане, но ние не се нуждаем от документи – отвърна Йошинака в настъпилата мъртва тишина.

– Моля да ме извините, но височайшият генерал Ишидо, комендант на крепостта и началник на охраната на наследника, е издал заповед, с одобрението на регентите, за цялата крепост и всички трябва да ѝ се подчиняваме.

– Аз съм Тода Марико-но-Бунтаро и имам заповед от законния си господар Торанага-сама да придружа жените му и да го посрещна. Ако обичате, да ни направите път да минем! – Заяви официално Марико.

– С удоволствие бих ви пуснал, Тода-сама – гордо ѝ отговори самураят, стъпил здраво, с разкрасени крака, – но нашият законен господар не разрешава на никого да напусне крепостта Осака без документи. Моля да ме извините.

– Как ви е името, капитане? – попита Марико.

– Сумийори Дандзенджи, Тода-сама. Капитан на четвърти полк, а потеклото ми е също тъй древно, както и вашето.

– Съжалявам, капитан Сумийори, но ако не се отместите от пътя ми, ще трябва да наредя да ви убият.

– Без документи няма да минете!

– Ако обичате да го убие, Йошинака-сан.

Йошинака скочи без секунда колебание напред, а мечът му вече бе извит в свистяща дъга и удари загубилия равновесие Сив. Острието се

заби дълбоко встрани, ала той веднага го измъкна и втори, по-страшен удар отнесе главата на самурая, която се търкулна в прахта и там спря.

Йошинака избърса меча си и го прибра в ножницата.

– Тръгвайте! – заповяда той на авангарда. – Бързо!

Те отново се строиха и стъпките им отекнаха между стените на тясната уличка. И тогава, изневиделица, в гърдите на Йошинака се заби стрела. Той я задърпа безмълвно, ала очите му се изцъклиха и миг след това се строполи в прахта.

Кири изстена. Лек ветрец развя крайчетата на ефирния шал на Мариико. Някой изпътка на едно заплакало дете и то млъкна. Всички чакаха със затаен дъх.

– Мияй Кадзуко-сан! – извика Мариико. – Поемете, моля, командуването. Кадзуко беше млад, висок, много горд от оказаната му чест, гладко избръснат, с изпъкнали скули. Изскочи от групичката Кафяви недалеч от Кияма и вратата, мина покрай носилките на Кири и Садзуко, застана пред Мариико и ниско ѝ се поклони.

– Да, Тода-сама. Благодаря. Ей, вие! – извика той на челната колона. – Тръгвайте!

Напрегнати като струни, някои изплашени, всички настръхнали, самураите се подчиниха и колоната отново потегли. Кадзуко крачеше до носилката на Мариико. На стотина крачки пред тях от строените покрай стената самураи напред излязоха двадесет Сиви и безмълвно им препречиха пътя. Двадесетте Кафяви продължиха непреклонно напред, но някой се поколеба за миг и всички постепенно спряха.

– Разчистете ги! – провикна се Кадзуко.

Един от Кафявите се метна напред, останалите след него и последва бързо и ожесточено кръвопролитие. Всеки път, щом паднеше някой Сив, друг мълчаливо се отделяше от стената и заемаше мястото на падналия си другар. Всеки двубой беше честен и почтен – един срещу един, ето че станаха петнадесет на петнадесет, после осем срещу осем, няколко ранени Сиви се мятаха в прахта, после трима Кафяви останаха да се сражават с двама Сиви, така че още един Сив се присъедини към боя, който накрая се превърна в двубой. Последният останал Кафяв, облян в кръви и целият покрит с рани, вече бе излязъл победител от четири двубоя. Последният Сив лесно се справи с него и застана сам сред трупове-те, вперил поглед в Мияй Кадзуко.

Всички Кафяви бяха мъртви, а от Сивите осемнадесет бяха убити и четирима тежко ранени.

Кадзуко пристъпи напред, вадейки в движение меча си в

настъпилото гробно мълчание.

– Момент! – извика Марико. – Почакайте, моля ви, Кадзуко-сан.

Той спря, без да откъсва поглед от Сивия, а ноздрите му потръпваха от желание да са бие. Марико слезе от носилката и се приближи до Кияма.

– Кияма-сама, официално ви моля да наредите на тези хора да се махнат от пътя ни.

– Много съжалявам, Тода-сама, но заповедите, издадени за крепостта, ваят за всички. Те са напълно законни. Ако желаете, мога да свикам заседание на регентите и да помоля да ги отменят.

– Аз съм самурай! Имам недвусмислена заповед, узаконена от бушидо и нашия самурайски кодекс! Длъжна съм да я изпълня и освен това тя по закон отменя всички нареждания, издадени от кого да е! Законът може да противоречи на разума, но разумът не може да направи закона невалиден. Ако не ми позволяват да се подчиня на заповедта, за мен става невъзможно да живея с подобен позор.

– Веднага ще свикам заседанието.

– Моля да ме извините, Кияма-сама, но какво възнамерявате да правите, е лично ваша работа. Мен ме интересува единствено заповедта, получена от моя законен господар, и собственият ми позор. – Тя се обърна и тихо се приближи до челото на колоната. – Кадзуко-сан, моля ви да ни изведете от крепостта.

Той пристъпи напред.

– Аз съм Мияй Кадзуко, от рода Серата, капитан от трета армия на Торанага-сама. Моля да се махнете от пътя ми.

– Аз съм Бива Джиро, капитан от гарнизона на генерал Ишидо. Животът ми не представлява никаква ценност, но въпреки това вие няма да минете.

– С неочакван див боен вик „Торанага-а-а!“ Кадзуко се хвърли напред. Мечовете свистяха от нанасяните и парирани удари. Двата мъже се въртяха в кръг – Сивият беше добър боец, дори много, но и Кадзуко не му отстъпваше. Стоманата звънтеше. Никой друг не помръдваше.

Кадзуко победи, но беше много тежко ранен и докато стоеше над падналия си противник, той се олюляваше, размахваше в здравата си ръка меча към небето и реवेशе победоносно: „Торанага-а-а!“ Никой от тълпата не му аплодираше. Всички съзнаваха, че ръкоплясканията няма да подобават на разигралата се сцена.

С усилие на волята си Кадзуко премести единия си крак напред, после и другия, заповяда с прегракнал глас: „След мен!“ и препъвайки

се, поведе колоната.

Никой не видя откъде долетяха стрелите, но те го довършиха. И то ва внезапно повдигна духа на Кафявите – обзети до този момент от чувство за фатална обреченост, те изведнъж освирепяха заради оскърбената мъжественост на Кадзуко. Той вече умираше и всеки момент щеше да падне, все тъй на поста си, начело на колоната. От групата на Кафявите се отдели нов офицер заедно с други двадесет самураи, които образуват нов член отряд, докато другарите им наобиколиха трите носилки.

– Напред! – изрева офицерът.

Той тръгна, а двадесетте самураи го последваха безмълвно. Носачите вдигнаха носилките като насън и се запрепъваха през повалените тела. И отново на стотина крачки пред тях двадесет Сиви начело с офицер безмълвно пристъпиха напред от стотиците чакащи самураи. Челната колона ускори крачка.

– Стой!

Офицерите се поклониха отсечено един на друг и си изредиха потеклото.

– Моля да се махнете от пътя ми.

– Моля да си покажете документите.

Този път Кафявите се хвърлиха незабавно в атака с бойния си вик „Торанага-а-а!“ , в отговор на който се чу мощно „Яемо-о-он!“ , и кървата сеч започна. И отново мястото на всеки паднал Сив се заемаше от нов, хладнокръвно пристъпил напред от тълпата, докато и двадесетте Кафяви не паднаха мъртви.

Последният Сив избърса грижливо меча си, прибра го в ножницата си и препречи сам пътя на колоната. От групата Кафяви, които вървяха зад носилките, се отделиха двадесет души начело с офицер.

– Чакайте! – заповяда Марико. С посивяло лице тя слезе от носилката си, сгъна слънчобранчето, вдигна меча на Йошинака, извади го от ножницата и тръгна напред – сама. – Знаете коя съм! Махнете се от пътя ми!

– Аз съм Коджима Харутомо, капитан от шести полк. Моля да ме извините, но не можете да минете – отвърна с достойнство Сивият.

Тя се хвърли напред, но ударът ѝ бе умело париран. Сивият се дръпна назад, ала продължи да се брани, макар че лесно можеше да я убие. Бавно започна да отстъпва, докато тя продължаваше да налита, но трябваше да си завоюва с бой всяка измината педя. Колоната колебливо тръгна след нея. Марико непрекъснато се опитваше да предизвика Сивия да се бие – настъпваше, замахваше, яростно нападаше, но самураят

й се изплъзваше, избягваше ударите й, задържаше я, не нападаше, чакаше я да се изтощи. При това го вършеше много сериозно, с достойнство, като й оказваше полагаемата й се чест и уважение. Тя отново замахна силно, но той успя да отбие удара й, който би повалил някой по-неопитен боец, и отстъпи още една крачка назад. От нея се лееше пот. Един от Кафявите не се стърпя и понечи да й помогне, но офицерът тихо му нареди да не мърда – никой не биваше да се меси. Самураите и от двете страни чакаха с нетърпение сигнала, готови за бой.

Едно дете в тълпата се опита да скрие очи в полите на майка си, а тя нежно го отстрани и коленичи до него.

– Моля те, детето ми – гледай! Ти си самурай!

Марико знаеше, че няма да издържи още дълго. Беше се задъхала от усилието и усещаше около себе си нарастващата враждебност. След минута от стените бавно започнаха да се отделят все повече и повече Сиви и да пристъпват напред. Примката около колоната бързо се затегна. Няколко Сиви се опитаха да я обкръжат. Тя веднага се отказа от намерението си да пробие път напред, защото можеха много лесно да я хванат, обезоръжат и пленят, а това щеше незабавно да сложи край на всичките й планове. Кафявите също се втурнаха да й помагат, а някои от тях заеха позиции около носилките. Настроението на улицата вече беше зловещо, всеки бе решен да даде живота си, настървен от сладникавия дъх на кръвта. Колоната се бе източила от портата и Марико си даде сметка, че за Сивите няма да е никак трудно да им отрежат пътя назад и по този начин да им отнемат всякаква надежда за отстъпление.

– Чакайте! – извика тя. Поклони се леко на противника си, вдигна високо глава, обърна му гръб и се върна при Кири. – Много... Много съжалявам, но няма начин да си пробием път с бой през всички тези мъже – поне засега. – Тя дишаше тежко, думите излизаха със запъване от устата й. – Трябва... трябва да се върнем обратно. – По лицето й се стичаше пот. Тръгна покрай строените до стената самураи и когато стигна до Кияма, спря и му се поклони. – Тези хора ми попречиха да изпълня дълга си и да се подчиня на законния си господар. Не мога да живея с такъв срам, господарю, и по залез слънце ще извърша сепуку. Официално ви моля да ми бъдете, секундант.

– Не! Няма да го направите!

Очите й засвяткаха, а гласът й звънна безстрашно.

– Ако не ни позволят да се подчиним на волята на законния си господар, което е наше право, аз ще извърша сепуку по залез слънце!

Поклони се и се запъти към портата. Кияма също й се поклони, а

след него и придружаващите го самураи. После всички на улицата, по кулите в крепостните стени, по прозорците и амбразуриите ѝ се поклониха почтително. Тя мина под свода, прекоси предния двор и влезе във вътрешната градина. Краката ѝ я понесоха право към уединения малък чаен павилион, построен като селска колибка. Влезе вътре и щом остана сама, заплака беззвучно за мъжете, които бяха загинали.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

- Колко е красиво, нали? – попита Ябу и посочи мъртвите долу.
- Моля? – не разбра Блакторн.
- Това беше стих, стихотворение. Разбирате ли „стих“?
- Знам думата, да.
- Стихотворение, Анджин-сан, не виждате ли?

Ако Блакторн знаеше как да се изрази, той би казал: „Не, Ябу-сан. Но чак сега ми стана ясно какво всъщност е била намислила – от момента, в който заповяда на Йошинака да убие първия самурай.“ Стих, казваш? Това беше отвратителен, безстрашен, безсмислен и изумителен ритуал, в който смъртта бе формализирана и неизбежна, както при испанската Инквизиция, и смъртта на всеки един от тези мъже беше само прелюдия към смъртта на Марико. Сега вече всички сме обречени, Ябу-сан – и вие, и аз, и крепостта, и Кири, и Очиба, и Ишидо. Всички! И то само защото тя е решила да доведе докрай нещо, което смята за необходимо. Кога ли е взела това решение? Отдавна. Или по-право Торанага е взел решението вместо нея.

– Съжалявам, Ябу-сан, нямам достатъчно думи.

Ябу почти него чу. Крепостните стени и улицата бяха стихнали, всички стояха неподвижни като статуи. После улицата постепенно оживя, хората заговориха с приглушени гласове, задвижиха се с плавни, бавни движения, слънцето отново запрепича, всички излязоха от своето вцепенение.

Ябу въздъхна, изпълнен с тъга.

– Истински стих, Анджин-сан – повтори той и напусна кулата.

Когато Марико вдигна меча от земята и тръгна сама напред, на Блакторн му идеше да скочи долу, да се втурне срещу противника ѝ, да я защити, да простреля главата на Сивия, преди той да има Време да я убие. Но – като всички останали – и той нищо не направи. Не защото се страхуваше. Вече не се боеше от смъртта. Нейната храброст му показва

колко е безсмислен този страх, пък и той отдавна се беше примирил с него – още през онази нощ в селото, когато посегна на живота си.

Тогава наистина щях да забия ножа в гърдите си. И оттогава страхът ми от смъртта се изличи – както тя ми беше обещала. „Неописуемата радост от живота може да се оцени само ако живееш на ръба на смъртта“ – каза тя.

Не си спомням как Оми е спрял ръката ми – помня само, че когато се събудих на другата сутрин, се чувствавах като новороден.

Очите му не се откъсваха от мъртвите – там долу на улицата. Можех да убия онзи Сив вместо нея, помисли си той, и може би още един, няколко, но винаги щеше да има още един и моята смърт нямаше да наклони везните. Не се боя от смъртта, отново си каза той. Само съм ужасен, че с нищо не мога да ѝ помогна.

Сивите започнаха да прибират телата, отнасяйки се еднакво почти-телно и към Кафяви, и към Сиви. Много от самураите започнаха да се разотиват, сред тях бяха и Кияма с неговите хора, жените, децата и прислужничките си тръгнаха до една, като вдигаха прах с краката си. Обонянието му се изпълни с острия, леко зловонен мирис на смъртта, примесен със соления морски ветреца, ала умът му бе замъглен от мисълта за нея и нейната храброст, която го изпълваше с неуловима топлина. Той погледна слънцето, прецени го – до залез оставаха шест часа. Тръгна към стъпалата.

– Анджин-сан! Къде отивате, моля?

Той се обърна – беше забравил за охраната си от Сиви. Капитанът го гледаше изпитателно.

– А, извинете. Отивам там! – И посочи двора. Сивият капитан се замисли за миг, после кимна неохотно.

– Добре. Моля след мен.

В двора той ясно усети как Кафявите настръхнаха при вида на Сивите. До портата стоеше Ябу и наблюдаваше прибирането на колоната. Кири и Садзуко си вееха с ветрила, а дойката кърмеше детето. Бяха насядали на постлани набързо рогозки и възглавнички, нахвърляни на сянка върху верандата. Встрани се гушеха носачите, наклекали в плътна, смутена групичка около багажа и товарните коне. Той се запъти към градината, но пазачите го спряха.

– Съжаляваме, но там сега не може, Анджин-сан.

– Да, разбира се – върна се той назад. Улицата се изпразваше, макар че не по-малко от петстотин Сиви не помръдваха от местата си, настанили се удобно – клекнали или седнали с кръстосани крака в широк

полукръг, с лице към портата. Последният Кафяв премина под свода.

– Затворете портата и я залостете! – провикна се Ябу.

– Моля да ме извините, Ябу-сан – обади се един офицер, – но Тода-сама нареди да остане отворена. Каза да я охраняваме от всички, но да остане отворена.

– Сигурен ли сте? Офицерът настръхна. Беше спретнат, с решителен израз на лицето, тридесетина годишен, с издадена брадичка, мустаци и брада.

– Моля да ме извините – разбира се, че съм сигурен.

– Благодаря. Нямах намерение да ви засегна. Вие сте старши офицер?

– Да. Тода-сама ме удостои с доверието си. Но вие, разбира се, сте по-старши от мен.

– Аз съм командущ, но вие отговаряте в момента.

– Благодаря, Ябу-сама, но командущ е Тода-сама. Вие сте старши офицер. За мен би било чест да ви бъда заместник. Ако ми позволите.

– Позволявам, капитане – тъжно се съгласи Ябу. – Много добре съзнавам кой командува. Как ви е името?

– Сумийори Табито.

– Първият Сив не се ли казваше също Сумийори?

– Да, Ябу-сан. Беше мой братовчед.

– Когато сте готов, капитан Сумийори, повикайте всички офицери на съвет.

– Разбира се, господарю. С нейно разрешение.

Двамата мъже погледнаха към жената, която влезе в двора. Беше възрастна, самурай, и се подпираше с очевидна болка на бастуна си. Косата ѝ беше снежнобяла, ала гърбът ѝ беше изправен. Приблужи се до Кирицубо. Прислужничката ѝ пазеше сянка с чадърче.

– Добър вечер, Кирицубо-сан – поздрави тя. – Аз съм Маеда Ецу, майка на Маеда-сама, и споделям възгледите на Тода-сама. С нейно позволение бих желала да имам честта да чакам заедно с нея.

– Моля ви, седнете и бъдете добре дошли – каза Кири.

Една от прислужничките донесе възглавничка и заедно с личната прислужничка на старицата ѝ помогнаха да седне.

– А, така е добре, много по-добре – въздъхна с облекчение беловласата жена и подтисна едно болезнено изохкване. – Ставите ме болят – с всеки изминал ден стават все по-зле. Но така ми е добре, благодаря.

– Желаете ли чай?

– Първо чай, а след това и саке, Кирицубо-сан. Много саке. Всички

тези преживявания предизвикват силна жажда, не мислите ли?

Други жени самураи се откъсваха от разотиващата се тъпла и се връщаха назад през редиците на Сивите, заставаха в прохладната сянка. Някои от тях се поколебаха и промениха решението си, но скоро на верандата се насъбраха четиринадесет жени, две от тях с деца.

– Моля да ме извините, аз съм Ачико, съпруга на Кияма Нагамаса. Аз също искам да се прибера у дома – свенливо се обади младо момиче, хванало за ръка малкото си момченце. – Искам да се прибера при съпруга си. Мога ли да ви помоля за разрешение да остана?

– Но Кияма-сама много ще се разсърди, ако останете тук.

– О, Кирицубо-сан, извинете, но дядо почти не ме познава. Аз съм съпруга на един негов далечен внук. Убедена съм, че не го интересува какво правя, а пък аз от месеци вече не съм виждала съпруга си и също не ме интересува кой какво ще каже. Тода-сама е права, нали?

– Да, Ачико-сан, права е – обади се старата Ецу-сан, твърдо решила да овладее положението. – Разбира се, че сте добре дошли, детето ми. Елате, седнете до мен. Какво хубаво момченце имате.

Останалите жени се съгласиха в хор с нея, а другото дете, четиригодишно момченце, пристъпи напред и изписука натъжено:

– Нали и аз съм хубаво момченце?

– Хубав си, дума да не става! – засмя се Ецу-сан. Кири избърса една сълза от окото си.

– А така, че иначе всичко започна да става прекалено сериозно. – Тя се закиска.

– Ах, почтени дами, за мен е голяма чест да ви посрещна в нейния дом. Сигурно умирате от глад. Вие сте права, Ецу-сан, цялата тази работа предизвиква силна жажда.

Тя изпрати прислужничките да донесат ядене и пиене, запозна жените, възхити се от красивото кимоно на една и чадърчето на друга. След малко всички вече бърбреха оживено – доволни и жизнерадостни като ято пъстроцветни папагали.

– Не, един мъж не може да разбере жените! – изсумтя Сумийори, невярващ на очите си.

– Така е – съгласи се Ябу.

– Няма и минута – до една бяха наплашени, облени в сълзи, а ето ги сега... Когато Марико-сан вдигна меча на Йошинака, имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от гордост.

– Да. Жалко, че последният Сив беше такъв майстор с меча. Тя ще се справи с някой по-слаб.

– Сумийори си разтърка брадата – засъхващата пот дразнеше кожата му.

– Какво щяхте да направите на негово място?

– Щях да я убия и да се нахвърля срещу Кафявите. Прекалено много кръв се проля. Едва се сдържах да не насека на парчета Сивите около мен, горе на кулата.

Жените избухнаха в смях – двете момченца бяха започнали важно да се разхождат напред-назад по верандата, а алените им кимона танцуваха, развети от лекия ветрец.

– Приятно е да видиш тук деца, но благодарая на боговете, че моите са на сигурно място в Йедо – продължи Сумийори.

– Да.

Ябу замислено погледна жените.

– И аз това се питам – тихо прошепна Сумийори.

– И как си отговаряте?

– Отговорът е вече само един. Ако Ишидо ни пусне, добре. Ако Марико-сан напразно си направи сепуку, тогава... тогава ще помогнем на всички тези дами лесно да се отправят в безкрая и ще започнем избиването. Защото те няма да искат да живеят.

– Някои може да искат – каза Ябу.

– Това ще решите по-късно, Ябу-сан. Но ще бъде от полза за нашия господар, ако всички си направят сепуку. Включително и децата.

– Така е.

– След това ще поставим постове по стените и призори ще разтворим портата. До пладне ще се бием. Това ще е достатъчно. Останалите живи ще се приберат тук и ще подпалят тази част от крепостта. Ако оживея, за мен ще е чест да ми бъдете секундант.

– Разбира се.

Сумийори се ухили.

– Това ще разпокъса империята – всички тези убийства и извършени сепуку. Ще пламнат като пожар и ще погълнат Осака, не мислите ли? Смятате ли, че това ще забави пристигането на Божествения? Дали не е именно това замисълът на нашия господар?

– Не знам, Сумийори-сан. Аз сега ще се прибера за малко вътре. Повикайте ме веднага щом се появи Марико-сан. – Той се запъти към Блакторн, седнал замислен на стъпалата.

– Чуйте, Анджин-сан – започна Ябу, като се оглеждаше предпазливо. – Може би имам план. Таен. Разбирате ли: „таен“?

– Да, разбирам.

Камбаната удари настъпването на новия час. Звънът отекна в главите на всички – започваше часът на маймуната. Шест удара по следобедната вахта, автоматично си каза Блаторн, три часът следобед. Много от присъстващите неволно се обърнаха към слънцето и го прецениха, без да се замислят.

– Какъв план? – попита Блаторн.

– Ще говорим после. Стойте наблизко. Не говорете нищо, разбирате ли?

– Да.

Ябу излезе през портата, придружен от десет Кафяви. Двадесет Сиви веднага се залепиха за тях и всички заедно се спуснаха надолу по улицата. Неговият дом беше след първия завой. Сивите останаха пред портата, а на Кафявите Ябу махна да го чакат в градината и влезе сам в къщата.

– Невъзможно, генерале – възрази Очиба. – Не можете да допуснете дама от нейния ранг да извърши сепуку. Съжалявам, но сте хванат натясно.

– И аз така мисля – натъртено каза Кияма.

– Най-почтително ви заявявам, Очиба-сама – отвърна Ишидо, – че каквото и да бях казал, нямаше да има никакво значение за нея – все едно, че съм прѣднал. Тя вече е била решила – или по-скоро Торанага е решил всичко предварително.

– Разбира се, че той стои зад всичко това – съгласи се Кияма, тъй като Очиба беше дълбоко възмутена от невъзпитаните приказки на Ишидо. – Съжалявам, но той пак ви надхитри. И въпреки всичко не бива да допускате да извърши сепуку.

– Че защо?

– Моля ви, височайши генерале, много съжалявам, но трябва да говорим по-тихо – помолви Очиба. Намираха се в просторното предверие на стаята, където Йодоко лежеше болна, във вътрешната част на главната кула, на втория етаж. – Убедена съм, че грешката не е ваша и все ще се намери някакъв изход от положението.

– Не бива да й разрешавате да изпълни докрай намисленото, генерале – тихо промълви Кияма. – Това ще зарази всички други дами в крепостта. Ишидо го изгледа злобно.

– Изглежда, забравихте, че две от тях бяха убити по погрешка, без това ни най-малко да смути останалите – като изключим факта, че

повече опити за бягство не последваха.

– Това беше страшна грешка, генерале, страшна! – намеси се Очиба.

– Съгласен съм, но ние сме в състояние на война и Торанага все още не е в ръцете ни, а докато той е жив, вие и наследникът сте в голяма опасност.

– Много съжалявам. Не се безпокоя за себе си, а само за моя син – побърза да поясни Очиба. Но, така или иначе, те трябва да се върнат тук след осемнадесет дни. Съветвам ви да ги пуснете.

– Излишен риск. Съжалявам. Освен това не сме сигурни, че тя наистина възнамерява да извърши сепуку.

– Възнамерява – презрително му възрази Кияма. Той беше възмутен от дребнавостта на Ишидо в тази разкошна стая, която така живо му напомняше за тайко – неговия приятел и почитан покровител. – Тя е самурай!

– Да – съгласи се Очиба. – Съжалявам, но и аз мисля като Кияма-сама. Марико-сан ще изпълни заплахата си. А след нея и онази – дъртата Ецу! Тези Маеда са големи горделивци.

Ишидо отиде до прозореца и надникна навън.

– Ако питате мен – ако щат да се самоzapалят и да изгорят. Тази Тода нали е християнка? Доколкото знам, самоубийството противоречи на религията ѝ. Би било много страшен грях.

– Да, но тя ще има секундант – така че няма да се смята за самоубийство – поясни Кияма.

– Ами ако няма секундант?

– Какво?

– Ако бъде обезоръжена и няма секундант?

– Как ще стане това?

– Ще я пленя. Ще я затворя с грижливо подобрани прислужнички и ще я държа, докато Торанага прекоси границата. – Ишидо се усмихна. – След това да прави, каквото ще. Дори с удоволствие ще ѝ помогна.

– Че как ще я плените? – учуди се Кияма. – Винаги ще ѝ остане време за сепуку или да се промуши с ножа си.

– Възможно е. Но все пак – ако успее да я пленя, обезоръжа и задържа няколко дни? Защото тези няколко дни очевидно са от жизнено важно значение за тях и тя именно затова настоява да тръгне още днес, преди Торанага да е прекосил границата.

– Има ли начин да се направи това? – попита Очиба.

– Може би... – отвърна замислено Ишидо. Кияма също се замисли.

– Торанага трябва да е тук след осемнадесет дни. Може да се бави на границата най-много още четири дни. Значи, трябва да я задържим около седмица.

– Или завинаги – додаде Очиба. – Торанага толкова много се бави, че понякога започвам да си мисля, че изобщо няма да пристигне.

– Трябва да пристигне на двадесет и втори – доволен каза Ишидо. – Ах, Очи-ба-сама, хрумването ви беше блестящо – направо блестящо.

– Хрумването беше ваше, височайши генерале. – Гласът на Очиба беше приятно успокояващ, макар да бе смъртно уморена от прекараната безсънна нощ. – Ами Судара-сама и сестра ми? Те са при Торанага.

– Не, Очиба-сама, не са. Ще пристигнат по море.

– Не искам косъм да падне от главата ѝ – каза Очиба. – Нито от главата на детето.

– Детето е пряк наследник на Торанага, който пък е наследник на рода Миновара. Аз трябва да изпълня своя дълг към наследника, Очиба-сама. Не ме карайте отново да ви изтъквам това.

– Сестра ми да не се закача! Нито синът ѝ!

– Както желаете.

– Доколко примерна християнка е тя? – обърна се Очиба към Кияма.

– Безгрешна – последва незабавен отговор. – Имате пред вид самоубийството ли? Според мен... тя е убедена, че е смъртен грях, и няма да посмее, за да не погуби душата си. Но не знам дали...

– Тогава друг изход няма – заяви, без да се замисли, Ишидо. – Заповядайте на върховния жрец на християните да ѝ нареди да престане да тормози законните управници на империята!

– Той няма тази власт – поясни Кияма и добави по-остро: – Това би било политическа намеса – нещо, срещу което те винаги са се изказвали решително, и то с право.

– Както виждам, християните се месят само когато им изнася – хапливо забеляза Ишидо. – Впрочем това беше само едно предложение.

Вътрешната врата се отвори и на прага застана лекарят. Изразът на лицето му беше тъжен, а умората го бе състарила.

– Извинете, Очиба-сама, тя моли да ви види.

– Умира ли? – попита Ишидо.

– На прага на смъртта е, височайши генерале, но кога – не мога да кажа.

Очиба прекоси бързо просторната стая и мина през вътрешната врата. Синьото ѝ кимоно шумолеше, полите му грациозно се полюляваха.

Двамата мъже неволно не откъсваха очи от нея. Вратата се затвори. Кияма и Ишидо избягваха известно време да се погледнат в очите, след което Кияма каза:

- Наистина ли мислите, че няма начин да бъде пленена Тода-сама?
- Да – отговори Ишидо с прикован във вратата поглед.

Очиба премина през още по-разкошната стая и коленичи до постелята, около която се бяха струпали прислужнички и лекари. Слънчевата светлина се процеждаше през бамбуковите кепенци и се отразяваше в златните и яркочервени орнаменти, инкрустирани в гредите, дървените колони и вратите. Леглото на Йодоко бе заградено от също тъй красиво инкрустирани паравани. Имаше вид на заспала, безкръвното ѝ лице се открояваше в качулката на будистката ѝ роба, китките на ръцете ѝ бяха тънки, прозрачни, вените по тях – на възли, и Очиба си помисли колко е тъжно да си стар. Възрастта бе тъй несправедлива към жените. Не към мъжете – само към жените. Да ме пазят боговете от старост, замоли се тя. Дано Буда закриля сина ми и му даде властта, без да излага на риск живота му, а мен да пази само докато мога да се грижа за него и да му помагам.

Тя взе ръката на Йодоко и я помилва с обич и уважение.

– Господарке?

– О-сан? – едва прошепна Йодоко, наричайки я с галеното ѝ име.

– Да, господарке?

– Ах, колко сте хубава, колко сте хубава – винаги сте била красавица. – Тя повдигна ръка и помилва разкошната ѝ коса, а допирът достави удоволствие на Очиба, която много обичаше старата жена. – Толкова сте млада, прелестна и благоуханна. Нашият тайко имаше голям късмет.

– Боли ли ви, господарке? Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

– Не, нищо. Исках само да си поговорим. – Старите очи бяха хлътнали, но гледаха все така пронизателно. – Отпратете другите.

Очиба махна на всички да излязат и щом останаха сами, отново попита:

– Да, господарке?

– Чуйте, момичето ми – накарайте височайшия генерал да я пусне.

– Не е възможно, господарке – тогава всички останали зложници също ще си тръгнат и ние ще останем с вързани ръце. Регентите са единодушни.

– Регентите! – презрително изсумтя Йодоко. – Вие на същото мнение ли сте?

– Да, господарке, а нали снощи и вие казахте, че не бива да я пускаме.

– А сега трябва да я пуснете да си върви, иначе другите също ще я последват, ще си направят сепуку и нашият син ще бъде омърсен по вина на Ишидо.

– Височайшият генерал му е безпределно верен, господарке. А Торанага не е – много съжалявам.

– На Торанага можете да имате доверие, но не на този селянин.

Ала Очиба поклати глава.

– Съжалявам, но аз лично съм убедена, че Торанага твърдо е решил да стане шогун и да погуби сина ни.

– Грешите. Той хиляди пъти е повтарял, че няма намерение да става шогун. Другите даймио се опитват да го използват, за да задоволят собствените си амбиции. Винаги е било така. Торанага беше любимец на тайко. Винаги е почитал наследника. Освен това е от рода Миновара. Не допускате Ишидо или регентите да ви заблудят. Те си имат своите планове и своите тайни, О-сан. Защо не я пуснете? Толкова е просто. Забранете ѝ да пътува по море и по този начин винаги ще можете да я задържите някъде в нашите граници. Все още е в ръцете на генерала, също и Кири, и останалите. Ще бъде съпровождана от Сиви. Мислете така, както би мислил тайко в подобен момент или Торанага. Въвлечат вас и сина ни в... – Думите ѝ заглъхнаха и клепачите ѝ затрепкаха. Но старата жена се напрегна и продължи със сетни сили: – Марико-сан не би могла да се съпротивлява на телохранителите си. А знам, че ще изпълни всичките си закани. Пуснете я.

– Ние, разбира се, мислихме за това, господарке – нежно и търпеливо заобяснява Очиба. – Но извън крепостта Торанага има скрити отряди от самураи – вътре и около Осака, – а ние нямаме представа колко са и къде са. Освен това има и тайни съюзници – също не знаем кои са те. Може да ни се изплъзне. А изтървем ли я, всички останали ще поискат да си отидат и ги губим като заложници. Нали се съгласихте, Йодоко-сан, не си ли спомняте?

– Спомням си, детето ми – въздъхна Йодоко и мисълта ѝ се отправи другаде. – Ах, защо го няма нашия тайко да ни напътствува!

Тя започна да диша на пресекулки.

– Искате ли малко чай или саке?

– Да, чай, моля ви.

Очиба ѝ помогна да пие от чашката.

– Благодаря, детето ми. – Гласът ѝ бе станал още по-слаб, а напрегнатият разговор ускоряваше момента на смъртта. – Чуйте, момичето ми, трябва да се доверите на Торанага. Омъжете се за него и се споразумейте за унаследяването.

– Не, не! – възкликна Очиба, ужасена от това предложение.

– Яемон би могъл да управлява след него, а след Яемон – плодът на вашия брак. Синовете на нашия син с чест ще се закълнат във вечна вяност на новия наследник на Торанага.

– Той винаги е ненавиждал тайко и вие много добре го знаете, господарке. От него извират всичките ни неприятности. От години вече. Той, единствен!

– А вие? Какво ще кажете за своята гордост, дете?

– Той е врагът – нашият враг!

– Вие, момичето ми, имате двама големи врагове – вашата гордост и нуждата винаги да имате някой до себе си, когото да сравнявате с нашия съпруг. Послушайте ме, вие сте млада, красива и плодовита, заслужавате добър съпруг. Торанага е достоен за вас, както и вие за него. Той е единственият шанс за Яемон.

– Не, той е врагът ни!

– Той беше най-добрият приятел и верен васал на нашия съпруг. Без... без Торанага... толкова ли не виждате... ако не беше неговата помощ... помощта на Торанага... не виждате ли? Вие бихте могли... да се справите с него...

– Съжалявам, но аз го ненавиждам. Той ме отвращава, Йодоко-сан.

– Много жени... За какво говорех? Ах, да – много жени се омъжват за мъже, които са им физически неприятни и отвратителни, Благодаря на Буда, че не ми се наложи да изживея подобно нещо... – Старата жена се усмихна кротко. После въздъхна. Дълбока, тъжна въздишка, която излизаше тъй дълго от немощните ѝ гърди, че Очиба си помисли – това е краят. Ала очите ѝ отново се отвориха и на устните ѝ се появи лека усмивка.

– Така ли е?

– Да.

– Ще го направите ли? Моля ви!

– Ще помисля.

Старите пръсти се опитаха да стиснат ръката ѝ.

– Умолявам ви, обещайте да се омъжите за Торанага и тогава ще отида при Буда със съзнанието, че родът на тайко ще живее вечно като

името му... като името му...

Сълзите се стичаха свободно по бузите на Очиба и тя милваше безжизнената ръка. Очите на старичката отново трепнаха и тя прошепна със сетно усилие:

– Трябва да пуснете Марико... Акечи Марико... Не... не й позволявайте да си отмъсти на нас за онова, което тайко й направи... на нея... на баща й...

Очиба се стресна, неочаквала такъв обрат.

– Какво?

Отговор не последва. Йодоко започна след малко да бърбори нещо несвързано:

– Скъпи Яемон... здравейте, момчето ми... милото... такова хубаво момче сте станали... а толкова много врагове, толкова е глупаво... Но и вие сте само едно видение, също като...

Разтърси я силна конвулсия. Очиба стискаше ръката й и я милваше.

– *Наму Амида Буцу* – в името на Буда Амида – прошепна тя, отдавайки последна почит на старата жена.

Още една конвулсия и Йодоко произнесе ясно:

– Простете ми, О-сан.

– Няма за какво да ви прощавам, господарке.

– Много неща има... за прошка... – Гласът й вече едва се долавяше и лицето й започна да помръква. – Чуйте ме... обещавайте... за Торанага... много е важно... моля ви... можете да му имате доверие...

Старческите й очи се взираха умолително в нейните, опитваха се да наложат волята си.

Очиба не искаше да се подчини, а същевременно съзнаваше, че трябва. Мислите й се объркаха от чутото за Марико и думите на тайко, повтаряни безброй пъти, отекнаха отново в ушите й:

– Можеш да имаш пълно доверие на Йодоко-сан, О-сан. Тя е много мъдра – винаги помни това! В повечето случаи е права и можеш да й довериш живота си, живота на моя син, както и моя собствен...

Очиба отстъпи.

– Обеща...

И рязко млъкна. В очите на Йодоко за последен път проблесна светлинка и угасна.

– *Наму Амида Буцу* – повтори Очиба, допря безжизнената ръка до устните си и я положи върху завивките. Затвори очите на мъртвата и си спомни смъртта на тайко – единствената смърт, на която беше също тъй непосредствен свидетел. Тогава очите му бяха затворени от Йодоко, тъй

като това е привилегия на съпругата. Тайко умря в същата тази стая и в предверието чакаше Торанага, както сега чакаха Ишидо и Кияма, продължавайки едно бдение, започнало предния ден.

– Но защо изпратихте да повикат Торанага, господарю? – попита тя тогава. – Трябва да си почивате.

– Ще почивам след смъртта, О-сан – отговори тайко. – Трябва да уредя въпроса с наследника си. Сега е крайният момент. Докато все още имам сили.

И Торанага пристигна – силен, жизнен, властен. Четиримата бяха сами: Очиба, Йодоко, Торанага и Накамура – тайко, господар на Япония, легнал на смъртното си ложе, а всички очакваха последните му разпореждания, на които щяха да се подчинят безусловно.

– Здравейте, Тора-сан – поздрави го тайко с галения прякор, даден му преди много години от Города, и го изгледа с дълбоко хлътналите си очи на дребното си, маймуноподобно личице. Тялото му беше също тъй дребно, но със силата на първокачествена стомана – до преди няколко месеца, когато започна да линее. – Умирам. От нищото в нищото, но вие ще живеете и синът ми ще бъде безпомощен.

– Няма да е безпомощен, господарю. Всички даймио ще почитат сина ви, както почитат вас.

Тайко се засмя.

– Да, ще го почитат. Днес. Докато съм жив – така е! Но как да съм сигурен, че Яемон ще управлява след мен?

– Назначете съвет от регенти, господарю.

– Регенти! – изпръхтя презрително тайко. – Може би ще е по-добре да определя вас за свой наследник и да ви оставя да прецените дали Яемон ще е достоен за властта.

– Не заслужавам подобна чест. След вас трябва да управлява вашият син.

– Да. Както синовете на Города трябваше да управляват след него.

– Не. Те нарушиха мира.

– И вие ги унищожихте по мое нареждане.

– Вие имахте мандат от императора. Те встанаха срещу законния ви мандат, господарю. Дайте ми сега своята заповед и аз ще ѝ се подчиня.

– Именно затова ви повиках. – И добави: – Странно е да ти се роди син на петдесет и седем години, а ти да умреш на шестдесет и три – особено ако ти е единствен син, нямаш роднини и си господар на Япония. Не мислите ли?

– Така е – съгласи се Торанага.

– Може би щеше да е по-добре, ако изобщо не ми се беше раждал син – тогава щях да ви предам империята, както се бяхме договорили. Вие имате повече синове от въшките на някой португалец.

– Карма.

Тайко се засмя и от крайчеца на устата му се стече струйка слюнка, примесена с кръв. Йодоко грижливо му избърса устата и той се усмихна на жена си.

– Благодаря ти, Йо-сан, благодаря.

Погледът му се премести върху Очиба и тя му се усмихна, ала неговите очи вече не се смееха, само я опипваше с тях, чудеше се, мислеше върху онзи никога незададен въпрос, за който тя знаеше, че е винаги там дълбоко в съзнанието му: мой син ли е наистина Яемон?

– Карма, О-сан, нали? Животът е само сън – уморено каза старецът, замисли се, отново се вторачи в Торанага и изведнъж каза с неочакваната топлота, с която бе прочут:

– И-и-и, стари приятелю, ама че живот живяхме! Спомнете ли си битките? Как се биехме един до друг – непобедими заедно. Направихме невъзможното. Заедно с вас покорихме могъщи врагове и плюохме отгоре им, а те ни молеха за още. Ние двамата го направихме – един селянин и един Миновара! – Старецът се изкикоти. – Чуйте ме: още няколко години – и щях да смажа чешъноядците. И нашите японски войски, подсилени от корейските, щяха да се насочат към Пекин и щяха да завладеят Драконовия трон на Китай! Тогава щях да ви подаря Япония – за която копнеете – и щях да имам онова, за което винаги съм мечтал. – Гласът му беше силен и не издаваше вътрешната му слабост. – Един селянин може да възседне Драконовия трон с чест и достойнство – не като тук, в Япония. Така ли е?

– Да, господарю, Китай и Япония са много различни.

– Така си е. Докато при нас, японците, тронът е божествено право на небесната фамилия, при китайците Драконовият трон може да бъде възседнат и от човек от простолюдието. Там властта не се предава по наследство. – Той отново се засмя. – Аз съм селянин, човек от простолюдието, така ли е?

– Така е. Но освен това сте и самурай. Вие променихте законите. Сега сте родоначалник на династия.

– Винаги съм ви харесвал, Тора-сан. – Старецът блажено засърба чай. – Да, помислете си само – аз върху Драконовия трон! Можете ли да си ме представите мен – император на Китай, Йодоко – императрица,

след нас прекрасната Очиба, след мен Яемон. Ах, колко щеше да е лесно! Представи си колко щеше да е хубаво, ако бях изпълнил заветната си мечта! А после заедно с безбройните китайски войски щях да се втурна на север и на юг и да покоря веднъж завинаги световните империи. Да, Тора-сан, ние с вас щяхме да сме непобедими. Колко жалко. Един живот не стига за всичко. Ние знаем смисъла на живота, нали?

– Да.

Очите му странно блеснаха.

– Какъв е тогава?

– Дълг, дисциплина, смърт – отвърна Торанага.

Отново същият кикот. Старецът като че ли се смяляваше пред очите им, по-мъдър от всякога, и изведнъж цялата му топлота го напусна също така внезапно, както го бе обзела.

– Регенти, значи? – злобно и твърдо попита той. – И на кого бихте се спрели?

– На Кияма, Ишидо, Оноши, Тода Хиромаци и Сугияма. Лицето на тайко се изкриви в ехидна усмивка.

– Вие сте най-мъдрият мъж в тази империя – след мен! Обяснете на жените ми защо се спирате именно на тези хора.

– Защото се мразят един друг, но заедно биха могли да управляват успешно и да изкореняват всякаква опозиция.

– Дори вас?

– Не, мен не. – Торанага погледна към Очиба и заговори направо на нея: – За да поеме Яемон властта, трябва да изчакате цели девет мъчителни години. За тази цел преди всичко трябва да запазите мира, наложен от тайко. Спирам се на Кияма, защото е главен даймио-християнин, велик пълководец и безкрайно верен васал. Сугияма – защото е най-богатият даймио в империята, родът му е древен, искрено ненавижда християните и ще спечели най-много, ако Яемон дойде на власт. Оноши – защото мрази Кияма, оспорва властта му, християнин е като него, но е и прокажен, който ламти за всеки миг от живота си – макар че ще живее още поне двадесет години, – ненавижда всички и най-вече Ишидо. Ишидо – защото ще надушва всички заговори, а понеже е селянин, мрази всички потомствени самураи и е яростен противник на християнството. Тода Хиромаци – защото е честен, послушен, верен, постоянен като слънцето, борави с меч по-добре от всеки друг. Редно е той да стане председател на Съвета на регентите.

– А вие?

– А ние двамата с най-големия ми син Нобору ще си направим

сепуку. Синът ми Судара е женен за сестрата на Очиба-сама, така че не представлява никаква опасност за Яемон. Би могъл да наследи Кванто, ако това ви е угодно, при условие че се закълне във вечна вярност на вашата династия.

Никой не се изненада от предложението на Торанага да стори онава, което беше в мислите на всички, защото само той от всички даймио представляваше някаква реална опасност. В следващия миг Очиба чу мъжа си да казва:

– Вие какво мислите по този въпрос, О-сан?

– Всичко казано от Торанага-сама е мъдро, господарю – незабавно отговори тя.

– Само че трябва да заповядайте на сестра ми да се разведе със Судара, а той да извърши сепуку. Наследник на Торанага-сама трябва да стане Нобору-сама и да получи в наследство провинциите Мусаши и Шимоса, а останалата част от Кванто да получи наследникът на Яемон. Съветвам ви още днес да издадете тези заповеди.

– Йодоко сама?

За огромно изумление на Очиба Йодоко заяви:

– Ах, Токичи, знаете, че ви обожавам с цялото си сърце, че обичам О-сан и Яемон като собствен син, но според мен трябва да назначите Торанага за единствен регент.

– Какво?

– Заповядайте ли му да умре, ще подпишете и смъртната присъда на своя син. Само Торанага-сама притежава достатъчно умение, авторитет и хитрост да ви наследи още сега. Поверете му Яемон, докато навърши пълнолетие. Заповядайте на Торанага-сама официално да осинови нашия син. Нека той бъде обучаван от него и да му бъде наследник.

– Не, това е недопустимо! – яростно се противопостави Очиба.

– А вие какво ще кажете, Тора-сан? – попита тайко.

– Моите най-дълбоки почитания, господарю, но съм принуден да откажа тази чест. Не мога да приема и ви моля да ми позволите да извърша сепуку и да си тръгна преди вас.

– Вие ще бъдете единствен регент.

– Откак сключихме споразумението, нито веднаж не съм отказвал да ви се подчиня, но тази заповед не мога да изпълня.

Очиба си спомни как се опитваше да внуши на тайко със силата на волята си да разреши на Торанага да се самоубие, защото знаеше, че тайко сам беше взел това решение, преди да повика Торанага. Ала тайко го промени и в края на краищата се съгласи донякъде със съвета на

Йодоко – направи Торанага регент и председател на Съвета на регентите. Торанага се закле във вечна вярност на Яемон, но ето че продължаваше да плете пъклените си мрежи, в които ги забъркваше всички тях – например тази криза, предизвикана от Марико.

– Знам, че той ѝ е наредил да постъпи така – прошепна Очиба. А ето че господарката Йодоко искаше от нея да му се подчини изцяло.

Да се омъжа за Торанага? Да ме пази Буда от подобен позор! Позор ли?

Очиба, признай си истината! – каза си тя. Истината е, че едно време го желаше – още преди тайко. Така ли е? Дори и по времето на тайко, така ли е? Колко пъти си го желала тайно, от все сърце? Мъдрата майка и в това е права – гордостта е най-големият ти враг, както и нуждата ти от съпруг, от мъж. Защо не приемеш за съпруг Ишидо? Той те уважава, иска те и ще излезе краен победител от тази борба. С него лесно ще се справиш. А, не, не този груб невъзпитан селяндур! О, известни са ми гнусните слухове, разпространявани от враговете – гадни мръсотии! Кълна се – по-скоро ще легна с някой прислужник и ще пожертвам хиляда живота, отколкото да оскверня паметта на моя господар с Ишидо. Бъди честна пред себе си, Очиба. Помисли за Торанага. Не го ли мразиш всъщност, защото не е изключено той да те е зърнал в онзи съдбовен ден?

Преди повече от осем години тя и дамите ѝ отидоха на лов със соколи в Кюшу заедно с тайко и Торанага. Ловната им дружинка се разпротря нашироко и тя препусна подир един от соколите, далеч от останалите. Навлезе в малка горичка на едно възвишение и внезапно връхлетя върху някакъв селянин, който събираше боровинки наред усамотената пътека. Първото ѝ хилаво дете беше умряло преди близо две години и оттогава не бе усетила никакво движение в утробата си, макар да бе опитала всички знайни и незнайни средства, молитви и суеверия в отчаянието си да задоволи маниакалното желание на съпруга си да има наследник.

Срещата със селянина беше внезапна. Той я гледаше опулено, като че ли е видял ками, а тя не откъсваше погледа си от него, защото беше същински тайко – дребен, с маймунски черти, ала млад.

Ето ти един дар от боговете, за каквото си се молила в дългите нощи! – извика нещо в нея и тя слезе от коня, хвана го за ръка и двамата навлязоха в гъсталака на няколко крачки от пътеката.

Всичко в тази среща беше като насън, но и днес можеше да си спомни силните му ръце, които топло я обгръщаха. И в следващия миг

вече го мразеше и го отблъсна рязко и грубо. Той се опита пак да я привлече към себе си, но тя го удари, наруга го и му каза да благодари на боговете, че не са го превърнали в дърво заради наглостта му, а нещастният суеверен глупак се хвърли по лице на земята и започна да я моли за милост – вече беше убеден, че тя е ками. Как иначе такава красавица щеше да легне в прахта с жалко нищожество като него?

Отмаляла, тя се качи на седлото и бавно поведе коня си като замаяна, а мъжът и гъсталаците скоро се изгубиха от погледа ѝ. И отново я обзе чувство за нереалност, учуди се дали той не е бил ками, дали соковете, които ѝ бе дарил, не са били пратени от боговете и дали от тях щеше да се роди нов син за прослава на нейния господар, за да получи той спокойствието, което заслужаваше. И изведнъж от края на горичката изникна Торанага – той я чакаше. Дали ме е видял? – ужасена си помисли тя.

– Разтревожих се за вас, Очиба-сама – каза той.

– Добре съм... нищо ми няма, благодаря.

– Но кимоното ви е разкъсано, по гърба и косата ви има суха папрат.

– Конят ме хвърли – но нищо ми няма.

И тя го предизвика да се надбягват до дома, за да докаже, че всичко е наред, и се впусна напред като степен вятър, а гърбът още я наболяваше от къпините. Същата нощ легна със своя господар и след девет месеца му роди Яемон – за негова вечна радост. И за нейна.

– Разбира се, че съпругът ми е баща на Яемон – с абсолютна сигурност отговори Очиба на безмълвното запитване на Йодоко. – Той е баща и на двете ми деца. А онова беше само сън.

Защо се заблуждаваш? Съвсем не беше сън. Случи се наяве. И онзи мъж не беше никакъв ками. Ти се търкала в прахта с един селянин, за да родиш сина, от който отчаяно се нуждаеше – не по-малко, отколкото тайко, за да го привържеш още повече към себе си. За да не си вземе друга наложница.

Ами първото ти дете?

Карма, помисли си Очиба, за да се освободи и от тази дремеща болка.

– Изпий това, детето ми – каза ѝ Йодоко, когато тя беше едва шестнадесетгодишна, една година след като стана официална наложница на тайко. Тя изпи странния загарящ билков чай и след малко ѝ се приспа, а когато се събуди на другата вечер, си спомняше само някакви необикновени еротични сънища, невероятни ярки цветове и неземното

уещане, че времето е спряло. Йодоко беше до нея, когато се събуди, а също и когато отново заспа – много внимателна, загрижена не по-малко от нея за хармонията на техния господар. След девет месеца роди – първата жена на тайко, която изобщо бе родила. Ала детето беше болнаво и умря наскоро след това.

Карма, помисли си тя.

Никога дума не бе издумана между тях двете с Йодоко за онова, което се бе случило или можеше да се е случило по време на онзи безкраен сън. Нищо – освен това „прости ми“ преди няколко минути и нейното „няма нищо за прощаване“.

Ти нямаш никаква вина, Йодоко-сама, и нищо не се е случило – никаква тайна, нищо. А дори и да е имало нещо такова, спи спокойно, стара майко, тайната ти вече е погребана заедно с теб. Очите ѝ галеха изпитото лице, тъй крехко и трогателно в смъртта. А въпросът на тайко си остана незададен. Карма, че той умря, спокойно си мислеше тя. Ако беше живял още десет години, сега да съм императрица на Китай, а то... съм сама.

– Странно, че умряхте, преди да успея да ви обещаая, господарке – промълви тя и усети миризмата на тамян и благовония, която винаги съпровождаше смъртта. – Щях да ви обещаая, но вие умряхте, преди да го сторя. И това ли е карма? Трябва ли да се подчиня на една молба и да спазя едно неизречено обещание? Какво да правя?

Синко, синко, колко съм безпомощна!

И тогава си спомни думите на Мъдрата майка: „Мислете, както би мислил тайко при подобни обстоятелства – или Торанага.“

И Очиба усети как в нея се вливат нови сили. Тя се отпусна назад на петите си и хладнокръвно се потопа в обкръжаващото я безмълвие.

Бъв внезапно настъпилата тишина от малката врата на градината се зададе Чимоко, приближи се до Блакторн и се поклони.

– Моля да ме извините, Анджин-сан. Моята господарка желае да ви види. Ако ме изчакате за момент, ще ви придружа.

– Да, благодаря. – Блакторн стана, все още унесен в мислите си и напълно завладян от някакво чувство на обреченост. Сенките се бяха удължили. Част от двора вече не се огряваше от слънцето. Сивите се приготвиха да тръгнат с него.

Чимоко отиде при Сумийори.

– Моля да ме извините, капитане, но господарката ми ви моли да

подгответе всичко.

– На кое място желае да подготвя нещата? Прислужницата посочи мястото пред свода.

– Там, капитане. Сумийори се стъписа.

– Нима ще го извърши публично? Няма ли да е насаме, само с няколко свидетели? Значи, ще го направи така, че всички да видят?

– Да.

– Да, но... Е, щом като... щом ще е там... Нейният... Кой ще й бъде секундант?

– Тя се надява Кияма-сама да ѝ окаже тази чест.

– А ако не се съгласи?

– Не знам, капитане. Не... не ми е казала. – Чимоко се поклони, качи се на верандата и отново се поклони.

– Кирицубо-сан, господарката ми много се извинява и моли да ви предам, че след малко ще дойде.

– Тя добре ли е?

– О, да! – гордо отвърна Чимоко.

Кири и останалите се бяха поуспокоили. Като чува разговора ѝ с капитана, те също се разтревожиха.

– Знаете ли, че има и други дами, които желаят да я поздравят?

– Да, Кирицубо-сан. Аз... видях всичко и ѝ казах. Тя е поласкана от присъствието им и след малко ще дойде да им благодари лично. Моля да ме извините.

Всички я проследиха с поглед. Тя отиде до малката врата и кимна на Блаторн да я последва. Сивите понечиха да тръгнат след него, но Чимоко поклати глава и каза, че господарката ѝ не желае присъствието им. Капитанът позволи на Блаторн да отиде сам.

Светът отвъд градинската врата беше съвсем различен: зелен и спокоен, слънцето огряваше върховете на дърветата, птиците пееха, насекомите се стрелкаха напред-назад, поточето се вливаше със звънко ромолена в малкото езерце с водни лилии. Ала нищо не бе в състояние да прогони мрачното му настроение.

Чимоко спря и посочи малкия павилион за ча-но-ю. Той влезе сам. Събу сандалите си и изкачи трите стъпала. Трябваше почти да коленичи, за да мине през малката врата.

– Ти... – каза тя.

– Ти... – каза той.

Беше коленичила с лице към вратата, току-що гримирана, с аленни устни, безупречна прическа, с ново тъмносино кимоно, подръбено със

зелено, по-светлозелен пояс и тънка зелена лента в косите.

– Колко сте хубава!

– Вие също – плахо се усмихна тя. – Съжалявам, че трябваше да видите всичко.

– Беше мой дълг.

– Не, не беше. Не съм очаквала, не бях допускала – толкова много смърт.

– Карма – каза Блаторн, отърси се от вцепенението си и престана да говори на латински. – Всичко това – и вашето самоубийство, е било замислено отдавна, нали?

– Моят живот никога не ми е принадлежал, Анджин-сан. Винаги е бил собственост на законния ми господар, а след това на съпруга ми. Такъв е нашият закон.

– Лош закон.

– Да. И не. – Тя вдигна очи от рогозките. – Може би ще се скараме за неща, които не можем да променим?

– Извинете ме.

– Обичам ви – промълви тя на латински.

– Да, сега вече знам. Аз също ви обичам. Но вие се стремите към смъртта, Марико.

– Грешите, любов моя. Стремя се да запазя живота на господаря си. И вашия. Защото, прости ми, света Богородице, или ме благослови за това, но много често вашият живот ми е по-скъп от всичко.

– Вече няма изход. За никого.

– Имайте търпение. Слънцето още не е залязло.

– Нямам доверие на слънцето, Марико-сан. – Той се пресегна и докосна лицето ѝ. – *Гомен насай*.

– Обещах ви тази нощ да бъде като в Хана на разцъфналите цветове. Имайте търпение. Познавам Ишидо, Очиба и останалите.

– По дяволите останалите! – възкликна той на португалски. – Искате да кажете, че залагате на това, че Торанага знае какво върши?

– По дяволите лошото ви настроение – весело отвърна тя. – Този ден е тъй кратък.

– Извинете ме – вие пак сте права. Днес нямаме време за лоши настроения. – Той не откъсваше поглед от лицето ѝ, набраздено от сенките, които хвърляха върху него бамбуковите решетки. Сенките се изкачиха и изчезнаха – слънцето се скри зад една от кулите на крепостта.

– Как да ви помогна? – попита той.

– Като вярвате в утрешния ден.

За миг той прозря в бездната на нейния ужас. Ръцете му неволно се протегнаха и той я сграбчи – и чакането вече не беше тъй страшно. Чуха се стъпки.

– Да, Чимоко?

– Време е, господарке.

– Всичко готово ли е?

– Да, господарке.

– Чакай ме до езерцето с лилиите. – Стъпките се отдалечиха. Марико се обърна към Блаторн и нежно го целуна. – Обичам ви.

– Обичам ви.

Тя му се поклони и мина през вратата. Той я последва.

Марико спря при езерцето с водните лилии, развърза пояса си и го пусна на земята. Чимоко ѝ помогна да свали синьото кимоно. Под него беше облечена в най-ослепителното бяло кимоно и пояс, каквито Блаторн бе виждал – той не бе и подозирал, че бялото може да е толкова бяло. Това беше официално траурно кимоно. Тя отвърза зелената панделка от косите си, хвърли я на една страна и останала цялата в бяло, се запъти към вратата, без да се обърне повече към Блаторн.

Извън градината всички Кафяви се бяха строили покрай трите страни на квадрата, образуван от осем рогозки, поставени в центъра на главната порта. На почетното място с лице към юг бяха насядали един до друг Ябу, Кири и останалите дами. Отвън на улицата Сивите също се бяха строили официално, а сред тях се забелязваха и не униформени самураи и жени. По даден от Сумийори знак всички се поклониха. Тя също им се поклони. Четирима самураи излязоха напред и постлаха на рогозките алено покривало.

Марико се приближи до Кирицубо, поздрави я, после поздрави Садзуко и останалите дами. Те отвърнаха официално на поклона и приветствията ѝ. Блаторн чакаше при вратата. Гледаше я как се отдалечава от жените, как стъпва на аленото покривало и да коленичи в центъра пред миниатюрната бяла възглавничка. Дясната ѝ ръка извади от белия пояс острата кама и я постави върху възглавничката. Чимоко излезе напред, коленичи и ѝ подаде чисто бяло одеялце и късо въже. С помощта на прислужницата си Марико оправи гънките на бялото си кимоно и завърза с въжето бялото одеялце около кръста си. Блаторн знаеше, че това се прави, за да не се изцапат и омотаят полите ѝ от предсмъртните ѝ конвулсии.

И тогава, спокойна и напълно готова, Марико вдигна поглед към главната кула на крепостта. Слънцето все още огряваше най-горния

етаж и хвърляше отблясъци по златистите керемиди. Слънчевият лъч бързо се изкачи към острия връх на кулата. И изчезна.

Тя изглеждаше тъй дребна, седнала неподвижно – бяло петно върху ален квадрат.

Улицата вече се беше смрачила и прислужниците палеха факлите. Щом свършиха, веднага се прибраха – бързо и безшумно, както се бяха появили.

Тя се пресегна и докосна камата. После хвърли последен поглед към дъното на улицата, но тя беше по-безмълвна от всякога. Марико отново прехвърли поглед върху камата си.

– Касиги Ябу-сама!

– Да, Тода-сама!

– Изглежда, че Кяма-сама няма да уважи молбата ми да бъде мой секундант. За мен ще бъде чест, ако вие приемете да ми станете секундант.

– За мен това е чест – поклони се Ябу, стана и зае мястото си зад гърба ѝ, малко вляво. Мечът му извъня при изваждането от ножницата. Той закова крака в земята и вдигна меча си с две ръце. – Готов съм, Тода-сама.

– Моля ви да изчакате, докато направя втория разрез.

Очите ѝ не изпускаха камата. С дясната си ръка се прекръсти, наклони се напред, вдигна камата, без да трепне, и я допря до устните си, сякаш да опита на вкус лъскавата стомана. След това я хвана здраво с дясната си ръка и я допря до лявата страна на шията си. В този миг иззад завоя в дъното на улицата се показаха факли. Към тях се приближаваше някаква процесия. Начело с Ишидо.

Но тя не отдръпна ножа. Ябу също беше като опъната пружина, съсредоточил се върху мястото, където щеше да нанесе удара.

– Тода-сама, ще изчакате ли, или ще продължите? Искам да бъда безупречен. Марико едва се овладя.

– Аз... ние чакаме... ние... аз... – Ръката ѝ свали ножа. Сега вече трепереше. Ябу също тъй бавно се отпусна. Мечът му звънна обратно в ножницата и той избърса длани в кимоното си.

Пред портата застана Ишидо.

– Слънцето още не е залязло, Тода-сама, все още е на хоризонта. Или нямате търпение да умрете?

– Не, височайши генерале. Просто се подчинявам на господаря си... – Тя стисна двете си ръце, за да не треперят.

Ядосан шепот премина през редиците на Кафявите, щом чуха

високомерната забележка на Ишидо, а Ябу се приготви да се нахвърли отгоре му. Ишидо продължи високо:

– Очиба-сама се помоли на регентите от името на наследника да направи едно изключение за вас. И ние приехме молбата ѝ. Ето ви разрешение да тръгнете утре призори.

И той пхна документите в ръцете на Сумийори, който стоеше най-близо.

– Моля? – попита Марико, без да разбира нищо, а гласът ѝ беше така изтънял, че едва се чуваше.

– Свободни сте да си тръгнете. Призори.

– Заедно с... Кирицубо-сан и Садзуко-сан?

– Та нали и това е част от вашия „дълг“? Тук са и техните разрешения. Марико се опита да се съсредоточи.

– А синът ѝ?

– И той – проехтя презрителният смях на Ишидо. – И всичките ви мъже.

– Всички имаме разрешение? – Ябу чак заекваше от недоверие.

– Да, Касиги Ябу-сан. Вие сте старши офицер, нали? Моля ви забавно да се явите при секретаря ми. Той попълва пропуските ви, макар че не мога да си обясня защо почитаемите ми гости желаят да си тръгнат. Едва ли си струва труда за някакви си седемнадесет дни, така ли е?

– Ами аз, височайши генерале? – попита старата Ецу-сама с немощно гласче, развълнувана от голямата победа на Марико, а сърцето ѝ болезнено се преобръщаше в гърдите ѝ. – Може ли... може ли и аз да си тръгна?

– Разбира се, Маеда-сама. Защо ще държим някого против волята му? Да не би да сме пазачи на затвор? Не, разбира се! Щом като гостоприемството на наследника ви е тъй противно, че нямате търпение да си тръгнете, тогава – моля, вървете си, макар че как възнамерявате да пропътувате четиристотин ли натам и четиристотин обратно, не ми е ясно.

– Моля... моля да ме извините... гостоприемството на наследника съвсем не ни е противно, прос...

Ала Ишидо я прекъсна с леден тон:

– Ако желаете да си тръгнете, подайте молба за пропуск по установения ред. Може да ви отнеме ден-два, но поне ще ви изпратим без опасност за живота ви. – И се обърна към останалите: – Всички дами и самураи могат да подадат молби. Както вече казах, глупаво е да си тръгвате за някакви си седемнадесет дни и е оскърбително да отхвърляте гостоприемството на наследника, Очиба-сама и регентите... –

Безмилостният му поглед отново се спря на Марико. – Или да ги изнудват със заплахи за сепуку, което една дама би трябвало да извърши насаме, а не да го превръща в предизвикателно публично зрелище. Така ли е? Аз не търся смъртта на никоя жена, а само на враговете на наследника, но ако жените открито застанат против него, скоро ще плюя и по техните трупове.

Ишидо се завъртя на пета, изкрещя гръмка заповед на Сивите и си тръгна. Капитаните веднага заповядаха на самураите да се строят и да се оттеглят от вратата.

– Тода-сама – изхриптя Ябу и отново избърса влажните си длани, а в устата си усети горчивия вкус на повърнато, защото не бе успял да изпълни вече намисленото. – Тода-сама, всичко свърши. Вие, вие спечелихте. Спечелихте.

– Да... – промълви тя.

Отмалелите ѝ ръце потърсиха пипнешком взела на бялото въженце. Чимокото се приближи до нея, развърза го и свали бялото одеяло, след което се отдръпна от аления квадрат. Всички бяха вперили погледи в Марико и чакаха да видят дали ще може да се изправи на крака и да върви без чужда помощ.

Тя отчаяно се опита да стане. Не успя. Пак опита. Отново неуспех. Кири инстинктивно пристъпи напред да ѝ помогне, но Ябу поклати глава.

– Не, това е нейна привилегия!

И Кири отново седна на мястото си, затаила дъх.

Застанал близо до портата, Блакторн все още беше разтърсен от неизразимото щастие, че се е спасила, и изведнъж си спомни как той самият бе поставен на страшно изпитание през онази нощ, когато почти си направи сепуку, а после трябваше да се изправи като мъж и да извърви пътя до дома си сам, без чужда помощ, и как после стана самурай. Той я наблюдаваше, презиращ необходимостта да се проявява подобна храброст, ала същевременно я разбираше и дори уважаваше.

Видя как тя отново и отново се подпираше с ръце на аленото покривало, докато накрая успя да се изправи. Залитна и за малко да падне, ала накрая краката ѝ бавно и несигурно я понесоха към вратата, където се облегна, останала без капчица сили. Блакторн реши, че толкова ѝ стига, че достатъчно е изтърпяла и доказала каквото трябва, затова излезе напред и я вдигна на ръце в същия миг, в който съзнанието я напусна.

Остана за малко сам наред двора, горд, че той е взел решението. Марико лежеше като счупена кукла в ръцете му. Той я понесе

мълчаливо към къщата и никой не помръдна, никой не му препречи пътя.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

Нападението срещу охраняваната от Кафявите част на крепостта започна в най-черните доби на нощта – два или три часа преди зазоряване. Първите десет нинджа – покритите с позорна слава наемници – се появиха върху покривите на отсрещните крепостни кули, охранявани от Сиви. Те метнаха увитите си в парцали куки към покрива на срещуположната кула и увиснаха над пропастта като черни паяци. Плътно прилепналите по телата им дрехи бяха черни като нощта, както и чоралите, в които бяха обути, и маските на лицата им. Ръцете и останалите части от телата им, които се подаваха от дрехите им, също бяха начернени. Въръжени бяха съвсем леко – с камии и шурикен – малки петогълни остриета, наточени като бръсначи, и дискове колкото човешка длан, със също толкова остри, но и намазани с отрова ръбове, които нинджа мяха по набелязаната жертва. На гърбовете си имаха походни торби и къси тънки пръчки.

Нинджа бяха наемници, специалисти по безшумно и тайно промъкване, по презрените изкуства – шпионаж, проникване в редовете на противника, внезапна смърт.

Десетимата мъже се приземиха безшумно и навиха въжетата, завързани за краищата на куките. Четирима веднага ги закачиха за някаква издатина в стената и незабавно се прехвърлиха върху верандата шест метра по-долу. Щом стъпиха безопасно на пода ѝ, другарите им също тъй безшумно откачиха куките, спуснаха ги долу към протегнатите ръце и се придвижиха по керемидите към други части на кулата.

Една керемидица изпраця под нечий крак и всички замръзнаха. Долу на двора, три етажа или седемнадесет метра под тях, Сумийори, който обикаляше постовете, погледна нагоре. Очите му се присвиха в тъмнината. Изчака неподвижен, с леко отворена уста, за да чува по-добре, а погледът му бавно се местеше и опипваше всеки квадратен метър. Покривът, върху който се намираха нинджа, беше в сянка, луната беше много бледа, а звездите тежаха на небето в гъстия влажен въздух. Нинджа стояха като вкаменени, дори дишането им едва се забелязваше – те изглеждаха по-неодушевени и от керемидите, върху които бяха стъпили.

Сумийори още веднъж се огледа и послуша, после още веднъж и все още несигурен, излезе в средата на двора, за да вижда по-добре. Сега и първите четирима нинджа на верандата бяха в ползрението му, но те бяха също тъй вкаменени, както и другите, и той не ги забеляза.

– Ей! – извика Сумийори на пазачите при вратата, която вече беше здраво залостена.

– Видяхте ли нещо? Чухте ли нещо подозрително?

– Не, капитане! – отвърнаха те. Нито за миг не бяха отслабили своята бдителност.

– Керемидите постоянно пукат – сигурно е от влагата и жегата.

– Качете се и проверете – нареди Сумийори на единия. – Или още по-добре, кажете на охраната на горния етаж да претърсят наоколо – за всеки случай.

Войникът хукна да изпълнява заповедта. Сумийори отново се взря нагоре в тъмнината, после сви рамене и успокоен, продължи обиколката си. Останалите самураи се върнаха на постовете си, също загледани нагоре.

На покрива и на верандата нинджа продължаваха да чакат като каменни статуи. Дори не мигваха с клепащи. Бяха обучени да стоят неподвижни с часове, ако потрябва – това беше само една малка част от усилените им тренировки. После водачът им направи знак и те отново тръгнаха да изпълняват намисленото нападение. Благодарение на куките и въжетата се прехвърлиха безшумно на втора веранда, през тесните прозорчета на която можеха да се промъкнат върху гранитните стени. Под този най-горен етаж всички прозорци, които всъщност бяха бойници за стрелци с лък, бяха тъй тесни, че през тях бе невъзможно да се проникне. По даден знак и двете групи нахлуха вътре едновременно.

Двете стаи тънеха в мрак. Във всяка спяха в редици по десет Кафяви. Бяха умъртвени светкавично и практически безшумно, повечето с по един-единствен удар в гърлото, а тренираните уши на нападателите безпогрешно ги насочваха към жертвите им. Миг-два по-късно и последният Кафяв се гърчеше в предсмъртна агония, а предупредителният вик на всеки бе задушен, преди още да е излязъл от гърлото. След като завардиха вратите и напълно завзеха стаите, водачът на нинджа извади кремък и прахан, запали свещ и като прикриваше грижливо пламъчето с шепа, отиде до прозореца и даде трикратен сигнал в нощта. Зад гърба му останалите проверяваха още веднъж дали всички Кафяви са мъртви. Водачът повтори сигнала, после се отдръпна от прозореца и направи знак на хората си с безмълвния език на ръцете, който те всички

владееха.

Те веднага развързаха походните си торби и приготвиха нападателните си оръжия – къси, извити като сърпове ножове с двойни остриета, с верижки към дръжките и тежест в края на верижките, шурикен и ножове за мятане. При втора заповед от водача някои от тях извадиха и късите пръчки. Те се оказаха тръби за духане и копия, направени като Телескопи – всяка част влизаше в друга, – които бяха изтеглени в пълна дължина с изненадваща скорост. И както си приготвяха оръжието, коленичили с лице към вратата, изведнъж без никакво видимо усилие те замряха, напълно неподвижни. Бяха готови. Водачът духна свещта.

Щом градските камбани оповестиха средата на часа на тигъра – четири часа или един час преди зазоряване, в крепостта нахлу втората група от нинджа. Бяха двадесет души. Безмълвно се измъкнаха от отдавна пресъхнал канал, който някога е бил свързан с градинските поточета. Всички носеха мечове. Шмугнаха се като сенки и заеха позиции сред храстите и камъните, напълно неподвижни и почти невидими. В същото време още една група от двадесет души се измъкна от същото място и метна куките си към кулата, която гледаше към предния двор и градината.

На кулата двама Кафяви внимателно наблюдаваха покривите от другата страна на улицата. Единият се обърна, забеляза куките и започна да ги сочи разтревожено. Другарят му отвори уста да вдигне тревога, но в същия миг първият нинджа стигна до амбразурата и с рязко движение на китката метна един остър шурикен право в устата на самурая, която грозно се изкриви, ала той със сетни усилия въпреки това се опита да изкрещи. Тогава нинджа се нахвърли върху втория самурай, а ръката му с протегнати напред палец и показалец беше смъртоносно оръжие, насочено право към вратните вени. Ударът парализира нещастника, а втори страшен удар му пречупи врата със сухо изпукване. Без да губи време, нинджа се метна към първия самурай, който агонизираше, мъчейки се да изтръгне забитите в лицето и устата му остриета на шурикена, ала отровата вече бе свършила смъртоносната си задача.

С последно нечовешко усилие умиращият воин извади късия си меч и замахна. Ударът, макар и немошен, разсече дълбоко плътта на нинджа и дъхът му рязко секна, ала това не спря замаха на ръката му, която се заби в шията на самурая, отметна главата му назад и му скърши гръбнака. Той умря, преди да падне.

Нинджа кървеше обилно, но от устата му не се отрони нито звук. Той бе сграбчил мъртвия Кафяв и внимателно го полагаше върху

каменните плочи, да не би да вдигне шум при падането си, а после коленичи до него. Останалите нинджа вече се бяха изкачили по въжетата и стъпиха на пода на кулата. Те наобиколиха ранения си другар, ала първо се погрижиха за безопасността на мястото. Раненият беше все така на колене до мъртвия самурай и се държеше за хълбока. Водачът прегледа раната му. От нея шуртеше силна струя кръв. Той поклати глава и показа с пръсти на ранения какво трябва да направи. Мъжът кимна, довлече се с мъка до ъгъла, оставяйки след себе си кървава диря, облегна се удобно на камъка и извади един шурикен. Разчеса с отровните остриета опакото на едната си ръка, после намери камата си, допря я до гърлото си с две ръце и я заби с всички сили. Водачът провери дали наистина е мъртъв и чак тогава се върна при укрепената врата, която водеше към вътрешността на кулата. Отвори я предпазливо, но в този момент се чуха нечии стъпки, той светкавично се сля с тъмнината и зае позиция за удар от засада.

По коридора на западното крило към тях се приближаваше Сумийори, придружен от няколко Кафяви. Той остави двама при вратата на кулата и продължи, без да спира. Двамата, които трябваше да сменят часовете, излязоха на кулата, докато Сумийори завиваше зад ъгъла и взе да се спуска по кръглата стълба. В дъното ѝ смени още двама уморени постови.

– Вземете другите двама и се прибирайте в стаите си. Призори ще ви събудя – каза им той.

– Да, капитане.

И самураите се заизкачваха по стълбата, доволни, че дежурството им е свършило. Сумийори продължи да сменява часовете по коридорите. Най-накрая с него останаха само двама самураи и той почука на една врата.

– Ябу-сан?

– Да? – чу се сънен глас.

– Извинете, но сменям часовете.

– Да, благодаря. Влезте.

Сумийори отвори вратата, ала остана предпазливо на прага. Ябу беше разчорлен, подпрял се на единия лакът на завивките, а другата му ръка лежеше върху дръжката на меча. Като се увери, че наистина е Сумийори, той се отпусна и се прозя.

– Нещо ново, капитане?

Сумийори също се отпусна и поклати глава, после влезе и затвори след себе си вратата. Стаята беше просторна, спретната, а втората

постеля беше оправена и съблазнително подканваше уморения самурай. Тесни прозорци гледаха към улицата и града, девет метра по-долу.

– Всичко е спокойно. Тя спи... Поне прислужничката й Чимоко така каза... Сумийори се приближи до ниското писалище, осветено от една газена лампа, и си наля чай от малък чайник. До чайника лежеше пропускът им с официалния печат, донесен от Ябу от кабинета на Ишидо.

Ябу отново се прозя и се протегна с удоволствие.

– А Анджин-сан?

– При последната ми проверка в полунощ беше още буден. Помоли ме да не го безпокоя повече, докато се зазори – нещо във връзка с обичаите им. Не разбрах всичко, което ми каза, но важното е, че навсякъде охраната е много засилена и няма никаква опасност. В покоите на Кирицубо-сан и останалите дами е тихо, макар че тя самата беше будна през по-голямата част от нощта.

Ябу се измъкна от постелята си. Беше само по набедрена превръзка.

– И какво правеше?

– Просто седеше до прозореца и гледаше. Макар че нищо не се вижда. Посъветвах я да поспи, но тя учтиво ми благодари, съгласи се с мен и остана на мястото си. Какво да се прави – жени.

Ябу разкърши рамене и лакти и енергично се зачеса, за да раздвижи кръвообращението си. После започна да се облича.

– Би трябвало да си почине. Днес я чака дълъг път.

Сумийори остави чашата си на масичката.

– А според мен има някаква клопка.

– Какво?

– Не вярвам, че Ишидо наистина ще ни пусне.

– Имаме подпечатани пропуски. Ей ги там! Всички сме изброени вътре. Вие сам проверихте имената. Как ще се отрече от публично дадена дума на нас или на Тода-сама? Невъзможно!

– Не знам. Моля да ме извините, Ябу-сан, но въпреки това съм на мнение, че има някаква клопка.

Ябу бавно завърза пояса си.

– Каква клопка?

– Ще ни нападнат от засада.

– Извън крепостта ли? Сумийори кимна.

– Да, така мисля.

– Няма да посмее.

– Ще посмее. Ще ни нападне или ще намери начин да ни задържи.

Не вярвам да пусне нито Кирицубо-сан, нито Садзуко-сан с бебето. Дори старата Ецу-сан и всички останали.

– Не, грешите!

Ала Сумийори отново поклати тъжно глава.

– Според мен щеше да е по-добре, ако беше успяла да си пререже гърлото и ако вие бяхте нанесли удара с меч. А по този начин нищо не е решено окончателно.

Ябу вдигна мечовете си и ги затъкна в пояса си. Да, мислеше си той. Съгласен съм с теб. Нищо не е решено окончателно и тя не изпълни дълга си. Аз знам това, ти го знаеш... Ишидо го знае... Какъв срам! Ако беше забила ножа, всички щяхме да оживеем. А сега... Измъкна се на косъм и ни опозори. *Шигата га най, нее?* Глупава жена!

Но на Сумийори каза:

– Според мен грешите. Тя надхитри Ишидо. Тода-сама спечели. Той няма да посмее да ни нападне от засада. Вървете да спите. Ще ви събудя призори.

Сумийори отново поклати глава.

– Не, благодаря, Ябу-сан. Мисля пак да наобиколя часовите. – Приближи се до прозореца и надникна. – Нещо не ми харесва.

– Всичко е наред. Идете малко да... Момент! Какво беше това? Чухте ли нещо? Ябу се приближи до Сумийори и се престори, че се вижда в тъмнината. Заслуша се напрегнато и изведнъж измъкна рязко късия си меч и със същото внезапно движение заби острието в гърба на Сумийори, запушвайки едновременно с това устата му, за да не извика. Сумийори умря на място. Ябу внимателно задържа трупа, напрягайки силно мускулите си, на една ръка разстояние – за да не го опръска кръвта, – отнесе го до постелята и го нагласи в позата на спящ. Чак тогава измъкна меч си от раната и започна да го чисти. Беше вбесен, че интуицията на капитана го бе принудила да прибегне до това убийство, което не му влизаше в сметките.

Когато Ябу се връщаше от канцеларията на Ишидо с подпечатаните пропуски, по пътя много предпазливо го спря някакъв самурай, когото той виждаше за пръв път.

– Вашето сътрудничество би било добре дошло, Ябу-сан.

– За какво и на кого?

– На някого, комуто вчера направихте подобно предложение.

– Какво предложение?

– Че ще се погрижите в замяна на пропуски за вас и Анджин-сан тя да бъде обезоръжена по време на нападението от засада, след като си

тръгнете оттук... И моля ви, не докосвайте меча си, Ябу-сан. Четирима стрелци с лъкове само чакат знак.

– Как смеете да ме предизвиквате? За какво нападение от засада става дума? – привидно се разбесня Ябу и усети как коленете му се подкосяват. Нямахше съмнение, че човекът бе посредник на Ишидо. Предния следобед той тайно бе направил такова предложение чрез свои собствени посредници с отчаяната надежда да спаси нещо от съкрушителните удари, нанесени от Марико върху плановете му за Черния кораб и за бъдещето изобщо. Тогава знаеше, че хрумването му беше безумно. Би било много трудно, ако не и невъзможно, да я обезоръжи и да остане при това жив, така че опасност имаше и за двете страни. Затова, когато Ишидо отхвърли предложението му, пак чрез посредници, той не се изненада.

– Нищо не знам за такова нападение – продължи да отрича той и съжали горчиво, че я няма жена му Юрико да му помогне, да го посъветва, да му каже как да се измъкне от тази каша.

– Дори да е така, каним ви да участвувате в подобно начинание, макар да не е същото, което бяхте запланували.

– Кой сте вие?

– В замяна ще получите Идзу, варварина и кораба му – веднага щом главата на големия враг се търколи в прахта. Разбира се, при условие, че тя бъде заловена жива, а вие останете в Осака до деня и се закълнете във върност.

– Чия глава? – продължи Ябу да се прави на луд, да задава празни въпроси, като се опитваше да събере мислите си. Проумя единствено, че Ишидо явно нарочно го бе пратил именно него за пропуските, за да има възможност да направи тайното си предложение и да се споразумее с него.

– Да или не – какъв е вашият отговор? – настояваше самураят.

– Кой сте вие и за какво става дума? – Ябу вдигна свитъка. – Ето пропуската от генерал Ишидо. Дори той не може да го отмени след всичко, което се случи.

– Да, много хора мислят така. Но много съжалявам, по-скоро волът ще роди теле, отколкото на вас или на кой да е друг да бъде позволено да оскърби господаря Яемон... Ако обичате да махнете ръката си от меча!

– Тогава внимавайте какво говорите!

– Разбира се, извинете. Съгласен ли сте?

– Аз съм управител на Идзу и са ми обещани също така Тотоми и

Суруга – започна Ябу пазарлъка. Знаеше, че макар да е в клопка, макар и Марико да е в клопка, Ишидо е също така хванат натясно, защото дилемата, създадена от Марико, все още не бе разрешена.

– Значи, сте съгласен – заяви самураят. – Само че аз не съм упълномощен да преговарям. Съобщих ви вече условията. Да или не?

Ябу изчисти меча си, оправи добре завивката на Сумийори, който наистина приличаше на заспал. След това избърса потта от лицето и ръцете си с един пешкир, успокои се, духна свещта и отвори вратата. В коридора чакаха двама Кафяви.

– Ще ви събудя призори, Сумийори-сан – обърна се Ябу към тъмнината, след което нареди на единия самурай: – Останете тук на пост. Никой да не влиза вътре. Никой! Осигурете на капитана пълно спокойствие – той има нужда от почивка.

– Да, господарю. – Часовият застана на новия си пост и Ябу закричи по коридора с втория самурай, изкачи се до централната площадка на етажa, прекоси я и се запъти към източното крило. Коридорът свършваше при вратата на залата. Пазачите му се поклониха и го пуснаха да влезе. Други самураи му се закланяха и отвориха вратата към вътрешния коридор и личните покои. Ябу почука на една врата.

– Анджин-сан? – тихо повика той.

Отговор не последва. Тогава той дръпна вратата. Стаята беше празна, а вътрешната врата зееше отворена. Намръщи се, махна на телохранителя си да чака, прекоси стаята и излезе на полутъмния вътрешен коридор. Чимoko с нож в ръката му препречи пътя. Измачканите й завивки бяха в самия коридор пред една от вратите.

– Извинете, господарю, бях задрямала – заоправдава се тя и прибра ножа си, но не се махна от пътя му.

– Търся Анджин-сан.

– Той и господарката ми разговарят, Ябу-сама, заедно с Кирицубо-сан и Ачико-сан.

– Моля, попитайте го дали ще мога да го видя за малко.

– Разбира се, господарю.

Момичето любезно му махна да влезе в другата стая, изчака, докато той наистина се настани там, и затвори вътрешната врата. Часовият в главния коридор любопитно наблюдаваше какво става.

Много скоро вратата отново се плъзна встрани и Блаторн влезе при Ябу. Беше напълно облечен, а късият му меч бе затъкнат в пояса на кимоното му.

– Добър вечер, Ябу-сан.

– Извинете за безпокойството, Анджин-сан. Исках да се уверя... проверявам дали всичко е наред, разбирате ли?

– Да, благодаря. Не се безпокойте.

– Добре ли е Тода-сама? Да не е болна?

– Сега е добре. Много уморена, но е добре. Скоро зазоряване, нали? Ябу кимна.

– Да. Исках само да се уверя, че сте добре. Разбирате, нали?

– Да. Днес следобед казахте „план“, Ябу-сан. Спомняте си? Моля ви, какъв таен план?

– Не е таен, Анджин-сан – отвърна Ябу и съжали горчиво, че не си е затварял устата. – Не сте ме разбрали. Казах само, че трябва да съставим план. Много трудно да избягаме от Осака, нали разбирате? Трябва да избягаме, иначе... – Ябу имитира с пръст прерязано с нож гърло. – Разбирате ли?

– Да, но сега имаме пропуск. Сега безопасно, нали?

– Да, скоро тръгваме. С кораб. Скоро ще наемем хора от Нагасаки.

– Добре.

И все така дружелюбен, Ябу го остави. Блаторн затвори след него и се върна обратно във вътрешния коридор, като остави вратата след себе си откренхната. Мина покрай Чимоко и влезе в другата стая. Марико се беше подпряла на футоните и изглеждаше по-миниатюрна, по-крехка и красива от всякога. Кири бе коленичила на една възглавничка, а Ачи-ко се беше свила на топка и спеше.

– Какво искаше Ябу-сан, Анджин-сан? – попита Марико.

– Само проверяваше дали сме добре. Марико преведе думите му на Кири.

– Кири пита дали е станало дума за неговия „план“.

– Да, попитах го, но той само сви рамене и каза, че не съм го бил разбрал. Може да е променил намерението си. Не знам. Не е изключено и аз да не съм го разбрал, макар да съм почти убеден, че днес следобед беше намислил или намисляше нещо.

– Да ни предаде?

– Разбира се. Но не знам как.

Марико му се усмихна.

– Може и да грешите. Сега сме в безопасност.

Ачи-ко промърмори нещо насън и те я погледнаха. Беше помолила Марико да остане при нея, както и старата Ецу-сан, която спеше здрав сън в съседната стая. Останалите дами се разотидоха по домовете си, след като се стъмни. Всички бяха поискали официални разрешения да

си тръгнат незабавно. С падането на нощта из крепостта започнаха да се носят слухове, че повече от сто други жени щели да поискат разрешение на другия ден. Кияма изпрати да повикат Ачику, съпругата на неговия внук, но тя отказа да остави Марику. Той веднага се отказа от нея и поиска да му предадат детето, което тя и направи. Сега момичето сънуваше някакъв кошмар, но той скоро отмина и тя продължи да спи спокойно.

Марику погледна към Блакторн.

– Колко е хубаво да бъдеш спокоен, нали?

– Да – отвърна той.

След като бе дошла в съзнание и бе разбрала, че е жива, душата ѝ се вкопчи в него и през първия час останаха съвсем сами. Марику се бе отпуснала в прегръдките му. – Толкова съм щастлив, че сте жива, Марику. Видях ви мъртва.

– Мислех, че съм мъртва. Но още не мога да повярвам, че Ишидо се е предал. Никога не бих допуснала... Ах, колко обичам тези силни ръце!

– Днес следобед, от момента, в който Йошинака предизвика първия Сив, виждах само смърт – вашата, моята, на всички ни. Разбрах, че всичко е било замислено много отдавна, нали?

– Да. В деня на земетресението. Моля ви да ми простите, но не исках... Не исках да ви плаша. Боях се, че няма да ме разберете. Да, тогава, през онзи ден, ми стана ясно, че моята карма е да измъкна зложниците от Осака. Аз единствена можех да свърша това за Торанага-сама. И ето че го свърших. Но на каква цена! Прости ми, света Богородице!

После пристигна Кири и трябваше да седнат на разстояние един от друг, но и за двамата това не беше толкова важно. Стигаше им една усмивка, един поглед, една дума.

Кири се приближи до открития прозорец. Малки светлинки проблясваха в морето – от крайбрежните рибарски лодки.

– Скоро ще се съмне – каза тя.

– Да, време е да ставаме – съгласи се Марику.

– След малко, Марику-сан, още е рано – възрази меко Кири. – Починете си още. Трябва да съберете сили.

– Ех, защо го няма с нас Торанага-сама!

– Да.

– Пригответе ли второ известие... за нашето тръгване?

– Да, Марику-сан, prizори ще пусна втория гълъб. Торанага-сама ще научи за вашата победа още днес. Така ще се гордее с вас!

– Радвам се, че той излезе прав.

– Да. Моля да ми простите, че се усъмних и във вас, и в него.

– Дълбоко в себе си и аз се съмнявах. Много се извинявам.

Кири се върна отново при прозореца и хвърли един поглед към града. Торанага сбърка! – идеше ѝ да изкрещи. Ние никога няма да напуснем този град, колкото и да се преструваме! Нашата карма е да останем тук – неговата карма е да загуби!

Ябу спря при стаята на самураите в западното крило. Новата смяна на караула беше готова.

– Ще направя внезапна проверка – обяви той.

– Да, господарю.

– Останалите стойте тук, а вие елате с мен.

И той заслиза по главната стълба, следван от един-единствен самурай. На най-долната площадка в главното предверие имаше други часови, а отвъд него бяха предният двор и градината. Един бърз поглед – и му стана ясно, че всичко е наред. Върна се в крепостта, след малко смени внезапно посоката, а голяма изненада на своя телохранител, и слезе долу в стайте на прислугата. Слугите с мъка се разбудиха от дълбокия си сън и бързо се закланяха до каменния под. Ябу почти не им обърна внимание, а продължи още по-навътре в дебрите на крепостта, по тесни стълби, почти никога неизползувани коридори, покрай влажни и плесенясали каменни стени, които обаче бяха добре осветени. Тук в подземията нямаше охрана, защото нямаше какво да се охранява. След малко отново започнаха да се изкачват, приближавайки се все повече към външните стени на укреплението. Внезапно Ябу спря.

– Какво беше това?

Самураят също спря, послуша се и умря. Ябу избърса мечта си и издърпа свлеченото на купчина тяло в един тъмен ъгъл. След това хукна към една почти незабележима в стената желязна врата с тежки резета – за нея му беше казал посредникът на Ишидо. Започна да се бори с ръждясалите резета. Най-сетне и последното поддаде. Вратата се отвори със скърцане. Отвън нахлу хладен въздух заедно с острието на едно копие, което за малко да се забие в гърлото му, но бе спряно точно навреме. Ябу не помръдна, парализиран от ужас. От мастилената тъмнина напрегнато го гледаха нинджа с насочено към него оръжие.

Ябу вдигна разтрепераната си ръка, направи знака, за който му бе казано, и побърза да заяви:

– Аз съм Касиги Ябу.

Облеченият в черно и с черна качулка водач, който беше практически невидим, кимна с глава, ала копиеето му остана готово за мятане. Махна на Ябу и той послушно отстъпи назад. След това водачът предпазливо отиде до средата на коридора. Беше висок, с доста тежко телосложение, а очите му зад маската изглеждаха големи и плоски. Видя мъртвия Кафяв в ъгъла и с рязко отмятане на китката запрати копиеето си право в трупа, след което го изтегли обратно за верижката, закрепена в края на дръжката. Мълчаливо я нави, като се заслушваше напрегнато за някаква опасност.

Най-накрая, успокоен, махна с ръка към тъмнината. В същия миг двадесетте мъже се изсипаха в коридора и хукнаха към стълбите, по отдавна забравения и занемарен път към горните етажи. Бяха въоръжени с нападателно оръжие – ножове с верижки, мечове и шурикени. А в средата на черните им маски имаше по една червена точка.

Водачът дори не ги погледна – очите му не се откъсваха от Ябу. След това бавно започна да брои с пръсти – едно две, три... Ябу усещаше иззад вратата нечий поглед, ала никого не виждаше.

Нападателят с червените точки се изкачваха двама по двама по стълбата, спряха на горната площадка. Пътят им беше препречен от тежка врата. Изчакаха момент, след което внимателно взеха да я отварят. Ала тя заеде. Един от тях излезе напред с къс стоманен лост, закривен като кука от единия край и изострен ръб от другия, и се залови за работа. След като я отвори, зад нея се откри още един плесенясал коридор и нинджа мълчаливо и бързо тръгнаха по него. Спряха при завоя. Първият предпазливо подаде глава, огледа се и махна на останалите. Продължиха по следващия коридор. В далечния му край през дупката за шпиониране, пробита в тежката дървена ламперия на една тайна врата, се процеждаше снопче светлина. Той надникна през Дупката: виждаше се част от приемна, в която двама Кафяви и двама Сиви уморено дежуряха пред вратата, водеща към личните покои. Нинджа се огледа и кимна на другите. Един от тях продължаваше да брои с пръсти – броенето му съответствуваше по време на започнатото от водача два етажа под тях. Всички бяха вперили очи в пръстите му.

Долу, в подземиеето, пръстите на водача отчитаха все така методично миговете, а погледът му нито за секунда не изпускаше Ябу. Ябу също го наблюдаваше и чакаше, а с носа си усещаше миризмата на собствена-та си пот, избила от страх. Пръстите спряха броенето, юмрукът на водача рязко се сви и посочи дъното на коридора. Ябу кимна, обърна се и тръгна много бавно по същия път, по който беше дошъл. А зад гърба му

отново започна неумолимото броење: едно, две, три...

Ябу напълно съзнаваше риска, който поемаше, но нямаше никакъв избор и отново прокле Марики, задето го принуди да вземе страната на Ишидо. Част от пазарлъка включваше отварянето на тази тайна вратичка.

– Какво има зад нея? – подозрително бе попитал той.

– Приятели. Ще направите ето такъв знак, а паролата е собственото ви име.

– Но те ще ме убият!

– Не. Вие сте прекалено ценен за нас, Ябу-сан. Ще трябва да се погрижите за прикритието ни...

И той се съгласи, но в сметките му нито за миг не влизаха нинджа. Мразеше ги и се страхуваше от легендарните наемници, които бяха верни единствено на своите закрити, много сплотени семейни дружества и които предаваха тайните само на кръвни роднини – как се преплуват огромни разстояния под вода, как се преодоляват гладки стени, как да станеш невидим и да стоиш съвършено неподвижен дни и нощи, как да убиеш с голи ръце или с крак, или с какво да е оръжие, включително отрова, огън и експлозивни. За нинджа насилствената смърт срещу заплащане бе единствената цел в живота.

Ябу съумя да запази спокойния ритъм на походката си, докато се отдалечаваше по коридора от водача на нинджа, а гърдите му още го боляха от потресаващото откритие, че нападателният отряд не се състоеше от ронини, а от нинджа. Ишидо е полудял, реши той, а сетивата му тръпнеха в очакване на копие, стрела или примка във всеки следващ момент. Беше почти стигнал завоя. Ето че го премина и усетил се отново в безопасност, хукна да бяга нагоре по стълбите, като ги вземаше по три наведнъж. Най-горе пое по извития коридор и зави към стаите на прислугата.

А пръстите на водача все така отмерваха времето, след което внезапно спряха. Махна пак напрегнато към тъмнината и се спусна след Ябу. Последваха го още двадесет нинджа, докато петнадесет други заеха отбранителни позиции в двата края на коридора, за да охраняват пътя за отстъпление, лъкатушещ през лабиринти от забравени мазета и проходи, с които крепостта изобилствуваше, към един от тайните подземни входи на Ишидо под рова, а оттам към самия град.

Ябу вече тичаше с все сили и се препъваше по коридора, като едва успяваше да се задържи на крака. Втурна се в стаите на прислугата и започна да рита настрани изпречилите се на пътя му гърнета, тенджери,

кратунки и бъчонки.

– Нинджа-а-а! – изкрещя той неистово – нещо, което не влизаше в пазарлъка, а беше негово лично хрумване, да се подсигури в случай на предателство. Слугите се пръснаха в паника, разпищяха се истерично и хукнаха да се крият под масите и скамейките, докато той премина като вихър през помещението, излезе от другия му край, а оттам полетя нагоре по следващата стълба към един от главните коридори, където първите Кафяви вече го чакаха с извадени мечове.

– Бързо! Тревога! – изкрещя Ябу. – Нинджа – при слугите има нинджа! Един от самураите хукна към главната стълба, а друг храбро се втурна с високо вдигнат меч към виещата се надолу стълба. Щом ги видяха, слугите се заковаха на място и после, стенещи от ужас, се хвърлиха обезумели върху каменните плочи, като прикриваха главите си с ръце. Ябу продължи да тича към главната врата, мина през нея и застана на стълбата.

– Тревога! Нападнати сме! – завика той според уговорката. Даваше знак, че е настъпила суматоха, която щеше да прикрие основния удар на нападението през тайната вратичка към приемната, с цел Марико да бъде отвлечена, и бързо да се оттеглят с нея, преди хората да разберат какво става.

Самураите при портата и долу в двора се засуетиха, тъй като не знаеха от коя посока ще дойде ударът, и в същия миг нападателите в градината изскочиха от прикритието си и избиха Кафявите в двора. Ябу побърза да се оттегли в предверието, а от спалнята на самураите наизскача още Кафяви и се втурнаха да помагат на другарите си отвън.

Един от капитаните се затича към него.

– Какво става?

– Нинджа – и вън, и сред слугите. Къде е Сумийори?

– Не знам – сигурно в стаята си.

Ябу изтича нагоре по стълбата, докато други летяха надолу по нея. В този момент от подземие то се показва първият нинджа и се втурна покрай слугите, готов за нападение. Шурикенът обезвреди самотния защитник, копия довършиха слугите. Нападателите вече бяха в главния коридор и създаваха истерична суматоха с кръсърците си, а въртящите се в кръг обезумели Кафяви не знаеха откъде да очакват следващия удар.

На горната площадка дебнещите нинджа разбиха вратата още при първите признаци на тревога и унищожиха последните Кафяви, които тичаха надолу. С отровни стрелички и шурикени те продължиха настъпването си, бързо се справиха със самураите и запрескачаха през

трупове им, за да стигнат до главния коридор на долния етаж. Там отблъснаха яростната атака на подкрепления от Кафяви, като мятаха по тях веригите с тежест на края и по този начин или ги удушваха, или им замотаваха мечовете, след което лесно ги пробождаха с ножовете с двойно острие. Из въздуха се носеха шурикени и самураите скоро бяха покосени. От нинджа също имаше пострадали, но те продължаваха да се бият с нокти зъби като бесни зверове, докато единствено смъртта усмиряваше необуздания им устрем.

Долу в градината нинджа също тъй бързо се справиха с подкрепления на Кафявите, които заприиждаха от главната врата. Ала следващата вълна от самураи безстрашно се хвърли в нова атака и даде достоен отпор на нападателите само благодарение на численото си превъзходство. Кратка команда – и нинджа се оттеглиха, а черните им като нощта дрехи ги правеха много трудна мишена. Въодушевените самураи се впуснаха подире им, налетяха право на чакащата ги засада и бяха погловно избити.

Нападателите с червените точки на маските все още се спотайваха извън приемната, а водачът им продължаваше да надзърта през шпионката. През нея се виждаха разтревожените Кафяви и Сиви, които охраняваха укрепената врата към коридора и напрегнато слушаха нарастващата връва от долния етаж. Вратата се отвори и на прага се струпаха още самураи – и Кафяви, и Сиви. Офицерите не бяха в състояние да удържат повече на напора им и наредиха на хората си да излязат от приемната, за да заемат отбранителни позиции в края на коридора. Ето че пътят беше чист, вътрешната врата към коридора бе отворена, до нея стоеше само капитанът на Сивите, но той също се оттегляше. Водачът с червената точка съзря в следващия миг забързана жена, която застана на прага заедно с някакъв висок варварин, и позна в нея плячката си. Зад гърба им се задаваха още жени.

Нетърпелив да доведе до успешен край мисията си и да отслаби напрежението, което сковаваше роднините му на долния етаж, подтикван от собствената си жажда да убива, водачът даде знак и се втурна през вратата миг по-рано, отколкото трябваше.

Блакторн го видя, измъкна, без да се замисли, пищова изпод кимоното си и стреля. Горната част от главата на водача бе отнесена и това сложи край на атаката. В същото време капитанът на Сивите се втурна напред и в изблик на безумна ярост се нахвърли върху първия появил се през вратата нинджа, който падна повален. Останалите веднага убиха самурая, но тези няколко секунди позволиха на Блакторн да дръпне

Марико назад и да затръшне вратата. Той изтегли като обезумял железния лост, служещ за резе, и го пхна на мястото му в мига, в който няколко нинджа се хвърлиха върху вратата, а останалите се пръснаха да отбраняват главната порта.

– Исусе Христе, какво сте...

– Нинджа-а-а! – изкрещя Марико към изплашените Кири, Садзуко, Ецу-сан, Чимоко, Ачико и останалите прислужнички, които се изсипаха от стаите си, а в това време по вратата яростно се заудря.

– Бързо, насам! – надвика Кири писъците и олелията и хукна към вътрешността на покоите.

Жените я последваха в безпорядък. Две от тях помагаха на старата Ецу-сан. Блаторн видя как вратата се тресе под свирепите удари на лостовете. Ето че дървото взе да поддава и от него се разхвърчаха трески. Той хукна към стаята си за да вземе барута и мечовете си.

В приемната нинджа се бяха справили вече с шестимата Кафяви и Сиви, охраняващи главната врата, която водеше навън, и надделяха над останалите във външния коридор. Ала бяха загубили двама от своите, други двама бяха ранени, а битката далеч не бе приключила. И все пак външната врата бе затворена и залостена и цялата тази част от крепостта бе в техни ръце.

– Бързо! – изръмжа новият водач с червена точка.

Въоръжените с ломове мъже не чакаха да ги подканят и незабавно щурмуваха вратата. Водачът се поколеба за миг над трупа на брат си, след което яростно го срита, защото знаеше, че само неговата нетърпеливост бе провалила основното в тяхното нападение: изненадата. И се присъедини към хората си, наобиколили вратата.

В коридора Блаторн трескаво зареждаше пищова си, докато вратата се огъваше и скърцаше под ударите на нинджа. Първо барута, после внимателно го натъпчи... една от дъските на вратата поддаде... после натъпчи хартия, за да държи стегнат пълнежа, после оловната сачма и пак хартия... Една от пантите на вратата не издържа и през нея се провря върхът на единия клин... После внимателно издухай прахта от кремъка...

– Анджин-сан! – извика Марико някъде от вътрешността на покоите. – Бързайте! Но Блаторн не обърна никакво внимание на подканването й. Той отиде до вратата, доближи дулото до една цепнатина на височината на човешки корем и дръпна спусъка. От другата страна се чу писък и натискът върху вратата отслабна. Той отстъпи и отново започна да зарежда. Първо барутът, после да се натъпче внимателно... Вратата

отново се разтресе цялата – разярените нинджа я блъскаха с рамене и юмурици, крака и оръжие... После хартия, а сега сачмата и пак хартия... Вратата изскърца и се разтърси. Едното резе изскочи от мястото си, издрънча на пода...

Кири тичаше по вътрешния коридор, запъхтяна, останала почти без дъх, а останалите едва влачеха след себе си старата Ецу. Садзуко плачеше: „Има ли смисъл, къде да бягаме...“, ала Кири продължаваше да тича, влезе, препъвайки се, в още една стая и дръпна цял панел от стената. В каменната стена се показа тайна укрепена желязна врата. Тя я отвори с треперещи пръсти. Пантите бяха добре смазани.

– Това е... тайното... скривалище на нашия... господар – задъхано изговори тя и понечи да влезе, но спря. – Къде е Марико?

Чимоко се обърна и веднага хукна обратно.

В първия коридор Блаторн старателно издуха прахта от кремъка и пристъпи напред. Вратата всеки момент щеше да се разпадне, но все още даваше някаква закрила. И отново натисна спусъка. Писък и миг спокойствие, преди ударите да започнат пак. Второ резе изхвъркна от мястото си и вратата застрашително поддаде. Той започна да пълни пищова.

– Анджин-сан! – отчаяно го повика от края на коридора Марико. Той грабна оръжието си и тръгна към нея. Тя се обърна и го поведе тихешком. Вратата се изкърти и нинджа се спуснаха да ги преследват.

Марико тичаше като крилата, а Блаторн я следваше по петите. Тя премина през една стая, препъна се в полите на кимоното си и падна. Той я сграбчи, изправи я и рамо до рамо прекосиха още една стая. Насреща им се зададе Чимоко.

– Бързо! – изпищя та, като им махаше да минат покрай нея. Следва ги известно време, но после незабелязано се върна и застана насред коридора е нож в ръка.

Нинджа се втурнаха в стаята. Тя се метна с изваден нож срещу първия, но той отби удара ѝ, отхвърли я настрани като парцалена кукла и продължи все така неудържимо да преследва Блаторн и Марико. Последният пречупи с крак врата на момичето, без да изоставя нито за миг от другите.

Марико тичаше бързо, но не достатъчно, защото ѝ пречеха полите. Блаторн помагаше, доколкото можеше. Прекосиха още една стая, завиха надясно, след това още една и чак тогава той видя вратата, Кири и Садзуко, които ги чакаха, обзети от ужас, докато Ачико и прислужниците помагаха на старата жена да влезе в стаята. Той блъсна Марико

вътре и с незареден пищов в едната ръка и меч в другата се обърна назад, като очакваше да се зададе Чимоко. Тъй като не я видя, понечи да се върне, но чу приближаващите нинджа. Спря и скочи обратно в скривалището в момента, в който се показа първият преследвач. Блъсна вратата и в същия миг в желязото задрънчаха копия и шурикени. Отново времето едва му стигна да я залости, преди нападателите да се нахвърлят върху нея.

Благодари замаяно на бога за спасението и като видя, че вратата е яка и лостовете няма да се справят лесно с нея, отново благодари на бога, че поне временно бяха в безопасност. Опита се да си поеме дъх и се огледа. Марико бе паднала на колене и едва дишаше. Заедно с тях бяха шест прислужнички, Ачико, Кири, Садзуко и старата жена, която лежеше с посивяло лице, почти в безсъзнание. Помещението беше тясно, с каменни стени. Втора врата излизаше на малка веранда на отбранителната кула. Той се довлече до едно от прозорчетата и надникна през него. Виждаха се улицата и предният двор, откъдето се дочуваше шумът на продължаващата битка, писъци, крясъци и от време на време истерични бойни викове. Няколко Сиви и други самураи вече се трупаха на улицата и върху отсрещните кули. Ала вратите бяха залостени и се отбраняваха от нинджа.

– Какво става, дявол да го вземе? – попита Блаторн. Гърдите го боляха и той едва дишаше.

Никой не му отговори, така че той коленичи до Марико и леко я раздруса:

– Какво става?

Но тя още не бе в състояние да говори.

Ябу тичаше по широкия коридор в западното крило към спалните помещения. Зави зад ъгъла и рязко спря, като се подхлъзна. Многобройните самураи пред него бяха притиснати от свирепата контраатака на нападателите, спуснали се от горния етаж.

– Какво става? – опита се той да извиси глас над всеобщата бъркотия, защото тук не очакваше да види нинджа – само долу.

– Нападат ни от всички страни – задъхано го осведоми един самурай. – Тия се появиха отгоре.

Ябу изруга, разбрал, че е измамен и не е бил посветен в целия план на нападението.

– Къде е Сумийори?

– Трябва да е убит – онази част там вече е в техни ръце, господарю. Добре, че поне вие сте успели да се измъкнете. Трябва да са се появили

малко след като сте си тръгнали. Но защо ни нападат нинджа.

Мощен рев отвлече вниманието му. В далечния край на коридора Кафявите се втурнаха в нова контраатака в подкрепа на самураите, които се биеха с копия и караха нинджа да отстъпват. Ала и те незабавно бяха обвити в облак от шурикени и не след дълго вече се гърчеха от отровата, запречвайки пътя. Останалите Кафяви тутакси се оттеглиха, за да се прегрупират.

Ябу, който беше във всякаква опасност, се разкрещя:

– Деветте стрелци с лъкове!

Няколко души хукнаха да изпълнят заповедите му.

– Защо е това нападение? Защо са тъй многобройни? – продължаваше да се чуди самураят, от разцепената му буза струеше кръв. Обикновено омразните манджа нападаха поединично или на групички от по няколко души, за да могат да изчезнат също тъй бързо, както се и появяваха, веднага щом изпълнеха задачата си.

– Не знам – отвърна Ябу.

В тази част на крепостта цареше пълна суматоха. Кафявите все още не успяваха да съгласуват действията си и все още бяха смаяни от стратотната бързина и неочакваност на атаката.

– Ако... Торанага-сама беше тук, щеше да е ясно защо Ишидо е наредил такова внезапно нападение, но сега... защо? – продължаваше да се чуди самураят. – Няма кой друг... – Той млъкна, внезапно проумял. – Те са дошли за нея – за Тода-сама!

Ябу се опита да го надвика, но човекът вече ревеше с пълно гърло:

– Дошли са за нея, Ябу-сан. За Тода-сама!

И веднага поведе част от самураите към източното крило. Ябу се поколеба, но ги последва.

За да стигнат източното крило, трябваше да минат през централната площадка, където нинджа вече държаша положението в свои ръце. Навсякъде се търкаляха мъртви самураи. Настървени от мисълта, че дълбоко уважаваната Тода-сама е в опасност, те пробиха кордона с първата си стремителна атака, ала нинджа бързо им видяха сметката. Техните другари веднага заеха местата им и новината бързо се разпространи, така че Кафявите удвоиха усилията си. Ябу се втурна да ръководи битката, като внимаваше да не пострада. Един нинджа разпра походната си торба, запали от факела на стената фитила на една кратунка и я метна към Кафявите. Тя се удари в стената и избухна, разпръсквайки огън и пушек. Същият нинджа поведе останалите в контраатака, която превърна Кафявите в горяща, обезумяла маса. Прикривани от пушека, от

горния етаж заприиждаха нови подкрепления от нинджа.

– Оттегли се и се прегрупирай! – крещеше Ябу в един от коридорите на главната площадка, като се опитваше да задържи, доколкото му беше възможно, самураите, предполагайки, че Марико е вече пленена и сега я отнасят, долу в мазето. Всеки момент очакваше да чуе уговорения, тръбен звук, който щеше да оповести победата, да даде знак на нинджа да прекратят нападението и да се оттеглят. В следващия миг група Кафяви се метнаха по стълбата от горния етаж в самоубийствена атака и разкъсаха кордона. Загинаха на място, но ги последваха други, които също не се подчиниха на заповедта на Ябу и се хвърлиха в настъпление. Полетяха още бомби и гоблените на стените пламнаха. Пламъците зализаха стените, от искрите се подпалиха и рогозките. Един нинджа с неистов писък се превърна в жив факел. Запали се и кимоното на един самурай, но той се хвърли върху най-близко стоящия нинджа и двамата изгоряха заедно. Горещ самурай сечеше с меч си като с бойна брадвичка и се опитваше да пробие път между облечените в черно нападатели, следван от десетина свои другари. Двама паднаха в самото начало, трима се търколиха смъртно ранени, ала останалите се изскубнаха и хукнаха към източното крило. След малко ги последваха още десет. Ябу поведе новата, вече безопасна атака, тъй като нинджа стегнато се оттеглиха към долния етаж откъдето можеха да се измъкнат. Започна битката за задънения коридор в източното крило.

В малката стаичка всички бяха вперили очи във вратата. Чуваха как нинджа стържат по пантите и самата врата. Последва яростно думкане и рязък, макар и приглушен глас. Две от прислужничките захълцаха.

– Какво каза? – попита Блаторн. Марико облиза пресъхналите си устни.

– Казаха... да отворим вратата и да се предадем, иначе... ще я взривят.

– Могат ли да го направят, Марико-сан?

– Не знам... Могат, разбира се, с барут и... – Марико посегна към пояса си, но той беше празен. – Къде е ножът ми?

Всички жени посегнаха към камите си. И тази на Кири липсваше. Садзуко също се оказа обезоръжена, както и Ачико, и Ецу-сан. Блаторн беше заредил пистолета си и държеше дългия си меч. Късият бе паднал някъде по време на бягството към стаичката.

Приглушеният глас ставаше все по-яростен и настойчив и всички

очи в стаята се отместиха от вратата към Блаторн. Но Мариико разбра, че е предадена и е настъпил сетният ѝ час.

– Той казва, че ако отворим и се предадем, ще пуснат всички освен вас. – Мариико отметна кичур от косата си, паднал над очите ѝ. – Искат ви за заложник. Нищо друго...

Блаторн пристъпи напред да отвори вратата, ала тя решително му препречи пътя.

– Не, Анджин-сан, това е само капан. Много се извинявам, но вие изобщо не им трябва – трябва им аз! Не им вярвайте. Аз не вярвам на нито една тяхна дума.

Той ѝ се усмихна, докосна я леко и посегна към едно от резетата.

– Дошли са за мен, не за, вас – всичко е измама, вярвайте ми: Кълна се! Не им вярвайте, моля ви! – И тя внезапно сграбчи меча му. Почти го беше извадила от ножницата, преди Блаторн да осъзнае какво е намислила.

– Не! – извика той. – Спрете!

– Не ме предавайте! Нямам нож! Моля ви, Анджин-сан!

Тя се опита да се изтръгне от ръцете му, но той я вдигна високо, махна я от пътя си и посегна към горното резе.

– *Додзо* – примоли се той на другите, докато Мариико отчаяно се опитваше да му попречи. Ачиико се приближи до нея и я замоли, но тя я отблъсна и изкрещя:

– Моля ви, Анджин-сан, клопка е, за бога!

Той дръпна горното резе.

– Искат да ме хванат жива! – пищеше неистово Мариико. – Не разбирате ли? Трябва да ме пленят, как не виждате. Ако ме хванат жива, тогава всичко ще бъде напразно – утре Торанага трябва да пресече границата... Моля ви, капан е, пред бога ви...

Ачиико я беше прегърнала и се опитваше да я вразуми, дърпаше я далеч от вратата, като в същото време му правеше знаци да отвори.

– *Исоги, исоги, Анджин-сан...*

Блаторн дръпна средното резе.

– За бога! Не правете смъртта на всички паднали безсмислена! Помогнете ми! Спомнете си клетвата!

Смисълът на думите ѝ изведнъж достигна до него и той панически върна резетата на мястото им.

– Но защо им е...

Яростно думкане по вратата прекъсна думите му. Удряха с нещо желязно по желязната обшивка, след това отново се чу същият глас, още

повече разгневен. Всички други звуци заглъхнаха. Жените се втурнаха към най-отдалечената стена и се сгушиха до нея.

– Дръпнете се от вратата! – извика Марико и също се втурна натам.
– Ще я взривят!

– Забавете ги по някакъв начин, Марико-сан – замоли я Блакторн и скочи към страничната врата, от която се излизаше на кулата. – Нашите скоро ще бъдат тук. Натискайте резетата, кажете, че заяждат – кажете им, каквото ви хрумне.

Той напъна най-горното резе на страничната врата, но то се оказа ръждясало и не помръдваше. Марико послушно се втурна към вратата и се престори – не много убедително, – че се опитва да дръпне средното резе, умолявайки нинджа да почака малко. След това започна да подрънква леко с най-долното. Гласът отново се чу, този път по-настоятелен, и Марико усили плача и молбите си.

Блакторн упорито удряше с долната част на дланта си по горното резе, но то не мърдаше. Жените безпомощно го наблюдаваха. Най-накрая успя и резето шумно издрънча. Марико отчаяно се опита да прикрие звука, като задрънча с едно от резетата на другата врата, а Блакторн заудря последното от неговите резета. Ръцете му бяха жестоко издрани и от тях струеше кръв. Водачът на нинджа отново започна да сипе свирепите си предупреждения. В пълно отчаяние Блакторн грабна меча си и заудря с дръжката, вече без да се интересува от шума, който вдигаше. Но резето сякаш беше запоено.

От другата страна на вратата водачът с червената точка почти беше обезумял от ярост. Това убежище бе твърде неочаквано за тях. Заповедите, които бе получил от главата на рода, гласяха: да залови Тода Марико жива, да я обезоръжи, да я предаде на Сивите, които щяха да чакат в дъното на тунела, извеждащ от мазетата. Съзнаваше, че времето му е на привършване. Шумът от жестоката битка в коридора отвъд приемната вече стигаше до ушите му и той отново си помисли с яд, че ако не беше това ненадейно убежище и неговият глупав, нетърпелив брат, втурнал се преждевременно напред, сега щяха да са вече в безопасност, изпълнили задачата си.

Карма да имаш такъв брат!

Той взе запалената свещ, беше поръсил барут до буренцата, които бяха донесли със себе си в походните торби, за да взривят тайния вход към мазетата и да подсигурят оттеглянето си. Но задачата му не беше лека. Единственият начин да проникне вътре беше вратата да се вдигне във въздуха. Тази Тода обаче се намираше точно зад нея и експлозията

сигурно щеше да убие всички вътре, нямаше да изпълни заповедите както трябва и големите жертви щяха да отидат на вятъра.

Чуха се стъпки – някой тичаше към тях. Беше един от техните.

– Бързайте! – прошепна той. – Няма да издържим още дълго!

И водачът се реши. Махна на хората си да залегнат и изкрещя още едно предупреждение към онези вътре.

– Дръпнете се! Взривявам вратата!

И докосна с пламъка дирята от барут, като в същото време отскочи на безопасно разстояние. Барутът засъска, подпали се и огнената змия запълзя към буретата.

В този момент Блаторн разтвори вратата. Сладък нощен полъх нахлу в задушната стаичка. Жените изскочиха на малката веранда. Старата Ецу-сан падна, ала той я подхвана и избута навън, после рязко се извърна към Марико, която се притисна плътно към железната врата и извика с твърд глас:

– Аз, Тода Марико, протестирам срещу това позорно нападение и чрез смъртта си... Той се хвърли към нея, но експлозията го издуха встрани, вратата се откъсна от пантите си, влетя в стаичката и със зловещо стържене се заби в отсрещната стена. Детонацията събори Кири и останалите, които бяха излезли отвън на кулата, но на повечето им нямаше нищо. Стаята се изпълни едновременно с пушек и нинджа. Изкъртената железна врата падна в единия ъгъл.

Водачът с червената точка бе коленичил до Марико, докато останалите бързо заеха отбранителни позиции. Веднага му стана ясно, че с нея беше свършено и животът бързо я напускаше. Карма, помисли си той и скочи на крака. Блаторн лежеше зашеметен, от ушите и носа му се стичаха тънки струйки кръв, но той се опитваше да дойде на себе си. Пистолетът му, изкривен и излязъл завинаги от строя, се въргалаше в единия ъгъл.

Водачът направи крачка напред и спря. На вратата се показва Ачико.

Нинджа я погледна и веднага я позна. После отмести поглед към Блаторн и изпита презрение към него както заради пистолета, така и заради това, че бе стрелял като страхливец през вратата, напосоки, и убил един от хората му, а друг бе ранил. Отново погледна към Ачико и посегна към ножа си. Тя се хвърли отгоре му като обезумяла. Ножът се заби в лявата ѝ гърда. Когато падаше, беше вече мъртва, а той пристъпи напред без следа от гняв и спокойно извади ножа си от още потръпващото тяло, изпълнявайки последната от задачите, получени отгоре – както предполагаше, от Ишидо, – че ако не сполучат и Тода-сан успее

да се самоубие, да не я докосват, да не ѝ вземат главата, да не закачат варварина и жените, с изключение на Ачико Кияма. Не знаеше защо му бе наредено да я убие, но изпълняваше заповед, за която му се плащаше, така че ето я мъртва.

Даде знак за оттегляне. Един от хората му допря до устните си извит рог и нададе пронизителен тръбен звук, който отекна по цялата крепост и изпълни нощта. Водачът провери за последен път състоянието на Марико. После на момичето. Най-накрая и на варварина, когото страшно му се искаше да види мъртъв. След това се обърна и поведе нинджа назад през стаите и коридорите към приемната. Онези, които защитаваха главната врата, изчакаха другите нинджа с червените точки да се оттеглят, след което метнаха още няколко запалителни димни бомби в коридора и се втурнаха след тях. Водачът на тези с червените точки остана да прикрива оттеглянето им. Когато видя, че всички са вече в безопасност, разхвърля по пода няколко шепи топчета с отровни шипове и хукна да бяга, а Кафявите вече се зададоха през пушека в приемната. Няколко души се втурнаха подире му, други се затичаха към коридора. Преследвачите му изпищяха – шиповете бяха пробили подметките им и те бързо умираха.

В малката стаичка единственият звук беше хриптенето на Блаторн, който се бореше за въздух. Отвън на кулата Кири се изправи и се олюля – кимоното ѝ беше изпокъсано, ръцете – целите ожулени. Тя закуцуква към Блаторн, видя Ачико, извика, втурна се към Марико и се отпусна на колене до нея. Втора експлозия, някъде вътре в крепостта, леко раздвижи праха в стаичката. Чуха се писъци и далечни викове „Пожар!“ Стаята започна да се пълни с кълбета пушек. Садзуко и някои от прислужничките се изправиха. Лицето и раменете на Садзуко бяха изранени, а ръката ѝ беше счупена в китката. Видя отворените в предсмъртен ужас очи и уста на Ачико и заплака като малко дете.

Кири я погледна замаяно и ѝ махна да отиде при Блаторн. Момичето закуцуква към нея, видя Марико и отново заплака, но след малко се овладя, клекна до Блаторн и се опита да го вдигне. Прислужничките се спуснаха да ѝ помагат. Той се вкопчи в тях и напрегна сили да се изправи на крака, но залитна и падна, закашля се и започна да се дави. От ушите му продължаваше да се стича кръв. В стаята нахлуха Кафяви и се огледаха ужасени.

Кири все така беше коленичила до Марико. Един от самураите я вдигна на ръце, а другите се струпяха около тях. Когато Ябу влезе с пепеляво лице, веднага му направиха път. Щом видя, че Блаторн е жив,

тревогата му понамаля.

– Бързо лекар! – нареди той и коленичи до Марико. Все още беше жива, но бързо гаснеше. Лицето ѝ почти не беше засегнато, ала тялото ѝ беше страшно обезобразено. Ябу свали кимоното си и я покри с него.

– По-бързо лекар! – изхриптя той и отиде при Блаторн. Помогна му да седне и да се облегне на стената.

– Анджин-сан! Анджин-сан!

Блаторн все още беше замаян, в ушите си чуваше силен звън, почти не виждаше, лицето му беше цялото в рани, синини и изгаряния от барут. После погледът му се проясни и видя Ябу с изкривен като от пиянство образ, а мирисът на барут го задави и в следващия миг вече не съзнаваше нито къде е, нито кой е – знаеше само, че корабът му се сражава, че е в опасност и има нужда от него. После видя Марико и си спомни всичко.

Изправи се, залитна, Ябу го подпря и той закуцука към нея.

Тя имаше съвсем спокоен, заспал вид. Отпусна се тежко на колене и отметна кимоното ѝ, но веднага я покри отново. Пулсът ѝ почти не се усещаше. Накрая съвсем спря.

Той остана така, загледан в нея, като се олюляваше и залиташе, после отнякъде се появи лекар и поклати глава, каза нещо, но Блаторн нито чуваше, нито разбираше. Знаеше само, че смъртта я бе споходила и че той също е мъртъв.

Прекръсти я, изрече свещената латинска благословия и започна да се моли за нея, макар от устата му да не излизаше никакъв звук. Останалите не откъсваха очи от него. Когато изпълни дълга си към нея, направи усилие да стане на крака и успя. Ала в главата му избухнаха червени и лилави огънове и той изгуби съзнание. Добронамерени ръце го подхванаха и сложиха да легне на пода.

– Умря ли? – обезпокои се Ябу.

– Почти, Ябу-сама. Не знам как са ушите му, може да има вътрешен кръвоизлив – отвърна лекарят.

Един от самураите притеснено се обади:

– Трябва да побързаме да ги изнесем отук. Огънят може да ни отреже пътя.

– Да – съгласи се Ябу.

Отвън го извика друг разтревожен самурай и той забърза натат.

Старата Ецу-сан лежеше, подпряна на стената, сгушена като дете в прегръдките на прислужницата си. Лицето ѝ беше посивяло, очите ѝ сълзяха, но тя опита да съсредоточи погледа си върху Ябу.

– Касиги Ябу-сан?

– Да, Ецу-сан?

– Вие ли сте старши офицер?

– Да, Ецу-сан.

– Повдигнете ме – обърна се старицата към прислужничката си.

– Не бива, лекарят...

– Повдигни ме!

Самураите гледаха как тя става, подкрепяна от прислужницата си.

– Чуйте ме! – Гласът ѝ проехтя в настъпилата тишина, макар и прегракнал и немощен. – Аз, Ецу Маеда, съпруга на Ариноси Маеда, господар на Нагато, Ивами и Аки, заявявам, че Марико-сама се лиши от живота си, за да не допусне да бъде позорно заловена от тези безчестни хора! Също така заявявам, че... че Ачико Кияма предпочете да се нахвърли върху нинджа и да умре, отколкото да рискува позора на пленничеството... че ако не беше този храбър варварин-самурай, Тода-сама сега щеше да е пленена и опозорена. А всички ние, оцелелите, му дължим признателност за своя живот, също и нашите господари, задето ни спаси от позор... Обвинявам публично генерал Ишидо в организирането на това позорно нападение... в предателство към наследника и Очиба-сама... – Гласът на старицата потрепера и почти заглъхна, а момичето до нея захълца и я стисна още по-здраво. – И... го обвинявам, че е предал тях и Съвета на регентите. Приканвам всички да бъдете свидетели, че не мога да живея повече с този срам...

– Не, господарке, не! – заплака момичето. – Няма да ви позволя...

– Дръпни се! Касиги Ябу-сан, моля да ми помогнете. Дръпни се, момиче.

Ябу вдигна Ецу-сан на ръце – тя почти не тежеше – и заповяда на прислужницата да се отдръпне. Момичето се подчини.

Старата жена страдаше от мъчителни болки и едва дишаше.

– Потвърждавам истинността на тези слова със собствената си смърт – продължи тя едва чуто и погледна към Ябу. – За мен ще е чест, ако... ако ми бъдете секундант. Моля ви да ми помогнете да се кача на стената.

– Не, Ецу-сан, няма защо да умирате.

Тя извърна лице от останалите и му прошепна:

– Аз и без това умирам, Ябу-сама. Усещам как отвътре ми изтича кръвта... нещо се е скъсало там... от експлозията... помогнете ми да изпълня дълга си... аз съм стара, полза от мен вече никаква, а от двадесет години болката е моя вярна спътница. Нека със смъртта си помогна на

нашия господар. – В старите очи блесна искрица. – Нали?

Той нежно я вдигна и гордо застана до нея на стената. Ниско долу се виждаше дворът. Помогна ѝ да се изправи. Всички ѝ се поклонили.

– Казах истината. И я потвърждавам със смъртта си – повтори тя с потреперващ глас. После затвори блажено очи и се хвърли да посрещне смъртта.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

Регентите имаха заседание в Голямата зала на втория етаж на главната кула. Ишидо, Кияма, Дзатаки, Ито и Оноши. Изгряващото слънце хвърляше дълги сенки и въздухът беше все още напоен с тежкия мирис на пожара. Присъствуваше и Очиба, също силно разтревожена.

– Много съжалявам, височайши генерале, но не съм съгласен – каза Кияма с несигурен глас, сякаш на гърлото му беше заседнала буца. – Не може да се държите така, сякаш извършеното от Тода-сама сепуку, храбростта на моята внучка и думите на Маеда-сама преди тържествената ѝ смърт са нищо. Да не говорим за това, че загинаха сто четиридесет и седем самураи на Торанага и че онази част от крепостта е почти унищожена. Не можете да се държите така, сякаш всичко това не е било!

– Съгласен съм – додаде Дзатаки. Беше пристигнал предния ден сутринта от Такато и като му разказаха за сблъсъка между Марико и Ишидо, тайно се зарадва. – Ако я бяхте пуснали да си отиде още вчера, както ви посъветвах, сега нямаше да сме в такова неприятно положение.

– Работата съвсем не е толкова сериозна, колкото си мислите – отговори Ишидо през зъби, с почти стиснати устни, и Очиба го ненавиждаше в този момент, защото се бе провалил и ги беше забъркал всички в тази отвратителна каша. – Нинджа са търсели плячка.

– Варваринът ли е плячка? – присмя се Кияма. – Ще предприемат такова невиджано нападение заради някакъв си варварин?

– Че защо не? За него може да се поиска откуп. – Ишидо ги загледа втренчено, напрегнато. Кияма беше седнал срещу Ито Терудзуми и Дзатаки. – Християните в Нагасаки биха дали много, за да го получат жив или мъртъв.

– Не е изключено – съгласи се Дзатаки. – Варварите често действуват по този начин.

– Нима твърдите, че това подло нападение е било замислено и платено от християните? – натъртено и заплашително попита Кияма.

– Казах, че не е изключено.

– Да, но вероятността никак не е голяма – побърза да се намеси Ишидо, който се боеше да не би някоя открита караница да наруши и без това нестабилното равновесие между регентите. Той все още не можеше да се свърже от удара, че шпионите му са пропуснали да доложат за тайното скривалище на Торанага, и продължаваше да недоумява как е било възможно да го построят в такава тайна. – Затова предполагам, че нинджа са търсели плячка.

– Много разумно предположение и твърде правдоподобно – заяви Ито със злобен блясък в очите. Беше дребно човече на средна възраст, въоръжен с богато украсени мечове, макар че и той като всички останали бе измъкнат направо от леглото. Беше гримиран като жена, а зъбите му бяха почернени. – Да, височайши генерале. Само че нинджа вероятно е нямало да искат откупа за него в Нагасаки, а в Йедо – от Торанага. Нали е негов васал?

Ишидо свъси вежди при споменаването на омразното име.

– И аз съм на мнение, че трябва да поговорим за Торанага, а не за нинджа. Нищо чудно той да е поръчал покушението. Достатъчно е вероломен за подобен ход.

– Той никога не би прибегнал до услугите на нинджа – възрази решително Дзатаки. – Предатели може да използва, но не и тази сган. Това подобава на търговците... или варварите, ала не и на Торанага.

Кияма гледаше Дзатаки с омраза.

– Нашите португалски приятели никога не биха се намесили във вътрешните ни работи! Никога!

– Ами ако ви кажа, че те и – или – техните свещеници са влезли в заговор с един даймио-християнин от Кюшу да тръгнат срещу нехристияните? При това войната щяла да бъде подкрепена от чуждестранно нашествие.

– Кой? Хайде, кажете! Имате ли доказателства?

– Все още не, Кияма-сама, но слуховете вече се носят и един ден ще получа нужните доказателства! – И Дзатаки отново се обърна към Ишидо: – Какво можем да направим във връзка с нападението на нинджа! Как да излезем от това положение? – попита той и погледна към Очиба. Тя не откъсваше погледа си от Кияма, после го прехвърли върху Ишидо, сетне отново загледа Кияма. Дзатаки си помисли, че тя бе по-прелестна и съблазнителна от всякога.

– Значи, се съгласихме, че явно всичко е било замислено от Торанага – да бъдем притиснати от Тода Марико-сама, колкото и голяма да е

нейната храброст, колкото и да беше предана на дълга си и почтена дама. Дано господ се смили над нея.

Ито оправи гънките на безупречното си кимоно.

– Не ви ли се струва, че това би било напълно в стила на Торанага – да предприеме подобно нападение срещу собствените си васали. Ах, Дзатаки-сама, знам, че той не би използвал нинджа, но много го бива да внушава идеите си на други и те после да мислят, че са лично техни, така ли е?

– Не е изключено, но не е никак в стила му да прибегне до нинджа. Прекалено е хитър, за да ги използва или да внуши това на някой друг. На тях не може да се има доверие. И защо му е било да упражнява натиск върху Марики-сама? Много по-хитро би било да изчака ние да извършим тази грешка. И без това бяхме хванати натясно.

– Да, и все още сме натясно – додаде Кияма, като погледна към Ишидо. – Онзи, който е устроил нападението, е един глупак и не ни направи никаква услуга!

– А може би височайшият генерал е прав и положението съвсем не е толкова сериозно, колкото си мислим – обади се Ито. – Но колко тъжно – такава некрасива смърт за подобна дама! Горкичката!

– Това си е била нейна карма и ние ни най-малко не сме натясно – обърна Ишидо погледа си към Кияма. – Добре, че успя да се скрие в онази дупка, иначе гадните червеи щяха да я пленят.

– Обаче не я плениха, височайши генерале, и тя извърши нещо като сепуку, както и останалите, и ако сега не ги пуснем всички да си вървят, в знак на протест ще последват още самоубийства – нещо, което не можем да си позволим – възрази Кияма.

– Не съм на същото мнение. Всички трябва да останат тук – поне докато Торанага прекоси границата и навлезе на наша територия.

Ито се усмихна.

– Това ще е незабравим ден за мен.

– Мислите, че няма да дойде ли? – попита Дзатаки.

– Какво мисля, няма никакво значение, Дзатаки-сама. Скоро ще разбера какви са му намеренията. За да се възкачи наследникът, Торанага трябва да умре. – И Ито погледна към Ишидо. – Варваринът не е ли умрял още, височайши генерале?

Ишидо поклати глава, загледан в Кияма.

– Много ще е лошо, ако умре сега или дори ако остане осакатен – такъв храбрец като него.

– А за мен той е по-страшен от чума и колкото по-бързо умре,

толкова по-добре. Или вече сте забравили?

– Може би ще ни бъде от полза. Съгласен съм с Дзатаки-сама и с вас – Торанага не е глупак. Сигурно има някаква много уважителна причина, за да го цени и пази толкова.

– Както винаги сте прав – каза Ито. – Анджин-сан се държа добре за един варварин, нали? Торанага заслужено го направи самурай. – Той погледна към Очиба. – Като ви връчи цветето, Очиба-сама, си помислих, че това е поетичен жест, достоен за един придворен.

Всички се съгласиха единодушно.

– А какво ще стане сега със състезанието по стихотворство. Очиба-сама? – продължи Ито.

– Съжалявам, но ще трябва да го отложим.

– Така е – съгласи се Кияма.

– Бяхте ли съчинили вашия стих, Кияма-сама? – попита тя.

– Не, но сега бих казал:

Върху суха клонка
бурята отрони
тъмни летни сълзи...

– Нека ѝ бъде за епитаф. Тя беше истински самурай – тихо додаде Ито. – Аз също роня летни сълзи за нея.

– А аз – заяви Очиба – бих предпочела друг край:

Върху суха клонка
снегът се вслуша
в зимното безмълвие.

– Но съм съгласна с вас, Ито-сама. Ние всички споделяме тези летни сълзи.

– Не, грешите, Очиба-сама, много съжалявам – намеси се Ишидо. – Сълзи ще има наистина, но те ще бъдат пролетни от Торанага и съюзниците му. – И той понечи да закрие заседанието. – Незабавно ще започна да разследвам това нападение на нинджа, но се съмнявам, че някога ще се доберем до истината. А междувременно, с оглед на безопасността, всички пропуски за жалост ще бъдат анулирани и на всички ще им бъде забранено да напускат крепостта до двадесет и втория ден.

– Не! – проехтя гласът на прокажения Оноши, последния от регентите. Той лежеше в самотния си ъгъл в най-отдалечения край на стаята зад плътните пердета на носилката си. – Много съжалявам, но тъкмо

това не можете да си позволите. Сега трябва да пуснете всички да си вървят. Всички!

– Защо?

Гласът на Оноши се извиси – злобен и безстрашен:

– Защото, ако не го направите, ще опозорите най-смелата дама на империята, ще опозорите и Кияма Ачико-сан, и Маеда-сама, господ да се смили над душите им. Когато за това гнусно нападение се разчуе, един бог знае какви поражения ще бъдат нанесени на наследника и на всички нас, ако не вземем мерки.

Очиба усети как я полазват студени тръпки. Преди година, когато Оноши дойде да отдаде последни почести на умиращия тайко, телохранителите настояха да бъдат вдигнати завесите на носилката, за да не би Оноши да е скрил вътре някакво оръжие, и тя видя обезобразеното му от проказата лице – безносо, безухо, цялото разкапано, – горящите му фанатични очи, сухото чуканче, което беше лявата му ръка, и здравата му дясна ръка, сграбчила късия меч-кама.

Тя отново се замоли боговете да ги пазят двамата с Яемон от проказа. И на нея ѝ се искаше да се сложи край на това заседание, защото и без това вече беше решила какво трябва да прави във връзка с Торанага и Ишидо.

– И второ – продължи Оноши, – ако използвате това долно нападение като повод да задържите всички в крепостта, значи, си признавате, че изобщо не сте имали намерение да ги пуснете въпреки тържественото си писмено разрешение. Трето: вие...

Ала Ишидо го прекъсна:

– Разрешението беше дадено със съгласието на целия Съвет!

– Съжалявам, но Съветът се съгласи с разумното предложение на Очиба-сама да се издадат пропуски, като всички предполагахме, включително и тя, че малцина ще се възползват от предоставената възможност да си тръгнат, а дори и да го сторят, ще бъдат инсценирани различни поводи, за да бъдат задържани по пътя.

– Искате да кажете, че жените на Торанага и Тода Марико нямаше да тръгнат, а ако все пак си тръгнаха, то никой друг нямаше да ги последва?

– Съдбата на жените не би отклонила Торанага нито за миг от набе- лязаната цел. А ние трябва да мислим за съюзниците си! Ако не беше нападението на нинджа и трите сепуку, от цялото това начинание нямаше да излезе нищо.

– Не съм съгласен с вас.

– Трето и последно: ако не пуснете сега всички желаещи, след публичното обвинение на Ецу-сама, повечето даймио ще бъдат твърдо убедени, макар че няма да го заявят открито, че нападението е било извършено по ваше нареждане. Нас ни чака същата съдба и ще има да се пролят много сълзи.

– Аз нямам нужда да разчитам на нинджа.

– Не, разбира се – съгласи се Оноши ехидно. – Нито пък аз, нито кой да е друг от присъстващите. Но мой дълг е да ви напомня, че има още двеста шестдесет и четирима даймио, а силата на наследника се крепи на коалиция от около двеста и той не може да си позволи да обвинят вас – неговия най-верен васал и главнокомандуващ – в подобни гнусни методи и чудовищна некадърност, тъй като нападението в края на краищата се провали.

– Вие твърдите, че аз съм заповядал да бъде извършено това нападение?

– Не, разбира се, извинете. Просто казах, че ще бъдете обвинен – ако не пуснете всички да си вървят.

– Някой от присъстващите мисли ли, че нападението е било извършено по мое нареждане?

Никой не се осмели да му се противопостави открито. Доказателства нямаше. Той с право не се беше посъветвал с тях, освен дето смътно намекна нещо на Кияма и Очиба. Ала всички знаеха каква беше работата и бяха бесни, че е имал глупостта да се провали, всички – освен Дзатаки. Но дори и да беше така, Ишидо пак си оставаше господар на Осака, държеше в ръцете си съкровището на тайко и никой нищо не можеше да му направи, нито можеше да бъде премахнат.

– Добре тогава – категорично заключи той. – Значи, нинджа са търсели плячка. Ще гласуваме по въпроса за пропуските. Настоявам да бъдат анулирани.

– Аз съм против – обади се пръв Дзатаки.

– Съжалявам, но аз също съм против – каза Оноши. Ито се изчерви под погледите им.

– Трябва да призная, че съм съгласен с Оноши-сама, но същевременно... такова... много е трудно...

– Гласувайте! – нареди мрачно Ишидо.

– Аз съм съгласен с вас, височайши генерале.

– Съжалявам, но аз съм против. – Заключи Кияма.

– Добре – отново продума Оноши. – Значи, въпросът е решен. Съгласен съм с вас, височайши генерале, че имаме други, по-належащи

проблеми за решаване. Трябва да разберем какви са намеренията на Торанага: Какво мислите по въпроса?

Ишидо се бе втренчил в Кияма с изопнато лице.

– Вие какво ще кажете? – попита най-сетне.

Кияма отначало се опитваше да разсъждава трезво, да пропъди от главата си всички омрази, страхове и безпокойства и да направи окончателния си избор – Ишидо или Торанага. Сега беше моментът. Пред очите му ясно застана Мариико – чу я как му говори за предполагаемото предателство на Оноши, за предполагаемото предателство на Ишидо и за предполагаемите доказателства в ръцете на Торанага, за варварина и неговия кораб и какво може да се случи на наследника и църквата, ако Торанага поеме управлението на империята, и какво може да се случи с японските закони и дух, ако светите отци дойдат на власт. И над всичко това надделя споменът за силното безпокойство на Делегата-посетител във връзка с варварина и неговия кораб, какви ще са последствията, ако с Черния кораб се случи нещо, твърдото убеждение на капитан Ферейра, че Анджин-сан е изчадие адово, а Мариико е била омагьосана, както и Родригес преди нея. Горката Мариико, тъжно си каза той. След толкова страдания да умреш по този начин, без последно причастие, без свещеник, да си отидеш във вечността, лишен от божията благодат. Света Богородице, смили се над нея! Толкова много летни сълзи...

Ами Ачико? Дали водачът на нинджа я е избрал нарочно, или е била случайна жертва? Колко храбро се е втурнала срещу ножа, без дори да трепне – горкото дете! И защо варваринът остана жив? Защо нинджа не са го убили? Ако това подло нападение е било замислено от Ишидо, би трябвало да го убият и него. А няма кой друг да го замисли. Как не го е срам Ишидо да се провали! Отвратително! А Мариико – какво безстрашие, какъв ум – да оплете така в мрежите си всички ни! И варваринът, и той...

Аз на негово място нямаше да мога да задържа така храбро нинджа или да защитя Мариико от позора на пленяването, както и Кирицубо, Садзукю и старата Ецу, и дори Ачико. Ако не беше той и тайното скривалище, Мариико щеше да бъде пленена, както и всички останали. Мой самурайски дълг е да окажа на Анджин-сан необходимото уважение, защото се е проявил като истински самурай.

Прости ми, господи, че не отидох при Мариико-сан да ѝ бъда секундант, което беше мой християнски дълг. Помогнал ѝ е един еретик и я вдигнал на ръце, както Исус Христос е помагал на другите и ги е вдигал в трудни моменти, а аз – аз я изоставих. Кой от нас двамата тогава е

християнин?

Не знам. Въпреки всичко той трябва да умре.

– Какво ще кажете за Торанага, Кияма-сама? – повтори Ишидо въпроса си. – Какво ще кажете за врага?

– А вие какво ще кажете за Кванто? – отговори на въпроса с въпрос Кияма, без да откъсва очи от Ишидо.

– След смъртта на Торанага предлагам Кванто да се даде на някой от регентите.

– На кой именно?

– На вас – отговори прямо Ишидо и веднага добави: – Или може би на Дзатаки, господаря на Шинано.

Кияма си помисли, че това е разумно, защото Дзатаки беше много нужен, докато Торанага бе още жив, а Ишидо му беше казал преди месец, че Дзатаки е поискал Кванто като отплата за предателствата си към Торанага. Тогава двамата решиха Ишидо да му го обещае, макар и да знаеха, че това бе празно обещание. И двамата се съгласиха, че Дзатаки трябва да плати с живота си и провинцията си за своята наглост – и то при първа възможност.

– Аз, разбира се, едва ли съм най-подходящият за такава голяма чест – заяви Кияма, като следеше внимателно присъстващите и се опитваше да разбере кой е за него и кой – против.

Оноши се опита да прикрие несъгласието си.

– Това предложение наистина е много ценно и си заслужава да бъде обсъдено. Но нека отложим разглеждането му за по-нататък. В момента важното е да разберем какви са намеренията на настоящия господар на Кванто.

Ишидо обаче не откъсваше поглед от Кияма.

– Е?

Кияма усети враждебността на Дзатаки, макар че лицето на противника му не изрази нищо. Двама са срещу мен, реши той, също и Очиба, но тя няма право на глас. Ито винаги ще гласува на страната на Ишидо, така че аз ще спечеля – ако Ишидо казва истината. Но дали е така? – питаше се Кияма, като се мъчеше да прочете нещо по непроницаемата маска пред него, да налучка истината. След това взе решението си и открито го изказа:

– Торанага изобщо няма да дойде в Осака.

– Добре – побърза да обобщи Ишидо. – Тогава той е изолиран, извън закона и ще бъде поканен от императора да си направи сепуку. Поканата е вече приготвена, чакаме само Божественият да я подпише. И

това ще бъде краят на Торанага и на целия му род.

– Да. Ако Синът на небето дойде в Осака.

– Какво?

– И аз споделям мнението на Ито-сама – продължи Кияма, който предпочиташе Ито да му е съюзник, отколкото враг. – Торанага е хитър като лисица. Според мен лукавството му ще стигне дотам, че дори ще попречи на Божествения да пристигне тук.

– Не е възможно!

– Ами ако посещението например се отложи? – попита Кияма, като се наслаждаваше на смущението на Ишидо и още повече го намрази за провала му с нинджа.

– Синът на небето ще пристигне, както е уговорено!

– Ами ако не пристигне?

– Казвам ви, че ще пристигне!

– Ами ако не пристигне?

– Как може да попречи Торанага? – намеси се Очиба.

– Не знам. Но ако посещението на Божествения се отложи с един месец... Ние сме безсилни. Торанага е известен майстор на всякакви подмолни интриги. Според мен е способен на всичко – дори да се намеся в работите на Сина на небето.

В стаята се възцари гробно мълчание. Последствията от подобно нещо бяха ясни на всички.

– Моля да ме извините, но... тогава какво ще правим? – изрече Очиба въпроса, който беше в мислите на всички.

– Тогава война! – твърдо обяви Кияма. – Ще започнем мобилизацията още днес – в пълна тайна. Ще изчакаме посещението да се отложи, което сигурно ще стане. Това ще ни послужи като сигнал, че Торанага е въздействувал по някакъв начин на Сина на небето, и в същия ден ще тръгнем срещу Кванто – още през дъждовния период. Изведнъж подът се разтърси.

Първият трус беше слаб и продължи само няколко секунди, но гредите изскърцаха злоещо. Последва втори, по-силен. В каменната стена се появи пукнатина. От тавана се посипа прах. Дървените подпори и колони заскърцаха, после от покрива се отрониха керемиди и се разбиха долу на двора.

На Очиба ѝ приля и тя се запита дали нейната карма не е била да бъде погребана днес под развалините. Вкопчи се отчаяно в разлюления под и зачака като всички други в крепостта – като всички в града и на корабите – истинския, големия трус.

Но той не дойде. Земетресението свърши. Животът се възобнови. Радостта, че са живи, отново се разля по жилите им и дружният им смях отекна в кулата. Всички изведнъж разбраха, че този път – за този час, за този ден – страшното ги е отминало.

– *Шигата га най* – обади се пръв Ишидо, все още напрегнат.

– Да – съгласи се възторжено Очиба.

– Хайде да гласуваме – предложи Ишидо, опиянен от удоволствието, че е жив. – Аз съм за война.

– И аз!

– И аз!

– И аз!

– И аз!

Когато Блаторн дойде на себе си, първата му мисъл беше, че Марико е мъртва. Спомни си как умря и защо. Беше положен върху футони, охраняваха го Сиви, таванът над главата му беше от греди, ослепяващото слънце дразнеше очите му, а тишината беше зловеща. Лекарят го гледаше изпитателно. Първият му голям страх премина.

Мога да виждам.

Лекарят се усмихна и каза нещо, но Блаторн не го чу. Опита се да стане, но го прониза жестока болка, която сякаш удари камбана в мозъка му. В устата си усещаше острия кисел привкус на барут и цялото тяло го болеше.

За миг отново загуби съзнание, после усети как грижливи ръце го повдигат, допират чаша да устните му и той отпи от леко стипчивия жасминов чай, който отми вкуса на барут от устата му. С усилие на волята си отвори очи. Лекарят отново каза нещо, а той пак не го чу и започна пак да го обзема същият ужас, но той го овладя. Спомни си експлозията, умиращата Марико, как преди смъртта ѝ даде опрощение, което нямаше право да ѝ даде. Нарочно пропъди тази мисъл и си наложи да мисли за другата експлозия – за онази, която го издуха от кораба в морето, след като Олбан Карадок остана без крака. И тогава бе усетил същия звън в ушите, същата болка и безмълвие, но след няколко дни слухът му се възвърна.

Няма защо да се тревожиш, каза си той. Поне засега.

Видя удълженията на сенките и цвета на светлината. Значи, е малко след зазоряване, реши Блаторн и отправи още една благодарност към всевишния, задето зрението му не бе засегнато.

Устните на лекаря отново замърдаха, но никакъв звук не можа да проникне през оглушителния звън в ушите му.

Той старателно опипа лицето, устата и челюстите си. Не усети болка – значи, нямаше поражения. След това врата, ръцете и гърдите. И там нямаше рани. После накара ръцете си да слязат по-надолу – към слабите. Там също му нямаше нищо и той отново благослови небето, че не беше осакатен в тази част като нещастния Олбан Карадок, който отгоре на всичко бе останал жив и с пълното съзнание какво се бе случило с него.

Почина си за миг – главата му сякаш щеше да се разцепи. След това започна да опипва краката си. Всичко сякаш си беше на мястото. Внимателно постави ръце върху ушите си и ги натисна, като същевременно отвори уста и преглътна, после леко се прозя и се опита да си прочисти ушите. Ала от това острата болка само се увеличи.

Ще чакаш ден и половина, каза си той, и десет дни, ако трябва, а дотогава няма да се страхуваш.

Лекарят го докосна – устните му се движеха.

– Не чувам, моля да ме извините – спокойно изрече Блаторн, но чумите само в главата си.

Лекарят кимна и отново каза нещо. Сега вече Блаторн прочете по устните му: „Разбирам. Спете.“

Ала много добре знаеше, че няма да може да заспи. Трябваше да измисли някакъв план. Трябваше да стане, да напусне Осака и да замине за Нагасаки – да наеме артилеристи и моряци, за да превземе Черния кораб. Нямаше за какво друго да мисли, какво друго да си спомня. Вече нямаше причини, заради които да се прави на самурай или на японец. Беше свободен, приключил с всичките си дългове и приятелства. Защото нея я нямаше.

Повдигна глава и отново го прониза същата ужасна болка. Превъзможна я и седна. Стаята се завъртя около него и той смътно си спомни, че бе сънувал Анджино по време на земетресението, когато земята се гърчеше и той скочи в пропастта да спаси нея и Торанага – за да не ги погълне същата тази земя. Спомни си като найве студената лепкава влага и усети осезателно вонящия дъх на смъртта, който лъхаше от земната пукнатина, а в съня му Торанага беше огромен, чудовищен и се смееше гръмогласно.

Принуди очите си да виждат. Стаята спря да се върти и чувството за гадене изчезна.

– *Чай, додзо* – произнесе той, тъй като пак взе да усеща вкуса на

барут в устата си. Някой го повдигна и му даде да пие, а той протегна ръце и му помогнаха да стане. Сам щеше да падне. Тялото му беше една голяма болка, но сега вече знаеше със сигурност, че нищо не бе счупено – нито вътре, нито отвън – и освен слуха му друго не беше пострадало. Обаче почивката, масажите и времето щяха да оправят и това. За кой ли път отправи благодарност към всевишния, че не бе ослепял или осакатял, че бе останал жив. Сивите му помогнаха да седне и той се отпусна безсилно назад. Не забеляза, че слънцето се бе изместило значително от момента, в който се отпусна назад, до мига, в който отново отвори очи.

Интересна работа, каза си след малко Блаторн, като измери сянката – не съзнаваше, че бе спал. Бях убеден, че е на разсъмване. Очите ми играят номера. Всъщност приближава края на обедната вахта. Това отново му напомни за Олбан Карадок и ръцете му още веднъж опипаха цялото му тяло, за да се увери, че не е сънувал и наистина не бе осакатен.

Някой го докосна и той вдигна поглед. Ябу надничаше в лицето му и нещо му говореше.

– Съжалявам – бавно произнесе Блаторн. – Още не мога да чувам, Ябу-сан. Скоро ще съм добре. Ушите болят.

Ябу кимна и свъси вежди. После двамата с лекаря поговориха и Ябу му обясни със знаци, че скоро ще се върне, а той да си почива. И си тръгна.

– Баня, моля, и масаж – каза Блаторн.

Вдигнаха го и го отнесоха в банята. Той се унесе под успокоителните пръсти, а тялото му се разтапяше от топлината, нежния допир и благовонните масла, които втриваха в кожата му. През цялото време мозъкът му кроеше планове.

Докато спеше. Сивите го вдигнаха заедно с леглото-носилка и го отнесоха във вътрешните покои на главната кула, ала той не се събуди, замаян от умората и упойващите билки.

– Тук ще бъде в безопасност, Очиба-сама – каза Ишидо.

– От Кияма ли? – попита тя.

– От всички християни.

Ишидо махна на охраната да си отваря очите и тръгна пред нея към огряната от слънцето градина.

– Затова ли беше убита Ачико-сан? Защото бе християнка?

Ишидо бе заповядал да я убият за всеки случай – ако случайно е убийца, изпратена от Кияма да погуби Блаторн.

– Нямам представа – отговори той.

– Те се държат един за друг като пчели. Как е възможно да вярва човек на религиозните им безсмислици?

– Не знам. Но скоро ще бъдат унищожени до един.

– Как, височайши генерале? Как ще го постигнете, след като толкова много неща зависят от благосклонността им?

– С обещания – докато умре Торанага. После те ще се нахвърлят един срещу друг. А ние ще разделяме и ще владеем. Та нали Торанага върши точно това, а и тайко се придържаше към същото правило. Кияма иска Кванто и за да си получи исканото, ще ми се подчинява. За това му го обещах – за в бъдеще. А Оноши... Кой го знае всъщност какво иска този изрод? Освен да се изплюе върху главите на Торанага и Кияма преди, смъртта си...

– Ами ако Кияма научи за обещанието, което сте дали на Оноши, че земите на Кияма ще бъдат негови или че възнамерявате да изпълните обещанието, което сте дали на Дзатаки, а не на него?

– Това са все лъжи, Очиба-сама, разпространявани от враговете ми. – Ишидо я погледна. – Оноши иска главата на Кияма. Кияма иска Кванто. Същото го иска и Дзатаки.

– А вие, височайши генерале? Вие какво искате?

– Искам, първо, наследникът да навърши благополучно петнадесет години и също тъй благополучно да започне да управлява. Второ – искам, докато този момент настъпи, вие двамата с него да сте в пълна безопасност. Нищо повече.

– Нищо?

– Нищо.

Лъжец, каза си тя. Отчупи едно благоуханно цвете, наслади се на аромата му и му го подари.

– Чуден е, нали?

– Да, прекрасен цвят – съгласи се Ишидо и го пое. – Благодаря ви.

– Погребението на Йодоко-сама беше прекрасно. Поздравявам ви за него, височайши генерале.

– Много съжалявам, че вече я няма – учтиво каза той. – Съветите й винаги бяха много ценни.

Известно време се разхождаха мълчаливо.

– Дали са тръгнали вече? Имам пред вид Кирицубо-сама, Садзукосан и сина й.

– Не, утре потеглят. След погребението на Марико-сан. Утре ще си тръгнат и много други, което е лошо.

– Съжалявам, но това има ли някакво значение? Нали всички сме

убедени, че Торанага, така или иначе, няма да дойде тук?

– Мисля, че има значение. Но докато крепостта е в наши ръце, няма страшно. Да, Очиба-сама, трябва да бъдем търпеливи, както ни посъветва Кияма. Ще изчакаме да дойде денят. И тогава ще тръгнем срещу него.

– А защо трябва да се чака? Защо не тръгнем още сега?

– Защото ни е необходимо време, за да съберем войските.

– С колко души ще тръгнем срещу Торанага?

– С триста хиляди. Поне с три пъти повече от неговите войски.

– А моят гарнизон?

– Вътре в крепостта ще оставя осемдесет хиляди души елитни войници и други петдесет хиляди ще охраняват проходите.

– А Дзатаки?

– Той ще предаде Торанага. В крайна сметка ще го предаде.

– Не ви ли се струва странно, че Судара-сама, сестра ми и всичките им деца гостуват в Такато?

– Не, разбира се, Дзатаки се престори, че е сключил тайно споразумение с брат си, но това е само хитрост и нищо повече. Ще го предаде.

– Би трябвало – нали и двамата произхождат от един и същи род – смръщи тя нос с отвращение. – Но за мен ще бъде голям удар, ако със сестра ми и децата ѝ се случи нещо.

– Нищо няма да им се случи, Очиба-сама, убеден съм.

– Щом Дзатаки е бил готов да убие собствената си майка... Сигурен ли сте, че няма да ви предаде?

– Няма. Защото ненавижда Торанага повече от мен, защото ви уважава и от всичко най-много желае да получи Кванто. – И Ишидо се усмихна на кулата, извисяваща се над главата му. – Докато крепостта е в наши ръце и Кванто съществува, за да го обещавам на този или онзи, няма от какво да се боим.

– Днес сутринта се изплаших – каза тя, като приближи едно цвете до носа си и вдъхна аромата му, опитвайки се да прогони по този начин страха, който все още усещаше. – Идваше ми да хукна да бягам, но си спомних предсказанието на ясновидеца.

– На кого? Ах, да – на онзи... Съвсем го бях забравил – рече Ишидо и му стана забавно. Ставаше дума за китаец, който предсказа, че тайко ще умре в собственото си легло, ще му се роди здрав син, че Торанага ще загине на средна възраст от меч, а той, Ишидо, ще умре на преклонни години като най-известния пълководец на империята, стъпил здраво на земята. За Очиба предсказанието гласеше, че ще свърши дните си в

крепостта Осака, почитана от най-видните благородници на империята. – Да – повтори Ишидо. – Съвсем го бях забравил. Торанага е на средна възраст, нали?

– Да.

Очиба усети как погледът му прониква дълбоко в нея и топла вълна заля слабините ѝ при мисълта за един истински мъж – мъж, който да ѝ влее нов живот. Но този път почтен живот, почтено раждане, а не като онова, последното, когато трепереше от ужас какво ще се окаже детето и на кого ще прилича.

Ама че си глупава, Очиба, помисли си тя, докато се разхождаше из сенчестите, ухаещи на цветя алеи. Забрави веднъж за винаги тези глупави кошмари – защото те са само кошмари и нищо повече. Мисли си за един истински мъж.

И изведнъж ѝ се прииска сега до нея да върви Торанага, а не Ишидо, Торанага, а не Ишидо да е господар на крепостта, Торанага, а не Ишидо да държи ключа от съкровищата на тайко, той да е главен регент на наследника и главнокомандуващ на западните армии, а не Ишидо. Тогава няма да има никакви проблеми. Дватама заедно ще притежават империята – цялата – и още днес, още сега, тя ще го повика при себе си, утре или на другия ден ще се оженят и каквото и да се случи в бъдеще, днес тя ще има каквото желае и ще живее спокойно.

Пресегна се, притегли една клонка и вдъхна сладкия, наситен аромат на гарденията. Забрави мечтите си, Очиба! Бъди реалист – като тайко или Торанага.

– Какво възнамерявате да правите с Анджин-сан? – попита тя. Ишидо се засмя.

– Ще го държа на сигурно място. И може би ще му позволя да превземе Черния кораб или ще го пусна срещу Кияма и Оноши, ако се наложи. Те и двамата го мразят. Да, той е меч, притиснат до гърлата им. И до гърлото на гнусната им църква.

– В играта на шах, която наследникът играе срещу Торанага, как бихте преценили ролята на Анджин-сан, височайши генерале? Пионка? Или може би офицер?

– А, Очиба-сама, в голямата игра той е само една пионка незабавно отвърна Ишидо. – Но в играта на наследника срещу християните бих го оценил като топ – да, най-малко топ, ако не и два.

– А не смятате ли, че двете игри са преплетени?

– Преплетени са, но изходът на голямата игра ще се реши от даймио срещу даймио, самурай срещу самурай, меч срещу меч. Разбира се,

и в двете игри вие сте кралица.

– Не, височайши генерале, моля да ме извините, но аз не съм кралица – побърза да възрази тя, но остана доволна, че той оценява високо нейната стойност. И за всеки случай, за да избегне всякакви опасни теми, Очиба промени темата на разговора. – Говори се, че Анджин-сан и Марико-сан са спали заедно.

– Да, и аз чух. Желаете ли да научите истината? Очиба поклати глава.

– Това е немислимо.

Ишидо я наблюдаваше отблизо.

– Смятате ли, че ще спечелим нещо, ако очерним доброто ѝ име? Сега, в този момент? И ако заедно с нея опозорим и Бунтаро?

– Нямах наум подобно нещо. Само се питах. Глупави женски истории. Но Кияма-сама беше прав тази сутрин – тъмни летни сълзи. Тъжно, много тъжно.

– А на мен вашето стихотворение ми допадна повече. И ви обещавам, че сълзите ще се пролят от Торанага и неговите хора.

– Колкото до Бунтаро-сан, може би нито той, нито Хиромаци-сан ще се сражават в последна сметка на страната на Торанага.

– Сигурно ли е?

– Не, генерале, но е твърде вероятно.

– Може би все пак можете да допринесете с нещо за това?

– С нищо, освен да отправя към тях гореща молба да подкрепят наследника – към тях и всички военачалници на Торанага, щом се реши каква ще е окончателната битка.

– Вече се реши. Ще ги притиснем от две страни – от север и от юг, а последният удар ще бъде нанесен при Одавара.

– Да, но още не се знае със сигурност. Няма да се знае, докато армиите не се изправят една срещу друга на бойното поле. – И попита: – Извинете, но наистина ли сте убеден, че е разумно наследникът да застане начело на войските ни?

– Войските ще поведе аз, но наследникът също трябва да присъства. Тогава е изключено Торанага да спечели. Дори той няма да тръгне срещу знамето на наследника.

– Няма ли да е по-безопасно за него да остане тук? Все пак има какви ли не убийци, Амида... Не бива да рискуваме живота му. Ръката на Торанага е много дълга.

– Да, но не чак толкова, а личното знаме на наследника прави войната ни законна и поставя извън закона тази на Торанага. Познавам

Торанага много добре. Накрая той ще се подчини на закона. И ще заплати за това с главата си. Смятайте го вече за мъртъв, Очиба-сама. А щом умре, ще затрия християнската църква. И едва тогава вие с наследника ще бъдете в безопасност.

Очиба вдигна очи към него и той прочете в погледа ѝ жадуваното обещание.

– Ще се моля да победите – и да се завърнете здрав и читав. Ишидо усети как му прималява. Толкова беше чакал!

– Благодаря ви, Очиба-сама, благодаря. Ще оправдая очакванията ви.

Очиба се поклони и си тръгна. Какъв нахалник, помисли си тя. Ка-то че ли мога да се омъжа за някакъв си селянин! А сега – дали наистина да се откажа от Торанага?

Дел Аква беше коленичил и се молеше пред олтара сред развалините на малкото параклисче. Почти целият покрив беше пропаднал, част от стената липсваше, но земетресението не бе засегнало нито източната част с олтара, нито великолепните стъклописи, нито гордостта на дел Аква – изрязаната от дърво Богородица.

Лъчите на следобедното слънце падаха косо през изпочупените греди. Отвън работниците вече разчистваха градината, ремонтираха, приказваха си и от брега до дел Аква долитаха писъците на чайките, примесени с говора на работниците в градината и лекия ветрец с мирис на сол, пушек, гниеци водорасли и мочурище. Този мирис му напомни за дома, за имението му отвъд Неапол, където миризмата на море бе примесена с аромата на лимони и портокали, на топъл хляб, чесън и печена риба на жар, а горе, в голямата вила, звънтяха гласовете на майка му, братята и сестрите му и тяхната челяд – щастливи, жизнерадостни и живи, почернели от златното слънце.

Ах, Богородице, нека по-скоро се прибера у дома, замоли се той. Толкова време съм далеч от къщи. От къщи и от Ватикана. Свали това бреме от плещите ми, пресвета Дево! Прости ми, но до гуша ми дойде от всичко японско, от Ишидо, от убийствата, от суровата риба, от Торанага и Кияма, от оризовите християни и постоянните ми опити да запазя живота на твоята църква. Дай ми от силите си.

И ме пази от испански епископи. Те, испанците, нищо не разбират от Япония и от живота на японците. Ще разрушат всичко, което сме започнали за твоя прослава. Прости на твоята покорна раба Мария и я

прибери при себе си. Бди над...

Някой влезе в параклиса. Щом привърши с молитвите си, той стана и се обърна.

– Извинете, че ви прекъсвам, ваше високопреосвещенство – прошепна отец Солди, но нали казахте веднага да ви известя. Има спешно шифровано писмо от отец Алвито. От Мишима. Гълъбът току-що кацна.

– Е?

– Просто съобщава, че днес ще се срещне с Торанага. Снощи не могъл, защото Торанага го нямало в града, но днес го чакат да се върне по обяд. Писмото е изпратено тази заран.

Дел Аква се опита да подтисне разочарованието си и погледна към облаците и небето, за да намери в тях упование. Призори беше изпратил новината за нападението на нинджа и смъртта на Марико – едно и също съобщение по два гълъба, за всеки случай.

– Сигурно вече е получил писмото – додаде Солди.

– Да, надявам се.

Дел Аква излезе след него и тръгна към кабинета си. Дребният като птичка Солди трябваше да подтичва, за да успява да върви редом с гигантските крачки на Делегата-посетител.

– И още нещо важно, ваше високопреосвещенство – продължи да докладва той. – Наши източници твърдят, че точно след изгрев слънце регентите са гласували за война.

Дел Аква спря.

– Война?

– Били убедени, че сега вече Торанага изобщо няма да дойде в Осака, нито пък императорът. Затова решили да обединят силите си и да тръгнат срещу Кванто.

– Да няма грешка?

– Не, ваше високопреосвещенство, Война. Кияма току-що ни го съобщи по брат Микаел и потвърди сведенията от другия ни източник. Микаел тъкмо се завърна от крепостта. Решението им е единодушно.

– Кога ще тръгнат?

– Веднага щом се разбере със сигурност, че императорът няма да дойде.

– Тази война няма да има край. Господ да ни е на помощ! И да благослови Марико – поне Кияма и Оноши бяха предупредени за вероломството на Торанага.

– Ами какво ще кажете за Оноши, ваше високопреосвещенство? За неговото вероломство към Кияма?

– Нямам доказателства, Солди. Вижда ми се малко вероятно. Не допускам Оноши да е способен на подобно нещо.

– Ами ако е способен?

– За момента е изключено, дори да е било замислено. Сега имат нужда един от друг.

– До смъртта на Торанага...

– Няма нужда да ми напомняш за враждата им или на какво са способни в омразата си – прости им, господи, и на двамата!

И той отново закричи. Солди се затича и го настигна.

– Да съобщя ли всичко това на отец Алвито?

– Не, още не. Първо трябва да реша какво да правя. Торанага, така или иначе, скоро ще научи за гласуването им от своите собствени източници. Дано господ се погрижи за тази земя и се смили над всички ни.

Солди избърза, отвори вратата и направи път на дел Аква да мине.

– Единственото друго нещо, което заслужава внимание, е, че Съветът отказва да ни предаде тялото на Мария. Утре ще я погребат с най-официални церемонии, но ние не сме поканени.

– Това се и очакваше, но много се радвам, че ще ѝ окажат такива големи почести. Изпрати някой от нашите хора да вземе част от праха ѝ – това поне ще позволят. После ще погребем този прах на осветена земя в Нагасаки. – Той оправи една картина с механичен жест и седна зад писалището си. – А тук ще прочета реквием за упокой на душата ѝ – пълен реквием с цялото възможно великолепие и церемониалност, веднага щом погребат официално останките ѝ. Ще я погребем на територията на катедралата като най-достойна щерка на църквата. Поръчай паметна плоча, наеми най-добрите художници и краснописци – всичко трябва да е безупречно. Нейната храброст и саможертва ще вдъхнат сили на нашето паство. Това е много важно, Солди.

– А внучката на Кияма, ваше високопреосвещенство? Властите ще ни предадат тялото ѝ – по негово настояване.

– Добре. Тогава тленните ѝ останки трябва незабавно да се изпратят в Нагасаки. Ще се допитам до Кияма доколко тържествено желае да бъде погребението ѝ.

– Вие ли ще отслужите литургията, ваше високопреосвещенство?

– Да, ако съм в състояние да тръгна оттук.

– Кияма ще бъде много поласкан от подобна чест.

– Да... Но трябва да внимаваме нейното погребение да не засенчи това на Мария. Мария е изключително важна в политическо отношение.

– Разбира се, ваше високопреосвещенство. Това ми е напълно ясно.

Дел Аква огледа изпитателно секретаря си.

– Защо нямаш доверие на Оноши?

– Извинете ме, ваше високопреосвещенство. Сигурно защото е прокажен и ме хвърля в ужас. Много се извинявам.

– На него трябва да се извиниш, Солди – той не е виновен за болестта си. Нямаме доказателства за заговора му – допълни той.

– Останалите неща, които ни съобщил Мария, излязоха верни. Защо се съмнявате в това?

– Нямаме доказателства. Всичко са само предположения.

– Да, така е.

Дел Аква отмести стъклената гарафа, загледан в отраженията на светлината.

– Докато се молах, усетих аромата на портокалов цвят и топъл хляб и страшно ми се прииска да съм си у дома.

Солди въздъхна.

– А аз все сънувам нашите гозби и вино, ваше високопреосвещенство, и... прости ми, господи, този ненаситен глад. Кога ще можем да се приберем у дома, ваше високопреосвещенство? Догодина? Дотогава сигурно всичко ще се оправи.

– Нищо няма да се оправи за една година. Тази война ще ни нанесе големи щети. Много ще навреди и на църквата, и на правоверните.

– Не, ваше високопреосвещенство. Кюшу ще си остане християнски остров, независимо кой ще спечели – уверено заяви Солди, на когото много му се искаше да поободри началника си. – Този остров ще дочака по-добри времена. Имаме предостатъчно работа в Кюшу, нали, ваше високопреосвещенство? Три милиона души за покръстване, половин милион правоверни, за които трябва да се грижим. Освен това Нагасаки и търговията също нас чакат. А японците не могат без търговия. Ишидо и Торанага могат да се унищожат взаимно, но какво значение има това? И двамата са антихристи, езичници и убийци.

– Да, но за жалост Кюшу зависи от събитията в Осака и Йедо. Какво да правя, господи, какво да правя? – Дел Аква се опита да превъзмогне мрачното си настроение.

– А англичанинът? Къде е сега?

– Все още го охраняват в главната кула.

– Би ли ме оставил за малко, стари приятелю? Трябва да поразмисля, да взема окончателно решение какво да правя. Църквата е в голяма опасност.

Дел Аква погледна през прозореца към двора. В същия миг съзря

фра Перес, който се приближаваше с бодра крачка. Солди хукна към вратата да му попречи да влезе.

– Недей – уморено го спря дел Аква. – Нека дойде.

– А, ваше преосвещенство, добър ден – поздрави фра Перес, като се почесваше.

– Искали сте да ме видите?

– Да. Би ли ми донесъл писмото, Солди?

– Чух, че параклисът ви бил разрушен.

– Пострада малко – поправи го дел Аква. – Моля, седнете. – Делегатът-посетител се отпусна в стола с високата облегалка зад писалището си, а монахът седна отсреща му.

– Слава богу, никой не пострада. След няколко дни ще е като нов. А вашата мисия?

– Нищо й няма – съобщи с нескрито задоволство монахът. – След трусове около нас избухнаха големи пожари и сума ти народ загина, но ние останахме невредими. Бог бди над нас. – И добави кратко и остро: – Чух, че снощи еретиците се избили едни други в крепостта.

– Да. Загина и една от най-важните ни покръстени – Мария.

– Да, и на мен ми докладваха. „Убий го, Йошинака!“ – наредила тя и сложила начало на кървавата баня. Чух също, че дори тя самата се опитала да убие няколко души, преди да се самоубие.

Дел Аква пламна.

– Толкова години прекарахте тук и пак нищо не разбирате от японския дух! При това говорите малко и езика!

– Разбирам какво е ерес, глупост, убийство, политическа намеса и много добре говоря този езически език. И езичниците са ми ясни.

– Но не и начинът им на живот.

– Словото господне не се нуждае от такива превземки. Защото е СЛОВОТО! Ах, да, разбирам също и какво е прелюбодеяние. А вие на какво мнение сте за прелюбодеянието и леките жени, ваше преосвещенство?

Вратата се отвори, Солди подаде на дел Аква писмото от папата и пак излезе, а Делегатът-посетител връчи посланието на монаха, предвкусвайки победата.

– Това е от негово светейшество. Пристигна вчера от Макао по специален пратеник. Монахът прие папската заповед и я прочете. В нея се нареждаше, с официалното съгласие на краля на Испания, всички свещеници от всички религиозни ордени в бъдеще да пътуват за Япония само през Лисабон, Гоа или Макао и на всички им се забраняваше да

пътуват от Манила направо за Япония – в противен случай ги очакваше незабавно отлъчване от църквата. И последно – на всички свещеници, освен езуитите, се заповядваше веднага да напуснат Япония и да отпътуват за Манила, откъдето можели с разрешение от висшестоящите да се завърнат пак в Япония, но само през Лисабон. Гоа или Макао.

Фра Перес огледа внимателно печата, подписа и датата, препрочете старателно заповедта, след което се изсмя подигравателно, и захвърли документа върху писалището.

– Не го вярвам това!

– Това е заповед от негово светейшество па...

– Това е още едно безчинство, насочено срещу нашето братство и всички просеци монаси, които разнасят Словото сред еретиците. Това е измислено с цел завинаги да ни се забрани достъпът до Япония, защото португалците, подстрекавани от определени личности, ще извъртат безкрай, ще ни разтакават и накрая изобщо няма да ни дадат виза. Ако това е достоверен документ, той само доказва дългогодишните ни твърдения, че езуитите са в състояние да покварят дори папата в Рим!

Дел Аква се опита да запази спокойствие.

– Заповядано ви е да напуснете! Иначе ще бъдете отлъчени!

– Заплахите на езуитите са празни думи за нас, ваше преосвещенство. Вие не говорите с божия език и никога няма да проговорите. Вие не сте Христово войнство, защото служите на папата, който е земен човек. Вие сте политици, земни люде, хора на плътското – с вашите копирени одежди, земи, власт, богатство и влияние. Нашият бог Исус е дошъл на земята, предрешен като най-обикновен човек, който се е чешел, ходел е бос и е вонял. Аз никога няма да си тръгна – нито моите братя!

Никога през живота си дел Аква не бе изпитвал подобна ярост.

– Ще напуснете Япония!

– Бог ми е свидетел – няма! Но тук кракът ми стъпва за последен път! Ако в бъдеще пак пожелаете да ме видите, заповядайте в нашата мисия, елате да послужите на бедните, болните и отритнатите – както е правел нашият Христос. Мийте краката им като него и спасете собствените си души, докато още не е станало късно.

– Заповядано ви е да напуснете Япония, иначе ще бъдете отлъчени!

– Хайде, хайде, ваше преосвещенство, нито съм отлъчен, нито някога ще бъда отлъчен. Разбира се, приемам документа, освен ако не е остарял вече. Издаден е на 16 септември 1598 година – оттогава има близо две години. Трябва да се провери – прекалено е важен, за да се приеме ей така, – а за проверка ми трябва най-малко четири години.

– Разбира се, че не е остарял!

– Грешите. Господ ми е свидетел, вярвам, че вече е остарял. След няколко седмици – най-много един-два месеца – ние най-сетне ще имаме наш архиепископ в Япония. Испански архиепископ! Писмата, които получих от Манила, съобщават, че кралският указ се очаква всеки момент. Може да го получат и със следващата поща.

– Не е възможно! Това е португалска територия и наша епархия!

– Беше. Беше езуитска епархия. Но вече не е. С помощта на нашите братя и с божията помощ испанският крал е видял сметката на вашия генерал в Рим.

– Това е изключено! Лъжи и слухове! Подчинете се на заповедите на папата, иначе ще погубите безсмъртната си душа!

– Ще се подчиня, ще се подчиня. Още днес ще изпратя писмо, обещавам ви. А междувременно очакваме пристигането на испански архиепископ, испански вицекрал и Черен кораб – също испански! И това е включено в кралския указ. Ние също имаме високопоставени приятели и те най-сетне са надделели над езуитите – веднъж за винаги! Да ви помага бог, ваше преосвещенство.

И фра Перес стана и излезе.

Солди го проследи с поглед от прозореца на канцеларията си, след което забърза към големия кабинет. Цветът на лицето на дел Аква го изплаши и той хукна към гарафата, сипа малко бренди в една чаша и му я подаде.

Но дел Аква само поклати глава и продължи да гледа с празен поглед в пространството. През последните години се дочуваха обезпокоителни слухове от представителите им в двора на крал Филип в Испания за растящото влияние на враговете на Братството.

– Не е вярно, ваше високопреосвещенство! Невъзможно е испанците да дойдат тук! Не е възможно!

– Всичко е възможно. Напълно! – Дел Аква докосна папската заповед. – Този папа може да е вече мъртъв, нашият генерал също... – Той стана и се изправи в целия си гигантски ръст. – А междувременно ще се готвим за най-лошото и ще се стараем, доколкото можем. Изпрати брат Микаел веднага да доведе Кияма.

– Да, ваше високопреосвещенство. Но колкото до Кияма, Микаел едва ли ще може...

– Кажи му да заповяда на Кияма, ако трябва и в името на господата бог! Ние сме Христово войнство и тръгваме на война – божия война! Побързай!

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Анджин-сан?

Блакторн чу името си насън. Идваше много отдалече и ехото продължи да кънти в главата му.

– *Хай?* – отговори той.

Отново чу името си, някаква ръка го докосна, очите му се отвориха и той ги присви, за да вижда по-добре в призрачната светлина на зората. После изведнъж дойде в съзнание и седна в постелята. Лекарят беше коленичил до леглото му. Кирицубо и Очиба бяха застанали недалеч и го гледаха втренчено. Фенерите топло примигваха.

Лекарят отново го заговори. В ушите му продължаваше да звънти и гласът достигаше до него тих, но този път разбра, че грешка няма – отново чуваше. Неволно докосна ушите си с ръце и ги натисна, сякаш да ги затвори. Болката незабавно избухна в главата му и възпламени ярки искри, многоцветни светлини и яростно пулсиране.

– Извинете – промърмори той и зачака болката да заглъхне. – Извинете, уши болят. Но чувам – разбирате, нали, доктор-сан? Чувам малко. Извинете, какво казахте?

Той се вгледа в устните му, за да помогне на слуха си.

– Кирицубо-сама и Очиба-сама искат да знаят как сте.

– А!

Блакторн ги погледна. Чак сега забеляза, че са облечени много официално. Кирицубо беше цялата в бяло, само на главата си имаше зелен шал. Кимоното на Очиба беше маслено-зелено, без украшения и мотиви, а дългият ѝ, тънък като паяжина шал беше чисто бял.

– По-добре, благодаря – обърна се той към тях, разтревожен от бялото в облеклото им. Едва тогава забеляза светлината отвън и осъзна, че няма да се смрачи, както той си мислеше, а всеки момент ще се зазори. – Доктор-сан, аз спя ден и нощ?

– Да, Анджин-сан, един ден и една нощ. Легнете пак, моля. – Лекарят взе китката му в ръка и притисна дългите си пръсти към пулса му, заслуша се в деветте пулса – три на повърхността, три по средата и три дълбоко вътре, – както учеше от незапомнени времена китайската медицина.

Всички в стаята чакаха напрегнато диагнозата. Най-сетне лекарят кимна доволно.

– Всичко изглежда добре, Анджин-сан. Не сте ранен тежко, нали

разбирате? Много болка в глава, нали?

Той се обърна и взе подробно да обяснява нещо на двете жени.

– Анджин-сан – обади се Очиба. – Днес погребението на Марико-сан. Знаете ли какво е „погребение“?

– Да, Очиба-сама.

– Добре. Погребението ѝ е веднага след зазоряване. Ако желаете, можете да отидете.

– Да, благодаря. Да, моля, аз също ще отида.

– Добре тогава.

И Очиба заръча на лекаря да внимава много с пациента си. След това се поклони учтиво на Кирицубо, усмихна се на Блаторн и си тръгна. Кири я изчака да излезе.

– Всичко добре ли е, Анджин-сан?

– Глава зле, Кирицубо-сама. Много съжалявам.

– Моля да ме извините, но исках да ви благодаря. Разбирате ли ме?

– Дълг. Само дълг. Провал. Марико-сама мъртва.

Кири му се поклони най-почтително.

– Не е провал. Не, съвсем не. Благодаря, Анджин-сан. За нея, за себе си и за другите. Ще говорим пак, но по-късно. Благодаря.

И тя също си тръгна.

Блаторн се стегна и се изправи на крака. Болката в главата беше непоносима и му идеше чак да се разкрещи. Стисна устни. Гърдите много го боляха, започна да му се повдига. След малко гаденето премина и на негово място остана неприятен вкус в устата. С голямо усилие задвижи крака, отиде до прозореца и се хвана за перваза, защото отново му се доповръща. Изчака малко и взе да се разхожда напред-назад из стаята, но това не му помогна – болката в главата и гаденето останаха.

– Добре съм, благодаря – повтори той, но се отпусна върху леглото с облекчение.

– Ето, изпийте това. Ще ви стане по-добре.

Лекарят му подаде с добродушна усмивка пълната чаша. Блаторн отпи от течността, която миришеше на сухи фъшкии и плесенявали водорасли, примесени със стари листа, ферментирали от лятната жега. А вкусът беше далеч по-неприятен.

– Пийте. По-добре веднага, много се извинявам. Блаторн отново се задави, но се насили да изпие тази гадост.

– Скоро по-добре, много се извинявам.

Прислужничките го сресаха, бръснарят го избръсна. Донесоха горещи хавлиени кърпи за ръцете и лицето и веднага се почувствува по-

добре. Болката в главата обаче си остана. Слугите му помогнаха да облече официалното кимono и връхната дреха с широки рамене. Подадоха му нов къс меч.

– Подарък, господарю. От Кирицубо-сама – осведоми го прислужничката. Блаторн го прие и го затъкна в пояса си до дългия меч, подарен му от Торанага.

Дръжката му беше олющена и спукана там, където бе удрял с нея по резето. Видя Марико, застанала с гръб към вратата, и след това нищо – до момента, в който коленичи до нея и я гледаше как умира. И отново нищо до настоящия момент.

– Извинете, това главната кула, нали? – попита той капитана на Сивите.

– Да, Анджин-сан.

Капитанът се поклонил почитателно. Беше нисък и набит като горила и също толкова опасен.

– Защо съм тук, капитане?

Самураят се усмихна и вежливо пое въздух през зъби.

– Височайшият генерал нареди.

– Но защо тук, извинете?

– Заповед от височайшия генерал – повтори Сивият. – Извинете, нали разбирате?

– Да, благодаря – уморено се предаде Блаторн.

Най-сетне готов, той пак се почувствува страшно зле. Отпи още чай и това го пооправи за известно време, но след това рязко му прилоша и повърна в някакъв съд, който прислужничката услужливо му поднесе. При всеки напън огнени иглички пронизваха гърдите и главата му.

– Извинете – търпеливо се обади лекарят. – Ето, моля, пийте. Той отпи още от неприятната отвара, но тя не му помогна.

А навън вече се бе зазорило. Слугите му направиха знак да тръгва и му помогнаха да излезе от голямата стая. Охраната му се раздели на две. Половината самураи тръгнаха пред него, останалите вървяха отзад. Слязоха в големия преден двор. Там ги чакаше носилка с още охрана. Той блажено се отпусна вътре. По дадена от капитана заповед носачите я вдигнаха за дръжките и процесията от носилки, самураи и дами се заизвива през лабиринта от улички към изхода от крепостта, грижливо охранявана от безброй Сиви. Всички бяха облечени официално. Някои жени носеха тъмни кимона с бели шалове, други бяха в ослепително бели кимона с пъстроцветни кърпи и шалове на главите.

Блаторн усещаше погледите на всички върху себе си. Направи се,

че не ги забелязва, и се опита да седи изправено, с безизразно лице, и се замоли да не му прилошее отново, та да се посрами пред всички. А болката нарасна.

Кортежът минаваше през крепостта покрай хиляди самураи, строени в безмълвни редици. Никой не ги спря, никой не им поиска документите. Опечалените минаваха от един контролен пункт през друг, през вдигнати вертикални решетки и прекосиха пет рова, необезпокоявани от никого. Ала щом излязоха от главната порта, извън стените на крепостта, той забеляза как Сивите се напрегнаха и очите им зашариха по всеки срещнат, как го обградиха по-плътно и взеха да го охраняват още по-внимателно. Това го поуспокои. Не беше забравил, че е белязан. Процесията изви покрай някаква поляна, премина през един мост и спря на празното пространство до брега на реката.

То беше триста стъпки широко и петстотин стъпки дълго. По средата имаше изкопана квадратна яма – петнадесет на петнадесет стъпки и пет стъпки дълбока, напълнена с дърва. Над нея бе издигнат висок, покрит с рогозки навес, целият в драперии от бяла коприна, а около него имаше стени от бели памучни платна, закачени на бамбукови пръчки, сочещи четирите посоки на света. В средата на всяка платнена стена имаше по една малка дървена вратичка.

– Вратата се слага, за да може душата да мине през нея, Анджин-сан – беше му обяснила Марико още в Хаконе.

– Хайде да доплуваме или да говорим за нещо друго. За нещо приятно.

– Да, разбира се, но оставете ме първо да довърша мисълта си, защото и това е нещо приятно. За нас погребението е от изключителна важност и вие трябва да знаете всичко за него, Анджин-сан. Моля ви.

– Добре. Но защо са ви четири врати? Една не стига ли?

– Душата трябва да има право на избор. Това е много мъдро – ние сме много мъдър народ. Казвала ли съм ви днес, че ви обичам? Ние сме мъдър народ, щом позволяваме на душата сама да избере. Повечето души предпочитат южната врата. Затова тя е най-важна и до нея нареждаме маси със сушени смокини, пресни нарове и други плодове, репички и всякакви зеленчуци, а също и снопчета оризови кълнове, ако сезонът е подходящ. И винаги има купичка с прясно сварен ориз. Това, Анджин-сан, е изключително важно. Защото душата може да поиска да хапне, преди да тръгне.

– На моето погребение бихте ли сложили печен фазан или...

– Извинете, но месо – никога! Нито дори риба. Ние се отнасяме

много сериозно към това, Анджин-сан. На масата ще има също малък мангал, в който приятно ще горят скъпоценни благоуханни дървета и благовонни масла – за да мирише приятно наоколо.

Блакторн усети, че очите му се изпълват със сълзи.

– Иска ми се моето погребение да се състои призори – обичаше да казва тя жизнерадостно. – От всичко най-обичам зазоряването. И ако може да е също през есента...

Моя бедна любов, помисли си той. Ти през цялото време си знаела, че няма да има есен.

Носилката му спря на почетното място на първия ред, близо до средата. Беше достатъчно близо до масата, за да вижда сълзите по напръсканите с вода плодове. Всичко беше точно така, както тя го бе описала. Площадът бе изпълнен със стотици носилки и не по-малко от хиляда самураи с жените си – смълчани и неподвижни. Видя Ишидо и до него Очиба. И двамата не го погледнаха. Бяха седнали в разкошните си носилки, загледани напрегнато в белите платнени стени, които шумоляха от утринния ветрец. От другата страна на Очиба беше Кияма, недалеч от него Дзатаки и Ито. Закритата носилка на Оноши също беше наблизко. Всички бяха плътно оградени от телохранители. Самураите на Кияма носеха кръстове на вратовете си. Също и тези на Оноши.

Блакторн се огледа и потърси с поглед Ябу, но никъде не го видя. Не забеляза също така нито един Кафяв, нито едно приятелско лице. Затова пък Кияма се бе втренчил в него с неподвижно, каменно изражение и като видя погледа му, Блакторн се зарадва на зорката си охрана. Въпреки това му се поклони леко, ала очите на Кияма не трепнаха и той не отвърна на вежливостта му. След миг Кияма отмести погледа си и Блакторн задиша по-спокойно.

Барабани удари, камбани и биенето на метал по метал разкъсаха въздуха. Нехармонично, пронизващо. Всички очи се впериха в главната порта на крепостта. От зейналата ѝ паст се зададе богато украсена закрыта носилка, носена от осем жреци-шинтоисти, а вътре, като някакъв строг Буда, седеше върховен жрец. Други жреци удряха метални барабани пред носилката и зад нея, а отзад вървяха двеста будистки свещеници, облечени в оранжеви роби, още толкова шинтоистки жреци, облечени в бяло и накрая нейната погребална носилка.

Беше с покрив, изключително разкошна, цялата бяла. Тя също беше в бяло, подпряна в седнало положение, с леко наклонена напред глава, с безупречно гримирано лице и прекрасна прическа. Носеха я десет Кафяви. Пред носилката вървяха две малки момченца, които се учеха за

будистки свещеници, и разпръскваха книжни листа на роза, които вятърът подхващаше и разпиляваше – те символизираха преходността на живота, мимолетен като тези листенца. След момченцата двама жреци влачеха обърнати назад копия – това означаваше, че тя е била самурай и е изпълнявала дълга си също тъй непоколебимо, както са силни и непоколебими стоманените остриета. Зад тях вървяха още четирима жреци с незапалени факли. Следваше ги синът ѝ Саруджи, а лицето му беше бяло като кимоното му. След него вървяха Кири и Садзуко, и двете в бяло, и двете с разпуснати коси, но с леки като въздух зелени шалове на главите. Косите на момчето се спускаха под кръста, а на Кири бяха дори по-дълги. След тях на известно разстояние не вървеше никой и чак тогава следваха малкото останали в гарнизона на Торанага самураи. Някои бяха ранени, много от тях куцаха.

Но Блаторн виждаше само нея. Тя като че ли се молеше и по лице-то ѝ нямаше никакъв белег. Той се стараеше да стои изправен и неподвижен, съзнавайки каква чест е за нея тази тържествена церемония в присъствието на Ишидо и Очиба. Но от това не му стана по-леко.

Върховният жрец пъ монотонно повече от час под акомпанимента на железните барабани. След това във внезапно възцарилата се тишина Саруджи пристъпи напред, взе един незапален факел и провери една по една четирите врати – източната, северната, западната и южната – да не би да не се отварят свободно.

Блаторн видя как момчето потръпваше, как се върна обратно при погребалната носилка с наведени надолу очи. После хвана закачения на нея бял шнур и поведе носачите през южната вратичка. Поставиха внимателно цялата носилка върху дървата. Последваха още тържествени напеви и Саруджи докосна напоения с масло факел до жарта в мангала. Той веднага пламна. Момчето се поколеба за миг, след което се върна сам през южната врата, и хвърли факела върху незапалената клада. Напоените с масло дърва се възпламениха и кладата бързо заблizza небето с огнените си езици, издигнали се на три метра височина. Топлината принуди Саруджи да отстъпи назад, после донесе благовонни пръчици и благовонни масла и също ги хвърли в огъня. Сухият покрив над кладата избухна в пламъци и запали платнените стени. След миг всичко беше една беснееща, полюляваща се, пращяща, неугасима огнена маса.

Стълбовете на навеса рухнаха. Присъстващите сякаш си отдъгнаха. Жреците се приближиха напред, добавиха още дърва към огъня и пламъците се издигнаха още по-високо, а пушекът се заизвива на кълбета. Ето че останаха само четирите малки вратички. Блаторн виждаше

как пламъците ги поглъщат. След миг и те станаха част от огъня.

Главният свидетел Ишидо слезе от носилката си, приближи се напред и хвърли в огъня ритуалния си дар от скъпоценно благовонно дърво. Поклони се тържествено и се върна в носилката си. По дадена от него заповед носачите го вдигнаха и го понесоха обратно към крепостта. Очиба го последва. Останалите също започнаха да се разотиват.

Саруджи се поклони за последен път на пламъците. После се обърна и се приближи до Блаторн. Застана пред него и му се поклони.

– Благодаря ви, Анджин-сан.

И си тръгна с Кири и Садзуко.

– Свърши вече, Анджин-сан – обади се капитанът на Сивите и се ухили. – Ками вече на сигурно място. Връщаме се в крепостта.

– Чакайте, моля.

– Съжалявам, заповед – обезпокои се капитанът, а останалите също настръхнаха и го наобиколиха по-плътно.

– Чакайте, моля.

И без да обръща внимание на тревогата им, Блаторн слезе от носилката. Болката почти го ослепи. Самураите се пръснаха около него, за да го заобиколят отвсякъде. Той се приближи до масата, избра няколко парченца камфорово дърво и ги хвърли в кладата. Димната завеса не му позволяваше да вижда нищо.

– В името на отца и сина и светяго духа – прошепна той и прекръсти огъня. После се обърна и си тръгна.

Когато се събуди, главата го болеше по-малко, но се чувствуваше някак си изпразнен. Слепоочията и цялото му чело все още пулсираха от тъпа болка.

– Как сте, Анджин-сан? – попита лекарят и му се усмихна широко, разкривайки всичките си зъби. Гласът му продължаваше едва-едва да се чува.

Блаторн се повдигна на лакът и се взря сънливо в полумрака. Трябва да е пет часът следобед, каза си той. Спал съм повече от шест часа.

– Цял ден спях?

Докторът се усмихна.

– Вчера цял ден, цялата нощ и по-голямата част от днес. Разбирате ли?

– Да, разбирам.

Той се отпусна назад. Беше го избила пот. Добре, помисли си той. Нищо по-хубаво от това. Ето, значи, защо се чувствавам по-добре.

Леглото му от меки постелки бе засенчено от трите страни с изящни подвижни паравани, нарисувани с пейзажи, морски сцени, инкрустирани със слонова кост. През прозореца проникваше светлина и мухите бръмчаха, а стаята беше огромна и приятна. Отвън се дочуваха обичайните звуци на крепостта, примесени в този момент с конски тропот и подрънкването на юзди. Копитата на конете бяха неподковани. Лекият ветрец донесе мирис на дим. Не бих искал да ме изгорят един ден, помисли си той. Макар че може да е по-добре от това, да те сложат в един сандък, да те заровят и после червеите... Я стига! – каза си той и усети как се понася надолу към някаква бездна. Няма за какво да се тревожиш, карма си е карма и като умреш, ще си мъртъв и нищо няма да съзнаваш. Пък и всякаква смърт е за предпочитане пред давенето, когато водата те изпълва, тялото се надува, гние, а раците... Стига!

– Пийте, моля.

Лекарят му подаде още една чашка от гнусната отвара. Той се задави, но се насили да я погълне.

– Чай, моля.

Прислужничката му сипа чай и той ѝ благодари. Беше кръглолика жена на средна възраст с цепки вместо очи и постоянна безизразна усмивка на лицето. След третата чаша вкусът в устата му стана поносим.

– Моля ви, Анджин-сан, как са ушите?

– Същото. От разстояние... разстояние, нали разбирате. Голямо разстояние. Разбирам. Яжте, Анджин-сан.

Отпреде му поставиха малка табла с ориз, супа, печена на жар риба. Повдигаше му се, но гой си напомни, че от близо два дни не беше слагал залък в устата си. Затова седна и си наложи да хапне малко ориз и да изпие рибената чорба. Това поуспокои стомаха му, така че можа да продължи да се храни, и изяде всичко. Ключките за ядене вече бяха като продължение на собствените му пръсти и ги използваше без никакво усилие.

– Благодаря, гладен.

– Да – каза лекарят и постави на ниската масичка до леглото платнена торбичка с билки. – Правете чай с това, Анджин-сан, веднаж на ден, докато свърши. Разбирате ли?

– Да, благодаря.

– За мен беше чест да ви служа.

Лекарят махна на прислужницата, която вдигна празния поднос, и

след още един поклон я последва през вратата. Блакторн остана сам. Отпусна се в леглото и се почувствува много добре.

– Просто съм бил гладен – изрече той на глас. Беше облечен само по набедрена превръзка. Официалното му облекло бе все така захвърлено небрежно накуп, където го бе съблякъл, и това го изненада, макар че до мечовете му имаше поставено чисто кафяво кимоно. За известно време се отпусна и изведнъж настръхна, усетил чуждо присъствие. Надигна се неспокойно и се огледа. После коленичи, надникна зад параваните и преди да се усети, вече бе скочил на крака и от рязкото паническо движение веднага му се зави свят. До вратата бе коленичил японски езуит и го гледаше втренчено, а в ръката си държеше разпятие и броеница.

– Кой сте вие? – попита Блакторн, превъзможвайки силната болка.

– Казвам се брат Микаел, сеньор. – Черните като въглени очи не трепнаха нито за миг. Блакторн излезе пред параваните и застана до мечовете си.

– Какво искате от мен?

– Изпратиха ме да ви питам как сте – тихо отвърна Микаел на добрия си, макар и със силен акцент португалски.

– Кой ви изпрати?

– Кияма-сама.

Изведнъж Блакторн осъзна, че двамата са съвсем сами.

– Къде са телохранителите ми?

– Нямаме охрана, сеньор.

– Как да нямам! Имам двадесет души охрана! Къде са моите Сиви?

– Когато дойдох, нямаше никаква охрана, сеньор. Съжалявам. Вие още спяхте. – Микаел кимна към външната врата. – Може би трябва да попитате онези самураи.

Блакторн се хвана за мечовете си.

– Махнете се от вратата!

– Аз не съм въоръжен, Анджин-сан.

– Въпреки това не се приближавайте до мен. Свещениците ме карат да се чувствавам неспокоен.

Микаел послушно стана и със същото невъзмутимо спокойствие се отмести. Отвън на парапета се бяха облегли двама Сиви.

– Добър ден – учтиво поздрави Блакторн, но не ги позна и двамата. Те не му се поклониха. Единият отвърна на поздрава му:

– Добър ден, Анджин-сан.

– Моля, къде останали телохранители?

– Всички телохранители си отидоха тази сутрин в часа на заека.

Разбирате ли „часа на заека“? Ние не сме ваши телохранители, Анджин-сан, а сме на редовен пост.

Блакторн усети как по гърба му взе да се стича студена пот.

– Телохранители си отишли? Чия заповед?

Двамата самураи се изсмяха. По-високият отговори:

– Тук, в централната кула, заповеди се издават само от височайшия генерал Очиба-сама. Как се чувствувате, Анджин-сан?

– По-добре, благодаря.

Високият самурай извика някого от дъното на коридора. След миг от една от стаите изскочи офицер, придружен от четирима самураи. При вида на Блакторн очите му светнаха.

– А, Анджин-сан. Как се чувствувате?

– По-добре, благодаря. Моля, извинете, но къде са моите телохранители?

– Заповядано ми е да ви кажа, че като се събудите, трябва да се върнете на кораба си. Ето ви пропуска. – Той извади от ръкава си някакъв документ и му го подаде. След това махна презрително към Микаел. – Ей този тук ще ви покаже пътя.

Блакторн се опита да събере мислите си.

– Да, благодаря. Но преди това трябва да видя Ишидо-сама. Много важно.

– Съжалявам. Заповядано ви е да се върнете на кораба си веднага след като се събудите. Разбирате ли?

– Да. Моля да ме извините, но много важно да видя Ишидо-сама. Кажете моля на ваш капитан. Веднага. Трябва да видя Ишидо-сама, преди да тръгна. Много важно, извинете.

Самураят се почеса по сипаничавата брадичка.

– Ще попитам. Моля, облечете се.

И за голямо облекчение на Блакторн той се отдалечи с важна стъпка. Четиримата самураи останаха. Блакторн се върна в стаята и бързо се облече. И четиримата го наблюдаваха, а свещеникът остана в коридора.

Имай търпение, каза си той. Не мисли за нищо и не се тревожи. Станало е грешка. Нищо не се е променило. Все така си силен.

Затъкна и двата меча в пояса си и изпи остатъка от чая. После погледът му се спря на пропуска. Документът беше целият в печати и изпъстрен с йероглифи. Няма грешка, помисли си той и чистото, изгледно кимоно залепна за гърба му.

– Анджин-сан – обади се единият от самураите. – Научихме, че сте убили пет нинджа. Много, много добре.

– Съжалявам, само двама. Може би трима – отговори Блаторн и завъртя глава наляво-надясно, за да облекчи болката и да се пребори със световъртежа си.

– Чух, че загинали петдесет и седем нинджа и сто и шестнадесет Кафяви, вярно ли е? – продължи самураят.

– Не знам, съжалявам.

Капитанът се върна.

– Заповядано е да отидете на кораба, Анджин-сан. Този свещеник ще ви заведе.

– Да, благодаря, но първо трябва да видя Очиба-сама. Много, много важно. Моля, попитайте вашия...

Капитанът се извърна рязко и бързо с гърлен глас каза нещо на Микаел. Езуитът се поклони невъзмутимо и се обърна към Блаторн:

– Извинете, сеньор, но той каза, че неговият началник в момента пита своя началник, ала междувременно вие трябва незабавно да тръгнете и да ме следвате към галерата.

– Има! – додаде капитанът, за да подсили ефекта от думите си. Блаторн разбра, че с него е свършено. Чу гласа си:

– Благодаря, капитане. Къде са телохранителите ми, моля?

– Нямаме телохранители.

– Моля, изпратете човек на кораба. Да повика собствените ми васали...

– Заповядано е още сега да вървите на кораба! Разбирате ли? – Тези думи бяха изречени неучтиво и много категорично. – Вървете на кораба! – повтори капитанът с крива усмивка, като чакаше Блаторн пръв да се поклони.

Блаторн разбра това и изведнъж всичко му се стори като някакъв кошмар, всичко около него се завъртя бавно и се обви в мъгла, отчаяно му се прииска да избърше потта от челото си и да се поклони, но беше убеден, че капитанът ще отговори едва-едва на поклона му, и то не съвсем учтиво и в никой случай като на равен, така че само ще се посрами пред всички. Беше ясно, че е предаден на католиците, че Кияма, Ишидо и свещениците участвуват в това предателство и по неизвестни причини, независимо на каква цена, той вече няма какво да прави тук, освен да избърше потта, да се поклони и да тръгне, а те щяха да го причакат някъде там.

В следващия момент сякаш видя Марико и си спомни нейния ужас, всичко, което бе казала, направила и на което го бе учила. Със сетни сили стисна счупената дръжка на меча си и войнствено раздалечи крака,

осъзнал с кристална яснота, че съдбата му е решена, кармата му е определена и ако ще мре, по-добре да стори това сега, най-почтено, отколкото после.

– Аз съм Джон Блаторн, Анджин-сан – гордо заяви той и твърдото решение като че ли му вдъхна някаква необяснима сила и го направи груб и безмилостен. – Аз съм генерал на корабите на Торанага-сама. Всички кораби. Самурай и хатамото! Вие кой сте?

Капитанът пламна.

– Сайго Масакацу от Кага, капитан на гарнизона на Ишидо-сама.

– Аз съм хатамото, вие хатамото? – още по-грубо попита Блаторн, без дори да чуе името на противника си, а само го виждаше с огромна, нереална яснота – виждаше всяка негова пора, всяко косъмче на брадата му, всеки отенък на злобните му очи, всяко косъмче на ръката му, хванала здраво дръжката на меча.

– Не, не съм хатамото.

– Самурай ли сте... или ронин?

Последната дума я изсъска и усети зад гърба си още хора, но това не го интересуваше. Не откъсваше поглед от капитана в очакване на внезапния смъртоносен удар, който мобилизираще целия хара-гей – вътрешен източник на енергия, и се подготви да отвърне на удара със същата сила и двамата да посрещнат смъртта си честно, с което и двамата щяха да излязат победители.

Но за голямо негово учудване очите на капитана трепнаха, той някак си се сви и се смали и започна да се кланя – ниско и смирено. И задържа дълго поклона си – като по този начин оставяше главата си беззащитна.

– Моля... моля да извините лошите ми обноски, Анджин-сан. Бях... бях ронин. Но височайшият генерал ми предостави още една възможност... Моля да извините лошите ми обноски.

Гласът му издаваше колко много се срамува.

Всичко беше като насън и Блаторн още очакваше удара, готов и той да удари, очакваше смъртта, а не победата. Погледна към останалите самураи. Те му се кланяха като по команда и също като капитана задържаха ниско поклона си, с което признаваха победата му.

След миг и Блаторн се поклони, сковано. Но не като на равни. Те продължиха да се кланят, докато той се обърна и се отдалечи по коридора, следван от Микаел, слезе по главното стълбище и излезе на двора. Вече не усещаше болка. Изпълваше го само странно вътрешно чувство на удовлетворение. Сивите, които срещаше по пътя си, го изпращаха с

очи, а онези, които го придружиха заедно с Микаел до първия пост, гледаха да стоят извън обсега на меча му. Един от самураите избърза напред.

При следващия пост новият офицер много учтиво му се поклони като на равен и той отвърна на поклона му. Пропускът му бе старателно проверен, но без заяждане. Втори ескорт го придружи до следващия пост, където всичко се повтори отново. Оттам минаха през най-вътрешния ров и после през следващия. Никой не го закачаше. Самураите почти не го забелязваха.

Постепенно осъзна, че главата му почти не пулсира. Потта му бе изсъхнала. Отпусна пръсти от дръжката на меча си и за миг ги поразкърши. Спря до чешмичката в една от стените и напръска обилно главата си.

Придружителите Сиви учтиво го изчакаха, а той през цялото време се опитваше да проумее защо е изгубил благоразположението и закрилата на Ишидо и Очиба. Нищо не се е променило, отчаяно си мислеше той. Вдигна очи и съзря втренчения поглед на Микаел.

– Какво искате?

– Нищо, сеньор – вежливо отвърна Микаел. После изведнъж лицето му грейна в сърдечна усмивка. – Ах, сеньор, вие ми направихте голяма услуга, като накарахте онова невъзпитано магаре да си подвие опашката. Ах, че ми стана приятно. Благодаря ви – добави той на латински.

– Никаква услуга не съм ви направил – отговори Блаторн на португалски, защото не му се говореше на латински.

– Да, но ви желая бог да ви поживи, сеньор. Знаем, че неведоми са пътищата господни. Вие направихте услуга не само на мен. Този ронин бе посрамен и си го заслужи. Няма нищо по-гнусно от това да злоупотребиш с бушидо.

– И вие ли сте самурай?

– Да, сеньор, имам тази чест. Баща ми е братовчед на Кияма-сама и родът ми е от провинция Хидзен в Кюшу. Как разбрахте, че е ронин?

Блаторн се опита да си спомни кое го бе навело на тази мисъл.

– Не знам със сигурност. Може би защото каза, че е от Кага, а Кага е далече и Марико... Тода-сама ми беше споменала, че е някъде много на север. Не знам... дори не си спомням какво точно му казах.

Офицерът на ескорта се приближи до тях:

– Извинете, Анджин-сан, но този да не би да ви безпокои?

– Не, не, благодаря.

Блаторн тръгна отново. Пак му провериха най-учтиво пропуска и

те продължиха нататък.

Слънцето вече се бе спуснало ниско и до залеза оставаха само няколко часа. Прахта се виеше на спирали в загретия от слънцето въздух. Минаха покрай безброй конюшни, в които конете бяха строени с глави към изхода, оседлани и напълно готови за незабавно потегляне. Самураите ги четкаха, решеха и почистваха. Броят на конете изуми Блакторн.

– Колко коне, капитане? – попита той.

– Хиляди, Анджин-сан. Десет, двадесет, тридесет хиляди тук и по други места в крепостта.

Като приближиха предпоследния ров, Блакторн повика Микаел.

– При галерата ли ще ме водите?

– Да. Така ми е наредено, сеньор.

– И никъде другаде?

– Не, сеньор.

– Кой ви нареди?

– Кияма-сама и Делегатът-посетител, сеньор.

– А, те, значи. Предпочитам да ми казвате Анджин-сан, а не сеньор, отче.

– Моля да ме извините, Анджин-сан, но аз не съм още свещеник, не съм ръкоположен.

– И кога ще ви ръкоположат?

– Когато му дойде времето – уверено отвърна Микаел.

– А къде е Ябу-сан?

– Съжалявам, не знам.

– Значи, ще ме водите право на кораба и никъде другаде?

– Да, Анджин-сан.

– И после съм свободен? Свободен да отида където си искам?

– Казаха ми да ви попитам как сте и след това да ви отведа до кораба – нищо друго. Аз съм само един пратеник, водач.

– Къде сте научили така добре португалски? И латински?

– Бях един от четиримата... от четиримата послушници, изпратени от Делегата-посетител в Рим. Бях на тринадесет години, а Урага-но-Тадамаса на четиринадесет.

– А, сега си спомням. Урага-сан ми каза, че сте били заедно. Били сте приятели. Знаете ли, че е мъртъв?

– Да, много се натъжих, когато научих.

– Християните го убиха.

– Това е работа на убийци, Анджин-сан. Убийци. Но и за тях ще има съд, не се съмнявайте.

След малко Блаторн поде отново:

– Хареса ли ви Рим?

– Никак. Направо ми беше противен. И на другите също. Всичко – и храната, и мръсотията, и грозотата. Там са до един – ета – просто да не повярва човек. Трябваша ни осем години, за да стигнем дотам и да се върнем, и о-оо как благославях светата Богородица, като се прибрах у дома!

– А църквата? Светите отци?

– Отвратителни. Повечето от тях – най-спокойно заяви Микаел. – Бях възмутен от морала им, любовниците им, лакомията им, разкоша им, лицемерието им, липсата на всякакви обноски, както и двете им лица – едно за пред папството и друго за пастирите. Толкова ми беше противно... И все пак сред някои от тях намерих бога, Анджин-сан. Странно, нали? Открих божията правда в катедралите, манастирите и сред някои отци. – Микаел го погледна добродушно и в погледа му Блаторн забеляза дори нежност. – Вярно, че много рядко срещах тази искра, Анджин-сан, но все пак разбрах, че християнството е единственият път към вечна... извинете, исках да кажа католическото християнство.

– А не видяхте ли някое аутодафе, процеси на Инквизицията, затворите, лова на вещици?

– Видях много ужасни неща. Малко са мъдрите хора – повечето са грешници и големи злини се вършат в името божие. Тази земя е земя на сълзите и е само една подготовка за вечния покой. – Той се помоли наум около една минута, после вдигна очи. – Дори и някои еретици са добри хора.

– Възможно е – усмихна се Блаторн. Микаел му беше симпатичен.

Последен ров и последна врата – главната южна порта. Последна проверка, при която му задържаха пропуска. Микаел мина под последната подвижна решетка. Блаторн го последва. Отвън го чакаха сто самураи. Все хора на Кияма. Видя кръстовете им, враждебните им погледи и се закова на място. Но Микаел не спря. Офицерът махна на Блаторн да върви. И той се подчини. Самураите го обградиха и след миг той вече крачеше, заключен в техния обръч. Носачи и търговци, които срещаша по пътя си, се отдръпваха встрани и коленичеха, докато минеше тяхната колона. Някои трогателно протягаха разпятия и Микаел ги благославяше. Поведо колоната надолу по хълма покрай погребалната яма, над която вече не се виеше дим, през един мост, а оттам навлязоха в самия град и се запътиха към морето. Сред пешеходците, които идваха откъм града, се срещаша Сиви и други самураи. При вида на Микаел те

се мръщеа и сигурно щяха да го изблъскат встрани, ако не бяха хората на Кияма.

Блакторн вървеше след Микаел. Вече не изпитваше страх, макар че не се беше отказал от мисълта да се опита да избяга. Но нямаше нито къде да бяга, нито къде да се скрие. Поне на суша. Единственото безопасно място за него беше „Еразъм“, в открито море, с пълен екипаж на кораба, провизии и оръжие.

– Какво ни чака на галерата, брат Микаел?

– Не знам, Анджин-сан.

Вече бяха навлезли в улиците на града и се приближаваха към морето. Микаел зави зад един ъгъл и излязоха на открит рибен пазар. Млади хубави прислужнички, дебели слугини, стари дами, младежи, купувачи, продавачи и деца – всички го зяпаха, след което бързо се покланяха. Блакторн вървеше след самураите край тезгяхи, кошове и бамбукови подноси с прясна искряща риба, спретнато подредена и напръскана с морска вода. Част от рибите плуваха в съдове с вода, имаше всички размери скариди, раци и какви ли не морски животни. Къде ти в Лондон такава чистота, разсеяно си помисли той. Нито рибата, нито продавачите са тъй чисти. После от едната страна видя сергии, на всяка имаше мангал с дървени въглища и в носа го удари силният аромат на печена риба.

– Исусе! – И без да се замисли, зави натам. Самураите незабавно му препречиха пътя.

– *Го мен насай, кинджиру* – каза единият.

– *Ийе!* – грубо отвърна Блакторн. – *Уаташи табетай десу, нее? Уаташи Анджин-сан, нее!* Гладен съм! Аз съм Анджин-сан!

И ги заблъска, за да мине през тях. Старшият офицер понечи да го пресрещне. Микаел бързо излезе напред и заговори успокоително, но властно, и помоли за разрешение, което бе дадено, макар и неохотно.

– Моля ви, Анджин-сан. Офицерът казва: яжте, щом искате. Какво бихте желали?

– Няколко от тези, моля – посочи Блакторн гигантските скариди, изчистени от главите, разрязани по дължина и грижливо наредени, с бяло-розово месо и с хрупкави чисти черупки. – Няколко – повтори той, без да може да откъсне поглед от апетитната гледка.

– Кажете, моля, на офицера, че близо два дни не съм слагал хапка в устата си и умирам от глад. Моля за извинение.

Продавачът беше едно старче с три зъба, почернял от слънцето, само с набедрена превръзка. Наду се от гордост, че са избрали неговата сергия. Взе пет от най-хубавите скариди и сръчно ги прехвърли с

пръчките за ядене върху бамбукова чинийка, а на тяхно място сложи нови пет да съскат на жаравата.

– *Додзо, Анджин-сама.*

– *Домо* – благодари Блаторн и усети как му къркорят червата. Идеше му да ги налага и петте наведнъж. Но взе само една скарида с чисто новите клечки, потопа я в соевия сос и я изяде с огромно удоволствие. Беше невероятно вкусна.

– Заповядайте, брат Микаел – предложи му той чинийката. Микаел взе една скарида, но главно от учтивост. Офицерът отказа, макар че благодари.

Блаторн излапа и последната скарида и си взе още две. Можеше да яде още, но реши, че това е невъзпитано, пък и не искаше да си прето-варва стомаха.

– *Домо* – постави той обратно чинийката и вежливо се оригна – това е задължително, за да покаже, че му е било вкусно. – *Вими десу.* Много вкусно.

Старецът засия, поклони се, продавачите от околните сергии също му се поклониха и в следващия миг Блаторн с ужас се сети, че няма пари, и пламна от срам.

– Какво има? – попита Микаел.

– Аз... такова... не нося пари... ъ-ъ... нямам с какво да платя на човека. Имате ли да ми дадете назаем?

– Нямам пари, Анджин-сан. Ние никога не носим пари със себе си.

Настъпи неловко мълчание. Продавачът се усмихваше широко и търпеливо чакаше. После, не по-малко смутен, Микаел се обърна към офицера и тихо го помоли за пари. Офицерът беше позеленял от яд. Рязко каза нещо на един от самураите, който пристъпи напред и щедро плати на продавача, а той започна да сипе благодарности по негов адрес. Изчервеният и смутен Микаел се обърна и отново поведе колоната. Блаторн го настигна.

– Много се извинявам, но... изобщо не се сетих. За пръв път купувам нещо от Япония и никога не съм имал пари в джоба си, колкото и странно да звучи... досега не са ми трябвали...

– Моля ви, Анджин-сан, забравете. Няма нищо.

– Кажете, моля ви, на офицера, че ще му върна парите веднага щом стигнем кораба. Микаел преведе, както го помоли Блаторн. После повървяха мълчаливо, а Блаторн се опитваше да се ориентира. Улицата свършваше до самия бряг. Морето беше спокойно и мътно на светлината на залеза. Разбра къде се намират и посочи вляво, към широката

улица, която се простираше на изток.

– Да минем оттук.

– По този път се стига по-бързо, Анджин-сан.

– Да, но трябва да минем през езуитската мисия и португалската лорча. Предпочитам да ги заобиколя – нищо, че пътят е по-дълъг.

– Наредено ми е да мина оттук.

– Нека минем по тази улица. – Блаторн спря. Офицерът попита какво има и Микаел му обясни. Самураят махна да продължат – по пътя, посочен от езуита.

Блаторн претегли доводите „за“ и „против“ – ако откажеше, какви можеха да са последствията. Или ще го поведат насила, или ще го вържат и ще го носят, или ще го влачат. Нито една от тези перспективи не му допаднаше, така че сви рамене и продължи напред.

Излязоха на широк път, който вървеше покрай брега. На половин ли пред тях се намираха пристанът и складовете на езуитите, а на стотина крачки на брега беше португалският кораб. Отвъд него, на още двеста крачки, се виждаше галерата му. Беше прекалено далеч, за да различи дали на борда ѝ има някой.

Блаторн вдигна едно камъче и го запрати във водата.

– Нека повървим покрай брега.

– Разбира се, Анджин-сан! – И Микаел пръв слезе на пясъка. Блаторн зацапа бос из плитчината, като се наслаждаваше на прохладната вода и шепота на прибоя.

– Хубаво време, нали?

– Ех, Анджин-сан! – възкликна Микаел с внезапна, открита дружелюбност.

– Колко пъти – прости ми, пресвета Дево! – ми се е искало да не съм свещеник, а просто син на баща си. Ето и сега усещам същото.

– Защо?

– Защото ми се иска да ви отвлека надалеч, вас и необикновения ви кораб, от Йокохама в Хидзен или нашето голямо пристанище Сасебо. И тогава ще поискам да се спазарим – да ме научите мен и нашите капитани на корабно дело, да подчиняваме морето. В замяна ще ви предложа най-доброто образование в империята – най-добрите преподаватели на бушидо, ча-но-ю, хара-гей, ки, медитиране дзадзен, икебана и всички уникални знания, които ние, японците, притежаваме.

– Това ми допада. Защо не го направим още сега?

– Днес е невъзможно. Пък и вие вече толкова много знаете, толкова много сте научили за тъй кратко време. Марико-сама е била чудесна

учителка. Вие сте достоен самурай. И имате едно качество, което е много рядко у нас – никой не може да предугади действията ви. Тайко е притежавал това качество, има го и Торанага-сама. Защото, виждате ли – ние сме народ, за който не може да се каже, че е трудно да се познае какво ще извършим в следващия момент.

– Вашите действия лесно ли могат да се предвидят?

– Да.

– Тогава кажете ми някакъв начин, по който мога да се измъкна от тази клопка.

– Съжалявам, но нямате изход, Анджин-сан.

– Не мисля така. Откъде знаете, че корабът ми е в Йохохама?

– Това всеки го знае.

– Там ли е наистина?

– Почти всичко, което се отнася до вас, до това как сте защитили Торанага-сама и Тода-сама, е добре известно. И затова много ви почитат!

– И това не го вярвам.

Блакторн вдигна едно плоско камъче и го изпрати по вълните. Продължиха нататък. Той си затананика една моряшка песничка. Микаел му беше много симпатичен. Скоро им се изпречи един вълнолом. Заобиколиха го и отново излязоха на пътя. Езуитската мисия и складът се издигаха високи и мрачни под аленото небе. Виждаха се облечените в оранжеви роби езуити, които охраняваха каменния портал, и усети враждебното им отношение. Но това не го стресна. Главата отново го заболя.

Както и очакваше, Микаел се запъти към мисията. Той твърдо реши, че за да го завлекат вътре и да му отнемат оръжието, ще трябва първо да го пребият, докато загуби съзнание.

– Нали ме водехте при галерата? – попита той още веднъж Микаел.

– Да, Анджин-сан. – И за негово голямо учудване Микаел му махна да спре извън портата. – Нищо не се е променило. Извинете, но ще трябва да почакате малко.

Изненадан, Блакторн го проследи с поглед – той влезе сам в мисията. Очакваше пътят им да свърши тук. Първо Инквизицията и съдебният процес, съпроводен с мъчения, после ще го предадат в ръцете на капитан Ферейра. Пак погледна към лорчата на стотина крачки оттук. Ферейра и Родригес бяха на кърмата, а палубата бе почерняла от въоръжени моряци. Зад португалския кораб пътят леко извиваше и му пречеше да види ясно галерата. До перилата на палубата бяха застанали някакви мъже, наблюдаваха го и му се стори, че сред тях различава Ябу и Винк,

но не беше сигурен. Също така остана с впечатлението, че на галерата има някакви жени, но не знаеше кои са. А около кораба му имаше Сиви. Много Сиви.

Отново погледна Ферейра и Родригес. И двамата бяха въоръжени до зъби. Също и моряците. До двете малки оръдия откъм брега бяха застанали артилеристи. Различи туловището на боцмана Песаро, който се зададе заедно с някакви други хора. Проследи ги с очи и в следващия миг кръвта му се смрази. В другия край на пристана бе забит висок дървен стълб, а около основата му бяха натрупани съчки.

– Как сте, лоцмане?

Откъм портата се зададе дел Аква. Микаел изглеждаше като джудже пред него. Делегатът-посетител беше облечен в езуитска роба, а невероятният му ръст и разкошната сивобяла брада му придаваха злоещата царствена осанка на библейски патриарх. Дел Аква олицетворяваше самата Инквизиция – макар и външно благодушен, помисли си Блаторн. После вдигна поглед към кафявите му очи – беше му много странно, че трябва да вдига глава, за да погледне някого в очите, – но по-странно щеше да бъде, ако прочетеше в тях съчувствие. Той знаеше, че няма да срещне в погледа му милост и не я очакваше.

– А вие как сте, отче? – отвърна той на въпроса с въпрос, после усети как скаридите му натежаха като олово в стомаха и му призля.

– Да вървим ли по-нататък?

– Защо не?

Значи, съдът на Инквизицията ще се състои на кораба, помисли Блаторн и усети смъртен ужас. Ех, защо нямам пищов! Тогава вие пръв ще умрете, ваше високопреосвещенство.

– Остани тук, Микаел – нареди дел Аква. Сетне погледна към португалския кораб. Лицето му стана сурово и той се запъти натам.

Блаторн се поколеба. Микаел и самураите го гледаха много особено.

– *Сайонара, Анджин-сан* – сбогува се Микаел. – Бог да ви е на помощ. Блаторн кимна и тръгна през струпаните самураи, като очакваше да се нахвърлят отгоре му и да му отнемат мечовете. Но те го оставиха да мине, без да го закачат. Тогава той спря и се огледа назад, а сърцето му биеше като лудо.

За миг се изкуши да измъкне меча си и да се втурне в атака. Но това не беше изход. Те нямаше дори да се бият с него. Много от тях имаха копия, така че щяха да го хванат, да го обезоръжат и да го вържат. Вързан няма да тръгна, каза си той. Единственият път беше напред, но там

неговите мечове бяха безпомощни срещу пишовите. Ще се нахвърли срещу тях, но щяха само да го осакатят, като стрелят в коленете му, и пак ще го вържат...

– Хайде, капитан Блаторн – подкани го дел Аква.

– Да, един момент, моля ви... – И Блаторн повика с жест Микаел.
– Чуйте, братко! Като вървахме покрай брега, вие ми казахте, че съм достоен самурай. Мислехте ли го?

– Да, Анджин-сан, мислех всяка дума, която изрекох.

– Тогава ви моля за една услуга, като самурай – продължи той тихо, но настойчиво.

– Каква услуга?

– Да умра като самурай.

– Вашата смърт не е в моите ръце. Тя е в божиите ръце, Анджин-сан.

– Да, но въпреки това ви моля за нея. – И Блаторн махна към дървения стълб. – Не по този начин. Много е подло.

Озадачен, Микаел присви очи и се взря към лорчата. И едва сега видя стълба.

– Благословена майко божия...

– Хайде, капитан Блаторн, чакам ви – извика отново дел Аква. Блаторн продължи по-настойчиво.

– Обяснете на офицера. Той има достатъчно самураи и може да наложи волята си. Обяснете му. Вие сте ходили в Европа и знаете какво е там. Не искам от вас кой знае колко много. Моля ви, аз съм самурай. Някой от тях може да ми стане секундант.

– Сега... ще попитам.

И Микаел се върна при офицера и го заговори тихо, но настойчиво.

Блаторн се обърна и съсредоточи вниманието си върху кораба. После пристъпи напред. Дел Аква го изчака да се изравни с него и чак тогава тръгна.

Ферейра се затича от кърмата покрай главната палуба със затыкнати в колана пишови и провесена от едната му страна рапира. Родригес го следваше мълчаливо с поглед, а дясната му ръка стискаше дулото на дългоцев пишов. Песаро и десетина моряци вече чакаха до трапа, подпрели се на мускетите си със затыкнати щикове. А дългата сянка на дървения стълб се пресягаше към Блаторн.

О, господи, какво ли не бих дал за един пишов... Не допускай, господи, да се посрамя, молеше се той, а разстоянието заплашително се скъсваше.

– Добър ден, ваше високопреосвещенство – поздрави Ферейра, но очите му виждаха само Блаторн. – Значи, англи...

– Добър ден, капитане. – Дел Аква посочи сърдито стълба. – Това ваше хрумване ли е?

– Да, ваше високопреосвещенство.

– Върнете се веднага на кораба!

– Това е военно решение!

– Върнете се на кораба!

– Не! Песаро! – Боцманът и моряците веднага тръгнаха срещу Блаторн с насочени щикове. Ферейра измъкна пищова си. – Ето че пак се срещнахме, англичанино.

– Това не ми доставя особено удоволствие.

Блаторн извади меча си от ножницата. Хвана го несръчно с две ръце, а счупената ръкохватка му убиваше.

– Обаче довечера в ада ще изпиташ истинско удоволствие! – заплашително избълва Ферейра.

– Ако ви стискаше да се биете като мъж... Но вие не сте никакъв мъж, а един страхлив испанец!

– Обезоръжете го! – нареди Ферейра.

Десетимата незабавно се хвърлиха напред с насочени щикове. Блаторн отстъпи назад, но те веднага го обезоръжиха. Взеха да го бодат с щиковете по краката, а той размаха меча си като самурай към единия от нападателите си, ала вторият го удари изотзад. В следващия миг дел Аква се съвзе и се развика:

– Свалете веднага пушките си! Заповядвам ви в името на бога!

Моряците се пообъркаха, ала мускетите им бяха все така насочени към Блаторн, който стоеше като подплашен звяр, с високо вдигнат меч.

– Отдръпнете се до един! – продължаваше да крещи дел Аква. – Назад! За бога, назад! Вие животни ли сте или какво?

– Искам този човек! – извика Ферейра.

– Това ми е известно и вече съм ви казал, че няма да го получите! И вчера ви го казах, и днес пак го повторих! Да не сте глух? О, господи, дари ме с търпение! Веднага заповядайте на хората си да се приберат на кораба!

– А аз ви заповядвам да се обърнете и да си вървите!

– Вие ми заповядвате...

– Да, заповядвам ви! Аз съм главен капитан, губернатор на Макао, главен офицер на Португалия и Азия, а този човек е заплаха за държавата, църквата, Черния кораб и Макао!

– В името на бога, ако направите нещо на този човек, ще ви отлъча от църквата заедно с целия ви екипаж! Чувате ли ме? – И дел Аква тръгна срещу моряците, които отстъпиха изплашено назад. С изключение на Песаро. Той предизвикателно остана на мястото си с отпуснат в ръката пистолет, в очакване на заповед от Ферейра. – Качвайте се на кораба и се махнете от пътя ми!

– Правите голяма грешка! – разбесня се Ферейра. – Той е заплаха за всички нас! Аз съм военен комендант на Азия и твърдя...

– Това е църковен, а не военен въпрос!

Блакторн стоеше като замаян и почти не чуваше, нито виждаше – главата му отново бе разцепена от остра болка. Всичко се разви тъй внезапно – ту го охраняваха, ту не, ту беше в ръцете на Инквизицията, ту й се изплъзваше, за да бъде предаден пак и неочаквано спасен от главния инквизитор. Не разбираше какво става.

Ферейра крещеше като обезумял.

– Отново ви предупреждавам! Господ ми е свидетел, че вършите голяма грешка, и ще съобща в Лисабон!

– Междувременно наредете на хората си да се качат на кораба или ще ви лиша от поста капитан на Черния кораб.

– Нямайте тази власт!

– Ако не заповядате на хората си веднага да се качат на кораба и да оставят англичанина на мира, обявявам ви за отлъчен от църквата – вас и всичките ви подчинени и ви проклинам в името на господ!

– В името на светата Богородица... – Но Ферейра млъкна. Не се боеше за себе си, а Черният кораб беше в опасност, защото знаеше много добре – по-голямата част от екипажа ще го напусне, ако не се подчини на Делегата-посетител. За миг се поколеба дали да не застреля отца, но при това положение проклятието пак щеше да остане. Нямаше как – трябваше да отстъпи. – Добре. Всички на кораба! Всички!

Моряците послушно се разпръснаха, доволни да са по-далеч от яростта на свещеника. Блакторн още беше като замаян и взе да се чуди дали всичко това не му се привиждаше поради болната му глава. Ала изведнъж в настъпилата бъркотия яростната омраза на Песаро избухна. Той се прицели. Дел Аква забеляза жеста му и се втурна напред да прикрие Блакторн със собственото си тяло. Песаро натисна спусъка, но в същия миг бе пронизан от няколко стрели, пищовът му изгърмя нахалост, а той се строполи с вик на пясъка.

Блакторн се извърна рязко – шестима от самураите на Кияма вече опъваха нови стрели в лъковете си. До тях беше и Микаел. Офицерът

рязко извика нещо. Песаро изпищя за последен път, крайниците му потрепераха конвулсивно и той умря.

Разтреперан, Микаел пръв наруши мълчанието.

– Офицерът много се извинява, но се боял за живота на Делегата-посетител.

Микаел молеше бог да му прости, че е дал знак да се стреля. Но Песаро беше предупреден, успокояваше се той. А мой дълг е да следя да се изпълняват заповедите на Делегата-посетител, да бдя над живота му, да го пазя от убийци и да правя всичко, зависещо от мен, никой да не бъде отлъчен от майката-църква.

Дел Аква бе коленичил до трупа на Песаро. Прекръсти го и го благослови. Португалците гледаха свирепо самураите и умираха от желание да получат заповед да се нахвърлят отгоре им. А онези самураи, които бяха останали до вратата на мисията, бързаха да се присъединят към групичката на Микаел, докато откъм галерата заприиждаха още Сиви да видят какво става. Макар и заслепен от ярост, Ферейра все пак разбра, че в този момент не може да си позволи едно стълкновение тук.

– Всички на кораба! Вземете и тялото на Песаро! Моряците навъсено се подчиниха.

Блакторн свали вдигнатия си високо меч, но не го прибра в ножницата. Чакаше поразен, убеден, че всичко е някаква хитрост, че ще го сграбчат и ще го завлекат на португалския кораб.

Горе на кварталдека Родригес тихо нареди:

– Бъдете готови да отблъснете всеки чужд, който се опита да се качи. И внимавайте, за бога! – Моряците веднага заеха позиции. – Пазете капитана! Пригответе голямата лодка!

Дел Аква се изправи и се обърна към Ферейра, застанал високомерно на трапа, готов да брани кораба си.

– Вие сте виновен за тази смърт! – изсъска той. – Вашата фанатична жажда за мъст и кръв...

– Преди да произнесете публично нещо, за което ще съжалявате, ваше високопреосвещенство, помислете внимателно – прекъсна го капитанът. – Подчиних се на заповедта ви, макар да съм убеден, кълна се в бога, че вършите ужасна грешка. Чухте ме, че заповядах на хората си да се върнат на кораба. Песаро наруши вашата, а не моята заповед, и ако някой е отговорен за неговата смърт, това сте вие! Вие му попречихте – на него и на всички нас – да изпълним дълга си. Този англичанин е наш смъртен враг! И решението беше военно, кълна се в бога! Ще уведомя Лисабон!

Погледът му прецени бойната готовност на кораба, после се прехвърли върху приближаващите се самураи.

Родригес се беше придвижил към трапа.

– Капитане, не ми е възможно да изляза в открито море при този вятър.

– Пригответе голямата лодка. Ако се наложи, тя ще ни изтегли.

– Вече съм наредил.

Ферейра извика на моряците, които носеха тялото на Песаро, да побързат. След малко всички се качиха. Артилеристите бяха при оръдията си и макар да не се държаха предизвикателно, всеки си беше приготвил по два мускета. Самураите се стичаха на пристана отляво и отдясно, но с нищо не показваха, че имат намерение да се намесят в разправията.

Все още на брега, Ферейра се обърна заповеднически към Микаел:

– Кажете им да се разпръснат! Нищо не се е случило и нямат работа тук. Станала е грешка, неприятна грешка, но бяха в правото си да застрелят боцмана. Кажете им да си вървят!

Идеше му да ги избие до един, но съзнаваше голямата опасност за себе си и за кораба и единственият изход беше да се оттегли, и то бързо.

Микаел изпълни заповедта му, но самураите не се помръднаха.

– По-добре и вие да си вървите, ваше високопреосвещенство – по съветва Ферейра дел Аква със злобен глас. – Но ще съжалявате, задето го отървахте.

Отецът също усети напрежението около себе си, но някак си не го осъзнаваше. Прекръсти се, изрече някаква благословия и се обърна към Блаторн:

– Елате, лоцмане!

– Но защо ме пускате? Нищо не разбирам!

– Аз също – обади се Ферейра. – Много бих искал да науча истинската причина, ваше високопреосвещенство. Нима той не е вече заплаха за нас и за църквата?

Дел Аква го гледаше втренчено. Да! – искаше да извика и да изтрие високомерието от лицето на този фукльо. Но по-голямата опасност е приближаващата война и аз трябва на всяка цена да спечеля малко време за теб и за Черния кораб, за да го има поне още петдесет години! Трябва ми време, за да реша чия страна да взема – на Торанага или на Ишидо. Ти нищо не разбираш от нашите проблеми, Ферейра, от големия залог, поставен на карта, от несигурността на нашето положение тук и опасностите, които ни очакват на всяка крачка.

– Моля ви, Кияма-сама, размислете още веднъж. Предлагам ви да

изберете страната на Торанага-сама – опитваше се да убеди той вчера японеца. Микаел му превеждаше, защото дел Аква не се доверяваше на познанията по японски език, които бяха доста посредствени.

– Това е недопустима намеса във вътрешните ни дела и е извън обсега на вашата власт! Освен това варваринът трябва да умре!

Дел Аква призова на помощ цялата си дипломатическа дарба, но Кияма бе непреклонен и отказа да даде каквото и да било обещание или да промени становището си. Ала тази сутрин, когато отиде при него и му съобщи, че благодарение на божията помощ англичанинът вече не е опасен, видя и искрица надежда.

– Размислих над думите ви – заяви Кияма. – Но няма да се присъединя към Торанага. Отсега нататък, до самата битка, ще следя отблизо и двете страни. Ще направя окончателния си избор в най-подходящия момент. Засега ви давам съгласието си да пуснете варварина да си върви жив и здрав. Не за друго, а заради Марико-сан, от уважение към нея... и защото Анджин-сан е самурай...

Ферейра продължаваше да го гледа напрегнато.

– Попитах ви – англичанинът не е ли вече опасен?

– Желая ви приятно плаване, капитане. Господ да ви е на помощ! А вас, лоцмане, лично ще отведе в галерата... Добре ли сте?

– Главата ми е малко... Мисля, че е от експлозията... Наистина ли ме пускате? Защо?

– Заради Мария... Марико-сан, която ни помоли да ви закриляме.

И дел Аква отново тръгна напред.

– Но това не е никаква причина! Вие не бихте го направили само защото тя ви е помолила!

– И аз мисля така – изсъска Ферейра и се провикна: – Ваше високопреосвещенство, защо не му кажете цялата истина?

Дел Аква не спря. Блаторн го последва, но без да обърне гръб на кораба, откъдето всеки момент очакваше предателски куршум.

– Не ви разбирам. Много добре знаете, че ще ви погубя. Ще пленя Черния кораб!

Ферейра се ухили издевателски.

– С какво, англичанино? Вече нямаш кораб.

– Какво значи това?

– Значи, че корабът ти не съществува. Не съществува! Иначе не бих те пуснал, каквото и да ми разправя негово преосвещенство.

– Не е вярно...

И през мъглата, забулила мозъка му, Блаторн отново чу същите

думи, същия подигравателен смях, нещо за нещастен случай и божия пръст, че корабът му бил изгорял до основи и вече не можел да навреди на Черния кораб, макар той, Блаторн, да е все така смъртен враг и еретици и опасност за Правата вяра... После мъглата се разсея, той видя Родригес, видя съжалението, изписано по лицето му и устните, които беззвучно потвърдиха: да, англичанино, вярно е.

– Не е вярно! Не може да бъде!

Гласът на свещеника-инквизитор достигна до него сякаш от хиляди левги:

– Тази сутрин получих известие от отец Алвито. Имало е земетресение, което предизвикало силно вълнение, и вълните...

Но Блаторн не го слушаше. Сърцето му плачеше – корабът ти е мъртъв, ти го изостави на произвола на съдбата и той е мъртъв! Сега нямаш кораб, нямаш кораб...

– Не е вярно. Корабът ми е в безопасност, в сигурно пристанище и се охранява от четири хиляди души! Той е в безопасност.

– От бога не можеш го опази! – обади се някой и отново се чу гласът на инквизитора:

– Вълната го наклонила, лампите на палубата го подпалили и пожарът плъзнал навсякъде... Корабът ви е изгорял...

– Лъжа! Ами стражата на палубата? На палубата винаги има охрана. Това е невъзможно! – развика се той и в същия миг му стана ясно, че животът му е спасен с цената на „Еразъм“.

– Вече не си морски вълк, англичанино – дразнеше го Ферейра. – Ще си останеш завинаги на брега. Ще си изгниеш в Япония, защото никога няма да получиш място на наш кораб. Завинаги ще си останеш на сушата...

Думите се лееха безкрай, а Блаторн сякаш се давеше... После погледът му се проясни. Чу крясците на чайките, усети соления мирис на морето и видя Ферейра, видя врага си и разбра, че всичко е лъжа – искаха да го влудят. Разбра и още нещо – че и свещениците участвуват в този заговор.

– Дано вечно гориш в ада! – изкрещя той и се нахвърли върху Ферейра с високо вдигнат меч.

Но това беше само сън. Нечии ръце се пресегнаха и с лекота му отнеха мечовете. Той тръгна напред, ограден от двама Сиви, през останалите самураи. При трапа на галерата му върнаха мечовете и го пуснаха.

Почти не виждаше, нито чуваше. Мислите му се бяха объркали от болката в главата, но беше убеден, че всичко е измама, за да го накарат

да побеснее от яд, и ако не положи голямо усилие, ще успеят да го влудят. Помогнете ми, замоли се той, помощ! И в следващия миг до него изникна Ябу, също и Винк и васалите му и той не разбираше на какъв език му говореха. Качиха го горе, там бяха Кири и Садзуко, някакво бебе плачеше в ръцете на дойката си, видя и останките от Кафявия гарнизон, гребците и моряците – всички струпани на палубата.

Миризма на пот – пот, избила от страх. Ябу го заговори. Винк също. Много време му е нужно, за да се съсредоточи.

– За бога, лоцмане, защо те пуснаха?

– Аз... Те... Не, не можеше да изрече тези думи.

Изведнъж се намери на квартердека и Ябу заповяда на капитана да вдига котва, преди Ишидо да е променил решението си да ги пусне и преди Сивите на пристана да размислят и да спрат галерата.

– Карайте с пълна скорост право към Нагасаки! – нареди Ябу.

– Извинете, Ябу-сан, но първо трябва да отидем в Йедо – възрази Кири. Веслата отблъснаха плоскодънния крайбрежен кораб от пристана и те потеглиха срещу вятъра и течението, навлязоха навътре, а чайките крещяха подире им и Блаторн успя да се измъкне със сетни сили от вцепенението си и да изрече достатъчно членоразделно:

– Не, извинете. Йокохама. Първо трябва Йокохама.

– Първо трябва да намерим в Нагасаки екипаж, Анджин-сан. Много е важно. Имаме план, не помните ли? – настоя Ябу.

– Не, Йокохама. Мой кораб... кораб в опасност.

– Каква опасност? – настръхна Ябу.

– Християни казват... казват огън.

– Какво...

– За бога, лоцмане, какво е станало? – не се стърпя Винк. Блаторн посочи с разтреперана ръка към лорчата.

– Казаха ми... казаха ми, че с „Еразъм“ е свършено, Йохан. Нашия кораб вече го няма... Изгорял! – И избухна: – О, господи, нека се окаже лъжа!

КНИГА ШЕСТА

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТА

Той беше нагазил в плитчината и не откъсваше поглед от овъгления корпус на кораба си – заседнал на петдесетина метра от брега, килнат на една страна, без мачти, без палуби, без нищо освен кила и щръкналите нагоре ребра, а морето тихо се блискаше в него.

– Японците са се опитали да го изтеглят на брега – обади се намусено Винк.

– Не, изтласкало го е течението.

– За бога, лоцмане, какво говориш? Ако избухне пожар, дявол да го вземе, и си близо до брега, да го вземат и него мътните, какво по-естествено от това да изтеглиш кораба на брега и там да се опиташ да гасиш огъня? Дори и тези попикани маймуни не могат да не го знаят. – Винк се изплю на пясъка. – Маймуни с маймуни! Не трябваше да им го повярваш! Сега какво ще правим? Как ще се приберем у дома? Трябваше да го оставиш в Йедо, на сигурно място, и нас също на сигурно – при етите.

Хленченето на Винк го дразнеше. Всичко във Винк бе започнало да го дразни. На три пъти през изминалата седмица му идеше да заповяда на васалите си да го изхвърлят през борда и да го отърват от мъките му, защото стенанията, виенето и пискливите обвинения на Винк му бяха дошли до гуша. Ала всеки път съдържаше гнева си и отиваше да намери Ябу, Защото, щом видеше Ябу, Винк загубваше ума и дума и се вкаменяваше само от вида му. На галерата Блаторн лесно съдържаше гнева си, но тук, засрамен от голотата на своя кораб, беше съвсем различно.

– Може и да са го издърпали, Йохан – уморено се съгласи той.

– И нищо чудно, но не са гасили пожара, да бъдат проклетите векови веков! Не биваше изобщо да допускаш тези попикани маймуни да припват до него...

Блаторн престана да го слуша и погледна към галерата. Беше привързана към кея на петстотин крачки разстояние, до самото село Йокохама. Навесите на мускетния полк все още се виждаха на брега и по склоновете на възвишенията, а войниците усилено се упражняваха, обзети от силно безпокойство. Денят беше слънчев и приятен, духаше свеж ветрец. Във въздуха се усещаше ароматът на мимоза. Кири и

Садзуко седяха под чадъра на предната палуба и разговаряха, а той се запита разсеяно дали не е усетил мириса на техния парфюм. После погледът му се спря на Ябу и Нага, които се разхождаха напред-назад по пристана. Нага обясняваше нещо, Ябу го слушаше, но и двамата бяха много напрегнати. Погледнаха към него и той усети тревогата им.

Когато преди два часа галерата заобиколи носа, Ябу го попита:

– Защо ни е да спираме тук, Анджин-сан? С кораба е свършено. Всичко е свършено. Да продължим за Йедо. Трябва да се готвим за война. Няма време.

– Извинете, спрете тук. Трябва да погледна отблизо. Моля ви.

– Да вървим в Йедо. Корабът е свършил.

– Искате – вървете. Аз ще плувам.

– Чакайте. Корабът е мъртъв, нали?

– Много моля, спрете. За малко време. После Йедо.

Най-сетне Ябу отстъпи и те хвърлиха котва. Нага ги посрещна на брега.

– Много съжалявам, Анджин-сан – бяха първите му думи. Очите му бяха възпалени от безсъние.

– Да, и аз съжалявам. Моля ви, как стана това?

– Съжалявам, но не знам. *Хонто*. Не бях тук, извикаха ме за няколко дни в Мишима. Когато се върнах, казаха ми, че през нощта е имало земетресение – всичко е станало през нощта, разбирате ли? Разбирате ли какво е „земетресение“?

– Разбирам. Продължавайте, моля.

– Слабо земетресение. През нощта. Едни казаха, че предизвикало голяма вълна, а други – че вълната не била от земетресението, а най-обикновена, от бурята. Защото през същата нощ имало и буря. Малък тайфун. Разбирате ли „тайфун“?

– Да.

– Много съжалявам. Нощта била тъмна. Дошла голямата вълна. Казват, че лампите на палубата се счупили. Корабът се запалил. Всичко пламнало много бързо, много...

– А пазачи, Нага-сан? Къде пазачи на палуба?

– Много тъмно. Огънят бърз. Съжалявам. *Шигата га най, нее*.

– Къде пазачи на палуба, Нага-сан? Аз оставих пазачи, нали?

– Когато се върнах след един ден, много съжалявам – кораба вече го нямаше. Все още догаряше в плитчините – близо до брега. Извикаха всички от кораба и патрула на брега и поисках да ми докладват. Никой не знаеше как точно е станало. – Лицето на Нага потъмня от гняв. –

Наредих да свалят на брега всичко, което още можеше да се спаси. Всичко. Сега е там, в лагера – посочи той платото. – Под охрана. Моя охрана. След това ги убих и веднага се върнах в Мишима да докладвам на Торанага-сама.

– Всички? Убихте всички?

– Да. Не си бяха изпълнили дълга.

– Какво каза Торанага-сама?

– Много сърдит. И с право, нали? Предложих да си направя сепуку. Отказа да ми даде позволение. И-и-и! – махна Нага притеснено към брега. – Целият полк е опозорен, Анджин-сан. Всички! Всички офицери опозорени, изпратени в Мишима. Вече петдесет и осем сепуку.

На Блаторн му идеше да изкрещи – и пет хиляди, и петдесет хиляди не могат да ми върнат кораба!

– Лошо – изговори той. – Много лошо.

– Да. По-добре продължете за Йедо. Още днес. Войната днес, утре. Всеки момент. Съжалявам.

После Нага разговаря напрегнато с Ябу, а Блаторн слушаше със замъглено съзнание, ненавиждащ този неблагозвучен език, Нага, Ябу и всички. Почти нищо не разбра от разговора им, но забеляза как настроението на Ябу се помрачи още повече. Накрая Нага се обърна отново към него и заключи смутено, но категорично:

– Съжалявам, Анджин-сан, нищо повече не можех да направя.

Хонто?

Блаторн кимна.

– *Хонто. Домо, Нага-сан. Шигата га най.*

После се извини и се запъти по брега към кораба си. Искаше му се да остане сам, защото имаше чувството, че не ще успее да съдържи яростта, която го душеше, и знаеше, че нищо не може да направи, че никога няма да научи истината, че каквато и да беше тя, корабът му бе загубен завинаги и свещениците бяха успели по някакъв начин – бяха подкупили, убедили или заплашили някого да извърши това долно деяние. Избяга от Нага и Ябу, отдалечи се от тях с изправена, стегната походка, но преди да се измъкне от пристана, Винк хукна подире му с молба да не го оставя сам. Той забеляза смъртния му ужас и затова му позволи да върви редом с него, но не обръщаше никакво внимание на приказките му.

Ала изведнъж по-надолу край брега се натъкнаха на зловещите останки от над сто отсечени човешки глави. Дюнците ги бяха скривали от погледите им, докато стояха на пристана. Всички бяха набучени на

колове. Бял облак от птици се издигна с пронизителни кръсци и отново се спусна, щом двамата бързо се отдалечиха, а пернатите продължиха да пируват и да се надвикват.

Блакторн гледаше скелета на своя кораб с една-единствена натрапчива мисъл в главата – значи, Марико бе прозряла истината и я бе прошепнала на Кияма или на свещениците: „Без своя кораб Анджин-сан е безпомощен и не може да навреди на църквата. Моля ви да го оставите жив – унищожете само кораба му...“

Сякаш я чу да го казва. И беше права. Това бе най-простият изход за католиците. Да. Всеки от тях би могъл да се досети. Но как са се справили с четири хиляди души? Кого са подкупили? Как?

– Сега вече няма значение кой, нито как. Важното е, че спечелиха.

Помогни ми, господи, без кораба с мен е свършено. Не мога да помогна на Торанага, а войната ще помете и нас.

– Горкият ми кораб – прошепна той. – Прости ми – тъжно е да умреш така безславно! След толкова левги...

– Какво? – попита Винк.

– Нищо – отвърна той. – Горкият ми кораб! Прости ми! Никога не съм сключвал такъв договор нито с нея, нито с кой да е друг. Горката Марико! Прости и на нея.

– Какво каза, лоцмане?

– Нищо, просто си мислех на глас.

– Каза нещо. Чух те, за бога.

– О, я млъквай!

– Да млъквам, значи! А това, че до края на живота си трябва да живеем с тези ети? А?

– Ще живеете!

– Един господ знае колко време ще гнием сред тези попикани маймуни, дето само едно си знаят: война, война, война... Така ли е?

– Да.

– Да, значи? – Винк се разтрепери целият и Блакторн настръхна, очаквайки да врълети отгоре му. – Ти си виновен за всичко! Ти каза да дойдем в Япония и ние дойдохме, а колко от нашите измряха по пътя? Ти си виновен за всичко!

– Да. Съжалявам, но си прав.

– Съжаляваш, а? И как според теб ще се приберем у дома? Това е твоя работа и твое задължение – да ни върнеш у дома! Как ще го направиш, а?

– Не знам. Все ще пристигне и някой друг кораб. Няма да сме само

ние... Просто трябва да почакаме някоя друга годи...

– Какво? Колко трябва да чакаме? Пет години, двадесет? Господи, Исусе Христе, та ти сам каза, че тези маймуни са в състояние на война! – Изведнъж мозъкът на Винк му изневери. – Те ще ни отсекаат главите и ще ги набучат на колове като онези там и птиците ще ни изкълват...

Истеричен смях разтърси цялото му тяло и той бръкна в дрипавата си риза. Блакторн загледа дулото на пищова и въпреки че много лесно можеше да го избие от ръката му, дори не помръдна. Винк взе да го размахва под носа му и да танцува около него в пристъп на безумно веселие, като припяваше нещо неразбрано. Блакторн стоеше неподвижен, без да изпитва страх, и нетърпеливо очакваше изстрела, но Винк хукна да разгони птиците, които се извиха в небето с писъци и истерични крясъци. После тича обезумял около стотина крачки и изведнъж рухна, взе да се гърчи, накрая се изпружи по гръб, а краката и ръцете му продължиха да подскачат конвулсивно, докато от устата му се сипеха неприлични ругатни. Последен спазъм го обърна по корем с писък, с лице към Блакторн. Сетне притихна. Настъпи тишина.

Блакторн се приближи. Пищовът сочеше към корема му, очите го гледаха с тъжна враждебност, зъбите му бяха оголени. Той бе мъртъв.

Блакторн му затвори очите, вдигна го, метна го през рамо и тръгна обратно към пристана. Няколко самурая вече тичаха към него начело с Нага и Ябу.

– Какво стана, Анджин-сан?

– Полудя.

– Наистина ли? Мъртъв ли е?

– Да. Първо погребение, после Йедо. Добре?

– *Хай.*

Блакторн изпрати да му донесат лопата, помоли да го оставят сам и погребя Винк на едно възвишение, от което се виждаха развалините на кораба. Прочете молитва над гроба и забучи набързо скалъпен от две парчета дърво кръст. Колко пъти бе изричал тази молитва! Стотици пъти, откак напусна Холандия. От неговия кораб останаха живи само Бакус ван Нек и Кроок. Останалите бяха от другите четири кораба немият Саламон, Ян Ропер, готвачът Сонк и майсторът на платна Гинзел. От пет кораба общо с четиристотин деветдесет и шест души екипаж. Ето че и Винк си отиде. Всички си отидоха – освен нас седмината. И за какво беше всичко? За да обиколим земното кълбо? Да бъдем първи?

– Не знам – каза той на гроба. – Но вече не е по силите ни.

Огледа се за последен път дали всичко е наред.

– Сайонара, Йохан.

После се обърна към морето и заплува гол, за да се пречисти. Каза на Нага и Ябу, че е такъв обичаят – след като погребат свой човек на суша. Хвана се за едно от ребрата на „Еразъм“ и веднага забеляза, че раковидните мекотели вече го бяха облепили, напредваха към кила, превземаха всичко. Скоро морето щеше да предяви всичките си права и от кораба нямаше да остане нищо. Огледа се безцелно. Нищо не можеше да се спаси, а и нямаше защо.

Заплува към брега. Васалите му го чакаха с пригответни чисти дрехи. Облече се, сложи си мечовете и тръгна обратно към пристана. Един от самураите посочи нещо:

– Анджин-сан!

Горе в небето пощенски гълъб, преследван от ястреб, отчаяно махаше с криле и се мъчеше да се добере до родния гълъбарник, който се намираше в селото на тавана на най-високата къща, построена встрани от брега на едно леко възвишение. Оставаха му стотина метра, но ястребът вече бе заел позицията високо зад жертвата си, прибра криле и се спусна като камък надолу. Уцели гълъба, но не съвсем точно въпреки облака перушина, обгърнал за миг и двете птици. Гълъбът падна в предсмъртен писък, но изведнъж, почти до самата земя, се съвзе и отново литна към дома си. Промуши се през дупката на покрива, спасен, а ястребът изкрещя яростно само на няколко метра от него. Всички се развикаха възторжено, всички – освен Блакторн. Не го трогнаха дори хитростите и храбростта на гълъба. Нищо вече не го трогваше.

– Добре, нали? – попита един васал, смутен от киселата физиономия на господаря си.

– Да.

И се върна на галерата. На палубата се бяха струпали Ябу, Садзуко, Кири и капитанът.

– Ябу-сан, има Йедо ка? – попита той.

Ала Ябу не му отговори и никой не му обърна внимание. Всички бяха вперили очи в Нага, който тичаше към селото. От къщата с гълъбарника се зададе самият гълъбар и го пресрещна. Нага счупи печата и прочете съобщението:

„Галерата и всички в нея да ме чакат в Йокохама.“

Подписът беше на Торанага.

Конниците се зададоха откъм хълма, огрени от ранното слънце. Най-отпред язدهа петдесет разузнавачи начело с Бунтаро, следвани от знаменосците и чак тогава Торанага и основната част на въоръжения отряд, водени от Оми. Веднага подире им се зададе отец Алвито с десетте си послушника, които язدهа плътно един до друг, а най-отзад – ариергардът, сред който имаше и ловци със соколи на покритите им с ръкавици ръце. Всички соколи бяха с качулки освен един жълтоок кокошкар. Самураите бяха тежко въоръжени, с брони и пълно бойно кавалерийско снаряжение.

Торанага яздеше пъргаво, опитно. На душата му беше леко, чувствуваше се по-млад и по-силен от всякога и се радваше, че приближава края на пътуването. Бяха минали два дни и половина, откак изпрати на Нага заповедта да задържи галерата в Йокохама, и потегли от Мишима. Пътуваха много бързо, като на всеки двадесет ли сменяха конете. На един от постове не им бяха приготвили коне и виновният за това самурай бе веднага отстранен, заплатата му бе дадена на друг и му бе предложено или да си направи сепуку, или да си обръсне главата и да стане монах. Той предпочете смъртта.

Глупакът бе предупреден, мислеше си Торанага. Цяло Кванто е мобилизирано и е на бойна нога. Затова не може да се каже, че животът му е отишъл на вятъра. Новината за случката ще се разнесе мълниеносно из земите ми и ще предотврати други излишни сепуку.

А колко работа ме чака още! Умът му бе претоварен от факти, замисли, планове и контра планове. След четири дни беше двадесет и вторият ден на осмия месец – месеца на съзерцаването на луната. Днес в Осака придворният Огаки Такамото официално щеше да се яви при Ишидо и да оповести с прискърбие, че Синът на небето отлага с няколко дни посещението си поради недоброто си здравословно състояние.

Толкова лесно се оказа изработването на това забавяне! Макар Огаки да беше принц от седма степен и потеклото му да водеше началото си от Го-Шоко, деветдесет и петия император от настоящата династия, и той беше крайно беден като всички членове на императорския двор. Защото нямаша никакви доходи. Доходи имаха само самураите и от стотици години вече императорското семейство живееше от скромната и старателно контролирана издръжка, отпускана от властващия шогун, куампаку или военна хунта. Така че Торанага смирено и много деликатно отпусна на Огаки чрез посредници десет хиляди коку годишно, които той да раздели между свои нуждаещи се родственици по собствено усмотрение. Дарението беше придружено от не по-малко смиреното

послание, че бидейки от рода Миновара и следователно потомък на Го-Шоко, той, Торанага, е щастлив, че може да бъде полезен с нещо, и се надява, че Божественият ще се грижи добре за драгоценното си здраве в един град с такъв непостоянен климат, какъвто е Осака, и особено около двадесет и втория ден на месеца.

Разбира се, нямаше никаква гаранция, че Огаки ще съумее да убеди или разубеди Божествения, но Торанага основателно бе предположил, че съветниците на Сина на небето, а и самият той с радост ще прегърнат всеки претекст, който би забавил пътуването – с надеждата, че в крайна сметка то изобщо няма да се състои. През последните три века Синът на небето бе напуснал убежището си в Киото само един-единствен път, когато тайко покани преди четири години настоящия император да се полюбува на цъфналите вишневи градини недалеч от крепостта Осака. По същото време той отстъпи титлата куампаку на Яемон и – също по някаква случайност – върху правото си да унаследи титлата бе сложен императорският печат.

При нормални обстоятелства никой даймио, нито дори Торанага, не би се осмелил да прави подобно предложение на член на императорския двор, защото това оскърбяваше и отнемаше прерогатива на по-висшестоящ – в случая Съвета на регентите – и веднага щеше да бъде изтълкувано като предателство, каквото всъщност беше. Но Торанага знаеше, че вече, така или иначе, е осъден за предателство.

Утре Ишидо и съюзниците му ще тръгнат срещу мен. Колко ли време ми остава? Къде да се състои решаващата битка? При Одавара? Победата зависи само от момента и от мястото, а не от броя на сражаващите се. Съотношението на силите ще бъде най-малко три към едно в тяхна полза. Но това няма значение – важното е, че Ишидо ще излезе от крепостта Осака! Марико се измъкна оттам. В играта за власт пожертвувах царицата си, но затова пък Ишидо загуби два топа.

Така е. Ала в последната игра ти загуби повече от една царица. Загуби и един кораб. Пионката може да стане царица, но не и кораб!

Спуснаха се в бърз тръс, от който им се раздрусаха кокалите. Под тях блесна морето. Завиха още веднъж и ето го село Йохохама и обгорелите останки там, до самия бряг. Видя платото със строения за преглед мускетен полк, въоръжени, на коне, с мускети, а до брега имаше още самураи, също така добре въоръжени, на коне, строени в почетна стража край пътя, по който щяха да минат. В покрайнините на Йохохама селяните бяха коленичили в стройни редици и чакаха да го поздравят. Долу се виждаше също галерата и строените моряци начело с капитана си. От

двете страни на пристана бяха извадени на пясъка рибарските лодки, подредени в спретнати редици, и той си помисли – да не забравя да направя забележка на Нага. Хубаво е, че е заповядал полкът да е готов за незабавно потегляне, но да докараш селяните от полето и рибарите от морето е просто безотговорност!

Той се обърна и извика на един самурай да каже на Бунтаро да избърза напред и да се погрижи за всичко.

– След това идете до селото и освободете всички селяни – да се върнат на работа. Да остане само кметът.

– Да, господарю.

Самураят пришпори коня и се впусна в галоп да изпълни заповедта. Торанага бе наближил достатъчно платото и различаваше вече хората. Ето ги Анджин-сан, Ябу, Кири и Садзуко. Радостната му възбуда нарасна.

Бунтаро препускаше надолу с огромния си лък и двата колчана на гърба, следван от шест самурая. Свиха встрани от пътя и излязоха на платото. Първият, който видя, беше Блакторн и лицето му веднага се изкриви от омраза. В следващия миг дръпна юздите и внимателно се огледа. С лице към полка бе издигната покрита платформа с една-единствена възглавничка. Наблизо имаше втора, по-малка и по-ниска. Под нейния навес чакаха Кири и Садзуко. Ябу като старши офицер бе застанал начело на полка. От дясната му страна беше Нага, а от лявата – Анджин-сан. Всичко изглеждаше в пълен ред и Бунтаро махна на основната колона да се приближи. Авангардът веднага потегли в тръс, слезе от конете си и се пръсна из платото да охранява платформите. Чак тогава се приближи и Торанага. Нага вдигна високо бойното знаме и четири хиляди гърла изреваха мощно:

– Торанага-а-а!

И се поклониха едновременно.

Ала Торанага не отвърна на поздрава им. Застанал мълчаливо, той внимателно се оглеждаше. Забеляза, че Бунтаро гледа Анджин-сан прикрито, изпод вежди. Ябу бе препасал меч, който той му подари, но изглеждаше притеснен. Поклонът на Анджин-сан беше съвършен, а дръжката на меч му беше отчупена. Кири и най-младата му наложница бяха коленичили, с длани върху рогозките, със смирено сведени глави. За миг погледът му омекна, но веднага след това изгледа неодобрително полка. Всички продължаваха да стоят, сведени в поклон. Не им се поклони, а само кимна кратко с глава и усети тръпката, която премина през самураите, докато се изправяха. Добре, каза си той и пъргаво скочи от

коня си, доволен, че ги е страх от неговата мъст. Един самурай пое юздите и отведе коня, а той обърна гръб на полка и изпотен като всички тях от топлото влажно време, отиде при жените си.

– Е, Кири-сан, добре дошла.

Тя отново му се поклони радостно.

– Благодаря, господарю. Вече мислех, че не ще имам удоволствието да ви видя отново.

– Аз също. – Торанага си позволи да изрази щастието, което го изпълваше. После погледна към младото момиче. – Е, Садзуко-сан? Къде е синът ми?

– С дойката си, господарю – задъхано му отвърна тя, пламнала от удоволствие.

– Моля ви да изпратите някой веднага да го донесе.

– Позволете ми, господарю, аз сама да го донеса.

– Да, разбира се, щом искате – усмихна се Торанага и се загледа по-дире й с обич. После отново се обърна към Кири: – Добре ли си? – попита я много тихо, за да чуе само тя.

– Да, господарю. Много съм щастлива, че ви виждам такъв здрав и силен.

– Отслабнала си, Кири-сан, и си се подмладила.

– А, господарю, извинете, но това не е вярно. Въпреки това ви благодаря, благодаря ви.

Той се засмя.

– На каквото и да се дължи – самота или изоставеност, – много ти отива. Радвам се, че те виждам, Кири-сан.

– Благодаря, господарю. Щастлива съм, че нейното послушание и саможертва отключиха портата на крепостта Осака. За нея би било голямо щастие, ако знаеше, че е успяла.

– Първо да се оправя с тези негодници. По-късно ще си поприказваме. Имаме много неща да си кажем, нали?

– О, да! – Очите й блеснаха. – Синът на небето ще се забави, доколкото разбрах?

– И много мъдро от негова страна.

– Нося ви лично послание от Очиба-сама.

– А, така ли? Добре. Но и то ще трябва да почака. – Торанага помълча. – Достойно ли умря Марико-сан? По собствен избор или случайно, по грешка?

– Тя сама си избра смъртта. Извърши сепуку. Ако не бе постъпила така, щяха да я пленят. Ох, господарю, ако знаете как възхитително се

държа тя през всички онези страшни дни! Каква храброст прояви! Също и Анджин-сан. Ако не беше той, щяха да я хванат жива и да я опозорят. И не само нея – всички щяхме да бъдем пленени и опозорени.

– Да, тези нинджа... – Торанага изпусна въздух през зъби и очите му станаха като връхчетата на иглички дори Кири неволно потрепера. – Ишидо ще плаща за много неща, Кири-сан. А сега ме извини...

И той се качи с тежка стъпка на платформата, издигната за преглед на войските, и седна на възглавничката – отново суров и застрашителен. Телохранителите му незабавно го заобиколиха.

– Оми-сан?

– Да, господарю?

Оми се приближи и се поклони. Изглеждаше поостарял и отслабнал.

– Изпратете Кирицубо-сан до покоите ѝ и се погрижете моите да са в пълен ред. Ще ношувам тук.

Оми се поклони и тръгна да изпълнява задачата, а Торанага със задоволство отбеляза, че внезапната промяна на плана не предизвика дори трепване в погледа му. Добре, помисли си той, Оми се владее или пък шпионите му са успели да докладват, че тайно съм заповядал на Судара и Хиромаци да дойдат тук – така че в никой случай не бих могъл да си тръгна още днес.

Чак сега обърна внимание на полка. По даден от него знак Ябу се приближи и се поклони. Торанага вежливо отвърна на поклона му.

– Е, Ябу-сан, добре сте дошли пак у дома.

– Благодаря, господарю. Позволете ми да ви кажа колко съм щастлив, че се измъкнахте от предателската клопка на Ишидо!

– Благодаря. Същото се отнася и за вас. Нещата не потръгнаха много добре в Осака, а?

– Не. Душевната ми хармония беше нарушена. Надявах се да поведе всички и да доведе безопасно и двете ви жени, и сина ви, а също и Тода-сама, Анджин-сан и екипаж за кораба. Но за жалост бяхме предадени – и там, и тук.

– Да. – Торанага погледна към останките от кораба, които морето равнодушно ближеше. През лицето му като мълния проблесна силен гняв и всички настръхнаха в очакване да избухне. Но той се овладя. – Карма. Да, Ябу-сан, карма. Какво може човек срещу стихииите? Нищо. Виж, небрежността е друго нещо. Но да се върнем на Осака. Бих искал веднага щом разпусна полка и се изкъпя, да чуя всичко, което се е случило – всичко най-подробно.

- Пригответе ми писмен доклад, господарю.
- Добре, благодаря, но преди това бих искал да ми докладвате устно.
- Вярно ли е, че Божественият няма да отиде в Осака?
- Какво ще прави Божественият – е негова лична работа.
- Желаете ли да направите преглед на полка, преди да го разпусна?
- попита Ябу официално.
- Откъде накъде ще им оказвам такава чест? Не ви ли е известно, че са в немилост въпреки капризите на природните стихии?
- Да, господарю. Много се извинявам. Ужасно е, разбира се. – Ябу безуспешно се опитваше да отгатне мислите на Торанага. – Бях ужасен, когато научих за станалото. Изглеждаше ми направо невероятно.
- Така е. Лицето на Торанага отново помръкна и той метна гневен поглед към Нага и строените зад гърба му редици. – Още не мога да проумея как е възможна подобна немарливост. Този кораб така ми трябваше!
- Нага се разтревожи.
- Моля да ме извините, господарю, не желаете ли да направя още едно разследване на случая?
- Че нима не си го разследвал докрай? Какво още можеш да направиш?
- Не знам, господарю. Нищо. Моля да ме извините.
- Разследването ти нали беше най-старателно?
- Да, господарю. Моля да ме извините.
- Не си виновен. Не си бил тук. Нито си отговарял за безопасността на кораба. – Торанага отново се обърна нетърпеливо към Ябу: – Интересно, бих казал дори показателно, че през фаталната нощ бреговият пост, охраната на лагера, стражата на палубата и командувачият са били все хора от Идзу – с изключение на няколко ронини на Анджин-сан.
- Да, господарю. Интересно, но не и показателно, моля да ме извините. Основателно сте наказали отговорните офицери, както и Нага-сан много справедливо е наказал останалите. Моля да ме извините, но веднага след пристигането си предприех мое лично разследване, ала за жалост нямам какво да добавя. Съгласен съм, че е карма – карма е помогнала по някакъв начин на тези проклетни християни. И въпреки това ви дължа извинения.
- А! Казвате, че е било саботаж?
- Няма доказателства, господарю, но бурята и пожарът са прекалено удобни поводи. Пък и един пожар много лесно може да се изгаси.

Моля за извинение.

– Приемам извиненията ви, но междувременно бихте ли ми казали с какво ще заменя кораба? Защото той много ми трябва.

Ябу усети киселини в стомаха си.

– Да, господарю, знам. Много съжалявам, но с нищо не можете да го замените. По време на плаването насам Анджин-сан ми каза, че други бойни кораби щели да пристигнат от неговата страна.

– Кога?

– Той не знае, господарю.

– След година? Десет? Аз имам на разположение само десетина дни.

– Много се извинявам, но не знам. Може би вие ще го попитате, господарю? Торанага за пръв път погледна към Блаторн. Високият англичанин стоеше встрани сам, с помръкнало лице.

– Анджин-сан!

– Да, господарю?

– Лошо, нали? – Торанага посочи развалините на кораба. – Нали?

– Да, много лошо, господарю.

– Кога ще дойдат други кораби?

– Мои кораби, господарю?

– Да.

– Когато Буда пожелае.

– Довечера ще говорим. Сега вървете. Благодаря ви за Осака. Да. Идете на галерата или в селото. Ще разговаряме довечера. Разбирате ли?

– Да, господарю, разбирам. Ще разговаряме довечера. Кога довечера, извинете?

– Ще изпратя човек да ви каже. Благодаря за Осака.

– Само мой дълг. Аз правя много малко. Тога Марико-сама дава всичко. Всичко за Торанага-сама.

– Да.

Торанага почитателно му върна поклона. Анджин-сан тръгна да си върви, но изведнъж спря. Торанага също погледна към отдалечения край на платото. Цуку-сан и послушникът му току-що бяха пристигнали и слизаха от конете си. В Мишима не беше приел свещеника, макар че незабавно го извести по човек за гибелта на кораба, и умишлено го държа в напрежение – да чака, докато той самият види как ще се развият събитията в Осака и дали галерата благополучно ще пристигне в Анджино. Чак тогава реши да го вземе със себе си и да го приеме в

Йокохама. – когато на него му е удобно.

Блакторн се запъти към свещеника.

– Не, Анджин-сан. По-късно, не сега. Идете в селото! – заповяда той.

– Но, господарю! Този човек уби мой кораб! Той враг!

– Вървете там! – посочи Торанага долу към селото. – И чакайте, моля. Довечера ще говорим.

– Моля ви, господарю, този човек...

– Не! Идете при галерата! Веднага!

Това е по-приятно от опитомяването на сокол, възбудено си каза Торанага и за миг мисълта го разсея, но веднага след това отново съсредоточи волята си, за да победи Блакторн. По-приятно е, защото Анджин-сан е не по-малко див и опасен и никой не е в състояние да предскаже какво ще направи в следващия момент – това непознато, неповторимо качество, което не съм срещал в никой друг.

С крайчеца на окоото си забеляза, че Бунтаро бе направил крачка към Анджин-сан – готов и изгарящ от желание да го накара да се подчини. Глупаво, помисли си между другото Торанага, и излишно. Но не отклони погледа си от Блакторн. И победи.

– Да, отивам сега, господарю. Извинете. Отивам сега.

Блакторн избърса потта от лицето и тръгна.

– Благодаря, Анджин-сан – каза Торанага, без да допусне радостта от победата да проличи в говора или по лицето му. Проследи го с поглед, докато се отдалечаваше послушно – яростен, силен, готов да убива, но подвластен на волята на Торанага.

И тогава промени решението си.

– Анджин-сан! – повика го той, решавайки, че е време да пусне сокола да лети свободно и да убива на воля. Последно изпитание. – Идете, ако желаете. Аз смятам, че е по-добре да не убивате Цуку-сан. Но ако желаете да го убие – убийте го. По-добре обаче да не го убивате. – Последните думи изговори бавно, старателно, повтори ги и добави: – *Уакаримасу ка?*

– *Хай.*

Торанага се вгледа в невероятните сини очи, изпълнени със сляпа омраза, и се попита дали тази хищна птица, пусната да ловува, ще убие по негово внушение, или ще кацне отново на юмука му, без да се нахрани.

– *Уакаримасу ка?*

– *Хай.*

Торанага му махна с ръка да върви. Блаторн се обърна и тръгна към Цуку-сан. Бунтаро се махна от пътя му. Ала Блаторн не виждаше никого освен свещеника. Денят сякаш стана по-мрачен, по-задушен.

– Е, Ябу-сан? Какво ще направи според вас? – попита Торанага.

– Ще го убие. Ще го убие, стига да може. Но свещеникът си заслужава смъртта. Всички християнски свещеници заслужават да умрат. Всички християни. Убеден съм, че те са виновни за този саботаж – свещениците и Кияма, макар че не мога да го докажа.

– Залагате ли живота си, че ще убие Цуку-сан?

– Не, господарю – побърза да отвърне Ябу. – Не бих го заложил. Много съжалявам. Той е варварин – и двамата са варвари.

– Ти, Нага-сан, какво ще кажеш?

– На негово място щях да убия и Цуку-сан, и всички останали, стига да имах-вашето позволение. Не познавам друг човек да мрази тъй много и тъй неприкрито. През последните два дни Анджин-сан се държи като луд – само ходи напред-назад, мърмори си нещо под носа, гледа останките от кораба, спи ей там на пясъка, свит на кълбо, почти не се храни... – Нага погледна към Блаторн. – И аз съм на мнение, че корабът не изгоря само от природната стихия. Познавам свещениците и съм убеден, че те стоят зад тази работа – но и аз нямам доказателства. Само знам, че не е от бурята...

– Ще го убие или не?

– Няма да се съдържи. Вижте го как върви... Според мен ще го убие – надявам се да го убие.

– Бунтаро-сан?

Бунтаро се обърна – стиснал тежки челюсти, неизбръснат, заковал крака в земята, с ръка върху лъка.

– Посъветвахте го да не убива Цуку-сан – значи, не желаете да видите свещеника мъртъв. Но на мен, господарю, ми е все едно дали ще го убие, или не. Интересува ме само дали на вас това ви е безразлично. Да го спра ли, ако понечи да не ви се подчини? Много лесно ще го улуча.

– Гарантирате ли само да го раните?

– Не, господарю. Торанага се засмя.

– Няма да го убие. Ще крещи, ще беснее, ще съска като змия, ще раздрънка меча си, а Цуку-сан ще бъде обзет от „свещен“ гняв, без капка страх, и ще му изсъска в отговор: „Всичко е божия воля! Аз нямам нищо общо с гибелта на кораба ви!“ Тогава Анджин-сан ще го нарече „лъжец“, Цуку-сан ще бъде обзет от още по-силен гняв, ще повтори твърдението си и двамата ще се намразят за двадесет човешки живота.

Но никой няма да умре. Поне сега.

– Откъде знаете, татко? – възкликна Нага.

– Не го знам със сигурност, синко, но според мен нещата ще се развият точно така. Много е важно да изучаваш човека – важните хора. Приятели и врагове. За да ги разбираш. А те и двамата са важни за мен. Нали, Ябу-сан?

– Да, господарю – внезапно се разтревожи Ябу.

Нага метна бърз поглед към Блакторн. Той продължаваше да се приближава към Цуку-сан, без да бърза. Ето че беше само на петдесет-шестдесет крачки от свещеника, който го чакаше начело на хората си, а вятърът развяваше оранжевата му роба.

– Но, татко, те и двамата не са страхливци. Защо тогава... Как ще излязат тогава с чест от това положение?

– Няма да го убие по три причини. Първо, защото Цуку-сан не е въоръжен и няма да се бие с него, дори и с голи ръце. А моралният им кодекс забранява да убиват невъоръжени хора – това означава позор и е порицано от християнския им бог. Второ, защото е християнин. И трето, защото аз реших, че моментът не е подходящ.

– Моля да ме извините, господарю – намеси се Бунтаро. – Разбирам третата и дори първата причина, но нали се мразят, защото и двамата се смятат един друг не за християни, а за поклонници на сатаната? Нали така се казва?

– Да, но този техен Исус е проповядвал, че трябва да прощаваш на враговете си. Това означавало да си християнин.

– Ама че глупаво! – не се стърпя Нага. – Няма нищо по-глупаво от това да прощаваш на враговете си.

– Съгласен съм – каза Торанага и погледна към Ябу. – Глупаво е да прощаваш на враговете си, нали, Ябу-сан?

– Да – промълви тихо Ябу.

Торанага погледна към двете фигури в далечината, които вече се бяха доближили, и започна да ругае наум лекомислието си. И двамата много му трябваха – все още – и нямаше защо да рискува. Пусна Анджин-сан за свое лично удоволствие, а не за да убие, и сега съжаляваше. Затаи дъх като останалите. Но всичко протече точно тъй, както той бе предвидил – сблъсъкът беше кратък, остър и злобен, виждаше се дори от това голямо разстояние. И той изпита огромно облекчение. Взе да си вее с ветрилото. Какво не би дал да разбере думите, разменени между двамата мъже, да се увери доколко е бил прав. След малко Анджин-сан обърна гръб и си тръгна, а Цуку-сан избърса потта от челото си с цветна

книжна кърпичка.

– И-и-и! – извика възхитено Нага. – Изключено е да загубим, ако вие ни командувате.

– Нищо не е изключено, синко. Всичко е карма. – После настроението му се промени. – Нага-сан, нареди на всички самураи, които дойдоха с галерата от Осака, да се явят при мен.

Нага хукна да изпълнява заповедта.

– Ябу-сан, доволен съм, че се завърнахте благополучно. Разпуснете полка, а след вечеря ще поговорим. Ще изпратя да ви повикат.

– Разбира се, господарю, благодаря. Ябу се поклони и си тръгна.

Торанага махна на телохранителите си да се отдръпнат, за да не слушат какво се говори, и загледа изпитателно Бунтаро. Той беше неспокоен. Накрая не издържа и попита:

– Моля, господарю?

– Преди време ми поискахте главата му...

– Да, господарю, да.

– Е?

– Той... ме наскърби тогава, в Анджино. Още... се чувствавам посрамен.

– Заповядвам ви да забравите този срам.

– В такъв случай той не съществува, господарю. Но тя ми изневери с него и това не може да се забрави, нито прости – докато той е жив. Имам доказателства. Искам смъртта му. Още сега. Той... Моля ви, господарю, за какво ви е вече, като няма кораб?

– Какви доказателства имате?

– Всички знаят. По пътя от Йокосе. Говорих с Йошинака. Всички знаят! – настоя той нацупено.

– Йошинака ги е видял в леглото? Обвини ли я в изневяра?

– Не, но ми каза... – Бунтаро вдигна изпълнен с остра болка поглед.

– Знам и това ми стига. Моля ви да изпълните заветното ми желание. Досега нищо не съм искал от вас.

– Той ми е нужен жив. Ако не беше той, нинджа щяха да я заловят жива и да я опозорят, а следователно и вас.

– Заветното ми желание – повтори Бунтаро. – Моля ви. Кораба му го няма... Той ви свърши вече работата, която очаквахте. Моля ви.

– Аз пък имам доказателства, че не ви е мамила.

– Извинете, но какви са доказателствата?

– Слушайте! Това е само за вашите уши – така се разбрахме с нея. Аз ѝ заповядах да се сближи с него. Вярно е, че бяха приятели. Анджин-

сан я боготвореше, но не ви е мамил с нея, нито тя вас с него. В Анджи-ро, малко преди земетресението, тя първа предложи да отиде в Осака и да освободи заложниците, като се опълчи срещу Ишидо на публично място, и после предизвика кризисно положение, като извърши сепуку. През този ден аз ре...

– Значи, всичко е било решено още тогава?

– Разбира се. Кога най-сетне ще проумеете? През същия този ден аз ѝ заповядах да се разведе с вас.

– Моля, господарю?

– Да се разведе. Какво неясно има?

– Да, но...

– Да се разведе? Години наред ви влудяваше, години наред вие се отнасяхте отвратително с нея. Я си спомнете как постъпихте с дойката и дамите ѝ! Казах ви изрично, че ми е крайно необходима, за да превежда на Анджин-сан, а вие въпреки това си изтървахте нервите и я пребихте от бой! За малко дори да я убиете, така ли беше?

– Да, моля за извинение.

– Значи, беше дошъл моментът да сложим край на тази женитба. Затова заповядах да се прекрати. Още тогава.

– Тя ли помоли за развод?

– Не. Аз така реших и заповядах. Марикио-сан ме помоли обаче да оттегля заповедта си. Отказах. Тогава тя каза, че по-скоро ще извърши сепуку без мое съгласие, отколкото да допусне да бъдете посрамен по този начин. Наредих ѝ да се подчинява. Тя отказа. Жена ви ме принуди мен, законния си господар – продължи Торанага сърдито, – да оттегля заповедта си за момента и да я издам отново чак след Осака, като и двамата знаехме, че Осака означаваше нейната смърт. Сега разбрахте ли?

– Да, разбрах.

– А в Осака Анджин-сан спаси честта ѝ и честта на моите жени и на най-малкия ми син. Ако не беше той, и те, и всички други заложници щяха да са все още в Осака, а аз сега да съм мъртъв или в ръцете на Икава Джикю – най-вероятно окован във вериги като най-обикновен престъпник.

– Моля да ме извините... но защо го е направила? Тя ме ненавиждаше. Защо тогава е отложила развода? Може би заради Саруджи?

– Заради честта ви. Така разбираше дълга си. Жена ви беше толкова загрижена за вашата чест – дори след смъртта си, – че споразумението ни гласеше всичко да остане между нас тримата. Никой друг да не знае – нито Анджин-сан, нито синът ѝ. Никой – нито дори християнският ѝ

изповедник.

– Какво...

Торанага отново му обясни. Най-сетне на Бунтаро му стана ясно и той го освободи. Настъпи дългоочакваният момент, когато можеше да стане и да се разкърши, изтощен от всичко, което бе свършил, откак пристигна. Слънцето все още беше високо в небето, макар че беше вече следобед. Умираще от жажда. Прие чаша студен чай от личния си телохранител и отиде да се разходи по брега. Свали прогизналото си от пот кимоно и влезе в морето да поплува. Водата беше чудесна и се усети освежен. Поплува и под вода, но не се задържаше дълго под повърхността, за да не тревожи телохранителите си. Полежа и по гръб, загледа в небето, събирайки сили за дългата нощ, която му предстоеше.

Ах, Мариико, мислеше той, каква прекрасна жена си ти! Да – си, защото съм сигурен, че ще живееш вечно. Дали си при твоя християнски бог в християнския си рай? Надявам се, че не. Иначе много жалко. Надявам се, че духът ти просто изчаква четиридесетте дни на Буда, за да се прероди някъде тук. Ще се моля да попаднеш в моето семейство. Моля те. Само че нека пак да си жена, а не мъж. Не можем да си позволим да бъдеш мъж. Прекалено си прекрасна, за да се прахосаш като мъж.

Той се усмихна. В Анджироско всичко се бе случило точно така, както го предаде на Бунтаро, с едно изключение – тя не го помоли да оттегли заповедта си.

– И как би ме принудила да направя нещо, което не желая? – попита той небето. Но тя наистина го помоли най-почтително и коленопреклонно да не обявява публично развода, преди да се е завърнала от Осака. Сигурно щеше да извърши сепуку, ако ѝ бях отказал, каза си той. Щеше да настоява. Да, щеше да настоява и това би погубило всички. Като се съгласих предварително, аз просто си спестих излишни неприятности, а на нея – излишен срам и излишни спорове. А като продължавам да държа развода в тайна – както тя би искала, убеден съм в това, – печелят всички. Радвам се, че се съгласих с нея, каза си той доволно и се засмя гръмко. Лека вълна го преобърна и той се нагълта със солена вода.

– Добре ли сте, господарю? – разтревожи се телохранителят му, който плуваше наблизо.

– Да, разбира се. – Торанага се закашля отново, плю и си каза: така ти се пада, друг път не бъди толкова самодоволен. Втора грешка за днес. Погледна към овъглените останки на кораба и извика на телохранителя: – Хайде да се състезаваме!

Състезание с Торанага значеше истинско състезание. Веднъж един от генералите му нарочно се остави да бъде победен – с надеждата да спечели благоволенieto му. Тази грешка му струваше скъпо.

Телохраниителят спечели, Торанага го поздрави и се хвана за една от гредите на „Еразъм“, изчака да се нормализира дишането му и започна да оглежда кораба с огромно любопитство. Спусна се под вода да види и кила. Когато задоволи интереса си, излезе на брега и се прибра освежен в лагера.

За него имаше построена временна къща – на подходящо място, под широк сламен покрив, поддържан от яки бамбукови дирекци. Хартините стени и паравани бяха върху повдигнат дървен под, застлан с розки. Постовете вече се бяха разположили наоколо. Имаше също така стаи за Кири, Садзуко, слугите и готвачите, свързани помежду си с лабиринт от пътеки.

За пръв път видя детето си. Садзуко, разбира се, не беше така не тактична да го донесе веднага на платото, защото би могла да попречи на обсъждането на важни въпроси – какъвто беше всъщност случаят – въпреки изричното му разрешение.

Детето много му хареса.

– Чудесно момченце! – възкликна той самодоволно, като го държеше много опитно и сигурно. – А вие, Садзуко, изглеждате по-млада и хубава от всякога. Трябва незабавно да имаме още деца. Майчинството много ви отива.

– Ах, господарю, така се боях, че вече няма да ви видя и няма да мога да ви покажа вашия син! Как щяхме да се измъкнем от този капан...

– Я го вижте какъв е красавец! Другата седмица ще построя в негова чест един храм и ще го даря с... – Той млъкна и отрязва наполовина цифрата, която първо му хрумна, а след това още веднъж я преполови. – С двадесет коку годишно.

– Ах, господарю, колко сте щедър! И тя се усмихна невинно.

– Щедър съм – съгласи се той. – И това е предостатъчно за някой жалък жрец да казва от време на време: „В името на Амида Буда.“

– О, да, господарю. А ще бъде ли храмът близо до крепостта в Йедо? Ще е хубаво, ако край него минава поточе или река!

Той неохотно даде съгласието си, макар че подобен парцел земя би струвал далеч повече, отколкото му се даваше за тази моментна прищявка. Но момчето е чудесно, каза си той, така че мога да си позволя малко щедрост през тази година.

– Благодаря ви, господарю...

Садзуко млькна. Към тях с бързи стъпки се приближаваше Нага.

– Моля да ме извините, татко, но как бихте желали да приемете самураите от Осака? Един по един или всички наведнъж?

– Един по един.

– Добре, господарю. Свещеникът Цуку-сан също моли за среща, когато ви е удобно.

– Предай му, че в най-скоро време ще изпратя да го повикат.

Торанага продължи да разговаря с наложницата си, но тя незабавно – макар и крайно учтиво – помоли да я извини: знаеше много добре, че той би предпочел още сега да приключи със самураите. Торанага настоя тя да остане, но момичето пак помоли да си тръгне и той я пусна.

Започна старателно да разпитва хората, да пресява разказите им, като от време на време извикваше по някой самурай за втори път, за да свери версията му с тази на току-що разпитания. До залез слънце получи много ясна представа за онова, което се бе случило или по-скоро което те смятаха, че се бе случило. След това вечеря леко и набързо – първото му ядене за деня – и повика Кири, а телохранителите отпрати, за да не чуват разговора им.

– Преди всичко ми разкажи какво си направила и какво си видяла, Кири-сан. Нощта беше вече напреднала, когато тя свърши, макар да се бе подготвила предварително за тази среща.

– И-и-и! – възкликна той. – Всичко е висяло на косъм, Кири-сан! На косъм!

– Прав сте – отвърна Кири, скръстила ръце в широкия си скут. И добави с обич: – Всички богове – и големи, и малки – са ви закриляли, господарю, и нас също. Моля да ме извините, че се бях усъмнила и във вас, и в крайния изход. Боговете са бдели над нас.

– И на мен така ми изглежда – до голяма степен.

Торанага се загледа в нощта. Пламъците на факлите трептяха от морския бриз, който прогонваше насекомите и правеше вечерта още по-приятна. В небето грееше ясен месец, а по повърхността му се виждаха по-тъмни петна. Той се запита разсеяно дали това не е земя, а останалото – сняг и лед, за какво служи луната и кой ли живее на нея... Ех, колко неща искам да науча, въздъхна Торанага.

– Мога ли да ви задам един въпрос, Тора-сан?

– Какъв въпрос, Кири?

– Защо ни пусна Ишидо? Каква е истината? Можеше и да ни задържи, нали? Аз на негово място точно така бих постъпила – никога не бих

освободила такива заложници. Защо тогава ни пусна?

– Първо ми кажи какво е посланието на Очиба.

– Тя каза: „Моля предайте на Торанага-сама, че аз много бих искала той да уреди по някакъв начин разногласията си с наследника. А като доказателство за добронамереността на наследника бих желала да му съобща думите, които той нееднократно е повтарял – че не желае да поведе войските си срещу своя чичо, господаря на Кван...“

– Нима каза подобно нещо?

– Да, каза го.

– Но тя не може да не знае – и Ишидо също, – че ако Яемон тръгне срещу мен, аз неминуемо ще загубя.

– Това са думите й, господарю.

– И-и-и! – Торанага сви мазолестия си юмрук и удари с него по розките. – Ако това предложение е искрено, а не някаква хитрост, то аз съм изминал вече половината път за Киото, ако не и повече!

– Така е.

– И срещу каква цена?

– Не знам. Нищо друго не каза. Това беше всичко – като изключим поздравите и благопожеланията, които изпраща на сестра си.

– Какво мога аз да дам на Очиба. Какво тя няма, че очаква да го получи от мен? Осака е нейна, съкровищата са нейни, Яемон винаги е бил за мен наследник на империята... Тази война е напълно излишна. Каквото и да се случи, след осем години той ще стане куампаку. Аз нямам какво повече да й предложа.

– Да не би да иска да се ожените за нея? Но Торанага енергично заклати глава.

– Изключено! Никога не би се омъжила за мен.

– За нея обаче това е най-доброто разрешение на всичките й проблеми.

– И през ум не би й минало. Очиба да ми стане жена? Та тя на четири пъти моли тайко да ме накара да отпътувам Отвъд.

– Да, но тогава тайко беше още жив.

– Аз с нищо не мога да допринеса, за да укрепя империята, да запазя мира и да направя Яемон куампаку. А тя иска само това.

– Женитбата би осигурила онаследяването. А тя няма друга цел в живота си. Торанага отново се загледа в луната, но този път умът му беше зает със загадката Очиба и той си спомни отново думите на Йодокото, казани в Осака. Но тъй като не можа да си отговори веднага, отложи въпроса, за да се заеме с по-неотложните проблеми.

– Според мен отново е започнала да плете интриги и това е поредната ѝ хитрина. Кияма каза ли ти, че варварският кораб е бил подпален?

– Не, господарю. Торанага се намръщи.

– Това ме изненадва, защото вече е знаел. Съобщих на Цуку-сан веднага щом самият аз научих. А той незабавно изпрати пощенски гълъб, макар че известието му само потвърди нещо, което вече са знаели.

– Предателството трябва все пак да бъде наказано. Както подстрекателите, така и онези глупаци, които са допуснали пожара.

– Ако имаме търпение, всеки ще си получи заслуженото, Кири-сан. Според християнските свещеници това било „пръст божи“.

– Какво лицемерие! Глупаво, нали?

– Да. – От една страна много глупаво, помисли си Торанага, но не и от друга. – Е, Кири-сан, много ти благодаря. Толкова се радвам, че си жива и здрава. Тази нощ ще останем тук. А сега те моля да ме извиниш. Изпрати да повикат Ябу, а като дойде, поднеси ни чай и саке и после ни остави сами.

– Да, господарю. А мога ли да задам въпроса си?

– Същият ли е?

– Да, господарю. Защо ни пусна Ишидо?

– Отговорът, Кири-сан, е – не знам. Според мен е сбъркал. Тя се поклони и доволна се оттегли.

Ябу си тръгна посред нощ. Торанага му се поклони на сбогуване като на равен и отново му благодари за всичко. Беше го повикал да го извести за тайния военен съвет, свикан за другия ден, да потвърди назначаването му за генерал на мускетния полк и да му обещае още веднъж Тотоми и Суруга – веднага щом ги завоюват.

– Полкът придобива жизнено важно значение на този етап, Ябу-сан – изтъкна Торанага. – Вие единствен отговаряте за неговата бойна готовност. Оми-сан ще ни служи за свързка. Използвайте Анджин-сан и всичко, което знае. Ясно ли е?

– Да, господарю, всичко ми е ясно. Мога ли най-смирено да ви благодаря?

– Вие ми направихте голяма услуга, като ми върнахте живи и здрави жените, моя син и Анджин-сан. Много е неприятно онова, което се случи с кораба, но какво да се прави – карма. Може би скоро ще имаме щастието да пристигне друг такъв кораб. Лека нощ, приятелю.

Торанага бавно засърба чая си. Усещаше се страшно изморен.

– Нага-сан?

– Да, господарю.

- Къде е Анджин-сан?
- Някъде около останките на кораба, заедно с част от васалите си.
- И какво прави там?
- Само го гледа. – Нага се чувствуваше притеснен от втрещения поглед на баща си. – Моля да ме извините, не бива ли да бъде там?
- Какво? А, не, няма значение. А Цуку-сан къде е?
- В една от къщите за гости.
- Каза ли му, че искаш да станеш християнин след Нова година?
- Да, господарю.
- Добре. Иди го извикай.

Само след минута-две високият слаб свещеник се зададе по пътека-та, осветена от факлите. Изпитото му лице беше набраздено от дълбоки бръчки, но в черната му коса не се виждаше нито един бял косъм. Торанага изведнъж ясно си спомни Йокосе.

- Търпението е от много голямо значение, нали, Цуку-сан?
- Да, при всички обстоятелства. Но защо ми казвате това, господарю?
- Нищо, спомних си Йокосе. Сега всичко е тъй различно от тогава, а беше толкова наскоро.
- Да, така е. Неведоми са пътищата господни, господарю. Много съм доволен, че все още сте на ваша територия.
- Искали сте да се срещнете с мен? – попита Торанага, като си вееше с ветрилото и тайно завиждаше на свещеника, че нямаше корем и имаше дарба за езици.
- Искях само да се извиня за случилото се.
- Какво ви каза Анджин-сан?
- Безброй сърдити думи и обвинения, че аз съм му бил подпалил кораба.

- Това вярно ли е?
- Не, господарю.
- Кой тогава?
- Пожарът беше причинен от стихийно природно бедствие. Извила се буря и корабът се запалил.
- Не, природата няма нищо общо е това. Значи, твърдите, че нито вие, нито свещениците, нито кой да е християнин има пръст в пожара?
- О, не, господарю, имам пръст в тази работа. Толкова много молитви прочетох! Кълна се В Христа – според мен корабът беше оръдие на сатаната. Многократно съм го повтарял. Знам, че вашето мнение е различно и отново моля за прошка, задето ви се противопоставям в това

отношение. Но нищо чудно стихията и бедствието да са помогнали, а не да са навредили.

– Нима? По какъв начин?

– Делегатът-посетител вече не е с раздвоено внимание и ще може да се съсредоточи върху Кияма-сама и Оноши-сама.

– Тези приказки съм ги чувал и преди – срязва го Торанага. – Каква действителна помощ може да ми окаже главният християнски жрец?

– Господарю, имайте доверие на... – започна Алвито, но промени решението си и продължи искрено: – Моля да ме извините, но аз чувствавам с цялото си сърце, че ако се доверите на господата бог, той неминуемо ще ви помогне.

– Доверявам му се, но най-много доверие имам на Торанага. А междувременно разполагам със сведения, че Ишидо, Кияма, Оноши и Дзатаки са свикали войските си. Ишидо ще излезе срещу мен с триста-четиристотин хиляди души.

– Делегатът-посетител изпълнява поетото към вас обещание, господарю. В Йокосе трябваше да ви докладвам за неуспеха му, но сега има голяма надежда.

– Голата надежда няма да ми помогне срещу мечовете.

– Да, но с божията помощ може да се победи и най-многобройният враг.

– Да, ако бог съществува. – Гласът на Торанага се изостри още повече. – За каква надежда ми говорите?

– Не знам с точност, господарю. Но нали Ишидо излиза да се бие срещу вас? И напусна крепостта Осака. Това не е ли пак божия воля?

– Не е. Но, значи, разбирате какво означава това негово решение?

– О, да, много добре. И съм убеден, че и Делегатът-посетител също разбира.

– Нима твърдите, че това е негово дело?

– О, не, господарю. Но все пак е факт.

– Не е изключено Ишидо да промени решението си и да назначи Кияма за главнокомандуващ, а той самият да се укрие в Осака и да пусне срещу мен Кияма и наследника.

– На този въпрос не мога да отговоря, господарю. Но ако Ишидо напусне Осака, това ще е истинско чудо, нали?

– Нима твърдите най-сериозно, че за това също има заслуга вашият християнски бог?

– Не. Но може да има. Аз твърдо вярвам, че нищо не може да се случи без негово знание.

– Дори и след смъртта си не научаваме нищо за съществуването на какъв да е бог.

– И Торанага добави рязко: – Разбрах, че Делегатът-посетител е напуснал Осака.

С удоволствие забеляза как през лицето на Цуку-сан премина сянка. Тази новина я научи същия ден, когато тръгна от Мишима.

– Да – отвърна свещеникът, леко уплашен. – Замина за Нагасаки, господарю.

– За тържественото погребение на Тода Марико-сама, нали?

– Да. Ах, господарю, вие всичко знаете. Ние сме глина върху грънчарско колело, което вие въртите.

– Не е вярно. И мразя празните ласкателства. Нима забравихте?

– Не, господарю, моля да ме извините. Не исках да ви лаская. – Алвито беше още повече нащрек, съвсем посърнал. – Имате ли нещо против специалната литургия в памет на Тода-сама, господарю?

– Безразлично ми е. Тя беше изключителна личност и примерът ѝ заслужава всички възможни почести.

– Да, господарю. Благодаря ви. Делегатът-посетител ще остане доволен. За него службата е от голямо значение.

– Разбира се. Тъй като тя беше мой васал и християнка, примерът ѝ няма да остане незабелязан от останалите християни. Или от онези, които възнамеряват да се покръстят. Така ли е?

– Убеден съм в това. Пък и как може да остане незабелязан? Напротив – тя заслужава големи почести за саможертвата си.

– Защото е дала живота си, за да живеят други ли? – кратко попита Торанага, без да споменава думите сепуку или самоубийство.

– Да.

Торанага се усмихна вътрешно. От вниманието му не убягна фактът, че Цуку-сан нито веднъж не спомена другото момиче – Ачико Кияма. Нито дума за нейната храброст, смърт или погребение, което също щеше да бъде много тържествено.

– Значи, не знаете кой е заповядал или подпомогнал опожаряването на моя кораб? – остро запита той.

– Не, господарю. Освен да съм допринесъл с молитвите си – друго не знам.

– Разбрах, че строежът на църквата ви в Йедо напредва добре.

– Да, господарю. Още веднъж ви благодаря.

– Е, Цуку-сан, надявам се, че усилията на върховния жрец на християните скоро ще се увенчаят с успех. Но се нуждая от нещо повече от

надежда и освен това имам добра памет. А сега ще ви помоля да ми послужите като преводач. – Торанага веднага усети как свещеникът настръхна. – Няма от какво да се страхувате.

– Не се боя от него, господарю. Моля да ме извините – просто не ми се иска да съм близо до него.

Торанага се изправи.

– Ще ви помоля да се отнасяте с уважение към Анджин-сан. Неговата храброст изигра огромна роля и той не един път е спасявал живота на Марико-сама. Освен това сега не е на себе си – и има защо. Загубата на кораба... нали разбирате?

– Да, да, много съжалявам.

Торанага тръгна пред него по брега, а телохранителите им осветяваха пътя с факли.

– Кога ще получа доклада на главния ви жрец за инцидента с пренасянето на пушките?

– Веднага щом получим необходимите данни от Макао.

– Моля да му предадете, че желая да ускори проучването си.

– Да, господарю.

– И кои са били въпросните даймио-християни?

– Дори и да е имало замесени даймио, господарю, на мен това не ми е известно. Моля да ме извините.

– Жалко, че не знаете нищо по въпроса, Цуку-сан. Това би ми спестило много време. На доста даймио би им било интересно да научат истината за този случай.

Ех, Цуку-сан, мислеше Торанага. Че знаеш – знаеш, и стига да поискам, бих могъл да те притисна. Ще се гърчиш и ще се извиваш като змия, но в края на краищата, като ти заповядам да се закълнеш в християнския си бог, ще ми кажеш: „Кияма, Оноши и може би Харима.“ Но не е дошъл моментът. Поне засега. Не е дошъл моментът да разберете, че според мен вие, християните, нямате нищо общо с пожара на кораба. Нито Кияма, нито Харима, нито дори Оноши. Всъщност съм сигурен. Но не е било и божие дело. Беше дело на Торанага.

Точно така! Защо? – ще попитате вие.

Кияма много мъдро отхвърли предложението, което му направих в писмото, предадено му от Марико. Трябваше му доказателство за моята искреност. А какво можех да му дам освен кораба и варварина? Какво можех да му предложа от нещата, които вдъхваха ужас на вас, християните? Очаквах, че може да загубя и кораба, и варварина, макар че загубих само кораба. Днес в Осака мои посредници ще предадат на Кияма и

на главния ви жрец, че това е безвъзмезден подарък от мен, доказателство за моята искреност, за това, че нямам нищо против християнската църква, а само против Ишидо. Добро доказателство, нали?

Да, но ще можеш ли изобщо да имаш някога доверие на Кияма? – ще попитате, и то с право.

Не. Но Кияма е преди всичко японец и след това християнин. А вие непрекъснато забравяте това. Кияма ще повярва на моята искреност. Подаръкът ми е абсолютен – като примера на Марико и храбростта на Анджин-сан.

Как подпалих кораба ли? – ще попитате може би.

Какво значение има това за вас, Цуку-сан? Стига ви фактът, че съм го сторил. И никой не го знае освен мен, няколко много доверени хора и самият подпалвач. Кой е той ли? Ишидо използва нинджа, защо и аз да не направя същото? Аз обаче наех само един и успях. А Ишидо се провали.

– Глупаво е да се провалиш – произнесе той на глас.

– Моля, господарю? – стресна се Алвито.

– Глупаво е да не се потули подобна тайна. Имам пред вид пренасянето на мускетите – рязко каза Торанага. – И освен това да се подстрекават даймио-християни на бунт срещу законния им господар тайко. Така ли е?

– Да, господарю, прав сте.

– Знам, че съм прав, Цуку-сан.

Торанага остави разговорът да замре, тъй като Цуку-сан очевидно беше силно възбуден и вече готов да превежда.

Стигнаха брега и Торанага пак вървеше уверено напред в тъмнината, забравил за силната си умора. Като минаваха покрай набучените глави, забеляза, че Цуку-сан се прекръсти уплашено, и си помисли: колко е глупаво да бъдеш суеверен... а също и да не се боиш от нищо.

Васалите на Анджин-сан вече бяха наскочали и му се кланяха – много преди Торанага да наближи. Но не и Анджин-сан. Той не помръдна – продължи да седи с поглед, втренчен навътре в морето.

– Анджин-сан! – внимателно го повика Торанага.

– Да, господарю... – Блаторн излезе от унеса си и се изправи на крака. – Извинете, искате да говорим сега?

– Да, ако обичате. Водя Цуку-сан, защото искам да се разбера добре. Разбирате ли? Бързо и ясно.

– Да. – Торанага забеляза в светлината на факлите колко са неподвижни очите на Анджин-сан и че е изтощен до крайност. Погледна към

Цуку-сан. – Дали разбра какво му казах?

Свещеникът заговори и Торанага се заслуша в отвратителните звуци на този език. Анджин-сан кимна, но погледът му все така обвиняваше.

– Да, господарю – отвърна свещеникът.

– А сега започнете да превеждате както преди. Само това, което казвам. Слушайте, Анджин-сан, доведох Цуку-сан, за да можем да разговаряме бързо и без да губим смисъла на нито една дума. Това е тъй важно за мен, че ви моля да имате търпение. Струва ми се, че това е най-добрият начин.

– Да, господарю.

– Вие, Цуку-сан, се закълнете първо във вашия християнски бог, че нито дума от разговора ни няма да излезе от вашата уста. Като на изповед. Също толкова свещена клетва. Много е важно.

– Но, господарю, това не е...

– Направете го! В противен случай завинаги ще оттегля подкрепата си от вас и от църквата.

– Добре, господарю. Кълна се в бога.

– Така, благодаря ви. Обяснете му сега какво си казахме. – Алвито се подчини и чак тогава Торанага се отпусна върху пясъка и замаха с ветрило да отпъди нахалните нощни насекоми. – А сега, Анджин-сан, моля ви да ми разкажете какво се случи в Осака.

Блакторн започна колебливо, но умът му постепенно взе да се освобождава от всичко изживяно и думите рукнаха като порой. Отец Алвито едва успяваше да превежда. Торанага го слушаше мълчаливо, без да го прекъсне нито веднъж, и само от време на време, когато беше необходимо, изръмжаваше окуражително, но ненадрапчиво. Беше чудесен слушател.

Блакторн свърши едва призори. Торанага научи всичко, каквото можеше да научи. Всичко, което Анджин-сан можеше да му каже – поправи се той. Свещеникът също го научи, но Торанага беше убеден, че в тези сведения няма нищо, което католиците или Кияма можеха да използват срещу него или Марико, или дори срещу Анджин-сан, който вече не обръщаше никакво внимание на свещеника.

– Значи, сте сигурен, че португалският капитан щеше да ви изгори жив?

– Абсолютно съм сигурен. Ако не беше езуитът. В неговите очи аз съм еретик, а се смята, че огънят пречиства по някакъв начин душата.

– А защо ви спаси Делегатът-посетител?

– Не знам. Нещо във връзка с Марико-сама. Без кораба си аз не мога да им навреда. Те и сами щяха да се сетят, но тя, изглежда, ги е подучила как да го сторят.

– Как Така? Какво може да знае тя за подпалването на кораби?

– Не мога да ви кажа. Нинджа нали успяха да проникнат в крепостта? Значи, могат да проникнат и тук. Пожарът на кораба ми беше саботаж и нищо друго! Тя е била при Делегата-посетител в деня на своята смърт. Според мен му е казала как да подпали „Еразъм“ – в замяна на моя живот.

– Грешите, Анджин-сан. Благодаря ви, Цуку-сан – освободи Торанага свещеника. – Благодарен съм ви за услугата. Моля ви сега да отидете да си починете.

– Да, господарю, благодаря. – Алвито се поколеба. – Извинявам се за поведението на нашия капитан. Хората се раждат грешни и повечето живеят в грях, макар да са християни.

– Християните са родени в грях, но не и ние. Ние сме цивилизован народ и знаем какво е грехът – не сме неуки селяни, които нищо не разбират. И въпреки това Цуку-сан, на мястото на вашия капитан аз не бих изпуснал от ръцете си Анджин-сан. Решението е било военно и съвсем правилно. Според мен горчиво ще съжалява за това, че не е настоял, а също и вашият Делегат-посетител.

– Желаете ли да превода това, господарю?

– Не, то беше само за вашите уши. Благодаря ви за помощта.

Торанага отвърна на поклона на свещеника и нареди на няколко души да го изпратят до къщата, в която беше отседнал. След това се обърна към Блаторн:

– Анджин-сан! Първо ще плуваме.

– Господарю?

– Ще плуваме.

Торанага се съблече и нагази във водата. Вече се развиделяваше. Блаторн и телохранителите го последваха. Торанага енергично заплува навътре в морето, но след това се обърна и заобиколи останките на кораба. Блаторн го следваше, освежен от хладната вода. Торанага сви към брега. Слугите вече държаха хавлиените кърпи и чистите кимона, бяха приготвили чай, саке и храна.

– Яжте, Анджин-сан.

– Извинете, не съм гладен.

– Яжте!

Блаторн преглътна няколко хапки, но започна да му се повдига.

– Много се извинявам.

– Това е глупост. И слабост. Слаб сте като чесьноядец. Това е недостойно за един хатамото.

Торанага повтори думите си. После посочи опожарения кораб, като съзнаваше, че сега вече цялото внимание на Анджин-сан е съсредоточено върху думите му.

– Това е нищо. *Шигата га най*. Не е важно. Слушайте: Анджин-сан е хатамото, нали? Не е чесьноядец. Разбирате ли?

– Да. Извинете.

Торанага направи знак на телохранителя си и той му подаде запечатан свитък.

– Чуйте, Анджин-сан. Преди Марико-сан да тръгне за Осака, тя ми даде това. Каза – ако сте жив, да ви го дам.

Блакторн взе протегнатия свитък и след секунда колебание счупи печата.

– Какво пише в писмото, Анджин-сан? – попита Торанага. Марико пишеше на латински.

„Обичам ви. Ако прочетете тези редове, значи съм мъртва в Осака и може би – по моя вина – и вашият кораб също е мъртъв. Може би ще бъда принудена да пожертвувам най-скъпото в живота ви заради моята вяра, за да защитя църквата, но най-вече за да спася живота ви, който за мен е по-скъп от всичко на света – по-скъп дори от интересите на моя господар Торанага-сама. Може да бъда принудена да направя този избор, любов моя – вие или корабът ви. Моля да ме извините, но избирам живота ви. Корабът, така или иначе, е обречен – с вас или без вас. Ще го предам на враговете ви, за да живеете. Този кораб е нищо. Постройте си друг. Можете да го направите – нали сте учили не само да управлявате кораби, но и да ги строите! Убедена съм, че Торанага-сама ще ви даде на разположение всички майстори-дърводелци и каквото пожелаете – той има нужда от вас и вашите кораби, а аз ви отделям от личните си средства необходимите за това пари. Постройте си нов кораб и нов живот, любов моя. Вземете догодина Черния кораб и живеете вечно. Слушайте, скъпи мой – християнската ми душа се моли да ви срещне в християнския рай, а японската ми хара се моли в следващото си съществуване да бъде нещо, което да ви носи радост и да бъде навсякъде с вас. Простете

ми – но за мен няма нищо по-важно от вашия живот. Толкова ви обичам.“

– Какво пише в писмото, Анджин-сан?

– Много се извинявам, господарю. Мариико-сама пише: корабът не е важен. Пише построите нов кораб. Пише...

– А! Възможно ли е? Възможно ли е, Анджин-сан?

Блакторн видя как очите на Торанага светнаха – той изглеждаше силно заинтригуван.

– Да. Ако имам... – Но не можа да си спомни как беше на японски „дърводелец“.

– Ако Торанага-сама даде хора да правят кораб. Да, мога.

И новият кораб вече започна да придобива конкретни форми в мислите му. По-малък – доста по-малък от „Еразъм“. Около деветдесет-стотонен – с по-голям не би могъл да се справи, защото досега не беше строил сам цял кораб, макар че Олбан Карадок старателно го бе обучил на корабостроително дело. Бъди благословен, Олбан! – възторжено благодареше той на стария си учител. Да, като начало ще започна с деветдесет тона. „Златното руно“ на Дрейк имаше горе-долу такава водоизместимост, а като си спомня само през какви премеждия премина! Ще мога да разположа двадесет оръдия на палубите и това ще е достатъчно, за да... Исусе Христе, оръдията!

Той рязко се извъртя и се вторачи в развалините на кораба, но в следващия миг съзря погледите на Торанага и останалите и осъзна, че досега им е говорил на английски.

– Извинете, господарю. Мисля много бързо. Големи пушки – там на кораб, нали? Трябва да ги взема бързо!

Торанага размени няколко думи с хората си, после пак се обърна към него:

– Самураи казват: всичко от кораба е в лагера. Някои неща извадени от морето по време на отлив. Сега в лагер. Защо?

На Блакторн му олекна.

– Мога направя кораб. Имам големи пушки – убивам враг. Торанага-сама може намери барут?

– Да. Колко дърводелци? Какво трябва?

– Четиридесет дърводелци, ковачи, дъб за греди – имате ли дъб? Освен това желязо, стомана, а ковачница сам ще си построя и ще ми трябва майстор... – Той отново разбра, че говори английски. – Извинете. Пиша на хартия. Внимателно. И мисля внимателно. Моля ви, вие

дадете хора за помощ?

– Всички хора, всички пари, от които имате нужда. Веднага. Корабът ми трябва. Веднага. За колко време ще го построите?

– Шест месеца.

– О! А по-бързо?

– Не, съжалявам.

– По-късно ще говорим още, Анджин-сан. Какво друго казва Марико-сама?

– Малко още, господарю. Дава пари да помогне за кораб – пари на Марико-сама. Също казва: много съжалява, ако... ако тя помогнала мои врагове разрушат кораб.

– Какви врагове? Как да разрушат кораба?

– Не казва кой, не казва как, господарю. Нищо ясно. Само много съжалява. Марико-сама казва *сайонара* – сбогом. Надява се сепуку послужи на Торанага-сама.

– Да, послужи ми много добре.

– Да.

Торанага му се усмихна:

– Радвам се, че сега всичко е добре, Анджин-сан. И-и-и, Марико-сама беше права. Не се тревожете за това – посочи той овъгления корпус.

– Постройте нов кораб – веднага. Боен кораб, нали разбирате?

– Много разбирам.

– Този нов кораб – може ли да победи Черен кораб?

– Да.

– Догодина? Черен кораб?

– Възможно.

– Ами екипажът?

– Моля?

– Моряци?

– Моряци? Артилеристи?

– А! До друга година аз обучавам мои васали. Артилеристи, не моряци.

– Можете да си изберете, които моряци искате – от цяло Кванто.

– Тогава догодина възможно. – Блакторн се усмихна широко. – Догодина възможно? Война? Ще има война?

Торанага сви рамене.

– Война или не – ще опитаме въпреки всичко, нали? Черният кораб е ваша плячка – разбирате ли думата „плячка“? И наша тайна. Само вие и аз. Черен кораб, разбирате ли?

– Свещеници скоро знаят тайна.

– Може би. Но този път няма да има бури, няма да има тайфуни, приятелю мой. И вие ще бдите, и аз ще бдя.

– Да.

– Първо Черен кораб, после вървете у дома. Доведете цяла флота. Разбирате ли?

– Да, много добре.

– Ако загубя – карма. Ако ли не – тогава всичко ще се сбъдне, Анджин-сан. Всичко ще стане, както казахте. Всичко – Черен кораб, посланик, договор, кораби. Разбирате ли?

– Да, благодаря ви.

– Благодарете на Марико-сама. Без нея...

Торанага му се поклони с много топлота – за пръв път като на равен, и си тръгна, придружен от телохранителите си. Васалите на Блаторн се закланяха, поразени от честта, оказана на господаря им.

Блаторн го проследи с поглед. Беше превъзбуден, щастлив. После забеляза храната. Слугите бяха започнали да я прибират.

– Чакайте! Сега храна, моля.

Започна да се храни внимателно, бавно, възпитано, а васалите се надпреварваха да му прислужват. Прехвърляше в ума си огромните възможности, предоставени му от Торанага. Спечели! – ликуваше той и му се прииска да затанцува радостно любимия си „хорнпайп“. Но не го направи. Прочете още веднъж писмото. И отново я благослови.

– След мен! – заповяда, щом се нахрани, и тръгна към лагера, а във въображението си вече чертаеше планове как ще построи бъдещия кораб и как ще разположи оръдията върху палубите. Господи, Исусе Христе, нека Торанага не допусне Ишидо в Кванто и Идзу и благослови, моля те, Марико, където и да е, и нека оръдията да не са ръждясали кой знае колко. Марико имаше право: „Еразъм“ бе обречен – независимо дали с мен или без мен. Тя ми върна живота. Сега ще си построя нов живот, нов кораб. Деветдесет тонен. Ще бъде с остър нос, неударим, пъргав като хрътка, по-маневрен от „Еразъм“, с високомерно вирнат бушприт, а под него, на носа, изящно издялана женска фигура с лице, съвсем като нейното – с прекрасни дръпнати очи и красиви скули. Моят кораб ще... Господи, та аз ще мога да спася от тази развалина около един тон материали! Ще използвам част от кила, някои шпанхоути, да не говорим за хилядите гвоздеи! А остатъкът от кила ще ми стигне за скоби и какво ли не... стига да имам време.

Да. Корабът ми ще прилича на нея, реши той. Спретнат,

миниатюрен и съвършен като острие на меч, изработено от Йошитомо. По-добър от него няма да има на света, да не говорим каква опасност ще представлява за някои... Догодина ще плякосо стоки, които ще надвишават двадесет пъти собственото му тегло, също като Марики в Осака, и моят кораб ще прогони врага от Азия. А по догодина и една година по-късно ще се появя с него по Темза и право в Лондон, натоварен със злато и пребродил седемте морета.

– Ще го назова „Благородната дама“ – произнесе той на глас.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА

Два дни по-късно Торанага проверяваше в ред ли е седлото му. Сръчно накара коня да коленичи, да се отпусне, да разхлаби мускулите на стомаха си, докато той пристегна каиша с още две дупки. Отвратително животно! – ругаеше той наум. Презираше конете заради подлите номера и злонравие то им. Та това съм аз – Йоши Торанага-но-Чикитада-но-Миновара, а не някое празноглаво хлапе! Изчака малко и отново накара коня да клекне. Той изпърхтя недоволено, раздрънка юздата си, ала Торанага все пак успя да затегне седлото.

– Добре, господарю, много добре – възхитено се обади водачът на ловците – човекът, който щеше да направлява и да съгласува действията на участниците в лова. Беше кокалесто старче – здраво и изпитано като стар меч. – Повечето биха се задоволили от първия път.

– И тогава седлото ще се хлъзне, глупакът ще бъде хвърлен на земята и нищо чудно дори да си строши гръбнака, така ли е?

Самураят се засмя.

– Да, и напълно заслужено.

Около тях в конюшната се бяха струпали телохранители и соколари с качулатите си соколи. Любимата соколица на Торанага – Тецу-ко – беше поставена на най-видно място, а до нея беше Кого – другата соколица, в сравнение с която Тецу-ко изглеждаше невзрачна, а златистите й безмилостни очи оглеждаха втренчено всеки и всичко.

Нага спря коня си до тях.

– Добро утро, татко.

– Добро утро, синко. Къде е брат ти?

– Судара-сама чака в лагера, господарю.

– Добре. – Торанага се усмихна на младото момче и понеже много го обичаше, дръпна го настрани. – Чуй, синко, недей да, идваш на лов, а

ми напиши заповедта за обявяването на бойните действия. Като се върна, да е готова за моя подпис.

– Ох, татко! – възкликна Нага и щеше да се пръсне от гордост за оказаната му чест – да поеме хвърлената от Ишидо ръкавица и собствено-норъчно да напише решението на вчерашния военен съвет, който постанови войските на Торанага да потеглят към проходите. – Благодаря ви, много ви благодаря.

– Второ – продължи Торанага. – Заповядвам мускетният полк да потегли утре призори за Хаконе. Днес следобед от Йедо пристига обозът с багажа. Искам да надзираваш работата и да следиш всичко да бъде както трябва.

– Да, обезателно. Кога ще започне войната?

– Много скоро. Снощи получих сведения, че Ишидо и наследникът са напуснали Осака и са отишли да направят преглед на войските си. Така че всичко е решено. Връщане назад няма.

– Простете ми, моля ви, че не мога да литна като Тецу-ко за Осака и да го убия и него, и Кяма, и Оноши, и да реша всичко веднъж за винаги, та да си нямате неприятности.

– Благодаря ти, синко. – Торанага не си направи труда да му разясни какви чудовищни проблеми трябва да се решат, преди да има възможност да ликвидира враговете си. Огледа се – всички соколари бяха готови. Също и телохраниелите. Извика при себе си водача на ловците. – Отивам до лагера, а оттам ще тръгнем по крайбрежния път на четири ли северно.

– Но викачите са вече в планините... – Водачът се опита да преглътне недоволството си и да се съвземе. – Моля ви да ме извините, господарю... Сигурно съм ял нещо развалено...

– Виждам. Може би ще трябва да прехвърлите отговорностите си на някой друг. Изглежда, хемороидите ви пречат да мислите.

Ако ловът не беше само претекст за Торанага, щеше да го смени веднага с друг самурай.

– Извинете, господарю. Мога ли да ви попитам... ъ-ъ... дали ще ловувате в местата, които определите снощи, или... ъ-ъ... предпочитате крайбрежието?

– Крайбрежието.

– Разбира се, господарю. Моля да ме извините. Трябва да направя някои размествания.

И старият самурай хукна презглава. Торанага не го изпускате от очи. Време е да го пенсионирам, помисли си той добродушно. После

видя, че Оми се задава от конюшната заедно с някакъв млад самурай, който силно накуцваше. Лицето на младежа беше жестоко съсечено с нож по време на битката в Осака.

– А, Оми-сан! – отвърна Торанага на поздравя. – Това ли е човекът?

– Да, господарю.

Тримата се дръпнаха настрана и Торанага бързо и много опитно го разпита. Направи го само от добри чувства към Оми, тъй като си беше съставил мнение, докато разговаряше с този човек още през първата нощ – по същия начин, по който прояви учтивост към Анджин-сан, като го попита какво пишеше Марико, макар-да знаеше много добре съдържанието на писмото.

– Но ще ви помоля да напишете всичко това със свои думи, Марико-сан – помоли я той преди отпътуването ѝ за Осака.

– Че предавам кораба му на неговите врагове ли?

– Не, Марико-сама – побърза да каже той, като видя как очите ѝ се напълниха със сълзи. – Не. Повтарям: ще прошепнете тайните, които ми съобщихте, първо на Цуку-сан – още тук, в Йедо, – после на върховния християнски жрец и накрая на Кияма в Осака, като добавите, че Анджин-сан няма да представлява никаква опасност за тях, ако е лишен от кораба си, А писмото до Анджин-сан напишете още сега, както ви казах.

– Но тогава те ще унищожат кораба!

– Ще се опитат. И без това сами ще стигнат до този извод, така че вие всъщност няма да им съобщите нищо особено.

– А не можете ли да опазите кораба му, господарю?

– Ще бъде охраняван от четири хиляди души.

– Ако все пак успеят... Анджин-сан няма никаква стойност без кораба си. Моля ви да пощадите живота му.

– Излишно е да ме молите, Марико-сан. Уверявам ви, че и без кораба си той ми е много необходим и ценен. Кълна ви се. Споменете също в писмото си, че ако се случи нещо с кораба му, то нека си построи нов.

– Какво?

– Вие нали казахте, че умее да строи кораби? Да не би да сте сгрешили? Ако му дам на разположение всички необходими дърводелци и ковачи...

– О, да, спомних си. Колко сте умен! Да, той често ми е повтарял, че е учил корабостроително дело.

– Сигурна ли сте, Марико-сан?

– Да, господарю.

– Добре тогава.

– Значи, смятате, че светите отци ще успеят въпреки четирите хиляди пазачи?

– Да. Много съжалявам, но християните в никой случай няма да оставят кораба, а ако не успеят да го унищожат, тогава ще убият Анджинсан. Прекалено е опасен за тях. Корабът е обречен, така че няма да е зле просто да им го отстъпим. Но само ние с вас ще знаем, че единствената му надежда е да си построи нов. И само аз мога да му помогна в това начинание. Справете се с положението в Осака, а аз ще се погрижа той да си построи нов кораб.

Казах й истината, мислеше си Торанага в ранната утрин в Йокохама сред миризмата на потни коне и конски изпражнения и почти не слушаше ранения самурай и Оми, защото цялото му същество тъгуваше за Марикио. Колко е тъжен животът, за кой ли път си каза той, уморен от хората, от Осака и от разните игри, които носеха толкова страдания на живите независимо от големината на залога.

– Благодаря ви за сведенията, Косами-сан – каза той, когато самураят приключи разказа си. – Много добре сте се справили. Елате и двамата с мен.

Върна се при кобилата си и за последен път я накара да коленичи. Този път тя изцвили, но той успя да затегне седлото.

– Колкото до подлите номера, конете са много по-лоши от хората – каза той, без да се обръща конкретно към никого, метна се на седлото и се пусна в галоп, следван от телохранителите, Оми и Косами.

Спряха на платото, където бе разположен лагерът. Там го чакаха Бунтаро, Ябу, Хиромацу и Судара със сокол-скитник на юмука си. Поздрави ги бодро и махна на Оми да участва в разговора. Останалите отпрати.

– Готов ли си, сине?

– Да, татко – отвърна Судара. – Изпратих и мои хора в планините при викачите, за да съм сигурен, че всичко ще е както трябва.

– Благодаря ти, но реших да ловувам по крайбрежието.

Судара веднага повика един от телохранителите си и го прати да съобщи на хората в планината да се прехвърлят на крайбрежието.

– Моля да ме извините, господарю. Трябваше сам да се сетя за това и да съм готов. Много моля да ме извините.

– Да. Е, Хиромацу-сан, как вървят ученията? Хиромацу, стиснал в ръка вечния си меч, се намръщи.

– Все още съм на мнение, че всичко това не е почтено и излишно.

Но скоро ще имаме възможност да го забравим. Ще пикаем на Ишидо и без подобни хитрости.

– Моля да ме извините, Хиромацу-сан – намеси се Ябу, – но без пушките и стратегията ще загубим. Такава е съвременната война и тя ни предоставя възможност да спечелим. – Той погледна към Торанага, който изобщо не бе слязъл от коня си. – През нощта ми съобщиха, че Джи-кю е умрял.

– Сигурен ли сте? – престори се на изненадан Торанага. Той бе научил тази тайна още преди да тръгне от Мишима.

– Да, господарю. От известно време боледувал. Шпионите ми докладваха, че умрял преди два дни. – Ябу не можеше да прикрие злорадството си. – Синът му, Хикоджу, го наследява.

– Това паленце? – попита Бунтаро с открито презрение.

– Да, съгласен съм с вас – той е само едно пале. – Ябу имаше чувството, че е с няколко сантиметра по-висок. – Това, господарю, не ни ли отваря южния път? Защо да не нападнем незабавно по пътя Токайдо? Щом старата лисица е мъртва, значи, Идзу е в безопасност, а Суруга и Тотоми са безпомощни като риби на сухо.

Торанага замислено слезе от коня си.

– Какво ще кажете? – тихо попита той Хиромацу. Старият генерал не се поколеба с отговора си:

– Ако успеем да се спуснем до прохода Уцуноя, да преминем мостовете и бързо да се прехвърлим в Терню, ще забием нож право в стомаха на Ишидо. Ще можем да спрем Дзатаки в планините, да подсилим нападението си по пътя Токайдо и да се отправим към Осака. Тогава победата ни е сигурна.

– Ако наследникът поведе войските на Ишидо, за никаква победа и дума не може да става – напомни им Судара.

– Аз не съм на същото мнение – възрази Хиромацу.

– Нито пък аз, моля да ме извините – додаде Ябу.

– Обаче моето мнение съвпада с това на Судара – обади се Торанага със същия безизразен, но твърд тон като сина си.

Още не ги беше осведомил за съгласието на Дзатаки да премине на тяхна страна, когато дойде подходящият момент. Пък и защо да им казвам? – запита се той. Това все още не е напълно сигурно.

Да, но как смяташ да изпълниш обещанието, което даде на брат си, да го ожениш за Очиба, ако предаде Ишидо, и в същото време ти самият да я вземеш за жена – в случай, че това е цената, която тя иска? Въпросът не е за пренебрегване. Но вероятността Очиба да предаде Ишидо е

нищожна. Ако го стори обаче и това наистина се окаже цената, тогава брат ми ще трябва да отстъпи пред неизбежното.

Видя, че всички го наблюдаваха.

– Какво има?

Отначало никой не се обади. После Бунтаро се престраши:

– А какво ще стане, господарю, ако излезем срещу наследника? Досега този въпрос не беше поставян официално, направо, публично.

– В такъв случай ще изгубя войната, ще извърша сепуку и онези, които почитат волята на тайко и не оспорват законното онаследяване на властта от Яемон-сама, ще трябва смирено да се оставят – и то незабавно – на неговата милост и прошка. Онези, които не сторят това, ще бъдат опозорени. Така ли е?

Всички кимнаха. Тогава Торанага се обърна към Ябу, за да завършат започнатия делови разговор, и отново стана добродушен.

– Все още обаче не сме излезли на бойното поле, така че ще продължим да вършим всичко, както сме го намислили. Да, Ябу-сама, южният път вече е отворен. От какво е умрял Джикю?

– От болест, господарю.

– Болест на стойност петстотин коку?

Ябу се засмя, но отвътре беше бесен, защото Торанага бе успял да проникне в шпионската му мрежа.

– Така е – призна той. – Предполагам, че е така, господарю. Брат ми ли ви каза?

Торанага кимна и го помоли да обясни на другите за какво става дума. Ябу се подчини, не без удоволствие, защото замисълът беше хитър и изпълнен без грешка. Разказа им как брат му Мидзуно платил с парите, задигнати от ковчежето на Анджин-сан, на един от помощник-готвачите, когото успели да настанят в личната кухня на Джикю.

– Евтино е, нали? – сияеше Ябу. – Петстотин коку за южния път!

– Моля да ме извините, но за мен това е отвратителна постъпка – сурово се обърна Хиромацу към Торанага.

Торанага само се усмихна.

– Лукавството е военно оръжие.

– Но не и за един самурай!

Ябу се възмути.

– Моля да ме извините, Хиромацу-сама, надявам се, че не целите да ме оскърбите?

– Не, не е искал да ви оскърби. Нали, Хиромацу-сан? – побърза да се намеси Торанага.

– Не, господарю – смири се старият генерал. – Моля да ме извините.

– Отровата, вероломството, предателството и убийството винаги са били и са сигурни оръжия по време на война, стари приятелю продължи Торанага. – Джикио беше заклет враг и освен това глупак. Петстотин коку за южния път са направо нищо! Ябу-сама ми направи чудесна услуга. И тук, и в Осака. Нали, Ябу-сан?

– Винаги съм ви служил вярно, господарю.

– Да, и затова ще ви помоля да обясните защо преди нападението на нинджа сте убили капитан Сумийори.

Изразът на лицето на Ябу не се промени. Ръката му както винаги беше отпусната върху дръжката на меча Йошитомо.

– Кой твърди такова нещо? Кой ме обвинява в това, господарю? Торанага посочи групичката Кафяви на петдесетина крачки от тях.

– Ей онзи самурай там! Елате, моля ви, Косами-сан.

Младежът слезе от коня, закуцука към тях и се поклони. Ябу го изгледа с изпепеляващ поглед.

– Кой сте вие?

– Сокура Косами от Десети полк на охраната на Кирицубо-сама в Осака – отвърна безстрашно самураят. – Поставиха ме на пост пред вратата на покоите си – и на Сумийори-сан – през нощта, когато ни нападнаха нинджа.

– Не ви помня. Значи, се осмелявате да твърдите, че съм убил Сумийори? Младежът се поколеба.

– Кажете му! – нареди Торанага. Косами бързо заговори.

– Преди нинджа да стигнат до нас, имах време колкото да отворя вратата, господарю, и да извикам на Сумийори-сан, но той изобщо не помръдна, моля да ме извините. – После се обърна към Торанага: – Той... той спеше много леко, господарю, и това беше само минута, след като... Това е всичко, господарю.

– А влязохте ли в стаята? Разтърсихте ли го? – премина Ябу в настъпление.

– Не, господарю, нинджа ни нападнаха внезапно, ние веднага се оттеглихме и при първа възможност контраатакувахме... Беше, както ви разказах...

Ябу погледна към Торанага.

– Сумийори-сан беше дежурил две денонощия подред и беше капнал от умора – като всички нас. Така че това нищо не доказва.

Последните думи бяха отправени към всички присъстващи.

– Така е – все тъй сърдечно потвърди Торанага. – Но по-късно Косами-сан, сте се върнали в стаята, нали?

– Да, господарю. Сумийори-сан лежеше в същата поза, в която го видях за последен път, и... стаята изобщо не беше разхвърляна, а той бе намушкан с нож – отзад в гърба, с един-единствен удар... Тогава реших, че нинджа са го убили, и изобщо не се бях замислял, докато не ме разпита Оми-сан.

– А! – Ябу обърна поглед към племенника си и цялата му хара се съсредоточи върху неговия предател, преценявайки разстоянието, което ги делеше. – Значи, вие го разпитвахте?

– Да, господарю – твърдо отвърна Оми. – Торанага-сама ме помоли още веднъж да сверя всички показания. А в разказа на Косами-сан имаше несъответствия, за които реших веднага да доложа на нашия господар.

– Несъответствия ли казахте? Нима има и други?

– Като изпълнявах заповедта на Торанага-сама, разпитах и слугите, които бяха останали живи след нападението. Те са само двама. Много се извинявам, но и двамата твърдят, че сте минали през помещенията им, придружен от един самурай, а малко по-късно сте се върнали сам, като сте крещели: „Нинджа!“ Тогава те...

– Нинджа се нахвърлиха отгоре ни и намушкаха нещастника с копие и меч. За малко да убият и мен. Трябваше да бързам обратно, за да предупредя нашите! Ябу се обърна към Торанага, като незабелязано разкрачваше краката си в удобна за нападение поза. – Вече ви разказах всичко, господарю – и лично, и в писмения доклад. Какво общо имат тези слуги с мен?

– Е, Оми-сан? – насърчително се обади Торанага.

– Много се извинявам, Ябу-сама – продължи Оми, – но и двамата са ви видели как отваряте резетата на тайната врата в подземието и са ви чули да казвате на нинджа: „Аз съм Касиги Ябу.“ Това именно им е дало време да се скрият и да оцелеят.

Ръката на Ябу върху меча леко помръдна. С един скок Судара се озова пред баща си, за да го предпази, а мечът на Хиромацу вече замахваше към врата на Ябу.

– Стой! – извика Торанага.

Ръката на Хиромацу замръзна във въздуха – самообладанието му беше възхитително.

А Ябу на пръв поглед не беше дори помръднал. Гледаше ги изпод вежди, после нагло се изсмя.

– Да не съм някой долен ронин, който ще нападне законния си господар? Аз съм Касиги Ябу, господар на Идзу, Суруга и Тотоми. Така ли е? – обърна се той към Торанага.

– В какво ме обвинявате, господарю? Че съм помогнал на нинджа! Та това е нелепо! Какво общо имат въображаемите видения на някакви си слуги с мен? Та те лъжат! Или пък този тук – обвинява ме в нещо, което не може да докаже, а аз нямам начин да се защита.

– Доказателства наистина няма, Ябу-сама – потвърди Торанага. – В това отношение не мога да не се съглася с вас. Няма никакви доказателства – повтори той.

– Ябу-сама, извършили ли сте всичко това? – попита Хиромацу.

– Не, разбира се.

– А според мен е вярно – каза Торанага. – Затова ви отнемам земите и ще ви помоля още днес да си направите сепуку. Преди пладне.

Настъпи гробно мълчание. Това бе върховният миг, за който Ябу се бе готвил цял живот.

Карма, мислеше той, а мозъкът му работеше с невероятна бързина. Нищо не мога да направя, заповедта е напълно законна. Торанага е мой господар – в противен случай ще ми отсекат главата. По-добре да умра достойно. И в двата случая съм мъртъв. Оми ме предаде, но такава е моята карма. Всички слуги трябваше да умрат, така беше замислено, но ето че двама са оживели и това е моя карма. Запази достойнство! – каза си той, като отчаяно се опитваше да си вдъхне смелост. Мисли хладнокръвно.

– Господарю – започна той храбро. – Първо, искам да ви уверя, че съм невинен, че Косами греши, а слугите лъжат. Второ, аз съм най-добрият ви военачалник. Моля да ми окажете честта да поведе войските ви по пътя Токайдо или да бъда начело в първата битка, така че моята смърт да ви бъде от някаква полза.

– Прекрасно предложение, Ябу-сан – все така сърдечно откликна Торанага. – И аз съм напълно съгласен, че вие сте най-добрият командир на мускетния полк, но – извинете – нямам ви доверие. Затова ви моля до обяд да си разпорите корема.

Ябу съдържа яростта си, която го ослепяваше, и изпълни почетния си дълг на самурай и глава на рода Касиги с цялата жертвоготовност, на която бе способен.

– Официално освобождавам племенника си Касиги Оми-сан от всякаква отговорност за това, че ме е предал, а също тъй официално го правя свой наследник.

Торанага се изненада не по-малко от всички останали.

– Добре – съгласи се той най-сетне. – Мисля, че постъпвате много разумно.

– Идзу е наследствено владение на рода Касиги и също му го завещавам.

– Провинция Идзу вече не е ваша, така че не можете да я завещаете на никого. Нали ми станяхте васал? Идзу е вече моя провинция и само аз мога да я давам или отнемам.

Ябу сви рамене.

– Все пак му я завещавам, макар че... – Той се засмя. – Нали имам право на едно заветно желание?

– Имате право да ме помолите да изпълня едно такова желание. Но аз отказвам. Освен това, Ябу-сама, всичките ви последни заповеди трябва да бъдат одобрени от мен. Бунтаро-сан, вие ще бъдете официален свидетел. Кого желаете за секундант, Ябу-сан?

– Касиги Оми-сан.

Торанага хвърли един поглед към Оми. Той се поклони преbledнял.

– За мен ще е голяма чест.

– Добре. Значи, всичко е наред.

– А нападението по пътя Токайдо? – попита Хиромаци.

– Зад планините ще бъдем на по-сигурно – кратко отговори Торанага, отвърна на поклоните им, качи се на коня си и се отдалечи в тръс. Щом двамата със Судара излязоха от обсега на мечовете, Бунтаро и Хиромаци се поотпуснаха, но не и Оми. Никой обаче не свалеше очи от ръката на Ябу, все още стискаща меча.

– Къде желаете да го извършите, Ябу-сама? – попита Бунтаро.

– Безразлично ми е дали ще е тук, на брега, или върху някоя торна купчина. Нямам нужда от церемониално облекло. Ще ви помоля само, Оми-сан, да не нанасяте удара, преди да съм направил втория разрез. – Да, господарю.

– С ваше позволение, Ябу-сан, аз също бих желал да ви бъда свидетел – обади се Хиромаци.

– Ще издържат ли хемороидите ви на гледката?

Генералът настърхна и каза на Бунтаро:

– Моля да ме повикате, когато всичко е готово. Ябу се изплю.

– Аз съм готов. А вие?

Хиромаци се обърна кръгом. Ябу се замисли за миг, после извади от ножницата си своя меч Йошитомо.

– Бунтаро-сан, бихте ли ми направили една услуга? Предайте меча

ми на Анджин-сан. – Той му подаде меча, но след това се намръщи. – Впрочем, ако не ви създавам големи главоболия, бихте ли изпратили да го повикат, за да мога лично да му го дам?

– Разбира се.

– Също и смрадливия свещеник, за да мога да разговарям направо с Анджин-сан.

– Добре. Какви други желания имате?

– Дайте ми само хартия, мастило и четка, за да си напиша завещанието и предсмъртното си стихотворение. Също и две рогозки – няма защо да си натъртвам коленете или да коленича в прахта като някакъв селянин. Така ли е? – бодро завърши Ябу.

Бунтаро се приближи до останалите самураи, които пристъпваха от крак на крак и едва сдържаха вълнението си. Ябу внимателно седна с кръстосани крака и започна да си чопли зъбите със стръкче трева. Оми клекна наблизко, като предвидливо прецени разстоянието – да не го стигне мечът на Ябу.

– И-и-и! – възкликна Ябу. – Бях на крачка от успеха. – После протегна крака и заудря с тях по земята във внезапен изблик на ярост. – И-и-и, само на една крачка! Карма, всичко е карма. – Той се изсмя гръмко, изхрани се и плю, горд, че все още имаше слюнка в устата си. – Да, в името на всички богове – живи, мъртви и още неродени. Но да знаете, Оми-сан, че умирам щастлив. Джикию е мъртъв и когато прекося Последната река и го срещна там, скърцащ със зъби, ще мога цяла вечност да му плюя в лицето.

– Направихте огромна услуга на Торанага-сама, господарю – искрено се обади Оми, макар че го следеше като ястреб. – Сега вече крайбрежният път е отворен. Вие сте прав, а Железния юмрук и Судара-сама грешат. Трябва незабавно да нападнем – пушките ще ни проправят път.

– Онази стара фъшкия ли? Ама че глупак! – Ябу се изсмя отново. – Видяхте ли как позеленя, когато споменах хемороидите му? Ха-ха! За малко да се спукат на място! Самурай бил! Аз съм сто пъти повече самурай от него! Ще му покажа аз! Няма да замахвате, докато не ви дам знак!

– Мога ли да ви благодаря най-покорно за голямата чест, която ми оказвате, като ме правите свой секундант, и за това, че ме направихте свой наследник? Тържествено се заклевам, че честта на Касиги ще бъде неопетнена в моите ръце.

– Ако не бях сигурен в това, нямаше и през ум да ми мине да ви правя свой наследник. – Ябу сниши глас. – Имахте право, че ме

предадохте на Торанага. На ваше място и аз сях да сторя същото, макар че всичко това са долни лъжи. Торанага ги използва като предлог. Винаги е завиждал на бойните ми способности, на това, че разбирам от пушки и кораби. Всичко е моя идея.

– Да, господарю, спомням си.

– Само вие ще спасите рода. Хитър сте като стар плъх. Ще ни върнете Идзу, че и повече – а това е единственото, което има значение, – и ще предадете всичко на синовете си. Разбирате от пушки. Разбирате и Торанага, нали?

– Кълна се, че ще се старая, господарю.

Погледът на Ябу се плъзна надолу, към ръката на Оми, стиснала меча, и напрегнатата му поза.

– Мислите, че ще ви нападна?

– Извинете, господарю, разбира се, че не.

– Радвам се, че сте нащрек. Баща ми беше също като вас. Да, вие изобщо много ми напомняте за него. – И без да прави резки движения, той сложи на земята и двата си меча така, че да не може да ги стигне. – Ето, сега съм беззащитен. Преди няколко минути много ми се искаше да ви взема главата, но вече не. Няма защо да се боите от мен.

– Винаги трябва да се боим, господарю.

Ябу се изкиска и засмука друга тревичка. После я захвърли.

– Слушайте, Оми-сан. Това са последните ми заповеди като глава на рода Касиги. Ще вземете сина ми в семейството си и ще го използвате – ако става за нещо. Второ: намерете добри съпрузи за жена ми и наложницата ми и им благодарете от все сърце, задето ми служиха вярно. А що се отнася до баща ви Мидзуно, заповядвам му незабавно да извърши сепуку.

– Мога ли да ви помоля да ми предоставите възможността да си обръсне главата и да стане монах?

– Не. Прекалено е глупав и никога няма да можете да му се доверите напълно. Как смее той да издава на Торанага тайните ми! Освен това винаги ще ви се пречка из краката. А що се отнася до майка ви... – Той се озъби. – Заповядвам ѝ да си обръсне главата, да стане монахиня и да отиде в някой манастир извън пределите на Идзу, където да прекара остатък от живота си в молитви за бъдещето на рода Касиги. Будистки или шинтоистки манастир – няма значение. Лично аз предпочитам шинтоистки. Вие какво ще кажете?

– Добре, господарю, нека бъде шинтоистки.

– Така! По този начин – продължи той злорадо – няма да може да

ви отвлеча с постоянното си хленчене от важните ви задачи за благого на нашия род.

– Волята ви ще бъде изпълнена.

– Добре. На вас оставям да отмъстите за клеветите – на Косами и онези подли слуги. Рано или късно – за мен това е без значение, стига да го направите преди смъртта си.

– Ще ви се подчиня.

– Да не съм забравил нещо?

Оми се огледа да види да не и да ги подслушва някой.

– А какво ще кажете за наследника? – предпазливо попита той. – Нали ако наследникът излезе срещу нас на бойното поле, ние ще загубим?

– Ще вземете мускетния полк, ще си пробие с него път и ще убие наследника – независимо какво казва Торанага. Яемон трябва да е главната ви мишена.

– И аз така си мислех. Благодаря ви.

– Добре. Но дето ще чакате, по-добре още сега да предложите пари за главата му – чрез нинджа... или Амида Тонг.

– А как да се свържа с тях? – попита Оми с леко потреперващ глас.

– Онази стара вещица Гьоко – мама-сан – знае как.

– Тя?

– Да. Но се пазете от нея и от Амида. Не ги използвайте за щяло и нещяло, Оми-сан. А нея не я закачайте и винаги я закриляйте. Знае прекалено много тайни, а перото има дълга ръка, която може да те стигне и отвъд смъртта. Една година тя беше неофициална наложница на баща ми... Няма да се учудя, ако синът ѝ е мой брат. Да, пазете се от нея, тя знае прекалено много тайни.

– Но откъде да взема пари?

– Това си е ваша работа. Но ги набавете отнякъде. Откъдето и да е, по какъв да е начин.

– Благодаря. Ще изпълня волята ви.

Ябу се наведе още по-напред. Оми веднага настръхна подозрително, а ръката му автоматично започна да измъква меча от ножницата. Ябу остана доволен, че дори и беззащитен, все още вдъхваше страх.

– И погребете тази тайна надълбоко. Освен това, племеннико, сблизете се с Анджин-сан. Опитайте се да станете началник на флотата, която гой ще докара един ден. Торанага не разбира истинската стойност на Анджин-сан, но е прав, че остава зад планините. Това му дава време – и на вас също. Трябва да напуснем сушата и да излезем в открито море – с

наши екипажи и техни кораби, а Касиги да бъдат главнокомандувачи. Касиги трябва да излязат в моретата, да ги командуват. Заповядвам ви!

– Имайте ми доверие.

– Добре. И последно – никога нямайте доверие на Торанага.

Оми каза от все сърце:

– Аз му нямам доверие, господарю. Никога не съм му се доверявал.

И никога няма да му се доверя:

– Добре. И не забравяйте де се справите с онези мръсни лъжци. Също и с Косами.

– Ябу въздъхна, намерил най-сетне спокойствие. – А сега ще ви помя да ме извините. Трябва да съчина предсмъртното си стихотворение.

Оми стана, отстъпи заднишком, поклони се и продължи да отстъпва още двадесетина крачки. Чак когато се усети в безопасност сред телохранителите си, той се отпусна отново, седна спокойно и зачака.

Торанага и придружаващите го препуснаха в тръс по крайбрежния път, който заобикаляше обширния залив. От дясната страна морето почти заливаше пътя. Местността беше низина и на места мочуреста, кална. Няколко ли по на север пътят се сливаше с основната артерия на Токайдо. А след още двадесет ли се намираше Йедо.

Придружаваха го сто самураи и десет соколари с десет птици, кацнали на покрите им с ръкавици ръце. Судара с двадесет телохранители и три сокола яздеше отпред.

– Судара! – извика Торанага, сякаш идеята току-що му бе хрумнала. – Ще спрем в следващия хан. Искам да закуся.

Судара махна, за да покаже, че е разбрал, и препусна в галоп. Когато Торанага пристигна в хана, прислужничките вече се кланяха и усмихваха, ханджията и всичките му хора бяха на негово разположение. Телохранителите охраняваха пътя и от двете посоки, а знамената на Торанага гордо се вееха.

– Добро утро, господарю, какво мога да ви поднеса? – поклони се ханджията. – Благодаря ви, че удостоихте с вниманието си бедното ми ханче.

– Чай и юфка със соев сос, ако обичате.

– Да, господарю.

Храната му беше незабавно поднесена в красива купичка, сготвена точно както той я харесваше. Явно ханджията беше предварително

инструтиран от Судара. Торанага седна направо на верандата и изяде простото селско ястие с огромно удоволствие, загледан в пътя. Останалите клиенти му се кланяха и се пръснаха да си гледат работата, горди, че са отседнали в един и същи хан с великия даймио. Судара обикаляше постове и следеше всичко да е наред.

– Къде са викачите? – попита той водача на ловците.

– Някои са на север, други на юг, а имам хора и там горе в планината – посочи старият самурай към Йокохама, жалък и запотен. – Моля да ме извините, но имате ли някаква представа къде господарят ще желае да ловува?

– Никаква. Но внимавайте днес да не вършите повече грешки.

– Да, господарю.

Судара завърши обиколката си и отиде да докладва на Торанага.

– Всичко наред ли е, господарю?

– Да, благодаря ти. – Торанага привърши юфката и надигна купичката да изпие последните глътки от соса. После каза безизразно: – Прав беше за наследника.

– Моля да ме извините, но се боях да не би да ви оскърбя, без да искам.

– Прав беше – защо да се оскърбявам? Ако наследникът се изправи срещу мен, ти какво би направил?

– Ще се подчиня на вашите заповеди.

– Иди повикай секретаря ми и се върни с него.

Судара изпъни нареждането. Секретарят на Торанага, Каванаби, бивш самурай и свещеник, винаги пътуваше с господаря си, така че се появи веднага със спретнатото си пътническо сандъче, което беше специално направено да се побира в калъфа на седлото му и съдържаше хартия, мастила, восъчни печати и четки за писане.

– Да, господарю?

– Пишете:

„Аз, Йоши Торанага-но-Миновара, отново правя сина си Йоши Судара-но-Миновара свой наследник и му връщам всички доходи и титли.“

Судара се поклони.

– Благодаря, татко – каза той с твърд глас, но се запита наум: защо?

– Закълни се тържествено да се подчиняваш на всички мои нареждания и завещания – както и на Основните завети.

Судара се закле. Торанага мълчаливо изчака Каванаби да запише думите му, след което се подписа и узакони документа с печата си. Печатът му представляваше малко квадратно парче слонова кост, в единия край на което беше изрязано името му. Той го притисна до почти твърдото червено мастило и след това го долепи до оризовата хартия. Отпечатъкът беше изключително ясен.

– Благодаря, Каванаби-сан. Сложете вчерашна дата. Засега друго няма.

– Моля да ме извините, господарю, но трябва още пет екземпляра, за да не бъде оспорвано завещанието – един за Судара-сама, един за Съвета на регентите, един за официалния регистър, един за личните ви архиви и един за обществените.

– Тогава ги направете още днес. Дайте и на мен едно копие.

– Да, господарю.

Секретарят излезе. Торанага погледна Судара и се опита да проникне зад това тясно, безизразно лице. Когато оповести решението си, и то нарочно внезапно, Судара изобщо не реагира – не трепнаха нито лицето му, нито ръцете му. Той не изрази нито радост, нито признателност, нито гордост, нито дори изненада – и това натъжи Торанага. Но после си помисли: защо се разстройваш, имаш и други синове, които се усмихват, смеят се, грешат, крещят, беснеят, спят с жени – с много жени. Нормални синове. Този трябва да върви по стъпките ти, да стане водач след смъртта ти, здраво да държи рода Миновара в ръцете си и да предаде Кванто и властта на други от рода Миновара. Да бъде хладнокръвен и пресметлив. Като теб. Не, не като мен, призна си той. И аз от време на време се смея, изпитвам състрадание, обичам да пърдя, да спя с жени, ядосвам се, танцувам, играя шах и „Но“, а някои хора ми доставят радост – например Нага, Кири, Чано и Анджин-сан, обичам да ловувам и да побеждавам, да побеждавам... А на теб, Судара, нищо не ти доставя удоволствие – много ми е жал за теб. Нищо! Освен жена ти Генджико. А Генджико е единственото ти слабо място.

– Да, господарю? – попита Судара.

– Опитвах се да си спомня кога за последен път те видях усмихнат.

– Желаете ли да се усмихна, господарю?

Но Торанага поклати глава – знаеше, че бе възпитал Судара да бъде безупречен син заради всичко онова, което му предстоеше.

– Колко време ти трябва да получиш потвърждение за смъртта на Джикю?

– Преди да тръгна от лагера, изпратих свръх-спешно шифровано

писмо в Мишима – в случай, че не сте сигурен дали е вярно, татко. До три дни ще получа отговор.

Торанага благослови боговете, задето бе предварително известен от Мидзуно Касиги за заговора срещу Джикю и задето бе научил няколко дни преди всички останали за смъртта на своя враг. За миг преразгледа наум плана си, но не намери никакъв недостатък. И тогава, като леко му се гадеше, взе окончателно решение:

– Заповядай на единадесети, шестнадесети, деветдесет и четвърти и деветдесет и пети полк в Мишима да бъдат в бойна готовност. След четири дни да тръгнат по Токайдо.

– „Алено небе“? – не се съдържа Судара, изненадан като никога. – Нима нападаме?

– Да. Няма да чакам те да тръгнат срещу мен.

– Значи, Джикю наистина е мъртъв?

– Да.

– Чудесно – въздъхна Судара. – Мога ли да ви предложа да прибавите към тези полкове също деветдесети и деветдесет и трети?

– Не. Десет хиляди души са напълно достатъчни. Ако нападнат изневиделица. Все още трябва да охранявам границите си в случай на провал или капан, а също трябва да имам пред вид и Дзатаки.

– Да – отвърна Судара.

– Кой ще поведе полковете в атака?

– Хиромаци-сан. Тази операция е тъкмо за него.

– Защо смяташ така?

– Защото е пряма, проста, старомодна, с ясни заповеди. За нея той е най-подходящ.

– Но вече не го бива за главнокомандуващ, не мислиш ли?

– Много се извинявам, но Ябу-сан беше прав – пушките промениха света. Железния юмрук е прекалено старомоден.

– Тогава кого предлагаш?

– Само вас, господарю. Докато не се състои решителната битка, съветвам ви да не поставяте никого между нея и себе си.

– Ще си помисля – каза Торанага. – А сега тръгвай за Мишима. Ти ще подготвиш всичко. Войските на Хиромаци ще имат двадесет дни на разположение, за да прекосят река Теною и да осигурят безопасността на Токайдо.

– Моля да ме извините, но ще ми позволите ли да предложа за тяхна крайна цел малко по-отдалечен обект – хребета на Шиоми. И да им дадете общо тридесет дни за това.

– Не. Ако издам подобна заповед, някои от хората ще стигнат хребета, но по-голямата част ще загинат и няма да са в състояние да отбият контраатаката, нито да задържат врага, докато главните ни сили се оттеглят.

– Но нали ще им изпратите подкрепления?

– Всъщност главната атака ще се насочи през планините на Дзатаки. Онова е само лъжлив ход – изговори Торанага, като наблюдаваше внимателно сина си и го преценяваше.

Но лицето на Судара не изрази нищо – нито изненада, нито одобрение, нито неодобрение.

– А, извинете. Моля да ме извините, господарю.

– Сега, когато го няма Ябу, кой ще командува пушките?

– Оми Касиги.

– Защо?

– Защото разбира от огнестрелно оръжие. Освен това е със съвременни схващания, много храбър, умен, търпелив, също и безкрайно опасен – по-опасен от чичо си. Съветвам ви, ако спечелите и той оцелее, да намерите някакъв предлог, за да го поканите да се отправи Отвъд.

– Ако спечеля?

– „Алено небе“ винаги е бил вашият план за в краен случай. Вие сам сте повтаряли това неведнъж. Ако ни разгромят по пътя Токайдо, Дзатаки ще ни помете надолу към долините. Тогава пушките ще бъдат безсилни да ни помогнат. Така че това е наистина план за в краен случай. А вие никога не сте били привърженик на такива планове.

– Ами Анджин-сан? Какъв съвет ще ми дадеш за него?

– Съгласен съм с Оми-сан и Нага-сан. Трябва да го обезвредите. Останалата част от хората му са едно нищо – те са ета и скоро ще се изядат помежду си. Съветвам ви да обезвредите всички чужденци, които ще се появят, и да ги изхвърлите вън от страната. Те са истинска чума – и към тях трябва да се отнасяме като към чума.

– Но тогава няма да има търговия с коприна.

– Ако това е цената, аз бих я платил. Защото, са заразна болест.

– Но ние не можем без коприна и за наша собствена самозащита трябва да научим от тях всичко, което знаят.

– Трябва да бъдат изолирани в Нагасаки и много добре да се охраняват, а броят им да се ограничи. Може да им се позволи да продължат да търгуват с Китай веднъж годишно. Нали главното, което ги интересува, са парите? Нали така твърди Анджин-сан?

– А, значи, признаваш, че е полезен?

– Да, много. Той ни отвори очите за мъдростта на указите за прогонване. Анджин-сан е много умен и много храбър. Но е само една играчка. Той просто ви забавлява, господарю, също като Тецу-ко, затова е ценен, но все пак си остава една играчка.

– Благодаря ти за изказаните мнения. Щом започне нападението, върни се в Йедо и чакай по-нататъшни заповеди.

Той нарочно изрече тези думи натъртено, остро. Дзатаки все още държеше като заложници в Такато Генджико, трите им дъщери и сина им. По молба на Торанага той пусна Судара за известно време – но само за десет дни, и Судара тържествено обеща да се върне в Такато, щом изтече този срок. А Дзатаки беше известен с разбиранията си по въпроса за честта. Ако сметнеше, че честта му е накърнена по някакъв начин, би избил заложниците, без да му мигне окоето и с чувство за изпълнен дълг, без да се съобразява с каквито и да било открити или тайни споразумения. И Торанага, и Судара знаеха много добре, че ще го направи, ако Судара не се върне, както беше обещал.

– Ще чакаш в Йедо по-нататъшните ми заповеди – повтори Торанага.

– Да, господарю.

– Тръгни за Мишима още сега.

– Ще спестя време, ако тръгна по този път – посочи Судара кръстопътя пред тях.

– Да. Утре ще ти изпратя писмо.

Судара се поклони, качи се на коня си и тръгна, следван от двадесетте си телохранители.

Торанага взе купичката в ръка и загреба последната хапка от вече изстиналата юфка.

– Извинете, господарю, желаете ли още? – задъхано попита дотичалата млада прислужница. Беше кръглолика, не особено хубава, но с умни очи и наблюдателна – точно такива обичаше Торанага прислужниците, пък и жените.

– Не, благодаря. Как се казваш?

– Юки, господарю.

– Кажете на господаря си, Юки, че юфката му е много хубава.

– Благодаря, господарю. Благодаря за честта, която оказахте на нашия дом. Ако желаете нещо, само си мръднете пръста – и веднага ще го получите.

Той й намигна и тя се засмя, вдигна подноса и чевърсто го отнесе. Торанага се взря в далечния завой на пътя, едва съдържайки

нетърпението си, след това внимателно се огледа наоколо. Ханът беше в добро състояние, кладенецът бе грижливо опасан от покрита с керемиди ограда, земята чисто изметена. Вън на двора и навсякъде около ханчето търпеливо го чакаха неговите хора, но водачът на ловците въпреки всичко издаваше признаци на някакво безпокойство и той реши днешният ден да бъде последен от активната служба на стария самурай. Ако днес бе намислил сериозно да ловува, още сега би му казал да се върне в Йедо, би му определил щедра пенсия и би назначил друг на негово място.

Ето това е разликата между мен и Судара, каза си той без злоба. Судара не би се поколебал – би заповядал на човека още сега да си направи сепуку, с което би си спестил една пенсия, сума ти неприятности и би си осигурил безупречна служба от страна на заместника му. Да, сине, много добре те познавам. Много си важен за мен и затова съм те изучил.

А какво да правя с Генджико и децата? – запита се той, заемайки се с най-наболелия въпрос. Ако не беше сестра на Очиба – при това любимата ѝ сестра, с голямо съжаление бих позволил на Дзатаки да ги убие всичките още сега и по този начин в случай, че скоро умра, бих спестил на Судара безброй неприятности в бъдеще. Защото те са единственото му слабо място. Ала за щастие Генджико е сестра на Очиба и поради това е важна фигура в голямата игра за власт. Така че не мога да допусна да се случи, подобно нещо. Трябва, но не мога. Този път ще рискувам. Затова ще си напомня, че Генджико е важна и в други отношения – че е умна за десет мъдреци, ражда прекрасни деца и е също тъй фанатично предана на семейството си, както и Очиба, но с една огромна разлика: Генджико е вярна преди всичко на мен, а Очиба – само на наследника.

Така че въпросът е решен. Преди настъпването на десетия ден Судара трябва да се върне в земите на Дзатаки. Да поискам ли продължение на срока? Не, това ще изпълни брат ми с подозрения отсега, а той е последният човек, който бих искал да ме подозира в този момент. Интересно в коя посока ще скочи Дзатаки.

Мъдро решение взе по отношение на Судара. Ако има бъдеще, то ще е сигурно в ръцете на Генджико – при условие, че спазват буквално Заветите. А решението да го възстановиш като свой наследник беше правилно и ще достави голяма радост на Очиба.

Тази сутрин ѝ бе написал писмо и същата вечер щеше да ѝ го изпрати заедно с едно копие от завещанието. Да, това ще премахне рибята кост, заседнала на гърлото ѝ – онази, която я кара да се дави и която аз нарочно забих там преди време именно с такава цел. Приятно е да

съзнава човек, че Генджико е слабото място на Очиба – може би единственото. А къде ли е слабото място на Генджико? Няма такава. Поне засега не съм го налучкал, но ако го има, ще разбера кое е.

Той взе да разглежда соколите си. Някои се бяха накокошили, други си чистеха перата, всички бяха в добра форма, всички с качулки – освен Кого, която мятеше мълнии с огромните си жълти очи и внимателно наблюдаваше какво става около нея – също като него.

Какво би казала, красавице моя? – попита я той безмълвно. Какво би казала, ако знаеше, че трябва да се показвам нетърпелив и избухлив, че главния си удар ще нанесе по Токайдо, а не през планините на Дзатаки, както казах на Судара? Сигурно би ме попитала: защо? Тогава ще ти отговоря – защото нямам никакво доверие на Дзатаки.

В този момент видя, че очите на Кого се стрелнаха към пътя. Взря се в далечината и се усмихна. Иззад завоя се зададоха носилки с товарни коне.

– Е, Фуджико-сан, как сте?

– Добре, господарю, благодаря ви, много добре. – Тя се поклони отново и той забеляза, че изгарянията вече не й причиняваха болка. Краката й отново бяха чевръсти и стройни, а по бузите й аленееше приятна руменина. – Мога ли да ви попитам за здравето на Анджин-сан? – продължи тя. – Чух, че пътуването от Осака било много тежко.

– Да, но сега е в добро здраве, дори много добро.

– Ах, господарю, това е най-приятната новина, която бихте могли да ми съобщите.

– Радвам се.

Той се обърна към втората носилка и поздрави Кику, която му се усмихна жизнерадостно и го приветствува с много обич – колко била щастлива да го види и колко я липсвал.

– Толкова време не съм ви виждала, господарю – завърши тя.

– Да. Извинете ме, моля – побърза да се отдалечи той, възбуден от необикновената й красота и радостта, която изпита въпреки обезелите го тревоги. – Много ми е приятно, че сте тук.

Погледът му се прехвърли върху последната носилка.

– А, Гьоко-сан, откога не съм ви виждал – сухо продължи той.

– Благодаря ви, господарю. Почувствавах се преродена, щом старите ми очи ви съзряха отново. – Поклонът на мама-сан беше крайно изискан, дрехите й – дискретно разкошни, и за миг изпод кимоното й му се

мярна нещо алено, от най-скъпа коприна. – Ах, колко сте силен, господарю, великан сред мъжете – продължи да гука тя.

– Благодаря, и вие изглеждате много добре.

Кику плесна радостно с ръце, възхитена от размяната на комплименти, и всички се присъединиха към звънкия й смях.

– Слушайте! – продължи той весело. Не можеше другояче, когато тя беше наоколо.

– Уредих ви да останете тук известно време. А сега, Фуджико-сан, ще ви помоля да дойдете за малко с мен.

Торанага я отведе в една от стаите и след като я почерпи с чай и други освежителни напитки и поговориха за туй-онуй, пристъпи към целта си:

– Съгласихте се на половин година и аз също дадох съгласието си. Много моля да ме извините, но днес бих искал да знам дали не сте готова да променим това споразумение.

– За каква промяна може да става дума, господарю?

– Знаете. Заповядвам ви!

– Моля да ме извините, господарю – продължи Фуджико глухо, – но няхах това пред вид. Споразумението сключих по своя воля с духовете на покойния ми съпруг и сина ми и тържествено го скрепих с клетва, дадена на Буда. То не може да се промени.

– Заповядвам ви да го промените!

– Много моля да ме извините, но при това положение бушидо ме освобождава от задължението да ви се подчиня. Споразумението, което сключихме с вас, беше също тъй тържествено и обвързващо и може да бъде променено само при взаимно съгласие, без оказване натиск върху коя да е от страните.

– Нима не сте доволен от Анджин-сан?

– Аз съм негова законна наложница. Трябва той да е доволен от мен.

– Бихте ли могли да продължите да живеете с него, ако споразумението не съществуваше?

– Животът с него е изключително труден, господарю. Всички наши обичаи, повечето учтиви условности, които правят живота ни сигурен, смислен и поносим, трябва да бъдат пренебрегвани или заобикаляни, затова и домакинството му е несигурно, без никакво уа – никаква вътрешна хармония за мен. Почти ми е невъзможно да наемам слуги, които да го разбират, пък и аз не винаги мога да го разбера... Но въпреки това отговорът на въпроса ви е – да, бих могла да продължа да изпълнявам

задълженията си към него.

– Ще ви помоля да продължите да ги изпълнявате.

– Вие сте мой господар, Торанага-сама. На второ място след вас е моят съпруг.

– Исках да кажа, Фуджико-сан, че Анджин-сан ще се ожени за вас. Тогава няма да сте вече наложница.

– Самураят няма двама господари, жената няма двама съпрузи. Моят съпруг е мъртъв. Моля да ме извините, но решението си няма да променя.

– Ако човек има търпение, всичко може да се промени. Анджин-сан ще усвои обичаите ни и тогава в домакинството му ще настъпи уа. Откак е тук, той научи толкова много неща...

– Не ме разбирайте погрешно, господарю. Анджин-сан е най-изумителният човек, когото съм срещала, и със сигурност най-добрият. Той ми оказа огромна чест И аз съм уверена, че домът му в най-скоро време ще бъде вече истински дом, но... моля да ме извините, трябва да изпълня своя самурайски дълг към мъртвия си съпруг, към единствения си съпруг... – Тя се опита да се овладее. – Длъжна съм, знаете. Длъжна съм, иначе... всичият срам, позор и страдания, които понесох, ще бъдат напразни... И неговата смърт, и смъртта на детето ми, и счупените ми мечове, и това, че е погребан в селището на ета... Ако не изпълня дълга си, тогава бушидо ще означава една огромна подигравка.

– Искам да ми отговорите на един въпрос, Фуджико-сан: нима дългът ви към една молба, отправена от мен, законния ви господар, и към един изумително храбър мъж, който е вече почти японец и е ваш господар, и... – реши да добави той, като смяташе, че е отгатнал причината за внезапното й разхубавяване – и към нероденото му дете, нима всичко това не бива да дойде на преден план пред един предишен дълг?

– Аз... не нося негово дете, господарю.

– Сигурна ли сте?

– Не, не съм.

Торанага чакаше и мълчеше. Търпеливо. Много работа имаше да свърши още, преди да яхне коня си и да пусне Кого към висините. Копнееше за това удоволствие, но то беше лично, само за него и затова нямаше значение. Докато Фуджико беше от значение и той бе решил поне днес да се преструва, че е победил, че има колкото си иска време и може да си позволи да бъде търпелив, за да уреди някои въпроси, които не биваше да се отлагат.

– Е?

– Много се извинявам, господарю. Не.

– Щом като е не, значи – не, Фуджико-сан. Моля да ми простите, че ви помолих, но така трябваше. – Торанага не беше нито ядосан, нито доволен. Момичето вършеше само онова, което смяташе за достойно, и когато беше сключил споразумението с нея, той много добре знаеше, че промяна нямаше да има. Ето това ни прави нас, японците, единствени и неповторими на този свят, доволен си каза той. Спазаряването със смъртта е свещено нещо. Той ѝ се поклони тържествено. – Вашето чувство за чест и дълг към съпруга ви е похвално, Усаги Фуджико – назова я той с името, което официално вече не съществуваше.

– Благодаря ви, господарю.

От очите ѝ бликнаха сълзи на радост, че ѝ се оказва такава чест, защото с простичкия си жест Торанага изтриваше печата на позора от единствения съпруг, който бе имала на този свят.

– Чуйте ме, Фуджико-сан, двадесет дни преди последния ден ще тръгнете за Йедо – независимо каква ще бъде моята съдба. Смъртта ви трябва да настъпи по време на пътуването и трябва да изглежда като нещастен случай.

– Да, господарю.

– Това ще бъде наша тайна. Само между нас двамата.

– Да, господарю.

– А дотогава ще продължите да бъдете глава на неговото домакинство.

– Да, господарю.

– А сега помолете Гьоко-сан да дойде при мен. Преди да тръгна, пак ще ви повикам. С вас имам да обсъдя и други въпроси.

– Да, господарю. – Фуджико се поклони дълбоко. – Благодаря ви, че ме освободихте от задължението да живея.

И тя излезе.

Интересно, мислеше Торанага, как се менят жените – също като хамелеони. В един момент са грозни, а в следващия миг – привлекателни, понякога дори красиви, а всъщност не са.

– Викали сте ме, господарю?

– Да, Гьоко-сан. Какви новини ми носите?

– Всякакви, господарю. – Чудесно гримираното ѝ лице не изрази и следа от страх, очите ѝ блестяха, но червата ѝ се бунтуваха. Знаеше, че тази среща не бе случайна и инстинктът ѝ подсказа, че сега Торанага е по-опасен от всякога. – Вече се работи по създаването на Гилдата на кургизанките, съставят се правилата, които вие ще одобрите. На север

от града има едно чудесно място, което би било...

– Мястото, на което аз се спрях, е по-близо до брега. В Йошивара.

Тя похвали избора му, но вътрешно проплака. Йошивара – Тръстикото блато – беше едно мочурище и преди да се ограда и да започнат строителните работи, трябваше да се отводни и благоустрои.

– Отлично, господарю. Освен това съставяме вече правилата за гейшите, които ще можете да прегледате.

– Добре. Нека бъдат кратки и конкретни. Какъв надпис ще поставите над главната порта за Йошивара?

– „Страстта не е трайна – някой трябва да я поддържа“.

Той се засмя, тя също се усмихна, но нито за миг не се отпусна, а продължи да бъде нащрек. После Гьоко добави сериозно:

– Искам отново да ви благодаря от името на бъдещите поколения, господарю.

– Съгласих се не заради тях, нито заради вас – сряза я Торанага и цитира една мисъл от Заветите си: – „Добродетелните мъже винаги са обсипвали с хули публичните домове и други подобни заведения, но повечето мъже не са добродетелни и ако някой владетел забрани тези домове и правенето на любов, значи, е глупак, защото много скоро по-големи злини ще пламнат като чумна епидемия.“

– Колко сте мъдър!

– А съсредоточаването на въпросните домове на едно място се прави с цел недобродетелните мъже да бъдат под пряко наблюдение, да бъдат облагани със съответните данъци и добре обслужвани – всичко това едновременно. И тук сте права, Гьоко-сан – страстта не е трайна. Много бързо преминава. Друго?

– Кики-сан възстанови здравето си, господарю. Изцяло.

– Да, сам видях. Колко е прекрасна! Много съжалявам, че в Йедо е горещо и неприятно през лятото. Сигурна ли сте, че вече е добре?

– Да. Но вие много ѝ липсвахте, господарю. Ще ви придружим ли до Мишима?

– Какви други слухове сте дочули?

– Само, че Ишидо е напуснал крепостта Осака: Регентите официално са ви обявили извън закона. Каква наглост, господарю!

– От коя посока възнамеряват да ме нападнат?

– Не знам, господарю – предпазливо отвърна тя. – Но допускам, че атаката ще е двупосочна – откъм Токайдо, заедно с Икава Хикоджу, щом като баща му Джикю е мъртъв, и покрай Кошукайдо, откъм Шинано, тъй като Дзатаки-сама много неблагоприятно застава на страната на

Ишидо и се опълчи срещу вас. Но тук зад планините сте в безопасност. Да, убедена съм, че ще доживеете до дълбока старост. С ваше позволение, прехвърлям делата си в Йедо. Може ли?

– Разбира се. А междувременно се опитайте да разберете откъде ще бъде нанесен главният удар.

– Ще се опитам, господарю. Ще направя всичко, което е по силите ми. Ужасни времена настанаха, господарю, щом като братът тръгва срещу брат си, синът срещу баща си.

Торанага премрежи очи и си отбеляза наум да следи по-отблизо Нобору – най-големия си син, който беше верен преди всичко на тайко.

– Да – съгласи се той. – Ужасни времена. Времена на големи промени. Някои за добро, други за по-лошо. Вие например сте богата, а също и вашият син. Нали той управлява фабриката ви за саке в Одавара?

– Да, господарю.

Гьоко посивя под силния си грим.

– И ви носи големи печалби?

– Той наистина е най-добрият управител в Одавара, господарю.

– И аз така дочух. Имам една работа за него. Анджин-сан ще започне да строи нов кораб. Отпускам му всички необходими майстори и материали и затова искам деловата страна на въпроса да бъде в ръцете на някой много способен човек.

Гьоко за малко да припадне от облекчение. Беше очаквала, че преди да тръгне на война, Торанага ще ги погуби всички до един, защото не може да не е разбрал, че тя го е лъгала за Тода-сама и Анджин-сан или за помятането на Кику, което съвсем не беше нещастен случай, както му го представи, а бе предизвикано по нейно настояване. Кику само се съгласи като послушна дъщеря.

– Ох, господарю, кога желаете да пристигне синът ми в Йокохама? Той ще се погрижи това да е най-евтиният кораб, който някога е бил построен.

– Не искам да е евтин. Искам да е най-добрият за най-разумната цена. Той ще надзирава работата и ще бъде подчинен на Анджин-сан.

– Бъдете спокоен, господарю. Всичко ще бъде, както вие го желаете – кълна се в бъдещите си надежди.

– Ако корабът бъде построен отлично, точно така, както го иска Анджин-сан. И в срок от шест месеца, след като бъде започнат, ще направя сина ви самурай.

Тя се поклони ниско и в първия момент изгуби гласа си.

– Извинете старата глупачка, господарю. Благодаря ви, много ви

благодаря.

– Той трябва да научи от Анджин-сан всичко за корабостроенето, така че когато Анджин-сан си тръгне, синът ви да може да обучи на това дело други.

– Ще бъде изпълнено.

– И още нещо, относно Кику-сан. Дарбите ѝ заслужават по-добро бъдеще, отколкото да бъде затворена в нещо като кутия – една от много жени.

Гьоко вдигна поглед – отново очакваше най-лошото.

– Ще продадете договора ѝ?

– Не. Тя не бива повече да бъде куртизанка, нито дори гейша. Трябва ѝ свое семейство, да е първа сред малко дами, много малко.

– Но, господарю, тя не мечтае за по-голямо щастие от това да може да ви вижда от време на време!

Той я остави да го ласкае известно време, направи ѝ от своя страна един-два комплимента, похвали и Кику, след което заключи:

– Да ви кажа откровено, Гьоко-сан, започвам много да се привързвам към нея, а не мога да си позволя да се разсейвам толкова от основните си задачи. Да ви призная, прекалено е красива за мен, прекалено изискана... Моля да ме извините, но това ще бъде още една наша тайна.

– Разбира се, господарю, както желаете – пламенно се съгласи Гьоко, която не повярва на нито една негова дума, и започна да се чуди каква ли е всъщност истинската причина. – Ако Кику ще може да се възхищава от избория от вас мъж, ще си отида доволна от този свят.

– Но не преди корабът на Анджин-сан да вдигне платна след шест месеца – сухо ѝ напомни Торанага.

– О, да, да – съгласи се Гьоко и взе енергично да си вее с ветрилото, защото въздухът беше лепкав, спарен, а тя трескаво се мъчеше да проумее защо Торанага проявява такава невероятна щедрост към тях двете с Кику, тъй като не се съмняваше, че ще плати скъпо – много скъпо. – Кику-сан ще бъде отчаяна, че ще трябва да напусне вашия дом.

– Да, разбира се. Трябва да ѝ намеря нещо равностойно и да я възнаградя за послушанието ѝ към мен, законния ѝ господар. Но оставете аз да се заема с тази работа. И засега не ѝ споменавайте нищо.

– Добре, господарю. Кога желаете синът ми да пристигне в Йокохама?

– Ще ви известя, преди да потегля.

Тя се поклони и заситни навън. Торанага се отпрати към морето да поплува. На север небето беше притъмняло – там явно валеше като из

ведро. Когато забеляза групичката конници, които се зададоха откъм Йокохама, побърза да се прибере.

Оми слезе от коня си и развя кърпата, в която бе увита главата на Ябу.

– Касиги Ябу изпълни заповедта ви, господарю, точно преди пладне.

Главата беше измита, косата – грижливо вчесана, и беше забита на кол върху малък пиедестал, за да могат всички да я разгледат.

Торанага огледа врага си – нещо, което бе вършил поне десет хиляди пъти досега, и както винаги се запита как ли ще изглежда неговата глава след смъртта му, разглеждана от победителя: дали ще изразява ужас, болка, страх или гняв, или може би всички тези чувства заедно, или пък нито едно. Или може би само достойнство? Лицето на Ябу след смъртта му изразяваше безумен яд, а устните му бяха изкривени в яростна, предизвикателна гримаса.

– Достойно ли умря?

– По-достойна смърт не бях виждал, господарю. И Хиромаци-сама каза същото. Направи два разреза в корема и трети в гърлото си. Без ничия помощ и без звук. Ето завещанието му – добави Оми.

– С един-единствен удар ли отсякохте главата му?

– Да, господарю. Помолех Анджин-сан да ми разреши да използвам меча на Ябу-сама.

– Меча Йошитомо ли? Онзи, който подарих на Ябу? Нима го завеща на Анджин-сан?

– Да, господарю. Той разговаря с него чрез Цуку-сан и му каза: „Анджин-сан, подарявам ви това, за да се помни завинаги пристигането ви в Анджино и в знак на благодарност за малкото удоволствие, което ми достави дребният варварин.“ Отначало Анджин-сан отказа да го приеме, но Ябу много го моли и добави: „Никой от тези диванета не заслужава подобно острие.“ Така че накрая той се съгласи.

Интересно, помисли си Торанага. Очаквах Ябу да подари меча на Оми.

– Какви бяха последните му желания?

Оми му ги предаде. Дума по дума. Ако не бяха написани на хартия в завещанието, което му бе връчено официално пред свидетел – Бунтаро, той щеше да си спести някои, а други би съчинил от себе си. Ябу беше прав, гневно си помисли той, като си напомни още веднъж никога да не забравя, че перото е една дълга ръка, която стига жертвите си и от гроба.

– В чест на храбростта, проявена от вашия чичо в смъртта, аз ще уважа предсмъртните му желаниа. Всички до едно, без никаква промяна – заяви Торанага, като по този начин искаше да изпита Оми.

– Добре, господарю.

– Юки!

– Да, господарю? – дотърча прислужничката.

– Донеси, моля те, чай.

Тя хукна да изпълнява заповедта, а Торанага се замисли над последните желаниа на Ябу. Всичките бяха мъдри. Мидзуно беше глупак и всячески пречеше на Оми. Майката беше злобна и досадна стара вещица и също пречеше на Оми.

– Е, добре, щом сте съгласен, аз ги потвърждавам. Всичките. Бих искал да одобря също така предсмъртните желаниа на баща ви, преди да бъдат изпълнени. А като награда за вашата преданост ви назначавам командир на мускетния полк.

– Благодаря ви, господарю, но не заслужавам такава чест – възторжено отвърна Оми.

– Нага ще ви бъде заместник. И още нещо: назначавам ви за глава на рода Касиги и новите ви владения ще се простират в Идзу от Атами на изток до Хумадзу на запад, включително и столицата Мишима. Още днес тръгнете от Йокохама. Явете се на доклад при Судара в Мишима, а мускетният полк ще пристигне в Хаконе след четири дни. И още нещо, което е само за вашите уши: изпращам Анджин-сан обратно в Анджино. Ще строи нов кораб, а вие ще му отстъпите настоящите си владения. Още сега.

– Да, господарю. Да му отстъпя ли и къщата си?

– Да, можете – разреши Торанага, макар че владението по същество включваше всичко – и къщите, и земите, и селяните, и рибарите, и лодките.

И двамата мъже вдигнаха очи, щом чуха звънкия смях на Кику, и в следващия миг я съзряха в най-отдалечения двор да играе с прислужничката си Суисен на популярната игра – хвърляне на ветрило. Договорът на Суисен също беше откупен от Торанага, за да утеши Кику за помятането.

По лицето на Оми се изписа обожание, колкото и да се опитваше да го прикрие – тъй неочаквана и внезапна бе появата и. Тя погледна към тях. Лицето ѝ бе огряно от чудна усмивка и тя весело им махна. Торанага също ѝ махна и Кику продължи играта.

– Много е хубава, нали?

Оми усети, че му пламват ушите.

– Да.

Когато Торанага откупи договора ѝ, той целеше да отдалечи Оми от нея, защото тя явно бе една от слабостите му и следователно трябваше да я има като награда, която да му даде или от която да го лиши – според случая, – докато Оми не докаже на кого всъщност е верен и докато не допринесе за премахването на Ябу. И – колкото и да е чудно – той допринесе за неговата смърт и нееднократно доказа своята вяност. Разпитът на слугите беше идея на Оми. Преди един месец беше научил от някои офицери в мускетния полк, които бяха родом от Идзу, за тайния заговор на чичо си да убие Нага и останалите офицери на Торанага по време на решаващата битка.

– Да нямате някаква грешка, Оми-сан? – попита го Торанага, когато Оми тайно му докладва в Мишима, докато той чакаше резултата от предизвикателството на Марики в Осака.

– Не, господарю. Кивами Матано от Трети полк на Идзу чака откън. Офицерът от Идзу – грубоват мъж на средна възраст с тежки челюсти – му изложи целия заговор, съобщи паролите и обясни как е трябвало да бъде извършен.

– Не можех да живея със срама, че знам за този заговор, господарю. Та вие сте ни законният господар! Разбира се, трябва честно да добавя, че планът беше съставен за в случай на нужда. Предполагам, че това означаваше, ако Ябу-сан реши внезапно да премине на страната на врага по време на самата битка. Много се извинявам, но вие щяхте да сте първата жертва, а след вас Нага-сан и Судара-сама.

– Кога узнахте за този план и кой друг знае за него?

– Малко след като полкът бе образуван. А за него знаем петдесет и четири души – дал съм писмено всички имена на Оми-сан. Кодовото название на заговора е „Сливово дърво“ и той беше потвърден лично от Касиги Ябу-сама. Уреди да потегли последния път за Осака.

– Благодаря ви. Вашата вяност заслужава похвала. Ще държите всичко това в тайна, докато не ви дам друга заповед. След това ще ви възнаградя с имение на стойност пет хиляди коку.

– Моля да ме извините, господарю, но аз не заслужавам нищо. Искам вашето позволение незабавно да извърша сепуку, задето тъй дълго таих в себе си тази тайна.

– Не ви разрешавам. Ще изпълнявате моята заповед!

– Моля да ме извините, но не заслужавам награда. Позволете ми поне да запазя сегашното си имотно положение. Изпълних дълга си и

това не бива да се възнаграждава. Дори би трябвало да бъде наказан.

– Какъв е сегашният ви доход?

– Четиристотин коку, господарю. Напълно ми е достатъчно.

– Ще помисля над думите ви, Кивами-сан. След като офицерът излезе, той попита Оми:

– Какво сте му обещали, Оми-сан?

– Нищо, господарю. Вчера той сам дойде при мен и аз веднага го доведох лично да ви разкаже всичко.

– Тогава трябва да бъде възнаграден. Подобна вярност е по-важна от всичко друго, нали?

– Да, господарю.

– Не споменавайте пред никого нито дума за това.

Оми излезе, а Торанага се замисли дали Мидзуно и Оми не са в дъното на този заговор, за да злепоставят Ябу. Веднага пусна своите лични шпиони да надушат истината. Заговорът обаче се оказа истински и изгарянето на кораба беше отличен предлог да бъдат премахнати петдесет и тримата предатели, които бяха поставени сред охраната от Идзу в нощта на пожара. А Матано Кивами бе изпратен далеч на север в добро, макар и скромно имение.

– Но не мислите ли, че този Кивами е най-опасният от всички? – попита Судара – единственият, посветен в заговора.

– Да. И затова цял живот ще бъде под наблюдение и няма да му се доверявам. Но обикновено и лошите хора имат своите добри страни, както добрите понякога крият зло. Трябва да насърчиш доброто и да се отървеш от злото, без да жертвуваш положителното в човека. В моите владения нищо не изхвърлям с лека ръка на боклука.

Да, доволно си помисли Торанага, ти, Оми, наистина заслужаваш добра награда.

– Слушайте, Оми-сан. Битката ще започне след няколко дни. Вие ми служихте вярно. След последното сражение, когато победа, ще ви направя владетел на Идзу, а провинцията отново ще стане наследствено владение на вашия род.

– Много моля да ме извините, господарю, но не заслужавам такава чест.

– Вие сте млад, но имате големи заложи за възрастта си. Приличате на дядо си – и той беше умен, ала му липсваше търпение.

Отново се разнесе женски смях и Торанага се загледа в Кику, като се питаше какво да прави с нея. Накрая се отказа от първоначалното си намерение.

– Мога ли да ви попитам какво имате пред вид под „търпение“, господарю? – попита Оми, който инстинктивно усети, че Торанага очаква да му бъде зададен този въпрос.

Торанага не откъсваше поглед от момичето, което го караше да усеща топлина в сърцето си.

– Търпение означава умението да се съдържаш. Съществуват седем вида чувства, нали знаете? Радост, гняв, притеснение, обожание, скръб, страх и омраза. Ако човек не им се поддава, значи, е търпелив. Аз не съм толкова силен, колкото бих искал да бъда, но затова пък съм търпелив. Разбрахте ли ме?

– Да, господарю. Много добре ви разбрах.

– А търпението е крайно необходимо качество за един водач.

– Да.

– Ето например онова момиче. То отвлича вниманието ми – прекалено е красива и изискана за мен. Аз съм прост човек и не мога да оценя съвършенството ѝ. Затова реших, че мястото ѝ не е до мен.

– Но, господарю, дори като една от по-второстепенните ви жени... – Устните на Оми изричаха учтивите думи, но и двамата знаеха, че това са само задължителни фрази, лишени от искреност, а Оми в душата си се молеше, както не се бе молил през целия си живот, макар да знаеше, че никога няма да произнесе на глас молбата си – кое е възможно и кое не е.

– Напълно съм съгласен с вас – кимна Торанага. – Но големите таланти заслужават да се правят жертви за тях. – Той не откъсваше поглед от нея. Тя продължаваше да хвърля ветрилото си и да лови ветрилото на прислужничката си, а смехът и веселието ѝ бяха заразителни. В следващия миг някакви коне скриха от погледите им двете момичета. Извини ме, Кику-сан, но трябва да се откажа от теб, да ти осигуря постоянно място някъде далеч от мен. Защото аз наистина започвам много да те харесвам, макар че Гьоко не би ми повярвала, ако ѝ призная тази истина, нито пък Оми, нито дори ти самата. – Кику-сан заслужава да има свой дом. Свой съпруг.

– По-добре наложница на най-добрия самурай, отколкото съпруга на някой селянин или търговец, колкото и да са богати.

– Не съм съгласен с вас.

За Оми въпросът беше приключен. Карма, каза си той и усети как го обзема непоносима тъга. Преодолей мъката си, глупако! Законният ти господар е решил така, значи – край! Мидори е прекрасна съпруга. Майка ти ще стане монахиня, значи, в дома ти ще се възцари хармония.

Стига толкова тъга за днес. Стига ти и толкова щастие, ще станеш даймио на Идзу и командир на полка, а Анджин-сан остава в Анджино, което означава, че първият кораб ще бъде построен в Идзу – в твоите владения. Не тъгувай. И без това животът е само тъга. Кику-сан си има своя карма, ти – твоята, Торанага – неговата, а съдбата на Ябу показва колко е глупаво човек да се тревожи за каквото и да било.

Оми вдигна поглед към Торанага – вече беше с бистър ум, всичко си отиде на мястото.

– Моля да ме извините, господарю. Нещо се бях разсеял.

– Ако желаете, можете да се сбогувате с нея, преди да отпътувате.

– Благодаря. – Оми уви отново главата на Ябу. – Да я заровя ли, или да я изложя на показ?

– Забучете я на копие с лице към изгорения кораб.

– Добре, господарю.

– Какво беше предсмъртното му стихотворение?

Какво са облаците, ако не предлог
за съществуването на небето?
Какво е животът,
ако не бягство от смъртта!

Торанага се усмихна.

– Интересно – произнесе той.

Оми се поклони, подаде увитата глава на един от хората си и мина през конете и самураите, за да влезе в най-отдалечената част на двора.

– Здравейте, Кику-сан – обърна се той към нея любезно, но официално. – Толкова се радвам, че ви виждам в добро здраве и щастлива.

– Аз съм с господаря си, Оми-сан, а той е силен и доволен. Как мога да не съм щастлива?

– *Сайонара, Кику-сан.*

– *Сайонара, Оми-сан* – поклони му се тя и осъзна, че това е краят – нещо, за което по-рано не се беше замислила. От очите ѝ бликнаха сълзи, тя ги избърса, поклони се отново, а той си тръгна.

Кику го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше с твърда стъпка. Идваше ѝ да ревне на глас, защото сърцето ѝ се късаше, но отново – както винаги – чу думите, произнесени за кой ли път мило и мъдро: „Защо плачеш, детето ми? Ние, жените от Света на върбите, живеем само заради сегашния момент, за да съзерцаваме вишневия цвят, снега, кленовите листа, да изпитваме удоволствие от песента на шуреца и

красотата на луната, която изтънява и пак се изпълва, да пеem песните си, да прием чай и саке, да се наслаждаваме на парфюмите и милувката на коприната, да доставяме удоволствие и да се носим по течението – винаги по течението. Чуй, дете – никога не бъди тъжна, нека течението на живота те носи като водна лилия. Колко си щастлива, Кику-сан! Ти си принцесата на Укийо – Света на водните лилии, затова се остави на течението, живеј за момента...“

Кику избърса още две сълзи – последните. Глупаво момиче! Как можеш да плачеш?

Стига толкова! – каза си тя. Та ти имаш такъв изумителен късмет. Наложница си на най-великия даймио, макар и доста второстепенна, неофициална, но какво значение има – нали синовете ти ще се родят самурай! Нима това не е най-великият дар на земята? Още на времето ясно-видецът ти предсказа това невероятно щастие. Ти тогава не повярва, а ето че всичко се сбъдна. Ако трябва да плачеш, има по-важни неща, за които да проливаш сълзи. Например за семенцето, което бе покълнало в утробата ти, и онази противна отвара, която ти го отне. Но защо да плачеш и за това? То не беше още дете, пък и кой беше баща му? Кой наистина?

– Не знам, Гьоко-сан, не знам със сигурност, много съжалявам, но мисля, че е на, моя господар – каза тя най-сетне, защото така ѝ се искаше то да е негово и да е самурай.

– Ами ако се роди със сини очи и светла кожа? И това може да се случи, нали? Я преброј дните.

– Толкова ги броих и преброявах, толкова ги изчислявах...

– Тогава бъди честна поне пред себе си. Много се извинявам, но трябва да осъзнаеш, че бъдещето и на двете ни зависи сега единствено от теб. Имаш още много време да раждаш – та ти си само осемнадесет-годишна, детето ми. Но трябва да си сигурна в бащата.

Да, съгласи се тя отново, колко сте умна, Гьоко-сан, и колко бях глупава – като омагьосана. Беше само едно „то“. Колко сме мъдри ние японците, защото знаем много добре, че детето става дете едва когато навърши тридесет дни – тогава духът му се заселва за постоянно в тялото му и кармата му става неразделна част от него. Ах, колко ми провървя! Искам да имам син – и после още един, и още един и нито едно момиче. Горките момиченца! О, богове, благословете ясновидача и благодаря ви, благодаря за своята карма, че се ползувам с благоволенieto на великия даймио, че синовете ми ще се родят самураи, и направете ме, моля ви, достойна за такава завидна участ...

– Какво ви е, господарке? – попита Суисен, учудена от внезапната радост, която бе обзела Кику.

Кику доволно въздъхна.

– Мислех си за ясновидеца, за моя господар, за своята карма и се бях оставила течението да ме носи...

Тя тръгна към противоположния край на двора, като се пазеше от слънцето с аленото си чадърче, и затърси с поглед Торанага. Конете, самураите и соколите почти го скриваха, но тя забеляза, че е все още на верандата, че пие чай, а Фуджико отново му се кланя. Скоро ще дойде и моят ред, каза си тя. Може би довечера ще бъде възнаградена с още едно „то“? О, богове, моля ви... И тя се върна да продължи играта си, прималяла от щастие.

Извън портата Оми възседна коня си и препусна в галоп заедно с телохранителите си – по-бързо и по-бързо, скоростта го освежи, пречисти го, а острият мирис на коня му беше приятен. Не погледна назад към нея, защото нямаше нужда. Знаеше, че бе изживял цялата страст на своя живот и всичката си обич там, в краката ѝ. Знаеше, че повече няма да познае страстта – този възпламеняващ духа възторг, който запалва искрата в мъжа и жената. Но тази мисъл не му беше неприятна. Напротив, каза си той с ледена яснота, благословен да е Торанага, че ме освободи от това бреме. Сега вече нищо не ме обвързва. Нито баща ми, нито майка ми, нито Кику. Сега вече и аз мога да съм търпелив. Двадесет и две годишен съм, почти даймио на Идзу, и светът ме чака, за да го завладя.

– Да, господарю? – попита Фуджико.

– Ще заминете оттук направо за Анджино. Реших да променя владението на Анджин-сан – вместо околностите на Йокохама му давам Анджино. Двадесет ли във всички посоки от селото, с годишен доход четири хиляди коку. Ще заемете къщата на Оми-сан.

– Мога ли да ви благодаря от негово име, господарю? Извинете, но правилно ли разбрах, че той още не знае за това?

– Не. Днес ще му съобщя. Заповядах му да построи друг кораб, Фуджико-сан, на мястото на изгорения, а Анджино е подходящо място за корабостроителница – много повече от Йокохама. Уредих с Гьоко-сан по-големият ѝ син да стане управител и да се грижи за работите на Анджин-сан, а за всички материали и работници ще платя аз. Вие трябва да му помогнете да организира всичко.

– Ох, господарю – разтревожи се тя веднага. – Толкова малко време

ми остава да бъда с Анджин-сан.

– Да. Затова трябва да му намерите друга наложница или съпруга.

Фуджико вдигна поглед към него и присви очи.

– С какво мога да помогна? – попита тя след кратко мълчание.

– Кого бихте предложили? Желая Анджин-сан да бъде напълно доволен. Доволните мъже работят по-добре, нали?

– Да – съгласи се Фуджико и започна да се рови в паметта си. Кой би могъл да се сравни с Марико-сама? После се усмихна. – Настоящата съпруга на Оми-сан – Мидори-сан. Майка му я ненавижда, както знаете, и настоява Оми да се разведе. Много се извинявам, но тя дори прояви ужасно невъзпитание и спомена за това пред мен. А Мидори-сан е прелестна дама и е много, много умна.

– Смятате ли, че Оми ще поиска да се разведе? Още една фигура от мозайката си дойде на мястото.

– О, не, господарю, убедена съм, че няма да иска. Кой мъж желеа искрено да се подчини на майка си? Но такъв е законът ни, така че той ще трябва да се разведе веднага щом родителите му пожелаят. И макар че майка му е с много лош характер, тя знае най-добре от всички какво му е нужно. Извинете, но трябва да говоря откровенно, тъй като въпросът е изключително важен. Нищо лошо не исках да кажа, господарю, а само, че синовният дълг е крайъгълният камък на нашите устои и закони.

– Така е – замисли се Торанага над този нов въпрос, който разкриваше пред него чудесни възможности. – А дали Анджин-сан ще одобри Мидори-сан?

– Ако му заповядате да се ожени, това никак няма да му хареса. Но... извинете ме, няма защо да му заповядвате.

– Нима?

– Бихте могли да измислите някакъв начин да му внушите, че той сам се е сетил за това. Така ще е най-добре. А на Оми-сан, разбира се, можете просто да му наредите.

– Разбира се. Значи, одобрявате Мидори-сан?

– О, да! Тя е седемнадесетгодишна, има здраво, хубаво момченце, произхожда от добро самурайско семейство и ще роди на Анджин-сан чудесни деца. Предполагам, че родителите на Оми ще настояят да отстъпи детето си на Оми-сан, ако ли не – Анджин-сан би могъл да го осинови. Знам, че я харесва, защото Марико-сан ми каза веднъж, че често се шегувала с него за това. Мидори е самурай, много разумна, много умна. Сигурна съм, че Анджин-сан ще бъде в добри ръце. Освен това и двамата ѝ родители са мъртви, така че няма да има никакви неприятности, ако

се омъжи за един... за Анджин-сан.

Торанага взе да обмисля това предложение. И без това трябва да внушавам чувство за несигурност на Оми, защото иначе лесно може да стане опасен. Но затова пък от мен нищо няма да се иска, за да разведе Мидори. Баща му ще изрази недвусмислено последните си желания, преди да извърши сепуку, а майка му положително ще настоява, че най-важното, което трябва да свърши на този свят, преди да го напусне, е да се погрижи синът ѝ да е оженен за достойна съпруга. Така че в близките няколко дни Мидори ще бъде разведена. Да, от нея ще излезе добра съпруга.

– А ако това не стане, Фуджико-сан, какво ще кажете за Кикиу-сан?

Фуджико го изгледа изумено.

– Извинете, но няма ще я освободите?

– Може и да го направя. Е?

– Мисля, че от нея става добра неофициална наложница, господарю. Тя е тъй изумително надарена във всяко едно отношение. Макар че според мен един мъж ще се разсейва прекалено много, когато тя е край него, а за Анджин-сан – извинете – ще са необходими години, за да оцени изключителното ѝ изкуство, нейното превъзходно пеене и танци, остроумието ѝ... Дали става за съпруга? – натъртено попита тя, за да покаже колко не одобрява идеята му. – Дамите от Света на върбите не са обучени за това като останалите жени, господарю. Техните таланти са насочени другаде. Да ръководиш един самурайски дом е доста по-различно от онова, което са вършили в своя Плаващ свят.

– Дали би могла да се научи?

Фуджико дълго размишлява и се колеба.

– Най-доброто разрешение би било, ако Мидори-сан му стане съпруга, а Кикиу-сан – наложница.

– Те биха ли могли да свикнат да живеят с неговите... ъ-ъ... особености?

– Мидори-сан е самурай, господарю. Това е неин дълг. Можете да ѝ заповядате. На Кикиу-сан също.

– Но не и на Анджин-сан.

– Вече го познавате по-добре от мен, господарю. Що се отнася до жените... По-добре е да го оставите той сам да прецени. Извинете ме за тези думи.

– Тода Марико-сама би била най-подходящата съпруга за него, не мислите ли?

– Каква необичайна мисъл, господарю – отвърна Фуджико, без да й мигне окоето. – Не отричам, че двамата много се уважаваха.

– Да – сухо се съгласи той. – Благодаря ви още веднъж, Фуджико-сан. Ще размисля над думите ви. Той ще бъде в Анджирослед десетина дни.

– Благодаря, господарю. Ако ми позволите да направя едно предложение – бихте ли включили във владенията му пристанището Ито и минералните бани в Йокосе?

– Защо?

– Ито за в случай, че пристанището в Анджиросе окаже прекалено малко. За големи кораби трябва по-големи стапели. В Ито може би има такива. А Йокосе защо...

– Има ли ги наистина?

– Да, господарю. А...

– Били ли сте там?

– Не, господарю. Но Анджин-сан много се интересува от морето и мой дълг бе да науча всичко възможно за пристанищата, корабостроенето и всичко, свързано с това. Когато разбрах, че корабът му е изгорял, взех да си мисля дали няма да може да си построи друг и ако може, то къде и как. Идзу е най-подходящото място. Оттук лесно могат да се отблъскват войските на Ишидо.

– А Йокосе защо?

– Защото е хатамото и трябва да има къде да си почива, както подобава на неговия ранг.

Торанага я наблюдаваше напрегнато. Изглеждаше много послушна и покорна, но на него му беше добре известно, че е твърда като кремък и никога няма да отстъпи в никое отношение, освен ако той не й заповяда изрично.

– Добре, съгласен съм – каза Торанага най-накрая. – И ще си помисля за Ми-дори-сан и Кикү-сан.

– Благодаря, господарю – смотолеви тя смирено, доволна, че е изпълнила дълга си към своя господар Анджин-сан и е изплатила дълга си на Марико. Ито му трябваше за корабното дело, а за Йокосе Марико беше споделила с нея, че там е започнала тяхната „любов“.

– Толкова съм щастлива, Фуджико-сан – призна й Марико в Йедо. – Това пътуване ми достави повече радост, отколкото бих могла да очаквам за двадесет свои съществувания.

– Моля ви да го закриляте и пазите в Осака, Марико-сан. Извинете, но той все пак не е като нас, не е толкова цивилизован, горкичкият.

Неговата нирвана е животът, а не смъртта.

И това е все още вярно, отново си каза Фуджико и благослови наум Марико. Да, Марико бе спасила живота на Анджин-сан. Никой друг – нито християнският, нито кой да е от множеството други богове, нито дори самият Анджин-сан или Торанага. Не, само Марико. Спаси го Тода Марико-но-Акечи Джинсай.

Преди да умра, ще построя храм в Йокосе и ще предвидя в завещанието си пари за още два – един в Осака и един в Йедо. Това ще е едно от предсмъртните ми желания, Торанага-сама, каза си тя наум, докато го гледаше кротко и си мислеше щастливо още колко прекрасни неща можеше да свърши за Анджин-сан. За негова съпруга е годна само Мидори и в никой случай Кику. Кику само за наложница, и то не обезателно главна наложница. А владенията му трябва да се разширят до Шимода – най-южната точка на Идзу.

– Веднага ли желаете да потегля, господарю?

– Останете тази нощ тук, а утре тръгнете направо за там, без да минавате през Йохохама.

– Да, разбирам. Извинете, но мога ли веднага щом пристигна, да получа новото владение на моя господар – от негово име?

– Преди да тръгнете, Каванаби-сан ще ви даде нужните документи. А сега ще ви помоля да изпратите при мен Кику-сан.

Фуджико се поклони и тръгна.

Торанага изпъшка сърдито. Жалко, че тази жена толкова настоява да умре. Прекалено е ценна, за да я изгубя по този начин, и е много умна. Ито и Йокосе, значи? Ито – разбирам. Но защо Йокосе? Струва ми се, че нямаше пред вид само това...

Кику се зададе през напечения от слънцето двор. Малките ѝ крачка бяха обути в бели чорапи и тя сякаш не ходеше, а танцуваше – толкова беше елегантна и грациозна с коприненото си кимоно и аленото си чадърче. Всички мъже я гледаха с нескрито възхищение. Ех, Кику, помисли си той. Не мога да си позволя тяхната завист и дори възхищението им. Извини ме. Не мога да си позволя да те имам в този живот – извини ме. Ти трябваше да си останеш в своя Свят на лилиите и върбите като първокласна куртизанка или – още по-добре – като гейша. Ама че чудесно хрумване я осени тази стара вещица! В онзи свят ти щеше да си в безопасност, защото щеше да принадлежиш на много мъже, щеше да си обожавана от всички, щеше да си поводът за трагични самоубийства, яростни кавги и чудни подвизи. От теб щяха да се боят, щяха да те глежат, да те обсипват с пари, от които ти щеше да се извъръщаш

презрително, и щеше да станеш легенда – докато си красива. А сега? Сега не мога да те задържа – извини ме. На който и самурай да те дам за наложница, ще вземе в леглото си нож с две остриета – красотата, която ще го отвлича от преките му задължения, и повод за завист от страна на всички останали мъже. Така ли е? Много малко от тях ще се съгласят да се оженят за теб – извинявай, но това също е истина, а днес е денят на истините. Фуджико е права. Ти не си обучена да поддържаш домакинството на един самурай, не ми се обиждай. А щом красотата ти повехне – о, гласът ти ще остане, ще останат и остроумието, и умът ти, но въпреки това скоро ще бъдеш изхвърлена на бунището на живота. Извини ме, но това също е вярно. Друга истина е, че най-високопоставените дами от Света на върбите трябва да си останат завинаги там, като управителки на такива домове, след като годините надделят над красотата. Дори и най-прочутите от тях трябва да си стоят в своя свят – да тъгуват за минали любовници и да давят мъката си по изгубената си красота в саке, разреждано със сълзи. По-второстепенните най-добре да се омъжават за селяни, рибари, търговци на ориз или занаятчии, от чиято среда ти самата произхождаш – рядко цвете, израснало на бунище, сред плевели, по една чиста случайност, наречена карма, за да разцъфне бързо и също тъй бързо да увехне. Тъжно, много тъжно. Как да ти дам деца-самураи?

Запази я до края на живота си! – нашепна му някакъв съкровен вътрешен глас. Тя заслужава. Не заблуждавай и себе си, както заблуждаваш другите. Всъщност лесно би могъл да я задържиш, като ѝ даваш много и вземаш от нея малко, също като любимите ти Тецу-ко и Кого. Та нали и Кису е за теб само една соколица! Ценна, това е вярно, неповторима – да, но все пак соколица, която трябва да храниш от ръката си, да я пускаш срещу плячката, да я примамваш обратно и след един-два сезона да я пуснеш на свобода и никога вече да не я видиш. Не се самозалъгвай. Защо не я оставиш? Тя е само соколица, колкото и да е изключителна, колкото и нависоко да лети, колкото и да е красива в полет – все пак една соколица и нищо повече...

– Защо се усмихвате, господарю?

– Защото ми е приятно да ви гледам, момичето ми.

Блакортн се облегна с цялата си тежест на едно от трите дебели въжета, завързани за кила на изгорелия кораб.

– *Хинару-у-у!* – извика той. – Теглете!

Стотина голи до кръста самураи задърпаха с всички сили въжетата.

Беше късно следобед и имаше отлив, така че Блаторн се надяваше да успее да изтегли кораба на брега и да спаси каквото можеше от материалите. Първоначалният му план претърпя някои изменения, защото откри за огромна своя радост, че всички оръдия са били изнесени на брега още на другия ден след бедствието и бяха в почти същото добро състояние както в деня, в който напуснаха родната си леярна в Чатам, графство Кент. Същото се отнасяше и за близо хилядата снаряди, голямо количество куршуми, вериги и други метални предмети. Доста от тях бяха поизкривени и издраскани, но за новия кораб имаше повече материал, отколкото бе допускарал в мечтите си.

– Прекрасно, Нага-сан, прекрасно! – похвали го той, когато разбра какво всъщност е било спасено.

– Благодаря, Анджин-сан. Направихме всичко възможно, но много се извинявам...

– Никакви извинения! Всичко е наред!

Да, ликуваше той. Сега корабът ми ще бъде по-дълъг и по-широк, отколкото възнамерявах отначало, но това няма да му попречи да е пъргав като хрътка и да види сметката на сума ти португалски фрегати.

Ех, Родригес, помисли си той без злоба, радвам се, че си в безопасност и далеч от тези брегове и че догодина на твоето място ще бъде друг, защото ще го потопя. Дай боже Ферейра отново да е капитан на Черния кораб, но няма да разчитам на това и от всяко положение се радвам, че си далеч. Дължа ти живота си, пък и ти си превъзходен лощман.

– *Хунапу-у-у!* – извика той и мъжете отново напрегнаха мускули. Водата се стичаше от тях като пот, но корпусът не помръдна.

От онази ранна утрин, когато прочете писмото на Марико под зоркия поглед на Торанага, а след това откри, че оръдията са спасени и са на брега, времето вече за нищо не му стигаше. Начерта първоначални планове на кораба, състави и многократно допълни списъците на необходимите материали, промени чертежите, много грижливо направи окончателния списък на хората – за да няма никаква грешка. След това до късно през нощта започна да седи над речника и граматиката, за да научи нови думи и изрази, които щяха да му трябват в работата с майсторите, за да може да им обясни какво иска, за да разбере какво могат и какво не могат да вършат. Колко пъти се отчайваше и му идваше да се обърне за помощ към свещеника, но знаеше, че оттам не можеше да очаква помощ, че враждата им бе трайна и непоправима.

Карма, помисли си той без болка, по-скоро със съжаление към свещеника заради жалкия му фанатизъм.

– *Хипару-у-у!*

Самураите пак се напъгнаха, като скандираха нещо, и дружно затеглиха. Развалината едва помръдна и те удвоиха усилията си, но в следващия миг тя рязко се освободи от въжетата и те се проснаха на пясъка. Изправиха се пак на крака, като се смееха и закачаха, но корабът отново бе заседнал.

Блакторн им показва как да дърпат ту на една, ту на друга страна, за да размърдат огромното туловище, но всичко беше безрезултатно – все едно, че корабът бе закотвен.

– Ще трябва да му поставя шамандури и да чакам приливът да го вдигне – произнесе той на английски.

– *Додзо?* – попита незабавно озадаченият Нага.

– *Гомен насай, Нага-сан* – извини се той и започна да обяснява намеренията си със знаци и рисунки по пясъка, като се проклинаше, че не знае добре езика – как ще направи нещо като сал и ще го завърже за кораба при отлив, а при следващия прилив водата ще го издигне и те ще могат да го издърпат на брега. При следващия отлив ще им е лесно, защото преди това ще са направили платформа на колела, върху която да го качат.

– *А со десу!* – възкликна въодушевено Нага. Обясни на останалите намеренията на Блакторн и те също се възхитиха, а васалите на Блакторн се надуха от гордост.

Това не убягна от погледа на Блакторн и той посочи единия от васалите си с пръст.

– Къде ви отиде възпитанието?

– Какво? Ах, извинете, господарю, ако съм ви засегнал.

– Днес ви извинявам, но утре вече няма. Плувайте до кораба и развържете онова въже.

Самураят се разтрепери и се ококори.

– Извинете, господарю, не знам да плувам.

Настъпи мъртва тишина и Блакторн разбра, че всички чакат да видят как ще постъпи. Много се ядоса на себе си, защото заповедта си беше заповед и той, без да иска, бе издал смъртна присъда, която човекът не заслужаваше. Замисли се.

– Торанага-сама заповед – всички да знаят да плуват. Така ли е? Всички мои васали да знаят да плуват до един месец. А вие – във водата. Научете първи урок.

Самураят унило се запъти към морето – убеден, че с него е свършено. Блакторн влезе заедно с него и щом онзи започна да потъва, веднага

го издърпа на повърхността за косата и продължи да го учи. Оставяше го от време на време да потъва, но никога опасно. Така стигнаха до развалината. Самураят кашляше, плюеше вода и се вкопчи отчаяно във въжетата, но той го задърпа отново към брега и на двадесетина метра от плитчината го пусна сам.

– Плувай!

Човекът се справи криво-ляво и се измъкна на брега като полуудавена котка, решен вече никога да не се прави на важен пред господаря си. Другарите му гръмко го поздравиха и се превиваха от смях – онези, които знаеха да плуват.

– Много добре, Анджин-сан, много мъдро! – смееше се Нага. – Ще изпратя да донесат бамбук за сала. Утре ще го имате.

– Благодаря.

– Днес ще дърпаме ли още?

– Не, не, благода... – Блаторн млъкна и засенчи с ръце очите си от слънцето. На една от дюните в далечината бе застанал отец Алвито и ги наблюдаваше. – За днес свършихме. Моля, извинете ме за момент.

Тръгна към дрехите си, но хората му го изпревариха и ги донесоха тичешком. Той се облече, без да бърза, затъкна мечовете и се приближи до Алвито.

– Добър ден – поздрави го той.

Свещеникът изглеждаше измъчен, лицето му беше изпито, но в погледа му прочете същата дружелюбност, както преди яростната им кавга по пътя за Мишима. Блаторн реши да внимава повече.

– Добър ден, лоцмане. Утре рано сутринта си тръгвам а ми се искаше да Поговорим. Имате ли нещо против?

– Абсолютно нищо.

– Какво се опитвате да направите – да изтеглите кораба?

– Да.

– Боя се, че ще е безсмислено.

– Нищо. Въпреки това ще опитам.

– Наистина ли вярвате, че ще можете да построите друг кораба?

– О, да – отвърна Блаторн търпеливо и се замисли какво ли всъщност е намислил езуитът.

– Ще докарате ли останалата част от екипажа да ви помага?

– Не – отговори Блаторн след кратко мълчание. – Те предпочитат да си останат в Йедо. А като завърша кораба... Има достатъчно време, ще успее да ги докарам.

– Те живеят в селището на ета, нали?

– Да.

– Затова ли не ги искате тук?

– И затова.

– Не ви обвинявам. Доколкото разбрах, станали са големи кавгаджии и почти през цялото време са мъртвопияни. Научихте ли, че преди една седмица са се скарали жестоко и къщата им изгоряла до основи?

– Не. Някой пострадал ли е?

– Не, но само благодарение на божията милост. Следващия път... Един от тях измайсторил казан за варене на спирт. Ужасно е, като си помисля какво прави алкохолът с хората.

– Да. Жалко за къщата. Ще си построят друга.

Алвито кимна и погледна към кораба, заливан от вълните.

– Преди да си тръгна, искам да ви кажа, че знам какво означава за вас загубата на Марико-сан. Много бях натъжен, като чух какво сте изживели в Осака, но, от друга страна, този разказ ме зарадва: Разбирам смисъла на нейната саможертва... Разказвала ли ви е за баща си и за семейната си трагедия?

– Да, отчасти.

– Тогава и вие разбирате... Аз познавах Джу-сан Кубо много добре.

– Кого? Искате да кажете – Акечи Джинсай?

– Ах, да, извинете. Но сега е известен под това име – Джу-сан Кубо. Марико-сама не ви ли е казала?

– Не.

– Тайко му даде този подигравателен прякор, който означава „шо-гун за тринадесет дни“. Неговият бунт – от вдигането на хората му до трагичното им сепуку – продължи само тринадесет дни. Не беше лош човек, но много ни мразеше – не за това, че сме християни, а за това, че сме чужденци. Често съм се питал дали Марико не се покръсти, за да научи повече за нас и след това да ни погуби. Той твърдеше, че съм бил настроил Города срещу него.

– Това вярно ли е?

– Не.

– Как изглеждаше?

– Нисък, плешив, много високомерен, чудесен военачалник и забележителен поет. Тъжен край – за всички Акечи. А сега и последната от тях... Горката Марико! Но това, което тя направи, спаси Торанага и такава е божията воля. – Алвито леко докосна броеницата си. След малко продължи: – Лоцмане, исках също да ви се извиня, преди да отпътувам за... накратко, радвам се, че Делегатът-посетител е успял да ви спаси.

Но не се извинявам за „Еразъм“, защото нямам пръст в тази работа. Извинявам се също и за онези двамата – Песаро и капитана. А за кораба се радвам, че изгоря.

– *Шигата га най*, отче. Скоро ще имам друг кораб.

– Какъв по-точно?

– Достатъчно голям и силен.

– За да може да нападне Черния кораб ли?

– За да може да ме отведе обратно в Англия... и да мога да се защита от чужди нападения.

– Всичкият ви труд ще отиде на вятъра.

– Искате да кажете, че ще има ново „природно бедствие“?

– Да. Или саботаж.

– Тогава ще построя още един, а ако и с него стане нещо – още един. Или ще си построя кораб, или ще си запазя място на чужд, а като стигна в Англия, ще изпрося, наема, купя или открадна кораб и ще се върна обратно тук.

– Да, знам. Именно затова никога няма да напуснете тези брегове. Прекалено много знаете, Анджин-сан. Казал съм ви го преди и пак ви го повтарям, и то без никаква злоба. Това е самата истина. Вие сте храбър човек, достоен противник, заслужавате уважение и аз ви уважавам. Между нас би трябвало да цари мир и съгласие. Ще ни се налага често да се срещаме през следващите години – ако оцееем след войната.

– Ще се срещаме ли?

– Да. Вече добре владеете японски език и скоро ще станете личен преводач на Торанага. Дватама с вас не би трябвало да се караме. Боя се, че съдбите са ни преплетени. Доколкото знам, и Марико-сан ви е казвала същото.

– Не, не е споменавала такова нещо. Какво друго ви каза?

– Помоли ме, дори настояваше да бъда ваш приятел и да ви закрилям, ако мога. Сега не съм дошъл тук да ви дразня, Анджин-сан, нито да се карам с вас, а да ви помоля да се сдобрим, преди да си тръгна.

– За къде заминавате?

– Първо за Нагасаки, а оттам с кораб за Мишима. Чакат ме търговски преговори. А оттам – накъдето нареди Торанага или където ще се състои битката.

– Ще ви пуснат ли да пътувате свободно въпреки войната?

– О, да. Те имат нужда от нас – който и да победи, все ще има нужда от нас. Убеден съм, че можем да се държим като разумни хора и да се сдобрим. Моля ви заради Марико-сама.

Блакторн не каза нищо.

– Веднаж вече сключихме примирие по нейна молба – обади се той след малко. – Сега ви предлагам същото – примирие, а не мир, при условие, че обещаете да не се приближавате на повече от петдесет мили до моята корабостроителница.

– Съгласен съм, лоцмане, разбира се, че съм съгласен. Но вие напразно се боите от мен. Щом искате обаче, добре – примирие в нейна памет. – Алвито протегна ръка. – Благодаря ви.

Блакторн му стисна ръката.

– Скоро в Нагасаки ще се състои погребението ѝ – в катедралата. Делегатът-посетител лично ще отслужи литургията Анджин-сан. Ще погребем част от пепелта ѝ.

– Това би ѝ доставило удоволствие.

Блакторн се загледа в изгорелия си кораб, после отново погледна Алвито.

– Два дни преди да умре, тя помоли Делегата-посетител за последно причастие и го получи – продължи свещеникът.

– Значи... значи, е знаела, че ще умре... Каквото и да се бе случило, тя е била сигурна жертва.

– Да. Господ да я благослови.

– Благодаря ви, че ми го казахте.

– *Сайонара, Анджин-сан* – отново му подаде Алвито ръката си.

– *Сайонара, Цуку-сан*. И моля ви, запалете ѝ една свещ... от мен.

– Ще го направя.

Блакторн стисна отново ръката му и го проследи с поглед – висок, силен, достоен противник. Ние винаги ще си останем врагове, мислеше си той. И двамата го знаем много добре, със или без примирие. Какво би казал, ако знаеше за намеренията ни с Торанага? Нищо повече от вече изречените заплахи, нали? Това е добре. Разбираме се. А примирието няма да ни навреди. Но в едно нещо грешите, Цуку-сан – няма да се срещаме често. Докато корабът ми се строи, аз ще заема мястото ви на преводач – първо на Торанага, след това на регентите – и постепенно ще се окаже, че нямате търговски преговори за водене, дори ако португалските кораби продължат да превозват коприната. Но това също ще се промени. Моята флота ще е само началото. След десетина години английските кораби ще владеят тези морета. Но сега нека мисля само за моята „Благородна дама“.

И Блакторн се върна доволен при Нага и взеха да съставят планове за утрешния ден, после се изкачи по хълма към временната си къща,

недалеч от тази на Торанага. Хапна ориз и нарязана на прозрачни резенчета сурова риба, приготвени от един от готвачите му, които му се сториха безкрайно вкусни. Сипа си втори път и изведнъж избухна в смях.

– Господарю?

– Нищо.

Но в мислите си видя Марико и я чу да казва: „О, Анджин-сан, един ден може би суровата риба ще започне дори да ви харесва и това ще означава, че сте на път към нирвана – вечното спокойствие.“

Ех, Марико, толкова се радвам, че си получила последно причастие. Това бе тъй важно за теб. И съм ти много благодарен. За какво, Анджин-сан? – чу я той. За живота, Марико, любов моя.

Много често през изминалите дни и нощи той разговаряше с нея, изживяваше наново всичко, което им се бе случило, разказваше ѝ за изминалия ден, усещаше я близо до себе си – толкова близо, че веднаж или два пъти дори погледна през рамо да види дали не е там.

Да, и тази сутрин се огледах, Марико, но вместо теб видях Бунтаро, а до него Цуку-сан, и двамата вперили поглед в мен. Бях с меча си, но той държеше големия си лък. Ех, любов моя, трябваше да се въоръжа с всичката си храброст, за да се приближа до тях и да ги поздравя официално. Ти беше ли до мен? Щеше да се гордееш с твоя Анджин-сан – спокоен като истински самурай и също толкова невъзмутим. А той ми каза сковано чрез Цуку-сан: „Кирицубо-сан и Садзуко-сан ми разказаха как сте защитили честта на моята съпруга и тяхната чест. Моля да ме извините, че преди известно време се държах зле с вас. Извинявам се и ви благодаря.“ Поклони се и си тръгна, а на мен така ми се искаше да си там до мен – да знаеш, че всичко е наред и че никой никога няма да научи нашата тайна.

Да, много пъти Блаторн се обръщаше да види дали Марико не е до него, но нея все я нямаше и никога нямаше да я има, ала от това не го болеше. Тя щеше да е с него до края на живота му и той знаеше, че ще я обича и в добри, и в лоши времена, дори през зимата на своя живот. Винаги витаеше някъде на ръба на сънищата му. А напоследък сънищата му бяха приятни, примесени с чертежи, с дялкането на фигурката, която щеше да краси носа на неговия кораб, с платна, с поставяне на кила и – каква радост – с пускането на вода на „Благородната дама“, която, прехапала юздите, се носи по Ламанша с издути платна и скърцащи фалове, а той раздава заповеди от кварталдека и всеки сантиметър от платната откликва на повика му, докато най-сетне неговата невиждана красавица завива към пристанището на Лондон.

Торанага се заизкачва по възвишението недалеч от лагера, плътно обграден от свитата си. Кого бе кацнала на ръкавицата му. Бяха ловували покрай брега, а сега се бе запътил към хълма отвъд селото. До смрачаване имаше поне още два часа и не му се искаше да пропилява това време, още повече, че не се знаеше кога отново ще има възможност и време за лов.

Днешният ден е само мой, мислеше си той. Утре тръгвам на война, но днешният ден ми е отреден да въведа ред в работите си, да се преструвам, че Кванто и Идзу са в безопасност, да уредя унаследяването си и да се надявам, че ще доживея до следващата зима, а през пролетта ще ловувам, колкото ми душа иска. Да, днес беше чуден ден.

Тецу-ко уби на два пъти и летя като стрела – никога не бе летяла тъй съвършено, дори когато уби пляката си край Анджино. Тогава бяха двамата с Нага: онзи незабравим прелестен полет и спускането ѝ като камък, за да настигне стария фазан. Днес хвана един жерав, няколко пъти по-едър от самата нея, и се върна при него още при първото повикване.

После кучетата я насочиха към един фазан и тя отново се издигна устремно нагоре, нагоре, за да започне оттам падането си, което сякаш нямаше край, и да убие тъй красиво! И отново се върна при първото повикване и гордо си хапна от ръката му.

А сега Торанага искаше да хване заек. Изведнъж му хрумна, че месото ще достави удоволствие на Анджин-сан. И затова, вместо да приключи с лова за този ден, доволен от хванатото, той реши да гони дивеч за ядене. Ускори ход, защото на всяка цена искаше да успее.

Свитата му отмина лагера, заизкачва се по криволичещия път към хребета и Торанага се почувствува отново щастлив от постигнатото през деня.

Обгърна с критичен поглед целия лагер, за да открие някаква опасност, но не забеляза нищо подозрително. Няколко роти се обучаваха в стрелба – всъщност без да стрелят, защото Цуку-сан беше все още наоколо, и това му достави удоволствие. На една страна двадесетте оръдия блестяха на слънцето, спасени от кораба с толкова грижа и старание, а близо до тях Анджин-сан бе седнал с кръстосани крака и разглеждаше нещо, поставено пред него на ниска масичка – вече седеше като нормален човек. По-долу се виждаха обгорените останки от кораба – още не го бяха помръднали от мястото му и Торанага отново се зачуди как

Анджин-сан ще го докара до брега, щом като не може с теглене.

Защото, Анджин-сан, сигурен съм, че ще ги издърпаш на брега, каза си Торанага без никакво съмнение.

Да. Ще построиш кораба си и аз пак ще, го погубя, както погубих и този, или пък ще го пусна да плава, за да зашлевя една плесница на християните, които са по-важни за мен от твоите кораби, приятелю – съжалявам, но това е самата истина, – дори от корабите, които ще ми докараш от родината си. Твоите сънародници ще ми ги докарат, както и договора с твоята кралица. Но не и ти. Ти си ми нужен тук.

Когато му дойде времето, Анджин-сан, ще ти обясня защо беше наложително да унищожа кораба ти и тогава ще приемеш този факт спокойно, защото ще бъдеш зает с други неща и ще разбереш истината: трябваше да избирам между кораба и живота ти. Избрах второто. Правилно постъпих, нали? И тогава двамата с теб ще се посмеем над „природното бедствие“. Ако знаеш колко лесно ми беше да поставя на кораба специален патрул от мои доверени хора с тайното нареждане да поръсят щедро палубите с барут през онази нощ, като предварително наредих на Нага – веднага щом Оми ме извести за заговора на Ябу – да замени постовете така, че дежурствата на кораба и на брега да се паднат само на хора от Идзу и по-специално на петдесет и тримата предатели. Останалата работа я свърши един-единствен нинджа с кремък в нощта и корабът ти лумна като факел. Разбира се, нито Оми, нито Нага подозираха нещо за този саботаж.

Извини ме, но без това не можеше. Спасих ти живота, Анджин-сан, а ти го цениш повече от кораба си. Най-малко петдесет пъти ми се е налагало да преценявам дали да не жертвувам живота ти, но винаги съм успявал да избягна тази опасност. И се надявам да продължи така. Защо ли? Е, днешният ден е ден на истината. Отговорът е – защото ти ме забавляваш и защото имам нужда от приятел. Не смея да се сприятеля с някой от моите хора или от португалците. Да, ще прошепна тази тайна в някой кладенец по пладне, когато съм съвсем сам: имам нужда от приятел! Имам нужда от твоите знания. Марико-сама беше права и в това отношение. Преди да си отидеш, искам да овладеем всичко, което знаеш. Нали веднъж ти казах, че двамата с теб разполагаме с много време?

Искам да разбера как се пътува с кораб около земята и как една малка островна страна е в състояние да управлява огромна империя. Може би отговорът на този въпрос ще ни послужи да се справим и с Китай, а? О, да, тайко в много отношения беше прав.

При първата ми среща с теб аз казах: „Нищо не може да оправдае

един бунт!“ А ти ми отговори: „Има едно оправдание – ако успееш!“
Ах, Анджин-сан, този отговор те свърза завинаги с мен. Съгласен съм.
Всичко е оправдано, ако накрая спечелиш.

А да не успееш, е глупаво. Непростимо.

Но теб не те чака провал, ти ще живееш щастливо и на сигурно място в голямото си имение в Анджино, където рибарят Мура ще те охранява от християните и по мои указания ще продължава да им дава грешни сведения. Как може Цуку-сан тъй наивно да допусне, че мой човек, пък бил той и християнин, ще ти открадне дневниците и ще ги предаде тайно на свещениците без мое знание! Ах, Мура, ти ми служиш вярно вече повече от тридесет години и е време да си получиш възнаграждението. Какво ли биха казали свещениците, ако знаеха, че истинското ти име е Акира Тоното, че си самурай, шпионин по мое нареждане и също по мое нареждане рибар, кмет и християнин? Ще пикаят кръв, сигурен съм.

Така че, Анджин-сан, не се тревожи – за твоето бъдеще се грижа аз. Ти си в сигурни и силни ръце и ако знаеш само какво бъдеще съм ти замислил!

– Ох, ох, да стана наложница на един варварин! Горката аз! – завайка се тогава Кику.

– Да, и то до края на месеца. Фуджико-сан даде официално съгласието си. – Той повтори тези думи на Кику и Гьоко и търпеливо изчака разстроеното момиче да се съвземе. – Освен това ще получавате по хиляда коку годишно, след като родите първия син на Анджин-сан.

– Хи... какво казахте?

Той повтори обещанието си и добави мило:

– В края на краищата самураят си е самурай и двата меча са си два меча, така че и децата му ще бъдат самураи. Освен това е хатамото и един от моите най-доверени и важни васали, адмирал на флотата ми, близък личен съветник... и дори приятел. Така ли е?

– Много се извинявам, господарю, но...

– Първоначално ще му бъдете наложница.

– Първоначално ли казахте, господарю, моля за извинение?

– А може би е редно да бъдете негова съпруга? Фуджико-сан ми спомена, че той не желаел да се жени втори път, но според мен трябва да е женен. Така че защо вие да не станете негова съпруга? Ако е доволен от вас и същевременно успявате да го насърчавате да строи кораби, което е ваш дълг... Да, според мен трябва да станете негова съпруга.

– Да, да, да! – Тя се хвърли на врата му, благослови го и му се

извини, че така невъзпитано го бе прекъснала. Когато си тръгна, не вървеше, а хвърчеше над земята, макар че само минута преди това бе готова да се хвърли от най-близката скала.

Ех, жени! – мислеше си доволно Торанага. Сега, тя получи всичко, което искаше, също и Гьоко – ако корабът бъде построен навреме, което е сигурно, – а също и свещениците, а също и...

– Господарю!

Един от ловците сочеше храсталака до пътя. Той дръпна юздите и приготви Кого, като разхлаби ремъците, с които беше завързана за ръката му.

– Хайде – тихичко ѝ каза той. И пусна кучето.

Заякът изскочи от храста и се опита да се скрие. В същия миг Торанага пусна Кого. С мощни размахвания на крилете тя се стрелна право над уплашеното животно. На стотина крачки пред тях имаше къпинак и заякът зигзагообразно се устреми натам с невероятна скорост, ала Кого го настигна, защото за разлика от него летеше по права линия и пореше въздуха на няколко метра от земята. Тя застана над плячката си и се метна надолу, а заякът изпищя, почти се изправи на задните си крака и хукна в обратна посока, все така преследван от Кого, която яростно крещеше, задето го бе изпуснала. Заякът отново се хвърли в последен устрем към спасителния гъсталак и отново изпищя, защото Кого пак се бе спуснала отгоре му. Този път го сграбчи здраво, забила острите си нокти във врата и главата му, кацна на земята с прибрани криле, без да обръща внимание на отчаяните му гърчения, и също така без никакво усилие му пречупи гръбнака. Последен писък. Кого пусна жертвата си и се издигна за миг във въздуха, поразтърси се, за да оправи разрешените си пера, след което отново кацна върху топлото потръпващо телце, а ноктите ѝ се впиха в него в мъртва хватка. Чак тогава нададе победния си вик и изсъска от удоволствие, че е убила. А очите ѝ не се откъсваха от Торанага.

Той се приближи в тръс и слезе от коня си, за да ѝ подаде съблазнителното късче месо и да я откъсне от заяка. Кого послушно остави плячката си и докато той сръчно криеше примамката, тя се настани върху протегнатата, покрита с ръкавица ръка. Той хвана каишките ѝ и усети как силните ѝ нокти се впиха в специалното, укрепено с метална нишка място на показалеца му.

– Браво, красавицата ми, много добре – похвали я той и я награди с част от ухото на заяка, което единият от викачите отрязва по даден от него знак. – Хапни си, но малко, че те чака още работа.

Викачът ухилен му показва заека:

– Вижте, господарю! Сигурно е три или четири пъти по-тежък от нея! Откога не сме виждали такова нещо!

– Да. Изпратете го на Анджин-сан.

И Торанага се метна на седлото, като махна на останалите да продължат лова.

Да, добре го направи Кого, но ловуването с ястреб-кокошкар като нея не носеше онази възбуда като при лова със сокол-скитник. Кокошкарът е само убиец, готов да се нахвърли на всичко, което се движи. Нещо като теб, Анджин-сан, нали?

Да, и ти си късокрил ястреб. Марико беше соколица.

Той така ясно си я спомняше, че изведнъж му се прииска невъзможното – да не бе отивала в Осака и Отвѣд. Но нямаше как, търпеливо си повтори той за кой ли път вече. Заложниците трябваше да бъдат освободени. Не ставаше дума само за моите роднини, а и за останалите. Защото сега имам още петдесет тайни съюзника. Твоята храброст, Марико, и саможертвата на Ецу-сан ми спечелиха целия род Маеда и чрез тях – западното крайбрежие. А и Ишидо трябваше да бъде измъкнат по някакъв начин от непревземаемото му леговище, трябваше да разединя регентите и да пречупя Очиба и Кияма. Ти свърши цялата тази работа и нещо повече – осигури ми време. А само времето поставя клопки и дава в ръката ти примамки.

Ех, Марико-сан, кой би помислил, че една такава дребничка жена като теб, дъщеря на стария ми съперник Джу-сан Кубо, архипредателя Акечи Джинсай, може да направи толкова много и по такъв красив начин да си отмъсти най-жестоко на тайко – врага и убиеца на баща ѝ. Един-единствен зловещ полет като Тецу-ко – и пляквата ти лежи с прекършен гръбнак, а твоята плячка е и моя плячка.

Тъжно е, че вече те няма. Подобна ярност заслужава да бъде най-щедро възнаградена.

Той се бе изкачил вече на хребета. Спря и извика да му донесат Тецу-ко. Соколарят пое Кого от ръката му и Торанага за последен път помилва качулатата соколица, след което ѝ свали качулката и я пусна към небето. Погледа спираловидния ѝ полет нагоре и все нагоре, в търсене на плячка, която никога нямаше да му донесе. Свободата на Тецу-ко е моят дар за теб, Марико-сан, каза той, без да откъсва поглед от гордо извисяващата се нагоре красива птица. Като награда за твоята ярност към мен и синовната ти преданост към най-важния ни закон, че синът или дъщерята не могат да останат под едно небе с убиеца на своя

баща.

– Колко мъдро постъпихте, господарю – обади се соколарят.

– Ъ?

– Дето я пуснахте на свобода. Последния път, когато ловувахте с нея, си помислих, че няма да се върне повече, но не бях сигурен. Ех, господарю, вие сте най-големият ловец в империята, защото знаете кога трябва да върнете птицата на небето.

Торанага си позволи да се намръщи. Соколарят пребледня, без да разбере какво бе сбъркал, бързо му подаде Кого и се отдалечи.

Да, беше й дошло времето на Тецу-ко, ядно си помисли той, но все пак това бе един символичен жест в памет на Марико и нейното невероятно сполучливо отмъщение.

Да. Но какво ще кажеш за синовете на всички бащи, които ти сами-ят си убил?

Това е друга работа, те си заслужаваха смъртта, отговори си той. И все пак много внимавай кой се приближава до теб на разстояние един изстрел с лък – това е естествена предпазливост. Мисълта се хареса на Торанага и той реши да я прибави към Заветите си.

Присви отново очи и се загледа в соколищата, която вече не беше негова, а едно прекрасно създание, литнало високо, волно в небето, далеч от света на сълзите. После някаква неведома сила я поде, завъртя я на север и тя изчезна от погледа му.

– Благодаря ти, Тецу-ко. Дано имаш много дъщери – каза той на глас и върна погледа си към земята.

В светлината на залязващото слънце селцето имаше спретнат вид. Анджин-сан не бе помръднал от масата си, самураите продължаваха учението си, от готварските печки се виеше дим. Отвъд залива на около двадесет ли разстояние се намираше Йедо. На четиридесет ли в североизточна посока беше Анджино. На двеста и деветдесет ли западно бе Осака, а само на тридесет ли северно от нея – Киото.

Ето къде трябва да се състои главната битка, каза си той. Недалеч от столицата. На север, някъде около Гифу или Огаки, или Хашима, близо до Накасендо – големия северен път. Може би там, където той завива на юг към столицата, близо до планинското селце Секигахара. Да, някъде там. О, с години мога да издържа зад планините, но сега ми се предоставя тъй дълго очакваният шанс, тилът на Ишидо е незащитен.

Трябва да нанесе главния си удар покрай северния път, а не покрай крайбрежния – Токайдо, макар че междуременно поне петдесет пъти ще се престоря, че променям намерението си. Дзатаки ще премине на

моя страна. Той неминуемо ще стигне най-накрая до извода, че Ишидо го е предал и е предпочел Кияма. Брат ми съвсем не е глупак. Мисля, че по време на решителния бой Кияма също ще премине на моя страна и когато го направи – ако го направи, – ще се нахвърли върху омразния си враг Оноши. Това ще послужи за сигнал да пусна в действие пушките и победата ми е осигурена. О, да, ще победея, защото Очиба не е глупава и няма да допусне наследникът да се изправи на бойното поле срещу мен. Тя много добре знае, че ако го направи, за голямо мое съжаление ще бъде принуден да го убия.

Торанага се усмихна наум. Веднага щом победея, ще дам на Кияма всички земи на Оноши и ще го помоля да направи Саруджи свой наследник. Щом стана председател на новия Съвет на регентите, ще съобщя на Очиба предложението на Дзатаки да се омъжи за него, а тя така ще се възмути от наглостта му, че за да успокоим най-важната дама в империята и майка на наследника, ние, регентите, с прискърбие ще трябва да помолим брат ми да се отправи Отвъд. Кой да заеме мястото му в Съвета? Кой?... Касиги Оми: След време Кияма ще падне жертва на Оми... Да, това е много хитро и главното – лесно, защото Кияма, който вече ще бъде господар на всички християни, ще парадирва е религията си наляво и надясно, а това все още е в разрез с нашите закони. В края на краищата указите на тайко за прогонване продължават да са в сила! Така че Оми и останалите неминуемо ще кажат: „Гласуваме указите да бъдат приведени в изпълнение.“ А след Кияма няма да има друг регент-християнин и така постепенно, с много търпение, обръчът около глупавата, но опасна чуждестранна догма ще се затегне, защото е заплаха за тази земя на боговете и вече застрашава нашето уа... Тя трябва да бъде унищожена. А ние, регентите, ще насърчим сънародниците на Анджин-сан да поемат търговията от ръцете на португалците. При първа възможност ще заповядаме също така на всички чужденци и цялата им търговия да се ограничат само в Нагасаки под много силна охрана. И завинаги ще затворим нашите земи... за тях, за техните пушки и всичките им зарази.

Ах, колко прекрасни неща ме очакват след победата – ако победея, когато победея. Защото от нас японците, не може да се очаква нищо непредвидено.

И ще настъпи нашият златен век. Очиба и наследникът величествено ще царуват в Осака, ние ще им се покланяме от време на време и ще продължим да управляваме от негово име извън крепостта. След около три години Синът на небето ще ме помоли да разтуря Съвета и да стана

шогун за останалия период от непълнолетието на Яемон. Регентите ще настояват да приема и аз ще се съглася неохотно. След още година-две ще си подам оставката в полза на Судара, но както обикновено ще задържа властта и няма да изпускам крепостта Осака от очи. Ще продължа да чакам търпеливо, докато един ден онези двама узурпатори вътре не сторят някаква грешка, и тогава с тях ще бъде свършено – ще намеря начин да се разправя и с крепостта. Тя ще остане само един сън, а аз ще се сдобия с истинския трофей в голямата игра, започнала в деня, когато тайко умря – шогуната.

За това съм се борил цял живот, за това съм кроил планове цял живот. Аз и само аз съм наследникът на тази империя. И ще стана шогун. И ще основа една династия.

Вече всичко е възможно благодарение на Мариико-сан и странния варварин, който се появи от източните морета.

Мариико-сан, твоята карма е била славно да умреш и вечно да живееш. Анджин-сан, приятелю мой, твоята карма е никога да не напуснеш тези земи. А моята карма е да стана шогун.

Кого запърха върху юмука му и пак се успокои, без да откъсва от него погледа си. Торанага се усмихна на птицата. Аз не съм си избрал пътя в живота. Всичко е моята карма.

През същата година, призори на двадесет и първия ден от десетия месец, месеца без богове, двете армии се сблъскаха. Това стана недалеч от планинското селце Секигахара, близо до северния път, в отвратително време – мъгла и киша. Привечер Торанага вече бе спечелил битката и тогава започна голямата сеч. Паднаха четиридесет хиляди глави.

Три дни по-късно Ишидо бе пленен жив и Торанага добродушно му припомни предсказанието на ясновидеца. После, окован във вериги, го изпрати в Осака, за да бъде изложен на показ пред народа, а на ета бе заповядано да го закопаят здраво в земята, така че да се вижда само главата му. След това на всички минувачи бе предоставена възможността да пият с бамбуков трион най-знаменития врат в империята. Ишидо издържва три дни и умря – много стар.

КРАЙ

© 1975 Джеймс Клавел
© 1983 Жечка Георгиева, превод от английски

James Clavell
Shōgun, 1975

Сканиране и разпознаване: Панайот Кювлиев, Voman, 2007
Начална редакция на около 2/3 от книгата: MikoBG, 2007
Цялостна редакция и форматиране като SFB: Georg, 2008

Публикация:

Джеймс Клавел. Шогун
Английска

Послеслов: Вера Вутова – „Островът и неговите загадки“

Рецензент: Жени Божилова

Редактор: Людмила Харманджиева

Издавателство „Народна култура“, София

Печат: „Димитър Благоев“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5252>]